

Giới thiệu Các Nam Chính Điều Là Của Ta (Nam Chủ Điều Là Của Ta!)

Thể loại: Nguyên sang, Ngôn tình, Cổ đại, Cận đại, Hiện đại, Tương lai, HE, Tình cảm, Khoa học viễn tưởng, Hệ thống, Xuyên nhanh, Xuyên sách, Nữ phụ

Edit: ๔D๔, Snowflake HD, Nguyễn Thủy (từ thế giới thứ 6)

Độ dài: 455c + 1 lời ngoại.

"Tích...đã cảm ứng được ý chí sinh tồn mãnh liệt..."

"Tích...sóng điện não đang được đọc..."

"Tích...đang kiểm tra mức độ phù hợp với yêu cầu..."

"Tích...yêu cầu phù hợp, tiến hành xâm lấn sóng điện não..."

"5...4...3...2...1 xâm lấn thành công"

"Xin chào ký chủ, ta là hệ thống công lược được thăng cấp bản 005 số 1, rất hân hạnh được phục vụ ngài, hy vọng sau thời gian dài chung sống, chúng ta đều vui vẻ"

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Điều Là Của Ta (Nam Chủ Điều Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 1: Mở đầu

Edit: ๔D๔

Cô không mảnh vải che thân nằm ở trên bàn phẫu thuật, trên người cắm đầy dây ống.

Có chất lỏng không ngừng tiến vào thân thể của cô, cô có làn da trắng nõn không thể tin nổi, những mạch máu dưới làn da có thể thấy rất rõ, ở trên thân thể che kín vết sẹo đáng sợ do phẫu thuật, có điều vẫn có thể thấy được dáng người hoàn mỹ, mặt trái xoan, mũi quỳnh xinh xắn đứng thẳng, môi rất đẹp của cô, giống như một đóa hoa, nhưng không có chút huyết sắc nào, chỉ lộ ra màu hồng nhạt thần kỳ.

Hai mắt nhắm nghiền, không có lông mi, không có lông mày, trên đầu cũng là trống trơn, không, không thể nói là trống trơn, tuy không có tóc, nhưng có cảm thấy cái ống.

Có một người đàn ông tóc bạc mặc áo màu trắng đứng bên cạnh bàn phẫu thuật, khoảng bảy tám chục tuổi, đeo mắt kính, trên vẻ mặt nghiêm túc mang theo chút điên cuồng.

Cô sống 30 năm, từ lúc 5 tuổi được Vệ Tư, người đàn ông nhà khoa học biến thái nhận nuôi, Vệ Tư là một nhà khoa học điên cuồng biến thái.

25 năm trước áp dụng hàng mẫu cho những đứa trẻ ở cô nhi viện thì phát hiện thể chất kỳ lạ của cô, lực miễn dịch rất mạnh, vì thế nhận nuôi cô, đặt cho cô một cái tên "thực nghiệm thể số 9".

Vừa mới bắt đầu cô rất sợ Vệ Tư, cô rất đau khổ, Vệ Tư làm thí nghiệm thực nghiệm trên thân thể của cô, hơn nữa vì để không ảnh hưởng công hiệu sau khi phẫu thuật, Vệ Tư chưa bao giờ tiêm thuốc tê vào người cô, mỗi lần cô đều có cảm giác sống không bằng chết.

Nhưng bởi vì thể chất quá tốt, mỗi lần thí nghiệm vẫn còn sống.

Sở dĩ cô có cá tên thực nghiệm thể số 9, là vì ở trước cô còn có tám thực nghiệm thể, chẳng qua cô không có gặp bọn họ, bởi vì bọn họ đều đã chết, có đau chết, có chết vì giải phẫu thất bại.

Cô thật sự là một thực nghiệm thể quá thành công, thành công đến nỗi mỗi một lần phẫu thuật bọn họ vẫn kiên trì, thậm chí dường thành thói quen, khi dao phẫu thuật cắt trên người cô, ánh mắt của cô cũng không nháy một cái.

Thành công đến mức, Vệ Tư dời tất cả vị trí trong ngũ phủ lục tạng của cô, cô vẫn vui vẻ như cũ.

Thành công đến mức, Vệ Tư gắn một hệ thống cảm ứng trong đầu cô cũng bị cô hấp thu.

Bây giờ Vệ Tư lại tính toán thay đổi gien thân thể của cô, theo trình tự thao tác máy móc của Vệ Tư, ánh mắt âm đục càng lúc càng sáng, trong mắt điện cuồng càng ngày càng rõ ràng.

Nhanh! Nhanh! Lập tức sẽ thành công, nếu gien cải tạo thành công, ông sắp có được tất cả!

“Tích - -” âm thanh máy móc chói tai, toàn thân thực nghiệm thể số 9 trên giường bắt đầu nhẹ nhàng giật giật, từ từ giật giật tăng mạnh, cả thân thể run rẩy lợi hại.

Ý thức của cô vẫn là rõ ràng, chỉ là trong lúc chất lỏng gien cải tạo được rót vào, ánh mắt của cô không thể mở ra, cô rõ ràng cảm giác được, khi chất lỏng tiến vào thân thể, trên người cô xuất hiện bài xích.

Đau! Cảm giác cả người từ trong ra ngoài giống như bị nứt ra. Sau đó cảm giác thân thể của cô không còn giật giật, ý thức từ từ mơ hồ.

Cô, sẽ chết? Rốt cục cũng chết? Giống như giải thoát, lại giống như không cam lòng, Vệ Tư đã nói với cô nếu lần này phẫu thuật thành công, ông sẽ cho cô ra ngoài, có cuộc sống tự do.

Nhưng không thể tin tưởng Vệ Tư có thể nói lời giữ lời, nhưng cô quá khát vọng thế giới bên ngoài, từ lúc 5 tuổi đến 30 tuổi, cô vẫn ở trong phòng thí nghiệm lạnh lẽo này, cô muốn giống như cháu gái của Vệ Tư, Millie, được đi học, đi yêu đương, đi công tác, kết hôn.

A ~ cô sẽ chết, ha ha, Vệ Tư nhất định vô cùng thất vọng đi, dù sao người có thể chất giống như cô, cũng không phải dễ tìm như vậy, giống cô thì Vệ Tư cũng hai mươi năm mới tìm được, bây giờ lại thất bại, toàn bộ tâm huyết của ông ta đều uổng phí rồi. Ha ha ~ cô cảm giác thật vui vẻ, thật sáng khoái!

“Tích- - cảm ứng được ý chí sinh tồn mãnh liệt, “

“Tích- - đang đọc sóng điện não - - “

“Tích - - đang kiểm tra có phù hợp yêu cầu hay không- - “

“Nhỏ giọt - - yêu cầu phù hợp, đang xâm lấn sóng điện não - - “

“5 -4 -3 -2 -1 xâm lấn thành công “

Trắng, một mảnh trắng xóa, nhìn không tới điểm cuối, trong não vang lên âm thanh máy móc gượng gạo. Khiến não đại của cô có chút đau.

Đau? Sao có thể đau? Cô đau 25 năm, quá quen thuộc tư vị đau, nhưng Millie đã nói, người sau khi chết sẽ không có cảm giác đau sao? Vì cái gì? Cô lại đau?

“Ký chủ, ngài khỏe! Ta là hệ thống công lược thăng cấp bản số 0051, thật vui khi được phục vụ ngài, thời gian sau chúng ta sẽ ở chung thật lâu thật lâu thật lâu ~ hi vọng chúng ta ở chung thật vui vẻ!”

Thanh âm lại vang lên, lần này không còn là âm thanh máy móc cứng nhắc, mà là âm thanh có chút nhân tính hóa, vô cùng ngọt ngào, làm cho người ta nghe xong tâm tình sẽ thoải mái.

“Hệ thống công lược? Là gì? Người ở đâu?”

Nguyên nhân đã lâu không nói chuyện, giọng nói có chút khàn khàn, cô nhìn bốn phía, từ đầu tới cuối vẫn là một màu trắng mờ mịt, cái gì cũng không có, cúi đầu nhìn chính mình, cô vẫn là cô, chẳng qua trên người đã không có những cái ống kia.

“Ký chủ, ta là bản hệ thống công lược thăng cấp số 0051, bây giờ ký chủ không nhìn thấy ta, bởi vì trước mắt ký chủ còn chưa đủ quyền hạn.

Sau, ta xin được giới thiệu: Hệ thống công lược là do người quản lý hiệp hội thiết kế phát triển nghiên cứu, vì để cho ký chủ có thể xuyên qua thời không, cũng là thế giới khác nhau, tiểu thuyết trong thế giới, đi công lược nam chủ bên trong thế giới đó, cũng là để cho nam chủ yêu ngài.

Đương nhiên, bởi vì không thể tùy ý đi đến một thế giới, cho nên ta sẽ tìm người ký thác phù hợp cho ký chủ, sau khi nam chủ yêu ký chủ, thì ta sẽ phục chế ra một người có đồng tính cách với ký chủ để tiếp tục cuộc sống.

Ký chủ hoàn thành nhiệm vụ, sau khi nhiệm vụ hoàn thành đạt được độ khen thưởng khác nhau, khen thưởng thấp nhất là 10 vi tích phân, cao nhất là 100 vi tích phân, vi tích phân dùng để đổi lấy vật phẩm có thể trợ giúp ký chủ hoàn thành nhiệm vụ.

Ký chủ hoàn thành một nhiệm vụ sẽ được thăng một bậc, sau khi ký chủ thăng đến mức cấp. Sẽ đạt được tự do, có thể tùy ý đi tới một thế giới để sinh sống. Sao? Ký chủ có nguyện ý tiếp nhận nhiệm vụ hay không?”

Tên tự xưng là hệ thống, nói rất nhiều, nhưng cô nghe không hiểu gì cả, có điều có một câu cô hiểu, cô có thể có được tự do!

“Nếu không tiếp nhận hoặc là không có hoàn thành nhiệm vụ thì sao?”

“Nếu không tiếp nhận, ký chủ sẽ chân chính tử vong, nếu nhiệm vụ thất bại, ba lần sẽ khấu trừ vi tích phân, thất bại ba lần trở lên, gạt bỏ! Gạt bỏ ý tứ là tử vong!”

Đều là chết, nếu tiếp nhận nhiệm vụ, còn có cơ hội sống, hình như là đi thế giới khác? Dùng thân phận khác để sống, vậy có thể nói cô được tự do?

“Được! Tôi tiếp nhận nhiệm vụ!”

Trước mắt cô đột nhiên xuất hiện một màn ảnh, mặt trên biểu hiện:

Ký khế ước thành công, tư liệu ký chủ:

Tên: Điền Mật

Tuổi: 30

Dáng người: 60(100 điểm)

Làn da: 65(100 điểm)

Dáng người: 80(100 điểm)

Trí lực: 70(100 điểm)

Thể lực: 60(100 điểm)

Mị lực: 45(100 điểm)

Tinh thông: không

Đặc biệt kỹ năng: không

Vi tích phân: 0

Cấp bậc: 0

(điểm giá trị sẽ được gia tăng khi ký chủ hoàn thành nhiệm vụ, đạt điểm giá trị là sau khi hoàn thành tâm nguyện của ký gửi thẻ, đạt được 5 đến 20, sẽ không giống nhau)

Điền Mật nha ~ tôi cũng đã quên, thì ra cô có tên. Trí nhớ trước 5 tuổi cơ bản đều đã mơ hồ, chỉ nhớ mang máng vừa đến cô nhi viện không bao lâu đã được Vệ Tư nhận nuôi, chẳng qua đã không còn quan trọng, chỉ cần còn sống, là ai cũng không quan trọng.

“Ký chủ có muốn tiến hành nhiệm vụ hay không?”

“Đương nhiên, tôi khẩn cấp muốn xem thế giới bên ngoài!”

“Được, đang tiếp nhận nhiệm vụ - - tiếp nhận nhiệm vụ thành công - - đang truyền tổng - - “

Điền Mật cảm giác đầu có chút choáng quáng, cả người cũng xoay tròn.

“Truyền tổng thành công - - đang ghi nhận nội dung nhiệm vụ - - “

Trong não bắt đầu xuất hiện một phần trí nhớ không thuộc về mình.

*Ký gửi thẻ: Người ký thác, gửi gắm.

Ta thấy đề ký gửi thẻ hay hơn nên ta đề

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Điều Là Của Ta (Nam Chủ Điều Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Chủng điền văn (Một)

Editor: Snowflake HD

Ký thác vào thân thể cũng tên là Điền Mật, 0051 nói, vì để thuận tiện cho nhiệm vụ, những thân thể cô ký thác vào về sau đều tên Điền Mật.

Đây là một quyển sách chùng điền văn, nam chính tên là Lý Cốc là một thợ săn, trước kia từng đi lính, đi đánh giặc, sau trận chiến, Lý Cốc bị hủy dung, nên không thể lên làm quan, đành quay về quê hương ở Lý gia thôn.

Đã thành thân với vị hôn thê, kết quả vợ hắn ghét bỏ hắn, không chịu nằm chung phòng, về sau xin hưu thê(*), gả cho người khác làm thiếp.

(*) Hưu thê: Đơn ly hôn

Nhân vật nữ chính là Luru Manh Manh, từ bên ngoài đến ở trong Lý gia thôn. Luru Manh Manh là một sinh viên đã tốt nghiệp đại học đến từ thế kỉ 21, bởi vì tai nạn xe cộ, nên xuyên không biến thành Luru Manh Manh trong Lý gia thôn.

Luru Manh Manh có một kẻ mẫu(*), kẻ mẫu ham sinh lễ của nhà Lý Cốc, vì vậy lập tức gả Lý Manh Manh vừa mới xuyên không cho Lý Cốc.

(*)Kẻ mẫu: mẹ kế

Lần đầu tiên nhìn thấy Lý Cốc, Luru Manh Manh đã yêu thích hắn, thân hình Lý Cốc cao lớn, bởi vì biết võ công, nên cơ thể rất cường tráng, trên mặt có một vết sẹo do đao gươm gây ra, mặc dù thoát hình có hơi xấu, nhưng mà trong mắt của Luru Manh Manh, hắn là một người nam nhân tốt bụng, cô từ nhỏ đã yêu quân nhân, nên lúc lớn lên chỉ muốn gả cho người lính, bây giờ không lấy được chồng, gả cho một người từng đi lính cũng được.

Lý Cốc cũng rất thích Luru Manh Manh, nhỏ bé yếu đuối, còn không sợ hắn, đến nhà hắn, cũng đối xử rất tốt với cha mẹ hắn, không giống như vợ trước là Điền Mật.

Vì vậy, nhân vật nam chính cùng nữ chính trải qua câu chuyện tình vượt thời gian, HE.

Điền Mật là người của Điền gia thôn, là hàng xóm với Lý gia thôn. 14 tuổi đã đính hôn với Lý Cốc, kết quả vừa đính hôn xong, Lý Cốc phải đi lính, vừa vặn 3 năm trời.

Điền Mật là một bông hoa trong Điền gia thôn, lớn lên không phải dạng quốc sắc thiên hương, nhưng cũng là con gái cưng của nhà người ta, so với những cô nương bình thường vẫn đẹp mắt hơn rất nhiều.

Cũng không phải không có gia đình giàu có nào đến cầu hôn nàng, nhưng cha Điền Mật là một người đoàng hoàng, chỉ sợ Điền Mật đến ở trong gia đình giàu có sẽ bị khi dễ, gia đình giàu đều thích nạp tiểu thiếp thông phòng.

Cha Điền Mật không tham tài, chỉ muốn tìm một nơi tốt để gửi gắm con gái, cha Lý Cốc làm thợ mộc, thu nhập ổn định, Lý Cốc cũng là một người thợ săn tài giỏi, mà nhà hắn chỉ có duy nhất một người con trai. Vì vậy khi nhà Lý Cốc đến cầu hôn Điền Mật, cha Điền Mật lập tức đồng ý.

Ban đầu Điền Mật nhìn trúng con trai Luru đại nhân là Luru Minh, nhưng cha nàng không đồng ý, cha mẹ đặt đâu con ngồi đó. Hơn nữa nàng thấy Lý Cốc lớn lên cũng rất khôi ngô tuấn tú, nên đồng ý.

Kết quả vừa mới đính hôn Lý Cốc đã đi lính, mới đầu nghĩ mới 14 tuổi, đợi hai năm sau kết hôn cũng không muộn, kết quả, đợi một phát đến ba năm, cha Điền Mật vừa định từ hôn. Lý Cốc đã quay về, mặc dù mang theo rất nhiều tiền tài, nhưng gương mặt đã bị hủy dung, từ huyết trái thái dương đến mũi có một vết sẹo, trông rất đáng sợ.

Nhưng mà hôn nhân đã định, nếu như hủy hôn với lý do Lý Cốc bị hủy dung, thì thanh danh của Điền Mật cũng bị hủy hoại, cha Điền Mật nghĩ, sống cũng không phải dựa vào khuôn mặt, Điền Mật 17 tuổi rồi, nếu không gả đi sẽ trở thành gái lỡ, nên không nghĩ tới việc từ hôn nữa, cứ gả Điền Mật đi vậy.

Ngày đầu tiên sau khi Điền Mật được gả đi đã bị vết sẹo của Lý Cốc dọa cho sợ, sau đó Lý Cốc liền chia phòng ngủ, trong thâm tâm Lý Cốc cảm thấy hắn mắc nợ Điền Mật, nên để tùy ý nàng. Cha mẹ Lý Cốc cũng rất tốt, họ cũng cảm thấy Điền Mật phải chịu thua thiệt, vì vậy đối xử rất tốt với Điền Mật, vật gì tốt đều cho Điền Mật ăn tắm rửa. Việc gì trong nhà cũng không cho Điền Mật đụng vào, quả thực nuôi Điền Mật giống như nuôi tiểu tử tông. Điền Mật được nuôi dưỡng quá sung sướng đến mức cực kì kiêu căng, động một chút lại đập phá đồ trút giận. Sống như vậy qua hai năm, Điền Mật không chịu được nữa, nàng không thể chịu nổi khuôn mặt xấu xí của Lý Cốc, nàng cảm thấy cả gia đình Lý gia đều mắc nợ nàng, nàng không muốn làm một thôn phụ quê mùa, nàng bắt đầu hối hận, hối hận vì không đáp ứng lời cầu hôn của công tử nhà giàu Luru Minh.

Vị công tử nhà giàu Luru Minh kia cũng quen biết Điền Mật khá lâu, ngày xưa bị Điền Mật từ chối, hắn tức thò không ra hơi. Nay biết được suy nghĩ của Điền Mật, hắn quyết định dụ dỗ nàng, cuối cùng Điền Mật đòi Lý Cốc giao ra hưu thê bỏ nàng, muốn làm tiểu thiếp của Luru Minh. Đáng tiếc chưa đầy một năm, Luru Minh không còn cảm thấy mới lạ nhiệt tình với nàng, liền bỏ Điền Mật, đuổi ra khỏi Luru phủ.

Nàng quay lại tìm Lý Cốc, phát hiện hắn đã tái giá, hơn nữa Lý Cốc rất yêu thích người vợ hiện tại, nhìn thấy Điền Mật, hắn không nhìn nàng một cái, càng không quan tâm tới sự khẩn cầu của Điền Mật.

Điền Mật quay về Điền gia, tiếp tục bị đuổi ra khỏi cửa, bọn họ không chịu nhận nàng làm nữ nhi nữa, lúc trước tự nàng đòi hưu thê, xin làm tiểu thiếp người ta, khiến cho mặt mũi của Điền gia đều bị mất hết sạch.

Về sau Điền Mật bị bọn buôn người nhìn trúng, lừa Điền Mật, bán Điền Mật vào thanh lâu làm kỹ nữ, cuối cùng bị bệnh mà chết.

Trước khi chết, tâm nguyện của Điền Mật là có thể sống lại lần nữa, nàng sẽ sống cùng Lý Cốc, sinh cho hắn một tiểu hài tử mập mạp.

Nhiệm vụ chủ yếu là phải lấy được tình yêu của Lý Cốc, nếu như hoàn thành được tâm nguyện của ký chủ, có thể lấy được năng lượng tương ứng.

0051 nói đây là nhiệm vụ đầu tiên của cô, vì vậy độ khó của nhiệm vụ không cao, lúc cô vào trong cơ thể của Điền Mật, đã là ngày thứ hai sau khi Điền Mật vào ở trong nhà Lý Cốc.

Tiếp nhận xong nhiệm vụ ký thể Điền Mật có thể sở hữu ký ức sau này, cô đã hiểu được cái thế giới này, gần như hòa làm một với Điền Mật, đây chính là ưu điểm của cô, kinh nghiệm thì trống rỗng, vì vậy có thể chứa ký ức không thuộc về cô.

Mở mắt ra, nàng đang đắp cái chăn đỏ thắm, đây là đồ do nhà mẹ đẻ nàng chuẩn bị, hoa văn trên đó là tự tay nàng thêu, giấy của nàng đặt ở bên cạnh giường.

Nàng đã thay giá y(*) ra, bởi vì bức tức nên ném giá y xuống đất. Ngoại trừ giá y, trên mặt còn chứa đầy đậu phộng cùng hạt sen, đồ đạc trên giường, cũng bị nàng đập rơi xuống đất.

(*) giá y: áo cưới

Đây là phòng Lý Cốc, thành thân rồi, nên dùng làm phòng cưới, trên cửa sổ dán chữ hỷ đỏ thắm. Đồ cưới của nàng đặt ở góc phòng, đồ cưới không nhiều lắm, chỉ có hai cái rương, căn bản là quần áo của nàng, không có thứ gì đáng giá. Trong phòng để một cái bàn vuông bằng gỗ, trên mặt bàn có cái ấm trà, hai cái bát trà. Bốn cái ghế ở mỗi hướng, có thể bởi vì nàng, nên trong phòng có nhiều hơn một cái bàn trang điểm, trên bàn có một cái gương bị vải đỏ che lại, còn có một hộp trang sức, nên trên bàn đã đốt hết. Điền Mật giặt giặt, ngồi dậy. Xò giày vào, nàng chậm rãi thu dọn đồ đạc dưới đất, cầm giá y bỏ vào rương.

Mặc quần áo xong, nàng đánh giá mình trong gương, mặc dù là gương đồng, nhìn không rõ lắm, nhưng vẫn có thể thấy được, gương mặt rất dễ nhìn, làn da trắng nõn, không giống làn da thô ráp của các thôn phụ, ngay cả Lưu Manh Manh sau khi đến Lý gia cũng được nuôi đến trắng nõn, lúc trước làn da đen thui, đáng người thô quắt, trên người không chịu nổi mả.

Nhưng mà Điền Mật trở mả vô cùng tốt, cái nên có đã có, eo nhỏ, thân hình cao cỡ mét sáu, đáng người có lỗi có lỗi.

Nhà nàng có hai vị ca ca, không cần nàng làm việc nông, cũng không phải đảm mưa dãi nắng.

Trong nhà có hai vị chị dâu, việc nhà cũng không đến lượt nàng làm.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đều Là Của Ta (Nam Chủ Đều Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Chủng điền văn (hai)

Edit: ๖๓๓๓๓

Chẳng qua phần lớn nguyên nhân là điểm mà cô có, điểm cao thấp, quyết định độ xinh đẹp bên ngoài của cô.

Mặt trái xoan, mắt hai mí, mũi đứng thẳng, môi rất đẹp hơi cong lên, trên mặt còn có hai má lúm đồng tiền, nàng sờ lên lông mi, mày lá liễu cong cong, lại sờ lên tóc, rất dài rất mềm mại, thì ra có tóc cùng lông mi là dạng vẻ này!

Khuôn mặt này nếu như không có tóc và lông mày với có chút râu ria này kia, thì cũng giống cô tám phần. Cô từng ở trong phòng thí nghiệm thủy tinh trên nhìn thấy bộ dáng của mình, Millie nói cô lớn lên xinh đẹp, đáng tiếc không có tóc và lông mi.

Đây là vì thuận tiện cho phẫu thuật, mỗi lần dài ra một chút, cũng sẽ bị cạo, cho nên cô hoàn toàn không biết bộ dáng của mình kkhhi có lông mi và tóc.

Cô lấy lại bình tĩnh, búi tóc kiểu phu nhân xong, liền ra cửa phòng.

Tối hôm qua là lần đầu tiên từ khi Lý Cốc hủy dung nàng nhìn thấy hắn, nàng bị vết đao trên mặt Lý Cốc làm cho sợ hãi. Điền gia chỉ có một đứa con gái là nàng, mặc dù không có tiền, nhưng sủng ái nàng, nên nàng có thói quen phát tính khí. Nàng vừa phát bực thì đuổi Lý Cốc ra khỏi cửa phòng.

Kỳ thật mà nói, cô không biết cái gì là yêu, không biết làm sao để cho Lý Cốc yêu mến cô, bây giờ là bởi vì cô có trí nhớ của Điền Mật, mới không có một vòng màu đen dưới hai mắt, mặc dù cô thông minh, nhưng luôn ở trong phòng thí nghiệm chưa từng đọc qua sách, Điền Mật là cô nương nông thôn, tự nhiên cũng không có đọc qua sách.

Hiện tại cô chỉ có thể dựa theo tâm nguyện của Điền Mật, sống tốt với Lý Cốc, sinh cho Lý Cốc một tiểu tử mập mạp. Dù sao 0051 nói, nhiệm vụ không có thời gian hạn chế, đương nhiên, nếu như càng nhanh hoàn thành nhiệm vụ sẽ đạt được điểm tích lũy càng nhiều.

“Đỉnh —— độ hảo cảm của nam chính 40, lúc đạt 100 độ hảo cảm của nam chính, nhiệm vụ hoàn thành, trong lúc làm nhiệm vụ, độ hảo cảm có tăng có giảm khi độ hảo cảm của nam chính đạt -50, nhiệm vụ thất bại! Ký chủ cố gắng lên!”

Giọng nói của 0051 vang lên trong đầu Điền Mật.

Điền Mật nhú mày, còn kém 60 độ hảo cảm, chẳng qua cũng không tệ, ít nhất không cần xoát từng chút từng chút.

Điền Mật vừa ra khỏi cửa, đã nhìn thấy Lý Cốc đang múc nước bên cạnh giếng.

Lý Cốc mặc áo màu vàng nhạt, dưới hạ thân là quần màu xanh lá, trên lưng buộc lên đai lưng.

Cầm theo thùng nước cơ bắp trên cánh tay nhô lên, làm cho người ta có cảm giác rất lực lượng, hắn đưa lưng về phía Điền Mật, nên Điền Mật chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng của hắn.

Thân cao chừng 1m8, dáng người rất chuẩn. Tóc được hắn buộc bằng một sợi dây màu lam. Đây là người đầu tiên cô nhìn thấy ngoại trừ Vệ Tư và Millie, mặc dù có trí nhớ của Điền Mật, nhưng mà tận mắt nhìn thấy, lại không giống vậy.

Cô nở nụ cười tươi tắn, ánh mắt cong cong, sáng lóng lánh, lộ ra má lúm đồng tiền trên mặt, rất đáng yêu.

Cảm giác được ánh mắt sau lưng, Lý Cốc quay đầu lại, thì nhìn thấy Điền Mật đứng ở cửa phòng, cười nhìn qua hắn. Lý Cốc giật mình, không có kịp phản ứng.

Điền Mật thấy rõ khuôn mặt của Lý Cốc, ngũ quan của hắn vô cùng đẹp mắt, màu da lúa mạch, tuấn tú cương nghị, chẳng qua một vết sẹo trên mặt lại sinh sôi phá hủy mỹ cảm.

Điền Mật cũng không sợ hãi, trên người cô có rất nhiều vết sẹo còn khó coi hơn sẹo trên mặt Lý Cốc.

Cô thấy Lý Cốc, có lẽ cười: “Chào buổi sáng! Ta ngủ quên mất rồi.” Thanh âm của cô mềm mại, ngọt ngào, làm cho người ta nghe xong sẽ không nhịn được sinh ra yêu thương.

Nhìn thấy Điền Mật không có lộ vẻ bất ngờ, nhìn mặt của hắn, sắc mặt cũng không có thay đổi. Lý Cốc có chút nghi hoặc, rõ ràng tối hôm qua khi thấy hắn thì Điền Mật bị hù kêu ra một tiếng bèn nhón, còn nhìn về phía hắn gào thét “Người quái dị, rút ra ngoài!” Lúc này lại hoàn toàn không nhìn ra một chút chán ghét trên mặt Điền Mật, chẳng lẽ là cả đêm đã nghĩ thông suốt? Không chê hắn?

Thấy Lý Cốc đứng ở nơi đó nhìn cô, cũng không đáp lời của cô, Điền Mật bĩu môi, nghiêng đầu đánh giá sân nhỏ. Sân nhỏ được vây trong tường đất cao 1m5, sân nhỏ có chừng hơn 100m2, bên trong góc tường phía tây có nuôi gà vịt, phía đông các cây táo, rất lớn, xem ra là có chút lâu đời, lúc này không phải là mùa kết táo đỏ, cho nên chỉ có thể nhìn thấy lá cây xanh mon mọn. Miệng giếng ngay bên cạnh cây táo, mà Lý Cốc đang đứng dưới cây táo nhìn về phía cô. Phòng ở rất mới, là mới sửa được ba năm trước, phụ mẫu Lý Cốc ở nhà giữa, Lý Cốc ở phòng phía tây, lúc này phòng phía tây bị nàng chiếm đoạt, tối hôm qua Lý Cốc sẽ ngủ ở phòng phía đông, phòng bếp thì gần phòng phía đông.

Nương Lý Cốc Mã thị nghe thấy âm thanh, đi từ phòng bếp ra, trong tay còn cầm lấy thìa, lúc này nàng đang làm điểm tâm, tối hôm qua động tĩnh bên kia của con trai nàng và phụ thân Lý Cốc cũng nghe thấy, rốt cuộc là cảm thấy mắc nợ cô nương Điền gia, nên cũng không nói thêm gì, hôm nay sáng sớm, vốn con dâu cưới phải chuẩn bị điểm tâm. Nàng cũng không nói tới những chuyện này, nên Điền Mật vẫn còn ngủ.

“Mật Mật tỉnh rồi?” Khuôn mặt của Mã thị giờ lên chút tươi cười, trong tươi cười mang theo lấy lòng.

Điền Mật quay đầu nhìn Mã thị, Mã thị mặc y phục màu hơi tối, trên lưng buộc tạp dề, búi tóc phu nhân trên đầu cắm một căn màu bạc trâm, làn da ố vàng, có chút nếp nhăn, nhìn qua khoảng ba bốn mươi tuổi, bởi vì phụ thân của Lý Cốc là thợ mộc, người nhà có ruộng đất đều là cho người khác thuê trồng trọt, bình thường Mã thị cũng chỉ làm nội trợ, mở mảnh đất sau hậu viện ở nhà mình, bản thân trồng đủ loại rau giết thời gian. Thời gian qua thanh nhàn, trên mặt nhìn trẻ tuổi hơn nhưng thôn phụ cùng tuổi.

“Nương, thật xin lỗi, con ngủ quên mất!”

Điền Mật đáp lời Mã thị, nhắc chân bước nhanh đi đến trước mặt Mã thị, đưa tay định cầm cái thìa trong tay của Mã thị.

“Con nấu cho, nương.”

Mã thị thấy Điền Mật như thế, tâm treo ngược cuối cùng cũng để xuống. Không có đoán trước được người phát giận tối qua, bây giờ ngược lại là một bộ dáng dịu dàng ngoan ngoãn nhu thuận.

“Không, không, không, không cần! Con đi rửa mặt trước, rất nhanh có thể ăn điểm tâm rồi!” Mã thị nắm cổ tay Điền Mật, nói xong cũng nháy mắt với Lý Cốc.

Lý Cốc nhìn thấy, liền đi cầm chậu rửa mặt múc nước cho Điền Mật, một lần nữa bung đến trong phòng cho nàng.

Nhìn Mã thị kiên trì, Điền Mật cũng không miễn cưỡng, đi theo Lý Cốc thân vào phòng, lấy nước Lý Cốc múc để xúc miệng, rửa mặt.

Lý Cốc lại bung chậu để sang một bên. Xoay người, đã nhìn thấy Điền Mật đứng ở phía sau hần, khoảng cách chỉ một ly, nàng ngẩng đầu nhìn Lý Cốc, Lý Cốc cũng cúi đầu nhìn nàng. Lý Cốc cảm thấy ánh mắt của Điền Mật trong veo, trong đến hần có thể nhìn thấy trong ánh mắt Điền Mật chỉ có bóng dáng của hần.

Khuôn mặt của Điền Mật không đánh phẩn, khóe môi gợn lên, hai má lúm đồng tiền vô cùng xinh đẹp. Lý Cốc đột nhiên đỏ mặt, có chút không biết làm sao.

Hần vốn thật thích người nương tử này, người này cũng do chính bản thân hần chọn.

Trước khi đính hôn, Lý Cốc gặp được Điền Mật ở trong trấn trên, chẳng qua cách xa, không nhìn rõ lắm. Lúc này nàng ấy cách gần như vậy, đột nhiên hần có chút xấu hổ, ánh mắt lóe ra, chính là thẹn thùng nhìn Điền Mật.

Nhưng lại nghĩ tới tối hôm qua Điền Mật gọi hần là người quái dị, thì ánh mắt lại ảm đạm xuống.

Đúng rồi, hần đã biến thành người quái dị, hần không xứng với cô nương xinh đẹp như Điền Mật.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đều Là Của Ta (Nam Chủ Đều Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Chứng điền văn (3)

Điền Mật cứ nhìn hần cười như vậy, nhìn hần đột nhiên đỏ mặt, sau đó lại không vui rồi. Nhờ có được trí nhớ thân thể này nên Điền Mật hiểu rõ, nàng biết Lý Cốc là thẹn thùng, biểu lộ không vui nàng cũng biết.

Bất quá nàng không thể tưởng được sao thoáng một cái Lý Cốc lại không vui rồi. Nàng hơi nghiêng đầu, bước một bước đến gần Lý Cốc, mặt thiếu đều muốn dán lên ngực Lý Cốc.

Lý Cốc vô thức cúi đầu nhìn nàng. Nàng ngẩng đầu, ánh mắt sáng lóng lánh nhìn Lý Cốc, trên mặt Lý Cốc có vết sẹo trông rất dữ tợn, để mặt sát vào nhìn càng là dọa người, nhìn ra được một đao trước kia, sâu đủ thấy xương.

Nàng vươn tay, sờ lên mặt Lý Cốc, trên tay của nàng không có vết chai, non nót đầy đặn, trơn bóng. Lý Cốc đột nhiên có chút khản trương, thân thể cứng ngắc lại, không dám động.

Tay Điền Mật sờ lên vết sẹo trên mặt Lý Cốc có chút tê tê, nàng nhẹ nhàng vuốt ve vết sẹo trên mặt Lý Cốc rồi cau mày, Lý Cốc cho rằng nàng lại tức giận, đang chuẩn bị lui ra phía sau, kết quả Điền Mật nói một câu làm hần giật mình.

“Một vết sẹo lớn như vậy, khẳng định rất đau đi!” giọng nói Điền Mật mang theo chút đau lòng, nàng biết rõ đao chém vào thịt là đau nhức thế nào, bất quá đối với nàng mà nói, nàng đã thành thói quen với loại đau này. Millie từng nói, nàng không phải là người bình thường, nếu người bình thường mà nói, rất đau. Thanh âm Điền Mật như trước ngọt ngào mềm mại, chẳng qua là khoảng cách gần sát, lúc Điền Mật nói chuyện, khí tức đều phả đến trên mặt Lý Cốc.

Trên người của nàng mang theo mùi thơm cơ thể của nữ tử, càng nhích tới gần, Lý Cốc cảm thấy mùi thơm lại để cho mặt của hần càng nóng lên. Âm thanh của Điền Mật, lại làm cho tim của hần càng đập nhanh hơn. Đầu óc trống rỗng, cũng chỉ biết nhìn Điền Mật.

Lời của mình, lại không được đáp trả lại, vừa mới chào hỏi hần, hần cũng không có phản ứng. Có được thân thể này nên Điền Mật cũng có tính cách tương tự, tự nhiên cũng có chút yếu ớt bốc đồng.

Nàng bĩu môi, hiển nhiên không vui, hờn dỗi buông tay xuống, chuẩn bị quay người.

Lý Cốc lúc này mới có phản ứng, vội vàng lôi kéo tay Điền Mật. “Ta. Ta không đau!”

Thật vất vả nương tử mình giống như không chê bai mình, hần cũng không thể làm cho nương tử mình tức giận! Đây là câu nói đầu tiên Lý Cốc nói với nàng, thanh âm Lý Cốc trầm thấp hữu lực, rất có từ tính.

Tay của mình bị lôi kéo, Điền Mật trừng mắt với Lý Cốc. Để hần lôi kéo. Thấy Điền Mật không có phản kháng, Lý Cốc một trận cao hứng, nhếch môi, lộ ra một cái răng sáng, cả người như một tia ánh mắt trời, nhìn vết sẹo kia thuận mắt rất nhiều.

“Đinh —— nam chính hảo cảm +15, độ hảo cảm nam chính 55. Ký chủ cố gắng lên!” thanh âm 0051 đột nhiên vang lên, thoáng cái bỏ thêm 15 điểm hảo cảm, Điền Mật thật cao hứng, vốn là suy sụp ở dưới khuôn mặt tươi cười có chút mê người.

Điền Mật ngẩng đầu nhìn qua Lý Cốc “Tối hôm qua ta không đứng, không nên đuổi người ra khỏi cửa phòng, người đêm nay về ngủ, ta với người sống thật tốt, sinh cho người một tiểu tử mập mạp!”

Điền Mật nói ra lời thật tâm, nàng nghĩ đến, đặt tâm nguyện của thân thể chính là cùng Lý Cốc sống thật tốt, cho nàng sinh một tiểu tử mập mạp, nàng cũng chỉ nói như vậy.

Nàng không hiểu cái gì là thẹn thùng, cái gì là rụt rè. Trong thanh âm mang theo lễ thắng khí hùng. Lý Cốc trừng to mắt, hiển nhiên bị lời nói Điền Mật nói ra làm hoảng sợ, bất quá sau đó lại vui vẻ.

Cũng không phải không thích nha, nương tử hần đã nói muốn cùng hần sống tốt, sinh cho hần một tiểu tử mập mạp!

Lúc đầu hần mới lấy về, tối hôm qua Điền Mật kích động như vậy, vào phòng, còn không biết lúc nào mới có thể viên phòng đâu.

“Đinh —— độ hảo cảm nam chính +15, độ hảo cảm nam chính 70. Ký chủ không ngừng cố gắng!” Lần này Điền Mật đáng tươi cười càng lớn, xem ra nhân vật nam chính rất thích nàng sinh cho hần một tiểu tử mập mạp!

Vậy sinh ra cho hần một tiểu tử mập mạp, có phải là tốt rồi hay không lập tức cảm giác tốc độ thêm đến một trăm nha?

Nàng đều có chút không thể chờ đợi được rồi. Thanh âm Điền Mật không nhỏ, cũng không có tận lực không cho ai nghe, phụ mẫu Lý Cốc ở trong nhà giữa, hiển nhiên cũng nghe thấy Điền Mật nói.

Hai ông bà lão hai mắt nhìn nhau, đều để tâm xuống. Đều cảm thấy người con dâu này tốt lắm! Không chê con mình, vẫn nhiệt tâm như vậy, mặc dù tối hôm qua để cho bọn họ hoảng sợ, còn tưởng rằng hôm nay khẳng định Điền Mật còn phải phát giận.

Không nghĩ tới là nương tử tốt như vậy, về sau khẳng định phải đối với nương tử tốt thêm một chút, cái gì đều dành cho nàng mới tốt.

Điền Mật thoáng một phát bỏ thêm 30 điểm tốc độ hảo cảm, tâm tình rất tốt, hơn nữa là ngày đầu tiên từ thế giới bên ngoài đi vào cái thế giới này. Điều này làm cho khuôn mặt luôn luôn không thể hiện ra của nàng tươi cười.

Ăn điểm tâm. Điền Mật chịu khó tranh lấy rửa chén, Mã thị liền đi cho gà ăn, cha Lý Cốc đi khai công, Lý Cốc cầm lấy công cụ lên núi.

Điền Mật câu được câu không cùng Mã thị trò chuyện, nàng sống 30 năm, chưa từng có nói qua nhiều lời như vậy, cả ngày đều lộ ra rất hưng phấn.

Đến buổi tối, Lý Cốc rõ ràng có chút khản trương, chính hần tắm rửa một cái, lại chuẩn bị nước cho Điền Mật tắm rửa.

nhưng Điền Mật không khản trương, bởi vì nàng căn bản cũng không biết sinh tiểu tử mập mạp như thế nào, bất quá trước một đêm nàng gả cho Lý Cốc mẹ Điền Mật có nói qua, cùng Lý Cốc cùng một giường lớn, coi trống trơn, Lý Cốc làm gì nàng chỉ tùy hần là được.

Coi trống trơn nàng biết, ở trong phòng thí nghiệm, nàng quanh năm cũng không mặc quần áo, hoàn toàn không biết cảm thấy thẹn thùng là gì. Buổi tối, trọn vẹn náo loạn nửa đêm.

“Đinh —— độ hảo cảm nam chính +20. độ hảo cảm nam chính 90. Ký chủ thật lợi hại!” Ánh mắt Điền Mật có chút mê ly, trải qua rất kỳ lạ, bất quá nàng không hiểu nổi làm như vậy tác dụng ở đâu?

“Ký chủ, đây là nam nữ hoan ái, không những được lại để cho quan hệ nam nữ càng thêm thân mật, còn có thể sinh sôi nảy nở đời sau.”

Như vậy có thể sinh con rồi hả?

“Đúng vậy, ký chủ!” Đạt được đáp án, Điền Mật nhắm mắt lại, ngủ thật say.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đầu Là Của Ta (Nam Chủ Đầu Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Chủng điền văn (Hoàn)

Editor: Snowflake HD

Sáng sớm hôm sau, Điền Mật tỉnh dậy, trên người nàng nhẹ nhàng thoải mái, nhưng ngay chỗ thắt lưng có chút mềm nhũn, hạ thân còn hơi đau.

Lý Cốc nhìn Điền Mật đầy đau lòng, cảm thấy tối qua bản thân hần đối với nàng hơi quá, tối hôm qua lúc lau cơ thể giúp Điền Mật, hần đã thấy nơi ấy hơi sưng lên. Là do Lý Cốc nhấn tâm gây nên.

Vì vậy, hần tận tay mang điểm tâm đến bên giường cho Điền Mật.

Nếu hôm nay không phải ngày ra mắt cha mẹ vợ, Lý Cốc tuyệt đối không cho phép Điền Mật bước xuống giường.

Tùy ý để Lý Cốc ôm mình ra xe lửa, mang theo lễ vật đi với Lý Cốc về nhà mẹ đẻ.

Lý Cốc tận lực chăm sóc Điền Mật, một lát lại dứt quyết cho Điền Mật ăn, hồi sau lại rót nước cho Điền Mật uống, lúc ăn cơm lại liên tục gấp rau cho Điền Mật, khiến cho hai chị dâu Điền Mật cực kì hâm mộ! Trong mắt nương Điền Mật đã tràn đầy hài lòng!

Buổi chiều Lý Cốc giúp nhà mẹ đẻ Điền Mật làm việc nông, thân thể hần cường tráng, làm việc gì cũng dễ dàng. Phụ thân Điền Mật gặt đầu liên tục. Người nhà Điền Mật hết sức vừa ý con rể là Lý Cốc, phụ thân Điền Mật lại càng bày ra vẻ kiêu ngạo, do ông ta chọn được chàng rể tốt!

Những ngày sau, ngay cả chén bát Mã thị cũng không chịu để nàng đụng nào, cả nhà trên xuống dưới yêu thương cưng chiều nàng y hệt tổ tông.

Gia trẻ lớn bé trong Lý gia thôn đều biết, nhà Lý Cốc cưng chiều con dâu đến tận trời, nhóm con dâu Lý gia thôn đủ loại hâm mộ, ghen tị, hận nha.

Ban ngày Điền Mật trò chuyện với Mã thị, không có việc gì làm thì đi dạo quanh thôn.

Buổi tối Lý Cốc nằm trên người nàng thực hiện các loại động tác lần qua lần lại.

Giữa trưa hai tháng sau.

Hôm nay, Mã thị nấu canh cá, bình thường Điền Mật rất thích uống, có thể uống tới hai chén.

Nhưng hôm nay vừa ngửi thấy mùi canh, trong bụng lập tức cảm thấy cồn cào, vội vàng đứng dậy chạy ra ngoài nôn.

Lý Cốc quá lo lắng, nhanh chóng đặt đĩa xuống chạy đi tìm đại phu trong thôn.

Đại phu chuẩn bệnh, thật mừng nha! Nàng mang thai một tháng rồi!

Trên dưới Lý gia cười toe toét, đây là việc vui rất lớn! Con dâu mới vào cửa hai tháng, đã có thai. Sau đó vội vã chạy sang Điền gia thôn báo tin, nhà mẹ đẻ Điền Mật lập tức mang 50 trái trứng gà qua chúc mừng.

“Đinh – Hào cảm nam chủ +5, độ hảo cảm 95. Nhiệm vụ sắp hoàn thành, xin chúc mừng!”

Hơn tám tháng sau, Điền Mật sinh ra một đứa trẻ mập mạp, nghe tiếng khóc vang dội của trẻ sơ sanh, Điền Mật nhấc... môi, đột nhiên hiểu ra, cách để duy trì mạng sống. Thật là kì diệu, thật đẹp!

Lý Cốc nén lệ, mạnh mẽ nắm tay Điền Mật.

Từ lúc Điền Mật sinh hài tử cổ họng hần chưa nói lên được một lời nào, hần biết sinh hài tử không dễ dàng.

“Nương tử, nàng vất vả rồi!”

“Đinh – Hào cảm nam chủ +5, độ hảo cảm 100.

Nhiệm vụ hoàn thành! Khôi phục ý thức chủ thể ---

Khôi phục hoàn tất –

Chuẩn bị thoát ly khỏi ký thể

--5—4—3—2—1”

Điền Mật hoảng hốt, khi tinh thần cô hồi phục, cô đã quay trở lại tầng không gian màu trắng.

“Nhiệm vụ hoàn thành độ 100. Cho điểm nhiệm vụ 95. Hoàn thành tâm nguyện ký thể, đạt được 10 điểm phân phối.

Xin hỏi Kí Chủ, muốn để điểm vào hệ phân phối sao?”

Điền Mật gật đầu, “Ừ, phân phối, đưa toàn bộ vào hàng sức quyến rũ.”

Ghi vào tư liệu Kí Chủ:

Danh tính: Điền Mật

Giới tính: Nữ

Tuổi tác: 30

Hình dạng: 60 (100 mãn phân)

Màu da: 65 (100 măn phân)

Dáng người: 80 (100 măn phân)

Trí lực: 70 (100 măn phân)

Thể lực: 60 (100 măn phân)

Mị lực: 55 (100 măn phân)

Năng khiếu: Tạm không

Kỹ năng đặc biệt: Tạm không

Vi tích phân: 95

Cấp bậc: 1

Màn hình lại xuất hiện, tư liệu Điền Mật có một chút thay đổi.

Nghĩ lại nhiệm vụ lần này, Điền Mật cực kì vui vẻ, đã không còn Vệ Tư, đã không có phòng thí nghiệm lạnh như băng nữa. Trời đất bên ngoài rộng lớn, có thật nhiều người.

Người nhà mẹ đẻ Điền Mật rất tốt, Lý Cốc rất tốt, cha mẹ Lý Cốc cũng cực kì tốt. Mọi thứ đều tốt như vậy, cô đột nhiên cảm thấy vô cùng cảm ơn cái hệ thống này, cô nghĩ, nếu không cho cô điểm cũng được, cô đã hài lòng lắm rồi.

Nghe được suy nghĩ trong lòng Điền Mật, 0051 cũng có chút đồng tình với Điền Mật, bởi vì chưa làm quá tốt, cho nên có điểm cũng là vui rồi.

“Kí chủ muốn nghỉ ngơi một lát, hay tiếp tục nhiệm vụ?”

“Tiếp tục nhiệm vụ!”

Cô không muốn ngồi đợi ở nơi này nữa, không có một người, cái gì cũng không có, cô muốn đi tới thế giới bên ngoài!

“Đang tiếp nhận nhiệm vụ -- nhiệm vụ tiếp nhận thành công – đang truyền tải cho Kí Chủ--”

“Truyền tải thành công – đang ghi chép nội dung nhiệm vụ--”

[Ngoại truyện]

Lý Cốc cảm thấy đời trước, kiếp trước của hần chắc chắn là một người làm việc lành tích đức, bằng không sao ông trời ban cho hần một người vợ tốt như vậy, không e ngại khuôn mặt hần, lại xinh đẹp khéo léo. Sinh cho hần một đứa bé mập mạp! Hần cảm thấy đời người như vậy là đủ, bây giờ bảo hần đi chết, hần cũng đồng ý.

Chắc. Hay là thôi đi, hần không nở để thê tử, nhìn hần nhắm mắt xuôi tay.

Cảm thấy ống quần bị thứ gì đó kéo kéo, Lý Cốc vừa cúi đầu liền thấy, con trai một tuổi của mình đang giơ miếng bánh mì dính đầy nước miếng muốn đút cho hần ăn.

Lý Cốc nhếch môi, không thèm để ý bánh mì dính nước miếng của con trai hay không, khom lưng cắn “Ủm ~ có nước miếng con ta bánh mì ngon hơn nha!”

Nghe vậy, Điền Mật lúc này đang ngồi trên giường may quần áo cho con nàng ngẩng đầu lên nhìn một lớn một nhỏ, buồn cười. Hai má lộ ra lúm đồng tiền.

Nhìn thấy nương tử mình nở nụ cười, Lý Cốc càng vui vẻ, hai tay ôm con trai, giơ lên thật cao, khiến cậu bé cười khanh khách.

Điền Mật sợ quá lập tức ném quần áo trong tay xuống: “Cẩn thận một chút!”

Lý Cốc cười hô hô: “Không sao đâu, không ngã được!”

Tiếng cười nói trong phòng vang ra bên ngoài.

Chim đậu trên cây táo và người đi đường đều nghe thấy, cũng hợp ý đùa theo.

Lý Cốc cảm thấy, hần đã hiểu, đây là hài tử giúp hần hâm nóng tình cảm với nương tử!

Mà lần này, không có chuyện Lý Cốc hưu thê lấy vợ mới.

Lưu Mạnh Mạnh không thoát khỏi kiếp nạn mới vừa xuyên không, đã bị rơi vào vận mệnh bị mẹ kế bán, chẳng qua nàng bị ép gả cho Lý Trụ Từ bán thịt lợn trong Lý gia thôn.

Lý Trụ Từ là người không vợ, Lưu Mạnh Mạnh hiện tại mới 15 tuổi, Lý Trụ Từ 25, còn có một con trai 5 tuổi. Hình dáng Lý Trụ Từ khỏe mạnh thật thà chất phát, không xấu cũng không đẹp.

Lý Trụ Từ thấy thể từ mình quá ốm yếu gầy gò, nên quyết định nuôi nàng trở thành mập mạp trắng trẻo!

Có lẽ là do hiệu ứng nữ chính, ngày Lưu Mạnh Mạnh được gả đi, không chênh lệch quá nhiều.

Lưu Mạnh Mạnh tâm địa lương thiện, Lý Trụ Từ thật thà chất phát thành thật, con trai cũng rất hiếu thuận.

Lúc đầu Lưu Mạnh Mạnh cũng có chút tủi thân, cô đường đường là con gái thế kì tiến bộ, mới vừa tốt nghiệp đại học thôi à.

Sau một trận tai nạn, kết quả lại đưa cô đến chỗ cổ đại khe núi kênh rạch này.

Xuyên không thì cứ xuyên đi, người khác xuyên không, không phải công chúa thì cũng là tiểu thư!

Con vợ lẽ cũng được nha! Ít nhất cũng được gọi là tiểu thư!

Cô tự chế giễu mình, xuyên thành một kẻ thiếu dinh dưỡng, tiểu nha đầu không biết chữ trở mã là gì!

Được rồi, xuyên thành nha đầu cũng tạm chấp nhận đi, nhưng tại sao số cô lại khổ như vậy a?!

Vừa mới xuyên không đã bị mẹ kế bán cho người ta làm vợ lẽ, còn là người bán thịt heo!

Được rồi, cô có nên cảm ơn trời, vì còn có thịt để ăn không?

Ừm, thôi kệ, Lý Trụ Từ này xem ra không tệ lắm, cứ như vậy đi!

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đầu Là Của Ta (Nam Chủ Đầu Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Quân nhân văn (Một)

Editor: Snowflake HD

Đây là một câu chuyện về tình yêu quân nhân.

Nữ chính Nhan Hương mới vừa tốt nghiệp, tiểu bạch y tá. Xuất thân từ gia đình là giáo sư, đang công tác tại viện quân y.

Nam chính Tập Dận là một thượng tướng ngông cuồng, mấy đời gia đình đều là quân nhân. Nam nữ chính quen nhau bởi vì một lần tham gia huấn luyện quân sự Tập Dận bị thương, mà trong lúc bị thương do tiểu bạch y tá Nhan Hương chăm sóc.

Sở dĩ được gọi là tiểu bạch, vì nữ chính hơi ngốc nghếch đáng yêu.

Ngày đầu tiên chăm sóc Tập Dận khiến miệng vết thương của hắn chuyển biến xấu hơn, lập đi lập lại, làm cho Tập Dận vô cùng chán ghét cô. Hai người bắt đầu cãi nhau dần dần nảy sinh tình cảm, cuối cùng Tập Dận dùng các loại khí thể ngang ngược của đàn ông, đóng gói Nhan Hương về nhà mình.

Ký thể mô phỏng là bác sĩ ngoại khoa, người yêu cũ của nam chính, thanh mai trúc mã, gia đình đều là quân nhân.

Gia đình cực kì xem trọng mối duyên tình này, cho rằng sắp đến tuổi kết hôn rồi. Kết quả gần tới lúc tốt nghiệp đại học Điền Mật không đồng ý, cô cảm thấy nếu làm như vậy thì cuộc đời của cô đều bị người khác sắp đặt, hoàn toàn không có tình yêu, kết thúc như vậy rất đáng buồn. Vì thế tốt nghiệp đại học xong, cô quyết định trốn sang nước ngoài du học, tương tượng ra bộ dáng của cô ta, chắc phải là người rất sôi đời.

Cô quen biết thêm nhiều người, sau đó có bạn trai. Thậm chí sau khi học xong giấu diếm người nhà ở nước ngoài kết hôn với bạn trai, sống ở nước ngoài.

Nhưng mà cuộc sống hằng ngày không đẹp như mơ, kết hôn không bao lâu, cô liền có thai, tất nhiên không đi làm nữa. Thời điểm cô mang thai chồng của cô đi ra ngoài... , điều này khiến cho cô bị sốc nặng, lúc hai người cãi nhau chẳng may cô sanh non.

Cô nhanh chóng kết thúc cuộc hôn nhân này, quyết tâm về nước.

Lúc này Tập Dận với Nhan Hương vẫn chưa xác định mối quan hệ yêu đương, vẫn trong tình cảnh oan gia.

Điền Mật quay về, được giao chức bác sĩ ngoại khoa trong viện quân y, Tập Dận bây giờ vẫn còn độc thân, không còn ngây thơ như khi còn trẻ, cả người toát ra vẻ chín chắn, khiến người ta muốn dựa vào, hai bên gia đình trông thấy Điền Mật và Tập Dận đều vui vẻ.

Vì vậy Điền Mật bắt đầu theo đuổi Tập Dận, thế nhưng lúc này Tập Dận đã không còn thích cô nữa, ngày xưa là cô bỏ tôi, bây giờ tôi đã yêu người khác rồi, cô lại muốn bắt đầu lại, đã quá muộn!

Cũng vì Điền Mật theo đuổi hấn, làm cho Tập Dận hiểu rằng, à ~ thì ra hấn đã yêu cô gái gốc gác Nghêch Nhan Hương!

Ngay sau đó, Tập Dận đóng gói Nhan Hương bùng về nhà. HE.

Mà Điền Mật, sau khi thấy Tập Dận kết hôn, cô liền lấy con trai viện trưởng viện quân y. Có lẽ do ngày trước vô ý sanh non, khiến cơ thể bị tổn thương, bây giờ không thể mang thai được nữa.

Chồng hiện tại của cô vô tình biết được cô từng kết hôn, cũng đã có con, hấn tức giận, ly dị với cô. Bởi vì Điền Mật mà cha mẹ cô mất hết mặt mũi trong quân đội.

Nhưng cuối cùng vẫn rất yêu thương đứa con gái này, cho cô một khoản tiền, bảo cô di cư sang nước ngoài.

Lúc cô sống ở nước ngoài, không kết hôn, làm việc cho một bệnh viện tư nhân, đến khi về hưu, sống cô đơn suốt quãng đời còn lại.

Trước khi chết, nguyện vọng của cô là không kết hôn với tên nam phụ khốn khiếp, để rồi bản thân phải chịu nhiều đau thương!

Tiếp nhận xong nội dung cốt truyện và trí nhớ, Điền Mật mở mắt ra, lúc này cô đang ở trong kí túc xá, nằm trên bàn sách, dựa theo trí nhớ, cô biết hiện tại mình đang chuẩn bị luận văn tốt nghiệp.

Cô nhanh chóng đứng dậy đi vào phòng vệ sinh, mở vòi nước, rửa mặt.

Ngẩng đầu, gương mặt người trong gương có vài nét giống khuôn mặt cô.

Người cao một mét bảy, có chút gầy, nhưng do có tập luyện, ốm nhưng không yếu.

Gương mặt này khác xa so với Điền Mật dịu dàng đáng yêu kia, mới đầu nhìn qua cho người ta cảm giác thông minh, ánh mắt lộ vẻ giàu kinh nghiệm.

Cô nhếch khóe môi, như trước có hai má lúm đồng tiền, trong nháy mắt, một mỹ nhân lạnh lùng biến thành cô gái yếu đuối.

Suy nghĩ một chút, lúc này cô không có ý định kết hôn với bạn trai Cố Minh.

Cũng may, không muộn!

Dựa theo trí nhớ, lấy điện thoại di động ra, nhắn tin cho Cố Minh, chúng ta chia tay. Sau đó vui đầu vào viết luận văn.

Rất nhanh, điện thoại reo lên, cúi đầu liếc sơ qua, là Cố Minh gọi đến. Cô định không bắt máy, nghĩ lại, thôi cứ... trả lời vậy.

“Alo?” Giọng nói cơ thể này không quá dịu dàng, hơi khàn khàn, lười biếng.

“Mật Mật! Em nhắn tin đó là có ý gì?” Đầu kia điện thoại, giọng Cố Minh có chút vội vàng.

Ừ không vội sao được, hai người quen nhau ba năm, thậm chí hấn còn định mấy ngày nữa sẽ cầu hôn Điền Mật. Kết quả hôm nay nhận được thư đòi chia tay.

“Ừ, ý trên mặt chữ.” Giọng Điền Mật lạnh nhạt, đôi mắt nhìn vào màn hình máy tính, ngón tay di chuyển, gõ chữ.

Cố Minh sững sốt, ngay tức khắc chưa kịp phản ứng.

“Vì sao?”

Bàn tay Điền Mật không dừng, vì sao ư? Tất nhiên là không cho anh cơ hội tổn thương tôi rồi!

“Không vì cái gì cả, tôi muốn kết thúc với anh, Cố Minh, tôi hết yêu anh rồi!”

Không đợi bên kia trả lời, Điền Mật lập tức tắt máy. Tiếp tục làm luận văn.

Mấy ngày sau, Điền Mật không hề bắt điện thoại của Cố Minh, Cố Minh tìm tới tận cửa, cũng không quan tâm.

Cố Minh bị oan uổng quá rồi, không biết lý do gì đã bị đá. Hấn không cam lòng, nhưng nhìn Điền Mật tuyệt tình như vậy, hấn cố gắng hết sức để cứu

vẫn, Điền Mật lại không liếc nhìn hắn, lòng tự trọng của đàn ông không cho phép hắn cúi đầu, vì vậy ánh mắt hắn nhìn Điền Mật từ từ nhạt dần.

Điền Mật viết xong luận văn tốt nghiệp, sau đó làm thủ tục tốt nghiệp. Làm xong tất cả, cô chuẩn bị về nước.

Thời gian này, Tập Dận đã quen biết Nhan Hương.

Sân bay Z

Điền Mật mặc một chiếc áo sơ mi ngắn tay, quần jean màu sáng bó sát người, giày trắng. Buộc mái tóc dài màu đen theo kiểu đuôi ngựa. Toàn bộ cơ thể tràn đầy sức sống.

Lấy điện thoại di động ra, gọi cho Tập Dận, tới đón.

Đầu kia, Tập Dận vừa mới hoàn thành nhiệm vụ, bị thương ngoài da, hiện đang trong viện quân y để Nhan Hương băng bó.

Khuôn mặt Nhan Hương còn rất trẻ, mới nhìn đoán chừng là em học sinh cấp 3 mười bảy mười tám tuổi.

Hiện tại cô đang chăm chú khử trùng miệng vết thương cho Tập Dận, rốt cuộc do tay cầm không chắc, bông dính còn trực tiếp đặt trên miệng vết thương của Tập Dận, máu lập tức phun ra.

Lông mày Tập Dận cau lại, trong mắt lộ chút bức mình, mắt thấy tên này muốn nổi điên.

Nhan Hương rút cổ, “Tôi. Tôi không cố ý~”

Tập Dận hừ một tiếng, đang định mở miệng chửi, điện thoại liên reo.

Màn hình hiển thị tên người gọi là Điền Mật, Tập Dận ngẩn người, ngón cái khẽ di chuyển, nhấn vào nút trả lời. Đưa điện thoại tới gần tai, còn chưa mở miệng, bên kia truyền tới giọng nói khàn khàn lười biếng của Điền Mật.

“Dận, em đang ở sân bay. Anh có thể tới đón em được không? Em vẫn chưa nói với cha mẹ là em về, muốn cho họ một sự ngạc nhiên.”

Giọng điệu Điền Mật có vẻ rất thân thiết với Tập Dận, giống như cô chưa từng bỏ đi bốn năm.

Tập Dận nhớ lại ngày xưa nên có hơi tức giận, lại phát hiện hắn tức quá không đứng dậy được. Hai người lớn lên bên nhau từ nhỏ, mười sáu tuổi ở cùng một chỗ, chờ thời điểm mười tám tuổi sẽ về cùng nhà. Tưởng rằng khi đến tuổi có thể kết hôn, ai ngờ Điền Mật không nói không rằng đi ra nước ngoài du học.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Điều Là Của Ta (Nam Chủ Điều Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Quân nhân văn (2)

Edit: ๖D๖๖

Nhưng đây là cô gái anh thích nhiều năm như vậy.

Lúc này trong lòng Tập Dận vẫn có Điền Mật, còn đối với Nhan Hương trước mắt cũng chỉ vờn vờn ở thái độ thú vị.

Tập Dận không biết đáp lại Điền Mật đầu bên kia điện thoại như thế nào, Điền Mật đợi một lát, không nghe Tập Dận trả lời, cho là anh không có nghe. Nhẹ nhiu mày, lúc này Tập Dận vẫn chưa có thích Nhan Hương? Nên vẫn có cảm giác với ký ức chứ?

“Dận? Có nghe không?”

Giọng nói bên tai để cho Tập Dận hoàn hồn, đề xuống rung động trong lòng ừ một tiếng.

Có được cậu trả lời, Điền Mật cong môi, cả người lộ ra ánh mặt trời, làm cho người qua đường không nhận được ghé mắt.

Giọng nói của Tập Dận không giống với Lý Cốc, giọng của Tập Dận trầm ổn, rất có khí thế, chỉ một tiếng ừ, để cho người ta cảm thấy anh không phải người tầm thường.

“Em ở sảnh sân bay số 3 chờ anh?”

“Ừm.”

Cúp máy, Điền Mật cúi đầu bắt đầu chuyên tâm chơi trò chơi trong điện thoại, gần đây cô rất mê trò chơi trong điện thoại.

Mà bên kia Tập Dận cúp máy, cũng không có tâm tư đùa giỡn Nhan Hương, trực tiếp đứng dậy chuẩn bị đi sân bay.

“Này.”

Nhan Hương thấy anh muốn đi, vội vàng lôi kéo anh, kết quả không nghĩ tới trực tiếp cầm chặt ngay trên vết thương của Tập Dận.

Hít...

Lần này trực tiếp để cho Tập Dận hít khí lạnh, quay đầu lại ánh mắt nhìn Nhan Hương đã gần như bốc lửa.

Vốn miệng vết thương không nặng lắm giờ thì trực tiếp tăng thêm vài phần.

Nhan Hương vắt chéo tay sau lưng, lui một bước, xấu hổ đỏ mặt: “Thật xin lỗi.. tôi chỉ muốn băng bó miệng vết thương cho anh thật tốt.”

Tập Dận bức bối nhìn miệng vết thương đang chảy máu trên tay mình, lại nhìn đồng hồ trên cổ tay, nghĩ đến Điền Mật lúc này đang ở sân bay chờ anh.

Giương giọng để cho y tá khác tới đây nhanh nhẹn băng bó miệng vết thương cho mình.

Khi Tập Dận đến sân bay, thì thấy Điền Mật đang đứng ở trong góc nhỏ chơi điện thoại.

Anh đứng lại, không có đi về phía trước, chẳng qua chỉ nhìn cô.

Cô không thay đổi, vẫn thích quần áo đơn giản như trước, cột tóc đuôi ngựa cao. Lúc này cô đang cúi đầu nhìn điện thoại di động, bờ môi cong lên, má lúm đồng tiền trên mặt như ẩn như hiện.

Dường như phát giác được tầm mắt của anh, Điền Mật ngẩng đầu, liếc mắt thì nhìn thấy anh.

Ánh mắt lấp lánh, vừa nhìn thấy anh thì nhếch môi, lộ ra hàm răng trắng sáng, ngọt ngào động lòng người.

Điền Mật giờ điện thoại vẫy vẫy tay với Tập Dận, Tập Dận giật mình, lập tức cất bước lớn đi về phía Điền Mật.

Anh rất cao, ít nhất cũng gần 1m9, lúc này vẫn mặc quân trang, thân hình khôi ngô to lớn, cũng không phải kiểu thô bạo vạm vỡ, rất có sức hút, giống như liệt báo ẩn mình, hung mãnh dị thường. Ngũ quan của anh lớn lên cực kỳ đẹp, vô cùng tinh xảo, bởi vì cả người khí chất kiên cường, tuấn tú cũng không lộ ra chút nữ khí.

Anh đến gần Điền Mật, ánh mắt chăm chú nhìn cô,, dường như nhìn không thấy gì khác.

Anh đi rất nhanh, cũng không lộ ra vội vàng xao động, rất nhanh đã đến trước mặt Điền Mật, Điền Mật cao 1m7, nhưng Tập Dận quá cao, cô không thể không ngẩng đầu nhìn anh.

Điền Mật bỏ di động vào trong túi quần, đưa tay nhào vào trong ngực Tập Dận.

Thân thể của Tập Dận cứng ngắc, hai tay nắm chặt.

“Dận, nhớ anh!”

Nghe giọng nói của Điền Mật, Tập Dận dần dần bình tĩnh lại, nói lỏng nắm đấm, hai tay chậm rãi để lên lưng Điền Mật.

Ngồi trong xe quân dụng Hummer của Tập Dận, Điền Mật kể những gì mình đã trải qua ở nước ngoài cho Tập Dận nghe.

Tập Dận im lặng nghe, ngẫu nhiên Điền Mật hỏi anh cái gì, anh đáp mấy chữ.

Điền Mật biết rõ, khẳng định trong lòng của anh vẫn có buồn bực khó chịu.

0051, độ hảo cảm của Tập Dận là bao nhiêu?

“Hảo cảm nam chủ 65, ký chủ cố gắng lên!”

Khá tốt, độ hảo cảm không thấp, nên công lược không khó?

Tâm tư của Điền Mật quay vòng, không biết có nên nói với Tập Dận việc cô kết giao bạn trai ở nước ngoài hay không, nếu bây giờ không nói, sau này nói không chừng Tập Dận biết, sẽ trực tiếp giảm độ hảo cảm, lúc đó cô mới gặp phiền toái.

Nhưng nói như thế nào đây?

Điền Mật nghiêng đầu, nhìn Tập Dận đang chuyên tâm lái xe. Anh thật sự rất đẹp, chỉ một bên mặt cũng làm cho người không nhìn được muốn tiếp cận, nhưng khi chất nguy hiểm trên người để cho người ta không dám thân cận. Cô nhìn chăm chú Tập Dận như vậy, làm cho bên tai Tập Dận đỏ lên, cũng không nhìn được nữa.

“Khụ, nhìn anh làm gì vậy?”

“Bốn năm không có gặp Dận rồi, muốn bổ sung về thôi.”

Điền Mật nói làm cho trong lòng Tập Dận có chút cao hứng, nhưng bên ngoài vẫn bình tĩnh, lúc trước Điền Mật khư khư cố chấp ra nước ngoài, lúc này lại dễ dàng anh.

“Đỉnh —— hảo cảm nam chủ -5, độ hảo cảm 60.”

Ách? Cô nói sai gì rồi sao? Đang tốt đẹp lại giảm hảo cảm chứ?

Điền Mật không vui rồi, cũng lười nói nữa.

Cứ trầm mặc như vậy, về tới đại viện ở quân khu chỗ ba mẹ Điền Mật, nhà Tập Dận ngay tại sát vách nhà Điền Mật, đưa Điền Mật đến cửa nhà, thì trực tiếp lái xe rời đi.

Điền Mật bĩu môi, có chút tức giận. Lôi kéo hành lý xoay người đi nhấn chuông cửa.

Mở cửa là bảo mẫu thím Vương của Điền gia, thím Vương vừa thấy Điền Mật, rất kinh ngạc. Sau đó kịp phản ứng, lập tức tiếp nhận hành lý trong tay Điền Mật, nghênh đón Điền Mật vào cửa.

“Sao tiểu thư đột ngột trở lại như vậy? Cũng không nói trước, để chị Vương chuẩn bị đồ ăn mà tiểu thư thích nhất!”

Đối với thím Vương người nhìn mình từ nhỏ lớn lên, Điền Mật cũng rất vui mừng, thân mật kéo cánh tay Vương tẩu làm nũng.

“Ở nước ngoài bốn năm cũng không ăn được, bây giờ chỉ muốn thím Vương nấu, dù ăn cơm trắng cũng ngon!”

Điền Mật làm nũng thím Vương rất hưởng thụ, lại nghe Điền Mật nói ở nước ngoài bốn năm cũng không được ăn ngon, làm cho thím Vương đau lòng rồi. Vội vàng tỏ vẻ muốn ra ngoài mua nguyên liệu về nấu ăn.

Điền Mật ngăn cản không cho bà đi, vội vàng nói sang chuyện khác “Ba mẹ đâu?”

“Thủ trưởng và phu nhân đi tham gia hôn lễ của con trai thị trưởng, chỉ mới đi khoảng nửa tiếng. Nếu không để thím gọi điện thoại kêu hai người về?”

Đi vào phòng khách, Điền Mật trực tiếp ngồi trên ghế sofa, cầm quả táo trên bàn trà lên gặm.

“Không cần, hôn lễ con trai của thị trưởng, mới tới lại đi ngay cũng không tốt lắm, dù sao bọn họ cũng sẽ về, không sao. Thím Vương, con đói bụng ~ “

Thím Vương nghe Điền Mật nói đói bụng, tự nhiên vội vàng đi chuẩn bị thức ăn rồi.

Ăn cơm tối thím Vương chuẩn bị, Điền Mật trở về phòng.

Mỗi ngày căn phòng của cô đều có người quét dọn, dù cho rời đi bốn năm, phòng của cô vẫn giống như khi cô chưa đi nước ngoài. Dung nhập vào trí nhớ của Điền Mật, nhìn thấy căn phòng này, cảm thấy rất uất ức.

Tắm xong, Điền Mật lấy điện thoại di động ra, muốn gửi tin nhắn cho Tập Dận. Nghĩ đến vô duyên vô cớ giảm 5 điểm hảo cảm, cũng có chút bực mình.

Suy nghĩ một chút, vẫn gửi một tin nhắn.

Dận, cảm ơn anh hôm nay tới đón em!

Tập Dận nhận được tin nhắn, ánh mắt thâm sâu, dường như cuốn điện thoại vào một cái hố to sâu.

Ngón tay giật giật, nhấn một chữ ừ.

Buổi tối, ba Điền mẹ Điền vừa về tới nhà, nhìn thấy con gái ngồi ở phòng khách, rất kinh hi, lại trách cứ Điền Mật về cũng không nói trước, sẽ dời thời gian đi tiệc tối đón cô.

Ba Điền khoảng năm mươi tuổi, do là quân nhân, rèn luyện thời gian dài, thân thể rất cường tráng, thoát nhìn chỉ khoảng bốn mươi tuổi soái đại thúc. Mẹ Điền bảo dưỡng cũng rất tốt, thoát nhìn chỉ như phu nhân hơn ba mươi.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đều Là Của Ta (Nam Chủ Đều Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Quân nhân văn (3)

Editor: Snowflake HD

Điền Mật nhìn hai vợ chồng trước mặt đang ân cần hỏi thăm cô, cảm thấy rất ấm áp, nhưng có chút đau lòng.

Đây chính là cái gọi là tình thân của ký thể, bản thân Điền Mật chưa từng trải qua cảm giác đặc biệt như vậy, tim cô giống như bị một dòng suối nóng bao bọc, hơi nóng bốc lên hốc mắt. Xúc động vì tình yêu thương.

Cô đột nhiên muốn biết, tại sao ngày xưa cô lại bị bỏ rơi trong cô nhi viện? Người nhà của cô đâu? Không cần cô nữa sao? Vì lý do gì, họ lại để cô trở thành đứa trẻ mồ côi?

Lắc đầu, vứt những suy nghĩ kia ra khỏi đầu, cười nói: “Ba mẹ! Năm nay con rất khỏe! Việc học hành cũng rất thuận lợi, nhưng con vô cùng nhớ mọi người!”

Mắt mẹ Điền đỏ ửng, tất nhiên vì xúc động.

“Quay về là tốt rồi! Đứa con gái hư hỏng này! Lúc trước không cho phép con ra nước ngoài, vậy mà con cứ nhất quyết đòi đi!”

Cha Điền thì ngược lại, trong mắt tràn đầy sự quan tâm Điền Mật, nhìn thấy nét mặt Điền Mật có chút mệt mỏi, mẹ Điền lại không ngừng niệm kinh, ông thò tay qua kéo mẹ Điền.

“Được rồi, con gái mới trở về, mai mốt cũng không đi nữa, có rất nhiều thời gian để bà giáo huấn, bây giờ để con gái đi nghỉ ngơi đi!”

Cha Điền lên tiếng, mẹ Điền tốt bụng tắt máy thu âm. Gật đầu, để Điền Mật về phòng nghỉ ngơi.

Ngày hôm sau, Điền Mật lập tức đi đến viện quân y nộp bản báo cáo, lúc về nước cô đã mang tất cả hồ sơ theo cùng. Dựa trên bối cảnh của Điền Mật, cộng thêm tấm bằng đại học, viện quân y cũng không được.

Viện trưởng dẫn cô đi giới thiệu với các nhân viên trong bệnh viện, Điền Mật mặc áo trắng vào trông rất giống con nít.

Điền Mật ngồi trong phòng làm việc của mình, lấy điện thoại di động ra nhắn tin cho Tập Dận.

Dận, bây giờ em sẽ làm việc ở viện quân y đây.

Lúc tin nhắn của cô đến, Tập Dận lại nhận được một nhiệm vụ mới, đang trên đường tới nơi đó. Nhìn tin nhắn, Tập Dận như cũ nhấn một chữ, Ừ.

Điền Mật có một chút thất vọng, lạnh nhạt như vậy, rốt cuộc muốn cô tỏ tình thế nào đây hả?

“Kí chủ nên đọc kĩ nội dung tin nhắn nha, nhìn xem có điểm gì khác lạ!”

0051 nhắc nhở Điền Mật, Điền Mật suy nghĩ một chút, quyết định nghe theo lời 0051, cẩn thận xem kĩ nội dung tin nhắn.

Vừa hay khiến Điền Mật nhớ ra, lần này Tập Dận phải đi hỗ trợ cảnh sát bắt ỏ ma túy lớn nhất ngoài thủ đô, tên trùm buôn thuốc phiện kia hết sức xảo quyệt, người của hắn cũng rất mạnh. Một thuốc hạ của Tập Dận không điều tra được gì, lại xem trúng đạn, vì cứu hắn mà Tập Dận đưa tay ngăn cản viên đạn. Khi bắt được trùm ma túy, Tập Dận cũng bị thương nghiêm trọng, được khiêng đến viện quân y.

Chuyện này làm cho nữ chính cực kì đau lòng, mỗi ngày đều đến chăm sóc Tập Dận, do vậy tình cảm hai người tăng lên không ít.

Điền Mật cười cười, đây chính là cơ hội tốt, vết thương do trúng đạn, thể mà lại thuộc ngành ngoại khoa của cô nha!

Không quá hai ngày sau, Tập Dận thật sự được đưa vào viện quân y, viên đạn bắn vào phổi, cần phải phẫu thuật gấp, Điền Mật ở trong phòng giải phẫu, bây giờ cô đang cầm dao, nhưng cô cảm thấy hơi lo lắng. Tuy nhiên cô có trí nhớ của kí thể, cho nên việc giải phẫu không quá khó khăn.

Hai mươi giờ phẫu thuật cuối cùng cũng kết thúc, phẫu thuật rất thành công. Nhưng vẫn chưa qua được giai đoạn nguy hiểm, Tập Dận bị đưa vào phòng bệnh đặc biệt. Hiện tại, Điền Mật đang ở ngoài phòng bệnh an ủi mẹ Tập, “Di Mẫn, không cần lo lắng đâu, phẫu thuật rất thành công, A Dận chỉ cần vượt qua giai đoạn nguy hiểm thì không sao rồi!”

Mẹ Tập nắm tay Điền Mật người bà có chút run rẩy, cơ thể mềm oặt, nếu không có cha Tập đứng bên cạnh đỡ bà, có lẽ bà đã không kìm chế nổi.

Nghe Điền Mật nói xong, mới yên tâm một chút.

“Đừng thế! Ngay cả Mật Mật cũng nói A Dân không sao, vậy chắc chắn là không sao! Mật Mật ra nước ngoài để học chuyên sâu về ngành ngoại khoa nha!” Về ngoài cha Tập cô về nghiêm khắc, Tập Dân lớn lên lại giống mẹ Tập, ngoại trừ thân hình hao hao với cha Tập, còn lại đều không giống.

Có cha Tập ở bên cạnh an ủi, mẹ Tập như được uống thuốc an thần.

Lúc này mới có thời gian quan sát người bọn họ không gặp suốt bốn năm nay, Điền Mật.

“Mật Mật trở về lúc nào vậy? Sao không báo đi Mẫn một tiếng?”

Điền Mật cười cười: “Con mới về mấy ngày trước thôi, con đợi làm quen với công việc xong, sẽ chính thức sang thăm hỏi chú Tập và dì Mẫn!”

Nói xong, cô liếc mắt nhìn sang nữ chính Nhan Hương đứng âm thầm ở một góc rọi lệ, nhủ thầm.

“Y tá Nhan đứng đây khóc cái gì vậy?! Nhà cô xảy ra chuyện gì sao?”

Không nghĩ rằng Điền Mật sẽ bắt chuyện với mình, Nhan Hương ngẩng đầu, ánh mắt đỏ rực nhìn Điền Mật.

Cô có thể nói gì đây? Cũng không thể nói, bởi vì thấy Tập Dân bị thương, cho nên mới khóc hay sao? Nhưng mà cô thật sự lo lắng đến mức đau lòng. Chẳng lẽ? Cô thích hắn? Nghĩ vậy, Nhan Hương ra sức lắc đầu, sao có khả năng chứ?! Hắn hung dữ như vậy, hề tí là chửi mắng cô, cô không thèm thích hắn đâu!

Thấy Nhan Hương chỉ nhìn qua cô, sau đó ánh mắt lấp lánh, một lát sau thì lắc đầu. Lòng mày Điền Mật càng nhíu chặt hơn, “Y tá Nhan!” Điền Mật nâng cao giọng, giọng nói có chút lạnh.

Nhan Hương nhanh chóng lấy lại bình tĩnh.

“Em... cái này, không có gì, em, cất bay vào mắt.”

Điền Mật im lặng ----

Cha Tập mẹ Tập nhìn cô y tá trước mặt không lên tiếng, nhìn sơ qua vẻ mặt Nhan Hương, ánh mắt mâu thuẫn.

Mẹ Tập kéo tay Điền Mật, “Mật Mật à, con làm phẫu thuật cho A Dân, chắc cũng mệt rồi, đi nghỉ sớm đi!”

Điền Mật suy nghĩ một chút, thật sự cô cũng hơi mệt. Nhưng “Dạ, chú Tập, dì Mẫn, hai người cũng đợi lâu rồi, về nghỉ trước đi, con sẽ nghỉ ngơi ở đây, nếu A Dân tỉnh lại, con lập tức gọi điện cho mọi người!”

Nghe vậy, mẹ Tập vội vàng từ chối: “Không được! Con làm phẫu thuật cho A Dân đã đủ mệt rồi, sao để con lại trông chừng nó chứ!”

“Không sao đâu ạ, A Dân chưa tỉnh lại, con cũng không ngủ được, chăm sóc anh ấy, con còn yên tâm một chút, hơn nữa con là bác sĩ, dù có chuyện gì cũng có thể biết được!”

Nghe Điền Mật nói, cha Tập và mẹ Tập ngược lại rất yên tâm, ngày xưa Điền Mật cố tình ra nước ngoài du học, bọn họ cũng hơi giận Điền Mật ở điểm này. Hôm nay nhìn thấy Điền Mật như vậy, không tránh khỏi cực kỳ hài lòng, dù sao bản thân nhìn nó lớn lên từ nhỏ đến lớn, có thể thông cảm!

“Vậy cũng được, Mật Mật à nếu có chuyện gì con phải báo ngay cho chú Tập biết đấy!” Cha Tập kết thúc nhanh gọn, nghĩ đến dù sao cũng sắp là con dâu trong nhà rồi, không nên khách sáo với Điền Mật.

Mẹ Tập nhìn Điền Mật ánh mắt cực kỳ yêu thích cùng vui mừng: “Ừ, vất vả cho Mật Mật rồi! Nhà chúng ta có người con dâu như vậy, chính là may mắn của Tập gia chúng ta!”

Điền Mật nghe vậy, khuôn mặt vô tình ửng đỏ, xấu hổ nói: “Dì Mẫn, còn sớm lắm.”

“Không sớm, không sớm, con với A Dân đều 26 rồi, đợi vết thương A Dân bình phục, hai con kết hôn luôn đi!”

Mẹ Tập càng nói càng hăng say, liền hỏi tổ chức đám cưới ở đâu, theo kiểu Trung Quốc hay kiểu Tây Âu tốt hơn. Cha Tập thấy thế, không biết làm sao đành kéo mẹ Tập rời đi.

Cha mẹ hai bên đi rồi, màu đỏ trên khuôn mặt Điền Mật từ từ biến mất. Quay đầu lại, nhìn về mặt Nhan Hương phía sau, bộ dạng có vẻ bị đá kích rất lớn, cô cảm thấy có chút buồn cười.

Nhân vật nữ chính đúng thực là ngây thơ ngốc nghếch, tâm tư gì đều thể hiện hết lên mặt. Mấy ngày nay cô không ngừng tìm truyện ngôn tình trên mạng để đọc, ừ, rất bổ ích nha!

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đầu Là Của Ta (Nam Chủ Đầu Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Quân nhân văn (4)

Edit: ㅁDuㅁ

Cô ta vừa nghe được cái gì?

Bác sĩ Điền là vị hôn thê của anh, vì sao tâm lại đau như vậy? Ánh mắt căng căng, có cái gì đó muốn chảy ra.

Quay đầu, xuyên qua cửa sổ phòng thủy tinh, nhìn về phía Tập Dận trong phòng bệnh. Lúc này anh đang yên tĩnh ngủ, trên mặt có gắn ống dưỡng khí, lúc này anh suy yếu không tưởng nổi, hoàn toàn không có dáng vẻ kiêu ngạo ngày thường. Cô thật muốn bây giờ anh có thể mở to mắt rống giận về phía cô, nói cho cô biết bác sĩ Điền và anh không có gì.

“Y tá Nhan, nếu như tôi nhớ không lầm, lúc này cô nên tan việc?”

Nói xong, cũng không đợi Nhan Hương đáp lại, trực tiếp mở cửa đi vào phòng bệnh, sau đó đóng cửa lại, ngăn cách ánh mắt của Nhan Hương

Sáng hôm sau, Tập Dận vừa tỉnh dậy, đã nhìn thấy một người con gái nằm sấp bên giường, tóc dài, thân thể nhỏ nhắn. Mặc áo khoác trắng, bác sĩ?

Ngón tay giật giật, người nằm sấp lập tức tỉnh.

Ánh mắt Điền Mật mông lung, chớp chớp, tóc dài xõa tung, tán loạn hai bên gò má, lúc này cô có chút lười biếng và gọi cảm hơn bình thường.

Thấy Tập Dận tỉnh, vội vàng giờ lên khuôn mặt tươi cười, sau đó kiểm tra thân thể cho Tập Dận.

“Ừm, bây giờ đã không có gì đáng ngại, chỉ cần miệng vết thương khỏi hẳn thì tốt rồi. Đói bụng rồi phải không em có nấu cháo, ăn một chút?”

Trong mắt Điền Mật mang theo quan tâm, để cho Tập Dận có chút hoảng hốt, dường như quay lại buổi chiều mười năm trước. Khi đó anh đánh nhau với nam sinh tỏ tình với Điền Mật. Bị thương, không nặng, có điều vẫn dọa sợ Điền Mật khi đó 16 tuổi, vụng trộm bôi thuốc cho anh, còn nói sau này nhất định phải đi học y. Sau đó bọn họ đã ở cùng một chỗ.

Không được đáp lại, Điền Mật cúi người xuống, để sát vào mặt của Tập Dận. Lúc này Tập Dận mới lấy lại tinh thần. Gật đầu, tỏ vẻ muốn ăn.

Điền Mật lập tức nhếch môi, quay người đi vào phòng bếp trong phòng bệnh, múc thêm một chén cháo cho Tập Dận.

Chậm rãi dứt cháo cho anh, nụ cười trên mặt Điền Mật cũng không có giảm. Bởi vì khi cô quay người chợt nghe đến “Đinh —— hảo cảm nam chủ +5, độ hảo cảm 65, ký chủ cố gắng lên!”

“Dận, lần sau lúc nhiệm vụ cẩn thận một chút được không? Anh như vậy để cho em thật lo lắng cho, chú Tập và dì Mẫn cũng rất lo lắng, luôn đợi đến lúc giải phẫu kết thúc mới về nhà nghỉ ngơi. Anh cũng không biết ngày hôm qua lúc em làm giải phẫu cho anh, nhìn thấy miệng vết thương của anh, miễn bàn có bao nhiêu đau lòng.”

“Đinh —— độ hảo cảm nam chủ +10, độ hảo cảm 75, ký chủ không ngừng cố gắng nhé!”

Tập Dận gật đầu, tỏ vẻ đã biết. Ánh mắt của anh luôn không rời đi Điền Mật, thấy quãng thâm dưới mắt Điền Mật, lại nghĩ tới Điền Mật làm giải phẫu cho anh sau đó còn trông coi anh, trong lòng có chút ngọt ngào. Ngoắc ngoắc khóe môi, nở nụ cười. Dường như Điền Mật cũng nhìn thấy hoa nở, đây là nụ cười đầu tiên Tập Dận dành cho cô. Thật không dễ dàng!

Huống chi hôm nay một ngày đã bỏ thêm 15 điểm, mặc dù không thể so với Lý Cốc, nhưng cũng tiến bộ rồi.

0051 nói, nhiệm vụ trước, vì Điền Mật là người mới, cho nên sắp xếp nhiệm vụ đơn giản. Mới hoàn thành tốt như vậy, sau này nhiệm vụ có lẽ sẽ càng ngày càng khó hơn.

“Em về trước đi, ở đây cũng không phải không có bác sĩ!” Giọng nói Tập Dận mang theo chút vô lực, lời nói cũng làm cho người có chút không thích, nói giống như không kiên nhẫn với cô. Nếu không phải bỏ thêm độ hảo cảm, Điền Mật thật cho rằng Tập Dận thật sự không kiên nhẫn với mình.

Vốn muốn cự tuyệt, có điều nghĩ lại, hôm nay đã bỏ thêm 15 điểm, đoán chừng không có cách lại thêm độ hảo cảm rồi. Minh quả thật cũng mệt mỏi, vẫn trở về nghỉ ngơi tốt hơn.

“Ừm, em gọi điện thoại cho chú Tập, nói với chú anh đã tỉnh, sau đó trở về ngủ bù.”

Vừa về tới nhà, Điền Mật trở về phòng ngủ. Lúc giải phẫu xong, quả thật làm cho cô có chút mệt mỏi, lại trông Tập Dận cả đêm.

Thân thể này cũng không phải làm bằng sắt. Cô muốn chậm rãi ~

Điền Mật ngủ một giấc đến chạng vạng tối, xuống lầu ăn cơm tối chị Vương nấu, rồi nói chuyện phiếm với ba Điền mẹ Điền.

“Mật Mật, bây giờ con còn thích thằng nhóc A Dận kia?” Mẹ Điền hỏi trong giọng nói mang theo khẳng định.

Ba Điền cũng nhìn Điền Mật, Tập Dận là bọn họ nhìn lớn lên, giao Điền Mật cho Tập Dận, bọn họ cũng yên tâm, hơn nữa hai nhà đều gần nhau, dù gì con gái đi, khi muốn gặp cũng dễ.

“Dạ thích, mẹ chuyện của con, con tự có chừng mực. Yên tâm đi!”

Trong miệng Điền Mật nhai quả táo, nói chuyện có chút mơ hồ không rõ.

Nghe được con gái khẳng định, ba Điền mẹ Điền cũng không phản đối. Đúng vậy, con gái đã lớn rồi! Lúc trước vẫn nhỏ bé đáng yêu, hôm nay đã có thể tự lập rồi. Trong lúc nhất thời, ba mẹ Điền có chút cảm thán, bọn họ già rồi.

Sáng hôm sau, Điền Mật nấu nồi cháo mang đến bệnh viện, còn chưa vào phòng bệnh, thì nghe được bên trong truyền đến tiếng cười của nữ chủ. Cô nhú mảy, đẩy cửa vào. Âm thanh bên trong im bật.

Trong tay Nhan Hương còn bung chén cháo bát đang đứng bên cạnh nói chuyện cười, vừa dứt cháo cho ăn Tập Dận. Nghe được âm thanh, Nhan Hương quay đầu lại nhìn cô, đôi má hồng hồng, con mắt lóe sáng trong veo. Nhìn thấy Điền Mật có chút lúng túng, có chút lo lắng không yên, sợ Điền Mật tức giận, dù sao Điền Mật là vị hôn thê của Tập Dận.

Mặc dù Tập Dận nghiêm mặt, nhưng trong mắt vui vẻ không ngăn được, anh cảm thấy cô gái họ Nhan này thật quá thú vị, không trách được tính tình cô cứ lơ mơ, vụng về như vậy, thì ra từ nhỏ đã như vậy. Nhìn đến đây, chúng ta sẽ hiểu, Nhan Hương đang nói chuyện khi còn bé với Tập Dận.

“Nói gì đó? Vui như vậy? Vất vả y tá Nhan rồi, sáng sớm cứ tới đây đi làm. Dận, ngày hôm qua chú Tập và di Mẫn đã tới rồi?” Điền Mật đi thẳng đến trước giường bệnh, đặt cả chén cháo trong tay lên bàn, lại đi toilet rửa tay kiểm tra miệng vết thương cho Tập Dận.

“Ừm, miệng vết thương khép lại vô cùng tốt, không có vấn đề gì lớn, tin tưởng Dận rất nhanh có thể xuất viện!”

Từ khi vào phòng đến bây giờ, Điền Mật vẫn nở nụ cười, có điều trong lòng không thoải mái được, bây giờ cô và Nhan Hương là tình địch đây! Chẳng qua, Nhan Hương không phải là nữ chủ Tiểu Bạch, đơn thuần, thiện lương sao, bây giờ biết cô là "Vị hôn thê" của Tập Dận rồi còn tìm Tập Dận chứ? Còn nấu cháo cho anh ăn nữa!

Tập Dận thấy ai cũng nghiêm mặt, chỉ có lúc đối mặt với Nhan Hương trong mắt mới có vui vẻ, nếu Tập Dận không phải là nam chủ, cô cũng không muốn nịnh nọt anh đâu! Lúc trước cô cũng không có tốt với Lý Cốc như vậy!

Kỳ thật nhìn thấy Điền Mật, trong lòng Tập Dận rất vui vẻ. Chỉ có điều trong lòng vẫn có chút không được tự nhiên, nghĩ đến quan hệ của hai người là gì! Người yêu? Từ lúc bốn năm trước đã chia tay! Bạn bè? Được rồi, miễn cưỡng nghĩ như vậy.

Nhan Hương đứng ở bên giường, đi cũng không được, ở lại cũng không xong, trù trừ, cuối cùng đặt chén cháo trong tay lên bàn. Cẩn mật dưới: “Cái kia. Tôi, tôi đi trước.” Nhan Hương không muốn đi, nhưng cô ta phải dùng thân phận gì ở lại đây? Cô chỉ là một người y tá! Hai người ngay cả bạn bè cũng không phải! Nhiều lắm là khi Tập Dận bị thương, cô băng bó, sau đó hai người nói chuyện với nhau được vài câu.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đầu Là Của Ta (Nam Chủ Đầu Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Quân nhân văn (5)

Editor: Snowflake HD

Cô thật khó chịu, cô nghĩ, có lẽ mình đã thích Tập Dận rồi!

Tập Dận nhìn gương mặt Nhan Hương, cảm thấy có chút kì lạ tại sao trông cô có vẻ đau khổ như vậy, chẳng lẽ vừa nãy cô không muốn dứt cháo cho hắn ăn?!

Điền Mật cười cười nhìn Nhan Hương, không đợi Tập Dận mở miệng: “Ừ, được rồi, y tá Nhan ra ngoài trước đi!”

Nhan Hương không trả lời, nhưng lại nhìn về phía Tập Dận, khuôn mặt khổ sở, gương mặt nhỏ nhắn thành một đống lộn xộn.

Tập Dận nhíu mày, hẳn thật sự không hiểu về mặt của Nhan Hương là biểu hiện ý tứ gì: “Ừ, cô ra ngoài đi.”

Tập Dận vừa nói xong, về mặt Nhan Hương giống như bị đá kích rất lớn, đôi mắt long lanh nước chảy ra ngoài.

Thấy thế, Điền Mật nhún vai, không còn lời để nói. Sau đó ngồi xuống ghế chỗ Nhan Hương vừa mới đứng dậy, nhìn Tập Dận: “Dận, anh thích y tá Nhan sao?”

Mặc dù Tập Dận cảm thấy câu hỏi của Điền Mật có chút kì lạ, nhưng nghe đến chữ thích Nhan Hương, hẳn cảm giác có gì đó không bình thường, hẳn không trả lời Điền Mật, mà đang suy nghĩ cái cảm giác bất thường kia là gì.

Được rồi, hình như, nhân vật nam chính của chúng ta đã hơi thích nhân vật nữ chính rồi, đúng không, 0051.

“Á, có vẻ là vậy, cho nên kí chủ cố gắng lên nha!”

Ừ, vậy tôi có nên nói với nam chính, tôi đã từng có bạn trai không, nhân dịp nói chuyện với nam chính, tôi bày tỏ ‘tình cảm’ với hắn luôn.

“Khụ, tôi nghĩ chắc được.”

Nói chuyện với 0051 xong Điền Mật nhìn về phía Tập Dận lúc này vẫn ngây người, nhắm mắt mấy cái, muốn bắt trước ánh mắt thâm tình của nữ chính tối hôm qua, nhưng mà cô phát hiện, cô. Khụ, không có năng khiếu diễn xuất a.

“Kí chủ có thể mua ánh mắt thâm tình.”

Hả? Ánh mắt thâm tình cũng mua được sao?

“Tất nhiên, có bán ánh mắt thâm tình, đôi mắt long lanh đắm luyến, còn có hoa lê đái vũ, thanh tịnh như nước (*).”

(*) Lê hoa đái vũ [梨花帶雨]: Giống như hoa lê dính hạt mưa. Vốn miêu tả dáng vẻ khi khóc của Dương quý phi. Sau này được dùng để miêu tả sự kiều diễm của người con gái.

Nhiều vậy? Thế mua làm sao?

“Dùng điểm tích lũy, 15 điểm tích lũy có thể sử dụng ánh mắt thâm tình một lần, 50 điểm tích lũy được phép sử dụng vĩnh viễn!”

Quả thật là không rẻ. Tôi muốn mua vĩnh viễn.

Sử dụng ánh mắt thâm tình, phút chốc, đôi mắt Điền Mật thay đổi ngay lập tức.

Đưa tay, nắm chặt tay phải Tập Dận. Độ nóng trên bàn tay khiến Tập Dận trở lại bình thường, quay đầu, liền thấy đôi mắt tràn đầy yêu thương của – Điền Mật, làm cho tim của hắn rung động một trận.

“Đỉnh – độ hảo cảm nam chủ + 5, độ hảo cảm 80. Kí chủ quá ngẫu!”

Lúc này tâm trạng của Điền Mật mới có chút tốt hơn, tốn hết 50 điểm tích lũy nha! Ít nhất cũng lấy lại được 5 điểm hảo cảm.

Cô bắt đầu kế hoạch: “Dận, thật ra mấy bữa nay, em vẫn luôn đợi ngày anh khỏe lên để có thể nói chuyện. Em không biết mối quan hệ hiện tại của chúng ta là gì, người yêu cũ? Thanh mai trúc mã? Bạn bè? Bốn năm trước em cố tình bỏ sang nước ngoài, em thừa nhận, điểm này là em không đúng. Ngày trước em mệt mỏi bởi vì cuộc sống của em không có chút gì thay đổi cho dù em đã trưởng thành, sống như vậy cực kì không vui vẻ, cuộc đời em đều được người khác sắp đặt. Tốt nghiệp, rồi kết hôn với anh, sinh con, sau đó trở thành bà chủ. Chúng ta cùng nhau lớn lên, rất thân thiết, ngay cả thói quen nắm tay cũng vô cùng bình thường. Ngoài anh ra, em chưa từng có hành động thân mật với bất cứ người con trai nào, nắm tay cũng tuyệt đối không có. Từ năm em và anh 16 đến 22 tuổi, em vẫn luôn tự hỏi, giữa em và anh có phải là tình yêu hay không? Vì vậy em chọn đi xa.”

Ngừng chốc lát, Điền Mật buông tay Tập Dận ra, ngồi thẳng người: “Một năm em ở nước ngoài, em đã đồng ý làm bạn gái của một người, hẳn là thủ khoa, cùng khóa với em. Hắn và anh là hai người đàn ông hoàn toàn khác nhau, hẳn rất quan tâm chăm sóc cho em, lại là người hiểu ý người khác. Vào ngày lễ tình nhân sẽ mua hoa tặng em, mỗi ngày kỉ niệm sẽ chuẩn bị một món quà khiến em kinh ngạc, cuối tuần thường dẫn em đi chơi. Em nghĩ, mình thích hắn. Nhưng về sau em suy nghĩ cẩn thận, đúng là ban đầu em thích hắn thật, hẳn ở bên cạnh lúc em cô đơn lạnh lẽo. Nhưng đối với hắn, em không hề có tình yêu, em nghĩ kĩ rồi, em chỉ yêu một người duy nhất mà thôi.”

Tập Dận không biết diễn tả cảm xúc hiện tại của hắn như thế nào, hẳn không biết lý do Điền Mật bỏ sang nước ngoài, lúc đó, hẳn cảm thấy thế nào ư? Khổ sở, thất vọng, tức giận, không quan tâm, sau đó hẳn tập trung tinh thần vào quân đội. Hắn chưa từng nghĩ, Điền Mật ở nước ngoài, có cô đơn hay sợ hãi hay không, bây giờ nghĩ lại, hẳn chợt thấy bản thân hắn quá kém cỏi đáng trách. Hắn có chút ghen tị với kẻ đã ở bên cạnh cô lúc cô lẻ loi nhất, tên kia có vẻ rất xuất sắc. Nhớ tới ngày xưa, lúc hắn quen Điền Mật, hình như chưa hề từng tặng hoa cho cô vào ngày lễ tình nhân, càng không tạo bất ngờ cho cô ở những ngày lễ kỉ niệm, chủ nhật không dẫn cô đi chơi. Đột nhiên, hắn cảm thấy ngày xưa hắn thật tệ! Thế nhưng hắn lại vui, hắn kém cỏi như

vậy, nhưng Điền Mật lại yêu điểm đó của hấn.

“Đỉnh – độ hảo cảm nam chủ + 10, độ hảo cảm 90, kí chủ quá tuyệt vời!”

Hắc hắc. Điền Mật vui mừng đến mức sắp cười ra tiếng rồi! Quả nhiên, không phí công cô bỏ ra một đêm nghiên cứu tiểu thuyết ngôn tình. ...! Còn nữa, cô bỏ ra 50 điểm tích lũy cũng không có uổng nha!

“Dạ, chúng ta bắt đầu lại lần nữa được không?”

Tập Dân nghiêm mặt, bộ dáng hấn có vẻ tức giận, giờ ngón tay ngoắc ngoắc Điền Mật, ý bảo Điền Mật tới gần hấn.

Về mặt của Tập Dân khiến Điền Mật có chút nghi ngờ, không phải là mới tăng 10 điểm hảo cảm sao, nhưng vì sao hấn vẫn tức giận? Nhưng cô rất vâng lời xích lại gần.

Tập Dân nhấc cánh tay, ôm Điền Mật vào trong ngực.

Sau hôm đó, thái độ của Tập Dân thay đổi hoàn toàn, không hề để ý thể diện, luôn chủ động tìm Điền Mật nói chuyện.

Về sau, vết thương của Tập Dân lành hẳn, nhưng hấn chưa muốn về quân đoàn, mà trực tiếp đưa giấy báo kết hôn lên cấp trên. Sau đó dất cô đi chụp ảnh cưới.

Tập Dân làm việc rất mau lẹ, việc kết hôn cũng không kéo dài, chụp hình cưới xong liền quyết định ngày tổ chức hôn lễ, dĩ nhiên, chậm nhất cũng phải là nửa tháng sau. Nhưng Tập Dân lại sợ lâu, nên đi làm giấy kết hôn trước.

Tập gia và Điền gia không có ý kiến, dù sao hai nhà đều muốn mau chóng bế cháu.

Nửa tháng sau

Tập Dân và Điền Mật tổ chức hôn lễ theo kiểu Trung Quốc, Điền Mật mặc sườn sấm đỏ thắm, nửa tháng trước mẹ Tập kêu người đặc biệt may riêng cho cô, phía trước dùng tơ vàng thêu phượng hoàng tung cánh, rất tinh xảo. Tóc được búi lên cao, đầu đội mũ phượng đỏ. Trên cổ đeo dây chuyền vàng kiểu dáng giống phượng hoàng, hai tay đeo vòng long phượng rất nặng. Lúc này trông Điền Mật cực kì xinh đẹp!

Cô nắm tay cha Điền, chậm rãi đi đến chỗ Tập Dân, đi ngang qua mẹ Điền đôi mắt lấp lánh nước, đi ngang qua vẻ mặt vui mừng của cha mẹ Tập Dân, đi ngang qua ánh mắt hâm mộ chúc mừng của tân khách, đi ngang qua vẻ mặt buồn khổ của Nhan Hương. Cô nhìn Tập Dân, hôm nay Tập Dân mặc quân phục, tràn đầy khí thế mạnh mẽ, không giống lần hấn đến sân bay đón cô. Tập Dân bây giờ, cả người ngập tràn trong hạnh phúc, nụ cười trên mặt dựa theo khoảng cách giữa hấn và Điền Mật, càng lúc càng mở rộng.

Tập Dân cảm thấy, mỗi một bước chân của Điền Mật, đều khắc sâu trong lòng hấn, chậm rãi chiếm hết toàn bộ trái tim hấn.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đều Là Của Ta (Nam Chủ Đều Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Quân nhân văn (Kết)

Editor: Snowflake HD

Điền Mật khoác tay cha Điền, đi đến trước mặt Tập Dân, rồi đứng lại.

Trong mắt cha Điền bắt đầu ẩm ướt, ông nhìn Điền Mật trong ánh mắt có chút không nỡ. Con gái mình lấy chồng, cho dù lấy người thân cận, nhưng cũng là con người ta rồi.

Nhìn cha Điền có vẻ không muốn buông tay, Tập Dân quay người về phía cha Điền kính trọng chào, giọng nói nghiêm túc: “Cha vợ, từ hôm nay trở đi, con đảm bảo với cha! Con sẽ dùng mạng sống của mình, làm cho Mật Mật hằng ngày vui về!”

Cha Điền gật đầu, dù không muốn vẫn phải trao tay Điền Mật vào tay Tập Dân: “Cha không mong các con giàu sang, cũng không cần con thăng quan tiến chức. Chỉ cầu con mạnh khỏe, chăm sóc con gái cưng của cha thật tốt!”

“Con biết rồi! Chắc chắn!” Tập Dân nắm tay Điền Mật thật chặt, giống như sợ cha Điền đổi ý.

Cha Điền gặt đầu, đi về chỗ ngồi của mình.

Điền Mật và Tập Dận tổ chức hôn lễ theo kiểu Trung Quốc, lễ cưới xong, từ nay về sau, hai người liền buộc chặt một chỗ.

“Đinh --- độ hảo cảm nam chủ + 10, độ hảo cảm đạt 100. Nhiệm vụ hoàn thành.”

“Khôi phục ý thức kí chủ --- khôi phục thành công --- chuẩn bị tách khỏi kí thể ---”

“5 --- 4 --- 3 --- 2 --- 1 ---”

Trở lại không gian màu trắng quen thuộc, Điền Mật nhanh chóng trở lại bình thường, đột tiến công nam chính lần này khác hẳn với nam chính lần trước, khiến cô cảm thấy có điểm khác lạ. Đọc những tiểu thuyết ngôn tình kia xong, cô cảm thấy mình rất thích Tập Dận, thậm chí là cực kì thích. Ủ, cô thấy chắc là phải diễn tả như vậy, gặp phải nam chính khó tiến công khiến cô có hơi khó. Về sau cô sẽ cố gắng thích nam chính.

Nhiệm vụ hoàn thành được 100, cho điểm nhiệm vụ 90. Điểm tích lũy 90. Thực hiện xong nguyện vọng ký thể, đạt 6 điểm phân phối. Xin hỏi kí chủ, muốn phân phối điểm sao?”

“Phân phối, cộng vào hình dạng đi!” Nói gì thì nói ai cũng nhìn mặt trước đấy, cô tranh thủ đồ đầy cột hình dạng.

Ghi vào tư liệu kí chủ:

Họ tên: Điền Mật

Giới tính: Nữ

Tuổi: 30

Cấp bậc: 2

Hình dạng: 66 (Điểm tối đa 100)

Màu da: 65 (Điểm tối đa 100)

Vóc dáng: 80 (Điểm tối đa 100)

Trí tuệ: 70 (Điểm tối đa 100)

Thể lực: 60 (Điểm tối đa 100)

Mị lực: 55 (Điểm tối đa 100)

Sở trường: Bác sĩ ngoại khoa

Kỹ năng đặc biệt: Ánh mắt thâm tình (Sử dụng vĩnh viễn)

Điểm tích lũy: 135

“Kí chủ muốn nghỉ ngơi một chút, hay tiếp tục nhiệm vụ?”

“Tiếp tục nhiệm vụ!”

“Được, nói trước với kí chủ, nhiệm vụ tiếp theo tương đối khó, có lẽ khi xuyên thời gian rồi sẽ không thuận lợi tiến công như vậy, thời gian hoàn thành nhiệm vụ cũng lâu hơn một chút.”

“Ủ, tôi biết rồi.”

“Đang tiếp nhận nhiệm vụ --- tiếp nhận nhiệm vụ thành công --- đang truyền tải nhiệm vụ đến kí chủ ---”

“Truyền tải thành công --- đang tái hiện nhiệm vụ ---”

Ngoại truyện nhỏ

“Alo? Mẹ hả? Con mới vừa tan ca, có chuyện gì vậy? Ủ, buổi chiều con có thời gian? Cái gì? Coi mắt? Cui mắt á..., mẹ ~ con gái mẹ mới có 27 tuổi, vẫn còn thanh xuân chán!” Nhan Hương thấy điện thoại mẹ cô gọi đến thì rất vui, dù sao hai tháng nay cô cũng không về thành phố A thăm cha mẹ, nên rất nhớ người thân. Kết quả, mẹ gọi điện thoại bắt cô đi coi mắt. Lạ hên, cũng không phải là không ai thích cô, bác sĩ mới đến viện quân y hai tháng trước vừa mới tỏ tình với cô. Chẳng qua là bây giờ cô không muốn yêu thôi!

“Sắp tới 30 rồi, còn tuổi thanh xuân cái gì chứ, con không biết xấu hổ à! Trời ơi! Cứ gấp mặt thử xem! Nếu không thích, thì coi như kết giao thành bạn bè! Nói mới nhớ con cũng gặp thằng bé rồi nha! 22 năm trước, mẹ dẫn con tới nhà bà ngoại chơi, chú Trình kể bên nhà bà ngoại con có một người con trai! Lúc ấy con cứ đi theo mông thằng bé, hình như gọi nó là anh Trình, về sau cả nhà bọn họ chuyển sang nước ngoài sống, con nhớ không? mấy hôm trước mẹ sang nhà ngoại, trùng hợp gặp được chú Trình của con, thì ra vợ chú Trình qua đời, ôi già rồi, còn nhớ rõ tổ quốc của mình, nên quay về. Con đi gặp không? Hả? Tốt xấu gì hai con cũng được gọi là thanh mai trúc mã mà!”

Mẹ Nhan ngồi nói một đoạn dài cũng không thờ dốt, Nhan Hương nghe được tròn mắt. Cái gì? Thời điểm năm tuổi con nít chơi đùa với nhau vài ngày, nhỏ tuổi như vậy ai mà nhớ, thế cũng gọi thanh mai trúc mã. Nghe thấy mẹ Nhan còn muốn tụng kinh tiếp: “Con biết rồi! Nhất định sẽ gặp! Sẽ gặp! Mẹ cho con địa chỉ đi!” Nhan Hương nặng nề thở một hơi, mẹ, con đâu hàng!

Buổi chiều, gặp ‘Người có duyên’ ở quán cà phê.

Nhan Hương nghe mẹ Nhan nói xong, đeo ít đồ trang sức, uốn mái tóc dài màu đen gọn sóng, đặt xõa trên vai, mặc váy đầm màu trắng mỏng, chân mang đôi giày cao gót trắng nhạt. Cô lúc này y hệt năm năm trước đều tỏa ra nét ngây thơ, khuôn mặt non nớt không có dấu hiệu trưởng thành.

Bước vào quán cà phê, cô liếc mắt nhìn xung quanh, mẹ cô nói, đối phương sẽ mặc đồ tây đen, trên bàn đặt đóa hoa tử sắc tím mà cô thích nhất. Đột nhiên, cô thấy cái gì đó, kinh ngạc tròn mắt, sau đó nhìn lại bốn phía.

Một người đàn ông đẹp trai ngồi bên cạnh cửa sổ vừa nhìn thấy cô thì vỗ tay. Đành chịu vậy, cô thờ dài, đi về phía đối phương.

“Bác sĩ Trình, xin nói cho tôi biết, xảy ra chuyện gì thế này?” Người đối diện người đàn ông kia, về mặt Nhan Hương rất nghiêm túc.

Người được gọi là bác sĩ Trình nhìn Nhan Hương nhún vai, trên mặt nở nụ cười: “Như em thấy đó, anh là anh Trình của em.”

“Mẹ ~ Các Các dành búp bê của con ~” Cô bé mặc đồ công chúa lớn lên rất xinh xắn, bím tóc hai bên, trong mắt có giọt lệ trong suốt, giống như một giọt sương sẽ lập tức đổ ra.

“Hữu Ân, con là anh, sao có thể dành đồ chơi của em gái chứ! Hơn nữa con là con trai, sao lại chơi búp bê?” Điền Mật nắm tay con gái Niệm Ân, dắt đến phòng đồ chơi riêng của hai đứa con mình, khuôn mặt không hài lòng nhìn con trai mình.

Nghe vậy, Hữu Ân bĩu môi, về mặt hết cách: “Mẹ, đầu tiên con chỉ sinh sớm hơn Niệm Ân một phút đồng hồ mà thôi, nếu không tính toán, thì hai bọn con đều giống nhau đấy. Tiếp theo, chỉ cần Niệm Ân đưa xe tăng của con ra đây, con sẽ trả lại búp bê cho nó.”

Nghe con trai mình ‘giải oan’ Điền Mật nhún mày cúi đầu nhìn con gái, đôi mắt lóe sáng: “Ân ~ hả?”

“Con con. Con thấy anh thích chơi xe tăng, nên muốn coi thử một chút à!” Niệm Ân bĩu môi, lúc đầu còn có chút xấu hổ, về sau lại hùng hồn nói.

Điền Mật đang muốn dạy đạo lý cho con gái, thì nghe tiếng bước chân lộc cộc, vững vàng mạnh mẽ, rất nhanh đã đi đến phía sau Điền Mật.

“Bố -----”

“Cha -----”

Niệm Ân thấy bố mình trở về, lập tức buông tay Điền Mật, chạy về phía Tập Dận đang giang tay chờ.

Hữu Ân đi đến trước mặt Tập Dận, hẳn luôn có kỷ luật hơn em gái nhiều, nhưng trên mặt cũng không giấu được nụ cười vui vẻ vì cha về. Tập Dận một tay ôm Niệm Ân, lại cúi đầu nhìn Hữu Ân, giờ tay vuốt tóc hắn, trong mắt chứa đầy yêu thương.

Ngẩng đầu, nhìn thấy ánh mắt nồng nàn của Điền Mật, làm thế nào cũng không ngăn được.

Nở nụ cười với cô, chỉ có Điền Mật mới biểu hiện thâm tình như vậy với hắn.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đầu Là Của Ta (Nam Chủ Đầu Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Giả người quỷ yêu (1)

Editor: Snowflake HD

Ôn Trạch Vũ là một bé trai rất đặc biệt, đôi mắt của hắn có thể nhìn thấy âm dương, từ nhỏ đã có rồi, nhưng không phải lúc nào hắn cũng thấy, chỉ có

buổi tối mới thấy được, trời vừa sáng, hấn sẽ không nhìn thấy những thứ kia, ban đầu hấn rất sợ hãi, nhưng về sau nhìn miết thành quen, cuối cùng không thèm để ý đến mấy thứ đó mà ngủ đi.

Thói quen cuộc sống của hấn là như vậy, thậm chí không ảnh hưởng gì đến hấn cả. Khi còn bé hấn vì sợ hãi mà không dám bước chân ra ngoài, tự nhốt mình trong nhà, bây giờ hấn chẳng khác gì những cậu bé bình thường.

Nếu như không có chuyện bất ngờ xảy ra, cuộc sống của hấn đã có thể đi theo kế hoạch, tốt nghiệp đại học xong làm việc trong công ty của gia tộc, sau đó kế thừa tài sản của gia đình, lấy một người vợ môn đăng hộ đối.

Tuy nhiên, cuộc sống luôn xảy ra những chuyện khó lường, năm Ôn Trạch Vũ học đại học năm 2, hấn gặp bất ngờ lớn nhất trong đời.

Hấn nhớ rõ buổi chiều ngày hôm đó, một mình hấn đến thư viện đọc sách, hấn rất thích đọc sách sử. Lúc ngồi ở tiệm sách, hấn phát hiện một quyển sách lịch sử rất hấp dẫn.

Hấn mãi mê đọc, đến khi nhớ ra thì đã là ban đêm.

Khép sách lại, hấn mấp máy môi. Trả sách lại chỗ cũ, đứng dậy, chuẩn bị đi về.

Trong thư viện rất sạch sẽ, bởi vì vô cùng sạch sẽ, nên hấn không nhìn thấy thứ kia. Nhíu mày, tất nhiên hấn cũng bất ngờ bởi vì chỗ này quá sạch. Thậm chí nhà của hấn, mỗi ngày cũng thấy vài con ma bay lượn.

Đột nhiên, một thân hình màu trắng hiện lên. Đôi mắt Ôn Trạch Vũ lấp lánh, không để ý đến, tiếp tục đi ra khỏi tiệm sách.

“Áy nè nè! Điện thoại của anh ~” Giọng nói trong trẻo, êm tai giống như tiếng nước chảy.

Quay đầu lại, một cái quần trắng, gương mặt bình thường, thứ duy nhất khiến người ta kinh ngạc, chính là đôi mắt đặc biệt xinh đẹp của cô, và mái tóc dài tới eo. Ừ, còn có giọng nói dễ nghe nữa, hoàn toàn không giống tiếng nói lạnh lẽo của ma. Cô không mang giày, chân cách mặt đất một khoảng nhất định. Thấy Ôn Trạch Vũ quay đầu lại nhìn mình, cô kinh ngạc tròn tròng mắt. Ngón tay run rẩy chỉ thẳng vào Ôn Trạch Vũ: “Anh... anh.” Lại chỉ vào bản thân: “Có thể nhìn thấy tôi sao?”

Thứ đứng trước mặt và những con ma Ôn Trạch Vũ thường thấy không giống nhau lắm, nếu không nhìn bàn chân không chạm đất của cô, Ôn Trạch Vũ gần như chắc chắn cô là người.

Gật đầu, trong mắt hiện lên tia không vui vẻ: “Tôi có thể nhìn thấy.”

Đã nhận được đáp án, cô gái quá mức vui mừng xém nữa nhảy lên: “Ôi! Trời! Tôi ở chỗ này lâu như vậy, chưa từng có người nào nhìn thấy tôi đấy!” Cô gái tỏ ra rất phấn khích, thoáng cái liền bay tới bên cạnh Ôn Trạch Vũ.

“Tôi là A Đồng, từ nay về sau chúng ta là bạn nha!”

A Đồng không nhớ rõ chuyện trước kia của mình, ngay cả họ tên cũng không, cô chỉ nhớ trong tên của mình có một chữ Đồng, A Đồng không thể rời khỏi thư viện, vì vậy ngày nào Ôn Trạch Vũ cũng đến thư viện, buổi chiều, sau đó ngồi đến tối.

Thời gian dần trôi qua, hấn cảm thấy bản thân mình đối với A Đồng nảy sinh cảm giác lạ.

Khi đó hấn đã đính hôn với vợ chưa cưới của mình, đang đợi tốt nghiệp xong thì kết hôn. Nhưng mà tiếp xúc nhiều với A Đồng, hấn phát hiện, hấn thích cô, hấn, thích một hồn ma. Cuối cùng, hấn dùng mọi biện pháp để tìm ra thân phận A Đồng, nhiều lần gặp khó khăn, rốt cuộc hấn cũng tìm được, A Đồng, tên đầy đủ là Châu Tử Đồng, chính là học sinh trường hấn ngành văn học, hề không có việc gì làm là Châu Tử Đồng lại đến thư viện đọc sách.

Một ngày nọ hai năm trước, cô học đại học năm 2 đang ở thư viện đọc sách, đến thư viện, không biết lý do tại sao lại bị lỏng, rớt xuống, đập trúng ngay đầu Châu Tử Đồng.

Được đưa đi điều trị, Châu Tử Đồng trở thành người thực vật, mà linh hồn của cô đến thư viện, không thể thoát khỏi đây được, thời gian trôi qua nhanh, giờ đã được hai năm.

Cơ thể Châu Tử Đồng còn chưa chết, Ôn Trạch Vũ thật vui mừng. Đồng thời cũng có chút rắc rối, làm sao có thể đưa linh hồn Châu Tử Đồng trở lại cơ thể của cô được đây?

Nhiều lần thăm dò tin tức, nghe nói có một vị đạo sĩ cực kì lợi hại, hấn lập tức mời vị đạo sĩ kia đến. Đạo sĩ kia đúng thực là lợi hại, biết rõ dương thọ Châu Tử Đồng đã hết, nhưng vẫn giúp hấn làm phép cho Châu Tử Đồng, kéo linh hồn quay trở lại xác.

Châu Tử Đồng tỉnh lại rồi nhưng không nhớ Ôn Trạch Vũ, cũng có thể nói, cô không còn trí nhớ khoảng thời gian cô làm ma.

Châu Tử Đồng quay lại trường tiếp tục việc học, mà Ôn Trạch Vũ, tất nhiên kiên trì theo đuổi Châu Tử Đồng, có người con trai xuất sắc như vậy theo đuổi, Châu Tử Đồng cũng rất vui, không lâu sau, Châu Tử Đồng chấp nhận tình cảm của Ôn Trạch Vũ.

Gia đình Châu Tử Đồng bình thường, mà Ôn Trạch Vũ là người thừa kế của tập đoàn Ôn thị đứng thứ chín toàn cầu, như vậy là không môn đăng hộ đối, người nhà Ôn Trạch Vũ dĩ nhiên không chấp nhận người con dâu như vậy.

Vợ chưa cưới của Ôn Trạch Vũ là tiểu thư của tập đoàn Điền thị đứng thứ năm toàn cầu, cha Điền đã sớm phát thông báo, dùng một nửa tài sản với tư cách đồ cưới cho con gái. Nói cách khác, chính là người nào cưới thiên kim tiểu thư Điền thị, sẽ có được một nửa Điền thị. Ngay cả người thừa kế gia tộc Smith đứng thứ nhất toàn cầu cũng đến chỗ cha Điền cầu hôn.

Không được sự đồng ý của gia đình, Ôn Trạch Vũ lén lút đến chỗ vợ chưa cưới của mình, tự ý xóa bỏ hôn ước. Mà vợ chưa cưới của Ôn Trạch Vũ là Điền Mật. Điền Mật từ lúc sinh ra đã kiêu ngạo, tuy rằng cô thích Ôn Trạch Vũ, thậm chí là rất yêu, nhưng mà một người kiêu ngạo như cô, không muốn để Ôn Trạch Vũ nhìn thấy vẻ mặt yếu mềm của mình, không muốn bám dính lấy Ôn Trạch Vũ. Ôn Trạch Vũ tìm cô để hủy bỏ hôn ước, cho dù tìm cô rất đau, nhưng cô không muốn miễn cưỡng Ôn Trạch Vũ, vì vậy gật đầu đồng ý.

Trải qua một quãng đường khó khăn, Ôn Trạch Vũ kiên trì không bỏ cuộc, cuối cùng cũng nhận được cái gật đầu của cha mẹ Ôn đối với Châu Từ Đồng. HE.

Về phần Điền Mật, cô cưới người thừa kế gia tộc Smith, sang Ý định cư. Chẳng biết tại sao, công ty cha Điền lại xuống dốc, tới mức nhiều chuyện lớn nhỏ không ngừng xảy ra, nhanh chóng tiến đến bờ vực phá sản. Điền Mật muốn đưa cha mẹ Điền sang Ý, lúc cha mẹ Điền ngồi trên máy bay thì gặp tai nạn hàng không.

Thời điểm Điền Mật đến nhà Smith, chồng của cô đối xử với cô không tệ, mặc dù không có nhiều tình cảm, nhưng cũng tôn trọng lẫn nhau. Vừa nghe tin Điền thị phá sản, cha mẹ Điền qua đời, người nhà Smith đối xử với cô càng lạnh lùng, cô sinh một bé gái, khi con gái chưa đầy tháng, chồng của cô, dẫn một cô gái trẻ và ba đứa con trai không rõ lai lịch về nhà. Sợ cô đi ra ngoài nói lung tung, người nhà Smith nói cô bị chứng bệnh trầm cảm sau khi sinh. Từ nay về sau, nhốt cô trong một căn phòng, vĩnh viễn không nhìn thấy mặt trời, thời gian dần trôi qua, cơ thể cô thực sự bị bệnh, cô điên rồi, ngày nào cũng la hét kêu gào, bức tóc của mình, cào rách cơ thể. Cuối cùng, cô đập vỡ tấm gương, dùng mảnh vỡ của gương cắt cổ tay, tự sát.

Tiếp nhận xong nhiệm vụ, cùng sở hữu trí nhớ của ký thể, Điền Mật bỗng cảm thấy thương cảm cho thân thể này. Tâm nguyện của ký thể là hy vọng cha mẹ sống khỏe mạnh, hy vọng cô có thể giữ được người mình yêu thương.

Thở dài, Điền Mật mở mắt ra, lúc này cô đang nằm trên chiếc giường lớn trong phòng của mình, thò tay cảm lấy điện thoại đặt trên đầu giường. Bây giờ mới là sáng sớm. Ánh sáng từ từ thay đổi, cô phát hiện hình như lúc mình tới đây, Ôn Trạch Vũ đã tìm được đạo sĩ kia.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đầu Là Của Ta (Nam Chủ Đầu Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Giả người quý yếu (2)

Edit: ๖D๖๓

Nếu như cô không có nhớ lắm, lúc này vừa đúng 3h, vị đạo sĩ kia đã làm cho Trâu Từ Đồng về tới thân thể của mình.

Ba ngày sau, Trâu Từ Đồng sẽ tỉnh lại. Qua một tháng nữa, Trâu Từ Đồng sẽ trở lại T Đại, tiếp tục việc học.

Nhưng có chút không ổn nha, Ôn Trạch Vũ đã thích Trâu Từ Đồng rồi, không giống nhiệm vụ phía trước, Lý Cốc căn bản chưa thấy Lưu Mạnh Mạnh, mà Tập Dận vẫn không có thích Nhan Hương.

Bất đắc dĩ như thế này, nhớ tới 0051 nói, độ khó của nhiệm vụ sẽ gia tăng, hơn nữa mỗi lần tiến vào nhiệm vụ cũng sẽ không biết giờ quốc tế, vừa đúng thời cơ.

Được rồi, không sao, trước ngủ một lát thôi, có cái gì ngày mai rồi nói sau.

Sáng hôm sau, Điền Mật bị một hồi chuông điện thoại đánh thức, đưa tay mơ hồ nhận điện thoại: “Alo?” giọng nói này ngược lại có chút giống ký chủ trước, giọng lạnh nhạt rất nhiều rất giống Điền Mật, làm cho người ta cảm giác mỹ nhân băng sơn, không dám tới gần. Cho nên Điền Mật cũng không có bận bịu, kỳ thật Điền Mật vốn không phải người lạnh lùng, chẳng qua thật sự không chịu được những người nịnh bợ giả mù sa mưa đáng ghét căn thân kia, cho nên bên ngoài giả bộ như một người cự tuyệt xa ngăn dậm, dần dà, cũng thành thói quen như vậy.

Đương nhiên, mọi việc đều có ngoại lệ, có băng sơn, tự nhiên có người muốn hòa tan băng sơn, mà chủ nhân đầu dây điện thoại bên kia, đúng là nữ hán tử hòa tan băng sơn làm nhiệm vụ của mình, Dung Dong là một người giả con trai, cùng lớp với Điền Mật, từ lúc học sơ trung lần đầu tiên Dung Dong nhìn thấy Điền Mật, thì rất thích chơi với cô bé giả bộ lạnh lùng này, bất đắc dĩ, Điền Mật không để ý tới cô ta, vì vậy, mặc kệ Điền Mật lạnh nhạt với cô ta như thế nào, Dung Dong vẫn quấn quýt lấy cô. Có lẽ là thói quen, Điền Mật cũng chậm rãi tiếp nhận người bạn duy nhất này.

“Trời ạ, em gái nhỏ! Em đừng nói với tôi, bây giờ em còn ngủ nhá!” Giọng nói của Dung Dong rất trung tính, giống như con người của cô ta, nếu không cẩn thận nghe, nhìn kỹ, thì sẽ cho rằng cô ta chính là một nam sinh rất xinh đẹp, thậm chí cũng không thiếu nữ sinh thô lỗ với cô ta. Có điều rất đáng tiếc, hướng giới tính của Dung Dong vô cùng bình thường, đương nhiên những nữ sinh kia không có hi vọng rồi.

“Ề hèm~ “

Bên kia Dung Dong trở mình xem thường, có chút bất đắc dĩ: “Chị ơi ~ đã nói rồi đấy cháo thịt nạc Phúc Ký đó? Đã nói rồi sao màu tím đầy trời an ủi! Người anh em, tôi! Lúc này tôi đang treo chân, nằm ở trên giường bệnh, đói bụng chờ cậu! Cậu không biết xấu hổ sao?”

Được rồi, lúc này Điền Mật vô cùng thanh tỉnh, mở ra trí nhớ, quả thật có chuyện như vậy.

Dung Dong không chỉ lớn lên giống con trai, tính cách cũng rất tùy tiện, sở thích cũng giống con trai, thích chơi bóng rổ, đi đua xe. Nhưng ba ngày trước, Dung Dong đi đua xe, lúc đua giỡn thì xe bị lật, đùi phải của Dung Dong bị gãy xương nghiêm trọng, băng thạch cao, bị rớt.

Mà đêm qua, Dung Dong gọi điện thoại nói với cô muốn ăn cháo thịt nạc Phúc Ký, Điền Mật đáp ứng cô ta sáng hôm nay sẽ mua đến cho cô ta.

Cô nhìn đồng hồ, đêm qua tiếp nhận nhiệm vụ, lại dùng hợp trí nhớ của ký chủ, cả người có chút mệt mỏi, nên ngủ thẳng tới chín giờ.

“Xin lỗi, ngủ quên, tớ thức dậy, mua cháo cho cậu ngay.” Điền Mật vừa nói, vừa xoay người.

Cúp điện thoại, rửa mặt một chút, mặc váy liền áo màu tím, giày cao gót màu trắng, cũng không có ăn điểm tâm, trực tiếp ra cửa.

Điền Mật lái xe đi trước Phúc Ký, mua hai phần cháo thịt nạc, lại đi cửa hàng bán hoa mua một bó hoa, sau đó đi bệnh viện, lúc đến bệnh viện, vừa mới nhớ tới, nữ chủ Trâu Từ Đồng cũng ở trong bệnh viện này, căn cứ theo nội dung, vốn Trâu Từ Đồng đang ở phòng bệnh bình thường được Ôn Trạch Vũ an bài vào phòng bệnh VIP, suy nghĩ một chút, Dung Dong cũng ở phòng bệnh VIP, A..., phòng bệnh đều ở cùng một lầu, nói không chừng có thể nhìn thấy Ôn Trạch Vũ đây. Ừm, gặp nữ chủ trước cũng tốt.

Cầm theo cháo, trực tiếp đến lầu 9, Dung Dong ở phòng 903, lúc trước Điền Mật cũng tới thăm cô ta, cho nên cũng coi như quen đường cũ. Đã đến cửa phòng, tay vừa mới nắm chốt vặn cửa. Cửa phòng sau lưng phát ra âm thanh, cô gần như phản xạ có điều kiện, quay đầu lại.

Nhượng mảy, thật đúng lúc, cô nhìn thấy ai? Thì ra nữ chủ ở phòng đối diện nha!

Có trí nhớ của ký chủ, Điền Mật tự nhiên cũng biết nam chủ Ôn Trạch Vũ, giống như trong trí nhớ, bởi vì Ôn Trạch Vũ là con lai, tóc màu nâu hơi cuốn, trong dài, thoát nhìn lười biếng lại tùy ý. Khuôn mặt Ôn Trạch Vũ rất tinh xảo, làn da rất trắng, không giống với hai nam chủ phía trước, Ôn Trạch Vũ xinh đẹp giống như búp bê. Ôn Trạch Vũ cũng không thấp, cao gầy, khoảng 1m8, nguyên nhân bởi vì có mắt âm dương, khi còn bé Ôn Trạch Vũ không thích tiếp xúc với người khác, vì vậy cũng dưỡng thành bộ dáng lạnh lùng. Ngược lại Điền Mật có chút giống. Lúc này anh mặc một bộ quần áo bình thường, đứng ở đối diện Điền Mật.

Nhìn thấy Điền Mật, Ôn Trạch Vũ có chút ngoài ý muốn, anh và vị hôn thê này đính hôn một năm rồi, chưa từng gặp mặt, dù có số điện thoại của đối phương, nhưng cho tới bây giờ hai người cũng sẽ không chủ động liên lạc. Bọn họ chỉ quen thuộc hơn người xa lạ một chút mà thôi.

Từ tối hôm qua, Điền Mật đã nghĩ muốn dùng tính cách gì để công lược Ôn Trạch Vũ, nếu như hai người đều lạnh lùng, ai cũng không để ý ai, như vậy thì công lược tới khi nào nha, cho nên, căn cứ theo tiêu thuyết cho ra kinh nghiệm, cùng với tính cách của nữ chủ Trâu Từ Đồng, để cho Điền Mật quyết định, với người khác vẫn là bằng sơn mỹ nhân, còn với Ôn Trạch Vũ thì sử dụng tính cách ngọt ngào, có lẽ sẽ dễ cho Ôn Trạch Vũ cảm thấy Điền Mật đối xử với anh đặc biệt hơn?

0051, có hay có một loại công năng có thể cho người ta muốn xấu hổ thì xấu hổ không?

“Có, ‘Tiểu thẹn thùng’ 20 điểm tích lũy quyền sử dụng một lần, 60 điểm tích lũy quyền sử dụng vĩnh viễn.”

Được rồi, quyền sử dụng vĩnh viễn.

“Đinh —— mua sắm ‘tiểu thẹn thùng’ thành công, trừ đi 60 điểm tích lũy.”

Điền Mật đỏ mặt, hiển nhiên nhìn thấy Ôn Trạch Vũ có chút thẹn thùng, nhưng vẫn cố giả bộ trấn định: “Trạch Vũ, Sao anh ở chỗ này? Có ai bị bệnh hả?”

Ôn Trạch Vũ nhượng mảy, Trạch Vũ? Bọn họ thân như vậy sao? Mặc dù có chút nghi hoặc, có điều Ôn Trạch Vũ vẫn không biểu hiện ra ngoài, anh quả thật không có một chút tình cảm với vị hôn thê này, : “Người bạn.”

Sau khi Ôn Trạch Vũ nói hai chữ này, cũng không nói gì thêm.

“Ừm, bạn thân em bị thương, em đến thăm cô ấy.” Nói xong, giơ bó hoa và cháo thịt nạc trên tay lên.

Ôn Trạch Vũ cảm thấy lúc này Điền Mật có chút khác biệt, với dáng vẻ bình thường hay lạnh lùng, có chút kém xa. Nhìn Điền Mật đỏ mặt trong mắt mang theo nụ cười dịu dàng, trong lòng Ôn Trạch Vũ có cảm giác khác thường.

“Đinh —— độ hảo cảm nam chủ +15, độ hảo cảm 15, ký chủ cố gắng lên!”

Àn, trước thêm một điểm đỡ một điểm. Điền Mật nhìn Ôn Trạch Vũ cười: “Em vào thăm bạn trước, tối nay em ghé thăm bạn anh Trạch Vũ? Ở phía đối diện đúng không? Phòng 904?”

Ôn Trạch Vũ dừng một chút, vẫn gật đầu.

Thấy Ôn Trạch Vũ gật đầu đồng ý, Điền Mật nhếch môi nở nụ cười, mang theo nụ cười người khác tuyệt đối nhìn không thấy ngậy ngốc rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đầu Là Của Ta (Nam Chủ Đầu Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Giả người quý yếu (3)

Editor: ๙D๙

“Đinh --- độ hảo cảm nam chính +5, độ hảo cảm 20. Ký chủ không ngừng cố gắng nha!”

Hải lòng xoay người, thu hồi dáng vẻ tươi cười.

Trở lại thành mỹ nhân băng giá, đẩy cửa vào, không để ý đến Ôn Trạch Vũ sau lưng nữa.

Vừa mở cửa vào đã nhìn thấy một khuôn mặt Dung Dong tươi cười nhìn cô, vẻ mặt vô si. Mái tóc ngắn của cô bù xù, trong miệng ngậm một cái ống hút, dùng răng nhẹ nhàng cắn. Tay áo bệnh nhân xén lên, một bên dài một bên ngắn, đùi phải bó thạch cao bị treo lên, chân trái liên tục run rẩy.

“Ồ ~ cô gái nhỏ, rốt cuộc cũng chịu tới thăm đại gia rồi!”

Không thèm để ý đến câu nói chọc ghẹo của Dung Dong, trực tiếp đi đến giường, cắt cháo thịt xong, sau đó cầm bình hoa thủy tinh trên bàn đi vào toilet, vứt hết các hoa héo trong bình đi, rửa bình hoa, thay vào đó là hoa mận thiên tinh màu tím.

Dung Dong không khách khí ăn hết cháo thịt Điền Mật mang đến, vừa ăn, vừa nhìn Điền Mật trang trí hoa mận thiên tinh.

Điền Mật quả thực rất đẹp, nhưng chẳng qua bình thường Điền Mật tỏ ra lạnh lùng, giống như tách biệt hoàn toàn với thế giới bên ngoài.

Dung Dong cảm thấy hôm nay Điền Mật có chút không giống mọi khi, tuy rằng gương mặt vẫn lạnh lùng, nhưng cả người hiền hòa hơn rất nhiều. Điền Mật như vậy, càng khiến người ta muốn tiếp cận.

Thật ra Điền Mật không phải người lạnh lùng, ngược lại, cô là người sống với tràn đầy khát vọng, và nhiệt tình. Chẳng qua cô luôn sống trong phòng thí nghiệm, khiến cho cô không thể nào nhiệt tình nổi, đến tận bây giờ, khi cô tiếp xúc với thế giới bên ngoài, tiếp xúc với những người khác nhau, mới phát hiện đời người không ai giống nhau cả. Dĩ nhiên tính cách của cô đều thể hiện trên cơ thể. Người lúc này, chính là con người thật của cô, tuy rằng dung nhập cơ thể thành công, tuy nhiên vẫn có chỗ không giống, bởi vì có hệ thống chỉ huy, tất nhiên cô sẽ không bị người khác hoài nghi là không phải nguyên chủ.

Đặt hoa mận thiên tinh lên tủ cạnh giường Dung Dong, cũng không mở miệng nói chuyện, chẳng qua cầm lấy cháo thịt của mình, từ từ ăn.

Dung Dong không có kiên nhẫn bằng cô, Điền Mật vừa ngồi xuống, Dung Dong cũng đã ăn xong. Ngồi thẳng người, đến gần mặt Điền Mật, cười cười về mặt nhiều chuyện hiện lên: “Hồi nãy nhìn thấy chồng sắp cưới nhà cậu, cảm thấy vui mừng hạnh phúc không hả?”

Khụ. Điền Mật không kiềm được thiếu chút nữa bị thịt nạc làm nghẹn.

Ngẩng đầu, Điền Mật nhìn Dung Dong, ánh mắt sâu xa, bởi vì mới bị ho mà khuôn mặt có chút ửng đỏ, má ửng hồng, Dung Dong liền lật tẩy Điền Mật.

“Chắc chắc chắc, quả nhiên, con gái các người đều trọng sắc khinh bạc.”

Rút một tờ khăn giấy lau miệng, có chút khó khăn nói: “Con gái các người? Vậy cậu là cái gì?”

Dung Dong chỉ chỉ bản thân: “Tớ? Đương nhiên là đàn ông!”

Phụt --- Điền Mật cố nén cười, nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Dung Dong gật đầu: “Ừ, quả thật có chút giống đàn ông.”

Ở lại nói chuyện với Dung Dong một lát, ừ, có thể nói, mặc kệ Dung Dong trêu ghẹo cô?

Sau khi rời bệnh viện, Điền Mật lại đi đến cửa hàng hoa mua bó lily, rồi đi vào bệnh viện.

Đến cửa phòng 904, Điền Mật gõ cửa. Người mở cửa là Ôn Trạch Vũ, hần nhúm mày, nhân vật nam chính vẫn còn ở đây?

Mở miệng: “Trạch Vũ, đề em gặp bạn anh một chút nhé.”

Ôn Trạch Vũ nhìn cô, lại nhìn đến hoa trong tay cô, gật đầu, nghiêng người để cô bước vào.

Phòng bệnh rộng hơn một chút, ngoài ra phòng 903 và 904 không có gì khác nhau, chẳng qua chỉ khác người nằm trên giường mà thôi.

Cô đi tới chỗ giường Châu Tử Đồng, nhìn cô ta. Gương mặt nữ chính cũng rất bình thường, trong truyện nói chỗ xinh đẹp nhất của cô chính là mái tóc, bởi vì ngủ suốt hai năm, trở nên khô, chẻ ngọn. Đôi mắt, bởi vì ngủ say nên không nhìn ra tươi sáng cỡ nào. Giọng nói, không cần phải nói. Lúc này Châu Tử Đồng rất tiêu tụy, hai năm trước [ĐH năm 2], cũng chính là khi cô hai mươi, bây giờ là hai mươi hai, vậy mà làn da thô ráp giống như người hai bảy hai tám. Cô ta lớn hơn Ôn Trạch Vũ hai tuổi, nhưng thực tế hai người nhìn khác biệt rất lớn. Không biết Ôn Trạch Vũ thích cô ta ở điểm nào?

Nhìn lên từ trên đầu giường, sau đó quay đầu cười với Ôn Trạch Vũ: “Trạch Vũ bạn anh bị sao vậy?”

Ôn Trạch Vũ nhú mày, Điền Mật của hôm nay, thật sự không giống hình ảnh trong đầu hắn. Hắn có chút nghi ngờ, chẳng lẽ, hắn nhớ nhầm? Cuối cùng thì đầu mới là bộ dạng của Điền Mật?

“Trạch Vũ?”

“Bị thương ở đầu.”

Ôn Trạch Vũ nói chuyện, số chữ giảm dần, với ai hắn cũng làm vậy. Đã đọc cốt truyện tất nhiên Điền Mật không thấy ngại rồi, dù sao, đây cũng là tính cách Ôn Trạch Vũ, lúc nói chuyện với nữ chính cũng vậy thôi.

Cô cũng không có yêu cầu quá cao.

Điền Mật đến gần Châu Tử Đồng, giả vờ quan sát đầu của cô, tỏ vẻ nghi hoặc: “Ồ, tại sao không thấy vết thương trên đầu?”

“Bên trong.”

Ách, thật sự quá ngắn gọn, nếu không phải biết nguyên nhân Châu Tử Đồng hôn mê, cô sẽ không hiểu ý Ôn Trạch Vũ vừa nói.

Gật đầu, đã hiểu: “Cô ấy là bạn Trạch Vũ sao? Quen trong đại học?”

Cứ cho là thế đi, quen trong thư viện, hắn gật đầu.

“Người thân của cô ấy đâu? Sao lại không thấy ai?”

“Không tới.”

Lúc bị hôn mê, ngoại trừ Châu Tử Đồng, còn có một bạn học nam, nhưng người bạn học này rất may mắn, vừa mới nhắc chân đi, đèn trần liền rớt xuống. Người bạn học nam kia là cô nhĩ, hơn nữa một nam trước, gặp tai nạn xe qua đời. Lúc trước vì để Châu Tử Đồng có lý do hợp lý để dời phòng bệnh, hắn cố ý nói với người nhà Châu Tử Đồng là do Châu Tử Đồng đẩy người bạn nam kia ra, nên người bạn nam kia mới không bị sao, mà hắn là bạn của người bạn học nam kia, vì vậy, để tỏ lòng cảm ơn, muốn chuyển phòng bệnh cho Châu Tử Đồng, trả tiền thuốc men.

Được rồi, cô thực sự không nghĩ ra đề tài nói chuyện gì liên quan tới nữ chính.

Liếc mắt một cái, đột nhiên nhớ ra: “À, Trạch Vũ, có thể nhờ anh giúp một việc được không?” Điền Mật mang theo ánh mắt cầu khẩn, đôi mắt sáng lấp lánh, thiếu cái là viết lên mặt chữ ‘giúp em đi, giúp em đi’.

Ôn Trạch Vũ bị đôi mắt nhỏ của cô làm cho xúc động, từ trong nội tâm muốn chấp nhận. Sau đó gạt mình, gật đầu, đồng ý với yêu cầu của Điền Mật.

Điền Mật nhếch môi, lộ ra chút hưng phấn: “Thật tốt quá! Cứ quyết định vậy đi! Tối nay Trạch Vũ đi với em tới buổi tiệc từ thiện nha!”

Quyết định rồi? Đồng ý rồi thì phải? Ách, hình như hắn gật đầu. Khẽ thở dài một cái, hắn cảm thấy hôm nay hắn có chút kì lạ.

Điền Mật đi tới chỗ Ôn Trạch Vũ, dừng lại trước mặt hắn, cô mang giày cao gót, so ra chỉ thấp hơn Ôn Trạch Vũ nửa cái đầu.

Ngước mặt, ghé sát vào khuôn mặt Ôn Trạch Vũ, cô nhẹ hôn lên khóe môi hắn một cái, sau đó liền đỏ mặt.

Đôi mắt cô hết sức trong sáng, nhìn chăm chú Ôn Trạch Vũ: “Cái đó là thưởng cho Trạch Vũ!”

Ôn Trạch Vũ vì nụ hôn kia, hai mắt mờ to, khuôn mặt lạnh lùng chậm rãi tan vỡ, hai bên tai đỏ bừng.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đầu Là Của Ta (Nam Chủ Đầu Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Giả người quỷ yêu (4)

Editor:

Hắn muốn nổi giận, nhưng mà hắn phát hiện, hắn không phát giận được.

Hắn, rõ ràng, không ghét nụ hôn này của Điền Mật!

Hắn có chút nghi ngờ, tại sao lại như vậy?

Sau đó tự an ủi mình, nghĩ rằng có lẽ bởi vì Điền Mật là vợ chưa cưới của hắn.

“Đinh --- hảo cảm nam chính +10, độ hảo cảm 30. Kí chủ quá giỏi!”

Điền Mật vẫn nhìn Ôn Trạch Vũ đầy ‘Thâm tình’, nghe thấy tiếng hệ thống báo, trong lòng vui vẻ gật đầu.

Lùi một bước, kéo ra khoảng cách với Ôn Trạch Vũ: “À, hôm nay lúc 7:30, em ở nhà đợi Trạch Vũ tới đón em?”

Ôn Trạch Vũ hơi do dự, nhưng rốt cuộc cũng gật đầu, đồng ý.

Thoáng cái đã được 30 điểm hảo cảm, lại còn tiếp cận được nam chính, thu hoạch của ngày hôm nay rất lớn nha, Điền Mật cảm thấy rất tốt.

Vì vậy nói lời chia tay với Ôn Trạch Vũ, sau đó rời bệnh viện trở về nhà.

Tiệc từ thiện mà Điền Mật tham dự tối nay diễn ra ở thành phố A do tầng lớp thượng lưu hợp nhau quyên góp, nhưng chẳng qua là tìm cơ giao kết với nhau, ngoại trừ việc đem tờ chi phiếu đi đến bỏ vào rương quyên góp, sau đó trước khi buổi tiệc kết thúc sẽ công bố ai quyên góp bao nhiêu.

Buổi tối bây giờ, Điền Mật đã chuẩn bị xong, ngồi trong nhà chờ Ôn Trạch Vũ đến đón. Đúng 7:30, Ôn Trạch Vũ đến Điền gia.

Điền Mật mặc một đồ màu đỏ hồ lung, khoe ra dáng người hoàn hảo của cô, làn da trắng mịn nõn nà, một chút hồng hào, chân mang giày cao gót chừng mười cen-ti-mét. Mái tóc đen dài uốn cong lượn sóng, vén ra sau tai trái, lộ ra bông tai hắc diệu thạch hình tam giác. Cô trang điểm không tính là đậm, chỉ tô khôe mắt màu nâu nhạt, chải mascara để lông mi thêm dày và cong. Trên môi tô màu son đỏ, càng trở nên xinh đẹp mê người. Cô biết rõ, nếu mặc đồ màu trắng, giả trang thành một người trong sáng, có lẽ sẽ để lại nhiều ấn tượng cho Ôn Trạch Vũ.

Nhưng mà, thứ nhất, cô thật sự thích màu đỏ, mà bộ lễ phục này rất hợp ý cô. Thứ hai, cứ cho là cô khiêu khích hắn đi, hắc hắc, dù sao cô cũng không có thời gian, không phải sao? Nói không chừng, nhìn thấy bản thân như thế này, Ôn Trạch Vũ sẽ thích thì sao.

Lúc này, Điền Mật đứng trước cửa Điền gia, cầm bóp da cá sấu trong tay đặt trước bụng, cô sơn móng tay màu hồng nhạt, ngón tay vừa dài lại thon, rất đẹp mắt.

Ôn Trạch Vũ vừa bước xuống xe, đã thấy Điền Mật nhìn hắn cười. Quả thực Điền Mật rất đẹp, không thể nghi ngờ là khiến hắn có hơi rung động. Con người cũng là một loại động vật, luôn chú ý tới cái đẹp. Ôn Trạch Vũ cũng không ngoại lệ, huống chi, bây giờ cô đã có ba mươi điểm hảo cảm, lúc này Ôn Trạch Vũ không hề ghét Điền Mật. Người ta nói bằng sơn căn lửa nóng dễ tan chảy, như vậy, để tấn công vào tòa băng đá Ôn Trạch Vũ, Điền Mật đồng ý hóa thành ngọn lửa, khỏi cần phải nói, cô, chính là một ngọn lửa đỏ bùng.

Trông thấy ánh mắt Ôn Trạch Vũ cũng đang nhìn mình, Điền Mật lập tức nhếch môi, nụ cười ngây ngô của cô và bộ váy cao quý gợi cảm không hợp chút nào.

Thấy Điền Mật như vậy, Ôn Trạch Vũ liền thấy hơi buồn cười, hắn bắt đầu tin tưởng. Có lẽ, bởi vì hắn chưa từng quan sát Điền Mật, cho nên không biết tính cách của cô.

Điền Mật vội vàng bước tới chỗ Ôn Trạch Vũ, bởi vì đuôi váy quá dài, nếu muốn đi nhanh cũng hơi khó khăn, khi còn cách Ôn Trạch Vũ một khoảng không xa, đột nhiên Điền Mật ngã chúi về phía trước. Ôn Trạch Vũ giật mình, vội vàng tiến lên phía trước một bước, đỡ được Điền Mật sắp ngã.

Điền Mật dán vào ngực hắn, hắn cảm nhận được vật mềm mại kia rất rõ ràng, Ôn Trạch Vũ ôm cô, hơn nữa váy cô hồ lung, tay Ôn Trạch Vũ, đặt trên lưng cô, tiếp xúc với làn da mịn màng, nhẵn nhụi.

Điền Mật ngẩng đầu nhìn hắn, lúc này cơ thể Ôn Trạch Vũ cứng ngắc không động đậy, vẻ mặt băng sơn dần rạn nứt, nháy mắt mấy cái, lần này không phải do lỗi tai, mà là khuôn mặt. Trên mặt hắn xuất hiện nhiều hơn hai đóa mây hồng, ánh mắt không hề lạnh lùng. Hắn lập tức dời mắt, không nhìn Điền Mật nữa.

Ôn Trạch Vũ cảm thấy trái tim của mình đập nhanh đến mức muốn nhảy ra ngoài, hắn vốn có thể đẩy Điền Mật ra, nhưng không biết vì cái gì, trong nội tâm của hắn nói, hắn, không nỡ từ chối cảm xúc kỳ lạ này. Trong phút chốc, hắn cảm thấy, hình như, hắn có một vị hôn thê như vậy. Khá tốt.

Nhưng mà, tiếp theo hắn có chút nghi ngờ, còn cảm xúc hắn dành cho A Đồng là thứ gì đây? Chẳng lẽ không phải tình cảm nam nữ? Có lẽ, bởi vì hắn quá cô đơn? Vì vậy, chỉ cần có người ở bên cạnh hắn, hắn đều nảy sinh ảo giác yêu thích? Giờ phút này, không thể phủ nhận, Ôn Trạch Vũ luôn bình tĩnh, nay không còn nữa.

Cảm thấy người kia cũng không có ý định đẩy mình ra, Điền Mật đứng vững, hai tay đặt trên ngực Ôn Trạch Vũ, nhẹ nhàng đẩy Ôn Trạch Vũ, khuôn mặt xấu hổ, hơi cúi mắt, long mi run rẩy. Sau đó ngược mắt nhìn Ôn Trạch Vũ: “Cũng may Trạch Vũ đỡ em kịp, bằng không khuôn mặt em bị hủy mất~”

“Đinh --- hảo cảm nam chính +20, độ hảo cảm 50! Cho kí chủ 32 cái khen a!”

Điền Mật hơi ngạc nhiên, một phát lên hai mươi điểm, cô đã làm gì nhỉ? A..., hóa ra nam chính thích tiếp xúc cơ thể sao? Hay là... Hắc hắc.

Ôn Trạch Vũ gật đầu, không mở miệng. Hắn đã khôi phục bình thường, nhưng trong lòng có bình tĩnh hay chưa, thì chỉ có mình hắn biết.

--- --- ---

Bởi vì cha mẹ Điền đều tham dự, nên xe của bọn họ đều xuất phát cùng một lúc, cha mẹ Điền đi chung một xe, mà Điền Mật, ngồi xe của Ôn Trạch Vũ.

Cha mẹ Điền rất ưng ý người con rể bọn họ đã chọn, thấy hai người tự ý qua lại, tất nhiên cầu còn không được.

Tiệc từ thiện diễn ra ở chỗ sang trọng nhất thành phố A “Khách sạn Đế Hào” (Khụ. Tác giả không nghĩ ra cái tên nào khác đành lấy tên thô tục như vậy). “Khách sạn Đế Hào” là sản nghiệp của cha Điền, cũng là quà cưới cha Điền dành cho Điền Mật.

Lúc đến “Khách sạn Đế Hào”, đã gặp không ít thế gia quý tộc. Cha mẹ Điền vào hội trường để quyên góp, cha mẹ Ôn cũng đã đến, vì vậy Điền Mật liền kéo tay Ôn Trạch Vũ, đi theo cha mẹ Điền vào hội trường.

Ôn Trạch Vũ mặc một bộ đồ tây đặc chế (hàng theo yêu cầu) màu đen, càng khiến hắn trở nên tuấn tú, tóc cắt gọn gàng, tinh thần hắn tốt hơn bình thường rất nhiều.

Điền Mật kéo hắn, tuy nhiên mặt hắn không lộ biểu tình, chỉ cần không đụng tới người của cô, hắn cũng chỉ có một cảm xúc kia. Nhưng mà, lúc này Điền Mật, có thể nói, khi Điền Mật ở chung với Ôn Trạch Vũ, cả người toát ra vẻ dịu dàng, không còn lạnh lùng như trước kia.

Mà Ôn Trạch Vũ, sau khi tiếp xúc thân mật như vậy với Điền Mật, trong đầu hắn không khỏi hiện lên hình ảnh lưng Điền Mật, rồi cảm giác mềm mại kia. Trong người hắn nóng hơn bình thường rất nhiều.

Hai người đi chung một chỗ, mới nhìn thấy rất xứng đôi.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đều Là Của Ta (Nam Chủ Đều Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Giả người quý yêu (5)

Êdit: HD đẹp trai

Đón nhận tất cả ánh mắt từ người xung quanh, hai người bình thường đều tương đối lạnh nhạt. Chủ yếu là Ôn Trạch Vũ, trời vừa tối hắn sẽ thấy ma, hiện tại cũng không ngoại lệ.

Lúc này, bên cạnh Điền Mật có một sắc quý mặc âu phục rách rưới, hắn nhìn đắm đuối vào khuôn ngực tươi đẹp lộ bên ngoài của Điền Mật.

Thấy thế, Ôn Trạch Vũ lập tức nhíu mày, vẻ mặt khó chịu, liền kéo Điền Mật tránh ra. Điền Mật bị hắn kéo đột ngột, xem chút ngã xuống đất. Cô đành phải nắm Ôn Trạch Vũ thật chặt, dán người vào hắn. Cô hơi hoang mang, nam chính làm gì thế?

“Kí chủ, cô quên rồi sao? Nam chính có thể nhìn thấy ma nha! Vừa nãy có một con sắc quý, nhìn chăm chăm vào kí chủ, vì vậy nam chính không vui.”

Hả? Thiếu chút nữa cô đã quên nam chính có đôi mắt âm dương!

Bộ dáng cô ngơ ngác nhìn hắn: “Sao thế? Trạch Vũ?”

Ôn Trạch Vũ nhìn xung quanh bốn phía, tìm một chỗ ‘sạch sẽ’ để đứng. Lúc này hắn mới nhớ, hắn kéo Điền Mật đi gần nửa hội trường.

Nghe xong câu hỏi của Điền Mật, đột nhiên Ôn Trạch Vũ muốn biết, nếu như, nếu như Điền Mật biết hắn có thể trông thấy những vật kia, cô có sợ hãi mà tránh xa hắn không.

Giống như, khi còn bé hắn nói chuyện có thể thấy ma cho mẹ hắn nghe, nhưng mẹ không tin, cho là hắn đang gạt bà. Nhưng hắn thường xuyên đứng trước mặt mẹ mình nói rằng mình thấy ma, sau đó, mẹ sợ hãi, không dám đến gần hắn nữa, sau đó kêu ba dẫn hắn đi gặp bác sĩ.

Không ai tin tưởng hắn cả, bọn họ đều giống nhau, đều lánh xa hắn, cuối cùng, hắn không nói lại nữa, hắn bắt đầu trầm mặc. Hiện tại, mẹ của hắn, cũng

không quá thân thiết với hân.

Từ lúc biết A Đồng, A Đồng lại chính là ma, khi biết hân có thể nhìn thấy ma, A Đồng rất vui mừng. Mà bây giờ, hân muốn biết phản ứng của Điền Mật.

Vị trí của bọn họ rất vắng vẻ, chung quanh không có ai. Hân nhìn Điền Mật chăm chú, không nói một lời, nhận thấy Điền Mật có chút sợ hãi.

“Sao. Làm sao vậy?”

Ôn Trạch Vũ suy nghĩ một chút, còn dùng tay khua lên không khí: “Tôi, có thể nhìn thấy quý, vừa nãy, tôi nhìn thấy có một con quý đứng bên cạnh cô.”

Điền Mật rất kinh ngạc, kinh ngạc về Ôn Trạch Vũ, hân cũng biết nói nhiều chữ như vậy, cô ngạc nhiên vì Ôn Trạch Vũ nói ra bí mật này cho mình biết. Nếu như cô nhớ không lầm, nội dung cốt truyện, lúc Châu Tử Đồng tỉnh dậy bởi vì không có trí nhớ lúc cô ta làm quý, cho nên Ôn Trạch Vũ không hề nói với cô ta chuyện hân có đôi mắt âm dương. Cho nên mới nói, đây là một tiểu thuyết giả người quý yêu, bởi vì nội dung cốt truyện nói thời gian Châu Tử Đồng làm quý, đã kể gần một nửa truyện, sau đó hầu như không nhắc đến đôi mắt âm dương nữa.

Ôn Trạch Vũ nhìn biểu tình kinh ngạc của Điền Mật, nhưng hân cho rằng Điền Mật chỉ sững sờ vì hân có đôi mắt âm dương. Hân đang chờ, chờ Điền Mật mở miệng. Hân có chút lo lắng, sau đó lại thấy bản thân thật buồn cười, hân lo lắng cái gì chứ? Lo lắng Điền Mật sợ hãi rồi rời xa hân sao? Hân tự an ủi mình, không phải, chẳng qua hân không muốn trở thành quái vật, nếu Điền Mật rời xa hân, cũng tốt, hân có cơ để từ hôn.

Điền Mật không để hân đợi quá lâu, cô nhanh chóng hồi phục tinh thần, điều chỉnh lại biểu tình của mình.

Cô lại tiến đến gần Ôn Trạch Vũ, nhìn hai bên, dường như sợ có người nghe, vẻ mặt hưng phấn, cẩn thận từng li từng tí: “Trạch Vũ thật sự có thể nhìn thấy sao?” Hơi thở của cô phả vào khuôn mặt Ôn Trạch Vũ, âm âm, hân không cảm thấy khó chịu chút nào.

Nhìn thấy khuôn mặt hưng phấn của Điền Mật, đột nhiên hân thở dài một hơi. Gật gật đầu, tỏ vẻ chân thật. Chỉ tay về phía sau lưng cha Điền: “Bác Điền, sau lưng, có một nữ quý, hình như, nửa năm trước, là thư ký của bác ấy.”

“Hả? Có phải là thư ký Trần hồi trước không? Nghe nói nửa tháng trước bị tai nạn xe qua đời. Hơn nửa năm trước cô ấy đã từ chức rồi. Bây giờ cô ấy nhìn rất khủng bố nhỉ.”

Ôn Trạch Vũ cảm thấy bản thân đã phát hiện ra bí mật gì đó, bởi vì nhìn thư ký Trần kia, bụng hơi lớn, vẻ mặt nhìn cha Điền rất phức tạp, đau thương, oán hận, cũng có sự yêu thương. Cô ta cứ đi theo cha Điền, cha Điền đi đâu, cô ta theo đó.

Thật ra, lúc đón Điền Mật hân đã nhìn thấy, chẳng qua, hân không muốn để ý mà thôi.

Được rồi, không muốn nói cho Điền Mật nghe, sợ cô sẽ đau khổ, hủy đi hình tượng cha hiền của mình.

“Chẳng qua là sắc mặt tái nhợt.”

Nghe vậy, Điền Mật gật đầu, nét mặt vẫn hưng phấn như cũ: “A~ nói vậy quý cũng không ghê gớm lắm nha, thường ngày em hay coi phim kinh dị. Hóa ra trên thế giới này cũng có ma quý! A...~ thật hâm mộ Trạch Vũ, em cũng muốn nhìn thấy ma~~~”

Đầu Điền Mật dựa vào vai Ôn Trạch Vũ, hai người, khiến người khác có cảm giác, giống như là liếc mắt đưa tình, rất thân mật.

“Đỉnh --- hảo cảm nam chính +15, độ hảo cảm 65. A~ đột nhiên muốn quý lấy kí chủ nha~”

Hệ thống 0051 nhân hóa quá mức khiến Điền Mật có chút buồn cười, nhưng cô cũng hiểu được, có vẻ lấy độ hảo cảm từ nam chính này cũng không khó nha.

Ôn Trạch Vũ suy nghĩ một chút: “Cũng không phải, chẳng qua là khuôn mặt có hơi hung dữ.”

Điền Mật kéo tay Ôn Trạch Vũ hỏi rất nhiều vấn đề về ma, hề Điền Mật đoán đúng, Ôn Trạch Vũ liền gật đầu. Có một số vấn đề tương đối phức tạp, thực sự không có biện pháp, Ôn Trạch Vũ nói một câu, cũng sẽ nhiều chữ hơn.

Cứ nghĩ lấy độ hảo cảm của nam chính này không khó, nhưng mà không nghĩ tới, ngày hôm sau Điền Mật hẹn Ôn Trạch Vũ, quần lấy hân cả ngày. Nguyên ngày này, độ hảo cảm không tăng lấy một điểm! Nhưng Điền Mật lại có ấn tượng rất tốt về Ôn Trạch Vũ, dù Ôn Trạch Vũ không nói nhiều lắm, nhưng là người rất biết quan tâm người khác. Ở chung với hân, lúc nào hân cũng để ý đến cô, chú ý từng cử chỉ động tác của cô, có lẽ chỉ cần một ánh mắt, hân cũng biết cô nghĩ cái gì. Tất nhiên, với giới hạn hiện tại, hân nguyện quan tâm cô.

Ngày hôm sau, Điền Mật dậy sớm, bởi vì cô biết, hôm nay, nhân vật nữ chính Châu Tử Đồng sắp sửa tỉnh lại, nên dậy để chuẩn bị. Dù thế nào, cũng phải tới coi. Hôm nay cô không hẹn Ôn Trạch Vũ, bởi vì cô biết rõ, vị đạo sĩ kia nói với Ôn Trạch Vũ, mười hai giờ trưa hôm nay, Châu Tử Đồng sẽ tỉnh lại. Điền Mật biết rõ nội dung truyện, dĩ nhiên biết đạo sĩ đó nói thật, Châu Tử Đồng, đúng mười hai giờ trưa, sẽ tỉnh dậy.

Cô sang thăm Dung Dong trước, bởi vì hôm qua cô không đi thăm Dung Dong, cho nên cô ấy tức giận: “Ai ôi!!! Xem này ~ ai tới thế này ~ tớ còn tưởng cậu mất tích đâu rồi, những người khác nhìn ~ đã quên mất người nào đó! Đúng là không có --- lương --- tâm --- ---”

Điền Mật rất thích biểu cảm của cô bé Dung Dong này, ngay thẳng hào phóng, không câu nệ tiểu tiết. Nhưng rất quan tâm chủ thể. Trong nội dung truyện lúc trước, khi Điền Mật được chuẩn đoán là “U nan buồng trứng”, cô sang Ý tìm Điền Mật, chẳng qua là, bị nhà Smith giữ ngoài cửa, không cho

vào. Ở thành phố A Dung Dong đều một mực quán lấy Điền Mật, nhiều người nói cô là nịnh bợ Điền Mật. Không ai biết rằng, cô mới là người thật lòng quan tâm đến Điền Mật.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đầu Là Của Ta (Nam Chủ Đầu Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Giả người quỷ yêu (6)

Editor: HD đẹp trai

Điền Mật nhẹ nhàng cười một cái, trong ánh mắt mang theo nịnh nọt: “À...~ được rồi, tớ biết tớ là người ‘vô lương tâm’, nên đặc biệt mua cháo Phúc Ký, không biết vị đại gia này, có thể tha thứ cho tớ không?”

Dung Dong tròn mắt nhìn cô, cô ta chưa bao giờ thấy, thái độ như vậy của Điền Mật?! Rõ ràng. Còn biết nói đùa như vậy...

“Khụ. À, bốn đại gia thấy nhà người đẹp mắt, lại rất biết thức thời, cho nên tha thứ cho nhà người.”

Điền Mật vội vàng gạt đầu, đi đến cạnh giường Dung Dong, bưng cháo đến trước mặt Dung Dong.

Dung Dong vừa ăn cháo vừa nói, hỏi thăm dò Điền Mật: “Ài, tớ nói, cậu không phải Điền Mật đúng không?”

Nghe vậy, Điền Mật đang loay hoay cắm hoa trong lòng liền lộp bộp một cái, mở to mắt nhìn chăm chăm Dung Dong.

Sao có thể chứ!? Không phải 0051 nói có hệ thống che phủ, không thể bị người khác phát hiện ra sao? Cô lập tức nháy mắt mấy cái: “Tại sao cậu lại nói như vậy?”

Dung Dong nghiêm túc gạt đầu một cái, múc một muỗng cháo bỏ vào miệng, giọng nói mơ hồ không rõ: “À... tớ nghĩ Điền Mật không có tính cách như vậy, lại nói đùa với tớ, rồi còn cười với tớ nữa.”

Trong lòng Điền Mật nhẹ nhàng thở ra, giả bộ tức giận trừng mắt nhìn Dung Dong: “Thì sao? Không thích tớ như vậy? Vậy được rồi, tớ đi trước.” Nói xong làm bộ muốn xoay người đi về.

“Ài ---- đừng nha! Tớ thích! Tớ thích! Cực kỳ thích luôn! Ai ôi!!! Này, vì để có cháo thịt ăn hàng ngày, tớ không thể không thích nha!” Dung Dong la lớn, cơ thể vịn vẹo trên giường, bộ dạng rất quái dị, rất mắc cười.

Trò chuyện với Dung Dong một lúc. Đến 11:30, lại ăn cơm trưa cùng với Dung Dong. Nhìn thời gian cũng không còn sớm lắm, chào từ biệt Dung Dong, sau đó rời đi. Dung Dong lại bắt đầu chêu chọc, đại khái nói Điền Mật là trọng sắc khinh bạn, có vị hôn phu rồi, không cần huynh đệ nữa. Chọc cho Điền Mật cười một trận.

Đã qua mười hai giờ, đi đến cửa phòng 904, bên trong truyền ra giọng nói của một cô gái.

“Cậu là ai?”

Nữ chính đang gào thét, cho dù sống hai năm thực vật, hai năm không nói năng gì, nhưng lúc này mở miệng ra nói chuyện, giọng nói vẫn đặc biệt dễ nghe.

A..., cũng đúng, dù sao nhan sắc của nữ chính vô cùng bình thường, nếu không có điểm gì đặc biệt thì cũng không được.

Châu Tử Đồng có chút nghi hoặc, cô nhớ rõ ràng mình đang ngồi đọc sách ở thư viện, sau đó bị đèn trần đập vào đầu, rồi, cô, bị sao nữa?

Vừa tỉnh dậy, đã nhìn thấy một thanh niên đứng bên cạnh giường mình, nam sinh này nhìn rất đẹp mắt, khiến cô có hơi hoảng hốt, hần, là thiên sứ sao?

Cũng không trách Châu Tử Đồng nghĩ Ôn Trạch Vũ là thiên sứ, diện mạo của hắn quá đẹp, hôm nay mặc áo sơ mi trắng, phía sau là cửa sổ, ánh mặt trời chiếu vào. Phản chiếu hình ảnh hắn, xinh đẹp nhưng không quá chân thật, thật sự có phần giống thiên sứ.

“Ôn Trạch Vũ.” Giọng Ôn Trạch Vũ nhàn nhạt, nhưng nếu nghe kỹ, có thể thấy trong giọng điệu của hắn có chút vui mừng.

Quả thực hắn rất mừng, dù sao cũng là cô gái hắn thích, lại ở chung với mình nửa năm. Có thể nhìn thấy Châu Tử Đồng dùng thân phận con người đứng trước mặt hắn, hắn thật sự rất vui vẻ.

Ôn Trạch Vũ? Không quen!

Cô quay đầu nhìn xung quanh một chút, căn phòng này quá mức sang trọng, giống như bệnh viện, lại có vẻ không giống. À..., phải nói, không giống

phòng bệnh bình thường mà cô hay đến. Có lẽ, là phòng VIP chẳng? Nhưng tại sao cô lại ở đây? Gia cảnh nhà cô rất bình thường, sẽ không có khả năng cho cô ở phòng mắc tiền thế này. Thêm cái người quá mức xinh đẹp không giống người này nữa, vừa nhìn đã biết không phải người tầm thường, nhưng tại sao hần lại ở bên cạnh giường cô.

Chẳng lẽ, cô, đã xuyên không?

“Tôi, tôi là ai?”

Ôn Trạch Vũ nhíu mày, không nhớ sao?

“Châu Tử Đồng.”

Hả? Cũng tên là Châu Tử Đồng sao? À..., vậy còn đỡ, ít nhất cũng trùng tên với cô, cô không muốn dùng tên của người khác.

Ở bên ngoài cũng nghe được đoạn đối thoại, sau đó Điền Mật gõ cửa, cắt đứt lời muốn hỏi của Châu Tử Đồng.

Ôn Trạch Vũ mở cửa, liền nhìn thấy Điền Mật nhìn hần cười. Ánh mắt hần trở nên dịu dàng, né sang một bên để Điền Mật đi vào.

“Sao lại tới hả?”

“À..., đến thăm Dung Dong, tiện thể ghé thăm bạn của Trạch Vũ.”

Điền Mật vừa nói, vừa đi vào. Nhìn thấy Châu Tử Đồng mở to mắt nhìn mình, vẻ mặt kinh ngạc.

Điền Mật giả bộ ngạc nhiên: “AAAAA... ~ bạn của Trạch Vũ tỉnh rồi kìa!”

Ôn Trạch Vũ gật đầu, suy nghĩ một chút: “Châu Tử Đồng.” Hần giới thiệu Châu Tử Đồng với Điền Mật.

Điền Mật gật đầu, tỏ vẻ đã biết. Lại đi đến cái ghế cạnh giường ngồi xuống, cười thân thiện với Châu Tử Đồng: “Xin chào, em là Điền Mật, cũng là sinh viên trường đại học T, ngành văn học, em học năm nhất, và là vị hôn thê của Trạch Vũ.”

Được rồi, Châu Tử Đồng đã tiếp nhận thông tin Điền Mật nói, thứ nhất: Cô ta tên là Điền Mật, thứ hai: Cô là sinh viên năm nhất đại học T, thứ ba: Cô, là vị hôn thê của nam sinh trước mắt Ôn Trạch Vũ.

Bởi vì cô gái kia là vị hôn thê của Ôn Trạch Vũ nên trong nội tâm cảm thấy có gì đó không đúng lắm, ngoài ra, đại học T? Thân thể này cũng học đại học T, còn tên là Châu Tử Đồng? Sao có thể trùng hợp như vậy? Còn nữa, rốt cuộc cô không biết mình có xuyên không hay không nữa, hay cô vẫn là cô.

Châu Tử Đồng im lặng một lúc lâu không nói, không nhìn Điền Mật, cũng không để ý đến cô. Điền Mật có chút xấu hổ ngẩng đầu nhìn Ôn Trạch Vũ, cái đôi mắt nhỏ ngập nước, kiểu như cầu xin hần giúp đỡ, trái tim Ôn Trạch Vũ bỗng mềm nhũn. Sau đó nhìn về Châu Tử Đồng cảm thấy có chút không vui, Châu Tử Đồng hơi thiếu lễ phép, khi người khác thân thiện làm quen, bất kể là xuất phát từ lễ phép gì, đều phải trả lời mới đúng. Kết quả Châu Tử Đồng lại ngăn người.

Ôn Trạch Vũ bước tới chỗ Điền Mật, nắm một tay cô, lại nhìn sang Châu Tử Đồng.

“Tôi đã báo tin cho ba mẹ cô rồi.”

Lúc này Châu Tử Đồng mới hoàn hồn, nhìn Ôn Trạch Vũ, nhìn bàn tay hần nắm tay Điền Mật, gật đầu: “Vậy thì, cảm ơn.”

Cô vốn có lời muốn hỏi Ôn Trạch Vũ, nhưng thấy Điền Mật trước mặt lại không muốn hỏi nữa, ba người cứ giữ im lặng như thế.

Ba mẹ Châu Tử Đồng không để bọn họ đợi quá lâu, vừa nghe tin con gái tỉnh lại, vội vã chạy đến.

Ba mẹ Châu cũng rất bình thường, à..., nếu bình thường đi trên đường, sẽ rất khó để nhìn ra, nói cách khác chính là nhân vật quần chúng. Ba mẹ Châu mở một siêu thị nhỏ, gia cảnh không có gì khó khăn, vào đại học T ở thành phố A, cũng là do Châu Tử Đồng tự mình thi vào.

Nhìn thấy con gái thực sự đã tỉnh, cha mẹ Châu vui mừng ôm Châu Tử Đồng khóc một trận.

Thấy cha mẹ vẫn là cha mẹ của mình, ngoài việc thất vọng, Châu Tử Đồng cảm thấy có chút may mắn, ít nhất cô vẫn còn sống. Cha mẹ chỉ có một người con gái là cô, nếu như cô không ở đây, khẳng định là một đả kích lớn đối với cha mẹ.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đều Là Của Ta (Nam Chủ Đều Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Giả người quỷ yêu (7)

"Ô ô, A Đồng! Con ngủ một giấc chính là hai năm, mẹ đã nghĩ còn sẽ không tỉnh lại. May mắn, may mắn con đã tỉnh, bằng không, ba mẹ phải làm gì bây giờ?" Mẹ Châu khóc thờ không ra hơi, ba Châu không nói gì, chẳng qua nắm chặt tay Châu Từ Đồng, lau nước mắt.

Cô ta, rõ ràng đã ngủ hai năm? Châu Từ Đồng có chút kinh ngạc, nhìn qua ba mẹ đang lau nước mắt, vành mắt đỏ ửng. Cũng không biết hai năm qua, ba mẹ đã sống như thế nào.

"Ba mẹ, con xin lỗi, làm cho hai người lo lắng!" giọng nói Châu Từ Đồng có chút nghẹn ngào.

Ôn Trạch Vũ nghe xong, cũng có chút đau lòng, nắm tay Điền Mật thật chặt. Điền Mật nhủ mảy, ngẩng đầu nhìn Ôn Trạch Vũ, suy nghĩ một chút, bước lên nói nhỏ bên tai Ôn Trạch Vũ: "Trạch không bằng chúng ta đi trước, để cho cả nhà họ tâm sự một chút. Chúng ta ở chỗ này, cũng thấy xấu hổ."

Ôn Trạch Vũ suy nghĩ một chút, cảm thấy cũng đúng, vì vậy gật đầu, nắm tay Điền Mật, đi ra phòng bệnh.

Khi đến cửa bệnh viện, Điền Mật cười nói: "Em không có lái xe tới, Trạch Vũ buổi chiều có làm gì không? giúp em một chút nha."

Ôn Trạch Vũ giờ cổ tay trái lên nhìn thời gian. Đột nhiên nhớ tới, một giờ sau anh có mở một cuộc hội nghị. Lúc học cấp ba Ôn Trạch Vũ cũng đã tiến vào giúp đỡ tập đoàn gia tộc, bây giờ Ôn Trạch Vũ học đại học năm 2, anh lấy thành tích của mình, ngồi trên vị trí Tổng giám đốc, có điều không thường tới công ty, chỉ khi có hội nghị quan trọng anh mới đến đó. Tình huống bình thường thì anh trực tiếp mở hội nghị thông qua video, hoặc là ở trường học làm việc.

"Có việc."

Điền Mật bĩu môi, vẻ mặt không vui: "Được rồi, vậy em." Còn chưa dứt lời, điện thoại của Điền Mật vang lên.

Vừa lấy ra nhìn, màn hình điện thoại hiển thị hai chữ Đường Đường. Lúc này cô mới nhớ tới, ngoại trừ Dung Dong là bạn, cô còn có một bạn trai. Đường Đường tên đầy đủ là Đường Dật Minh, lớn hơn Điền Mật năm tuổi, khi còn bé ở bên cạnh Điền Mật. Khi đó Điền Mật rất thích đi theo Đường Dật Minh, Đường Dật Minh cũng rất thích dẫn cô theo. Thẳng đến 10 năm trước, Đường gia phá sản, ba Đường nhảy lầu tự sát, mẹ Đường thì chịu đả kích, thế chấp tất cả mọi thứ đáng giá trong nhà, trả hết nợ, rồi dẫn theo Đường Dật Minh di dân đến nước Mỹ. Hai năm trước, đột nhiên cô nhận được điện thoại của Đường Dật Minh, Đường Dật Minh vẫn còn ở nước Mỹ. Mặc dù hai người không có gặp mặt, thỉnh thoảng cũng sẽ nói chuyện phiếm qua video. Trong nội dung cốt truyện thì, Đường Dật Minh rất thích Điền Mật, chẳng qua Điền Mật chỉ xem anh ta như anh trai, căn bản không có tồn tại tình cảm khác. Sau đó ba Điền làm chủ gả cô tới gia tộc Smith, cô cũng không còn liên lạc với Đường Dật Minh. Nội dung cốt truyện có nói tới, sau đó Điền Mật bị điên, Đường Dật Minh cũng từng đi thăm cô, chẳng qua gia thế Đường Dật Minh còn không bằng Dung Dong, Đường Dật Minh chỉ là diễn viên, xuất đạo từ nước Mỹ, sau đó quay về Trung Quốc phát triển. Sao anh có thể vào được gia tộc Smith, có điều sau này anh lan truyền tin tức Điền Mật bị gia tộc Smith giam cầm. Gia tộc Smith rất tức giận, vì vậy Đường Dật Minh gặp phải xui xẻo, từ đó con đường nghệ thuật chấm dứt. Sau đó dưới sự sắp đặt của gia tộc Smith, "ngoài ý muốn" gặp tai nạn giao thông qua đời.

Lúc này Đường Dật Minh hẳn là vừa mới trở lại Trung Quốc không lâu, anh ta đang quay phim ở Mỹ, được phát sóng ở Trung Quốc rất được hoan nghênh. Lúc này danh tiếng sự nghiệp của Đường Dật Minh đang phát triển.

"Đường Đường! Sao hôm nay rảnh rồi điện thoại cho em vậy?" giọng nói của Điền Mật như nhảy nhót, rất vui vẻ.

"Thì nhớ Điền Điền nhà ta rồi chứ sao. Không biết có vinh hạnh hẹn gặp tiểu thư Điền Điền của chúng ta hay không." giọng của Đường Dật Minh rất êm tai, giống như đàn vi-ô-lông-xen làm cho người ta không nhịn được mê muội.

A, thật muốn Đường Dật Minh là nam chủ ~ing

"Anh đã về?"

"Ừ.."

"Em ở bệnh viện XX, anh tới đón em đi?"

"Được, đúng lúc anh ở gần đó, lập tức tới ngay."

Sau khi hẹn gặp Đường Dật Minh, lúc này Điền Mật nhìn sắc mặt Ôn Trạch Vũ có chút âm trầm: "Bạn của em từ Mỹ về, Trạch Vũ có chuyện thì đi trước đi."

Kỳ thật ngoài việc muốn gặp Đường Dật Minh, cũng muốn xem biểu hiện của Ôn Trạch Vũ biết cô hẹn với người khác. Lúc này nhìn vẻ mặt của Ôn Trạch Vũ thì biết, bây giờ cô trong lòng của Ôn Trạch Vũ cũng có chút địa vị.

Ôn Trạch Vũ không nói gì, thính lực của anh rất tốt, âm thanh đầu bên kia điện thoại anh cũng nghe được. một người đàn ông trẻ tuổi. Còn Điền Điền? Gọi thân mật như vậy! Anh còn chưa có gọi như vậy đâu, anh có chút không vui rồi. Anh chờ Điền Mật giải thích với anh thân phận của người đàn ông đó, nhưng Điền Mật không có giải thích, còn muốn cho anh đi trước? Anh mới là là vị hôn phu của cô được không! Hay là nói, kỳ thật cô cũng không quan tâm tới vị hôn phu là anh đây.

"Đỉnh —— độ hảo cảm nam chủ - 5, độ hảo cảm 60, ách ~"

Điền Mật kinh ngạc, sao lại bị giảm độ hảo cảm rồi hả? Tức giận? Đây là tin tức tốt hay tin tức xấu?

Cô há hốc mồm, vừa muốn nói gì, một chiếc xe Porsche đã ngừng trước cửa bệnh viện, một màu đỏ chói là màu Điền Mật thích.. Ánh mắt của cô dòm tới, người đàn ông mặc quần áo bình thường bước xuống xe, dáng người cao gầy đẹp trai. Tóc màu đen không dài không ngắn, che khuất trán, anh đeo kính mắt, khuôn mặt tuần tú, mặt trái xoan, làn da trắng nõn, mũi đứng thẳng môi mỏng, hình môi nhìn rất đẹp. Có người nói, người môi mỏng rất bạc tình, cũng rất thâm tình, họ thâm tình chỉ với người họ yêu.

Anh ta bước nhanh đi tới trước mặt Điền Mật, tháo kính râu xuống, lộ ra đôi mắt xéch hẹp dài. Vui vẻ không ngừng mở rộng trên mặt anh ta, đợi cách Điền Mật một mét, anh ta giang hai tay ra, làm bộ muốn ôm Điền Mật.

Điền Mật tiến về phía trước một bước, trực tiếp nhào vào ngực của anh. Ôn Trạch Vũ gơ tay lên, vẫn không nhúc nhích.

"Điền Điền, nhớ anh không?" Đường Dật Minh ôm cả người Điền Mật, giọng nói dịu dàng giống như đang nói với người yêu, rất là thân mật.

Ôn Trạch Vũ có chút tức giận, anh cảm thấy một màn trước mắt quá mức chướng mắt, anh muốn kéo Điền Mật kéo trở về.

Trong lòng có âm thanh đang kêu gào: Là của tôi, cô ấy là của tôi!

Không sai, anh là vị hôn phu của cô, cô vốn là của anh, bọn họ đã đính hôn, chờ đến tuổi, bọn anh sẽ kết hôn.

"Đỉnh —— hảo cảm hảo cảm nam chủ + 2 0, độ hảo cảm 8 0. A ~ ~ Ký chủ giỏi quá."

giọng nói của 0051 vang lên, Điền Mật cũng có chút kinh ngạc, mới giảm 5 độ hảo cảm, lúc này lại cho thêm 20. Tình huống gì đây? Chẳng lẽ cô và Đường Dật Minh ôm nhau, kích thích anh ấy sao?

Cô rời khỏi ôm ấp của Đường Dật Minh, quay người nắm tay Ôn Trạch Vũ: "Đương nhiên em nhớ anh rồi, chúng ta cũng đã 10 năm không gặp, mặc dù có nói chuyện qua video, nhưng em nhìn lại không thấy giống. Đúng rồi, giới thiệu với anh, đây là vị hôn phu của eem, Ôn Trạch Vũ. Trạch Vũ, đây là ta anh trai em quen biết từ nhỏ, Đường Dật Minh, bây giờ Dật Minh là đại minh tinh đó."

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đầu Là Của Ta (Nam Chủ Đầu Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Giả người quỷ yêu (8)

Editor: HD đẹp trai

Nghe Điền Mật giới thiệu, tâm tình của hai người đều thay đổi.

Ánh mắt Đường Dật Minh tối dần, trên gương mặt hiện lên vẻ mất mát, nhưng nhanh chóng khôi phục bình thường, vẫn là một Đường Dật Minh vui vẻ tươi cười.

Mà Ôn Trạch Vũ nghe Điền Mật giới thiệu mình là chồng chưa cưới của cô, trong giây phút đó, đột nhiên hắn cảm thấy trở thành chồng của Điền Mật, cũng là chuyện rất tốt thì phải.

"Đỉnh —— hảo cảm nam chủ +5, độ hảo cảm 85, kí chủ cố gắng lên!"

"Người thừa kế tập đoàn Ôn thị, Ôn thiếu, nghe danh đã lâu, hân hạnh được gặp mặt!" Đường Dật Minh nở nụ cười châm chọc, trong lòng hắn nghĩ, nếu như, nếu như năm đó nhà hắn không phá sản, rồi hắn không xuất ngoại, vậy hắn và Điền Mật, vẫn còn có cơ hội chứ? Cảm giác mất mát bao trùm toàn thân hắn, hắn biết Điền Mật có vị hôn phu, nhưng lúc này, nhìn thấy hai người họ thân mật như vậy, hắn lại không thể giữ được bình tĩnh.

Ôn Trạch Vũ gật đầu: "Chào anh." Tuy rằng chỉ có hai chữ, nhưng trong mắt Ôn Trạch Vũ không có ý cười giống mọi khi, cả người hắn ảm đạm rất nhiều.

Chào hỏi Ôn Trạch Vũ được vài câu, sau đó Đường Dật Minh nhìn thẳng về chỗ bàn tay Ôn Trạch Vũ vẫn đang nắm tay Điền Mật: "Điền Điền, em nói chuyện xong rồi thì đi theo anh."

Điền Mật buông tay Ôn Trạch Vũ ra: "À, Trạch Vũ, em với Đường Đường đi trước. Anh có việc bận thì cứ đi đi."

Thực ra Ôn Trạch Vũ muốn nói hắn không đến cuộc họp kia cũng được, hắn không bận. Nhưng ban nãy lúc Điền Mật hỏi hắn có rảnh không, hắn nói hắn bận rồi, bây giờ lại nói rảnh thì cũng không ổn. Hắn thầm nghĩ, nếu lần sau, Điền Mật hỏi hắn có rảnh hay không, nhất định phải nói rảnh mới được.

Tạm biệt Ôn Trạch Vũ xong, Điền Mật ngồi lên xe Đường Dật Minh, rời khỏi bệnh viện.

"Haiz, Điền Điền của chúng ta mới mười chín tuổi, đính hôn sớm như thế, không phải là quá đáng tiếc sao?" Đường Dật Minh lái xe, nghiêng đầu nhìn Điền Mật, khuôn mặt tiếc nuối.

Hắn không hề che dấu tình cảm trong ánh mắt, nếu để cho 0051 kiểm tra độ hảo cảm của hắn đối với mình, Điền Mật tin tưởng, nhất định là chín mươi điểm trở lên. Thở dài, nhiệm vụ của cô là công lược nam chủ, nếu đổi sang công lược Đường Dật Minh, khẳng định cực kỳ dễ dàng.

"Không còn cách nào khác a, thân là thiên kim tiểu thư của Điền thị, không phải việc gì em cũng có quyền quyết định."

Cô dừng lại, cười cười, dù sao bản thân quen biết anh từ nhỏ, không cần phải tỏ vẻ lạnh lùng.

"Cũng may đối tượng em phải lấy, vừa hay là người em thích, Trạch Vũ là người tốt, đối xử với em cũng rất tốt. Em rất hài lòng, mà này, mấy hôm trước xem tin tức, chuyện Lý Phi Phi là bạn gái của anh, thật sao?"

"Sao có thể chứ!" Đường Dật Minh vội vàng phủ định, giọng nói chắc chắn, hắn không muốn Điền Mật hiểu lầm hắn.

Điền Mật bĩu môi, gật đầu: "Thật luôn nhỉ, vậy khi nào anh mới chịu tìm chị dâu cho em? Nhưng mà em cũng thật tò mò, phải là cô gái như thế nào, mới xứng đôi với anh Đường Đường của em đây!" Điền Mật không tin Đường Dật Minh dám tỏ tình thẳng thắn với cô, với thân thế của cô, đã định sẵn không thể đáp lại Đường Dật Minh. Cô không cho Đường Dật Minh bất cứ hy vọng nào, càng phải khiến hắn mau chóng từ bỏ.

Đường Dật Minh cảm thấy tim hắn như bị xé ra, máu tươi nhễ nhại. Cô gái này, hắn đã thích cô vào năm hắn mười hai tuổi, trong thời điểm hắn khó khăn nhất, cô là động lực duy nhất để hắn sống tiếp.

Nhưng cô gái này, không thuộc về hắn, quá khứ, hiện tại, hay tương lai, cũng sẽ không thuộc về hắn.

Quên đi, không nên nói cho cô ấy biết, tránh làm cho cô khó xử, hắn nên tiếp tục làm anh Đường Đường của cô.

Hắn khẽ thở dài một cái, khuôn mặt dịu dàng: "Ai, người ngọc thụ lâm phong giống anh thế này, lại phong lưu phóng khoáng, rất ít cô gái xứng đôi với anh nha! Hơn nữa, anh là người của công chúng, có lẽ, trong vòng mười năm nữa, anh cũng không nghĩ đến chuyện yêu đương đâu."

Ánh mắt Điền Mật sâu sắc, có chút thương tiếc cho Đường Dật Minh, quên đi, dù sao cô sẽ không để cho Đường Dật Minh nhận kết cục đau đớn như trước.

Đi cùng Đường Dật Minh đến những chỗ quen thuộc cũ, mặc dù nơi đó đã bị phá bỏ và dời đi nơi khác, đã không thể trở về bộ dáng ngày xưa. Không còn cách nào khác, hai người đành phải đi lòng vòng mấy chỗ hồi bé hay tới chơi. Lại cùng nhau đi xem phim, cho đến khi Ôn Trạch Vũ gọi điện thoại tới hỏi, Đường Dật Minh mới trở về Điền Mật về nhà.

Ngày hôm sau, trên kênh giải trí đưa tin mới, Đường Dật Minh được lên đầu đề, tiêu đề là nam thần đối bạn gái, thiên kim tiểu thư của tập đoàn Điền thị đứng thứ năm toàn cầu. Tin khác lại nói, thiên kim tập đoàn Điền thị lên lút hẹn hò với ngôi sao Đường Dật Minh, phát hiện hành động thân mật của hai người, vô cùng tình tứ.

Nhưng mà Đường Dật Minh tỏ vẻ chỉ coi Điền Mật là em gái. Tuy nhiên cha Điền lại bị phóng viên bao vây ở công ty, ông giải thích, trước khi xuất ngoại Đường Dật Minh là hàng xóm của Điền gia, mối quan hệ không tệ.

Lại có phóng viên tìm tới Ôn Trạch Vũ, lúc Ôn Trạch Vũ nhìn thấy tin tức, thật ra hắn cũng có chút tức giận, nhưng suy nghĩ một hồi, Điền Mật là của hắn, căn bản là không có khả năng trở thành người của Đường Dật Minh, hắn cảm thấy bụng dạ hắn có hơi hẹp hòi.

Ôn Trạch Vũ nói với phóng viên, Đường Dật Minh đến chỗ hắn đón Điền Mật đi, không hề giấu diếm hay lên lút hẹn hò gì đó. E rằng đây là lần đầu tiên Ôn Trạch Vũ đứng trước giới truyền thông nói một câu dài như thế.

—

Sau đó, Ôn Trạch Vũ có ghé qua thăm Châu Tử Đồng vài lần, hiện tại Châu Tử Đồng đã biết Ôn Trạch Vũ là bạn của nam sinh cô đẩy ra lúc đèn treo rớt xuống cho nên mới giúp cô trả tiền viện phí, mặc dù, thực tế là cô cũng không nhớ, cô có đẩy nam sinh kia ra hay không.

Biết Châu Tử Đồng không nhớ toàn bộ mọi chuyện khi cô làm ma, Ôn Trạch Vũ cũng không giải thích gì thêm. Ngày Châu Tử Đồng tỉnh lại, bởi vì Điền Mật ngắt lời, khiến Ôn Trạch Vũ không tăng thêm chút hảo cảm với Châu Tử Đồng. Thậm chí bởi vì tình cảm dành cho Điền Mật đang tăng lên, nên hắn dần phai nhạt cái mà hắn coi "Tự cho là thích" với Châu Tử Đồng. Hắn cảm thấy hắn thích Châu Tử Đồng, bởi vì hắn cô đơn quá lâu.

Thật ra, cho dù là thân phận hay thứ gì khác, Điền Mật mới là người phù hợp nhất với hắn. Vì vậy, hắn dần dần phai nhạt tình cảm dành cho Châu Tử Đồng. Về sau, thậm chí khi gặp lại, chỉ gật đầu chào hỏi cho có mà thôi, cũng không có giao tiếp sâu xa.

Hai năm sau, Ôn Trạch Vũ đã tốt nghiệp đại học, hiện tại hắn hoàn toàn tiếp nhận tập đoàn Ôn thị. Mà độ hảo cảm của hắn cho Điền Mật cũng đạt tới chín mươi lăm điểm.

Hôm nay, là ngày sinh nhật hai mươi tuổi của Điền Mật, mới sáng sớm, Ôn Trạch Vũ đã đến Điền gia.

Điền Mật vừa ngủ dậy, bởi vì hai năm qua, Ôn Trạch Vũ thường xuyên ra vào Điền gia, người làm trong Điền gia đều quen biết hắn. Cho nên khi nhìn

thấy Ôn Trạch Vũ, lập tức mời vào.

Điền Mật vừa rửa mặt xong thì mở cửa phòng vệ sinh đi ra, đã thấy Ôn Trạch Vũ ngồi trên giường nhìn mình. Cô vẫn đang mặc váy ngủ hai dây màu trắng, mái tóc dài màu đen đặt sau lưng, trên mặt mang theo bọt nước. Cô không mặc nội y, cực kỳ hấp dẫn người khác. Cô hòng Ôn Trạch Vũ khẽ động, nuốt một ngụm nước bọt. Hai năm qua, hần cùng Điền Mật ngoại trừ một bước cuối cùng, cái nên làm đều làm hết, nếu như không phải là muốn giữ lại cái tốt đẹp nhất làm kỷ niệm cho đêm tân hôn, nếu như sự kiềm chế của hần không mạnh mẽ, hần hận không thể nuốt Điền Mật vào bụng từ lâu.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đầu Là Của Ta (Nam Chủ Đầu Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Giả người quỷ yêu (Kết)

"Sao đến sớm vậy?" Điền Mật cười hỏi.

Ôn Trạch Vũ sờ đồ vật trong túi quần, hần cảm thấy, quyết định của hần rất đúng đắn. Hần biết rõ, tên Đường Dật Minh kia không chịu buông tha cho Điền Mật.

Không thấy Ôn Trạch Vũ trả lời, Điền Mật hơi kinh ngạc quay đầu nhìn hần: "Trạch Vũ?"

Lúc này Ôn Trạch Vũ mới hoàn hồn, ánh mắt sáng lên, đứng dậy, vẻ mặt nghiêm trọng: "Sinh nhật vui vẻ!"

Điền Mật nhẹ nhàng thở ra, cứ tưởng rằng Ôn Trạch Vũ làm ra vẻ trịnh trọng như vậy là muốn nói cái gì với cô.

"Ừ, cảm ơn!"

"Sổ hộ khẩu."

"Hả?"

Điền Mật không kịp phản ứng, không thể hiểu nổi, vừa mới chúc cô sinh nhật vui vẻ, chớp mắt một cái, bỗng nhiên hỏi sổ hộ khẩu.

"Đi làm giấy chứng nhận, đủ tuổi rồi."

À ~ bây giờ Điền Mật mới hiểu ý Ôn Trạch Vũ, sau đó lại cảm thấy có chút buồn cười, hôm nay cô vừa tròn hai mươi tuổi, dù sao cũng đã đính hôn, chắc chắn cô không chạy được nha, không biết hần gấp gấp làm cái gì.

Tháng trước hần dẫn cô đi chụp ảnh cưới, Ôn Trạch Vũ nói, nhân dịp hần đang rảnh cứ chụp hình trước rồi để đó, tránh cho lúc hần bận quá không có thời gian đi. Hiện tại cô đã hiểu rõ, hóa ra là nam chính quá nóng lòng. Hắc hắc. Nam chính của cô, thật đáng yêu quá đi!

Ôn Trạch Vũ có chút căng thẳng, hần sợ Điền Mật không đồng ý, dù sao Điền Mật vẫn chưa tốt nghiệp đại học, tuy rằng hai người rất thân thiết, nhưng hần cũng không quá tự tin.

Điền Mật không để hần phải lo lắng quá lâu, lập tức lấy sổ hộ khẩu rồi kéo hần ra ngoài.

Lúc hai người làm giấy hôn thú xong, Ôn Trạch Vũ mới thở phào nhẹ nhõm.

"Đinh —— hảo cảm nam chính +5, độ hảo cảm 100. Nhiệm vụ hoàn thành."

"Khôi phục ý thức kí chủ —— khôi phục thành công —— chuẩn bị tách khỏi thân thể —— "

"5——4——3——2——1—— "

Trở lại không gian màu trắng, cô phát hiện, vị trí hiện tại của không còn là không gian màu trắng nữa, mà là một căn phòng màu trắng, bên trong có bàn, ghế sofa, giường. Tuy rằng đều là màu trắng, nhưng sự biến hóa này khiến cô có chút kinh ngạc.

0051 nghe được nghi ngờ của cô: "Bởi vì đẳng cấp của kí chủ được nâng lên, vì vậy không gian cũng sẽ biến hóa theo, về sau mỗi lần kí chủ được thăng cấp thì nó sẽ thay đổi."

Gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu. Không thắc mắc vấn đề này nữa.

"Nhiệm vụ hoàn thành độ 100, cho điểm nhiệm vụ 90. Điểm tích lũy 90. Hoàn thành tâm nguyện kí thể, đạt được 8 điểm số liệu phân phối. Xin hỏi kí chủ, muốn tiến hành phân tích điểm phân phối hay không?"

"Ừ, phân phối đến màu da đi."

Màn hình xuất hiện trước mặt một lần nữa.

Ghi vào tư liệu kí chủ:

Tên: Điền Mật

Giới tính: Nữ

Tuổi: 30

Cấp bậc: 3

Hình dạng: 66 (100 điểm tối đa)

Làn da: 73(100 điểm tối đa)

Dáng người: 80 (100 điểm tối đa)

Trí lực: 70 (100 điểm tối đa)

Thể lực: 60(100 điểm tối đa)

Mị lực: 55(100 điểm tối đa)

Tình thông: bác sĩ ngoại khoa

Kỹ năng đặc biệt: Ánh mắt thâm tình (sử dụng vĩnh viễn) mặt thẹn thùng (sử dụng vĩnh viễn)

Điểm tích lũy: 165

"Kí chủ muốn nghỉ ngơi một chút không?"

"Ừ, nghỉ ngơi một chút." Điền Mật suy nghĩ một hồi, đưa ra tổng kết, cô thực hiện nhiệm vụ lần này, nói khó cũng không khó, chẳng qua là chờ hai năm ở thế giới kia, đối với cô cũng không có thiệt hại gì, dù sao mục đích quan trọng nhất của cô chính là được nhìn ngắm thế giới bên ngoài nhiều hơn. Cảm giác của cô với Ôn Trạch Vũ, thật sự là yêu thích, tuy rằng hắn không nói nhiều lắm, nhưng mà hắn rất ân cần. Ở chỗ cha mẹ Điền, lúc trước cô có nhờ Ôn Trạch Vũ qua kiểm tra xem có lỗ thủng gì không, kết quả phát hiện, trong công ty có nội gián. Loại trừ một nội gián, tránh cho công ty bị tổn thất, dĩ nhiên sẽ không xảy ra chuyện phá sản như trong nội dung truyện.

Cô nằm yên ngủ, lúc tỉnh lại lần nữa, giống như là đang trong quá trình tiến vào nhiệm vụ.

"Đang tiếp nhận nhiệm vụ —— tiếp nhận nhiệm vụ thành công —— đang truyền tải kí chủ —— "

"Truyền tải thành công —— đang ghi nhiệm vào kí chủ —— "

(Ngoại truyện nhỏ)

Châu Tử Đồng quay lại trường đại học, tiếp tục việc học, nằm ngủ hai năm, khiến thành tích của cô bị tụt lại phía sau rất nhiều. Vì tương lai của mình, cô chỉ có thể cố gắng hết mình để theo kịp, mặc dù cũng có thiện cảm với Ôn Trạch Vũ, nhưng cô biết thân phận bọn họ khác biệt rất xa, bọn họ, chỉ có thể là người của hai thế giới. Hướng chỉ, hắn đã có vị hôn thê rồi, bọn họ càng không có khả năng. Sau khi tốt nghiệp, Châu Tử Đồng trở thành một nhà biên tập văn học, cuối cùng yêu đương kết hôn với vị tổ trưởng tổ biên tập, thời gian của cô trôi qua rất hạnh phúc, rất nhiều năm sau vào một buổi tối, cô nằm mơ, giấc mơ của cô quay về thời điểm cô sông thực vật hai năm, khi đó linh hồn của cô bơ vơ ở thư viện, cô ở chỗ đó chừng một năm, sau đó phát hiện ra Ôn Trạch Vũ, người có thể nhìn thấy linh hồn.

Sau khi tỉnh lại cô cảm thấy có chút buồn, mắt mờ, phần kí ức không rõ ràng kia thật chân thực, không giống như một giấc mơ. Không để cô nghĩ ngợi nhiều, tiếng con trai cô gọi khiến cô hồi phục tinh thần, cô vội vàng rời giường chuẩn bị bữa sáng cho con.

Dung Dong vẫn cho rằng, tuy rằng giới tính của cô rất bình thường, nhưng trên đời này vẫn chưa xuất hiện người đàn ông nào khiến cô tâm phục khẩu phục! Kết quả cô liền gặp tên đàn ông đáng đăm ngàn đao Đường Dật Minh! Lần đầu tiên gặp Đường Dật minh, là do Điền Mật giới thiệu, Điền Mật cũng không ngờ tới, Dung Dong vừa gặp Đường Dật Minh đã yêu hắn từ cái nhìn đầu tiên, cô bắt đầu dùng mọi hình thức để theo đuổi hắn.

Đường Dật Minh cho rằng, đời này, ngoại trừ Điền Mật, hắn sẽ không tiếp nhận bất kì cô gái nào khác, kết quả, hắn nhận ra tính mạng của hắn nằm trong tay thiên đạo Dung Dong.

Hắn cho rằng, hắn hung hăng từ tối cô sẽ được, kết quả phát hiện, thật ra, có một người theo đuổi bản thân như vậy, cảm giác cũng không tệ.

Ôn Trạch Vũ cho rằng, cuộc đời của hắn sẽ bình thân không gọn sóng, hắn không tìm thấy ý nghĩa của cuộc sống.

Nhưng khi vị hôn thê đã đính hôn một năm với hấn xuất hiện, hấn mới biết, cuộc đời của hấn không phải là không có ý nghĩa.

Ít nhất, hấn quen biết cô, lại thật may mắn, khi hấn có được cô.

Ôn Trạch Vũ ôm Điền Mật đang ngủ say trong lòng, hấn cảm thấy mình đang ôm cả thế giới, thứ tốt đẹp và hạnh phúc nhất trên thế giới.

Lông mi Điền Mật run rẩy, cô mở to mắt, ánh mắt có chút mê người, nhìn Ôn Trạch Vũ có chút nghi hoặc, sau đó nhớ ra hôm qua bọn họ vừa mới kết thúc hôn lễ, lại nghĩ tới chuyện đêm qua, khuôn mặt chột đỏ, vô cùng quyến rũ xinh đẹp.

Ôn Trạch Vũ mở miệng, nhếch môi, lộ ra nụ cười sáng lạn trước đây chưa từng có: "Vợ yêu, sáng sớm tốt lành!

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đầu Là Của Ta (Nam Chủ Đầu Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Xuyên việt nữ chủ (1)

Trần Thiên Tâm là một nữ sinh đến từ thế kỷ 21, cô vừa mới tốt nghiệp đại học, nhưng vẫn chưa tìm được công việc thích hợp. Nên cô vẫn luôn ở nhà viết tiểu thuyết, kiếm chút tiền nhuận bút.

Tuy viết lách không được tốt lắm, nhưng một tháng vẫn có thu nhập ổn định thu nhập khoảng hai ngàn, nhà của cô cũng không giàu có, mà trong nhà cũng không cần cô tới nuôi gia đình.

Cô thích xem tiểu thuyết, đặc biệt là những tiểu thuyết trạch đấu cung đấu. Cô cũng từng nghĩ tới, nếu có một ngày, cô cũng có thể xuyên việt đến cổ đại, cô sẽ như thế nào.

Cũng không biết là vận may của cô, hay là gì, cô hiếm khi ra cửa một lần, lại bị chiếc xe tải vượt đèn đỏ đụng phải. Lúc tỉnh lại, cô đã trở thành trưởng nữ của hoàng thượng Điền gia Đại Ung, Điền Hân 15 tuổi.

Cổ nhân đều biết, Điền Gia có song châu, khuynh thành tuyệt sắc, trưởng nữ hoạt bát đáng yêu, thứ nữ dịu dàng hiền thực. Chỉ tiếc, đã bị hoàng thượng hạ chỉ tử hôn.

Hai bảo bối của Điền gia phân biệt tử hôn cho Nhân Vương và Chiến Vương, Nhân Vương là hoàng trưởng tử, là tiên hoàng hậu Mẫn Thị sinh ra, theo lý thuyết, Nhân Vương là người có hy vọng kế thừa ngôi vị hoàng đế lớn nhất.

Nhưng khi hấn sáu tuổi đã được phong vương, chỉ vì Nhân Vương có trí lực chỉ có bằng đứa trẻ ba tuổi, ngay cả cuộc sống thường ngày cũng cần phải có người chăm sóc, một người ngốc nghếch, sao có thể kế thừa ngôi vị hoàng đế.

Chiến Vương và Nhân Vương huynh đệ ruột cùng mẫu, hai huynh đệ chỉ kém nhau hai tuổi, đứng hàng thứ năm, khi đó tiên hoàng hậu sinh Chiến Vương vì khó sanh, sau đó thân thể vẫn luôn suy yếu, không có chống đỡ quá ba năm thì chết rồi.

Chiến Vương dũng mãnh thiện chiến, mười ba tuổi đã bước lên chiến trường đó là Thường Thắng tướng quân, còn có danh xưng Quý Vương. Vốn có hy vọng tranh giành ngôi vị, tuy nhiên bởi vì diendandeequydoom trong một lần trên chiến trường hấn lơ là, bị người hạ độc, mặc dù không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng vì dư độc còn lưu lại trong người không thể thanh trừ, mà bị hủy dung. Một hoàng tử bị hủy dung, sao có thể kế thừa ngôi vị hoàng đế, vì thế cũng được phong làm Chiến Vương, hoàng thượng hi vọng, Chiến Vương, có thể luôn đốc sức vì Đại Ung, bảo vệ quốc thổ(*lãnh thổ quốc gia) Đại Ung.

Ý chỉ của Hoàng thượng cũng không có chỉ rõ muốn nữ nhi của Điền Gia, ai sẽ gả cho Nhân Vương, ai gả cho Chiến Vương. Khi đó Trần Thiên Tâm vừa xuyên việt đến đây, Hoàng thượng đã hạ chỉ, y theo định luật của tiểu thuyết, nàng cảm thấy Nhân Vương khẳng định là giả heo ăn thịt hổ, mà Chiến Vương kia, là một mẫn phu chỉ biết đánh giặc.

Nàng là trưởng nữ, vì thế nàng chủ động tìm đến phụ thân, yêu cầu gả cho Nhân Vương.

Vốn tính cách của Điền Hân hoạt bát nhanh nhẹn, tuy là trưởng nữ, ngoại trừ có dáng vẻ giống như đực với thứ nữ, mọi thứ cũng không bằng thứ nữ. Trần Thiên Tâm kế thừa trí nhớ của Điền Hân, tự nhiên biết rõ, nguyên chủ Điền Hân vô cùng bất mãn với muội muội song sinh này.

Dựa vào cái gì hai người có dáng vẻ giống nhau như đực, phụ thân mẫu thân lại càng thiên vị nàng ta hơn, dựa vào cái gì tỷ muội ruột cùng mẫu, Điền Mật cái gì cũng chỉ cần học một lần là biết, mà nàng phải học mười lần mới xong.

Nguyên chủ Điền Hân oán niệm quá nặng, dẫn đến khi Trần Thiên Tâm trở thành Điền Hân cũng không có hảo cảm với Điền Mật.

Điền phụ Điền mẫu thiên vị Điền Mật, Điền Hân lại chủ động yêu cầu gả cho Nhân Vương, vốn Điền phụ Điền mẫu cũng không nỡ gả Điền Mật cho một người ngốc nghếch. Lúc này Điền Hân đã chủ động yêu cầu, bọn họ tự nhiên đồng ý, dù sao Chiến Vương có xấu một chút, nhưng tốt xấu vẫn là một

người nam nhân bình thường, hơn nữa còn là anh hùng của Đại Ung.

Vì thế, Điền Hân gả cho Nhân Vương, trở thành Nhân Vương phi, mà Điền Mật gả cho Chiến Vương, trở thành Chiến Vương phi.

Sau khi Điền Hân gả cho Nhân Vương, phát hiện Nhân Vương thật sự không thể tự gánh vác cuộc sống của mình, nói là có trí lực của đứa bé ba tuổi, có đôi khi ngay cả trí lực đứa bé ba tuổi cũng không bằng, còn có thể tè ra quần.

Vừa mới bắt đầu Điền Hân còn cảm thấy Nhân Vương giả bộ rất giống, bắt đầu từ đó nàng nửa đêm không ngủ được, len lén quan sát Nhân Vương. Kết quả để cho nàng thất vọng muốn khóc, Nhân Vương hần, thật sự là một người ngốc nghếch, không giống người giả heo ăn thịt hổ như trong tiểu thuyết.

Nàng bắt đầu muốn cam chịu số phận, nhưng nàng lại không nghĩ ra, nàng là người thế kỷ 21, chẳng phải cả đời nàng phải trông coi một người ngu ngốc sao?

Ở đây không có máy tính để cho nàng giết thời gian, không có bất cứ cái gì để cho nàng tiêu khiển, nàng cảm giác mình thật sự sắp không chịu nổi rồi.

Chiến Vương và Nhân Vương huynh đệ ruột cùng mẫu, hần rất để ý Nhân Vương người ca ca này, lúc rảnh rỗi cũng sẽ đến thăm hần. Tự nhiên, Điền Hân và Chiến Vương sẽ có tiếp xúc. dienndanleequyydoonn

Chiến Vương cảm thấy, mặc dù hoàng tẩu của hần có dáng vẻ giống vương phi của mình, nhưng lại hoàn toàn khác nhau, nàng hoạt bát rộng rãi, có những giải thích độc đáo, thỉnh thoảng sẽ có ý tưởng kỳ diệu.

Mà Điền Hân cảm thấy, nàng phạm phải một sai lầm lớn, nàng không nên cho rằng Chiến Vương chỉ là một mãng phu chỉ biết đánh giặc, hần cơ trí nhạy bén, tâm tư thâm trầm, đã tâm bưng bưng, ngoại trừ hần vẫn mang theo mặt nạ, thì ngoại hình của hần, không thể nghi ngờ là hoàn mỹ nhất, nhìn Nhân Vương liền biết, Nhân Vương lớn lên rất đẹp, nếu không phải hần ngốc nghếch mà nói, Điền Hân rất thích ở cùng với hần. Huống chi khi nàng biết được Điền Mật vẫn luôn sống rất tốt, nàng càng không thoải mái rồi.

Dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì nàng phải gả cho một người ngu ngốc, mà Điền Mật lại gả cho Chiến Vương ưu tú như vậy.

Vì thế, trong lúc Điền Hân cố gắng “quyến rũ”, hai người đều đã có cảm giác với đối phương.

Mặc dù Chiến Vương rất để ý người ca ca này, nhưng hần đã yêu Điền Hân, vì thế, lúc Điền Hân đề nghị, thì “Đổi, thế”.

Hần rõ ràng đồng ý, hần biết đây là không đúng, Điền Hân là hoàng tẩu của hần, nhưng có một giọng nói đang vọng lại, dù sao Điền Mật và Điền Hân có dáng vẻ giống nhau, sẽ không có ai phát hiện.

Kỳ thật, ngoại trừ khuôn mặt, dienndanleequyydoonn Điền Mật và Điền Hân một chút cũng không giống nhau.

Khi Điền Hân xuất hiện ở trước mặt Điền Mật, nói cho nàng biết tin tức này, Điền Mật hoàn toàn không dám tin.

Nàng biết Vương gia không thích nàng, nàng cũng không thích Vương gia, nhưng nàng vẫn coi trọng hôn nhân của bọn họ, huống chi, nàng đã mang thai cổ nhục của hần.

Khi Điền Mật nói cho Điền Hân việc nàng có thai, Điền Hân cũng kinh ngạc, sau đó ra vẻ giả bộ trấn định: “Muội cho rằng, chuyện muội mang thai, không ai biết sao? Kỳ thật Vương gia đã sớm biết, có điều muội yên tâm, sau khi hài tử của muội sinh ra, hần sẽ trở thành thế tử Nhân Vương, việc này rất tốt, không phải sao?” Tuy nói như vậy, nhưng Điền Hân đã hạ quyết tâm, tuyệt đối sẽ không để cho Điền Mật an ổn sinh hạ hài tử.

Nhưng không đợi nàng ta có hành động, Điền Mật từ trên lầu bọn họ đang đứng nói chuyện nhảy xuống dưới, một thi hai mệnh.

Nhìn đến thi thể của Điền Mật, Điền Hân cũng sợ hãi, ở hiện đại, ngoại trừ xem phim kinh dị, nàng ta chưa thấy qua người chết thật.

Nhưng sau đó lại an ủi chính mình, bây giờ nàng ta ở cổ đại, ở đây xem mạng người như rom rã, nàng ta xuyên việt mà đến, nàng ta làm việc mà nữ chủ phải làm, nàng phải đứng ở nơi cao nhất của triều đại này, một mạng người thì tính là gì! Sau này nói không chừng còn sẽ có càng nhiều mạng người hơn, dù sao, con đường nàng phải đi, quá lương thiện cũng không tốt.

Sau đó Điền Hân không hề áp lực tâm lý giả vờ bị đá kích được nói cho Chiến Vương, Điền Mật tự sát.

Kỳ thật Chiến Vương biết Điền Mật là một nữ nhân tốt, nàng hiền lương thực đức, giúp hần quản lý vương phủ gọn gàng ngăn nắp. Nhưng nàng lại rất giữ quy củ, ở cùng với nàng, còn không bằng cùng một chỗ với Điền Hân, thật thoải mái dễ chịu.

Sau khi đồng ý “Đổi, thế”, thậm chí hần còn tự an ủi mình, Điền Mật tốt như vậy, khẳng định sẽ chăm sóc hoàng huynh thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đều Là Của Ta (Nam Chủ Đều Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Xuyên việt nữ chủ (2)

Nhưng hắn không nghĩ tới, Điền Mật rõ ràng tự sát.

Sau khi nghe Điền Hân bị thương tự trách và an ủi, "Đôi, thê" vẫn được tiếp tục, chẳng qua Nhân Vương Phi đã "Chết bất đắc kỳ tử".

Điền Hân lấy tên của Điền Mật, trở thành Chiến Vương phi, dù sao ở trong mắt nàng ta, Điền Hân cũng không phải tên của nàng ta, nên tên gì cũng giống nhau thôi. Nhưng sau này, nàng ta trở thành hoàng hậu, vẫn gọi là Điền Mật.

Cuối cùng Chiến Vương cũng tìm được giải được, thanh trừ dư độc trong người, khôi phục lại dung mạo vốn có.

Trải qua một trận liều chết tranh giành của mấy hoàng tử, Chiến Vương thành công đoạt được ngôi vị hoàng đế, hơn nữa vì Điền Hân huy bỏ hậu cung, độc sủng một người duy nhất. HE

Trong chuyện xưa này, người vô tội nhất, chính là Điền Mật, nói sao nàng cũng là một khuê nữ, nàng thâm nghĩ an phận thủ thường quản lý Vương Phủ, quản lý nhà của mình, sống vui vẻ.

Cuối cùng, lại rơi vào kết cục một thi thể hai mạng, nàng cảm thấy hành vi của Chiến Vương là đang vũ nhục danh tiết của nàng, thời cổ danh tiết của nữ tử rất quan trọng, sao nàng có thể không quan tâm. Cho nên nàng lựa chọn chết, nhưng nàng vẫn không cam lòng, nàng hận, hận Điền Hân, hận Chiến Vương, vì sao không thương nàng, tại sao phải đồng ý với đề nghị "đôi thê" hoang đường của Điền Hân.

Tâm nguyện của nàng muốn làm cho Điền Hân thân bại danh liệt, để cho Chiến Vương yêu nàng

Được rồi, nàng cũng xuyên qua mấy thế giới, Chiến Vương đúng không... một người không thích nàng! Thậm chí có chút ghét bỏ, nam nhân gì chứ! Cho dù có yêu nữ chủ, cũng không thể chà đạp người vô tội như vậy!

Còn để cho Điền Mật đến khi chết, còn phải mang theo tên tuổi của Nhân Vương Phi.

0051, công lược là chỉ cần nam chủ yêu ta thôi đúng không, không nhất định muốn ta và nam chủ ở cùng một chỗ, ta cảm thấy nếu cả đời luôn ở cùng với nam chủ, mặc dù là thân thể phục chế của ta nhưng nghĩ lại cũng thật đáng ghét!

"Đúng vậy ký chủ, chỉ cần nam chủ yêu ký chủ là được, không nhất định phải ở chung với nam chủ, hưởng chi, mặc dù tâm nguyện của nguyên chủ muốn nam chủ yêu nàng, nhưng đồng thời nàng cũng hận nam chủ. Cũng có khát vọng được yêu, nếu như ký chủ có thể tìm một người thật lòng thích nàng, nói không chừng sẽ lấy được nhiều giá trị năng lượng đó."

Nghe được 0051 trả lời, rốt cuộc Điền Mật thở phào một hơi, nàng bắt đầu tìm tòi trong trí nhớ.

Lúc này Điền Mật đi vào Đại Ung, là Hoàng Thượng vừa mới hạ chỉ tứ hôn, mà Điền Hân cũng chỉ mới xuyên quan vẫn chưa vội vàng tìm đến Điền phụ nói muốn gả cho Nhân Vương.

Đôi mắt đảo một vòng, nàng nghĩ ra một diệu kế.

Gọi nha hoàn tiếp thân An Nhã của mình vào rửa mặt thay y phục, nàng đi đến thư phòng của Điền phụ.

Điền phụ thấy nữ nhi bảo bối của hắn, lập tức ý cười đầy mặt: "Mật Nhi tìm phụ thân có chuyện gì không?"

Điền Mật hành lễ về phía Điền phụ, liền mở miệng nói: "Nữ nhi biết, hoàng thượng hạ chỉ tứ hôn, nhưng không có chỉ rõ muốn gả trưởng nữ hay thứ nữ cho Vương gia nào. Nữ nhi đã nghĩ kỹ, đặc biệt tới đây bàn bạc với phụ thân."

Điền phụ gật đầu, nhìn về phía Điền Mật, trong mắt mang theo yêu thương và thỏa mãn, tiểu nữ nhi của hắn, cho tới bây giờ vẫn khiến cho hắn bớt lo, việc gì vừa học cũng biết ngay, từ lúc mười hai tuổi đã giúp hắn quản lý mọi chuyện trong phủ. Mà đại nữ nhi thì không phải một người bớt lo, ba ngày hai bữa lại ầm ĩ, hai ngày trước còn bởi vì muốn ngắt một đóa hoa sen mà rơi vào trong hồ, thiếu chút nữa đã chết đuối.

Hắn nghĩ mãi mà vẫn không thông, hai tỷ muội trước sau sinh ra chỉ cách nhau một khắc, lớn lên lại giống nhau, sao lại chênh lệch như vậy chứ?

"Vậy Mật Nhi có ý kiến gì không?"

Điền Mật nhấc lên mép váy, quỳ xuống trước mặt Điền phụ. Điền phụ vội vàng bước đến đỡ nàng, nhưng Điền Mật vẫn không chịu đứng lên.

"Phụ thân, nữ nhi biết hôn nhân đại sự, là nghe theo lệnh của phụ mẫu, mai mối. Lời nói tiếp theo của nữ nhi, là vượt qua quy củ, nhưng nữ nhi không thể không nói." Trong mắt Điền Mật rung rung, mỏng manh như dương liễu trong gió, làm cho người ta không nhìn được thương tiếc. Bây giờ nàng còn thể hiện tốt hơn nguyên chủ, hơn nữa lần này số liệu chất da của Điền Mật đã bay lên, tự nhiên chất da của nguyên chủ càng thêm đẹp hơn rất nhiều. Vốn làn da đã trắng nõn lúc này lại càng giống như trân châu.

Giọng nói của nàng dịu dàng êm dịu, nhàn nhạt lại có tri thức hiểu lẽ nghĩa.

"Từ nhỏ Hân tỷ có tính cách hoạt bát, mà Nhân Vương giống như đứa bé, nếu Hân tỷ gả cho Nhân Vương, thì dựa vào tính cách bướng bỉnh của tỷ tỷ,

nhất định sẽ không thể chung sống với Nhân Vương. Còn Chiến Vương tuy bị hủy dung nên xấu xí, nhưng là anh hùng thật sự của Đại Ung chúng ta. Có lẽ nếu Hân tỷ gả cho Chiến Vương, nhất định sẽ hạnh phúc. Nên nữ nhi, nguyện ý gả cho Nhân Vương."

Nghe xong Điền Mật nói, để cho Điền phụ càng thêm hài lòng với Điền Mật, tuy hài lòng nhưng vẫn thương tiếc.

Rõ ràng là tiểu nữ nhi, nhưng lại khắp nơi tính toán cho tỷ tỷ của mình.

Vốn hân và thê tử có ý định để cho tiểu nữ nhi gả cho Chiến Vương, quả thật như lời Điền Mật nói, mặc dù Chiến Vương kia có khuôn mặt xấu xí, nhưng hân cũng là một anh hùng danh xưng với thực của Đại Ung.

Thật sự hân không nghĩ tới tiểu nữ nhi lại vì trưởng nữ, mà tự nguyện gả cho người ngốc kia. Nghĩ tới tính tình của trưởng nữ, Điền phụ thở dài, được rồi. Đây là mệnh!

Điền Mật có được đáp án thoả mãn, nhẹ nhàng rời đi.

Mà bên kia, Điền Hân vừa nghĩ tới muốn gả cho Nhân Vương, lại biết được Điền phụ muốn gả Điền Mật cho Nhân Vương, nàng ta tức giận tới mức cắn răng! Tính cách của nàng ta kỳ thật có nhiều chỗ rất giống với nguyên thân(*Điền Hân trước khi bị chiếm thân thể), ví dụ như không buông tha người, tính cách đánh đá, mồm miệng lạnh lợi.

Nàng ta tự cho rằng Nhân Vương là giả heo ăn thịt hổ muốn kết hôn với Điền Mật, đương nhiên nàng ta mặc kệ!

Nhưng nàng ta vừa xuyên đến, nên nàng ta chắc chắn mình là nữ chủ. Mà Điền Mật kia, là một nữ xứng ác độc luôn ở khắp nơi ngăn cản đường của nàng!

Điền Hân tìm được Điền phụ, yêu cầu gả cho Nhân Vương, lại bị Điền phụ cự tuyệt. Vì vậy Điền Hân liền uy hiếp Điền phụ nếu như không thể lấy Nhân Vương làm trưởng phụ, nàng ta sẽ chạy trốn.

Thấy nàng ta như vậy, Điền phụ cảm thấy, không gả Điền Hân cho Nhân Vương là rất đúng.

Ngộ nhờ ngày nào đó Điền Hân không chịu được Nhân Vương, sau đó chạy trốn, thì dựa vào tính tình của Điền Hân, nàng ta tuyệt đối sẽ làm chuyện như vậy.

Vì vậy Điền phụ nhốt Điền Hân lại, hân hạ lệnh, nhốt nàng ta tới ngày thành thân mới được thả ra.

Nghe xong An Nhã kể lại, khoe môi của Điền Mật cong lên, có chút dịu dàng, lại mang theo chút gì đó khang khác.

An Nhã cảm thấy Nhị tiểu thư có chút khác với như trước kia, lại có chút giống, kỳ thật, cũng không có gì không giống. Lắc lắc đầu, nàng ta cười cười, hành lễ về phía Điền Mật, liền thối lui đến bên ngoài, để canh cửa.

"Kí Chủ? Tại sao phải gả cho Nhân Vương hả?" 0051 không hiểu, nhiệm vụ của Điền Mật là công lược nam chủ, nếu gả cho nam chủ, không phải nàng càng thêm thuận tiện công lược hân sao?

"Thứ nhất tôi không muốn gả cho Chiến Vương người chán ghét ta, thứ hai, ta biết nhiệm vụ của ta là công lược Chiến Vương, Chiến Vương để ý ca ca của hân nhất, thường xuyên đến thăm hân ta, ta gả cho Nhân Vương, vẫn có thể gặp được Chiến Vương. Thứ ba, Nhân Vương hoàn toàn không hiểu tình cảm nam nữ, ta gả cho hân, có thể sẽ phải thủ thân như ngọc. Nếu như trong tương lai gặp được một người tốt, còn có thể để cho nguyên chủ có một kết cục tốt đẹp."

0051 đã hiểu, xem ra, dù nó là bản thẳng cấp, vẫn không thể hiểu được những luẩn quẩn trong đầu của con người

Rất nhanh liền đến ngày thành thân, bởi vì Nhân Vương lớn hơn, cho nên tự nhiên Nhân Vương sẽ thành thân trước, ngày thành thân của Chiến Vương trễ hơn Nhân Vương một ngày, cho nên dù Điền Mật là thứ nữ, nhưng lại xuất giá trước trưởng nữ.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đề Là Của Ta (Nam Chủ Đề Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 23: Xuyên việt nữ chủ (3)

Mặc dù Nhân Vương là ngốc vương, nhưng dù sao cũng là hoàng tử, còn là hoàng trưởng tử, bởi vì sự ngu dại mà không có cơ hội lên ngôi vua, nhưng cũng là nhi tử đầu tiên của Hoàng thượng, tình cảm của Hoàng thượng dành cho hân cũng không như những hoàng tử khác.

Mặc dù hôn lễ không được mời dặm hồng trang, nhưng Nhân Vương là Vương gia, Điền Mật là nữ nhi hoàng thượng, cái khác không có, chỉ có tiền. Từng rương kia đựng đầy đồ cưới đi theo kiệu hoa, dân chúng nhìn thấy đều mừng lớn mắt.

Bởi vì Nhân Vương ngu dại, vì thế hôn sự đơn giản lại càng đơn giản hơn, không có bái thiên địa, không có bái cao đường. Chỉ đến cửa cung hành lễ, ngày thứ hai lại đi vào hoàng cung thỉnh an là xong. Có điều bởi vì ngày thứ hai Chiến Vương phải thành thân, hoàng thượng liền hạ chỉ để cho Điền Mật ngày thứ ba mới tiến cung thỉnh an, đến lúc đó có thể cùng với tỷ tỷ của mình cùng nhau tiến cung.

Điền Mật che khăn voan, ngồi ở trong phòng chính của Nhân Vương, chờ hán đến.

"Lộc cộc lộc cộc lộc cộc", một trận tiếng bước chân truyền đến, nghe, hình như chủ nhân của tiếng bước chân đó có chút vội vàng. Rất nhanh, cửa phòng "Két..." một tiếng mở ra.

"Vương phi của ta?" Giọng của người đến rất êm tai, là giọng nói của người trưởng thành, rất có từ tính, nếu không phải trong giọng nói mang theo chút trẻ con, như vậy khi nghe giọng nói, sẽ cảm giác đối phương là nam hài âm áp.

"Vương gia, ngài nên đi vén khăn voan lên cho vương phi, xóc khăn voan lên, Vương gia có thể nhìn thấy vương phi xinh đẹp như thế nào rồi." một giọng nói của phụ nhân trung niên truyền đến, Điền Mật biết, đó là Khánh ma ma vẫn chiếu cố sinh hoạt hằng ngày của Nhân Vương.

Khánh ma ma vốn là thị nữ bên người Tiên hoàng hậu Mẫn Thị, là người hầu trong Mẫn gia. Sau này Nhân Vương xuất thế, tiên hoàng hậu Mẫn Thị lo lắng cho Nhân Vương, nên để cho Khánh ma ma chăm sóc sinh hoạt thường ngày của Nhân Vương. Khánh ma ma chăm sóc Nhân Vương 21 năm, phân lượng ở trước mặt Nhân Vương không tầm thường, vương phủ trên dưới đều do bà định đoạt.

Nghe vậy, Nhân Vương nghe lời gật gật đầu, vui vẻ nhảy tới trước mặt Điền Mật, hán cũng không biết phải lấy đòn cân tới xóc khăn voan, cho nên trực tiếp bỏ qua thị nữ bung nậm đặt đòn cân ở bên cạnh hán. Đưa tay xóc khăn voan trên đầu Điền Mật.

Hôm nay Điền Mật trang điểm, không giống như bình thường không trang điểm phấn. Dung mạo của nàng càng thêm điểm lệ. Nếu không phải tính tình dịu dàng, luôn đề nặng phân mê hoặc kia, thật sự sẽ bị người ta kêu thành hồ ly tinh rồi.

Nhân Vương Tư Đồ Minh vừa nhìn thấy dáng vẻ của vương phi nhà mình xinh đẹp như vậy, liền đứng đó ngây người, khóe miệng còn chảy ra chất lỏng khả nghi.

Bên kia Khánh ma ma nhìn thấy dung mạo của Điền Mật, cũng hưng hăng kinh diễm một chút, bên ngoài vẫn có tin đồn rằng Điền Gia có nữ nhi, khuynh quốc khuynh thành. Dù nói tin đồn không thể tin, hôm nay xem ra, tin đồn cũng không hoàn toàn không thể tin. Sau đó Khánh ma ma lại vô cùng lo lắng, bà sợ lấy dung mạo của Điền Mật, sẽ không cam lòng gả cho Nhân Vương, ánh mắt đen tối, bà, tuyệt đối sẽ không để cho bất cứ kẻ nào có cơ hội thương tổn Vương gia!

Điền Mật ngẩng đầu nhìn Nhân Vương, trong nguyên tác của truyện nói Nhân Vương lớn lên rất xinh đẹp. Nàng có chút tò mò, Nhân Vương có xinh đẹp không? Diễm Đản Lê Quý Đôn

Lúc này Nhân Vương mặc hỉ phục màu đỏ, đứng thẳng người, khuôn mặt trái xoan, đôi mắt đào hoa, sống mũi thẳng đứng, môi có màu hoa anh đào hồng nhạt, vô cùng xinh đẹp, ánh mắt hán trong suốt, liếc mắt một cái có thể nhìn thấu tất cả con người của hán.

Làn da của hán trắng nõn, hai má còn mang theo màu hồng nhàn nhạt. Làn da thật tốt, um. Tốt đến, còn tốt hơn chất da có số liệu 73 của Điền Mật.

Um. Nếu Nhân Vương không có ngu dại mà nói, không biết kinh thành có bao nhiêu người tranh đoạt muốn gả cho hán.

Nàng nhếch môi, giờ lên nụ cười thiện ý, đứng dậy, cúi người, hành lễ về phía Nhân Vương: "Mật Nhi, bái kiến Vương gia."

"A ~ a ~ người.. Người là vương phi của ta sao?" Nhân Vương vẫn có bộ dáng ngây ngốc, nước miếng đã chảy tới cằm.

Điền Mật có chút muốn cười, nhưng nàng nhịn xuống. Rút khăn tay ra, bước về phía trước một bước, giờ tay, lau nhẹ cằm và khóe miệng của Nhân Vương.

"Phải, từ hôm nay, Mật Nhi sẽ là vương phi của Vương gia rồi."

Nhân Vương chỉ cảm thấy dáng vẻ của tỷ tỷ trước mặt rất xinh đẹp, còn cười với hán. Không giống nụ cười của mấy hoàng đệ khi mắng hán là ngốc tử. Hán, rất thích nụ cười của tỷ tỷ này.

Hán cũng cười, nhếch môi, cười đến vô cùng ngu ngốc: "Ta thích người!"

"Uh, Mật Nhi cũng thích Vương gia, Vương gia, có thể để cho Mật Nhi rửa mặt chải đầu trước hay không?" Nàng mặc áo cưới, nàng cũng chưa mặc giả ý nặng nề của cô đại, mũi phượng trên đầu đề lên khiến cho nàng muốn gầy cổ rồi. Đầu 25 năm, bây giờ nàng không thích để cho mình bị đau dù chỉ một chút.

Nhân Vương rất thích Điền Mật, hiển nhiên không muốn để cho Điền Mật rời khỏi tầm mắt của mình, bủi môi: "Ta và tỷ tỷ cùng nhau!"

Khuôn mặt của Điền Mật đỏ lên, kiểu mỹ khác thường, nếu Nhân Vương là người nam nhân bình thường, lúc này sợ là muốn ăn Điền Mật sạch sành sanh, ngay cả xương cốt đều đã không còn rồi.

Nhân Vương cố chấp, Điền Mật đành phải cầu cứu nhìn về phía Khánh ma ma. Khánh ma ma bước lên dụ dỗ Nhân Vương, lúc này mới khiến Nhân Vương đồng ý Điền Mật rời khỏi hán một chút.

Buổi tối, Nhân Vương và Điền Mật cùng ngủ chung giường, tư thế của Nhân Vương rất không thành thật, tay chân đều gác lên trên người Điền Mật. Nàng vừa mới lấy ra, lại đưa tới. Điền Mật thở dài, tùy ý Nhân Vương đè nặng. Lật người để cho mình không đến mức khó thở.

Một đêm ngủ ngon, Nhân Vương cảm thấy, ôm mỹ nhân tỷ tỷ đi ngủ còn thoải mái hơn ôm gối ôm ngủ! Uh`m, sau này mỗi ngày hẳn đều phải ôm mỹ nhân tỷ tỷ đi ngủ.

Bởi vì ý chí của hoàng thượng, hôm nay Điền Mật và Nhân Vương không cần tiến cung thỉnh an. Điền Mật tự nhiên mừng rỡ thoải mái, cùng ăn sáng với Nhân Vương, lại bị Nhân Vương lôi kéo đi trong hoa viên bắt con dế.

Điền Mật đứng ở một bên, nhìn Nhân Vương chui vào bên trong bụi hoa, vốn Khánh ma ma muốn để cho hạ nhân giúp Nhân Vương bắt con dế, kết quả Nhân Vương một lòng muốn biểu hiện ở trước mặt Điền Mật, nói cái gì cũng không muốn người khác giúp hắn. Khánh ma ma bắt đắc dĩ, đành phải đứng ở phía sau Điền Mật nhìn hắn.

"Vương phi, nô tỳ hi vọng vương phi có thể chăm sóc Nhân vương gia thật tốt." Giọng nói của Khánh ma ma cung kính, Mật ánh mắt nhìn về phía Điền cũng rất sắc bén, mang theo nồng đậm không tin nhiệm và xem xét.

Điền Mật nhìn Khánh ma ma, cười cười, vẻ mặt dịu dàng thiện ý: "Ma ma yên tâm, ta là Nhân Vương phi, ta cùng với Vương gia là một, Vương gia tốt thì ta tốt."

Khánh ma ma rũ mắt xuống: "Chỉ mong vương phi có thể thật sự nghĩ như vậy."

Khánh ma ma còn muốn nói gì nữa, bên kia, Nhân Vương la to một tiếng: "Ta bắt được rồi! Tỷ tỷ, ta bắt được rồi!"

Nhân Vương giơ tay lên, trên tay hắn bắt một con dế màu nâu. Con dế ở trên tay hắn, còn đang liu lagoon vùng vẫy.

Trên mặt Nhân Vương mang theo nụ cười ngây ngốc, ánh mắt trời chiếu vào trên mặt hắn, đáng vẻ đã xinh đẹp, lại càng đẹp hơn. Bởi vì chui qua chui lại ở trong bụi hoa, tóc của hắn có chút tán loạn. Thậm chí dính mấy chiếc lá. Áo bào của hắn đầy nếp uốn, trên đó còn dính bùn đất.

Điền Mật nở nụ cười, trong mắt mang theo khen ngợi: "Uh`m! Vương gia giỏi quá! Thật lợi hại!" Nàng tiếp nhận lồng sắt từ trong tay của người hầu, đi đến trước mặt của Nhân Vương, giúp hắn bỏ con dế vào trong lồng sắt

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đều Là Của Ta (Nam Chủ Đều Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Xuyên việt nữ chủ (4)

Edit: Du

Nàng giúp hắn sửa sang lại vạt áo, động tác của nàng nhẹ nhàng tự nhiên, mang theo thiện ý và yêu thương, giống như đối đãi với một đứa bé vậy.

Hai người đứng cùng một chỗ, xung quanh giống như trở thành bối cảnh, nếu không phải Nhân vương ngu dại, hai người quả thật như một đôi uyên ương.

Ánh mắt Khánh ma ma thả lỏng, có lẽ Vương phi này thật lòng đối tốt với Vương gia.

Hôm nay là ngày thành thân của Điền Hân và Chiến Vương, hôm qua Nhân Vương thành thân, Chiến Vương cũng có đến, nhưng Điền Mật không có nhìn thấy, ngày thường Nhân Vương cũng không có ra ngoài, nhưng hôm nay Chiến Vương thnh thân, mặc dù Khánh ma ma không muốn Nhân Vương đi, nhưng cũng phải hời ý của hắn.

Nhân vương có được đồ chơi mới "Điền Mật" này, rất vui vẻ, không có tâm tư đi tham dự hôn lễ của đệ đệ. di@en*dyan(lee^qu.donnn)Điền Mật cũng không muốn đi, nàng để lại một ấn tượng tốt trong mắt Chiến Vương nên nàng phải tính toán thật kỹ cho lần gặp mặt đầu tiên của hai người.

Cả một ngày bị Nhân Vương quán quýt, quả thật nàng không có chán ghét, ngược lại có chút thích hắn. Sự hồn nhiên của một đứa trẻ, trong mắt hắn không có dơ bẩn, giống như nước trong ao, trông suốt thấy đáy. À, ngoại trừ Nhân Vương tè dầm, nàng phải thay quần cho hắn thì một ngày này trôi qua vẫn tốt.

Sáng hôm sau, Điền Mật và Nhân Vương dậy sớm, dù sao hôm nay cũng phải vào cung thỉnh an. Kỳ thật Điền Mật có chút nóng lòng, hôm nay gặp được nam chủ, cũng không biết hắn ta lớn lên như thế nào. Trong nội dung truyện miêu tả Chiến Vương trúng độc, dư độc đều chạy đến trên mặt, một bên mặt bị tím đen, không chỉ như thế, trên mặt còn có mụn nước, chảy ra nước vàng, rất đáng sợ. Nhưng mặt trái thì bình thường nên Chiến Vương chỉ đeo mặt nạ che khuất một bên má.

Có điều ở trong phủ thì Chiến Vương không bao giờ đeo mặt nạ, bởi vì làn da cần không khí, nếu bị che trong khoảng thời gian dài thì sẽ càng nghiêm

trọng hơn. Cho nên hạ nhân trong Chiến Vương phủ rất ít, cho dù nhiều người nếu thấy được khuôn mặt của Chiến Vương thì cũng không dám đi vào Chiến Vương phủ, cứ như vậy dần dần truyền tin rằng Chiến Vương là Quý Vương.

Trong truyện khi Điền Mật mới gả cho Chiến Vương, cũng bị dọa sợ, nhưng từ nhỏ Điền Mật đã được dạy nữ giới, xuất giá tòng phu. Cho nên dù sợ Chiến Vương nhưng nàng cũng cố gắng kiềm chế, cũng không có làm ra chuyện thất lễ.

Đương nhiên, kịch tình Trung Điền mừng rỡ ngay từ đầu là không có gặp qua Chiến Vương hình dáng, chỉ thấy hé mở hoàn hảo mặt, cũng không biết má phải là thế nào. Hai người đầu tiên là có cảm tình sau, Điền Hân mới thấy Chiến Vương má phải, khi đó dù sao đã có trong lòng chuẩn bị, hơn nữa bởi vì thích cùng có gốc vương làm đối lập, cho nên đối với bề ngoài không có như vậy để ý.

Nhưng lúc này Điền Hân là trực tiếp gả cho Chiến Vương, lúc này Điền không có chút tình cảm nào với hắn ta. `di@en*dyan(lee^qu.donnn)` Vốn nàng ta một lòng muốn gả cho Nhân vương. Một khắc khi khoản hoan bị vén lên, Điền Hân đều bị dọa choáng váng, trực tiếp thét chói tai. Hết cách rồi, hình ảnh rất rung động, quả thực so phim kinh dị điện ảnh 4D còn chấn động hơn.

Kỳ thực Chiến Vương có ý dù sao sau này hai người đều phải thẳng thắn gặp nhau, dứt khoát Chiến Vương không có đeo mặt nạ. Khi nhìn thấy Điền Hân, hắn ta rất kinh diễm. Nhưng hắn ta không nghĩ tới, Điền Hân vừa thấy mình thì đã lớn tiếng la lên, giống như thấy thứ gì kinh khủng nhất trên thế giới này. Hắn ta nhú mày, trong mắt mang theo rõ ràng không vui, nếu Điền Hân có hệ thống mà nói, lúc này hệ thống nhất định sẽ nhắc nhở nàng ta "Đỉnh - - hảo cảm độ nam chủ -50, độ hảo cảm -20" có thể thấy được, kỳ thực Chiến Vương vẫn có chút chờ mong và hảo cảm với vương phi Điền Hân này. Dù sao thanh danh ở ngoài, ai cũng thích người đẹp, hắn cũng không ngoại lệ. Thấy Điền Hân như vậy, Chiến Vương trực tiếp hừ lạnh một tiếng phát tay áo rồi đi, hai người phân phòng mà ngủ.

Ngày thứ hai, nếu không phải hắn ta và Điền Hân cần vào cung thỉnh an, Chiến Vương sợ sẽ trực tiếp không muốn gặp mặt Điền Hân. `di@en*dyan(lee^qu.donnn)`

Lúc này Điền Hân một chút cũng không muốn thấy Chiến Vương, bên ngoài truyền Chiến Vương xấu xí kì dị. Nàng ta cũng đã chuẩn bị tâm lý. Nhưng xấu xí đến dọa người hoàn toàn là hai khái niệm. Tối hôm qua nàng bị khuôn mặt Chiến Vương dọa đến, hoàn toàn không có thấy một bên mặt tình xảo của Chiến Vương. Nghĩ tới phải gặp mặt Chiến Vương, da đầu nàng ta có chút run lên, tối hôm qua cả đêm nàng ta đều bị gặp ác mộng!

Nên khi Điền Hân nhìn thấy Chiến Vương, đã ở cửa cung rồi. Nàng ta day ày trẻ, vốn nàng ta ở hiện đại rất thích ngủ nướng, vừa xuyên đến Đại Ung Triều khi, lại bị giam kín, ai cũng mặc kệ nàng ta sẽ ngủ đến khi nào, hơn nữa tối hôm qua bị Chiến Vương làm cho giật mình, bắt đầu không ngủ được, khi ngủ lại luôn gặp ác mộng. Buổi sáng mặc kệ nha hoàn thế nào kêu, nàng ta cũng không chịu đứng lên. Chiến Vương cũng không đợi nàng ta, trực tiếp ra phủ.

Quy định Đại Ung, ngoại trừ Hoàng thượng cho phép, thì mọi người tiến cung phải đi bộ. khi Chiến Vương đến cửa cung, Điền Hân còn chưa có đến, dù sao cũng là vương phi của mình, cho nên Chiến Vương tính đợi Điền Hân đến đây lại cùng nhau tiến cung.

Hắn ta vừa đến, thì có một chiếc xe ngựa nữa lại đến, hắn ta biết dấu hiệu trên xe ngựa, đó là Nhân vương, Hoàng huynh của hắn ta.

Màn xe bị xốc lên, người đầu tiên đi ra là Khánh ma ma, sau lại là Nhân vương, hôm nay Nhân vương mặc cung phục, màu sắc đại diện cho Hoàng thất Đại Ung Triều là màu lam, Hoàng thượng là long bào màu xanh đậm, hoàng tử là màu xanh ngọc.

Trên mặt Nhân Vương treo nụ cười hàng năm, ngoại trừ khi mắng hắn ngốc hắn sẽ tức giận, lúc khác mặc kệ người nói hắn như thế nào, hắn đều cười. mặc dù cười ngây ngô nhưng đáng vẻ Nhân Vương xinh xắn, cười ngây ngốc cũng rất đẹp mắt.

Nhân vương vừa xuống xe, thì đưa tay về phía xe ngựa: "Tỷ tỷ, mau xuống đây!" `di@en*dyan(lee^qu.donnn)`

Chiến Vương biết, bên trong xe ngựa là Nhân vương phi, chính là muội muội song sinh của Điền Hân, Điền Mật. Chiến Vương thấy Nhân Vương như thế, chỉ biết, ca ca của hắn ta, thật thích vương phi này.

Nghĩ lại Điền Mật và Điền Hân là song bào thai, khẳng định hai người tám lạng nửa cân sẽ không sai biệt lắm, không chừng ở trong lòng Điền Mật cũng ghét bỏ ca ca của hắn ta ngốc. Nghĩ đến đây, ánh mắt Chiến Vương tối sầm, nếu Điền Mật không tốt với ca ca của hắn ta...

"Đỉnh - - độ hảo cảm nam chủ -5, độ hảo cảm -5. Ký chủ phải nhanh nhanh chuyển độ hảo cảm mau!"

Điền Mật ngồi ở trong xe ngựa nhú nhú mày, nàng, còn chưa làm gì đâu, nam chủ ngay cả mặt nàng còn chưa nhìn thấy, sao lại giảm độ hảo cảm chứ! Không vui!

Kiểm chế cảm xúc, nàng cong khóe môi, dịu dàng trước sau như một.

Hôm nay nàng cũng mặc cung trang, cung gấm màu xanh nhạt vẩy lụa đơn giản, một tay nàng nâng váy, lộ ra đôi giày thêu hồng nhạt, Nhân vương không muốn người khác chạm vào nàng, ham muốn chiếm hữu rất mạnh. Điền Mật nắm tay Nhân Vương, dầm xuống ghế đầu, xuống xe ngựa.

Hôm nay nàng chải tóc tùy vân, cài trâm vàng có ngũ vĩ phượng hoàng giương cánh, trên đó có khảm bảy viên ngọc tuwogn trung cho thân phận vương phi, đôi khuyên tai ngọc trai. Theo động tác của nàng, lung lay một cái, ánh mặt trời chiếu vào lóe lên ánh sáng chói mắt.

Trong mắt Chiến Vương chột lóe lên kinh diễm, đáng vẻ Điền Mật và Điền Hân rất giống, nhưng rồi lại không giống, theo quan sát của Chiến Vương, tối hôm qua chỉ thấy Điền Hân một lần, đã cẩn thận đáng giá về ngoài của Điền Hân.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đều Là Của Ta (Nam Chủ Đều Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Xuyên việt nữ chủ (5)

Sở dĩ Điền Mật và Điền Hân không giống nhau, vì làn da của Điền Mật đẹp hơn Điền Hân, đương nhiên Chiến vương không biết, Điền Mật có làn da đẹp như vậy là nhờ số liệu.

Mà khí chất của Điền Mật và Điền Hân hoàn toàn khác nhau, khí chất của Điền Mật quá dịu dàng, đoan trang, làm cho người ta nhìn thấy không nhịn được cảm thán, danh môn khuê tú không ai có thể sánh bằng nàng.

"Đình - - độ hảo cảm nam chủ +25, độ hảo cảm 20. Ký chủ cố lên!"

Ha ha. Nàng chỉ biết, ấn tượng đầu tiên rất quan trọng!

Đưa tay vuốt lại vạt áo cho Nhân Vương, nàng quay đầu nhìn về phía Chiến Vương.

Chiến Vương cũng mặc cung trang, cùng với Nhân Vương không khác nhau nhiều lắm. D,đ/lqđ.lqđ. Có điều Chiến Vương rất cao, nhìn khoảng 1m9, Nhân Vương đứng ở bên cạnh Chiến vương, còn muốn lùn hơn nửa đầu. dáng người của hắn ta thật khôi ngô, nhưng rất giống Tập Dận, có sức bật rất mạnh. Hắn ta đeo mặt nạ màu bạc, ánh mặt chiếu vào cũng không thấy phản chiếu lại. Mặt trái của hắn ta thật tinh xảo, mày kiếm oai hùng, giống như đôi mắt đào hoa của Nhân Vương, mũi thẳng đứng, môi thì không giống, môi Chiến Vương rất mỏng, hình môi cũng rất đẹp, có điều không có chút máu, chỉ mang theo màu phấn nhàn nhạt. Có lẽ, liên quan đến dư độc của hắn ta.

Cúi người, hành lễ với Chiến Vương.

Chiến Vương giật mình, gật đầu với Điền Mật.

Nhân Vương theo tầm mắt Điền Mật nhìn lại, mới phát hiện Chiến Vương, nhếch môi: "Minh Hạo!" Hắn lôi kéo tay của Điền Mật chạy về phía Chiến Vương.

Điền Mật cười bất đắc dĩ, đành phải chạy theo Nhân Vương.

"Minh Hạo! Tỷ tỷ là vương phi của ta! Như thế nào? Có phải tỷ tỷ rất đẹp hay không? Tỷ tỷ là người ta thấy đẹp nhất nhất, ta rất thích tỷ tỷ!" Hắn giống như có được một món đồ chơi vui về lấy chia sẻ với người mình quan tâm.

Chiến Vương cong môi, hắn ta luôn lạnh lùng chỉ có đối mặt với Nhân Vương mới lộ ra nụ cười: "Ừ, vương phi của Minh Nhất đẹp nhất trên đời!" giọng nói của hắn ta lạnh lẽo, nếu không phải cố gắng mềm nhẹ một chút, thì người ở trước mặt hắn cảm thấy rét lạnh.

Đạt được tán thành Nhân Vương dùng sức gật đầu, ánh mắt hắn giống như sao lấp lánh, rất đẹp.

Điền Mật sửa lại trang cài có chút lệch: "Vương Gia, ngài đã quên sao? Hôm qua Mật Nhi mới nói với Vương Gia, tỷ tỷ song sinh của Mật Nhi và Mật Nhi giống nhau, hôm qua vừa mới thành thân với Chiến Vương gia." Giọng nói của nàng mềm nhẹ, lịch sự tao nhã trừu chọc lòng người.

Chiến Vương tâm trầm, lại đáng giá ở trong lòng, Điền Hân và Điền Mật, thật sự khác nhau một trời một vực.

"Đình - - độ hảo cảm nam chủ +20, độ hảo cảm 40. Ký chủ rất lợi hại!"

Nếu lúc này còn ở trước mặt người khác, nàng đã kinh ngạc há to mồm rồi. Hảo cảm của nam chủ này dễ lấy như vậy sao? Mới lần đầu tiên đã trực tiếp bỏ thêm bốn mươi điểm.

"Bởi vì có nữ chủ Điền Hân so sánh với ký chủ, cho nên tự nhiên độ hảo cảm nam chủ sẽ dễ lấy hơn một chút."

Nói cách khác, tối hôm qua nam nữ chủ đã có chuyện không thoải mái rồi hả? dien@dan.le.quy.d@n

"Ha ha. Ký chủ không phát hiện nam chủ chỉ đến một mình thôi sao, có thể thấy được nam chủ không muốn thấy mặt nữ chủ!"

Ừ, này cũng là bên trong kế hoạch của nàng, trong truyện có nhắc tới, miêu tả má phải của Chiến Vương rất kinh khủng, hơn nữa trong nội dung viết đêm tân hôn của Điền Mật và Chiến Vương, hắn ta không có mang mặt nạ, lúc đó Điền Mật sợ tới mức không nói ra lời. Có điều hoàn hảo, nàng không chế được khiến cho mình không có thét ra tiếng, cũng không có tránh đi Chiến Vương đụng chạm. Nàng cố gắng chỉ chú ý tới má trái hoàn hảo của Chiến Vương, hai người có thể thành công viên phòng.

Mà Điền Hân, lúc này nàng ta vừa xuyên không đến Đại Ung Triều không lâu, cho dù đọc nhiều tiểu thuyết, không có kinh nghiệm thực tế, cũng không tốt. Nên vừa nhìn thấy mặt Chiến Vương, Điền Hân nhất định sẽ bị dọa sợ. Điền Hân là người không muốn ủy khuất mình, chẳng sợ nàng ta không có sợ

tới mức thét ra tiếng, cũng tuyệt đối không sẽ cho phép Chiến Vương chạm vào nàng ta, kết quả có thể nghĩ, Chiến Vương khẳng định có ấn tượng kém với Điền Hân

A, nghĩ như vậy, mới nhớ vừa rồi chưa gặp mặt đã bị giảm độ hảo cảm, có lẽ bị Điền Hân ảnh hưởng rồi. Bởi vì nàng là muội muội Điền Hân, Chiến Vương khẳng định cho rằng các nàng sẽ không khác nhau.

Cho nên, khi thấy nàng và Điền Hân kỳ ngoại trừ khuôn mặt thì hoàn toàn không giống nhau, độ hảo cảm lập tức dâng cao lên.

Nàng ngẩng đầu nhìn Chiến Vương, mặt mày nhu hòa, không có bởi vì dung mạo và lời đồn bên ngoài mà có ánh mắt khác thường. Chỉ có ngưỡng mộ và tôn trọng.

"Sáng sớm nghe được Chiến Vương vì Đại Ung mà nam chinh bắc chiến, khiến cho Đại Ung có thể an bình, dân chúng Đại Ung quốc thái dân an, Đại Ung có Chiến Vương, quả thật là phúc của nước ta."

"Hoàng tẩu nói quá lời, Minh Hạo chỉ làm những chuyện nên làm. Trong ngày thường nếu như không có việc gì, hoàng tẩu có thể kêu ta là Minh Hạo giống như Minh Nhất." Chiến Vương thấp giọng nói, lời của Điền Mật để cho hắn ta thật hưởng thụ. Hắn ta có ấn tượng rất tốt với hoàng tẩu này, hắn ta cảm thấy không thể đánh đồng nàng với Điền Hân.

Hắn ta cảm thấy, Điền Mật sẽ chăm sóc Nhân Vương thật tốt, thái độ của Điền Mật cũng tốt, như vậy cũng có thể khiến cho Nhân Vương vui vẻ. Mặc dù ca ca của hắn ta có chút ngu dại, nhưng rất cẩn thận, trước mắt Nhân Vương để ý Điền Mật như vậy, nếu hắn ta có thái độ không tốt với nàng, chỉ sợ Nhân Vương sẽ tức giận.

"Đúng đúng đúng! Tỷ tỷ kêu Minh Hạo, Minh Hạo! Giống như ta kêu!" Thấy Chiến Vương không có đối xử lạnh lùng với Điền Mật giống như người khác, Nhân Vương thật vui vẻ, nắm tay Điền Mật thủ, vung tới vung lui.

Điền Mật bị vung vẩy dài tung bay, gạt đầu, vẻ mặt bất đắc dĩ: "Được, được, sau này sẽ kêu giống như Vương gia."

Nhân Vương chu miệng: "Tỷ tỷ cũng không được kêu ta vương gia! Không xuôi tai, kêu Minh Nhất! Minh Hạo cũng kêu ta Minh Nhất!"

"Được! Minh Nhất, Minh Nhất, đừng lung lay, đầu ta choáng rồi."

Nhân Vương lập tức ngừng động tác, gắt gao kề bên Điền Mật, tựa đầu vào trên vai Điền Mật: "Tỷ tỷ kêu tên của ta thật là dễ nghe! hihi!"

Rồi về mặt lại suy sụp, đáng vẻ muốn khóc: "Ta. Ta. Muốn đại tiện rồi.."

Nghe vậy, Điền Mật vội quay đầu kêu Khánh ma ma, Khánh ma ma mang theo Nhân Vương lên xe ngựa. Bởi vì Nhân Vương thường xuyên muốn đi tiểu tiện, nên trong xe ngựa có sẵn một cái bô.

Nhân Vương đi rồi, cũng chỉ còn lại Điền Mật và Chiến Vương. Chiến Vương nhìn chằm chằm Điền Mật, muốn cẩn thận quan sát nàng, muốn nhìn rõ nàng từ trong ra ngoài.

Lúc này hắn ta không có cười, khuôn mặt hắn ta lạnh lùng như thường ngày: "Hoàng tẩu cho rằng, Minh Nhất như thế nào?" giọng điệu của hắn ta bình thường, khí thế mườì phần.

Điền Mật cười, hoàn toàn không bị hắn ta dọa, ngược lại vẫn có bộ dạng dịu dàng như trước: "Vương Gia hồn nhiên vui vẻ, tốt lắm!"

Nàng nhìn thẳng vào mắt Chiến Vương, không chút nào khiếp sợ, trong mắt mang theo chân thành.[l/q/d/D.đ](#)

Ánh mắt Chiến Vương hoãn lại, cả người dần ấm lại không còn lạnh lùng: "Như thế, sau này, Minh Nhất còn làm phiền hoàng tẩu rồi."

Điền Mật gạt đầu: "Tự nhiên."

Lúc này, phía xa có xe ngựa chạy tới, Điền Mật lui ra phía sau một bước, đứng song song với Chiến Vương, hai người một người xanh ngọc, một người lam nhạt. Một người lãnh liệt, một người dịu dàng. Một cương một nhu. Hình ảnh tốt đẹp như đôi bích nhân, đây là hình ảnh Điền Hân nhìn thấy.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đầu Là Của Ta (Nam Chủ Đầu Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Xuyên việt nữ chủ (6)

Edit: Du

Hôm nay Điền Hân thức dậy biết được Chiến vương không có chờ nàng ta, thì nàng ta rất tức giận, chỉ cảm thấy người nam nhân này rất không phong

độ, vốn đáng vẽ đã xấu, cư nhiên còn không có phong độ như vậy. Nhất thời hào cảm với Chiến vương càng giảm.

Ở trên đường, nàng ta không ở trên xe ngựa, luôn luôn vén rèm nhìn bên ngoài, trong mắt tràn đầy hiếu kỳ. Đi đến Đại Ung Triều này đã được một thời gian, nàng ta vẫn không có ra ngoài, bĩu môi, mặc dù nàng ta là trạch nữ, nhưng ở hiện đại, nàng ta cũng có máy tính điện thoại để giết thời gian. Nơi này tiêu khiển chính là thêu hoa thêu hoa, vô cùng nhàm chán! Rất nhanh đã đến cửa cung, nha hoàn nhắc nhở nàng ta buông rèm, nhưng nàng ta không đồng ý, nàng ta muốn nhìn hoàng cung Đại Ung Triều, có khác gì với cố cung hay không.

Vì thế, nhìn thấy một màn trước mắt, người nam nhân mang theo mặt nạ, ánh mắt lạnh lùng, cả người khí chất thoát nhìn cao không thể chạm tới. Người nữ nhân đứng cạnh nam nhân đó nàng ta cũng biết, mặc dù sau khi đến Đại Ung, nàng ta không có tận mắt nhìn thấy, nhưng có được trí nhớ, nàng ta vẫn biết đến, đó là Điền Mật, muội muội sinh đôi của nàng ta.

Đứng bên cạnh nàng là Nhân vương sao? Không đúng, chưa từng nghe nói Nhân vương đeo mặt nạ. Chẳng lẽ, Chiến vương, sao có thể? Cái liếc mắt kia nhìn chỉ biết không phải người bình thường, là Chiến vương, trượng phu của nàng ta.

Tối hôm qua, khi Chiến vương xúc khăn voan lên, nàng ta liếc nhìn má trái của hắn ta quá đáng sợ, nàng ta bị dọa không nhẹ, ở đâu còn có tâm tư nhìn chỗ khác, dù má trái của hắn xấu xí nhưng má phải lại dễ nhìn hơn nhiều. Mắt nàng ta đầy kinh diễm, xem ra ghen hoàng gia không sai. Cũng không biết Nhân vương giả heo ăn cỏ kia như thế nào?

Chiến vương nhìn thấy xe ngựa tới, liếc thấy Điền Hân vén rèm xe, đáy mắt hắn ta âm trầm, thật sự không nghĩ ra, nhất mẩu đồng bào (*sinh đôi cùng mẹ) lại kém xa nhau như vậy, Điền Hân làm gì có đáng vẽ tiểu thư khuê các. Nghĩ như vậy, trong lòng Chiến vương càng thêm không vui.

Nhưng Điền Mật, nhìn thấy Điền Hân, lập tức thay đổi biểu cảm vui mừng, đợi xe ngựa dừng lại, nàng bước đi bước nhỏ, đi về phía Điền Hân: "Tỷ tỷ"

Điền Hân liếc Điền Mật một cái, đáng vẽ hai người thật sự rất giống, chẳng qua bởi vì có trí nhớ nguyên chủ, nàng ta cảm thấy Điền Mật đang giả bộ, vô cùng giả. Trong lòng nàng ta thầm suy nghĩ: Hừ, chẳng qua chỉ là một nữ phụ ác độc, nàng ta là nữ chủ, chờ xem, nàng ta nhất định sẽ làm cho Nhân vương yêu nàng ta!

Nàng ta không có trả lời Điền Mật, lại nhìn nhìn Chiến Vương, lại nhìn bốn phía giống như đang tìm kiếm gì đó.

Điền Mật không thèm để ý Điền Hân không để ý tới nàng, giống như nàng đã quên, đứng ở một bên, biểu cảm vẫn không có thay đổi.

Chiến Vương không giống vậy, đầu tiên hắn ta cảm thấy Điền Hân có thái độ lạnh nhạt với muội muội, mà Điền Hân thân là vương phi của hắn, cho dù không phải vương phi của hắn ta, chính là Điền gia tiểu thư, nàng ta cũng nên hành lễ với hắn ta, nhưng Điền Hân không có, nàng chỉ nhìn hắn ta một cái, trong mắt còn mang theo khinh miệt. Trời! Nữ nhân này, sao có thể trở thành vương phi của hắn?

"Đỉnh – độ hảo cảm nam chủ +5, hảo cảm 45, ký chủ cô lên!"

Lúc này, ánh mắt đang nhìn quanh của Điền Hân sáng ngời, cả người nhìn chằm chằm về một phía như đang nhìn thấy bảo vật.

Điền Mật và Chiến Vương theo tầm mắt Điền Hân nhìn lại, là Nhân vương đang đi về phía bọn họ.

Đáng vẽ của Nhân vương làm cho người ta khó có thể bỏ qua, lúc này Nhân vương ở trong mắt Điền Hân, đã lóe lên ánh hào quang nam chủ. Nàng ta biết Nhân Vương nhất định là nam chủ, đáng vẽ như vậy sao có thể là kẻ ngốc được chứ.

Bước chân của Nhân vương rất nhanh, khi thấy Điền Hân, hắn rõ ràng sửng sốt, có chút ngạc nhiên, có chút kỳ quái.

Người này có đáng vẽ rất giống vương phi của hắn!

Hôm nay Điền Hân cũng mặc cung trang, màu xanh nhạt thêu hoa ở dưới làn váy dài, búi tóc rất đẹp, trên đầu mang theo trâm Phụng vàng chạm rồng ngũ vĩ phi, vành tai đeo khuyên tai Kim trượng khảm ngọc. Nàng ta và Điền Mật giống nhau, vẽ mặt vô cùng tinh xảo diễm lệ, nhưng Điền Mật dùng dịu dàng sinh sôi áp chế mặt mày quyền rũ. Mà Điền Hân không có áp chế, bản thân có tính tình hoạt bát, cả người thoát nhìn, vô cùng nổi bật, diễm lệ bức người.

Nàng ta đứng ở phía trước Điền Mật, tự nhiên chặn Điền Mật, cho nên Nhân vương liếc mắt bước qua đi, cũng chỉ có thể nhìn thấy Điền Hân trước.

Mặc dù Điền Hân và Điền Mật rất giống, nhưng hai người đứng chung một chỗ, sẽ không bị nhận sai, đương nhiên Nhân vương cũng sẽ không cho rằng nàng ta là Điền Mật, hắn chỉ đứng một chút, thì trực tiếp đi qua người Điền Hân không nhìn nàng ta một cái.

Tươi cười của Điền Mật cương ở trên mặt, dần dần xuất hiện vết rách. Xoay người, thì nhìn thấy Nhân vương tha thiết cầm tay Điền Mật d/d/l/q/d, vẽ mặt lấy lòng.

"Tỷ tỷ, ta rửa tay, rửa rất sạch sẽ!"

Điền Mật cười gật đầu, giúp hắn vén sợi tóc rơi trên trán: "Ừ, Minh Nhất giỏi lắm, biết vệ sinh rồi!"

"Hi hi - -" được đến khen ngợi nhân vương cười đến so ăn đường cao hứng.

Điền Hân âm thầm cắn răng, lại gượng lên khuôn mặt tươi cười không quá tự nhiên, đi đến trước mặt Nhân vương: "Hân Nhi gặp qua Vương Gia!" Nàng ta

hành lễ với Nhân vương, trong mắt không có mang theo châm chọc khi nhìn kẻ ngốc. Nàng ta nhất định phải làm cho Nhân vương nhìn mình với cặp mắt khác xưa!

Nhân vương nhìn nhìn Điền Hân, vẻ mặt hiếu kỳ, ánh mắt của hắn rất chăm chú, thật giống như toàn bộ thế giới cũng có thể nhìn thấy được. Điền Hân bị hắn nhìn mặt có chút đỏ lên, nàng ta cảm giác tim đập lợi hại, nàng ta, khẳng định là thích Nhân vương rồi.

Lúc này Điền Hân, hoàn toàn quên , nàng ta đã là người có phu, cũng quên , trượng phu của nàng ta đang đứng bên cạnh.

Chiến Vương là loại người nào, nam chủ đó, ánh mắt Điền Hân nhìn Nhân vương không hề che giấu. Chiến Vương xiết chặt nắm tay, trong lòng tức giận mọc lan tràn. Nàng ta không hành lễ còn tốt, nhưng nàng ta có hành lễ, nhưng không phải hành lễ với hắn ta.

Hắn ta không nghĩ ra vì sao Điền Hân lại tha thiết với Nhân vương như vậy, hắn ta không nghĩ, hắn chỉ biết, vương phi này, thật sự không tuân thủ nữ tắc!

Nhân vương nhìn Điền Hân một lát, lại quay đầu lại xem Điền Mật, đưa tay sờ soạng trên mặt Điền Mật: "Tỷ tỷ, người này có khuôn mặt rất giống tỷ, chẳng qua không có xinh đẹp bằng tỷ, tỷ tỷ đẹp nhất.", Nói xong, Nhân vương nhìn chăm chăm Điền Mật biểu cảm khen ngợi.

"Minh Nhất, không thể nói như vậy, nàng là tỷ tỷ của Mật Nhi!"

Điền Mật nhú mày, làm ra dáng vẻ không ủng hộ, kì thực, lúc này trong lòng nàng đã cười ngất , sao Nhân vương này lại đáng yêu như vậy! Nàng rất muốn đóng gói hắn mang về nhà.

Không có được khen ngợi, Nhân vương không vui , mặc dù Điền Hân là tỷ tỷ Điền Mật, nhưng vì nàng ta, bản thân không có được khen ngợi, Nhân vương không vui , hắn quyết định, hắn mới không cần thích "Người quái dị" này đâu!

Nhân vương bữu môi, không nói gì.

Trong lúc nhất thời, mấy người đều không có ý nói chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đều Là Của Ta (Nam Chủ Đều Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Xuyên việt nữ chủ văn (7)

Editor: HD

Chiến Vương vốn là người ít nói, Nhân Vương thì lại đang hờn dỗi, Điền Hân có chút xấu hổ, muốn tìm đề tài nói chuyện, nhưng lại không có, Điền Mật tươi cười dịu dàng, nàng muốn xem kịch nha, nhìn vẻ mặt xấu hổ của Điền Hân, nàng cảm thấy rất vui vẻ.

Tuy nhiên chưa đợi Điền Hân xấu hổ lâu, thì có thái giám đến thông báo với bọn họ mau vào cung yết kiến.

Bốn người cùng nhau đi tới Từ An cung của thái hậu, hoàng thượng là người hiếu thảo, có thời gian rảnh rồi sẽ lập tức đến Từ An cung bồi thái hậu, ban đầu bọn họ định đi thỉnh an hoàng thượng trước, nhưng hiện tại hoàng thượng ở Từ An cung, ngược lại bớt được việc.

Hoàng cung rất lớn, Chiến Vương luyện võ lâu năm, còn Nhân Vương bình thường hay chạy loạn, Điền Mật dựa vào số liệu, cho nên thể lực khá tốt. Có mỗi Điền Hân, tuy rằng cơ thể đó rất đẹp, nhưng thể lực thì yếu hơn người bình thường một chút, từ cửa cung đi ngang qua ngự hoa viên, rồi qua mấy cung điện, mới có thể tới Từ An cung. Còn chưa đi hết một nửa, Điền Hân đã sắp không chịu được nữa, nếu không phải trong lòng nàng ta thầm nhắc nhở ở cổ đại hoàng thượng là người tối thượng, nàng ta đã nổi giận rồi đi, khôn khiếp! Hoàng cung lớn như vậy, không sắp xếp kiệu hay cái gì đó sao, muốn người ta đi bộ mệt chết hả?!

Lúc này Đại Ung đang là tháng 6, trời cũng không quá nóng.

Nhưng mà lại đi lâu, thể chất của Điền Hân sợ nóng, mồ hôi dính chặt vào tóc mai, đầu óc có chút choáng váng, nàng nhú chặt mày, cả người tràn đầy vẻ bức bối.

Ở hiện đại, mỗi khi rảnh rỗi ra ngoài chơi nàng đều đi xe thay vì đi bộ, thật sự là không chịu nổi thời đại này!

Điền Mật thì khá tốt, nàng cực kì có hiểu biết, cho dù mồ hôi có chảy xuống, nàng cũng chỉ nhẹ nhàng lấy khăn tay lau đi, trên mặt không có biểu tình gì.

Nàng cũng nóng, nhưng nàng phải giữ cho bản thân bình tĩnh, không có làm ra vẻ nghiêm trọng như Điền Hân, nàng cười cười, biểu hiện giống như thời tiết rất đẹp.

Khi tới Từ An cung, Điền Mật vẫn nhẹ nhàng thanh thoát như cũ, mà Điền Hân, tóc tai có chút rối bời, lớp trang điểm bung ra, nhìn thoáng qua có hơi nhếch nhác.

Ma ma tới truyền yết kiến đi vào Từ An cung, Điện Mật lập tức cúi đầu, cử chỉ tao nhã, cực kì nhập vai tiểu thư khuê các.

Xung quanh Từ An cung có bày các khối băng, làm cho không khí mát mẻ hơn. Nhưng nếu so sánh với máy lạnh ở hiện đại, thì thua xa.

Dù vậy tâm trạng của Điện Hân vẫn tốt lên không ít, nàng mang theo ánh mắt tò mò nhìn xung quanh Từ An cung âm thầm đánh giá. Tất cả mọi thứ trong Từ An cung này đều xa hoa tinh xảo, quý giá, Điện Hân đã từng nhìn thấy mấy thứ này trong TV, nhưng nàng không nhớ nó gọi là gì.

Lúc nàng đánh giá bốn phía, bốn phía cũng đánh giá nàng, hoàng thượng và thái hậu ngồi trên cao nhìn thấy Điện Hân như thế, liền nhủ mảy, trong mắt hiện lên vẻ không hài lòng.

Điện Mật theo Chiến Vương và Nhân Vương quý xuống, sau đó Điện Hân mới bừng tỉnh, vội vàng quý theo, nàng quý nhanh quá, tự nhiên ‘phịch’, nàng thở nhẹ một tiếng. Tuy nhiên lại khiến hoàng thượng và thái hậu nhủ mảy.

“Nhi thần thỉnh an phụ hoàng, thỉnh an tổ mẫu, thỉnh an hoàng hậu nương nương.”

“Nhi tức thỉnh an phụ hoàng, thỉnh an tổ mẫu, thỉnh an hoàng hậu nương nương.”

“Đứng lên đi, hai người các con, ai là vợ lão đại, ai là vợ lão ngũ?” Giọng thái hậu khàn khàn, rất có uy nghiêm.

Điện Hân run rẩy, sợ hãi nói không nên lời, nhưng ban này bước vào Từ An cung nàng lại có gan nhìn xung quanh. Dù sao hoàng thượng và thái hậu cũng là cổ nhân quyền cao chức trọng, trên người tự nhiên mang theo khí thế khiến người ta khiếp sợ. Điện Hân lại là một người bình thường, đời trước cũng lắm là gặp thị trưởng, mà bây giờ lại phải đối mặt với người thống trị và mẹ của người thống trị. Với tư cách là nữ chủ, nàng cảm thấy bản thân có chút yếu đuối, nhưng nàng tự an ủi chính mình, nữ chủ cũng là người mà, nàng chắc chắn sẽ xây dựng hình tượng nữ chủ.

Điện Mật tiến lên một bước nhỏ, cúi người hành lễ, đầu cúi thấp: “Bẩm hoàng tổ mẫu, con là vợ lão đại.”

Hoàng thượng và thái hậu thấy tư thế của nàng đoan trang, lúc này mới hơi gật đầu hài lòng.

Thấy vậy, Khương hoàng hậu cười cười, vẻ mặt hòa ái: “Người ta hay nói, Điện gia có song châu, khuynh thành tuyệt sắc, trưởng nữ hoạt bát động lòng người, thứ nữ dịu dàng hiền thực. Bây giờ được gặp, mới biết lời đồn hoàn toàn đúng sự thật.”

Hoàng thượng cũng gật đầu: “Đúng vậy, vợ lão đại rất được!”

Điện Mật đỏ mặt: “Là người đời tán thưởng thôi.”

Thái hậu cực kì vừa lòng với Điện Mật, cười sáng lạn: “Vợ lão đại, đến trước mặt ai gia xem.”

Điện Mật theo lời đi lên, thái hậu giờ tay kéo nàng, cẩn thận ngắm nghía nàng một phen, nhìn thấy dung mạo xinh đẹp lại không dung tục, tối kị của nữ tử là dung tục, thái hậu ghét nhất là nữ tử xinh đẹp dung tục. Vỗ vỗ tai Điện Mật, nói với bên cạnh: “Mang lễ vật ai gia chuẩn bị ra đây.”

Một ma ma lấy ra hai cái hộp, thái hậu đưa một cái cho Điện Mật. Điện Mật vừa nhận lấy, lập tức quý xuống đất: “Tạ ơn hoàng tổ mẫu ban thưởng!”

Thái hậu gật đầu, bảo ma ma đưa hộp còn lại Điện Hân, Điện Hân quý xuống, học bộ dáng của Điện Mật: “Tạ ơn hoàng tổ mẫu ban thưởng!”

Thái hậu gật gật đầu: “Vợ lão ngũ, ngẩng đầu lên, nghe nói vợ lão đại và vợ lão ngũ là tỷ muội sinh đôi, ai gia muốn xem thử, hai người các con có giống nhau không.”

Điện Hân y theo lời ngẩng đầu, ánh mắt nhìn thẳng vào thái hậu, thái hậu năm nay năm mươi bảy tuổi, chăm sóc rất tốt, một đầu tóc đen thui, lúc này cài hoa mẫu đơn, cùng với song phượng hàm châu kim sí, đeo heo tai ngọc bích châu trầu Nam Dương. Bởi vì ngồi ở vị trí trên cao khá lâu, cho nên ngũ quan bà ta có chút sắc bén, làn da có chút nếp nhăn, nhưng so sánh với một bà lão năm mươi bảy tuổi khác mà nói, thái hậu chỉ chừng bốn mươi, dư sức nhìn ra, khi còn trẻ, thái hậu là đại mỹ nhân thế nào.

Thái hậu cũng nhìn Điện Hân, bà đánh giá Điện Hân không cao, cũng không vui vẻ gì, mới bao nhiêu tuổi chứ? Ngay cả hoàng hậu còn không dám nhìn thẳng bà khi nói chuyện, vợ của lão ngũ, thật sự rất kỳ cục! Huống chi, thái hậu đánh giá khuôn mặt của Điện Hân, quả thực có chút giống vợ lão đại, cũng có thể nói, ngũ quan cùng một dạng đó. Nhưng khi hai người đứng chung một chỗ, cảm thấy khác biệt như trời với vực. Điện Hân quá mức xinh đẹp, không hề che giấu một chút khí chất nào, cả người không có khí thế vương phi, nữ tử này, hoàn toàn không thích hợp làm chính thất, ngược lại có chút giống sủng phi hơn.

Nghĩ như vậy làm thái hậu có chút bất mãn với lệnh tứ hôn của hoàng thượng, chưa tính tới vợ lão đại, lão đại là ngọc tử, chỉ cần lấy người vợ đối xử tốt với lão đại là được, huống chi, danh tiếng vợ lão đại bên ngoài khá được, cưới nàng, hoàng gia không có mất mặt. Lão ngũ không chỉ là vương gia, mà còn là tướng quân, tuy rằng bị hủy dung, nhưng với thực lực của lão ngũ lúc này, cho dù không có cơ hội kế thừa hoàng vị, nhưng cũng nên lấy một vương phi hiển lương thực đức. Mà vợ của lão ngũ, vừa nhìn thấy liền khiến người ta lo lắng.

Lại nói tiếp, thái hậu họ Mẫn, tiên hoàng hậu là Mẫn thị, tiên hoàng hậu là chất nữ của bà.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đều Là Của Ta (Nam Chủ Đều Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Xuyên việt nữ chủ (8)

Editor: HD

Cho nên, thái hậu càng thêm yêu thương hai đứa con của tiên hoàng hậu. Tuy rằng, hai đứa con của tiên hoàng hậu, một đứa khờ khạo, một đứa xấu xí.

Trong truyện, thái hậu lần đầu tiên gặp Điền Mật và Điền Hân, Điền Mật đoan trang thủ lễ, khiến thái hậu yêu thích vừa lòng. Còn đối với Điền Hân, mặc dù bà ta có chút bất mãn, nhưng khi đó Điền Hân tưởng Nhân Vương giả bộ ngu ngốc, cho nên mặc kệ mọi thứ đối xử với Nhân Vương vô cùng tốt. Thái hậu thấy vậy, nên dù có bất mãn, cũng suy nghĩ tới chuyện cháu trai mình là một người ngốc nghếch, vì thế cũng giảm bớt yêu cầu.

Nhưng hiện tại không giống, Điền Hân gả cho Chiến Vương chiến công hiển hách, là anh hùng của Đại Ung. Tất nhiên thái hậu sẽ hài lòng nàng.

Nhưng đại hôn đã thành, thái hậu không thể bắt Chiến Vương bỏ Điền Hân được, bà ta nghĩ, đợi qua một thời gian, liền nạp trắc phi hiền lương thực đức cho Chiến Vương. Như vậy, thái hậu mới yên tâm.

Nhân Vương nhìn thấy thái hậu vẫn cầm tay Điền Mật, thì hân bùi môi, tỏ vẻ không vui. Từ lúc hân vào Từ An cung thì trở nên ngoan ngoãn rất nhiều, nhưng hân vốn là người ngốc, dù có cố gắng giữ quy củ, cũng sẽ không giữ được lâu. Hân lập tức chạy lên, kéo Điền Mật về phía mình: “Tỷ tỷ là của ta! Hoàng tử mấu không được dành nàng với ta!” Khuôn mặt hân giận dữ, nhìn chằm chằm thái hậu, trong ánh mắt chứa đầy ý tứ đe dọa.

Tuy nhiên vẻ mặt của hân lại chọc cười mọi người, hoàng thượng cười to ra tiếng, giọng của ông vang dội, mang theo uy nghiêm cùng khí thế.

Thái hậu và hoàng hậu cũng cười, dĩ nhiên các vị phi tần cũng che miệng cười duyên.

Thấy mọi người cười chê mình, Nhân Vương càng không vui, môi dẩu thật cao, có thể thành quả treo bình rồi, hân kéo Điền Mật, như thể muốn giấu nàng đi.

Điền Mật đỏ mặt, vỗ vỗ cánh tay Nhân Vương: “Vương gia, ngài đừng làm như vậy, không ai dành Mật Nhi với ngài đâu.”

Thái hậu thấy Nhân Vương quan tâm Điền Mật như thế, liền ngưng cười, vẻ mặt nhân từ: “Nhất Nhi, con yên tâm, hoàng tử mấu không dành ‘tỷ tỷ’ của con.”

Nhân Vương vẫn nhận biết được thái hậu là người giữ lời nói, cho nên lúc này mới yên tâm. Hân nhìn xung quanh bốn phía, thấy tất cả mọi người đều nhìn hân, hân tự mình cho rằng mọi người đang nhìn ‘tỷ tỷ’, hân vội vàng kéo Điền Mật ra ngoài: “Hoàng tử mấu không dành tỷ tỷ, nhưng những người khác chắc chắn sẽ cướp, tỷ tỷ là của ta, là đại bảo bối của ta! Ta muốn về vương phủ!”

“Nhất Nhi, nếu con đi rồi, ngự thiện phòng làm món thông hoa nhuyển ngư trảng, quang minh hà chích, dương bì hoa ti sẽ không có ai ăn. Con cái xuất giá, đúng thật không phải con mình nữa!” Giọng nói của thái hậu vang lên từ phía sau, rõ ràng là có ý muốn ‘dụ dỗ’.

Nhân Vương thích ăn, việc này ai cũng biết, thái hậu lại nói ra mấy món mà hân thích ăn nhất. Trong triều đình Đại Ung, mấy món này, được nấu bởi đầu bếp giỏi nhất, Nhân Vương phủ cũng có đầu bếp, nhưng đầu bếp không làm tốt lắm, vì vậy mỗi lần Nhân Vương tiến cung, thái hậu đều có ý căn dặn nấu những món này.

Nhân Vương vừa nghe tới đồ ăn liền dừng lại, lôi kéo Điền Mật quay đầu lại, nhìn về phía thái hậu, lại nhìn Điền Mật, trong mắt vừa do dự vừa rối rắm. Trên khuôn mặt nhần thành một cục.

Điền Mật cười nghiêng đầu nhìn Nhân Vương: “Vương gia, hay là chúng ta quay lại ăn rồi mới về vương phủ được không?”

Điền Mật mở miệng nói như vậy, Nhân Vương tất nhiên gật đầu đồng ý, hân rất muốn ăn đó nha!

Mọi người lại cười, chỉ là bọn họ không dám cười ra tiếng, sợ Nhân Vương nổi giận, sẽ bỏ chạy đi luôn.

Thực ra trong các vị hoàng tử, thì Nhân Vương và Chiến Vương được sủng ái nhất. Bởi vì bọn họ là con của tiên hoàng hậu, tiên hoàng hậu Mẫn Thị là thanh mai trúc mã với hoàng thượng, tình cảm bọn họ tất nhiên vô cùng tốt, hơn nữa tiên hoàng hậu mất giữa khoảng thời gian tươi đẹp nhất, lưu lại trong lòng hoàng thượng kí ức tốt đẹp khó phai. Ban đầu hoàng thượng tính lập Nhân Vương làm thái tử, thì Nhân Vương bị ngốc, có ý lập Chiến Vương làm thái tử, thì Chiến Vương lại bị hủy dung mạo. Tất cả các tin tức thu thập được, đều không thể tìm ra hung thủ, hoàng thượng không biết phải làm sao.

Cả bốn người bọn họ dùng ngọc thiện trong cung xong, mới xuất cung. Hôm nay Điền Mật rất khéo léo, cùng với Điền Hân không biết lễ nghĩa, đối lập rõ ràng, mà hào cảm của Chiến Vương đối với Điền Mật lại tăng lên tới 65 điểm. Điền Mật rất hài lòng, dù sao nàng cũng không có biện pháp tiếp cận nam chủ, độ hảo cảm nhiều như vậy là tốt rồi.

Buổi tối, không biết Khánh ma ma nói gì đó với Nhân Vương, cả người Nhân Vương nhần nhó, ngồi ở trên giường thỉnh thoảng liếc mắt nhìn Điền Mật chải tóc, sau đó tầm mắt hân di chuyển tới nơi khác. Điền Mật rất hiếu kỳ, liền buông cây lược gỗ trong tay xuống, đứng dậy đi đến ngồi cạnh bên người

Nhàn Vương: “Minh Nhất, sao vậy? Không thoải mái chỗ nào?”

Khuôn mặt Nhàn Vương ửng đỏ, chậm chạp trả lời: “Tỷ tỷ, ta muốn...”

Điền Mật hơi nhăn mày, vẻ mặt khó hiểu, muốn? Cái gì?

“Muốn, một em bé!”

“Em bé gì?”

“Chính là em bé của ta với tỷ!”

Điền Mật lập tức xúc động, má hồng đỏ ửng ‘thẹn thùng’.

Nàng của hiện tại không giống như người ngây thơ đi làm nhiệm vụ đầu tiên nữa. Nàng nhìn Nhàn Vương, cảm thấy lo lắng, nàng không biết Nhàn Vương có một kết cục đẹp hay không.

Trong câu chuyện, Chiến Vương kế thừa ngôi vị trở thành hoàng đế, dùng một câu để trị quốc, dân chúng an cư lạc nghiệp, ngoại trừ hoàng tử, chết là chết, tàn là tàn, cấm là cấm, hấn đối xử với Nhàn Vương rất tốt. Hơn nữa trừ chuyện của Điền Hân, thì đối xử với Điền Mật không khác gì cận bá, ngoài ra thì hấn không có gì không tốt.

Thật ra nàng không chê Nhàn Vương nghèo, nếu Điền Mật ở chung với Nhàn Vương, cũng rất ổn.

Nhưng mà, rốt cuộc là ai nói cho Nhàn Vương chuyện sinh em bé?

“Ai nói cho Minh Nhất biết, phải sinh bé với Mật Nhi?” Hai tay Điền Mật ôm mặt Nhàn Vương, để cho hấn nhìn thẳng chính mình.

“Khánh ma ma nói, ta với tỷ tỷ cời sạch đồ, ôm ngủ, là có thể sinh em bé.” Nhàn Vương cảm thấy có chút ngượng ngùng, cời sạch đồ, hấn sẽ xấu hổ lắm. Tuy nhiên, Nhàn Vương đã quên, lúc hấn đi tiểu tiện ra quần, nàng nặc đòi Điền Mật phải thay quần cho mình.

Điền Mật nghĩ: “Khánh ma ma nói rất đúng, nhưng mà Minh Nhất, nếu Mật Nhi sinh em bé, Mật Nhi sẽ thích mỗi em bé, không thích Minh Nhất nữa đâu.”

Nhàn Vương vội vàng lắc đầu, trong mắt đầy vẻ lo lắng: “Không cần! Ta không cần em bé! Ta chỉ muốn tỷ tỷ thích một mình ta!”

“Được được được! Mật Nhi không sin hem bé, chỉ thích mỗi Minh Nhất.” Lúc này Điền Mật mới hài lòng gật đầu, đúng là dễ lừa người nghèo!

Nhàn Vương yên tâm, có chút mệt mỏi, ngáp một cái, nằm trên giường, nắm tay Điền Mật đi ngủ.

Trong Chiến Vương phủ,

Chiến Vương vừa về phủ, liền tháo mặt nạ ra, mặt nạ được làm bằng chất liệu gỗ tốt nhất, còn có một số mặt nạ có thể thông khí, nhưng không đeo mặt nạ mới thoải mái.

Điền Hân vẫn đi theo sau Chiến Vương, bắt nạt của nàng dành cho Chiến Vương đã lên tới đỉnh điểm, ở trong cung, người thông minh đều biết hoàng thái hậu không thích nàng, mà phu quân của nàng, Chiến Vương lại không hề nói tốt cho nàng một câu nào. Tuy rằng Điền Hân được kế thừa trí nhớ, cũng biết một ít lễ nghi, nhưng dù sao cũng là trí nhớ người khác, khi dung hợp, nàng sẽ không quen thuộc. Hơn nữa hoàng gia quá mức uy nghiêm. Lúc ở trong cung nàng vừa xấu hổ vừa sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đề Là Của Ta (Nam Chủ Đề Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Xuyên việt nữ chủ (9)

Editor: HD

Nàng nhăn mặt nhíu mày cảm thấy vô cùng buồn phiền, không phải trong tiểu thuyết ngôn tình nữ chính đều có bàn tay vàng sao! Vậy bàn tay vàng của nàng đâu?

Trong lúc nàng mãi mê suy nghĩ, Chiến Vương đi đằng trước đột nhiên ngừng lại.

Nàng không chú ý, liền đụng vào lưng Chiến Vương, người Chiến Vương vạm vỡ, lưng cũng cứng.

Điền Hân thờ nhẹ một tiếng, gờ tay xoa trán, ngẩng đầu trừng mắt nhìn Chiến Vương, vẻ mặt tức giận: “Đột nhiên dừng lại sao không nói một tiếng chứ! Ngươi.” Những lời còn lại đều nghẹn trong cổ họng Điền Hân, không tài nào nói ra được.

Chiến Vương đứng lại, tháo mặt nạ ra, Điền Hân đi đường không nhìn đụng vào hắn không nói, còn cả gan hét vào mặt hắn, từ xưa đến nay Chiến Vương là người nóng tính, hơn nữa ở trên chiến trường nhiều năm, cả người hắn đầy sát khí. Lúc này hắn không nói gì, chỉ cúi đầu nhìn Điền Hân, ánh mắt nghiêm nghị, hắn không có đeo mặt nạ, cho nên lộ ra má phải, mang mặt nạ cả ngày, trên làn da tím ngắt có đường tơ máu đỏ chót, bọt nước trên mặt bị vỡ mấy cái, chảy ra nước vàng, hơn nữa cả người tràn đầy khí thế, cực kì dọa người.

Hôm qua Điền Hân nhìn thấy hắn là vào buổi tối, ánh sáng từ ngọn nến lập lờ, khi đó đã đủ dọa người, còn bây giờ dưới ánh nắng mặt trời, trông vô cùng rõ ràng, thậm chí nàng còn thấy mấy bọt nước chưa vỡ trên mặt, phản quang lại ánh mặt trời.

“Oe ---” Điền Hân không kiềm chế được, lập tức nôn ra. Lúc đầu nàng bị khí thế của Chiến Vương dọa sợ. Nhưng mà nhìn thấy má phải của hắn xong, nàng liền không nhịn được cảm giác ghê tởm.

Nàng đứng quá gần với Chiến Vương, cho nên đều nôn vào người hắn.

Chiến Vương nhăn mặt, ánh mắt nhìn Điền Hân không khác gì xác chết: “Người đâu---” Vừa dứt lời, ám vệ mặc quần áo đen lập tức xuất hiện.

“Đưa nàng tới Bắc viện, không được phép của ta không được để nàng bước ra ngoài một bước!”

Ám vệ tuân lệnh, trực tiếp dẫn Điền Hân đi về hướng Bắc viện, Bắc viện là chỗ ở của Điền Hân, ban đầu hắn an bài cho hắn và nàng ở chung một viện, nhưng bởi vì biểu hiện tồi tệ của Điền Hân, Chiến Vương không muốn ở cùng Điền Hân nữa.

Chiến Vương tắm rửa xong, lông mày mới giãn ra một chút. Hắn đứng trước cửa sổ, nhìn ra ngoài trời đêm, trong mắt hiện lên hình ảnh Điền Mật tươi cười với Nhân Vương.

Cảm thấy trái tim đập nhanh một chút, hắn gờ tay, sờ lên vị trí trái tim, đôi mắt luôn luôn bình tĩnh, lúc này có chút mê mang.

“Đinh --- hảo cảm nam chủ +5, độ hảo cảm 70. Hâm mộ kí chủ quá!”

Sáng sớm hôm sau, Điền Hân nghe nói Chiến Vương muốn tới Nhân Vương phủ, nàng ta liền nháo loạn muốn đi chung, Chiến Vương không thèm để ý nàng, trong lòng nghĩ, nếu không phải hoàng thượng tứ hôn, nếu không phải tỷ tỷ của Điền Mật, hắn đã một kiếm giết nàng, sao để nàng có cơ hội gây ồn ào.

Điền Hân không vui, lập tức đập vỡ một bình hoa trong Bắc viện.

Lúc Chiến Vương tới, thì thấy Điền Mật với Nhân Vương đang ngồi trong đình ở hoa viên ăn ô mai ướp lạnh, Nhân Vương gây nháo muốn Điền Mật dứt cho hắn ăn, Điền Mật nhìn hắn, ánh mắt bắt đắc dĩ, nhưng vẫn cười dứt cho hắn ăn.

Đình được xây trên mặt hồ nhân tạo ở hoa viên, hôm nay Điền Mật mặc bộ váy xanh lục, tóc búi đơn giản, hai bên đều cắm một cây trâm hoa lan trắng.

Chiến Vương đứng ở dưới đình, thị lực hắn vô cùng tốt, gió nhẹ thổi qua, tóc mai bên gò má của Điền Mật hơi lay động, trên mặt nàng vĩnh viễn duy trì nụ cười dịu dàng như thế, nhìn thấy nàng, Chiến Vương không nhịn được liền cong khóe môi.

Cảm giác được có tầm mắt dừng trên khuôn mặt mình, nàng hơi cúi đầu, quay lại nhìn Chiến Vương, nhẹ nhàng há miệng, lộ ra hàm răng nhỏ, còn có hai má lúm đồng tiền, cực kì ngọt ngào.

Trong khoảnh khắc đó, trăm hoa đua nở cũng không xinh đẹp bằng nàng.

“Đinh--- hảo cảm nam chủ +10, độ hảo cảm 80.”

Điền Mật đặt muỗng trong tay xuống: “Mình Nhất, Mình Hạo đến rồi.”

Nghe vậy, Nhân Vương quay đầu, vẫy tay gọi Chiến Vương, ý bảo hắn tới đây.

Điền Mật gọi hạ nhân mang lên thêm một chén nước ô mai.

Chiến Vương nhanh chóng đi vào trong đình, trong mắt trong lòng hắn không hề có Minh Nhất, mà chỉ có bóng hình người kia, chính là người khuynh nước khuynh thành, Điền Mật. Hắn biết, Điền Mật là hoàng tẩu của hắn, hắn không nên nảy sinh cảm giác xấu xa như thế này với hoàng tẩu mình. Nhưng mà hắn, hoàn toàn không thể khống chế được trái tim của bản thân.

Vừa thấy hắn đến, Chiến Vương lập tức khoe ra: “Mình Hạo! Vận khí ngươi thật tốt, hôm nay tỷ tỷ làm nước ô mai ướp lạnh đó nha! Chính tay tỷ tỷ làm đó! Rất ngon, còn ngon hơn cả Khánh ma ma làm.”

Chiến Vương ngồi xuống, ánh mắt hắn vẫn đặt trên người Điền Mật, nghe vậy, hắn lại di chuyển tầm mắt đến trước mặt, chén nước ô mai xanh biếc, từng giọt khí lạnh từ nước ô mai bốc lên, chưa uống đã cảm thấy mát mẻ.

Uống vào một ngụm, vị chua ngọt lạnh, chạy thẳng đến trái tim.

Về mặt của hân cuối cùng cũng thả lỏng, hân của hiện tại so với ngày thường dịu dàng hơn rất nhiều.

“Nước ô mai hoàng tẩu làm, thực sự rất ngon.”

“Minh Hạo thích là tốt rồi, ta cảm thấy thời tiết nóng nực cho nên muốn làm gì đó giải nhiệt. Còn nữa, lát nữa Minh Hạo về, thì mang theo một chút đi, để cho trường tử nếm thử.”

Nhắc tới Điền Hân, vẻ mặt Chiến Vương lập tức lạnh lùng. Điền Mật kinh ngạc, trong mắt thấp thòm “Có phải... trường tử, đã chọc giận Minh Hạo không?”

Chiến Vương không nói gì, hốc mắt Điền Mật lập tức đỏ hồng, trong mắt hiện lên vẻ lo lắng: “Minh Hạo, không, Chiến Vương gia.” Nàng đứng dậy, đến trước mặt Chiến Vương hành lễ.

“Hoàng tẩu không cần phải làm như thế, nàng ấy, không có chọc ta giận.”

Lúc này Điền Mật mới yên tâm: “Vây là tốt rồi, tính tình trường tử năng động hoạt bát, nhưng bản tính không xấu xa. Nếu trường tử có làm gì sai, mong Minh Hạo, bỏ qua cho tỷ ấy.”

Thấy Điền Mật nói tốt cho Điền Hân như thế, trong đầu nghĩ lại thái độ của Điền Hân đối với Điền Mật tới qua trước cửa cung. Trước mặt người ngoài còn như thế, không biết lúc ở riêng nàng ta sẽ đối xử với Điền Mật như thế nào đây. Nghĩ như thế Chiến Vương lại càng chán ghét Điền Hân hơn.

“Đinh--- hảo cảm nam chủ +5, độ hảo cảm 85.”

Điền Mật cúi đầu, che giấu nụ cười trên khóe môi, không uống công nàng ngày đêm tính kế.

Chiến Vương thấy Điền Mật cúi đầu, tưởng rằng bởi vì mình không trả lời nàng, cho nên buồn rầu: “Ta, ta đồng ý với tẩu, không làm khó nàng.” Tuy rằng Chiến Vương cực kì không tình nguyện, nhưng vẫn gật đầu đồng ý.

Điền Mật ngẩng đầu, nhìn về phía Chiến Vương ánh mắt tràn đầy biết ơn. Ý nghĩ xấu trong lòng Chiến Vương lập tức biến mất, hân cảm thấy tinh thần rất thoải mái.

Chiến Vương không có ngồi lại lâu lắm, hân còn có nhiệm vụ trong người, ngồi chơi với Nhân Vương một lát, sau đó rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đều Là Của Ta (Nam Chủ Đều Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Xuyên việt nữ chủ (hoàn)

Editor: HD

Trở lại Chiến Vương phủ, Chiến Vương suy nghĩ một hồi, vẫn quyết định đi đến Bắc viện.

Hân mang theo nước ô mai của Điền Mật, hân không có tháo mặc nạ xuống, hân chán ghét ánh mắt Điền Hân nhìn hân.

Trong Bắc viện, Điền Hân đang nằm trên ghế dựa, bên cạnh là một cây đại thụ rất to, vừa hay là chỗ có thể tránh nắng hóng gió.

Còn có ba nha hoàn đang quạt cho nàng, trên bàn đặt một chậu băng lớn.

Nhìn thấy hân đến, bọn hạ nhân vội vàng quỳ xuống hành lễ, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên.

Không ai quạt gió cho nàng, Điền Hân liền nhíu mày nhăn mặt, mở mắt ra.

Nàng vừa thấy Chiến Vương, trong đôi mắt không tài nào che giấu sự không vui, nàng thật sự không thích nổi Chiến Vương này, nàng cảm thấy, bộ dạng hân xấu không phải lỗi của hân, nhưng đi ra ngoài dọa người khác, chắc chắn là hân sai.

Chiến Vương cũng không thèm nhìn nàng, đưa đồ ăn trên tay cho hạ nhân: “Muội muội người bảo ta mang nước ô mai đến cho người.”

Điền Hân liếc qua thứ đồ trong tay hạ nhân, vẻ mặt khinh thường “Xùy---” một tiếng, nhỏ giọng than thở: “Có gì đâu mà lạ! Có bản lĩnh làm cho ta một chén kem đi!”

Chiến Vương không nghe rõ, nhưng hẳn lại nghe rất rõ ràng mấy chữ có gì đâu mà lạ.

Nhieu này, hẳn không nên nể mặt Điền Mật mới đúng! Nhanh chóng lấy lại đồ ăn, xoay người bước đi, nàng cảm thấy không lạ, nhưng đối với hẳn là rất hiếm lạ.

Nhàn Vương yên lặng không được lâu, Chiến Vương vừa mới rời đi, Nhân Vương liền nháo loạn nói muốn đi chơi. Hẳn muốn kéo Điền Mật đi cùng, Điền Mật không muốn, hẳn đành phải chu miệng, yêu cầu Điền Mật nhất định phải nhìn theo hẳn, sau đó bản thân chạy đến bên hồ chơi.

Điền Mật ngồi trong đình, ánh mắt nhìn Nhân Vương, nhưng tâm tư lại bay tới nơi khác. Bên cạnh Nhân Vương có kẻ hầu người hạ, nàng không cần phải lo lắng, có thể yên tâm nghiên cứu nội dung cốt truyện.

Trong truyện, Chiến Vương tìm được giải được ở Thục Châu, do một lão đại phu tuổi xế chiều nghiên cứu ra, lúc ấy Chiến Vương phải đến Thục Châu làm việc, mà Điền Hân thì lên lút trốn khỏi Nhân Vương phủ để đi theo hẳn, Chiến Vương đành phải dẫn nàng đi theo. Tới Thục Châu rồi, Điền Hân chạy ra ngoài chơi rồi lạc đường, sau đó vô tình gặp được lão đại phu kia, biết được rằng lão đại phu có thể giải dư độc, Chiến Vương nghĩ đã là ngựa chết rồi thì không còn sợ gì nữa, kết quả thực sự có thể giải hết độc tố trong người.

Nàng có thể nói tin tức của lão đại phu kia cho Chiến Vương biết, Chiến Vương giải độc rồi, nhất định sẽ biết ơn nàng. Nhưng nàng nói với Chiến Vương như thế nào đây, nói rằng ở Thục Châu có một lão đại phu có thể giải độc cho hẳn sao.

Từ nhỏ đến lớn nàng không rời khỏi kinh thành, đi xa nhất cũng là ngoại ô ‘Hậu Đức tự’.

“0051, có biện pháp nào không, giúp Chiến Vương giải độc?”

“Có, nhưng cần phải trả 70 tích phân, mua một viên thuốc giải độc. Sao kị chủ không tính toán ở chung một chỗ với nam chính, ta cảm thấy 70 tích phân là giá rất mắc.”

“Mua một viên thuốc giải độc.” Giọng Điền Mật kiên quyết.

0051 dừng một chút “Đinh --- mua một viên thuốc giải độc thành công, trừ 70 tích phân.”

0051 vừa dứt lời, Điền Mật lập tức cảm thấy trong đầu mình có một viên thuốc.

“Lấy ra như thế nào?”

“Chỉ cần kị chủ muốn lấy ra là có thể.”

Điền Mật rất muốn thử, nhưng nhìn thấy bốn phía có người, nên vẫn chưa làm, đợi nửa đêm không có ai rồi lấy ra vậy.

Buổi tối, nàng lấy thuốc giải độc ra rồi bỏ vào một cái hủ nhỏ, đợi có cơ hội, đưa cho Chiến Vương nữa là xong.

Thật ra giúp Chiến Vương trừ khử dư độc là quyết định vô cùng kỹ lưỡng của nàng, tuy rằng Chiến Vương đối xử khá tệ với Điền Mật, nhưng hẳn chính là một minh quân, nàng cũng sẽ không vì lý do bản thân không thích hẳn, mà khiến hẳn không thể trở thành hoàng đế. Cũng không biết hẳn có cơ hội gặp lão đại phu kia hay không, chỉ bằng nàng cứ cho hẳn thuốc giải độc trước, để tăng độ hảo cảm.

70 tích phân là con số không nhỏ, nhưng để mau chóng hoàn thành nhiệm vụ, tích phân với tiền cũng giống y nhau thôi, muốn kiếm được lợi lộc luôn phải trả một cái giá nhất định, chỉ cần lợi hơn thiệt là được rồi.

Vài ngày sau, Chiến Vương không đến chơi nữa, cho nên Điền Mật không có cơ hội đưa thuốc cho hẳn. Trong vương phủ có Khánh ma ma chăm coi mọi việc, Nhân Vương thì chỉ giới quán lấy người, Điền Mật lại rất lười quản mấy chuyện nhỏ nhặt trong phủ, hằng ngày đi theo Nhân Vương dạo chơi trong vườn.

Nhưng mà, cho dù Chiến Vương không tới, thì độ hảo cảm vẫn tăng lên, mỗi ngày lại tăng một ít, hiện tại đã là 95 điểm.

Trong lòng Điền Mật vô cùng cảm thán, hóa ra Chiến Vương này cũng chỉ là một đứa trẻ thiếu thốn tình yêu mà thôi ~

Mấy hôm sau, Chiến Vương nhân lúc rảnh rồi, đi đến Nhân Vương phủ chơi, nhưng mà trước kia là vì đến thăm hỏi Nhân Vương. Hiện tại, là vì muốn gặp người kia, nữ nhân khiến hẳn ngày nhớ đêm mong.

Hẳn biết, hẳn có tâm tư này với hoàng tẩu là cực kì không tốt, nhưng mà hẳn không không chế được bản thân.

Chiến Vương ngồi trong sân, Nhân Vương mới kiếm được một quả cầu, chỉ mãi mê chơi cầu, ngay cả Điền Mật hẳn cũng không thèm để ý tới, huống chi là Chiến Vương.

Cuối cùng Điền Mật cũng có cơ hội, nàng ngồi đối diện với Chiến Vương: “Nghe nói, khuôn mặt Minh Hạo, là bởi vì trúng độc, dư độc vẫn chưa được thanh trừ hết.”

Chiến Vương trầm nghĩ, có lẽ là Điền Mật ghét bỏ mình, cho nên trong lòng có chút khó chịu, nhưng vẫn gật đầu: “Đúng là như thế.”

Khuôn mặt Điền Mật tỏ vẻ do dự, suy nghĩ, vẫn quyết định lấy bình sứ tinh xảo trong ống tay áo ra, đưa cho Chiến Vương: “Này, ta trùng hợp có được thứ này, nghe nói, có thể giải trăm độc, ta không biết nó có thể giải hết dư độc của Minh Hạo hay không nữa.”

Chiến Vương lập tức ngăn người, hắn không nghĩ tới, Điền Mật nhắc tới khuôn mặt mình, bởi vì muốn đưa thuốc giải độc cho mình. Hắn tìm rất lâu, nhưng chưa từng tìm thấy thứ gì có thể giải hết dư độc. Tuy rằng không biết thuốc của Điền Mật có tác dụng hay không, tuy nhiên, cho dù nó là độc được, hắn cũng nguyện ý uống!

“Đình--- hảo cảm nam chủ +5, độ hảo cảm 100. Nhiệm vụ hoàn thành.”

“Khôi phục ý thức kí chủ --- khôi phục thành công --- chuẩn bị thoát ly khỏi kí thể---

“5 ---- 4 --- 3 --- 2 --- 1---

Sau khi trở lại không gian màu trắng, Điền Mật vẫn chưa hồi phục tinh thần, cô có chút giận: “0051, ngươi không thể để tôi ở lại thêm một lát được sao!”

“Thật xin lỗi kí chủ, theo quy định của hệ thống, sau khi hoàn thành nhiệm vụ lập tức phải rời đi, cho nên, ta cũng không có cách nào hết.” Giọng điệu 0051 có chút oan ức.

Điền Mật dừng lại, thờ dãi: “Được rồi, không trách ngươi, tôi chỉ luyến tiếc một chút thôi...”

Luyến tiếc Nhân Vương, tên gốc tử kia. Tuy rằng ở chung không lâu, nhưng mà cô thật sự thích hắn, ánh mắt của hắn rất sạch sẽ, rất thuần khiết, ở chung một chỗ với hắn, thật sự thấy thoải mái.

Nghe được ý tứ của Điền Mật, 0051 tỏ vẻ, nó cũng đành bó tay.

“Nhiệm vụ thành công độ 100, cho điểm nhiệm vụ 85. Tích phân đạt được là 85. Hoàn thành ước nguyện của kí thể, được 6 điểm phân phối số liệu. Xin hỏi kí chủ, muốn phân phối điểm số liệu không?”

“Phân phối, đến hình dạng.”

Màn hình lại xuất hiện trước mắt

Chỉnh sửa tư liệu kí chủ:

Tên: Điền Mật

Giới tính: Nữ

Tuổi: 30

Cấp độ: 4

Hình dạng: 72 (100 điểm tối đa)

Làn da: 73 (100 điểm tối đa)

Dáng người: 80 (100 điểm tối đa)

Trí lực: 70 (100 điểm tối đa)

Thể lực: 60 (100 điểm tối đa)

Mị lực: 60 (100 điểm tối đa)

Tình thông: bác sĩ ngoại khoa

Kỹ năng đặc biệt: ánh mắt thâm tình (sử dụng vĩnh viễn), then thừng (sử dụng vĩnh viễn)

Điểm tích lũy: 180

“Kí chủ muốn nghỉ ngơi một lát hay tiếp tục nhiệm vụ?”

Điền Mật suy nghĩ: “Tiếp tục nhận nhiệm vụ.”

“Đang tiếp nhận nhiệm vụ --- tiếp nhận nhiệm vụ thành công --- đang truyền tổng kí chủ---

“Truyền tổng thành công --- đang tiếp thu nội dung nhiệm vụ---

Chương 31: Xuyên việt nữ chủ ngoại truyện (1)

Editor: Snowflake HD

Ba ngày sau khi Chiến Vương uống thuốc giải độc, dư độc bị tẩy sạch hoàn toàn, hân khôi phục lại bộ dáng ban đầu, nhưng hân không nói cho ai biết, vì thế hằng ngày vẫn đeo mặt nạ, thậm chí bây giờ, lúc hân ở trong phủ cũng sẽ không tháo mặt nạ xuống.

Hân thổ lộ với Điền Mật, về mặt Điền Mật tỏ vẻ kinh sợ: “Minh Hạo. Không, Chiến Vương gia! Chưa kể đến việc ta là người đã có trượng phu, ta còn là tâu tâu của người đó. Minh Nhất tuy người gốc nghèo, nhưng luôn quan tâm đến đệ đệ là người, sao người lại có thể... tại sao lại có thể...”

Chiến Vương nghe Điền Mật nói như vậy thì vừa xấu hổ vừa giận dữ, hân biết, hân sai, hân không nên nảy sinh tâm tư đó với tâu tâu của mình, nhưng mà hân không không chế được trái tim mình.

Nhưng suy nghĩ kĩ, đúng vậy, đây là ca ca ruột thịt của hân, hân nhớ rất rõ, khi hân năm tuổi, ca ca được bảy tuổi, thời điểm đó ca ca đã là một người gốc nghèo, tuy nhiên hề khi nào có đồ tốt, ca ca đều cho hân đầu tiên.

Hân bị nhóm hoàng huynh hoàng đệ khi dễ sau lưng, mặc dù ca ca gầy yếu, nhưng lại đứng đằng trước bảo vệ hân.

Hân biết, ca ca rất thích Điền Mật, có lẽ, huynh ấy không hiểu, thứ đó gọi là yêu. Đúng vậy, nữ tử như Điền Mật, ai lại không yêu chứ.

Vì thế, hân nghĩ, không chiếm được mỹ nhân, vậy thì lấy giang sơn đi, nếu giang sơn này bị hoàng tử khác đoạt được, hai huynh đệ bọn họ, ai cũng không được sống yên ổn. Hân đã sớm có dã tâm này, hiện tại chỉ cần thu phục quyền lực, chuẩn bị đại sự.

Một năm sau, Chiến Vương giành lại Tây Bắc, lập chiến công hiển hách, ngày hân thắng trận trở về, hân không đeo mặt nạ, lộ ra khuôn mặt tuấn tú tinh xảo, uy phong lẫm liệt, tướng quân vẫn còn rất trẻ, mới nhìn thấy, không biết bao nhiêu danh môn khuê nữ trong kinh thành đều một lòng ái mộ hân.

Hân nói với hoàng thượng hồi ở Tây Bắc gặp được một kỳ nhân, lấy được một viên giải độc đan, tẩy sạch dư độc, khôi phục hình dạng ban đầu.

Về mặt hoàng thượng cực kì vui mừng, bày tỏ thái độ muốn lập Chiến Vương làm thái tử. Tuy nhiên, các hoàng tử khác không chấp nhận điều này, vì thế đều rục rịch. Cuối cùng liên hợp bức vua thoái vị, người cầm đầu chính là con của Khương hoàng hậu, tam hoàng tử.

Chiến Vương dẫn theo chúng binh sĩ có công cứu giá, mà vị hoàng tử bức vua thoái vị, cùng với hoàng tử mới sinh và hoàng vị, thậm chí bao gồm hoàng hậu, đều bị trục xuất, biến thành thứ dân, phải đi đây ở Tây Bắc, đời sau không được phép bước vào kinh thành.

Thuận theo ý dân, lập Chiến Vương làm thái tử.

Lại một năm sau, hoàng thượng thoái vị, Chiến Vương đăng cơ, sửa niên hiệu là ‘Vĩnh’.

Hân lập con gái của thái phó thành hoàng hậu, lại sắc phong vài vị phi tử, dù vậy trong lòng hân vĩnh viễn cũng chỉ có một người.

Điền Hân bị nhốt trong Bắc viện suốt một tháng, vẫn không được thả ra, nàng thực sự rất bức bối, nàng không đến Đại Ung triều để chờ chết nha! Chiến Vương chết tiết này! Hân dám nhốt nàng ở đây không cho ra ngoài, đúng là quá đáng!

Không được, nếu mà cứ tiếp tục thế này, lỡ đâu Nhân Vương thích nữ nhân làm bộ làm tịch kia thì phải làm sao đây!

Nghĩ một hồi, nàng bảo nha hoàn đi gọi Chiến Vương đến Bắc Viện, Chiến Vương dự định sẽ không đi, nhưng nghĩ lại nàng ta là tỷ tỷ của Điền Mật, cho nên vẫn đi.

Lần này Điền Hân rất khéo léo, nàng ăn mặc nghiêm chỉnh, đứng ở cửa nghênh đón Chiến Vương.

Nhìn thấy Chiến Vương đến, liền cúi người hành lễ.

Chiến Vương nhíu mày, mặt mày nàng có chút tinh ranh không hề giống khí chất của Điền Mật, chứ không hân sẽ nghĩ, người đứng trước mặt hân là Điền Mật.

Chỉ cần nghĩ tới Điền Mật, lòng hân liền đau đớn như bị kim đâm.

Nhìn Điền Hân trước mặt, hân nghĩ, nếu Điền Hân chịu nghe lời hân, có lẽ hân sẽ bồi dưỡng nàng trở thành thể thân của Điền Mật, như vậy mới có thể giảm bớt nỗi khổ tương tư.

Nhưng chưa đợi hần tính toán làm thế nào biến Điền Hân trở thành thể thân Điền Mật, Điền Hân vội vàng mở miệng: “Chiến Vương gia, người sáng mắt không nói tiếng lỏng. Ta không thích người, cũng không tình nguyện gả cho người. Người đường đường là vương gia, người muốn dạng nữ nhân nào cũng có. Hôm nay ta mời vương gia đến đây, để xin một bức hưu thư, về sau nam hôn nữ giá, không còn liên quan gì đến nhau!” Giọng nói Điền Hân trong trẻo động lòng người, lời nói của nàng rất mạnh mẽ, thẳng thắn.

Chiến Vương tức giận đến mức cười, nam hôn nữ giá không liên quan gì đến nhau?! Nàng nghĩ, sau khi bị hần bỏ, còn có người dám lấy nàng sao.

“Được, nếu đã như vậy. Người đâu, mang bút giấy tới đây!”

Vung tay một hồi, bức hưu thư đã viết xong, hần đưa cho Điền Hân: “Toàn bộ sính lễ cưới của người, mang đi hết đi, trong vòng nửa canh giờ, phải ra khỏi Chiến Vương phủ của ta!” Nói xong, xoay người bỏ đi.

Điền Hân nhận được bức hưu thư mà nàng mơ ước, cảm thấy vô cùng vui vẻ. Trước tiên là nàng mang đồ cưới và hạ nhân quay trở lại Điền gia, nghe nói nàng bị hưu, cha mẹ Điền đều khiếp sợ, cha Điền tức đến mức muốn vào cung diện thánh, dù sao cũng là tứ hôn của hoàng thượng, sao Chiến Vương có thể nói hưu là hưu, cho dù hần không thích Điền Hân, nhưng dù gì nàng cũng là nữ nhân của nhân.

Tuy nhiên Điền Hân lại ngăn cản cha Điền, bảo là chính nàng đòi hưu thư từ Chiến Vương. Cha Điền tức đến mức run rẩy cả người, cầm lấy chén trà ném về phía Điền Hân. Điền Hân không ngờ cha Điền lại kích động đến như vậy, trong lúc nhất thời không kịp phản ứng, vừa vịn bị tách trà ném trúng, đập vào trán nàng, chảy ra dòng máu đỏ tươi. Nàng đau đớn liền lớn tiếng la hét, trong lòng cực kì oán giận cha Điền. Cha mẹ ruột của nàng chưa từng đánh nàng. Cha Điền dựa vào cái gì chứ! Nàng không phải con gái của ông ta.

Điền Hân la hét bảo đoạn tuyệt quan hệ với cha Điền, cha Điền lại nổi giận, chỉ vào mặt Điền Hân không nói nên lời, chỉ liên tục kêu: “Nghịch --- nghịch nữ --- nghịch nữ ---”

Điền Hân hạ quyết tâm phải đoạn tuyệt quan hệ cha con, nàng còn có đồ cưới, trong đồ cưới cha Điền có cho nàng một phủ, không to lắm, nhưng đủ để ở. Nàng còn có cửa hàng, nàng sẽ lấy ý tưởng của người hiện đại để buôn bán, cho dù nàng rời khỏi Điền phủ, cũng có thể sống thoải mái.

Cha Điền quá mức tức giận, Điền Hân muốn đoạn tuyệt quan hệ, được! Vậy thì cứ đoạn tuyệt đi!

Giấy trắng mực đen, ở trên viết rõ ràng, Điền Hân và Điền gia, từ nay không còn liên quan gì nữa.

Sau khi Điền Hân rời khỏi Điền phủ, liền đi tới tòa phủ kia. Nàng bước đi không chút lưu luyến, cũng không thèm quay đầu nhìn lại, mẹ Điền giận đến phát khóc, sau khi Điền Hân đi cha Điền lập tức té xỉu trên đất, trong phủ hỗn loạn thành một đồng.

Sau đó Điền Hân nghe được tin, vội vàng chạy về Điền phủ, nàng làm mọi cách để mẹ Điền vui vẻ lên một chút. Kế tiếp, Điền Mật thường xuyên dẫn theo Nhân Vương, đến Điền phủ nói chuyện. Lúc này cha mẹ Điền mới bắt đầu bình tĩnh sau trận đá kích của Điền Hân.

Điền Hân rời Điền phủ, nàng nghĩ, nàng có thể sống vô cùng thoải mái, nàng định mở tửu lâu, nhưng ở hiện đại, ngoại trừ biết ăn, nàng chỉ biết làm món cơm chiên trứng. Sao có thể mở được tửu lâu chứ. Nàng nghĩ rằng, bản thân có thể sống như trong tiểu thuyết ngôn tình, vui vẻ tự tại, nhưng đáng tiếc, nơi này quá mức khắc khe với phụ nữ. Tin đồn nhỏ xíu thôi, cũng bị dân chúng nói đến mức sinh động, nước miếng có thể dìm chết người. Nàng nữ giả nam trang, nhưng bộ dạng vẫn vô cùng xinh đẹp, nhìn một cái là biết. Đi ở trên đường, mọi người đều chỉ trỏ vào nàng, còn có người nói nàng là nữ tử phong trần. Thậm chí có vài tên du côn tới hỏi nàng là mỹ nữ hoa lâu nào, khiến nàng tức muốn chết.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đều Là Của Ta (Nam Chủ Đều Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 32: Xuyên việt nữ chủ ngoại truyện (2)

Editor: HD

Cho nên nàng đành phải trốn tránh trong nhà, nghĩ rằng tiền lời từ cửa hàng sẽ không làm nàng đói bụng được.

Sau đó nàng suy nghĩ muốn gặp Nhân Vương, vì thế đi đến Nhân Vương phủ.

Thật ra Điền Mật rất muốn cho nàng vào, nhưng thuyết phục như thế nào đi nữa Nhân Vương cũng nhất quyết không cho, không còn cách nào khác, ngay cả cửa Nhân Vương phủ Điền Hân cũng không bước qua được, đừng nói gì đến chuyện gặp mặt Nhân Vương, nàng tức giận đến nghiến răng, một mực cho rằng Điền Mật lén lút giở trò!

Về sau nàng vẫn tiếp tục đi đến Nhân Vương phủ, tuy nhiên tính tình Nhân Vương cực kì cố chấp, nói không cho vào chính là không cho vào. Hần vốn đã không thích Điền Hân, sau đó đi đến Điền phủ thường xuyên, nghe được Điền Hân là người xấu, hần còn nghe nói Điền Hân bỏ rơi Minh Hạo, nàng ta dám chê Minh Hạo xấu, hừ, nàng ta mới là người quái dị! Hần tuyệt đối sẽ không để nàng vào đây cướp tỷ tỷ!

Điền Hân suy nghĩ rất nhiều biện pháp, nhưng mà vẫn không vào được Nhân Vương phủ, nàng buồn phiền đứng trước cửa đợi Nhân Vương.

Đáng tiếc, Nhân Vương rất ít khi ra ngoài, bọn thị vệ mặc kệ nàng đứng đó đợi, nhưng chỉ cần khi nào Nhân Vương hay Điền Mật ra ngoài, bọn họ sẽ đuổi nàng đi chỗ khác.

Kiên trì suốt một tháng, nàng đã không còn kiên nhẫn nữa, nàng đang suy nghĩ, có lẽ, Nhân Vương không phải nam chính.

Sau khi nghĩ thông suốt, nàng bắt đầu nâng cao năng suất làm việc, mở tủ lâu không được, vậy thì mở thanh lâu đi! Dù sao ở hiện đại nàng từng học qua dương cầm.

Thời điểm thanh lâu khai trương, việc làm ăn cũng không tệ lắm, nhưng danh tiếng của nàng vô cùng xấu.

Một ngày nọ, nàng đứng trong lầu hai của thanh lâu, thấy bên ngoài thực ồn ào, nghe nói, Chiến Vương lại lập chiến công, giành lấy Tây Bắc, khắp nơi đều vui mừng.

Nàng đứng bên cửa sổ nhìn ra, đi đầu tiên là một con ngựa đen, nàng là thường dân cũng nhìn ra được con ngựa này là ngựa tốt. Người ngồi trên ngựa là một nam tử trẻ tuổi, nhìn từ đằng xa cũng không thấy rõ lắm, chỉ biết, hần mặc áo giáp màu bạc, da mặt hần thật là trắng. Điền Hân suy nghĩ, không biết rốt cuộc là ai, lại có thể đi trước Chiến Vương gia.

Nam tử cười ngựa, càng ngày càng tới gần.

Điền Hân dần dần nhìn thấy rõ ràng khuôn mặt tinh xảo tuấn tú của hần, nàng lấy tay đặt lên ngực, ấn vào trái tim đang đập mãnh liệt, có giọng nói bảo nàng. Chính là hần! Chính là hần!

Cũng không biết nàng lấy can đảm từ đâu, vội vàng chạy xuống lầu, chen chúc vào đám đông, lại chạy lên đằng trước cản đường người nọ.

“Hu---” Nam tử dừng lại, cúi đầu nhìn nàng, tỉ mỉ đánh giá nàng.

Nàng bây giờ so với một năm trước càng có thêm vẻ phong trần, khuôn mặt xinh đẹp khiến người ta si mê. Nam tử đánh giá nàng một chút, sau đó cười lạnh một tiếng: “Điền Hân, người cản đường ta như vậy, là muốn cái gì? Tự sát sao? Vậy đi xa một chút, tránh làm bẩn vó ngựa mà bốn vương yêu thích!” Đây có lẽ là câu dài nhất mà Chiến Vương nói với nàng, trên thực tế, bọn họ cũng chỉ nói chuyện với nhau vài câu.

Lúc đầu Điền Hân còn chưa kịp phản ứng, sau đó nàng đánh giá người trên ngựa một phen, nhìn thấy hần có chút quen mắt, Chiến Vương vừa mở miệng, nàng liền biết là ai.

Đôi mắt nàng tràn đầy khiếp sợ, thật sự không ngờ đến, Chiến Vương lại có bộ dạng như thế, mặt của hần, chưa lành rồi sao?!

Chiến Vương nói xong, tất cả mọi người nhận ra đây là Điền Hân, người cắt đứt quan hệ với Điền gia, lại bỏ rơi Chiến Vương.

Mọi người nhìn nàng bằng con mắt khinh thường, chẳng khác gì đang nhìn rác rưởi. Nàng sợ hãi vội vàng chạy trốn.

Bởi vì ngày ấy đang nghênh đón Chiến Vương về kinh thành, cho nên tất cả dân chúng đều đến, có lẽ trước kia còn có người không biết nàng là ai, nhưng hiện tại, nàng vừa bước ra khỏi cửa, đều sẽ bị nhận ra. Nàng bỏ rơi vị anh hùng trong lòng bọn họ, bọn họ hận không thể giết chết nàng cho hả giận. Thậm chí còn có người ném trứng và rau thối vào nàng.

Nàng bắt đầu đóng cửa không ra khỏi nhà, nàng không nghĩ ra, tại sao lại như vậy? Chẳng phải nàng là nữ chính sao? Chẳng phải nên có bàn tay vàng sao? Nam chính của nàng đâu? Không có! Cái gì cũng không có! Từ đó tính tình của nàng trở nên nóng nảy, tất cả đồ đạc trong nhà đều bị đập nát. Hạ nhân trong nhà đều bỏ nàng mà đi. Cửa hàng của nàng cũng bị người ta bán mất..., nàng chỉ còn duy nhất căn nhà này mà thôi.

Nàng điên rồi, nàng muốn về nhà, trở về hiện đại, ngôi nhà nho nhỏ ấm áp kia! Nàng nghĩ, mình đang nằm mơ, đang gặp ác mộng, rất nhanh sẽ tỉnh dậy thôi. Tuy nhiên, nàng vẫn không tỉnh. Nàng đổ ngã nện, đốt bản thân và căn nhà thành tro bụi.

Gần đây Nhân Vương rất không vui, vô cùng không vui vẻ, đặc biệt không vui! Vì sao ư? Tỷ tỷ sắp sinh em bé! Hần nhớ rõ tỷ tỷ từng nói với hần, sinh em bé rồi, tỷ tỷ sẽ thích một mình em bé không thích hần nữa! Hần ghét em bé!

Điền Mật nằm trên giường, nhẹ nhàng xoa bụng, vẻ mặt cười hạnh phúc, đã chín tháng rồi, rất nhanh sẽ có thêm một sinh mạng mới, là kết tinh của nàng và Minh Nhất.

Nhân Vương ngồi trên đất, lâu lâu lại nhìn Điền Mật, lâu lâu lại nhìn bụng Điền Mật. Càng nhìn càng thấy tủi thân, trong đáy mắt đã sớm chứa đầy bọt nước. Cuối cùng nghẹn ngào thành tiếng. Điền Mật nghe thấy khóc liền quay qua nhìn, thấy Nhân Vương nước mắt nước mũi tùm lùm, cực kì đáng thương. Lúc đó nàng không biết nên khóc hay nên cười.

Lúc trước, bởi vì nàng không muốn viên phòng với Nhân Vương, cho nên mới lừa hần, nhưng mà hiện tại, mặc kệ nàng có nói như thế nào, sinh em bé xong nàng vẫn yêu thích Nhân Vương nhất, nhưng Nhân Vương nhất quyết không tin. Hần thỉnh thoảng ngồi góc tường suy nghĩ, sau đó bật khóc.

“Minh Nhất.” Nàng khẽ gọi, giọng nói trước sau như một đều rất dịu dàng.

Nhân Vương dừng một chút, gỡ cái tường một cái, rồi ngẩng đầu nhìn nàng, sau đó đột nhiên xoay đầu sang chỗ khác.

Miệng than thở: “Đã nói không muốn em bé rồi! Tỷ tỷ không nghe lời! Không quan tâm tỷ tỷ nữa!”

Điền Mật nghe xong, dờ khóc dờ cười, bụng đột nhiên đau quặn, từng đợt từng đợt đánh tới, giống như có chất lỏng chảy ra, váy nàng ẩm ướt, nàng đỡ bụng, nhíu chặt mày: “Người đâu mau tới đây! Bà đỡ!”

Nha hoàn đang đứng ngoài cửa, nghe thấy Điền Mật gọi, vội vàng vàng rỏi hết cả lên, vừa đi mời bà đỡ, vừa gọi đại phu, lại đi đun nước ấm.

Về mặt Điền Mật rất đau đớn, những lúc qua đau nàng sẽ gọi ra tiếng. Nàng Vương hết sức sợ hãi, không khóc nữa, đến nắm tay Điền Mật, liên tục gọi tỷ tỷ. Lúc này Điền Mật không tài nào để ý đến hân, khi Khánh ma ma tới, nói cho Nhân Vương biết, em bé phải đi ra ngoài rồi. Nhanh chóng đẩy Nhân Vương ra ngoài.

Nhân Vương đứng ngoài cửa, trong mắt tràn đầy lo lắng căng thẳng, thái tử là Chiến Vương nghe được tin, cũng vội vàng phi ngựa tới Nhân Vương phủ, cùng với Nhân Vương đứng ngoài cửa trông chừng.

Điền Mật la hét khoảng hai canh giờ, hô hấp yếu ớt đứt quãng, Nhân Vương nghe được nước mắt lập tức chảy ra, nhưng dù thế nào cũng không khóc thành tiếng. Chiến Vương xiết chặt bàn tay, trong mắt đỏ ửng.

Một hồi tiếng khóc trẻ em vang ra, mọi người đều thở dài một hơi nhẹ nhõm, bà đỡ ôm em bé đi ra, trên mặt vui vẻ: “Cung...” Chưa kịp nói xong, Nhân Vương lập tức phá cửa đi vào. May mắn có Chiến Vương kịp thời diu bà đỡ, cho nên mới không bị ngã xuống đất.

Ổn định tinh thần, trên mặt bà đỡ lại xấu hiện ý cười: “Chúc mừng thái tử điện hạ! Nhân Vương phi sinh được một tiểu vương gia!”

Thật ra Chiến Vương cũng muốn đi vào, nhưng mà hân không thể! Siết chặt bàn tay, cúi đầu nhìn em bé trong ngực bà đỡ.

Người hồng hồng, da mặt nhẵn nhụi, mới vừa nẩy còn khóc dữ dội lắm, lúc này đã nhắm mắt nằm ngủ yên lành. Loáng thoáng nhìn thấy, em bé có vài nét giống với Điền Mật.

Trong lòng hân có chút xúc động, hân giờ tay, nhẹ nhàng xoa mặt em bé, thật là trơn mịn.

Trong lòng chợt nảy lên một ý giống như đau đớn cũng giống như vui vẻ, nếu nếu đứa bé này là con của hân và Điền Mật, thì thật tốt biết mấy.

Nhân Vương chạy vào phòng, liếc mắt nhìn Điền Mật mặt tái nhợt không huyết sắc nằm trên giường, lúc này nàng đã được lau chùi sạch sẽ, nhưng trên người vẫn còn nồng đậm mùi máu tươi. Suốt hai canh giờ mệt mỏi, Điền Mật đã sớm mơ màng. Nhân Vương không biết Điền Mật đang ngủ, hân nghĩ rằng, Điền Mật chết rồi, chạy đến bên giường, kéo tay Điền Mật, bắt đầu oa oa khóc lớn tiếng: “Tỷ tỷ! Người đừng chết! Đừng chết! Ta... về sau ta sẽ yêu thích em bé, tỷ tỷ thích em bé cũng được, Minh Nhất sẽ không giận đâu!”

Trong lúc đang ngủ bị người ta đánh thức, Điền Mật cố gắng mở mắt ra, nhìn Nhân Vương một cái: “Minh Nhất.”

“Tỷ tỷ! Tỷ tỷ! Về sau ta sẽ ngoan ngoãn nghe lời, ta sẽ thích em bé mà.” Giống như rất sợ Điền Mật sẽ nhắm mắt lần nữa, Nhân Vương vội lau nước mắt, nhếch môi cười với Điền Mật.

“Ừ, Minh Nhất nói thì phải giữ lời nha!”

“Được, giữ lời!”

“Minh Nhất, ta rất mệt, muốn ngủ một lát.”

“Ừm, tỷ tỷ ngủ đi, nhưng phải tỉnh lại nha!”

“Ừ...”

Nhìn thấy vẻ mặt Điền Mật lại say ngủ, Nhân Vương chu chu miệng, cảm thấy rằng hân sẽ không để tỷ tỷ có em bé nữa đâu!

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đề Là Của Ta (Nam Chủ Đề Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 33: Mật thế văn (1)

Editor: HD

Lúc Điền Mật tỉnh dậy là do bị đau quá, cùng lúc đó nội dung truyện được truyền vào não, càng khiến cô đau hơn, cô nhíu chặt mày, có chút không thích cảm giác đau đớn, nhưng vẫn cố chịu đựng để tiếp thu cốt truyện.

Tiếp thu xong, Điền Mật hơi kinh ngạc, cô cảm thấy, cái thế giới này quá khó hiểu rồi!

Khi cô làm nhiệm vụ ở hiện đại, cũng từng xem qua phim điện ảnh zombie, tiểu thuyết mạng thế này nọ, nhưng thời điểm bản thân ở trong hoàn cảnh như vậy, nàng vẫn cảm thấy có chút bất ngờ. Được rồi, dù gì cũng là tiểu thuyết, khiến người ta đủ kinh ngạc, nói không chừng một ngày nào đó, cô còn có thể đi bắt yêu quái này nọ.

Ừ, sau khi tiếp nhận xong nội dung truyện, cô cảm thấy ký thế này thật đáng thương, chỉ gửi lại một nguyện vọng rất đơn giản, rời xa cha mẹ vô tình.

Sau khi dung nhập vào trí nhớ, cuối cùng cô cũng biết, tại sao vừa tỉnh lại, liền thấy đau đầu, ký thế này tới qua đi bar suốt cả đêm đến tận ba giờ sáng mới về nhà, uống say như chết.

Ký thế năm nay hai mươi hai tuổi, vừa mới tốt nghiệp đại học, nhà cô rất giàu, rất có danh tiếng trong thành phố Q. Sau khi tốt nghiệp, cô không muốn đi làm trong công ty của gia tộc, cô còn muốn đi chơi vài năm nữa, người nhà cũng mặc kệ cô. Cô có một người bạn trai, tên là Thư Tử Quân, anh ta là học trưởng trong trường đại học của cô, lớn hơn cô ba tuổi, cô vừa vào đại học năm nhất, anh ta là học trưởng năm 4 tự mình đi chào đón sinh viên mới. Tính tình của cô hoạt bát hướng ngoại, mới gặp đã thích học trưởng, vì vậy lập tức tiến hành theo đuổi, cô xinh đẹp từ nhỏ, lúc học trung học được phong làm hoa hậu giảng đường, điều kiện gia đình tốt, nên rất nhiều người theo đuổi, nhưng cô chỉ yêu thích một người gia đình bình thường, bộ dạng cũng chỉ được coi là sáng sủa, Thư Tử Quân. Lần đầu tiên nhìn thấy Thư Tử Quân, cô cảm thấy anh giống như thư sinh bước ra từ tranh thủy mặc, áo sơ mi trắng, quần xanh đen, tóc đen hơi dài, thoáng che khuất cái trán, ngũ quan của anh chẳng hề sắc sảo, nhưng gộp lại một chỗ, thấy cũng rất dễ nhìn. Về mặt anh lạnh nhạt, ánh mắt anh khi nhìn Điền Mật, cũng không khác gì nhìn những người khác, không có bất cứ tia kinh ngạc. Điền Mật chủ động bắt chuyện với anh, anh ta cũng chỉ bình thản trả lời.

Về sau, cô biết rõ, Thư Tử Quân là học trưởng năm 4 khoa hóa học, thành tích của anh rất tốt, nếu không có chuyện gì xảy ra, thì sau khi anh tốt nghiệp, sẽ ra nước ngoài du học. Năm đầu là thời gian nghiêm túc nhất, chỉ cần Điền Mật rảnh rỗi, sẽ chạy đi tìm Thư Tử Quân, lúc đầu, Thư Tử Quân không thêm đề ý đến cô, về sau, Thư Tử Quân dần dần quen thuộc với sự hiện diện của cô. Trước khi Thư Tử Quân tốt nghiệp rồi ra nước ngoài, anh đã chấp nhận Điền Mật, hai người bắt đầu hẹn hò.

Ba năm sau, Thư Tử Quân học xong trở về, trong thời gian đó, chỉ cần Điền Mật có thời gian sẽ xuất ngoại đi tới chỗ Thư Tử Quân, tình cảm hai người dần dần sâu đậm, con người Thư Tử Quân vốn lạnh lùng, có chuyện gì cũng giấu trong lòng. Anh ta rất quan tâm Điền Mật, nhưng chưa từng nói với Điền Mật 'I love you'.

Điền Mật thật sự rất thích Thư Tử Quân, có thể là do sự nhiệt tình lâu dài của bản thân không được đền đáp, cho nên cô cảm thấy mệt mỏi. Mỗi ngày cô đều gửi thư cho anh, nhưng anh cũng chỉ nhắn lại một hai chữ, đôi khi không trả lời.

Có số điện thoại của anh, nhưng lại không dám gọi vì sợ làm phiền lúc anh đang nghỉ ngơi, hơn nửa đêm cô không ngủ được, ngồi tính giờ nước ngoài, rồi gọi cho anh, thường là cô nói một mình, ở bên kia Thư Tử Quân thỉnh thoảng mới trả lời.

Trước khi quen Thư Tử Quân, cô cũng từng yêu, nhưng chưa từng phải hèn mọn như vậy. Bởi vì Thư Tử Quân, cô chấp nhận để bản thân thiệt thòi.

Đợi ba năm, rốt cuộc Điền Mật cũng tốt nghiệp, Thư Tử Quân về nước, được mời giảng dạy trong đại học.

Về phần lý do Điền Mật phải chạy tới quán rượu mua say, là do Thư Tử Quân, ngày hôm qua chính là kỷ niệm ba năm yêu nhau, cô đã chuẩn bị sự bất ngờ cho anh, rõ ràng đã hẹn Thư Tử Quân lúc 7:30 ở khách sạn, nhưng mà cô đợi tới mười giờ, cũng không gặp Thư Tử Quân, cô có gọi điện thoại cho anh, tuy nhiên Thư Tử Quân không nghe máy.

Cô đi đến trường đại học tìm anh, thì phát hiện anh đang cho mấy sinh viên học bù. Cô đột nhiên rất muốn cười, lại có chút muốn khóc. Cười vì ba năm qua, cô đã kiên cường như thế nào, thì ra cũng chỉ là tự mình đa tình. Khóc vì tình cảm cô đã bỏ ra suốt ba năm, rồi cuối cùng không nhận được đáp trả.

Cô xoay người, chậm rãi rời đi, lái xe đến quán bar, uống say như chết.

Thật ra, Thư Tử Quân nhớ rõ hôm nay là kỷ niệm ba năm quen nhau, nhưng Thư Tử Quân không thấy tin nhắn của Điền Mật.

Nguyên nhân vì Thư Tử Quân làm giáo sư dạy ở trường đại học, so với những ông thầy bụng bía, Thư Tử Quân rất được chào đón, rất nhiều học sinh nữ trong lớp yêu thích anh, trong đó có một người tên là Phương Phương.

Thư Tử Quân làm dẫn học sinh đi làm thí nghiệm, lúc anh làm thí nghiệm sẽ để điện thoại sang một bên. Lúc Phương Phương đi ngang qua, nghe thấy tiếng điện thoại vang lên, cô mở ra coi, thấy tin nhắn Điền Mật hẹn anh ăn cơm ở khách sạn. Cô cười xấu xa, sau đó xóa tin nhắn, lại đổi chế độ điện thoại thành im lặng.

Sau đó cô rủ mấy học sinh khác quán lấy Thư Tử Quân đòi học bù.

Thư Tử Quân có chút do dự, anh theo thói quen nhìn sang điện thoại coi có tin nhắn của Điền Mật hay không, kết quả không có, anh cho rằng Điền Mật quên hôm nay là ngày gì, mọi khi Điền Mật đều chuẩn bị quà cho anh, cho nên lần này anh có chuẩn bị quà cho cô.

Anh chuẩn bị cầu hôn Điền Mật.

Học sinh đòi học bù, anh nghĩ, dạy bỏ tức một chút, tối về rồi cầu hôn Điền Mật sau.

Kết quả học bù tới tận mười một giờ, anh trở về phòng của mình với Điền Mật, phát hiện Điền Mật không có ở nhà.

Nhiều mây, anh lấy điện thoại ra, bấm gọi cho Điền Mật, nhưng Điền Mật không nghe máy. Anh muốn đi tìm Điền Mật, nhưng lại không biết tìm ở đâu.

Người nhà Điền Mật không thích anh, bởi vì anh là cô nhi, trước năm mười lăm tuổi, gia đình anh cũng rất giàu có, sau đó vì cha mê đánh bạc, cuối cùng phá sản.

Nhà bên mẹ là dòng dõi gia giáo, ngày trước do muốn cưới cha, nên đoạn tuyệt quan hệ với người thân, sau khi cha phá sản, tính cách trở nên hung hăng, thích uống rượu, uống rượu say rồi lại đánh mẹ, mẹ không chịu nổi, tự sát, trong một lần uống say, cha bị xe đụng chết.

Anh liền biến thành cô nhi.

Anh biết rõ khoảng cách của mình và Điền Mật, lần đầu tiên nhìn thấy cô, anh cũng thích cô, nhưng anh không dám biểu hiện. Sau đó, anh tốt nghiệp, trường cho anh một suất học bổng đi du học nước ngoài, điều kiện chính là sau khi học xong phải về trường công tác năm năm, anh đã đồng ý, anh muốn có thân phận xứng đôi với Điền Mật.

Hiện tại, anh cũng có chút danh tiếng trong nghề, thậm chí ngành khoa học thí nghiệm của học viện quốc viên có mở lời mời anh tới làm việc.

Suy nghĩ một chút, có lẽ, Điền Mật quay về nhà cha mẹ của cô.

Sáng hôm sau, bên ngoài đột nhiên phát ra tiếng ồn ào, khu vực này vẫn luôn rất yên tĩnh, tự dưng lại có tiếng hét không ngừng, tối hôm qua anh ngủ không ngon, nhiều mây, đi đến trước cửa sổ, bị cảnh trước mắt làm cho hoảng sợ.

Một người đàn ông, khuôn mặt thối rữa, chậm rãi đi theo sau một cô gái, cô gái kia mang giày cao gót, thét chói tai rồi chạy trốn, chân bị đau, ngã nhào xuống đất, người đàn ông kia lập tức ngã vào người cô.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đề Là Của Ta (Nam Chủ Đề Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Mật thể văn (2)

Editor: HD

Phụt một cái cắn đứt cổ họng cô gái, máu tươi phun vào mặt người đàn ông, trong miệng người đàn ông đó có thịt của cô gái, hắn ta chậm rãi nhai lấy.

Còn có một phụ nữ, chân khập khiễng đuổi theo một bé trai, phía sau bà ta, lại là một cô gái khác.

Cô gái kia đi nhanh hơn người phụ nữ, mà bé trai quá mức sợ hãi cho nên không đứng nổi, vì vậy bị cô gái cắn, nó lớn tiếng gào thét. Người phụ nữ đã đằng sau cũng kịp thời đuổi tới, cũng bắt đầu ăn thịt bé trai.

Bên ngoài rất hỗn loạn.

Giờ này, trong nhà trọ sẽ có nhiều người già đi tập thể dục, trẻ em đi học, thanh niên đi làm.

Nhưng giờ phút này, anh nhìn bên ngoài, có vài người thân thể thối rữa, đuổi theo người khác, đuổi kịp liền cắn ăn thịt.

Anh lấy điện thoại ra gọi điện báo cảnh sát, đường dây điện thoại bảo bận, không thể gọi được.

Anh mở ti vi coi tin tức, tin mới nhất, hôm nay chợt xuất hiện một loại virus mới, mà khả năng bị lây bệnh cực kì nhanh, khuyên nhân dân ở trong nhà không nên ra ngoài.

Anh gọi điện cho Điền Mật, nhưng không có ai bắt máy, anh định gọi cho cha mẹ Điền Mật, nhưng mà anh không có số của họ, nhìn bên ngoài, khê cắn môi, anh cầm lấy chìa khóa xe, vội vàng ra khỏi nhà, chuẩn bị chạy tới nhà cha mẹ Điền Mật.

Anh là người tập Taewondo, khi những người kia muốn tới gần anh, lập tức bị đá ngã xuống đất, thể lực của anh rất tốt, chạy tới xe của mình, cũng coi là bình an, nhưng mà, vừa nãy anh không cẩn thận bị một người cào bị thương ở cánh tay.

Lúc anh đến nhà Điền Mật, Điền Mật thật sự đang ở nhà, nhìn thấy anh, đôi mắt Điền Mật long lanh lộ ra chút vui mừng, ôm chặt lấy anh, sáng hôm nay, ở khu nhà Điền Mật cũng xuất hiện những thứ kinh khủng kia, cô rất sợ hãi, rõ ràng những thứ đó chỉ có ở trong phim zombie, nhưng mà bây giờ lại thực sự xuất hiện.

Tối hôm qua cô uống rượu say, không muốn về nhà trọ của mình với Thư Từ Quân, cho nên chạy thẳng về nhà cha mẹ.

Cô uống quá nhiều rượu, lúc Thư Từ Quân đến, cô mới tỉnh dậy, sau đó bị cảnh tượng bên ngoài dọa sợ.

Cha mẹ của cô đang ở nhà, người giúp việc thì về nhà bọn họ hết rồi, trong nhà chỉ còn ba người bọn họ. Trong nhà vẫn còn một chút thức ăn, vì vậy không sợ bị đói.

Nhìn thấy Thư Từ Quân, cha mẹ Điền không quá vui lòng, nghĩ tới việc đồ ăn trong nhà không còn nhiều lắm, lại phải chia sẻ cho một người nữa, khẳng định đồ ăn sẽ mau chóng hết, trong tin tức có nói, không biết tới khi nào mới có thể không chế được loại virus này.

Cánh tay bị thương của Thư Từ Quân có chút nóng, Điền Mật ôm anh, vô tình đụng phải miệng vết thương của anh, Điền Mật buông Thư Từ Quân ra, nhìn vết thương của anh, trong mắt tràn đầy lo lắng: “Anh, bị thương sao?! Để em lên lầu lấy thuốc!” Nói xong, lập tức chạy lên lầu.

Cha mẹ Điền nhìn thấy cánh tay Thư Từ Quân bị thương, vẻ mặt cũng lo lắng, nhưng không phải lo lắng cho Thư Từ Quân, mà lo sợ hấn bị nhiễm bệnh rồi.

Mẹ Điền mở miệng: “Tin tức nói, virus này lây nhiễm rất nhanh, cậu bị những thứ kia cắn trúng rồi phải không?”

Thư Từ Quân thân nhiên lắc đầu: “Là bị cào ạ.”

“Là bị cào thôi đấy! Bị cào cũng sẽ bị nhiễm bệnh, nếu cậu thật sự quan tâm Mật Mật nhà chúng tôi, thì không nên đi đến đây, bây giờ lập tức biến đi đi!”

Giọng nói mẹ Điền rất nóng nảy, thật ra bà ta cũng không biết có thể bị nhiễm bệnh hay không, tuy nhiên bà ta sợ, cho nên muốn mau chóng đuổi Thư Từ Quân đi, như vậy, sẽ không tốn đồ ăn, hơn nữa lần này có thể bắt Điền Mật chia tay Thư Từ Quân.

Thư Từ Quân cúi đầu nhìn vết thương của mình, rất khủng khiếp, máu thịt chảy ra ngoài, zombie thật sự rất mạnh.

Anh cảm thấy hơi chóng mặt, hình như cả người đều nóng ran lên, anh cũng sợ mình đã bị nhiễm bệnh, nếu như bản thân biến thành zombie, mà Điền Mật lại đang ở bên cạnh anh, nhất định anh sẽ tổn thương cô.

Anh ngẩng đầu nhìn lên lầu, Điền Mật đang đi lấy hộp thuốc cứu thương, lúc anh bỏ đi, trong túi vẫn còn giữ chiếc nhẫn mà anh định cầu hôn Điền Mật. Sờ vào túi quần, cổ kìm chế cảm giác muốn ở lại, anh vội vàng rời đi.

Lúc Điền Mật ôm hộp thuốc cứu thương đi xuống, đã không nhìn thấy Thư Từ Quân nữa. Cô muốn đi tìm Thư Từ Quân, nhưng cha mẹ ngăn cản không cho cô đi.

Mấy ngày sau, tình hình ngày càng nghiêm trọng, không gọi điện thoại được nữa, mở TV lên thì màn hình trắng xóa, điện cũng không có. Điền gia không còn thứ gì để ăn.

Cũng may, quân cứu viện tới kịp thời, cha mẹ Điền và Điền Mật đi theo quân đội đến căn cứ phía nam.

Hiện tại, bọn họ mới biết, hóa ra tình hình này còn nguy cấp hơn tưởng tượng, bọn zombie ăn thịt người kia, còn sở hữu dị năng. Mà bọn họ lại là người bình thường không có dị năng, ở căn cứ phía nam, một ngày chỉ được ăn một bữa, bánh mì và nửa bình nước. Bọn họ ở một khu đất trống, mỗi hộ gia đình được một cái lều vải. Bây giờ tiền cũng không khác gì giấy trắng.

Điền Mật vốn xinh đẹp, vô tình bị một vị tiểu quan của căn cứ yêu thích, hấn ta chùng trên bốn mươi sở hữu dị năng hệ thổ, chỉ cần Điền Mật ở với hấn một ngày, hấn ta sẽ cho cha mẹ Điền chỗ ở và đồ ăn.

Vì vậy, vì đồ ăn, cha mẹ Điền mặc kệ Điền Mật khóc lóc cầu xin như thế nào, trực tiếp dâng tặng Điền Mật cho người đàn ông kia. Điền Mật là một cô gái yếu ớt, làm sao có thể phản kháng được, hơn nữa, sức lực của người sở hữu dị năng lớn hơn người bình thường rất nhiều.

Cô, bị cưỡng hiếp rồi, cô từng nghĩ tới sẽ đi tìm Thư Từ Quân, nhưng mà cô không có dị năng, không dám giết zombie, bước ra ngoài căn cứ chỉ có đường chết.

Hiện tại, cô không sợ chết nữa, thế nhưng cô ngại bản thân mình không còn trong sạch nữa, tìm được Thư Từ Quân rồi, cô có tư cách gì để ở lại bên cạnh anh.

Cô định tự sát, tuy nhiên bị người đàn ông kia phát hiện, từ đó về sau, cô bị ông ta xích chân lại.

Ông ta là người yêu thích SM, thường xuyên hành hạ Điền Mật đến mức thương tích đầy mình, cuối cùng trong một lần ra tay quá nặng, khiến Điền Mật chết.

Khi chết, cô nghĩ rốt cuộc bản thân cũng được giải thoát.

Những thứ này chỉ là suy nghĩ của Điền Mật, mà trong truyện, cô không phải là nữ chính, càng không tìm thấy các miêu tả chi tiết về Điền Mật.

Nữ chính tên là Lê Tố Tố, là nữ sinh năm hai trường đại học mà Thư Từ Quân giảng dạy, cô học ngành phát thanh, giọng nói cô rất ngọt ngào, con người cũng thoải mái, là hoa khôi của khoa phát thanh, ngày mai thể đến, cô đang ở kí túc xá, may mà, trước khi mai thể một ngày cô đã đi siêu thị mua đồ đầy đủ. Cô từng học qua một chút ít thuật phòng thân, tới khi đồ ăn trong phòng hết, cô và bạn cùng phòng đi ra ngoài, sau đó không cẩn thận bị một zombie cụt chân cắn vào đùi. Kích thích dị năng hệ băng và thủy. Cô cũng được đưa tới căn cứ phía nam, bởi vì may mắn, sở hữu dị năng song hệ, cô

càng được người ta chào đón.

Trong một lần làm nhiệm vụ, cô gặp Thư Từ Quân, mà lúc đó Thư Từ Quân vừa mới khôi phục năng lực, nhìn không khác gì người bình thường. Nhưng anh không có trí nhớ con người. Lê Tổ Tổ có biết anh, mặc dù cô không học khoa của anh, nhưng mà ở trong đại học Thư Từ Quân được rất nhiều người yêu thích. Lê Tổ Tổ tiến lên chào hỏi anh, nhưng mà anh không nhận ra cô.

Nhìn thấy người quen biết mình, Thư Từ Quân rất vui vẻ, vì vậy, anh lập tức dẫn Lê Tổ Tổ tới chỗ ở của mình.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đầu Là Của Ta (Nam Chủ Đầu Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Mạt thế văn (3)

Editor: HD

Anh không cho Lê Tổ Tổ rời khỏi mình, anh biết rõ nhân loại phải ăn cái gì.

Mỗi ngày anh đều mang về các thứ khác nhau cho Lê Tổ Tổ, thức ăn, quần áo, đồ dùng.

Anh đối xử rất tốt với Lê Tổ Tổ, ngoại trừ không thể nói chuyện tình yêu.

Lê Tổ Tổ bắt đầu chán ghét anh, buồn bực vì anh không để ý nguyện vọng của cô, còn nhốt cô lại. Về sau, bởi vì Thư Từ Quân đối xử với cô quá tốt khiến cho cô cảm động.

Khi cô bắt đầu thích Thư Từ Quân, dần dần có ý định muốn ở chung với anh, nhưng sau đó lại phát hiện, thì ra Thư Từ Quân là zombie vương.

Cô là con người, sao có thể ở chung với zombie, cô hết sức đau khổ, nhưng lại không thể bỏ đi.

Làm sao Thư Từ Quân cho phép cô đi chứ, vì vậy, cô hoàn toàn bị anh giam cầm, lúc trước còn cho phép Lê Tổ Tổ ra ngoài đi dạo.

Về sau, Thư Từ Quân khôi phục trí nhớ, anh bắt đầu nghiên cứu virus.

Cuối cùng, anh cũng tìm được phương pháp chống lại virus. Chỉ cần không bị zombie ăn thịt, nếu bị cắn trúng hoặc cào cho bị thương, thì sẽ không bị nhiễm bệnh.

Anh lấy cái này làm điều kiện, yêu cầu Lê Tổ Tổ ở lại bên cạnh anh, Lê Tổ Tổ đồng ý.

Sau đó, bọn họ cùng nhau cứu giúp nhân loại, mở ra thế giới mới. HE.

Hiện tại là ngày mạt thế đầu tiên.

Đang nghĩ ngợi có nên đi cứu Thư Từ Quân trước khi anh biến thành zombie hay không, thì Điện Mật bị tiếng chuông điện thoại cắt ngang, cô cầm lấy điện thoại, là Thư Từ Quân gọi: “Từ Quân?”

“Ở đâu?” Ở đầu giường bên kia, Thư Từ Quân rót cuộc cũng thở phào một hơi nhẹ nhõm, anh gọi điện thoại cho cô nhiều như vậy, nhưng Điện Mật không bắt máy, bây giờ cuối cùng đã nghe máy.

“Em đang ở nhà ba mẹ. Anh đang ở đâu?” Điện Mật ngồi dậy, giờ tay xoa xoa huyết thái dương đau buốt.

“Trên đường, chờ tôi.” Thư Từ Quân biết tin Điện Mật vẫn an toàn, trong lòng cũng yên tâm, lập tức tắt điện thoại, vội vàng tăng tốc.

Trên đường? Điện Mật tròn mắt, có nghĩa là nam chính đã bị thương?

Đột nhiên nghĩ đến, chẳng phải Thư Từ Quân đang định cầu hôn Điện Mật hay sao, vậy độ hảo cảm của anh đối với cô nhất định sẽ hơn chín mươi điểm, nếu như trước khi Thư Từ Quân biến thành zombie, cô nhanh chóng tăng điểm hảo cảm, vậy thì hoàn thành nhiệm vụ rồi?

“Thật xin lỗi kị chủ, độ hảo cảm của nam chính tính từ lúc hắn biến thành zombie.”

Điện Mật tròn mắt một cái, cô biết mà, nhiệm vụ không dễ dàng hoàn thành như vậy.

Xoa trán, Thư Từ Quân biến thành zombie, sau đó trở thành zombie vương rồi dần dần khôi phục năng lực và trí nhớ, chỉ sợ cô không đợi được đến lúc Thư Từ Quân khôi phục thì đã bị anh biến thành thức ăn lấp đầy bao tử, làm thế nào mà tăng độ hảo cảm!

“Kí chủ có thể mua ‘thuốc hoán đổi’ như vậy thì zombie sẽ xem kí chủ là đồng loại của mình, sẽ không tấn công cô, vật này tốn năm mươi điểm tích lũy.”

“Thuốc hoán đổi? Được, ta mua.”

“Đinh --- mua ‘thuốc hoán đổi’ thành công, số lần sử dụng, một lần. Trừ năm mươi điểm tích lũy.”

Nếu muốn mau chóng tăng độ hảo cảm của nam chính, vậy phải đi cùng với nam chính.

Vừa hay, có thể hoàn thành nguyện vọng của ký thể, rời xa cha mẹ vô tình.

Cô liền đi rửa mặt, thay đổi quần áo bình thường, cột mái tóc dài ra đằng sau, mang đôi giày thể thao.

Cô ở trên lầu hai, cũng không tính là cao, cô leo thẳng từ trên ban công xuống.

Đập vào mắt cô là những zombie hung hăng xông vào cản xé con người, có người lái xe chạy đến nhưng bị đám zombie chặn đường, người lái không kịp đạp thắng, đành phải vội vàng chuyển hướng, không có không chế được xe, lập tức đâm vào một gốc cây, zombie đập vỡ kính, chui vào trong ăn thịt người lái xe.

Một phụ nữ có thai, có lẽ là đang đi dạo, nhưng bị một zombie nhào tới, sau đó bị rạch bụng, đứa bé trong bụng đã phát triển đầy đủ, giật giật, không kịp kêu khóc, đã bị cắn nát.

Điền Mật cố gắng kìm chế cảm giác buồn nôn, nhìn một vòng xung quanh. Lúc này cô đang ở trong công viên, nếu Thụ Tử Quân muốn tới nhà ba mẹ cô, phải đi qua chỗ này trước, cô cúi người, đi sang lề đường.

Bởi vì cô ‘thuốc hoán đổi’ cho nên những zombie kia chưa từng liếc mắt nhìn cô đến một cái.

“Bíp---” Một chiếc xe đang chạy tới, Điền Mật nhìn qua, ngồi ở vị trí lái xe, chính là Thụ Tử Quân.

Thụ Tử Quân thấy Điền Mật đứng ngoài lề đường, mà zombie chỉ đứng cách cô hai mét, anh cực kì nóng lòng, vội vàng nhấn còi.

Khi Thụ Tử Quân tới, Điền Mật lập tức mở cửa xe, ngồi bên cạnh ghế tài xế.

“Mau lên, về nhà!”

Thụ Tử Quân nhìn cô một cái, phát hiện ngoại trừ sắc mặt của cô có chút xanh xao, ngoài ra không có gì hết. Anh nhìn ngôi biệt thự của cha mẹ Điền, vẫn còn do dự chưa chịu đi.

Điền Mật suy nghĩ một chút: “Ba mẹ em nói, không muốn để hai chúng ta quen nhau, còn bắt em phải lấy con trai của tập đoàn Tần thị.”

Tới mức này Thụ Tử Quân không chút do dự, lập tức lái xe rời đi.

Lúc hai người quay lại nhà trọ, Thụ Tử Quân dần dần mất ý thức, cơ thể thỉnh thoảng run lên một cái.

Anh nhìn thấy Điền Mật đang băng bó vết thương cho mình, anh nghĩ, có lẽ bản thân đã bị nhiễm bệnh rồi. Anh sắp biến thành những quái vật ăn thịt ngoài kia rồi.

Không được, anh không thể làm Điền Mật bị thương!

Thụ Tử Quân giãy giụa muốn đứng lên, chuẩn bị bỏ đi.

Điền Mật vội vàng kéo anh lại: “Tử Quân, anh muốn đi đâu?”

“Tôi bị lây bệnh rồi.” Thụ Tử Quân nhìn cô, trong đôi mắt luôn luôn là sự bình tĩnh, mang theo tràn đầy yêu thương và không đành lòng.

“0051, có thứ gì có thể khiến ta dễ dàng khóc không?”

“Có thừa kí chủ, có ‘hoa lê đẫm mưa’ một lần sử dụng tốn ba mươi điểm tích lũy, sử dụng vĩnh cửu là chín mươi điểm tích lũy.”

“Mắc vậy sao?”

“Thứ này dùng rất tốt nha, nó sẽ không làm người ta khóc khó coi, ngược lại khiến người ta nhìn thấy phải thương tiếc, đây là vũ khí lợi hại nhất của bạch liên hoa đó!”

Điền Mật suy nghĩ một chút, cho tới tận bây giờ cô chưa từng khóc, nhưng nếu không có ‘hoa lê đẫm mưa’ thì rất khó có thể hoàn thành nhiệm vụ.

“Mua quyền sử dụng vĩnh cửu đi.”

“Đinh --- mua ‘hoa lê đẫm mưa’ vĩnh viễn thành công, trừ chín mươi điểm tích lũy.”

Sử dụng ‘hoa lê đằm mưa’.

Trong đôi mắt Điền Mật chứa đầy nước mắt, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể rơi xuống: “Vì vậy anh muốn rời khỏi em sao? Anh muốn để em ở đây một mình sao?”

Trong lòng Thư Từ Quân có chút khó chịu, khó nhọc nâng cánh tay lên, sờ khuôn mặt Điền Mật, nước mắt Điền Mật lập tức rơi xuống, rơi vào tay anh, vô cùng nóng bỏng, làm phỏng trái tim anh.

“Tôi không muốn làm hại em.”

Điền Mật vội vàng lắc đầu: “Em không sợ, thật đó, anh có thể ở trong phòng, em khóa cửa lại, như vậy thì anh sẽ không thể làm hại em! Em không muốn xa anh, không muốn, nếu anh đi ra ngoài, sẽ giống như những zombie kia, không ý thức mà cắn giết con người.”

Thư Từ Quân cũng không muốn, anh nhìn sang cánh cửa, có vẻ khá chắc chắn, trong nhà còn chút đồ ăn, cho nên Điền Mật tạm thời không lo bị đói.

Anh nghĩ, có lẽ vài ngày sau, anh sẽ khỏe hơn, hoặc là, chính phủ sẽ nhanh chóng phái viện binh tới cứu người.

Gật đầu một cái, dặn dò Điền Mật phải khóa cửa thật kỹ, không được đi ra ngoài, sau đó Điền Mật dìu anh vào trong phòng.

Không được ra ngoài? Mới là lạ ý!

Dù sao thì hiện tại cô sẽ không bị zombie cắn, cô muốn đi tìm nhiều thức ăn một chút, bây giờ mới là ngày đầu của mặt thế, đồ ăn trong siêu thị vẫn chưa bị phá hư, những thứ kia lại chỉ có hạn trong thời gian ngắn, nếu như không đi mua ẹ, đến lúc đó chỉ có thể cầm mà không thể ăn.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chinh Đề Là Của Ta (Nam Chủ Đề Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Mặt thế văn (4)

Editor: Snowflake HD

Cô nhủ mày, bữa trước đọc tiểu thuyết mặt thế, mấy nhân vật nữ chính đều có trữ vật không gian chính là bàn tay vàng.

Mặc dù cô không biết nữ chính của tiểu thuyết này có hay không.

“0051, có thể cho ta cái không gian gì đó không?”

“Có, nhưng mà cần phải mua, trong truyện này cũng có người sử dụng, chín mươi điểm tích lũy, sử dụng vĩnh cửu là hai trăm điểm tích lũy.”

Trên mặt Điền Mật đầy vạch đen, hôm nay cô đã sử dụng hết một trăm bốn mươi điểm tích lũy, mà cô chỉ có một trăm tám mươi điểm, muốn mua không gian, căn bản là chưa đủ nha.

“Kí chủ, có thể nợ nha 〰”

Điền Mật: “...” Sau khi hoàn thành nhiệm vụ này không biết có đạt được một trăm điểm tích lũy hay không, mà cô lại xài hết gần bốn trăm điểm tích lũy.

“Chẳng phải kí chủ đã nói rồi sao, điểm tích lũy cũng giống như tiền, có thể xài bao nhiêu cũng tiền, chỉ cần xài đúng chỗ.”

Haiz, hình như cô từng nói như vậy thật.

“Không gian kia có giống như tiểu thuyết viết không, bỏ vào nóng, lấy ra cũng nóng. Bỏ vào lạnh, lấy ra cũng là lạnh?”

“Đúng vậy, thưa kí chủ.”

“Không gian này có thể rộng đến bao nhiêu?”

“Năm mươi mét vuông. Đồ vật chúng ta bỏ vào bên trong sẽ tự động nén lại, vì vậy khi lấy ra vẫn giữ được nguyên dạng.”

Được rồi, xem ra, có vẻ rất đáng giá. Thiếu nợ thì cứ thiếu đi.

“Ta muốn mua sử dụng vĩnh cửu.”

“Đỉnh --- mua không gian vĩnh cửu thành công, trừ hai trăm điểm tích lũy.”

Trong đầu Điền Mật đột nhiên có một cảm giác trống trải: “Cái đó chính là không gian sao?”

“Đúng vậy kị chủ, chỉ cần cách vật thể một mét hoặc gần hơn, không cần đụng vào, chỉ cần suy nghĩ, là có thể hút vật thể vào trong không gian, quan trọng là chỉ có thể hút và thả vật chết.”

Cũng không tệ lắm, khoảng cách một mét, không cần đụng vào, nếu như cô muốn ‘thu’ thứ gì mình thích, thì rất dễ dàng nha. Hơn nữa, lại chẳng ai biết là do cô làm.

Ừ, đột nhiên cảm thấy hai trăm điểm tích lũy này, xài rất hợp lý đấy.

Nhìn đồng hồ, bây giờ đã quá một giờ. Cô đi đến cửa phòng, trong phòng phát ra tiếng gầm vừa giống của thú vật lại có vẻ không giống, cô biết rõ, nam chính đã biến thành zombie rồi.

Suy nghĩ một chút, hay là cô ra ngoài gom đồ ăn trước.

Nếu cô nhớ không nhầm lúc trước ký thể có mua một thanh kiếm trên mạng, là vật mà ký thể yêu thích, hình dáng thanh kiếm kia rất kì quái, ký thể đã bỏ ra hơn một vạn để mua.

À... tuy rằng không sợ zombie cắn, nhưng lỡ như khi đi ra ngoài đứng giữa một đám zombie, người khác mà thấy, chắc sẽ không nghĩ cô là quái vật chứ?

Chi bằng bản thân tập luyện cách giết zombie.

“Kị chủ, ở thế giới này còn có một nhiệm vụ nhỏ, có thể kiếm được điểm tích lũy, hoặc là đổi lấy tinh hạch.”

“Vậy còn không mau nói!” Điền Mật hết sức vui mừng. Điểm tích lũy cũng được, mà tinh hạch cũng được, nếu là tinh hạch, thì có thể giải quyết vấn đề phiên não nuôi dưỡng zombie vương của Điền Mật rồi.

Cô là người, càng không thể bắt con người cho nam chính ăn, cô chưa đủ tàn nhẫn để làm việc đó. Hơn nữa, ăn tinh hạch tiến hóa nhanh hơn, nói không chừng nam chính sẽ sớm khôi phục trí lực. Nói như vậy, cô có thể nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ!

“Giết mười zombie được 2 điểm tích lũy, hoặc là một viên tinh hạch cấp 1.”

Điền Mật đen mặt, giết mười zombie mới được 2 điểm, cô bủi môi khinh thường. Nhưng nói chung có vẫn hơn không.

Đã tiếp nhận nhiệm vụ, Điền Mật đội mũ lưới trai, mang kính râm, đeo theo một cái khẩu trang dày, mùi máu tươi bên ngoài quá nặng, hơn nữa còn có mùi thối rửa, cô thật sự không chịu nổi.

0051 có một thứ gọi là ‘tị tức được thủy’ (tránh mùi) nhưng mà hôm nay cô đã tốn quá nhiều điểm tích lũy rồi, vẫn còn một khoản nợ nữa, cho nên đành quên đi vậy.

Cô không có ý định lái xe, bởi vì trong khu nhà trọ có một siêu thị, bên ngoài cách đó không xa cũng có một cái. Hơn nữa, nếu đi bộ, càng dễ dàng giết được zombie, zombie không cắn cô, cô muốn giết bao nhiêu cũng được.

Lúc này, thang máy vẫn còn hoạt động, cô lại ở trên lầu mười, tuy nhiên cô không định đi thang máy, đi qua từng lầu càn quét một. Bởi vì sợ người khác nhìn thấy bộ dạng, cho nên mới đeo mắt kính. Hôm nay mới là ngày đầu tiên, vẫn còn rất nhiều người sống.

Vừa mở cửa ra, liền nhìn thấy một zombie lao đảo đi ngang qua cửa phòng nhà cô, nghe thấy tiếng động, hần nghiêng đầu nhìn, trong miệng còn gặm gừ, sau đó giống như không nhìn thấy Điền Mật, quay đầu, tiếp tục đi.

Điền Mật nhìn theo hần, tuy là có đeo khẩu trang, nhưng vẫn ngửi thấy mùi hôi thối, cô thở dài, giờ kiểm chém từ đỉnh đầu của zombie, chém zombie thành hai, óc chảy ra. Zombie lập tức ngã xuống đất.

Trong đầu xuất hiện ‘số lượng zombie đã giết: 01’.

Điền Mật nhìn zombie trước mặt, còn có thanh kiếm dính máu đỏ thẫm và màu trắng của óc, liền nôn ọe một tiếng. Sau đó nước một ngụm nước bọt, tận lực kiềm chế cảm giác buồn nôn xuống. Tiếp tục đi tới chỗ cầu thang.

Trên đường đi Điền Mật đã giết được tổng cộng 20 zombie.

Mới đó đã có thể đổi được bốn điểm tích lũy và hai tinh hạch, Điền Mật rất hài lòng, nghĩ rằng về sau phải đi giết zombie nhiều một chút.

Dọc đường đi cô thấy zombie liền giết, thẳng đến khi ra khỏi nhà trọ, cô dự định đi gom đồ trong siêu thị.

Lúc này, trên đường đã không còn người sống, cùng lắm thì gặp vài chiếc xe phóng đi như tên lửa, tuy nhiên cũng có rất nhiều xe đậu bên lề đường, nhưng cơ bản thì không còn nguyên vẹn, đủ để thấy, bọn họ đều bị ép dùng xe.

Những zombie kia không nghĩ thấy khí tức người sống, cho nên chậm rãi đi qua đi lại.

Cô biết rõ, bọn zombie này chỉ ở linh giai, đợi khi bọn chúng tiến hóa thành nhất giai, trong não sẽ phát triển tinh hạch, tốc độ cũng được tăng lên, sau khi đến ngũ giai, zombie còn có thể sinh ra trí lực. Ở bát giai, zombie sẽ có được dị năng riêng.

Mà Thử Từ Quân là zombie vương, tiến độ phát triển càng nhanh hơn bình thường, một số zombie lợi hại, cùng lắm chỉ sinh ra trí lực mà thôi. Còn Thử Từ Quân không những sinh ra trí lực, chỉ số thông minh cũng cực cao, còn có thể hồi phục trí nhớ, và lại còn có được dị năng hệ tinh thần mạnh nhất.

Nếu như anh có ý tưởng muốn hủy diệt nhân loại, Diên Mật khẳng định, nhân loại không có sức lực phản kháng.

Cô đứng trước cửa siêu thị, cửa lập tức mở ra.

Bởi vì siêu thị mở cửa rất sớm, trước cửa siêu thị có một cô gái zombie áo khoác đỏ, phía trên ngực có tên, có lẽ là nhân viên trong siêu thị.

Cô tiến lên, một kiếm giải quyết cô gái zombie kia, đi vào siêu thị, giải quyết nốt mấy zombie còn lại.

Cô chưa định đi thu đồ, cô biết rõ trong các siêu thị đều có một kho hàng. Cô đi thẳng đến nhà kho.

Thu hơn hai mươi thùng nước khoáng, nhìn vào trong không gian, kết quả chỉ chiếm một diện tích rất nhỏ, sau đó cô tiếp tục thu sạch sẽ kho hàng, tất cả đồ vật trong kho đặt bên ngoài chiếm hơn phân nửa diện tích.

Nhưng mà bỏ vào trong không gian chỉ có tồn năm mười mét vuông, còn chưa được một phần ba không gian.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chinh Đề Là Của Ta (Nam Chủ Đề Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Mạt thế văn (5)

Editor: HD

Diên Mật cực kì vui mừng, chuyện buồn phiền vì mắc nợ lúc trước thoáng cái bay mất tiêu.

Không gian này quá cường đại rồi, về sau nếu đi sang thế giới khác làm nhiệm vụ vẫn có thể dùng tới!

Giống như chợt nhớ ra cái gì đó, Diên Mật gọi 0051: “Đồ vật trong không gian của ta, nếu như đi sang thế giới khác, có thể mang theo được không?”

“Thật xin lỗi kí chủ, không thể, đi tới thế giới mới, tất cả đồ vật trong không gian sẽ tự động biến mất.”

“Được rồi.” Diên Mật nhún vai, về mặt không sao cả.

Cô đi ra bên ngoài, thu gom hết những thức ăn ngắn hạn như sữa kem thịt, thịt đông lạnh, những vật khác cô để cho người đến sau, dù sao, cô cũng không phải loại người máu lạnh. Không thể lấy hết đồ ăn của người khác được.

Cô tiếp tục đi giết zombie, rồi tới siêu thị trong khu nhà trọ, nói chung vào đó cô cũng chỉ lấy mấy thức ăn ngắn hạn, sau đó liền trở về phòng.

Cô lấy mấy cái thùng nước lớn mà mình tìm thấy ở siêu thị từ trong không gian ra, đặt ở trong nhà vệ sinh, đổ nước đầy thùng, sau đó đổ nước vào tất cả những thứ có thể đựng được trong nhà. Cô biết rõ mấy ngày nữa sẽ hết nước.

Sau đó lại lấy mấy thức ăn còn sống trong không gian, nấu chín rồi lại bỏ vào. Tiếp đó là nấu cơm.

Mấy ngày nữa sẽ cúp điện, à... , ngày mai phải đi tìm máy phát điện. Nếu không sẽ rất bất tiện. Cô lại tìm laptop, download rất nhiều tiểu thuyết cùng phim thần tượng gì gì đó.

Suy nghĩ dù sao trong thời gian này cũng không thể lấy được độ hào cảm từ nam chính, chỉ bằng cứ ngồi đọc tiểu thuyết, biết đâu lại gom góp được một chút kinh nghiệm theo đuổi.

Sau khi hết bận rộn vụ đồ ăn, cô bắt đầu coi lại xem đã giết được bao nhiêu zombie, trong đầu xuất hiện ‘số zombie đã giết: 58’.

Ồ... cũng không tệ lắm, có thể đổi năm khối tinh hạch cấp 1.

“Kí chủ muốn đổi tinh hạch sao?”

“Ừ, đổi đi.”

Trong không gian xuất hiện năm viên tròn tròn trong suốt rất giống thủy tinh, đó chính là tinh hạch.

Đi vào phòng, cô hít một hơi thật sâu, chuẩn bị tâm lý thật tốt, cô sợ phải chứng kiến bộ dạng hư thối của nam chính, chậm rãi mở cửa phòng.

Lúc này Thư Từ Quân đang đứng trước cửa sổ, liên tục cào bới lưới bảo vệ. Nghe thấy tiếng động, hắn quay đầu lại, hiện ra khuôn mặt xám tro, thật ra thối rữa cũng không nghiêm trọng lắm, da mặt chỉ bị nứt một chút, lộ ra màu đỏ của máu thịt, nhìn chung khuôn mặt của hắn giống như bị dao cắt một đường. Giữa ánh mắt là một màu trắng đục, trong lòng trắng mắt hiện đầy tơ máu, đầu tóc gọn gàng ban đầu có hơi rối bời, cả người ngoại trừ cánh tay bị thương, xem như là rất sạch sẽ.

Hắn gầm nhẹ, nhìn thử xem, sau đó đi đến gần cửa.

Điền Mật đứng ngay cửa phòng, tuy rằng cô có chút ghét bỏ Thư Từ Quân, nhưng mà, nói chung Thư Từ Quân vẫn tốt hơn đám zombie ngoài kia rất nhiều.

Cô không sợ máu tanh, cũng không sợ mùi máu tươi, dù sao trước kia ở trong phòng thí nghiệm, cô đã sớm quen rồi. Nhưng mà mùi hôi thối trên người zombie, khiến cho cô cảm thấy vô cùng buồn nôn.

Thật ra trên người Thư Từ Quân cũng có chút hôi thối, tuy nhiên có lẽ vì Thư Từ Quân không ăn thịt người cho nên mùi trên người không quá nồng.

Lúc này zombie cũng không khác gì người mù lòa, bọn họ chỉ có thể đi theo mùi con người, đợi khi đến tam giai, mới từ từ khôi phục thị lực.

“0051, năm khối tinh hạch này, có thể làm nam chính thăng cấp tới nhất giai không?”

“Kí chủ, ta cũng không biết, phải dựa vào tố chất của nam chính thôi, nhưng mà, nam chính là zombie vương, cho nên khẳng định tố chất của hắn không tệ.”

Điền Mật gật đầu, lấy năm khối tinh hạch ra.

Có lẽ vì tinh hạch có mùi, hoặc là có một loại lực hấp dẫn riêng.

Tinh hạch vừa được lấy ra, Thư Từ Quân lập tức kích động, bước chân nhanh hơn, cướp lấy tinh hạch trên tay Điền Mật, bỏ vào trong miệng mình.

Ba lần hai lượt liền nhai hết vào bụng, sau đó, bịch một tiếng, ngã xuống đất.

Điền Mật tròn mắt nhìn, có chút không phản ứng kịp. Chết rồi sao? Đây là nam chính mà, sao mới đó đã chết rồi?

“0051, phải làm gì bây giờ?!”

“Ách, chẳng lẽ hắn chết rồi? Hoặc là tiến giai? Hoặc là do ăn nhiều quá chăng?”

0051 cũng không biết tình trạng của Thư Từ Quân là vì sao.

Điền Mật lo lắng được một lúc, sau đó không lo lắng nữa, nếu nam chính dễ dàng chết như vậy, còn gì gọi là nam chính nữa.

Điền Mật kéo Thư Từ Quân lên giường nằm, sau đó Điền Mật ra khỏi phòng. Cô không có khóa cửa, dù gì Thư Từ Quân cũng sẽ không cắn cô.

Cô lấy một cây kem ở trong không gian ra, rồi bật máy tính lên, vừa coi phim thần tượng, vừa ăn kem, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng cười rất êm tai.

Thư Từ Quân cũng không dễ chịu gì, tuy rằng hắn không biết biểu đạt như thế nào, nhưng mà cơ thể hắn rất nóng, vô cùng nóng.

Nếu như hắn có thể hình dung, thì chính là nóng như trên lò lửa, sau nóng là lạnh, lạnh như đặt mình trong hầm băng.

Thật ra, Điền Mật cho Thư Từ Quân người mới vừa biến thành zombie ăn năm viên tinh hạch ngay một lúc, hiện tại hắn chưa biến hình hoàn toàn, cho nên tất nhiên có chút không chịu nổi năm viên tinh hạch.

May mà cho dù hắn mới biến thành zombie, nhưng sức mạnh lý trí của hắn hết sức kiên cường.

Vì vậy, sau khi Điền Mật coi xong hai bộ phim thần tượng, thì lúc đó trên mặt Thư Từ Quân đã không còn dấu vết thối rữa, chỉ còn màu xanh đen. Nghe thấy tiếng ồn, Thư Từ Quân lập tức mở mắt ra. Ánh mắt hắn biến thành màu đỏ, đỏ giống như máu.

Hắn vẫn còn đang nằm, Điền Mật cúi người nhìn hắn, tới rất gần hắn. Trên người hắn không còn mùi thối rữa nữa.

Điền Mật làm cho Điền Mật rất hài lòng, cô nhớ là sau khi Thư Từ Quân khôi phục trí nhớ, vẫn có được trí nhớ lúc làm zombie, vì vậy, để công việc sau này dễ dàng hơn, từ nay về sau, Điền Mật phải giả vờ giả vịt rồi.

“Từ Quân, anh nhận ra em có phải không? Anh xem, anh không có cắn em” Điền Mật cời gầy, nằm xuống bên cạnh Thư Từ Quân.

“Tư Quân, em rất sợ, những zombie ngoài kia rất đáng sợ! Cũng may có anh ở bên cạnh em.” Điền Mật nghiêng đầu cười với Thư Tư Quân, trong mắt xuất hiện sự bất lực và mê mang.

Lần đầu tiên Thư Tư Quân đã thăng cấp tới nhị giai, hắn có thể mơ hồ nhìn thấy. Hắn nghiêng đầu nhìn Điền Mật, chớp chớp mắt, hiển nhiên không hiểu Điền Mật nói cái gì: “Rống---”

Ha... , Điền Mật xem như đã nhận được phản hồi từ hắn.

“Đình --- hảo cảm nam chính +5, độ hảo cảm 5. Kí chủ cố gắng lên!”

Ừ, từ bây giờ đã bắt đầu tính hảo cảm rồi nha!

Cô vui vẻ nhắm mắt lại, chuẩn bị ngủ một chút, 0051 vừa mới nói cho cô biết, hiện tại Thư Tư Quân là zombie nhị giai, về sau chỉ ăn tinh hạch cấp 2, hoặc là hai viên tinh hạch cấp 1, một viên cấp 2 để chống đói.

Suy nghĩ, về sau phải giết gấp đôi số lượng zombie rồi. Ai nha ~

Thư Tư Quân nhìn Điền Mật một lượt, hắn không hiểu vì sao bản thân không muốn rời mắt khỏi người Điền Mật. Nghi hoặc nháy mắt mấy cái, nhìn lên trần nhà, rồi không động đậy nữa.

Bên ngoài thỉnh thoảng phát ra mấy tiếng gào to, hoặc là tiếng xe cộ chạy qua.

Điền Mật dần dần đi vào mộng đẹp.

Tỉnh lại lần nữa, Thư Tư Quân đã không còn nằm trên giường.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đầu Là Của Ta (Nam Chủ Đầu Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Mật thể văn (6)

Editor: HD

Sắc trời bên ngoài đã sập tối, cô giờ tay bật đèn, đồng hồ báo thức trên bàn chỉ bảy giờ bốn mươi lăm phút. Tiếng điện thoại bắt đầu vang lên.

Điền Mật day day trán, bước xuống giường đi ra ngoài phòng.

Phòng khách không có mở đèn, lúc này Thư Tư Quân đang ngồi bên cạnh bàn trà, mắt hắn nhìn chăm chăm vào điện thoại phát sáng, giống như có thể nhìn thấy một hồ đen trong điện thoại.

Hắn giờ tay chạm vào điện thoại, điện thoại di động rung chuyển khiến cho hắn giật mình lập tức rút tay về, “Rống---”

Điền Mật mở đèn lên, ánh mắt Thư Tư Quân liền dời đến người cô.

Cô bày ra vẻ mặt tươi cười: “Tư Quân dậy rồi sao?”

“Rống---”

Điền Mật nhún vai, đi đến trước mặt Thư Tư Quân, cầm lấy điện thoại, trên màn hình hiện ra tên mẹ Điền.

Cô lập tức cúp điện thoại, sau đó tắt máy.

Nhìn thấy Điền Mật cầm điện thoại, rồi điện thoại không phát ra tiếng nữa. Thư Tư Quân nhìn điện thoại, lại nhìn sang Điền Mật, đôi mắt đỏ vội vàng xoay chuyển.

Điền Mật cảm thấy Thư Tư Quân có chút ngốc nghếch, cười cười, giờ tay vuốt tóc Thư Tư Quân.

Cảm giác có chút đói bụng, cô đi vào phòng bếp làm món cơm chiên trứng. Ngồi trên ghế sofa vừa coi phim thần tượng vừa ăn cơm.

Thư Tư Quân bắt chước bộ dáng của cô, ngồi xuống ghế sofa, ánh mắt của hắn thỉnh thoảng nhìn vào màn hình máy tính, thỉnh thoảng lại nhìn xem Điền Mật ăn cái gì.

Không ngờ đôi mắt hắn lại tỏ vẻ nghi ngờ, Điền Mật thấy hắn như vậy, suy nghĩ một chút, múc một muống com chiên trứng đưa tới trước miệng Thư Từ Quân.

Thư Từ Quân theo bản năng há miệng, com chiên trứng vừa vào trong miệng hắn, hắn lập tức phun ra: “Rống---” Hắn cảm thấy vật này thật khó ăn muốn chết!

Điền Mật nhú mào, lấy khăn tay lau miệng giúp cho Thư Từ Quân, càng khiến hắn nhỏ sạch sẽ mọi thứ trong miệng.

“Từ Quân không thích ăn cái này sao?”

Cô vẫn cho rằng zombie có thể ăn com.

“Rống---” Tuy rằng không hiểu Điền Mật nói gì, nhưng hắn vẫn rống lên một tiếng.

Hai người đều không hiểu lời nói của đối phương, nhưng mà Điền Mật tiếp tục phối hợp trò chuyện với Thư Từ Quân.

Nói lại tất cả chuyện tốt đẹp của hai người, lâu lâu Thư Từ Quân rống lên một tiếng, biểu hiện hắn vẫn tồn tại.

Sáng hôm sau, quay đầu lại, cô phát hiện Thư Từ Quân luôn luôn đi theo sau mình.

--- --- hắc tuyến --- ---

Từ ngày hôm qua, cô đã phát hiện Thư Từ Quân rất dính lấy mình, cô đi đâu, Thư Từ Quân đi theo đến đó.

Cô muốn đi ra ngoài, nhưng không thể dẫn Thư Từ Quân đi cùng, lỡ như khi đi ra ngoài, Thư Từ Quân ngửi thấy mùi con người nhưng lại không thể kiểm soát được bản thân, hiện tại hắn đã là zombie nhị giai rồi.

Có lẽ bây giờ bên ngoài cũng có người sở hữu dị năng, nhưng muốn đối phó với Thư Từ Quân nhị giai, sẽ vô cùng khó khăn đấy.

“Từ Quân, em muốn đi ra ngoài tìm thức ăn, anh không thể đi cùng với em đâu.”

“Rống---” Thư Từ Quân nghiêng đầu nhìn cô, không hề nhúc nhích.

Ài... Điền Mật thở dài, đi vào, đóng cửa. Sau đó nắm tay Thư Từ Quân, đi vào phòng.

Thư Từ Quân rất ngoan ngoãn để tùy ý cô nắm tay hắn, chỉ cúi đầu nhìn cô.

Cô đặt Thư Từ Quân ngồi xuống giường, sau đó Điền Mật nhanh chóng nghiêng người bỏ đi, đóng cửa phòng lại, vội vàng chạy ra ngoài.

Thư Từ Quân gào rất to, đập cửa phòng ầm ầm. Cô không biết cửa phòng này có thể chịu được sức lực của Thư Từ Quân hay không, nhưng mà cô cũng không biết làm cách gì khác.

Hôm nay cô không đi ra khỏi khu nhà trọ, cả khu nhà trọ này rất lớn, có không ít zombie.

Cô mệt mỏi đứng lại nghỉ ngơi một chút, sau đó tiếp tục đi giết.

Cô ngày càng tiến bộ, thủ pháp giết zombie cũng ngày càng thuần thục, hiện tại cô chỉ xem việc giết zombie là nhiệm vụ cần thiết.

Giết nhiều zombie một chút, có thể đổi được tinh hạch, sau đó khiến nam chính mau chóng tiến giai, khôi phục trí nhớ và năng lực, như vậy cô sẽ nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ.

Cô giết một mạch đến tận tối, thỉnh thoảng trông thấy có người đứng ngay cửa sổ hoặc sân thượng nhìn mình.

Có lẽ bọn họ sẽ cho rằng cô là người kì lạ, dù gì hôm nay cũng mới là ngày mặt trăng thứ hai, vẫn còn rất nhiều người còn sống.

Trời sập tối, cô cảm thấy mệt mỏi liền kéo cơ thể về phòng.

Mở cửa, giờ tay bật đèn như mọi khi.

Vừa quay đầu lại, lập tức nhìn thấy Thư Từ Quân đứng sau lưng.

Trước đó, Điền Mật đã chải tóc sạch sẽ gọn gàng cho hắn, hiện tại không biết lý do tại sao nó lại trở nên rối loạn, áo sơ mi trắng hôm qua cũng nhăn nhó, hắn cũng không mang giày.

Hắn cứ nhìn Điền Mật như vậy, con mắt màu đỏ, Điền Mật cảm thấy hắn đang bắt mắt và lên án mình.

Điều này khiến cho Điền Mật dờ khóc dờ cười.

“Tư Quân ~ em đi tắm trước, tắm xong rồi mới giải thích cho anh được không?”

“Rống---” Thư Tư Quân thấp giọng rống một tiếng, sau đó quay đầu đi đến ghế sofa ở phòng khách ngồi xuống, nghiêng đầu nhìn cô.

“...”

“0051, có phải nam chính đã có trí lực rồi không hả?”

“Kí chủ, ta cũng không biết ~”

Được rồi, không suy nghĩ vấn đề này nữa.

Cô đi giết zombie nguyên cả ngày, cực kì mệt mỏi, trên người dính đầy máu zombie, còn có một số thứ rất buồn nôn, thôi muốn chết!

Lúc đi ngang qua phòng Thư Tư Quân, cô dừng lại, toàn bộ cửa trong phòng đều bị Thư Tư Quân đập nát, hơi nhú lông mày, cầm cây chổi quét dọn gỗ vụn trên sàn, sau đó đi vào toilet.

Tắm rửa xong, cô ném quần áo mới thay vào thùng rác.

Cô cầm khăn mặt, lau sạch tóc, sau đó đi đến phòng khách, ngồi xuống bên cạnh Thư Tư Quân.

“Rống---”

Tay đang lau tóc của Điền Mật dừng một chút, nhún nhún vai, bỏ tay xuống, cười rặng rờ với Thư Tư Quân.

“Tư Quân, em biết em đi ra ngoài cả ngày cho nên anh giận. Nhưng mà Tư Quân, anh xem đi, em ra ngoài tìm đồ ăn cho anh mà.”

Cô mở tay ra, là ba viên tinh hạch cấp hai.

Hôm nay cô giết ba trăm lẻ hai con zombie, cộng thêm số dư của tối qua là tám, tổng cộng ba trăm mười, trước mắt cô dùng sáu mươi zombie để đổi ba khối tinh hạch cấp 2.

Vừa nhìn thấy tinh hạch, Thư Tư Quân lập tức bỏ tinh hạch vào miệng ăn.

Hôm nay hắn không có té ngã như ngày hôm qua, hắn nhắm mắt lại, vẻ mặt thể hiện sự thoải mái.

Điền Mật thấy hắn như vậy, không để ý tới hắn nữa, bật máy tính coi phim thần tượng.

Một lát sau, tóc của Điền Mật bị người khác kéo một cái, cô nghiêng đầu coi thử, thì thấy Thư Tư Quân đang nhìn mình.

Da của hắn lúc này chỉ trắng hơn người bình thường một chút, đôi mắt biến thành màu đỏ tím, giống như đang đeo lens, những tơ máu trong tròng trắng mắt đã biến mất gần hết. Bộ dạng hiện tại của hắn không khác gì được điêu khắc mà thành.

Ánh mắt hắn trong suốt không ít, lúc hắn nhìn Điền Mật, ánh mắt rất tập trung, không còn mơ hồ nữa.

Lại tiến giai rồi sao?

Đúng vậy, bây giờ Thư Tư Quân ở tam giai. Thật không hổ danh là zombie vương, quá mức mạnh mẽ. Trong lòng Điền Mật thầm giờ ngón tay cái.

“Tư Quân?”

“Rống---”

“Đinh --- hảo cảm nam chủ +5, độ hảo cảm 10, kí chủ cố gắng lên!”

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đầu Là Của Ta (Nam Chủ Đầu Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Mạt thế văn (7)

Editor: HD

Lại tặng 5 điểm hảo cảm.

Tuy rằng không nhiều lắm, nhưng mà nhân vật nam chính vẫn chưa khôi phục trí lực, cho nên có được một chút điểm là Điền Mật hài lòng lắm rồi.

Căn phòng của Thụ Tử Quân đã không thể dùng được nữa, với lại hôm nay Điền Mật giết khá nhiều zombie, có lẽ vẫn đủ để đổi thành tinh hạch cho Thụ Tử Quân ăn mấy ngày.

Dựa vào tốc độ tiến giai của Thụ Tử Quân, Điền Mật tin rằng, Thụ Tử Quân sẽ nhanh chóng khôi phục năng lực và trí nhớ.

Cô đứng dậy, đi về phía phòng ngủ chính, không cần phải nói, Thụ Tử Quân tự giác đi phía sau cô.

Một mồi cả ngày trời, Điền Mật vừa nằm xuống, liền ngủ thật say, cô không để ý đến Thụ Tử Quân đang nằm bên cạnh mình, hần vẫn nhìn cô chăm chăm.

Điền Mật ngủ một phát tới thẳng trưa hôm sau, cô bị đói làm cho tỉnh.

Mơ mơ màng màng mở mắt, liền nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch của Thụ Tử Quân.

Nháy mắt mấy cái, giống như là Thụ Tử Quân đã nhìn cô từ tối qua đến tận bây giờ vậy. Chẳng lẽ, hần thật sự nhìn cô cả đêm sao?

Khóe miệng run rẩy một chút, dùng hai bàn tay xoa mặt, sau đó nở nụ cười tươi với Thụ Tử Quân: “Tử Quân, dậy sớm vậy!”

Nếu như Thụ Tử Quân có trí lực, đầu hần nhất định chứa đầy hắc tuyến, bây giờ là giữa trưa, vậy mà dám nói với hần là sớm.

Lại tiếp tục đổi zombie lấy ba viên tinh hạch cấp 3, rồi đưa cho Thụ Tử Quân.

Sau đó không để ý đến hần, đi thẳng ra ngoài, chuẩn bị nấu cơm.

Thụ Tử Quân ở lại trong phòng không bước ra ngoài, nhưng Điền Mật không hề lo lắng, cô vẫn bình thản ngồi đọc tiểu thuyết.

Nghiên cứu mấy cái cung đấu tâm kế, còn có biện pháp hãm hại người khác này nọ.

Những nữ nhân kia quá kinh khủng, Điền Mật rung mình một cái, hy vọng nàng không có cơ hội đi đấu mưu kế với mấy nữ nhân kia.

Gặp lại Thụ Tử Quân lần nữa là vào buổi chiều.

Thụ Tử Quân vừa bước ra ngoài, liền nhìn thấy Điền Mật ngồi trên ghế sofa coi phim thần tượng, ánh mắt đỏ tím di chuyển, chậm rãi đi tới chỗ Điền Mật, sau đó ngồi xuống bên cạnh chân cô.

Ánh mắt Điền Mật di chuyển sang người Thụ Tử Quân, hôm nay Thụ Tử Quân ăn tinh hạch nhưng không có tiến giai, vẫn ở tam giai, nhưng mà có thể xem là tam giai trung kỳ, có lẽ phải ăn thêm mấy viên tinh hạch nữa mới được tiến giai.

Nhưng Điền Mật không dám cho hần ăn một lần quá nhiều, cho dù trong lòng rất muốn nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ, nhưng mà cô thừa biết dục tốc bất đạt.

Mấy ngày tiếp theo, sáng sớm Điền Mật ra ngoài giết zombie, buổi chiều thì quay về nhà, sau đó cho Thụ Tử Quân ăn mấy viên tinh hạch cùng giai.

Tất cả zombie trong khu trọ đều bị Điền Mật giết sạch.

Bởi vì thức ăn dự trữ của mọi người trong khu trọ đã hết, vì vậy bọn họ liền mạng đi ra ngoài siêu thị mua.

Cũng có vài người nhân cơ hội đó lái xe rời khỏi nhà.

Còn có một số người không dám ra ngoài, vừa nhìn thấy Điền Mật, liền bảo Điền Mật chia sẻ thức ăn. Điền Mật tròn mắt nhìn, cô không cho đấy thì sao!

Quân đội chính phủ đã đến một lần, người trong khu trọ biết tin, nếu ở lại nhà trọ thì sẽ bị chết đói, cho nên đều kéo nhau đi tới căn cứ quân đội.

Cô cũng mặc kệ bọn họ, nói chung là không đi cùng đường.

Hôm nay, trong khu trọ chỉ còn lại hai người là Điền Mật và Thụ Tử Quân. Nước đã bị cắt, điện cũng cúp luôn.

Cô vẫn dự trữ rất nhiều nước, đặt ở trong nhà bếp, toilet, trong không gian của cô, cô cũng có rất nhiều máy phát điện.

Đến tối, bốn phía khu trọ cực kì im ắng, một màu đen thui, chỉ có nhà của Điền Mật ở lầu thứ mười vẫn sáng đèn, thỉnh thoảng còn phát ra tiếng người nói chuyện.

Bây giờ nếu Điền Mật muốn đi giết zombie cô phải lái xe đi ra ngoài mới được, thường ngày cô phải đi tới nơi đông đúc người sống, mới gặp nhiều zombie.

Hiện tại khi đi ra ngoài cô đều dẫn Thư Từ Quân đi cùng, những zombie kia vừa nhìn thấy hắn lập tức chạy trốn, bởi vì Thư Từ Quân mà bảo mấy zombie kia tụ tập lại một chỗ, tên zombie nào cũng phải nghe lời, Điền Mật đỡ tốn công chạy đi tìm.

Phần lớn zombie bên ngoài đã tiến giai, đa số đều là nhất giai, đôi khi cũng gặp nhị giai hoặc tam giai.

Lấy được tinh hạch, Điền Mật sẽ trao đổi với hệ thống để chuyển thành tinh hạch cùng giai với Thư Từ Quân.

Cứ tiếp tục làm như vậy, chẳng những Thư Từ Quân có tinh hạch ăn, mà Điền Mật còn có thể đổi điểm tích lũy đi trả nợ.

Một tuần sau, độ hảo cảm từ Thư Từ Quân đã tăng lên bốn mươi điểm. Thư Từ Quân thăng cấp thành công lên tứ giai.

Chữ đầu tiên mà hắn nói là “Đói.”

Điền Mật đang xem tivi, hôm nay cô vẫn chưa cho Thư Từ Quân ăn tinh hạch, mọi khi vào buổi chiều cô mới đưa tinh hạch cho Thư Từ Quân.

Nghe thấy giọng nói của Thư Từ Quân, Điền Mật còn tưởng rằng tai mình nghe lầm, sau đó quay đầu nhìn Thư Từ Quân.

Ánh mắt của hắn vẫn là màu đỏ tím, nhưng bây giờ khá trong suốt, mắt đẹp giống như thạch anh, trong tròng mắt trắng đã không còn tơ máu. Làn da càng trắng hơn bình thường, trên môi hơi hồng hồng. Hắn luôn luôn làm một chuyện chính là ngáy ngốc nhìn Điền Mật.

Không có phản ứng.

Điền Mật tiếp tục xem tivi.

“Ta đói.”

Giọng nói Thư Từ Quân có chút khàn khàn, nếu không lắng nghe cẩn thận, sẽ không thể nghe rõ.

“Từ Quân! Anh, anh nói chuyện được rồi sao?!” Hai mắt Điền Mật mở to, vẻ mặt vui mừng.

Ừ, cuối cùng cũng có một chút cảm giác tồn tại, Thư Từ Quân gật gật đầu, đôi mắt lóe sáng nhìn Điền Mật chăm chú.

Điền Mật vội vàng lấy ra ba viên tinh hạch cấp 5 đưa cho Thư Từ Quân, vẻ mặt tò mò nhìn hắn.

Một tiếng sau, Thư Từ Quân thăng cấp lục giai thành công.

Mở mắt ra, đôi mắt đỏ tím đã biến thành đỏ sẫm, nếu nhìn không kỹ, sẽ cảm thấy hắn không khác gì người bình thường, trong mắt hắn không còn mơ hồ nữa, mà là ý thức của con người.

Hắn nhìn Điền Mật trước mặt, ánh mắt rất phức tạp.

“Đỉnh --- hảo cảm nam chủ +50, độ hảo cảm 90. Kí chủ quá xuất sắc!”

Hả? Vừa rồi tại sao độ hảo cảm lại tăng 50, chuyện gì mới xảy ra trên trái đất này?

Chẳng lẽ? Nam chính vừa khôi phục năng lực lẫn trí nhớ sao?

“Từ Quân?”

“Mật Mật.”

Giọng Thư Từ Quân vẫn khàn, nhưng mà nói chuyện rõ ràng hơn nhiều rồi.

Điền Mật khách môi, vẻ mặt sung sướng: “Từ Quân, anh, anh nhớ lại rồi?!”

“Một chút.”

Thư Từ Quân thật sự đã khôi phục năng lực và trí nhớ, nhưng mà hắn vẫn chưa lấy lại hết ký ức.

Hắn nhớ rõ người trước mặt hắn là ai, cô gái này tên là Mật Mật, hắn nhớ hai người rất thân thiết, hắn cực kì quan tâm đến cô. Nhớ rõ, ánh mắt bắt lực và mơ hồ của cô.

Dù chỉ nhớ một chút, nhưng cũng khiến Điền Mật mừng rỡ, nói cho cùng Thư Từ Quân mới thăng cấp lục giai, bên trong truyện nói lúc Thư Từ Quân ở cửu giai mới khôi phục trí nhớ.

Có lẽ bởi vì cô cho Thư Từ Quân ăn tinh hạch ngay từ đầu, cho nên nội dung cốt truyện bị thay đổi khác với nguyên tác, dẫn đến việc Thư Từ Quân ở lục giai đã bắt đầu khôi phục trí nhớ.

“Không sao, từ từ sẽ nhớ lại, không cần vội!” Điền Mật nhào vào lòng Thư Từ Quân, đây là động tác mà cô thích làm nhất trong khoảng thời gian này, lúc đầu cơ thể Thư Từ Quân vẫn rất cứng ngắc, thẳng cáp rồi, cơ thể của hắn bắt đầu có nhiệt độ, mềm mại không khác gì con người.

Thư Từ Quân đã có thói quen ôm lấy cô, sau đó dùng tay nắm eo cô.

Tuy rằng tim không đập, nhưng giống như bị cái gì bao quanh, rất ấm áp.

Thư Từ Quân rất thích cảm giác này.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Điều Là Của Ta (Nam Chủ Điều Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Mật thể văn (hoàn)

Editor: HD

Thư Từ Quân khôi phục trí lực, đương nhiên không dễ lừa gạt như trước đây.

Ví dụ như, Điền Mật lấy tinh hạch từ chỗ nào.

Ví dụ như, nhiều máy phát điện như vậy, sao Điền Mật có thể dễ dàng mang về nhà.

Ví dụ như, tại sao zombie lại không cắn cô.

Điền Mật nói thật cho hắn biết, cô có dị năng không gian.

Nhưng lý do vì sao zombie lại không cắn cô, Điền Mật tỏ vẻ, cô cũng không biết, có lẽ do thể chất của cô đặc biệt.

Sau khi Thư Từ Quân khôi phục trí nhớ, bọn họ đã rời khỏi chung cư.

Lái xe đi đến thành phố I là nơi tụ tập nhiều zombie nhất, viện khoa học ở thành phố I đầy đủ thiết bị dụng cụ, mục đích của bọn họ chính là chỗ này.

Cô đến thế giới này để theo đuổi Thư Từ Quân, mà Thư Từ Quân lại biến thành zombie, hắn không hề có tình cảm. Nếu như không có sự xuất hiện của cô, về sau Thư Từ Quân gặp được nữ chính, hắn mới bắt đầu nghiên cứu thuốc kháng lại virus.

Cô không phải người máu lạnh, vì vậy, cô hy vọng Thư Từ Quân sẽ tìm được thuốc chống virus. Sẽ không vì sự xuất hiện của cô mà cốt truyện thay đổi quá lớn.

Thành phố I thật xứng danh với tên thành phố zombie, hoặc là Tử Thành.

Bọn họ sẽ ở lại viện khoa học, cô không hỏi thúc Thư Từ Quân phải nghiên cứu thuốc kháng virus ngay lập tức, nhưng mà tự bản thân hắn muốn đi nghiên cứu.

Mà cô, mỗi ngày đều lái xe ra ngoài thành giết zombie.

Vì sao không giết zombie trong thành ư?

Bởi vì cô cho rằng, zombie trong thành rất nhiều, cứ xem như là bảo đảm sự an toàn cho cô và Thư Từ Quân đi, ít nhất, người bình thường sẽ không vô duyên vô cớ chạy vào thành zombie tìm cái chết.

Ba tháng sau, Điền Mật bị một tiếng hét lớn khiến cho tỉnh giấc, lập tức ngồi dậy, còn chưa kịp mang giày, đã chạy ngay tới chỗ tiếng hét trong phòng thí nghiệm.

Đẩy cửa phòng thí nghiệm ra, liền nhìn thấy Thư Từ Quân mặc áo trắng, quỳ dưới đất, vẻ mặt đau khổ, đồ đạc trên bàn bị hắn hất hết xuống đất, những ống thủy tinh đổ vỡ, quần áo Thư Từ Quân dẫm nước.

Cô không để ý đến những mảnh thủy tinh vỡ dưới đất, dẫm đạp lên, dường như không cảm thấy đau đớn, tuy nhiên về mặt cô hết sức lo lắng chạy lại ôm Thư Từ Quân.

“Từ Quân, anh làm sao vậy? Đừng làm em sợ! Từ Quân!”

Thư Từ Quân không trả lời cô, lúc này miệng hắn không ngừng gào thét, giống như đang cực kì đau khổ.

Thời gian trôi qua thật lâu, Thư Từ Quân mới dần dần khôi phục bình tĩnh, hần thở hồn hển, giờ tay ôm Điền Mật.

Điền Mật ngẩng đầu nhìn hần, tóc của hần bị mồ hôi làm cho ướt nhẹp, làn da không khác gì người bình thường, thậm chí lộ ra màu hồng khỏe mạnh, trong mắt của hần chứa đầy vui sướng, bờ môi hơi hơi hé mở.

Nhìn thấy khuôn mặt Điền Mật đầy nước mắt, tim hần thắt lại, bế Điền Mật lên.

Lòng bàn chân Điền Mật bị mảnh thủy tinh đâm vào, vẫn chưa được lấy ra, cho nên máu chảy rất nhiều, thấy Thư Từ Quân bình an vô sự, bàn chân của cô mới bắt đầu thấy đau.

Bầu môi nhìn Thư Từ Quân, vẻ mặt vô cùng tủi thân.

Lúc đầu Thư Từ Quân cũng có chút tức giận, nhưng vừa nhìn thấy Điền Mật như vậy, hần không giận nổi.

Nhanh chóng ôm Điền Mật quay về phòng.

Cả đường đi Thư Từ Quân không nói một lời nào, cúi đầu nghiêm túc gỡ từng mảnh thủy tinh dưới chân Điền Mật ra. Sau đó xử lý miệng vết thương cho cô, băng bó, làm liền một mạch.

“Từ Quân~~” Điền Mật yếu ớt gọi Thư Từ Quân một tiếng, ánh mắt đáng thương nhìn hần.

Điền Mật hiện tại không có một điểm nào giống người tàn nhẫn vô tình khi giết zombie, rõ ràng là một cô gái yếu đuối.

Thư Từ Quân dừng lại một chút, không để ý đến cô, tiếp tục băng bó.

Điền Mật hơi lo lắng, cô không biết phải dỗ dành Thư Từ Quân đang tức giận như thế nào.

Quan trọng là, lâu lắm rồi, Điền Mật chưa từng nhìn thấy Thư Từ Quân nổi giận, cho nên làm sao cô biết dỗ dành hần thế nào chứ.

Cho đến khi chân Điền Mật được băng bó cẩn thận, Thư Từ Quân mới ngẩng đầu nhìn cô.

Ánh mắt của hần thâm sâu, màu mắt đỏ thẫm giống như có vòng xoáy, muốn hút người ta vào trong.

Hần mở miệng, giọng nói không còn khàn như trước nữa, hần đã hồi phục hoàn toàn trở lại làm con người, giọng điệu bình tĩnh và lý trí: “Lúc trước, ở phòng thí nghiệm, đã biến lại thành con người.”

Hần dừng một chút, đứng lên, ngồi xuống bên cạnh Điền Mật.

“Nhưng mà, tôi đã chết.”

Điền Mật mạnh mẽ lao vào lòng hần, giọng nói nghẹn ngào: “Em không quan tâm, thật đấy, Từ Quân, em không quan tâm anh là người hay là zombie. Em chỉ muốn ở bên cạnh anh, như vậy là đủ rồi!”

Thư Từ Quân vươn tay, ôm cả người Điền Mật, đôi môi hơi cong lên, trong mắt chứa đầy niềm vui.

Hần cảm thấy rất hạnh phúc, lúc hần biến thành zombie, Điền Mật chưa từng bỏ rơi hần, hần còn có yêu cầu gì nữa chứ.

“Tôi biết, lúc tôi đang làm thí nghiệm, tôi đã nghĩ, tuy rằng tôi không thể biến lại thành người, nhưng tôi hy vọng, vẫn có thể cho em cuộc sống sinh hoạt vợ chồng như bình thường.”

Nghe hần nói xong, Điền Mật ngồi thẳng người, ngẩng đầu nhìn hần. Đôi mắt cô mở thật lớn, bắt đầu cảm thấy không hiểu, sau đó nghĩ tới điều gì đó, khuôn mặt lập tức ửng đỏ, giống như một quả táo chín. Xấu hổ đến mức không dám nhìn thẳng vào Thư Từ Quân.

Thư Từ Quân nhìn cô cảm thấy có chút buồn cười, sau đó lấy từ trong quần ra một cái hộp nhỏ màu đỏ.

Mở ra, bên trong là một cái nhẫn kim cương, nhẫn rất đẹp, Điền Mật vừa nhìn thấy đã thích.

Thư Từ Quân nhẹ nhàng lấy nhẫn ra, cầm bàn tay phải của Điền Mật, sau đó đeo nhẫn vào ngón áp út của cô.

“Bây giờ chính phủ không làm việc, không thể đi làm giấy hôn thú với em, mấy ngày nữa, chúng ta tự cử hành hôn lễ. Nhưng mà sẽ không có người thân hay bạn bè đến tham dự. Em có bằng lòng không?”

Trong mắt Điền Mật ẩn chứa nước mắt, vẻ mặt vui vẻ, nhẹ nhàng lắc đầu: “Tất nhiên em sẽ đồng ý, chỉ cần được ở chung với anh, dù không có hôn lễ, em cũng chấp nhận.”

Hiếm khi Thư Từ Quân lại nói nhiều như vậy, Điền Mật chưa kịp vui vẻ.

Bởi vì: “Đinh --- hảo cảm nam chủ +10, độ hảo cảm 100. Nhiệm vụ hoàn thành.”

“Khôi phục ý thức kí chủ --- khôi phục thành công --- chuẩn bị tách khỏi kí thể ---”

“5---4---3---2---1---”

Trở lại không gian màu trắng, Điền Mật còn đang đắm chìm trong niềm vui vì được Thư Tử Quân cầu hôn, nói về Thư Tử Quân, nếu như cô cũng có độ hảo cảm, thì độ hảo cảm của cô dành cho Thư Tử Quân là bảy mươi điểm. Tuy rằng không phải là yêu, nhưng đối với riêng cô, đó đã là rất nhiều rồi. Dù sao, từ ban đầu cô cũng không hiểu và không biết bất kì cái gì.

Tình cảm của cô dành cho Thư Tử Quân, giống như ở bên cạnh nhau lâu mà tạo thành, cũng như khi cô sống ở thế giới trước, ngay cả động vật cô còn có chút tình cảm, hướng chỉ là con người.

Nhanh chóng gạt đi thứ tình cảm trong lòng, Điền Mật gọi 0051.

“Nhiệm vụ hoàn thành 100, điểm nhiệm vụ 89. Điểm tích lũy đạt 89. Hoàn thành tâm nguyện kí thể, được 10 điểm phân phối. Xin hỏi kí chủ, muốn tiến hành phân phối không?”

“Năm điểm phân phối đến hình dạng, năm điểm phân phối đến làn da.”

Màn hình xuất hiện:

Chỉnh sửa tư liệu kí chủ:

Tên: Điền Mật

Giới tính: Nữ

Tuổi: 30

Cấp độ: 5

Hình dạng: 77 (100 điểm tối đa)

Làn da: 78 (100 điểm tối đa)

Dáng người: 80 (100 điểm tối đa)

Trí lực: 70 (100 điểm tối đa)

Thể lực: 60 (100 điểm tối đa)

Mị lực: 55 (100 điểm tối đa)

Tình thông: bác sĩ ngoại khoa

Kỹ năng đặc biệt: ánh mắt thâm tình (sử dụng vĩnh viễn), then thùng (sử dụng vĩnh viễn), hoa lê đẫm mưa (sử dụng vĩnh viễn)

Đạo cụ đặc biệt: không gian

Điểm tích lũy: 0

Nhìn thấy điểm tích lũy, đầu Điền Mật chảy đầy vạch đen, cô có nên cảm thấy may mắn bởi vì không bị số âm không? Không cần phải mang nợ để đi sang thế giới khác làm nhiệm vụ.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đầu Là Của Ta (Nam Chủ Đầu Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Mật thể văn (ngoại truyện)

Editor: Snowflake HD

Mấy ngày sau, Thư Tử Quân đi ra ngoài một mình.

Điền Mật cũng muốn đi theo hắn, nhưng mà chân cô đang bị thương, nếu như không cần thiết Thư Tử Quân sẽ không cho phép cô bước xuống giường, chớ đừng nói gì là ra ngoài.

Nửa tháng sau, vết thương ở chân Điền Mật cũng khỏi, cô được hắn cho phép đi lại.

Thư Tử Quân muốn tạo một sự kinh ngạc cho cô, vì vậy hắn dùng vải trắng che mắt cô.

Cô có cảm giác Thư Tử Quân đang cởi quần áo của mình, cô thấy xấu hổ một chút, mặc dù, hai người đã làm những gì nên làm hết rồi.

Cô hơi ngơ ngậy.

“Đừng nhúc nhích.”

Thư Tử Quân ra lệnh, cô lập tức nghe theo lời hắn.

Thư Tử Quân lại mặc quần áo khác cho cô, cô cảm thấy hình như là váy.

Thư Tử Quân dắt cô lên xe ngồi, xe chạy được một lúc. Sau đó hắn lại dắt cô xuống, đi bộ mấy phút đồng hồ mới dừng lại.

Thư Tử Quân dừng lại, giờ tay tháo vải che mắt của cô ra, cô không kịp thích ứng phải chớp mắt mấy cái.

Quan sát bốn phía, cô mở to mắt nhìn.

Hiện tại cô đang đứng trong một nhà thờ, cả nhà thờ được trang trí bằng giấy lụa trắng, hoa hồng trắng, thuần khiết đến không thể tin được.

Đứng hai bên cửa là các cô gái zombie trẻ tuổi mặc váy đầm trắng tinh, trong tay cầm hoa hồng, tuy rằng sắc mặt có chút khó coi, nhưng mà có thể nhìn ra, khi còn là con người, các cô ấy rất đẹp. Trong nhà thờ là hai hàng zombie mặc lễ phục, nam, nữ, bọn họ đều là zombie tứ ngũ giai.

Nhìn theo thảm đỏ, phía trước là Jesus, cũng có một cha xứ zombie đứng đấy, trong tay ông ta cầm quyền Thánh Kinh.

Quay đầu, nhìn Thư Tử Quân bên cạnh, trong mắt cô ẩn chứa nước, vẻ mặt vui sướng kinh ngạc. Cô thực sự không ngờ, Thư Tử Quân nói sẽ cho cô một hôn lễ, vậy mà hắn thực sự chuẩn bị hôn lễ cho cô.

“Tử Quân.” Giọng nói của cô có chút nghẹn ngào.

Thư Tử Quân mỉm cười dịu dàng. “Tiểu thư xinh đẹp, em có đồng ý, bước vào lễ đường với tôi không?”

Điền Mật giờ tay, đặt tay vào lòng bàn tay Thư Tử Quân, nhẹ nhàng gật đầu.

Cô đi theo Thư Tử Quân, từng bước từng bước, bước vào thảm đỏ.

Khi đi ngang qua những zombie kia, cô xem ánh mắt của bọn họ trở thành lời chúc phúc cho tình yêu của hai người.

Có mấy zombie cầm pháo hoa trong tay, lúc bọn họ đi gần tới, liền kéo cho pháo hoa nổ, dù không có âm nhạc, không có tiếng cười, nhưng Điền Mật vẫn cảm thấy hạnh phúc.

Cô mang theo tất cả hạnh phúc và niềm vui, đi cùng Thư Tử Quân, bước tới trước mặt cha xứ.

Tất nhiên bọn họ không trông chờ cha xứ sẽ nói chuyện.

“Tôi lấy danh nghĩa Thượng Đế, trình trọng thề: Kể từ hôm nay, tôi sẽ trở thành chồng của em, dù giàu sang hay nghèo khổ, khỏe mạnh hay bệnh tật, sẽ luôn yêu thương, quý trọng em, cho đến khi sự chết chia lìa đôi ta.”

Lời nói cứng rắn cương quyết, có lẽ Thư Tử Quân đã luyện tập rất nhiều lần rồi, những zombie kia bắt đầu vỗ tay. Zombie cầm pháo hoa thì tiếp tục bắn.

Sau khi kết hôn, Thư Tử Quân đối xử với Điền Mật càng ngày càng tốt hơn.

Hiện tại hắn đã nghiên cứu thí nghiệm thành công, nhưng dù gì hắn cũng là zombie, không thể tạo ra đời sau.

Điền Mật bắt đầu khuyên hắn nghiên cứu virus đề kháng, ban đầu Thư Tử Quân không đồng ý, nhưng mà không chịu nổi lúc Điền Mật làm nũng.

Dùng thời gian nửa năm, rốt cuộc Thư Tử Quân cũng thành công, nghiên cứu được virus đề kháng.

Hắn không có dự định để Điền Mật đi ra ngoài sinh sống với con người, hắn cảm thấy như hiện tại rất tốt.

Bây giờ hắn đã đến đỉnh phong, không cần tăng giai nữa, hắn là vua thống trị zombie, chỉ cần coi quản bọn chúng tốt là được rồi.

Hắn dẫn Điền Mật ra khỏi thành phố đi đến một chỗ không xa lắm, tạm xem căn cứ phía nam là an toàn nhất.

Hắn lấy thân phận zombie vương, thống trị căn cứ phía nam.

Ở trong truyện có một nam phụ đóng vai trò quan trọng không kém, chính là Phuong Nam, còn có nữ chính Lê Tố Tố.

Phuong Nam với Lê Tố Tố là thanh mai trúc mã, sau khi mất thể, cha hắn thống trị phía nam, không lâu sau chuyển sang là hắn, lòng dạ hắn độc ác, là người có dã tâm rất mạnh, chỉ mềm lòng với một mình Lê Tố Tố.

Lúc này Lê Tố Tố vừa gặp mặt Phuong Nam, trong truyện, mất thể được nửa năm Lê Tố Tố gặp Thư Từ Quân vừa mới khôi phục trí lực.

Trước khi gặp Thư Từ Quân, cô cũng có chút tình cảm với Phuong Nam, nhưng mà sau đó cô lại yêu Thư Từ Quân.

Hiện tại không có Thư Từ Quân, tất nhiên cô sẽ chấp nhận Phuong Nam, nửa tháng sau, kết hôn với Phuong Nam, trở thành phu nhân của căn cứ.

Lúc Lê Tố Tố nhìn thấy Thư Từ Quân, cảm thấy có chút quen mắt, trí nhớ của cô vô cùng tốt, lập tức nhận ra Thư Từ Quân là ai.

“Tiến sĩ Thư!”

Giọng nói của cô có hơi kích động, Phuong Nam quay đầu nhìn cô: “Em biết anh ta?”

Lê Tố Tố gật đầu: “Anh ấy là tiến sĩ khoa học trường em.”

Phuong Nam gật đầu, chẳng trách anh ta có thể nghiên cứu ra virus đề kháng, phải biết rằng, trong căn cứ có không ít nhà khoa học, nhưng mà chưa có ai đủ khả năng nghiên cứu ra virus đề kháng.

Vì vậy, đối với Phuong Nam mà nói, thuốc của Thư Từ Quân, thật sự rất quan trọng.

“Tiến sĩ Thư.” Bộ dạng của Phuong Nam không quá đẹp mắt, là một người đàn ông điển hình, có lẽ, sẽ cho người khác cảm giác anh ta là tứ tri phát triển, đầu óc không thông minh, nhưng thật ra, hắn là người cơ trí trầm ổn.

Thư Từ Quân gật đầu, không nói gì.

“Phuong tiên sinh, tôi là vợ Từ Quân, tên Điền Mật, rất hân hạnh được gặp anh. Tất nhiên, tôi cũng rất vui vì được gặp mặt Phuong phu nhân.” Điền Mật cười lễ phép, cô kéo tay Thư Từ Quân, động tác cực kì thân mật.

“Lần này tôi, Phuong tiên sinh cũng biết rõ mục đích của chúng tôi là gì, không biết, Phuong tiên sinh có ý kiến gì không?”

Thư Từ Quân không để ý đến hắn, lại để cho một cô gái nói chuyện với hắn, Phuong Nam có chút không vui.

Nhưng vẫn gật đầu: “Không có ý kiến gì, nhưng mà, làm sao tôi có thể tin lời nói của Thư phu nhân?”

Điền Mật gật đầu, nhún mày: “Tôi hiểu, thế này đi, Phuong tiên sinh có thể thử một chút. Đây là thuốc cho một người dùng, có công hiệu sáu tháng.”

Nói xong, liền ném ống nghiệm cho Phuong Nam.

Phuong Nam chụp lấy ống nghiệm, lại đưa cho một thủ hạ cầm đi thử.

Hai tiếng sau, thuốc đã phát huy tác dụng, Phuong Nam rất vui mừng, rồi lại có chút không vừa lòng: “Tại sao thuốc chỉ có tác dụng sáu tháng mà không phải vĩnh viễn?”

“Con người phải liên tục trao đổi chất, cho nên thuốc cũng sẽ bị thải ra ngoài, đây là quy luật tự nhiên.”

Phuong Nam gật đầu, hơi cân nhắc suy nghĩ: “Lời đề nghị của các người, tôi đồng ý, lấy chỗ này làm ranh giới, từ nay về sau chúng ta là nước song không phạm nước giếng, mỗi tháng, chúng tôi lấy cơ thể động vật sống để đổi số lượng thuốc tương ứng.”

Lại suy nghĩ một chút: “Tôi không mang hợp đồng, cho tôi mấy ngày để chuẩn bị hợp đồng cho tốt, sau đó chúng ta hẹn ngày gặp mặt.”

Thật ra, hắn muốn quay về để coi người trong phòng thí nghiệm có thể nghiên cứu được thuốc mà Thư Từ Quân vừa mới đưa hay không, nếu có thể làm được thuốc như vậy, hắn không cần phải ăn nói khép nép với zombie nữa.

Thư Từ Quân không hề lo sợ bọn họ nghiên cứu được thuốc, bởi vì, mỗi một viên thuốc, đều cần dùng máu của hắn.

Cho nên, kết quả rất rõ ràng.

Phuong Nam và Thư Từ Quân ký hợp đồng, zombie với con người, bắt đầu chung sống hòa bình.

Chương 42: Thế giới 6: Nữ chủ trọng sinh

Editor: Nguyễn Thủy

26/6/2018

Điền Mật không hiểu, biểu tỷ dịu ngoan đến kỳ lạ được gửi nuôi ở nhà cô, liền nói chuyện cũng không dám nói lớn, mỗi lần sau khi bị cô bắt nạt cũng không dám cáo trạng, từ lúc bị cô lỡ tay đẩy vào trong hồ lại như thay đổi một người.

Biết lấy lòng tỏ mẫu, lấy lòng cha mẹ cô, hơn nữa mỗi lần mình bắt nạt nàng ta, bản thân sẽ gặp xui xẻo.

Lúc đầu cha mẹ muốn đem biểu tỷ gả cho đại ca Điền Trọng, chính là ca ca rất chán ghét biểu tỷ ngoan ngoãn, kết quả sau khi biểu tỷ thay đổi, cả nhà đều thích nàng ta.

Biểu tỷ không muốn gả cho ca ca, người nhà cũng không ép buộc.

Sau đó lão phu nhân Ninh Viễn Hào thấy bất tự của biểu tỷ cùng Ninh Viễn Hào rất xứng đôi, cho nên hướng Điền gia cầu hôn, biểu tỷ gả cho Ninh Viễn Hào kẻ góa vợ kia.

Tuy rằng Ninh Viễn Hào lớn lên trông soái nhưng là người câm, Điền Mật cô mới chướng mắt đâu. Người cô thích là Thái tử, tuy rằng chàng có chính phi chính là lấy thân phận thiên kim của Binh bộ thương thư cô làm trắc phi cũng được.

Nhưng mà vì sao Thái tử lại thích biểu tỷ, còn nói với mọi người biểu tỷ nên là trắc phi của chàng, còn công nhiên cùng Ninh Viễn Hào đoạt thế!

Biểu tỷ quả nhiên là kỹ nữ, gả cho Ninh Viễn Hào còn không ngừng câu dẫn Thái tử.

Được nàng ta không phải để ý thanh danh nhất sao! Ta khiến thanh danh người mất hết! Điền Mật kẻ đơn cho biểu tỷ, sau đó cho người gọi Thái tử đến, sau đó Thái tử liền có được thân thể nàng ta.

Nàng ta đã là vợ người, nếu như bị bắt gian tại trận, Ninh Viễn Hào nhất định sẽ hưu thê, mà nàng ta cũng không thể ngồi vị trí Trắc phi, nhiều nhất chỉ làm thiếp. Sau đó đợi đến lúc nàng vào phủ Thái tử liền chính nàng ta.

Điền Mật tính toán tốt, nhưng nàng không ngờ, biểu tỷ không dính chiêu, mà cô lại uống phải nước trà mình hạ thuốc.

Lúc Thái tử đến, thuốc phát tác, Cô quần quít Thái tử, nhưng Thái tử không thích cô, trực tiếp gọi tên thị vệ sau đó bỏ đi.

Cô và tên thị vệ kia bị bắt gian tại trận. Phụ mẫu ngại mất mặt liền đem cô gả cho tên thị vệ kia, lại đoạn tuyệt quan hệ với cô.

Cô không cam lòng, nhưng mà Thái tử sợ cô gây chuyện với biểu tỷ, liền bảo tên thị vệ kia hạ độc cô, khiến cô nằm trên giường không dậy nổi, cuối cùng sinh mệnh nhanh chóng khô kiệt mà chết.

Nguyên vọng Điền Mật là cô phải gả cho Ninh Viễn Hào, muốn hấn yêu cô! Muốn cho tất cả mọi người biết, cô có nhiều ưu tú hơn biểu tỷ!

Điền Mật tiếp nhận cốt truyện cùng trí nhớ, chỉ muốn đỡ trán nắng một tiếng mồm quạ! Đây chính là trạch đấu nha! Trời ạ!

Lần này cô không hề thương xót cho ký thể, ai bảo cô ta toàn tự tìm đường chết.

Trong truyện, Ninh Viễn Hào là nam chủ, nguyên vọng ký thể, hy vọng thực hiện được.

Đợi lúc cô nghiên cứu xong kịch bản, Điền Mật nhìn không được muốn mắng mẹ nó, nói đùa đi? Nữ chủ đã gả cho nam chủ, theo tính cách trung khuyến nam chủ, muốn công lược hấn như nào? Chết tiệt!

"0051, chị biết nhiệm vụ càng ngày càng khó nhưng vì sao lại chọn đúng thời điểm này? Lúc này còn có đất diễn của chị sao?"

Chính là ngày mai, ký thể trong lúc tham gia yến hội kẻ đơn cho nữ chủ.

"Này, xin lỗi ký chủ, hệ thống xuất hiện hỏng hóc, lúc truyền tống xảy ra vấn đề, vốn dĩ định đem chị truyền tới lúc nữ chủ vừa mới trọng sinh, kết quả--
----" Giọng nói 0051 mang theo nồng đậm áy náy, nó thật sự không phải cố ý.

"Ký chủ, chúng mình có thể đi con đường Bạch liên hoa, bởi vì do vấn đề hệ thống cho nên tặng miễn phí ký chủ "Ngôn ngữ ký hiệu(*)" quyền sử dụng

vĩnh viễn. Cùng với nếu như nhiệm vụ này ký chủ thất bại, chị không bị trừ tích phân. Nhưng mà ký chủ, nhiệm vụ lần này không làm được, không có cách nào thăng cấp."

(*)Ngôn ngữ ký hiệu hay ngôn ngữ dấu hiệu, thủ ngữ là ngôn ngữ dùng những biểu hiện của bàn tay thay cho âm thanh của tiếng nói. Ngôn ngữ ký hiệu do người khiếm thính tạo ra nhằm giúp họ có thể giao tiếp với nhau trong cộng đồng của mình và tiếp thu tri thức của xã hội..

Có 0051 nói, Điền Mật hơi yên lòng một chút, nam chủ bị câm, có thủ ngữ, nói chuyện sẽ tốt hơn đi? Ủ, thật ra, cô không thích bạch liên hoa Mary Sue gì đó.

Cô vẫn thích tính cách như nữ chủ, tâm đầu độc, quyết đoán, mục tiêu chính xác.

Nhưng mà mục đích của cô là công lược nam chủ, hơn nữa kiếp trước nữ chủ thâm như vậy, nguyên nhân đều do một tay ký thể tạo ra.

Cho nên nữ chủ sẽ không bỏ qua cho cô.

Cho nên, tất cả đã định sẵn cô phải đối lập với nữ chủ.

Nhìn xung quanh, hoàn toàn yên tĩnh, nơi này hôm nay là mùa đông khắc nghiệt, trong phòng bốn góc đều đặt lò sưởi, cũng không cảm thấy lạnh lắm.

Lúc xuyên qua là buổi tối, còn không tệ. Dù sao tiếp thu kịch tính cùng dung nhập trí nhớ, cả người cô đều mệt mỏi.

Bây giờ cô tiếp nhận trí nhớ không như lúc mới đầu quá mức đau đớn nhưng cũng không dễ dàng, cần thời gian thích nghi.

Lúc này Trần Tương Nghi đã gả cho Ninh Viễn Hầu cũng không có ngủ, nàng khiến nha hoàn đi nghỉ trước.

Nghiêng đầu, Ninh Viễn Hầu Bộ Liên Triệt nhắm mắt, an ổn ngủ.

Nàng cảm thấy viên mắt cay, kiếp trước làm phu thê nửa năm, chàng tuy rằng không nói, nhưng nàng biết chàng rất tốt, chỉ là kiếp trước nàng chán ghét hắn, không muốn nói chuyện.

Kiếp trước, nàng yêu Thái tử, lúc nhỏ gặp một lần khiến tình yêu mọc rễ, yêu mù quáng.

Sau đó mới biết được, hóa ra Thái tử cũng thích bằng mình, Thái tử bảo nàng nghĩ biện pháp hòa ly với Bộ Liên Triệt, sau đó y sẽ lập nàng làm Trắc phi.

Vốn Bộ Liên Triệt đã âm thầm đồng ý, sẽ chờ cơ hội, sau đó 2 người chính thức hòa ly.

Nhưng mà biểu muội Điền Mật lại biết, trong một lần tham gia yến hội ở phủ công chúa, hạ thuốc nàng, lại gọi Thái tử đến.

Kết quả nàng cùng Thái tử bị bắt gian tại trận, mọi người phi nhỏ nàng, lão phu nhân Ninh Viễn Hầu ép Bộ Liên Triệt hưu nàng.

Bộ Liên Triệt muốn hòa ly nhưng lão phu nhân Ninh Viễn Hầu thấy mất hết mặt mũi không đồng ý, nàng bị hưu.

Thái tử cảm thấy nàng quá mức lỗ mãng, tuy rằng rất thích nàng, cũng tính sau khi nàng hòa ly sẽ lập nàng làm Trắc phi. Chính là nàng lại tính kế hắn, khiến thanh danh dính tiếng xấu, hắn đường đường là Thái tử, thanh danh có bao nhiêu quan trọng, hơn nữa lại có mấy vị hoàng đệ đối với vị trí của mình như hổ rình mồi. Phụ hoàng còn vì chuyện này mà giáo huấn hắn.

Sau đó Thái tử nạp Trần Tương Nghi làm thiếp. Lại lập Điền Mật làm trắc phi, nàng làm thiếp năm năm, bị Điền Mật tra tấn không ra hình người, cuối cùng khó sinh mà chết, Thái tử lúc đó cũng không đến nhìn mặt nàng lấy một lần.

Sau khi chết, linh hồn nàng không rời đi, thấy chồng trước của nàng Bộ Liên Triệt một người đi phủ Thái tử đòi thi thể nàng.

Biết được nàng bị ném tới bãi tha ma, chàng lại đến đó tìm nàng.

Nàng liền bay theo Bộ Liên Triệt, nhìn chàng ở bãi tha ma tìm kiếm, cuối cùng thấy được thi thể mình, bật khóc lớn.

Linh hồn không có nước mắt nhưng nàng lại cảm thấy mình đang khóc.

Biết vậy chẳng làm, từ lúc nhỏ cha mẹ mất, nàng được gửi nuôi ở nhà thúc thúc trên danh nghĩa, nàng biết, lúc trước mẫu thân nàng một mực đòi gả cho cha nàng nghèo rớt mùng tơi, kết quả mẫu thân gả qua chưa đến 5 năm, cha nàng vì đắc tội người khác bị đánh chết.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đều Là Của Ta (Nam Chủ Đều Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Thế giới 6: Nữ chủ trọng sinh 2

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Nguyễn Thủy

26/6/2018

Mẫu thân khi đó mang thai, nghe tin cha bị đánh chết, chịu kích thích, trong lúc sinh nàng khó sinh mà mất.

Tổ mẫu không thích nàng, Cô đương cũng không thích nàng, biểu ca biểu muội lại bất nạt.

Nàng không dám phản kháng, vậy nên tạo thành tính cách tự ti yếu đuối.

Nàng chưa bao giờ biết còn có một người vì nàng mà khóc đến tê tâm liệt phế như vậy, vì nàng mà bỏ qua thân phận cao quý của mình đi tới bãi tha ma tìm xác.

Thời gian nếu có thể chảy ngược, nàng nguyện ý dùng cuộc đời tính mạng này chờ đợi người nam nhân kia, người tôn thương nàng, một người nàng tuyệt đối không bỏ qua!

Trời cao thương xót nàng, giúp nàng quay trở về thời gian 2 năm trước lúc mới gả cho Bộ Liên Triệt.

Triệu đại Cảnh Nguyên năm 243, cũng chính là lúc hoàng thượng lên ngôi năm thứ 18.

Nàng gặp may được dịp khoe tài, được mọi người yêu thích, ngay cả biểu ca cũng nguyện ý cưới nàng làm thê, đương nhiên nàng không đồng ý, nàng trọng sinh để trả nợ người nam nhân kia.

Hai năm sau, nàng như mong muốn gả cho Bộ Liên Triệt.

Kiếp này nàng không có liên quan gì với Thái Tử, chỉ gặp mặt một lần, nhưng mà Thái tử lại nói kiếp trước nàng là trắc phi của y, cho nên bám lấy nàng không buông.

May mắn, Bộ Liên Triệt không để ý.

Hoàn hôn, nghĩ đến việc ngày mai xảy ra, ánh mắt nàng mang theo kiên quyết cùng tàn nhẫn. Điền Mật, kiếp này cô đừng mơ tưởng thực hiện được kế hoạch!

Một đêm ngủ ngon, đêm qua bên ngoài mưa tuyết lớn, đến giờ cũng chưa ngừng, chỉ là tuyết rơi nhỏ hơn. Toàn bộ kinh thành đều phủ một màu trắng bạc, xa hoa lộng lẫy.

Điền phủ, trong vườn Mật Hương.

Bên ngoài phòng Điền Mật, một nha hoàn gương mặt thanh tú, cúi đầu, lo lắng nhìn vào trong phòng cho dù cái gì cũng không nhìn thấy.

"Tiểu thư? Cô tỉnh chưa?"

Bên ngoài đại nha hoàn Cẩm Nhi của Điền Mật sợ hãi gọi, Điền Mật yêu thích ngủ nướng, lúc rời giường tỉnh tỉnh không tốt, nếu là quấy rầy cô ngủ, hậu quả không thể tưởng.

Chính là cô không thể không lớn gan mà gọi Điền Mật, hôm nay chính là ngày dự yến tiệc ở phủ Trương công chúa mừng tiểu quận chúa tròn một trăm ngày.

Trương công chúa là trưởng nữ của Hoàng thượng, nữ nhi đầu tiên được Hoàng thượng yêu thương nhất. Liền hòa thân cũng không muốn để Trương công chúa đi, mà lập tức tìm phò mã cho công chúa.

Nghe thấy nha hoàn gọi, Điền Mật mở mắt ra, không có lập tức trả lời mà nhíu mày, vẻ mặt không vui, đó là tính cách ban đầu của ký chủ.

Sau khi tỉnh táo, Điền Mật gọi 0051: "Hệ thống, lần này là sai lầm của em đi?"

"Đúng vậy ký chủ." Hệ thống xảy ra vấn đề, quả thật là lỗi của nó.

"Cho nên để cho chị hoàn thành nhiệm vụ, có phải em nên giúp chị không?"

"Chị... nói đi, chị muốn em giúp như thế nào?" 0051 bất đắc dĩ, không phải đều tặng ngôn ngữ ký hiệu sử dụng vĩnh viễn sao, mua một cái đó phải mất 90 tích phân đấy.

Trong mắt Điền Mật sáng lấp lánh, mỉm cười sáng lạn, không có biện pháp, lúc cô tới cơ hội đã bỏ lỡ một lần. Vì hoàn thành nhiệm vụ, chỉ có thể dùng

tính kế.

" Hôm nay chị sẽ hạ thuốc nữ chủ..."

" Sao cơ? Ký chủ, nữ chủ không phải đã biết chị sẽ hạ thuốc sao, cô ta mới không trúng kế đâu."

" Em nghe chị nói xong, chị sẽ bị nữ chủ đồi lý trà uống phải thuốc, chị muốn em giúp chị tính toán."

" Ký chủ muốn câu dẫn Thái tử? Chính là Thái tử không hay gặp Ninh viễn hầu mà!" 0051 cho rằng Điền Mật muốn giống như lần trước công lược Chiến vương Tư Đồ Minh Hạo (đây là nam chủ ở tg4).

Điền Mật trừng mắt, không phải bảo hệ thống thẳng cấp đi, vẫn ngốc như trước~

Nghe thấy tiếng lòng Điền Mật, 0051 im lặng ~ nó thật sự ngốc vậy sao?

" Đến lúc đó chị muốn em tìm cách đưa Ninh viễn hầu đến."

0051 nếu có hình thể thật, lúc này nhất định há to mồm, bùng tình hiểu ra: " Nha~ hóa ra chị muốn cùng nam chủ gạo nấu thành com! Chính là làm vậy chị chỉ có thể làm thiệp thôi!"

" Không nghĩ nhiều vậy, bằng không em nói chị công lược như thế nào khi 2 người họ đã ở bên nhau? Hơn nữa nam chủ đã thích nữ chủ rồi!" Điền Mật cắn môi, tức giận nói.

Cô sao lại nhảy vào đầu trạch văn chứ!?

May mắn đọc qua truyện, nếu không sẽ bị người ta ăn đến mẩu xương cũng không còn.

Cô không muốn hại nữ chủ, dù sao kiếp trước cô ấy cũng rất đáng thương.

Nếu thời gian cô đến nữ chủ chưa gả cho nam chủ, có lẽ cô không cần dùng tới biện pháp này.

Cô muốn công lược nam chủ, cần phải để nam chủ yêu mình. Mà nữ chủ lại hận cô thấu xương, chẳng sợ không hại nữ chủ. Cô làm thiệp của nam chủ, nữ chủ tuyệt đối không bỏ qua mình.

Cho nên cô với nữ chủ định sẵn là địch.

May mắn việc ký thể hạ thuốc cũng không ai biết, cũng không nói cho những người khác, hơn nữa lúc tìm Thái tử cũng là sau khi đến phủ công chúa mới báo nha hoàn lấy danh nghĩa nữ chủ đi hẹn thái tử.

" Em có thể làm được không?" Giọng nói Điền Mật mang theo nghi ngờ, cuối cùng, tất cả đều do nó truyền tống nhầm.

Thấy Điền mật không tin tưởng, 0051 ngưng ngưng, nó chỉ nhằm một lần được không!

" Ký chủ yên tâm, em tuyệt đối có thể làm được!"

Điền Mật miễn cưỡng gật đầu, ngồi dậy gọi nha hoàn Cẩm Nhi vào, nghe thấy giọng nói Điền Mật không có tức giận, Cẩm Nhi mới thả lỏng.

Gọi nha hoàn mang nước ấm vào, lúc này mới cùng mọi người vào phòng.

Kỳ Nhi cầm bộ váy màu đỏ tím hôm qua Điền Mật chọn, còn có kim bộ điều(*) long trọng. Điền Mật nhăn mi, bộ điều kia thật nặng đầu!

(*) Kim bộ điều: Kim: vàng, bộ: bước chân, điều: rung động. Là loại trâm cài có đính chuỗi ngọc của nữ tử cổ đại, mỗi khi bước đi chuỗi ngọc trên kim bộ điều sẽ lay động theo bước chân thiếu nữ, tạo dáng vẻ uyển chuyển thướt tha.

(Không tưởng tượng ra nên mình chèn luôn ảnh vào)

Lại nhìn bộ váy đỏ tím kia, tuy rằng cô thích màu đỏ nhưng bộ y phục này quá mức long trọng, cũng quá mức điểm lệ.

Cô soi gương xem, gương mặt ký thể thuộc loại thanh thuần, so với các ký thể trước đều trong sáng, chính là mặt Bạch liên hoa.

Cô không biết, khuôn mặt mình, hơi chỉnh sửa liền thay đổi lớn, tuy rằng gương mặt này cùng cô có vài phần tương tự, có cả lúm đồng tiền.

Dựa theo gương mặt của cô, nên chọn cách ăn mặc dịu dàng trong sáng, nhưng hết lần này đến lần khác, Điền Mật lại thích trang điểm điểm lệ, lớp trang điểm quá đậm, khiến gương mặt xinh đẹp giảm đi một nửa.

Điền Mật chọn một bộ váy xanh nhạt thêu hoa nhỏ, để nha hoàn chải búi kiểu tóc đơn giản nhưng không mất thân phận, hai bên cài hai cây trâm ngọc, theo bước chân rung rinh.

Trang điểm nhẹ, cả người không chỉ xinh đẹp hơn, còn khiến người khác có cảm giác thương tiếc.

Choàng thêm áo hồ ly ở dưới ống tay là lớp lông cừu ấm áp, nhận lấy ấm lò, lúc này mới ra khỏi căn phòng.

Lúc này bên ngoài trời tuyết đã ngừng. Điền Mật bước ra, khí lạnh tràn đến, khiến cô rùng mình.

Dù sao hôm trước vẫn còn ấm áp, chớp mắt đã đến mùa đông cô cũng chưa kịp thích ứng.

Ra Mật Hương vườn, Điền Mật đi trên hành lang gấp khúc, Điền phủ xây rất lớn, cha Điền ba năm trước mới thăng chức làm Bình bộ thị lang, ở trong quan trường cũng coi như tốt, cha điền có hai tiểu thiếp, với hai thứ nữ.

Editor: Do bận thi nên mình chỉ Edit được 2 chương. Có khi sau đó cũng đăng 2 chương để cho dễ beta.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đều Là Của Ta (Nam Chủ Đều Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Thế giới 6: Nữ chủ trọng sinh 3

Editor: Nguyễn Thủy

Điền mẫu thù đoạn tàn nhẫn, những tiểu thiếp cùng thứ nữ ngày thường cũng không dám ra ngoài.

Điền Mật cũng không có cơ hội tiếp xúc đến những chuyện dơ bẩn, chính là cách hạ thuốc cho nữ chủ, lúc tham gia yến hội, trong lúc vô tình nghe người ta nhắc tới. Sau đó gả vào phủ Thái tử, Điền mẫu mới dạy cho cô một ít.

Nhìn bên ngoài tuyết trắng, vuốt tay sờ vào bình thuốc nhỏ trong ngực, Điền Mật thở dài. Lúc này cô nhất định phải làm người xấu rồi.

Yến hội lần này cùng đi với Điền mẫu, Điền Mật tới sân Điền mẫu ở, cùng Điền mẫu ăn sáng, lúc này mới khởi hành đi phủ công chúa.

Xe ngựa đi gần một canh giờ, lúc này mới đến phủ công chúa.

Hôm nay là yến tiệc tiểu quận chúa tròn một trăm ngày, người tới nhiều vô số.

Điền Mật cùng Điền mẫu đi thỉnh an Trưởng công chúa, nàng ta là cô gái khoảng hai mươi tuổi, nơi này nữ tử mười lăm tuổi cập kê, mười sáu tuổi xuất giá, mà Trưởng công chúa mười bảy tuổi thành thân, qua hai năm mới sinh được tiểu quận chúa.

Hoàng thượng rất vui vẻ, liền phong danh hào cho tiểu quận chúa. Đáng lẽ phải đợi quận chúa đến tuổi cập kê mới được phong hào, như vậy có thể thấy được Hoàng thượng thật lòng yêu thương Công chúa.

Phu nhân, các tiểu thư ngồi cùng nhau, sau khi thỉnh an, Điền Mật liền đi tìm nữ chủ Trần Tương Nghi. Thỉnh thoảng còn có vài vị tiểu thư có tiếng chào hỏi với cô.

Lúc trước Điền Mật trang điểm quá đậm, tính cách có phần kiêu ngạo, may mắn thanh danh lại không quá kém.

Cô còn phải cảm ơn nữ chủ, lúc đó nữ chủ sợ sau khi làm hồng thanh danh của Điền Mật sẽ khiến mọi chuyện thay đổi, nàng ta không thể lọt vào mắt của lão phu nhân Ninh Viễn Hầu cho dù bất tự hai người có hợp đi chăng nữa, cũng sẽ không cầu hôn.

Gả đến phủ Ninh Viễn Hầu, lại phải xử lý mọi việc trong phủ nên chưa có thời gian hủy thanh danh cô.

Cho nên, vẫn còn kíp, không đến mức khiến Bộ Liên Triệt có ấn tượng quá xấu về cô.

"Biểu tỳ, hóa ra tỳ ở đây! Mười tìm tỳ đã lâu!" Giọng nói Điền Mật lần này giống ký thể ở thế giới đầu tiên, ngọt ngào mềm mại, lại hồn nhiên, nghe xong khiến người khác vui vẻ.

Trần Tương Nghi ngồi bên cạnh lão phu nhân Ninh Viễn Hầu Bằng thị, mà nhà mẹ đẻ của bà lại là Thái phó của Hoàng thượng, rất được yêu thích.

Hoàng thượng lên ngôi không lâu, Bằng thái phó đã cáo lão hồi hương, nhưng mà con trai của Bằng thái phó, anh trai của Bằng thị, bây giờ là Thiếu khanh của Đại lý tự.

Ninh Viễn Hầu xuất thân võ tướng vì Cảnh Nguyên triều lập nên vô số công lao, cuối cùng chết trên sa trường. Lúc này mới truy phong làm danh Ninh Viễn Hầu.

Lão Ninh Viễn Hầu chỉ để lại một nhi tử là Bộ Liên Triệt, đáng tiếc lúc hắn còn nhỏ trong một lần phát sốt, cháy hồng giọng, không thể nói chuyện. Chỉ có thể đợi sau khi trưởng thành kế thừa phong hào Ninh Viễn Hầu.

Cho dù tài hoa hơn người, lại không thể làm quan.

Phong hào Ninh Viễn Hầu kế thừa chỉ có ba đời, đến lượt Bộ Liên Triệt đã là đời thứ hai, lại không còn tiền đồ gì, thứ dựa vào bây giờ chính là ca ca nhà mẹ đẻ Bàng thị Thiếu Khanh Đại lý tự.

Đề cùng cố địa vị, năm mười tám Bộ Liên Triệt liên hôn, kết quả tân nương qua cửa chưa đến một tháng, lại chết bất đắc kỳ tử. Bộ Liên Triệt liền góa vợ.

Sau lại định một cuộc hôn nhân, kết quả còn không có vào cửa, tân nương liền rơi vào hồ chết đuối.

Sau đó cũng không có bà mối nào dám đến nhà mai mối, Bàng thị đi xem bát tự, thấy bát tự Trần Tương Nghi cùng Bộ Liên Triệt tương xứng, lúc này mới đến Điền phủ cầu thân.

Bộ Liên Triệt năm nay hai mươi ba, Bàng thị năm nay cũng đã hơn bốn mươi tuổi, gương mặt Bàng thị cũng không quá xuất chúng, khí chất lại dịu dàng, vẻ mặt hiền lành.

Nguyên nhân do thù tiết nên thường ngày Bàng cũng không hay ra cửa, nhưng hôm nay là yến tiệc tròn một trăm ngày tiểu quận chúa, bà cũng tới.

Điền Mật cúi thấp người, hướng Bàng thị hành lễ: "Gặp qua lão phu nhân!"

Bàng thị cười cười, duỗi tay đỡ Điền Mật, lại đem Điền Mật kéo đến trước người bà: "Là cô nương của Điền phủ phải không? Đã sớm nghe tên cháu, bây giờ gặp mặt, đúng là khiến người yêu thích, nhìn đáng người tính xảo. Đến, đây là quà gặp mặt ta cho cháu."

Vừa nói vừa tháo chiếc vòng ám ngọc đeo vào tay Điền Mật.

Điền Mật nhìn về phía Bàng thị, mỉm cười, lộ ra hàm răng cùng má lúm đồng tiền, người khác nhìn lòng sinh yêu thích: "Mật Nhi cảm ơn lão phu nhân!"

Bàng thị quả thực rất thích Điền Mật, tuy bà chưa gặp cô bao giờ, ngày thường nói chuyện các phu nhân cũng không nói về cô, nếu không chỉ nói là cô nương không tốt. Bây giờ gặp mặt, đây không phải là cô nương tốt hay sao, khéo léo dịu dàng, bộ dạng lại xinh đẹp.

Nghĩ đến đây, bà nhìn con dâu nhà mình, trong mắt hiện lên không vui, Trần Tương Nghi quá mức diễm lệ, nói cô ta khuynh quốc khuynh thành cũng không quá, nếu không phải ngày thường Trần Tương Nghi trang điểm đơn giản, cố gắng trang điểm nhạt, dấu đi xinh đẹp không biết sẽ thu hút ánh mắt của bao nhiêu người nữa.

Nhìn Thái tử là biết, chỉ gặp Trần Tương Nghi có một lần, đã tuyên bố muốn tranh thê với Triệt Nhi, nếu không phải lúc trước đại sư nói hai người bát tự hợp, bà không hề muốn con dâu như vậy đâu!

Đây cũng là điều kỳ thú Điền Mật không thích nữ chủ, nguyên nhân Điền Mật bắt nạt nàng ta, cũng vì cô cảm thấy nữ chủ lớn lên đẹp hơn cô nhiều, cho nên trong lòng sinh ghen ghét.

Bàng thị lại lôi kéo Điền Mật nói chuyện phiếm, Điền Mật ngoan ngoãn trả lời từng câu, còn nhân tiện khen Bàng thị. Bàng thị càng thêm yêu thích Điền Mật, trong lòng thờ dài, nếu Điền Mật là con dâu bà thì tốt rồi.

Trong lòng Điền Mật cười thầm, tiểu thuyết không quả nhiên không lừa người! Xem phim đúng là có ích!

Trần Tương Nghi hiểu biết nhất là nhìn về mặt đoán suy nghĩ, nhìn về mặt Bàng thị liền biết bà cực thích Điền Mật. Nàng nắm chặt khăn gấm trong tay, ánh mắt âm u, Điền Mật hôm nay hình như có chỗ nào không giống, kiếp trước, chính là ngày hôm nay, cô ta mặc váy đỏ tím, đầu đeo kim bộ điệu, trang điểm đậm.

Không lẽ nguyên nhân do nàng trọng sinh nên tạo sự thay đổi sao?

Tương tượng nàng trọng sinh có khả năng sẽ thay đổi mọi việc, Trần Tương Nghi có chút lo lắng, sợ hãi.

Lúc này, một nha hoàn dâng trà lên, Điền Mật vội nhận lấy khay trà, lấy trà dâng cho Bàng thị, lại lấy chén trà đưa cho Trần Tương Nghi, nhân lúc lấy trà, cô đem thuốc bột giấu trong móng tay rải vào trong nước trà.

Trần Tương Nghi xem ở trong mắt, cong cong môi, hơi yên tâm, ít nhất, Điền Mật vẫn hạ thuốc nàng, như vậy mọi chuyện vẫn như trước, vẫn không thay đổi.

Nàng tiếp nhận nước trà Điền Mật đưa qua, sau đó đặt ở bên cạnh chén trà Điền Mật, Nhìn Điền Mật nhiệt tình nói chuyện với Bàng thị. Thừa lúc hai người nói chuyện vui vẻ không để ý liền đổi vị trí chén trà của mình với điền Mật.

Điền Mật không biết mà bê chén uống ngụm trà, lại bảo Trần Tương Nghi uống trà, Trần Tương Nghi nâng chén trà lên, uống một ngụm, Điền Mật lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, lại quay đầu cùng Bàng thị nói chuyện phiếm.

Ước chừng nửa khắc chung sau, Trần Tương Nghi giả vờ choáng váng đầu, Điền Mật vội vàng đỡ nàng: "Biểu tỷ, tỷ làm sao vậy? Không thoải mái sao? Muội đỡ tỷ đi nghỉ ngơi đi!"

Trần Trương Nghi hữu khí vô lực gật gật đầu, lại nhìn Bằng thị một cái: "Bà bà..."

Bằng thị gật gật đầu: " Trước đi nghỉ ngơi một chút, nếu thật sự khó chịu, lúc về phủ mời đại phu khám"

Điền Mật đỡ trần Trương Nghi, đi đến phòng chuyên môn dùng cho khách thay quần áo mà cô đã xem trong cốt truyện.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đầu Là Của Ta (Nam Chủ Đầu Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Thế giới 6: Nữ chủ trọng sinh 4

Editor: Nguyễn Thủy

Vừa mới vào phòng, xuân dược trong người Điền Mật liền phát tác.

Tuy rằng đầu óc thanh tỉnh, thân thể lại không chịu nổi, cả người khô nóng.

"Nóng, nóng quá.."

Trần Trương Nghi đem Điền Mật đỡ đến trên giường nằm, gọi lên khoe môi. Xoay người ra khỏi phòng.

Nàng biết Điền Mật đã cho người gọi Thái tử đến, cho nên việc tiếp theo, không cần nàng làm gì, chỉ cần nhìn thời gian, sau đó đưa người đến bắt gian là được.

Đội Trần Trương Nghi vừa đi, Điền Mật liền khôi phục tinh táo, tuy rằng thân thể còn khó chịu, nhưng vẫn nhẫn nại được.

"0051, em dẫn nam chủ tới chưa?"

"Ký chủ, yên tâm, nam chủ đang đi đến bên này."

Trong lúc đó một nha hoàn tìm Bộ Liên Triệt báo Trần Trương Nghi muốn gặp mặt nói với hắn, tuy rằng khó hiểu nhưng vẫn đi theo phương hướng nha hoàn kia chỉ.

Đẩy cửa ra, một mùi hương thơm của nữ tử bay ra, Bộ Liên Triệt nhíu mày, đây không phải mùi hương của Trần Trương Nghi.

Hắn xoay người bước ra, lại bị người phía sau nắm lấy áo.

Bộ Liên Triệt dừng bước quay đầu nhìn lại.

Mới phát hiện nữ tử trước mặt này chút quen mắt, suy nghĩ một lúc, mới nhớ tới cô gái này có vài phần giống với em vợ, nhưng lại không quá giống nhau.

Lúc hắn đưa Trần Trương Nghi về nhà lại mặt, từng gặp Điền Mật nhưng lúc đó khoảng cách xa, cô lại mặc y phục diêm dúa, cả người ngang ngược kiêu ngạo khiến người khác không thích.

Hắn dùng ngôn ngữ ký hiệu của người câm điếc "Muội là ai?"

Có ngôn ngữ ký hiệu Điền Mật tự nhiên cũng hiểu.

Hai mắt hàm chứa nước mắt, muốn khóc lại không khóc, nhìn đáng thương vô cùng: "Muội là Điền Mật! Biểu tỷ của muội là Trần Trương Nghi."

Ban đầu Bộ Liên Triệt cũng không hy vọng Điền Mật có thể hiểu được ngôn ngữ của người câm, không ngờ cô vừa nhìn đã hiểu, hắn có chút vui vẻ.

"Đinh ---- độ hào cảm nam chủ +10, độ hào cảm 0. Ký chủ cố gắng lên."

Điền Mật xấu hổ, hóa ra trước kia độ hào cảm của nam chủ đối với ký thể lại là số âm. Chậc chậc~

"Muội làm sao vậy?" Bộ Liên Triệt thấy Điền Mật hiểu được ngôn ngữ ký hiệu, lại lần nữa hỏi cô.

"Muội ~ muội không biết ~ biểu tỷ nói hơi mệt, muội liền đỡ tỷ đến nơi này nghỉ ngơi, chính là đến đây trong người không thoải mái." Nói còn giữ lấy tay áo hắn.

"Muội thật khó chịu, muội bị sao vậy? có phải muội sắp chết không, hức~"

Vừa nói vừa rơi lệ, khóc đến bi thương.

Chân tay Bộ Liên Triệt luống cuống, chủ yếu do Điền Mật dùng hoa lê đái vũ, khóc khiến người khác đau lòng. Bộ Liên Triệt cũng không để ý tới cái gọi là nam nữ thụ thụ bất thân, vội vàng lau nước mắt cho cô.

Hắn không thể nói chuyện, trong lòng sốt ruột lại không thể biểu đạt, chờ đến lúc Điền Mật không còn khóc to nữa, lúc này mới dùng ký hiệu nói chuyện với Điền Mật: "Muội đừng lo lắng, thân thể muội có lẽ do không thoải mái, huynh gọi người mời đại phu cho muội." Nói xong liền rời khỏi phòng.

Điền Mật sao có thể thả hắn đi, nắm lấy tay Bộ Liên Triệt.

Hơn nửa canh giờ sau, Điền Mật nhắm hai mắt nằm ở trên giường, sắc mặt ửng hồng, quấy rầy động lòng người.

Bộ Liên Triệt nhìn đỉnh màn ngăn người, trong lòng nghĩ chính là: Xong rồi, vậy mà không khống chế được, làm hỏng trinh tiết của cô nương nhà người ta, nên làm như thế nào mới được!

Đợi lúc tỉnh táo Điền Mật lần nữa sử dụng hoa lê đái vũ. Cô nhìn về phía Bộ Liên Triệt, trong mắt rung rung, mang theo cảm giác hổ thẹn.

"Hầu gia thật xin lỗi ngài, hôm nay là lỗi của Điền Mật, nếu không phải Điền Mật bị kẻ gian tính kế hãm hại, liền sẽ không làm liên lụy tới hầu gia."

Cô đáng thương nói, trong lời nói mang theo áy náy xấu hổ mà nhận hết trách nhiệm về mình, cũng không trách hắn đoạt trinh tiết cô.

"Định ---- độ hảo cảm nam chủ +15, độ hảo cảm 15, ký chủ cố lên!"

Tính toán thời gian, có lẽ Trần Tương Nghi đang gọi người sang đây bắt gian.

Bộ Liên Triệt cảm thấy, hẳn là một nam tử, để chuyện này xảy ra, có hại không phải hắn, mà Điền Mật mới là người bị hại.

Trong lòng oán hận người hạ thuốc Điền Mật, phải độc ác bao nhiêu mới hạ loại thuốc này cho một cô nương chưa lấy chồng.

Thấy Bộ Liên Triệt không nói gì, Điền Mật mặc y phục, âm thầm khóc.

Bộ Liên Triệt đau lòng, đang muốn an ủi Điền Mật, nói cho cô biết hắn sẽ phụ trách.

Kết quả bên ngoài truyền đến rất nhiều bước chân, tiếng nói ồn ào, sau đó liền có người đẩy cửa phòng.

Điền Mật ngẩng đầu nhìn hắn, trong mắt là sợ hãi cùng bất an.

Cửa đẩy ra, người bước vào là Điền mẫu với Bàng thị, phía sau còn có các phu nhân và tiểu thư.

Thấy Điền Mật với Bộ Liên Triệt ai cũng mở to mắt nhìn.

Trần Tương Nghi thấy rõ nam tử nằm trên giường hét to một tiếng, trong mắt hiện lên không thể tin được.

Điền Mật rù mị, không dám nhìn mọi người. Điền mẫu tiến lên, tát mạnh vào má Điền Mật, mạnh đến mức cô ngã xuống giường. Bộ Liên Triệt vội ôm lấy Điền Mật bảo vệ cô, xua tay với Điền mẫu.

Bàng thị thấy người trên giường là con trai mình, tuy rằng khiếp sợ, nhưng nhanh chóng trở lại bình thường mời các phu nhân tiểu thư ra ngoài. Lúc này mới bước vào hỏi Bộ Liên Triệt xem có chuyện gì xảy ra.

Trần Tương Nghi vẫn còn đứng yên tại chỗ, chưa phục hồi tinh thần, rõ ràng người trên giường phải là Thái tử mới đúng, sao lại biến thành phu quân của mình được? Chuyện này rốt cuộc là sao?

Không lẽ nguyên nhân do nàng trọng sinh nên mới thay đổi tất cả ư?

Bây giờ nàng nên làm gì đây?

Thấy mẫu thân nhà mình, Bộ Liên Triệt vội vàng dùng ký hiệu: "Mẫu thân, chuyện này không liên quan tới Mật Nhi! Là trách nhiệm của con, do con!"

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chinh Đều Là Của Ta (Nam Chủ Đều Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 46: Thế giới 6: Nữ chủ trọng sinh 5

Editor: Nguyễn Thủy

Bàng thị coi như bình tĩnh, nhìn con trai đem tất cả trách nhiệm nhận về phía mình.

Con trai nhà mình bà hiểu rõ tính cách, tuy rằng lương thiện nhưng không ngu ngốc, từ xưa đến nay không phải người chịu thiệt. Con nói là trách nhiệm của hắn, một là việc thật sự như vậy, hai là cô nương Điền Mật này quyền rũ con trai.

Bà nhìn Điền Mật, cô bị Điền mẫu tát một cái, nửa bên má đều sưng đỏ. Lúc này tựa vào lồng ngực Triệt Nhi, khóc giống như người làm bằng nước vậy.

Bàng thị thật thích cô nương này, con trai mình không phải là người lỗ mãng, bà quả thật không nghĩ ra, chuyện sao lại thành như vậy, hơn nữa còn xảy ra trong phủ công chúa.

"Mọi chuyện sao lại thành ra như vậy?"

Giọng nói Điền mẫu run rẩy, bà yêu thương nhất chính là nữ nhi này nhưng bà càng sợ Điền Mật sẽ thủy hoại thanh danh phủ thị lang.

"Mẫu thân-----" Điền Mật lúc này mới ngẩng đầu, nhìn về phía Điền mẫu, giọng nói nghẹn ngào, mang theo hổ thẹn cùng ủy khuất.

Cô quỳ trước mặt Điền mẫu, không có điên cuồng là hét, chỉ lặng lẽ rơi nước mắt. "Lúc trước thân thể biểu tỷ không khỏe, nữ nhi mới đỡ biểu tỷ vào đây nghỉ ngơi, chính là sau khi đến nơi này cả người nóng rực, thật không thoải mái. Sau đó biểu tỷ không biết rồi đi lúc nào, rồi Ninh Viễn Hầu tới, nữ nhi không tuân thủ nữ tắc, sau khi về nhà, nữ nhi liền xuống tóc làm ni cô, tuyệt không làm xấu mặt mũi Điền gia!" Nói xong liền đập đầu mạnh xuống đất.

Cô khóc nói nhẹ nhàng, không oán hận ai, không bắt Ninh Viễn Hầu phụ trách, chỉ tình nguyện cạo đầu làm ni cô.

Vốn Bàng thị còn có tức giận, chính là thấy Điền Mật như vậy, bà cũng biết, con trai cầm nhà mình, Điền Mật cũng không nhất định coi trọng, huống chi hủy hoại thanh danh như vậy, liền Bộ Liên Triệt không có thể từ, cũng tuyệt đối không cưới cô nương như vậy, hơn nữa giờ con bà đã có thể từ.

Bà không hiểu được, Điền Mật có lý do gì mà tính kế ý đồ hủy hoại thanh danh con trai bà.

Cho nên có thể loại trừ Điền Mật.

Như vậy đến cuối cùng sẽ là ai?

Điền mẫu cũng không có biện pháp, thấy Điền Mật muốn xuống tóc làm ni cô, nghĩ đến những người biết chuyện thấy nữ nhi làm ni cô, ai cũng nghĩ con bé vô tội, mà thanh danh phủ thị lang cũng được giữ gìn, được mọi người đồng tình.

Thấy Điền Mật muốn cắt tóc làm ni cô, Bộ Liên Triệt sao lại đồng ý được, Điền Mật vẫn còn trẻ, cô mới mười sáu tuổi.

"Đinh----- độ hảo cảm nam chủ +10, độ hảo cảm 25, chị cố lên nha!"

Hắn xuống giường đỡ lấy Điền Mật, dùng ký hiệu nói: "Muội không thể xuống tóc làm ni! Đây không phải lỗi của muội, không nên bắt muội gánh vác, ta sẽ chịu trách nhiệm, ta cưới muội!"

Điền Mật rung rung nhìn hắn, trong mắt tràn đầy cảm động. Trên mặt dấu bàn tay rõ rệt, tóc hỗn độn, cả người đáng thương.

Nhìn thấy Bộ Liên Triệt muốn nói cưới cô, Điền Mật liên tục lắc đầu: "Sao có thể được, huynh không thể cưới muội được! Huynh đã cưới biểu tỷ, huống chi lỗi không phải do huynh, là do muội! Muội không nên giữ lấy huynh không cho huynh đi."

Thật ra ý của cô là, hắn đã cưới nữ chủ, sao có thể cưới cô được nữa? Hừ nữ chủ sao? Cô biết điều này không có khả năng!

Bàng thị thấy Điền Mật nhìn hiểu ngôn ngữ ký hiệu có phần ngạc nhiên.

Trần Tương Nghi cũng kinh ngạc, nàng không biết, hóa ra Điền Mật còn hiểu ký hiệu, kiếp trước nàng cũng không hiểu, trọng sinh hai năm cũng chưa có cơ hội học, lúc cô gả cho Bộ Liên Triệt mới bắt đầu học, bây giờ mới nói được một hai câu, còn nói chuyện nhiều hơn sẽ không.

Thấy nhi tử khẳng khái đòi phụ trách Điền Mật, Bàng thị nghĩ, Điền Mật quả thật khiến người khác yêu thích, lại hiểu ký hiệu, cùng con trai nói chuyện không có vấn đề.

Bàng thị mỉm cười, nhìn về phía Điền mẫu: "Điền phu nhân, chuyện này sai cũng không thể trách nha đầu Mật Nhi, cũng không biết tiểu nhân nào lại làm việc hạ thuốc này. Bây giờ việc đã đến nước này, nếu để Mật Nhi xuống tóc làm ni cô quả thật đáng tiếc. Về sau một mình làm bạn với thanh đèn, một cô nương tuổi xuân sao chịu được. Triệt Nhi nhà ta cũng có trách nhiệm, nên phụ trách. Chính là Triệt Nhi đã có phu nhân, ta nghĩ, lấy lễ cưới bình thường, nghênh thú Điền Mật, phu nhân nghĩ thế nào?"

Điền mẫu tất nhiên vừa lòng, nếu Ninh Viễn Hầu nhất quyết muốn lấy Điền Mật làm thiếp, bọn họ cũng đồng ý, huống chi là bình thường.

Cảnh Nguyên triều không phải không có bình thường, nhưng rất ít, bởi vì bình thường chỉ thấp hơn vợ cả một chút, con sinh ra cũng coi là con vợ cả.

Điền Mật cũng vừa lòng, cô chỉ tính đến làm thiệp là được rồi, bây giờ làm bình thê quả thật rất tốt. Nếu có thể ở chung hòa bình với Trần Tương Nghi, càng tốt hơn nữa, cô vẫn đồng tình với kiếp trước Trần Tương Nghi. nếu như nàng ta không có ý định buông tha cô, cô cũng không còn cách nào khác.

"Không được! Con không đồng ý!" Trần Tương Nghi không vừa lòng, sao có thể được, sao lại cưới cô ta làm bình thê! Lúc này nàng cũng không duy trì được bộ dáng hiền dịu ngày thường, vẻ mặt kích động, lại còn bước lên kéo Bộ Liên Triệt ra sau lưng, không cho Điền Mật tới gần.

Bộ Liên Triệt nhú mi, Bộ dạng Trần Tương Nghi lúc bây giờ hẳn chưa gặp bao giờ, nói lớn giọng nói chua ngoa như nữ nhân đánh đá.

Bàng thị nhú mày, không vui nhìn Trần Tương Nghi, bà quản lý phủ Ninh Viễn Hầu hai mươi năm, không thích có người ngỗ nghịch bà, nếu Trần Tương Nghi lúc này giả vờ làm kẻ yếu, bị hại, có lẽ Bàng thị sẽ mềm lòng, cảm thấy thua thiệt nàng, chính là lúc này Trần Tương Nghi đâu còn tâm tư nhìn mặt đoán ý.

Đây là biến cố lớn nhất từ lúc nàng trọng sinh, nàng không tiếp thu được, không chấp nhận được kẻ thù kiếp trước của mình gả cho người nàng yêu.

Điền mẫu càng không hài lòng với thái độ của Trần Tương Nghi, dù sao Điền Mật cũng là biểu muội của nàng ta, hơn nữa nàng ở Điền gia ăn không ngồi rồi mười mấy năm bà cũng không nói một câu gì, bây giờ Điền Mật chỉ làm bình thê của trượng phu, nàng ta lại phản ứng như vậy.

Điền mẫu cảm thấy ủy khuất cực kỳ, người mẹ nào lại nguyện ý gả nữ nhi cho một người câm! Nếu không phải hôm nay xảy ra chuyện này, bà đã sớm tính toán mối hôn nhân tốt cho con! Làm Trắc phi của Thái tử, cũng tốt hơn làm bình thê Ninh Viễn Hầu! Nhưng mà bây giờ đừng nói làm Trắc phi, chính là làm tiểu thiếp cho Thái tử, đều là si tâm vọng tưởng.

Nghĩ như thế, trong lòng Điền mẫu càng hận người hạ thuốc.

"Mọi chuyện cứ định như vậy, ngày mai ta liền mời bà mối tới cửa hỏi cưới." Bàng thị giải quyết dứt khoát, đều không để ý tới Trần Tương Nghi.

Hai vị phu nhân bàn bạc tốt, liền đi xin lỗi Trương công chúa, trước hỏi phủ.

Trương công chúa thật tức giận, hứa nhất định sẽ bắt được tên tiểu nhân hạ thuốc kia!

Hôm nay mọi chuyện tiến hành rất thuận lợi, Điền Mật vẫn giả bộ ủy khuất, Điền phụ tuy tức giận, chính là nhìn dấu tay trên mặt nữ nhi, lại nghĩ Ninh Viễn Hầu nguyện ý phụ trách, liền đành buông tha, trong lòng cũng hận kẻ hạ thuốc.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đều Là Của Ta (Nam Chủ Đều Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Thế giới 6: Nữ chủ trọng sinh 6

Editor: Nguyễn Thủy

Sáng sớm ngày hôm sau, bà mối Bàng thị mời đã sớm đến phủ.

Hai bên trao đổi bát tự, liền chọn ngày đưa dâu.

Hôm qua lúc ở phủ công chúa, hai nhà đều nói rõ nguyên nhân, những phu nhân tiểu thư kia tuy rằng bát quái nhưng cũng không dám lớn tiếng nói linh tinh, cho nên việc tối qua cũng không có truyền ra bên ngoài.

Một tháng sau, Điền Mật lấy lễ cưới bình thê gả vào phủ Ninh Viễn Hầu.

Lại thêm một lần xuất giá ở cổ đại, Điền Mật vẫn không thích mũ phượng đeo ở trên đỉnh đầu cô.

Ngồi trong phòng tân hôn, Bộ Liên Triệt không để Điền Mật đợi lâu, hẳn không thể nói chuyện, cho nên chỉ ra ngoài cho có.

Cảm giác Bộ Liên Triệt tới gần, Điền Mật dùng «tiểu xấu hổ».

Bộ Liên Triệt dùng gậy đẩy khăn trùm đầu Điền Mật, hôm nay Điền Mật có phần điểm lệ hơn so với bình thường, cô xấu hổ ngẩng đầu nhìn Bộ Liên Triệt rồi vội vàng cúi đầu.

"Hầu gia~" Giọng nói cô có chút run rẩy, giống như sợ hãi.

Bộ Liên Triệt cũng cảm thấy trái tim mình run rẩy theo, vội vàng ra hiệu: "Không cần sợ hãi, ta sẽ đối tốt với nàng."

"Đinh --- độ hảo cảm nam chủ + 10, độ hảo cảm 35, ký chủ cố lên!"

Điền Mật lúc này mới yên lòng gặt đầu.

"Đứng rồi, sao nào hiểu ngôn ngữ người câm?" Bộ Liên Triệt tò mò hỏi.

"Khi thiếp còn nhỏ, một gia đình trong phủ có con trai bị câm, thiếp thấy cậu ta đáng thương, không ai biết được cậu ta muốn nói gì, cho nên học trộm ngôn ngữ ký hiệu, nếu về sau gặp người không thể nói chuyện, cũng có thể ra hiệu cho họ biết có người hiểu bọn họ nói gì."

Nói xong, mặt Điền Mật lại đỏ vài phần, giống quả táo chín.

Bộ Liên Triệt cảm thấy trong phòng thật nóng, nuốt nước miếng, lại ra hiệu: "Sắc trời không còn sớm, chúng ta... nghỉ ngơi đi."

Điền Mật xấu hổ cúi đầu, nhẹ nhàng gặt đầu, khoe mắt liếc ra ngoài nhìn trời còn không có đen hẳn, trong lòng hắc tuyến, trời như vậy mà cũng nói không còn sớm...

Một phen mây mưa, độ hảo cảm nam chủ lên tới 50, Điền Mật rất vui vẻ, độ hảo cảm này xoát thật nhanh.

Điền Mật dựa vào lồng ngực Bộ Liên Triệt, nhắm mắt bình yên đi vào giấc ngủ.

Chỗ Trần Tương Nghi lại không ngủ được, có thể nói một tháng này trôi qua, chưa có ngày nào nàng ngủ yên giấc, Điền Mật gả cho Bộ Liên Triệt, đây là biến cố lớn nhất khi nàng trọng sinh. Nàng thậm chí còn nghi ngờ, kiếp trước kia liệu có phải là giấc mơ?

Nàng không muốn Bộ Liên Triệt cưới Điền Mật, không lẽ kiếp trước kia chỉ là giấc mộng một bên của nàng, nhưng nàng sống ở Điền phủ mười mấy năm, ăn nhờ ở đậu, Điền Mật sai bảo bắt nạt, liên hạ nhân cũng không bằng, còn bị Điền Mật đẩy vào ao suýt chết đuối, những thứ đó đầu phải là giả.

Cho nên nàng nhất định không cho phép người nam nhân mình yêu thương, cùng người nàng hận ở bên nhau.

Hôm sau.

Điền Mật cùng Bộ Liên Triệt đứng dậy, nàng chải kiểu tóc phu nhân, cùng Bộ Liên Triệt đi tới Tùng viện nơi Bàng thị ở, lão hầu gia tên Dật Tùng nên Bàng thị liền lấy một chữ trong tên lão hầu gia đặt làm tên viện.

Bàng thị cùng Trần Tương Nghi ngồi ở chính vị, Bộ Liên Triệt kính trà Bàng thị, sau đó đứng một bên nhìn.

Điền Mật nhận lấy trà trong tay nha hoàn, quỳ gối xuống đệm bô hương cung kính dâng cho Bàng thị, vẻ mặt ngoan ngoãn: "Bà bà, mời uống trà!"

Bàng thị vừa lòng cười, liên tục gặt đầu, nhận lấy trà, uống một ngụm, lại đem một bao lì xì đưa cho Điền Mật: "Từ nay con chính là người của phủ Ninh Viễn Hầu, phải hầu hạ Hầu gia cho tốt, sớm ngày sinh con nói đổi cho Ninh Viễn Hầu, nhớ chưa?"

Điền Mật đỏ mặt, nhẹ nhàng gặt đầu: "Vâng, bà bà, Mật Nhi đã hiểu."

Điền Mật đứng dậy đi đến trước mặt Trần Tương Nghi, tiếp nhận trà, đưa cho Trần Tương Nghi: "Tỷ tỷ, mời uống trà."

Trần Tương Nghi âm thầm cắn răng, khăn gấm trong tay nàng bị vò nát, Bộ Liên Triệt lại thân mật với Điền Mật như vậy, lúc vào hai người nắm tay nhau, chàng còn cười với cô ta, nụ cười nàng chưa từng gặp qua, nàng lại thấy nụ cười của chàng mang theo hạnh phúc. Sao lại có thể, sao lại có thể! Nụ cười hạnh phúc này chỉ được dành cho nàng, là của nàng!

Lúc này Trần Tương Nghi đã không thể duy trì nụ cười, lúc Điền Mật với Bộ Liên Triệt chưa tới, nàng còn có thể mỉm cười nói chuyện với Bàng thị. Lúc này, nàng không có phát giận đã là rất cố gắng kìm chế, nàng, không uống được chén trà do muội muội «tốt» Điền Mật này dâng!

Tay Điền Mật dơ lâu có chút mỏi, nhẹ nhàng run, chính là Trần Tương Nghi không nhận, chỉ là nhìn cô chăm chăm, trên mặt nàng ta không có biểu tình, chính là ánh mắt giống như đang nói cho cô biết, Trần Tương Nghi hận cô không thể lập tức biến mất.

Cô dùng «lê hoa đài vũ», trong mắt long lanh, đáng thương xin Bộ Liên Triệt giúp đỡ.

Bộ Liên Triệt cau mày, ánh mắt nhìn Trần Tương Nghi, ý bảo nàng tiếp trà. Trần Tương Nghi lại không để ý ánh mắt hắn, thật ra trong lòng nàng lương thiện cùng cái ác đang chiến đấu, một giọng nói bảo rằng nàng nên nhận lấy trà, nàng là chính thê của Bộ Liên Triệt, Điền Mật cũng không lớn hơn nàng; nhưng một giọng nói khác vang lên, nàng không cần tiếp trà, làm vậy tức là đầu hàng, Điền Mật nhất định rất đắc ý.

Trần Tương Nghi chậm chạp không tiếp, Bàng thị cũng nhíu mày.

Trần Tương Nghi muốn ra oai phủ đầu Điền Mật, Bàng thị hiểu, cũng kìm nàng, cuối cùng nàng ta là chính thất, nên có uy nghiêm của mình. Nhưng đã lâu như vậy, quả thật hơi quá đáng.

"Tỷ tỷ...." Giọng nói Điền Mật mềm mại, hai mắt rung rung mà không khóc, khiến trái tim Bộ Liên Triệt mềm nhũn.

Trần Tương Nghi phục hồi tinh thần, duỗi tay định tiếp trà, Bộ Liên Triệt đã bước lên, lấy chén trà trong tay Điền Mật. Hai người cùng cầm, nước trà không cần thận trọng đổ lên người Trần Tương Nghi.

"A ----" Điền Mật với Trần Tương Nghi cùng lúc kêu lên.

Điền Mật là bị dọa, Trần Tương Nghi là bị nóng, tuy rằng không có nóng bỏng, nhưng ly trà đổ vào người bất ngờ, cảm giác nóng khiến nàng hoảng sợ.

Điền Mật vội vàng dùng khăn gấm lau nước trà trên người Trần Tương Nghi: "Tỷ tỷ không sao chứ, có chỗ nào bị bỏng không?" Giọng nói vội vàng cùng quan tâm.

Bàng thị với Bộ Liên Triệt nhìn, độ hảo cảm lại tăng lên.

"Đinh ---- độ hảo cảm nam chủ +5, độ hảo cảm 55, ký chủ thật tuyệt."

Chính là Trần Tương Nghi không quen nhìn Điền Mật như vậy, nàng tức giận đẩy Điền Mật ra.

Điền Mật không chú ý, bị nàng đẩy ra sau, bước chân lảo đảo, Bộ Liên Triệt vội ôm lấy cô, ánh mắt không vui nhìn Trần Tương Nghi.

"Trần thị! Phong thái chính thất của con dâu rồi!" Bàng thị có phần tức giận, ngày thường Trần Tương Nghi xử lý mọi việc trong nhà ổn thỏa, hôm nay lại thất thố như vậy.

Chỉ là Trần Tương Nghi không nghe thấy lời Bàng thị nói, nàng nhìn Bộ Liên Triệt, ánh mắt của chàng, trong nháy mắt khiến trái tim nàng đau đớn.

Ánh mắt nàng mờ đi, đau tê tâm liệt phế. Không để ý mọi người, nàng nhấc váy chạy ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đều Là Của Ta (Nam Chủ Đều Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Thế giới 6: Nữ chủ trọng sinh 7

Editor: Nguyễn Thủy

Trong mắt Bộ Liên Triệt hiện ra không đành lòng, lúc này trong ánh mắt Trần Tương Nghi hẳn thấy được sự tuyệt vọng.

Điền Mật nhìn hắn, kéo kéo tay hắn, Bộ Liên Triệt cúi đầu nhìn cô, trong mắt mang theo nghi hoặc.

"Hầu gia, tỷ tỷ khổ sở, ngài mau đuổi theo tỷ, an ủi tỷ tỷ đi!" Nói xong nàng bước lui ra, còn đuổi tay đẩy hắn.

Bộ Liên Triệt không đi chỉ là nhìn cô. Đôi mắt cô được nước mắt rửa qua trong suốt sạch sẽ, nhìn xinh đẹp vô cùng. Cô mỉm cười, lộ ra lúm đồng tiền bên má, đáng yêu.

Vẫn là một đứa trẻ, một cô bé lương thiện hiểu ý người khác. Bộ Liên Triệt cười cười, ra hiệu với cô: "Vậy ta đi xem nàng ấy, nàng cùng mẫu thân nói chuyện, lúc nữa sẽ đi tìm nàng."

Điền Mật gật đầu, trong mắt ý cười tăng lên: "Được!"

"Đinh ---- độ hảo cảm nam chủ +5, độ hảo cảm 60, ký chủ thật ngầu!"

Hôm nay Bàng thị đối với Trần Tương Nghi rất không hài lòng, một chính thất, lại tùy hứng chạy ra ngoài, để hạ nhân trong phủ nhìn thấy, còn ra thể thống gì? Lại còn khiến nhi tử chạy đuổi theo!

"Bà bà, hôm nay là do Mật Nhi không đúng!" Điền Mật đi đến bên người Bàng thị, cúi đầu, áy náy nói.

Bàng thị nhìn cô, đuổi tay nắm lấy tay Điền Mật, càng nhìn càng hối hận, lúc trước đến phủ Điền cầu hôn, sao lại không cầu cưới Điền Mật chứ!

Điền Mật cùng Bàng thị ăn sáng, Bàng thị thích chăm sóc hoa cỏ, Điền Mật đứng một bên nhìn bà chăm sóc những cây hoa, thỉnh thoảng tò mò hỏi một hai câu toàn những vấn đề kỳ quái, khiến Bàng thị cười vui vẻ, bà càng thêm yêu thích Điền Mật.

Bên kia Trần Tương Nghi chạy về viện Tương trúc, đem mình nhốt trong phòng, bật khóc.

Bộ Liên Triệt gõ cửa bên ngoài, Trần Tương Nghi cũng không để ý đến, chỉ khóc lớn, nàng thấy trái tim thật đau đớn, nàng muốn khóc lớn một trận phát tiết những cảm xúc ra ngoài.

Bộ Liên Triệt cau mày, đem mọi chuyện hôm nay suy nghĩ kỹ, nhận ra Trần Tương Nghi không thích hắn cưới Điền Mật.

Bộ Liên Triệt không hiểu, hắn chưa từng có suy nghĩ nạp thiếp, cho dù là nha đầu thông phòng, ở trong phủ Ninh Viễn Hầu cũng không có. Chính là Điền

Mặt không giống, hấn đoạt trình tiết của cô, chỉ cần là nam nhân đều nên chịu trách nhiệm, không phải sao? Vì sao Trần Tương Nghi không chịu hiểu cho hấn? Huống chi Điền Mật còn là thân biểu muội của nàng, Điền gia nuôi nàng mười mấy năm, cưới biểu muội vẫn tốt hơn cưới cô nương nhà khác chứ?

Nhưng trong lòng hấn cũng thấy có lỗi với Trần Tương Nghi.

Hấn lại không thể nói chuyện, chỉ là thỉnh thoảng gõ cửa để Trần Tương Nghi biết hấn luôn ở bên ngoài chờ nàng.

Trần Tương Nghi khóc một lúc, lý trí cũng trở về.

Ánh mắt nàng dần thanh tỉnh, cẩn thận suy nghĩ về tình cảnh của mình, Bàng thị vừa lòng lại yêu thích Điền Mật, mà Bộ Liên Triệt cũng có vài phần yêu thích cô ta.

Nàng không nghĩ ra, vì sao Điền Mật bỗng chốc thay đổi nhiều như vậy, trở nên thông minh, cũng không mặc những y phục cùng trang điểm điểm lệ. Nàng không hiểu chuyện gì đã xảy ra? Không lẽ? Cô ta cũng trọng sinh?

Nghĩ đến khả năng này, Trần Tương Nghi mở lớn hai mắt. Làm sao có thể?

Ánh mắt nàng trầm xuống quyết định lên kế hoạch.

Nàng đứng dậy ra ngoài mở cửa, Bộ Liên Triệt đứng trước cửa, nàng nghĩ, có lẽ trong lòng chàng, nàng vẫn có một vị trí nhất định.

Bước đến trước mặt Bộ Liên Triệt hành lễ: "Hầu gia, hôm nay là Tương Nghi không đứng, hy vọng chàng bỏ qua."

Bộ Liên Triệt gạt đầu ra dấu: "Hôm nay nàng quá kích động, sau này không nên như vậy, Mật Nhi là thân biểu muội của nàng, hai người nên thân càng thêm thân."

Trần Tương Nghi cắn răng, trên mặt duy trì dịu hiền: "Phải, Tương Nghi đã biết."

Bộ Liên Triệt vừa lòng, mỉm cười, cùng Trần Tương Nghi ăn sáng. Lại thấy có lỗi với nàng, tối đó liền nghỉ trong viện Tương Trúc.

Một tháng, có hai mươi ngày Bộ Liên Triệt ở trong viện Tương Trúc, mười ngày ở trong viện của Điền Mật.

Bên ngoài Điền Mật không kiêu ngạo, dịu dàng ngoan ngoãn, ban ngày đi thăm Bàng thị.

Độ hào cảm của Bộ Liên Triệt dừng lại ở 80 không thấy tăng thêm.

Trong lòng Điền Mật lo lắng, gần đây cô thấy ánh mắt Trần Tương Nghi nhìn mình mang theo âm mưu, cô muốn nói, cô rất sợ trạch đấu, có được không?

Cuối cùng ở buổi chiều một tháng sau, Trần Tương Nghi bất ngờ đến gặp cô, quả nhiên là đáng vẻ chị em tốt, Điền Mật cũng đóng kịch với nàng ta!

Bỗng nhiên Trần Tương Nghi nắm tay cô thì thầm: "Điền Mật, ta biết cô cũng là trọng sinh đúng không! Cô đừng gạt ta, ta đều biết! Kiếp trước cô hại chết ta còn chưa đủ sao? Kiếp này còn muốn cướp trượng phu của ta sao? Cô đừng mơ!" Nói xong không đợi Điền Mật trả lời, nàng ném tay Điền Mật ra, cả người ngã về phía sau.

Điền Mật bị chuyện này làm cho ngây người, nhìn tay mình, không phản ứng kịp.

"Đinh---- độ hào cảm nam chủ -20. độ hào cảm 60. Há?"

Giọng nói 0051 khiến cô hoàn hồn, liền giảm 20 độ hào cảm, Điền Mật hắc tuyến. Cô làm gì? Cái gì cũng chưa làm mà!

Thủ đoạn của Trần Tương Nghi tầm thường, thật sự quá tầm thường, trời ạ!

Nhìn Trần Tương Nghi được Bộ Liên Triệt ôm đi, ánh mắt Bộ Liên Triệt không vui, còn ánh mắt Trần Tương Nghi mang theo đắc ý.

Điền Mật đi theo sau, nhìn Bàng thị tới, đại phu tới, sau đó chẩn đoán Trần Tương Nghi có thai hai tháng, lần này ngã khiến động thai, muốn nghỉ ngơi cho tốt.

Điền Mật bình tĩnh, hóa ra là vậy. Bộ Liên Triệt cùng Bàng thị mỉm cười hỏi han ân cần với Trần Tương Nghi.

Trong lòng Điền Mật nhún vai, không thêm để ý, dù sao cô không thích nam chủ này, hừ, dám giảm một lúc 20 độ hào cảm, cô cực khổ mãi mới kiếm được! Không vui!

Một trận hỗn loạn qua đi, Bộ Liên Triệt nhìn Điền Mật, ánh mắt mang theo trách cứ.

"Tương Nghi có lòng tốt đi thăm muội, vì sao lại đây nàng ấy?"

Bàng thị không tin được, ánh mắt ngạc nhiên nhìn Điền Mật, Điền thị đẩy Trần thị? Có khả năng sao?

Không đợi Điền Mật giải thích, Trần Tương Nghi không để ý thân thể vội vàng nói: "Không liên quan tới muội muội, Hầu gia, là do Tương Nghi đứng không vững nên mới té ngã."

Điền Mật bĩu môi, cô mới không dùng thủ đoạn tầm thường như vậy! Cho dù cách này thật hữu dụng~

Linh quang vừa hiện, hình như nguyệt sự tháng này của cô cũng chưa tới.

"0051, chị mang thai phải không?"

"Đúng vậy, ký chủ."

"Vậy vì sao em không nói cho chị?"

"Hi, em đã quên~"

Điền mật khinh bỉ, không để ý tới 0051.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đều Là Của Ta (Nam Chủ Đều Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Thế giới 6: Nữ chủ trọng sinh 8

Editor: Nguyễn Thủy

Điền Mật dùng « lê hoa đại vũ » gạt đầu: " Là muội đẩy tỷ tỷ! Nhưng muội không có sai!" Cô bật khóc, trong mắt tràn đầy quật cường.

Trần Tương Nghi không ngờ Điền Mật sẽ thừa nhận cô ta đẩy mình, cốt truyện không nên như vậy đâu!

Bộ Liên Triệt tức giận nhìn cô: " Muội đẩy nàng ấy, là lỗi của muội!"

Điền Mật lắc đầu: " Muội không có sai, biểu tỷ tới tìm muội nói chuyện phiếm, lúc đầu còn tốt, kết quả đang nói tỷ lại đến trước mặt muội nói cái gì mà biết muội sống lại, còn nói kiếp trước muội hại chết tỷ tỷ, kiếp này lại muốn cướp trượng phu của tỷ. Nói rằng nhất định không bỏ qua muội, muốn Hầu gia hưu muội, muốn cho muội bị người ta phi nhổ. Muội mới tức giận đẩy tỷ tỷ!" Trong mắt cô mang tho ủy khuất cùng không cam lòng: " Muội còn muốn hỏi biểu tỷ, vì sao lại nói muội như vậy đâu, cái gì mà sống lại, cái gì mà kiếp này kiếp trước, biểu tỷ trúng tà đi!"

Trần Tương Nghi không ngờ Điền Mật sẽ kể lại những gì nàng nói, đáng lẽ Điền Mật trọng sinh, cô ta tuyệt đối không dám nói ra mới đúng, đằng này lại còn thêm mắm thêm muối, tuy rằng trong lòng nàng quả thật muốn làm như vậy. Không lẽ, thật ra Điền Mật không phải trọng sinh? không lẽ nguyên nhân do nàng trọng sinh nên mới thay đổi tất cả? Hoặc là nàng không có trọng sinh, tất cả chỉ là một giấc mộng?

Giây phút này đầu óc Trần Tương Nghi rối loạn, trống rỗng, không suy nghĩ được gì, chỉ ngơ ngác ngồi trên giường.

Hai tháng này Điền Mật thường xuyên nói chuyện với Bảng thị, bà đều đã xem cô thành con gái ruột, lúc này nghe lời Điền Mật nói, bà tất nhiên tin tưởng lời cô, cái gì sống lại, kiếp trước kiếp này, quả hoang đường.

Bảng thị nhìn Điền Mật khóc thật đáng thương, lại nhìn Trần Tương Nghi ánh mắt đại ra mặt không phản ứng, càng xem càng thấy quý dị, không lẽ đúng như lời Điền Mật, Trần Tương Nghi trúng tà?

Bộ Liên Triệt cũng hơi tin lời Điền Mật nói, ở trong lòng hần, Điền Mật là cô bé, nói chuyện thẳng thắn, không có tâm kế. Chính là hần không quá tin tưởng Tương Nghi trúng tà.

Nhớ đến đại phu còn chưa đi xa, mặt Điền Mật trắng bệch, té xỉu ngã xuống mặt đất.

0051 nếu có ngón tay nhất định sẽ dơ ngón tay cái lên, đối với cách diễn của Điền Mật, tỏ vẻ sùng bái giống như nước sông cuộn cuộn không hết nước.

Điền Mật té xỉu khiến Bảng thị hoảng sợ, vội vàng gọi đại phu lại, Bộ Liên Triệt bước đến bên người Điền Mật bế cô lên.

Đại phu chẩn đoán Điền Mật có tin vui, đã một tháng.

Trần Tương Nghi kinh ngạc trừng mắt, nàng không tin được, chính là nàng nghe thấy gì? Điền Mật mang thai?

Bộ Liên Triệt quá vui vẻ, trong vòng một ngày biết được mình có hai đứa nhỏ, hần đã hai mươi ba, nam từ tuổi này đã sớm có con cháu thành đàn. Chính là hần lại không có con nối dõi, lần này một lúc có hai đứa, tất nhiên vui mừng rồi.

Điền Mật giả vờ tỉnh, lúc này cô dựa vào trong ngực Bộ Liên Triệt. Cô ngẩng đầu nhìn hắn, hai mắt đầm lệ: "Hầu gia, huynh không thích muội!"

Cô lên án khiến Bộ Liên Triệt trong lòng tê rần, liên tục lắc đầu. Muốn ra dấu nhưng lúc này hắn đang ôm Điền Mật, đôi tay ở sau lưng cô không rút ra được, gấp tới mức mặt đỏ.

"Đinh —— độ hảo cảm nam chủ +30, độ hảo cảm 90, ký chủ thật lợi hại!"

Thật tốt, còn thiếu 10 độ hảo cảm, để có thể sống yên ổn, nữ chủ thật xin lỗi cô.

Điền Mật chậm chậm chuyển người, cảm giác thân thể không còn "không khỏe" nữa, cô rời khỏi lồng ngực Bộ Liên Triệt.

Trong mắt mang theo tuyệt vọng: "Hầu gia, ngài hưu ta đi! Dù sao đây cũng là mục đích của biểu tỷ, chờ ngài hưu ta, ta liền xuống tóc làm ni, như vậy cũng không đến mức hồng thanh danh, làm xấu mặt cha mẹ."

Bàng thị vội vàng kéo tay cô: "Nha đầu con nói gì vậy! Đều thành mẹ rồi, cũng không thể tùy hứng như vậy. Con yên tâm dưỡng thai! Trần thị cũng là người có thai, bây giờ chỉ cần ở trong Tương Trúc viện đừng có đi lung tung, cũng không cần tới thỉnh an ta. Từ hôm nay trở đi Triệt nhi chuyển đến Mật Hương viện, gần nhất không được quấy rầy Trần thị, mà nên đến nói chuyện với Mật Nhi."

Bàng thị ra lệnh ai dám nói không?

Điền Mật có chút buồn cười, Bàng thị quả là thiên vị cô.

Bộ Liên Triệt gật đầu, nhớ lại lời nói cùng ánh mắt tuyệt vọng của Điền Mật, trong lòng đau đớn, cũng không nhớ đến Trần Tương Nghi cũng đang mang thai.

Trần Tương Nghi muốn phản đối nhưng Bộ Liên Triệt đã gật đầu, nàng còn nói được gì? Chỉ phải cắn răng, hôm nay quả là thất sách, nàng không ngờ tới mọi chuyện sẽ thành như vậy, cũng không ngờ Điền Mật mới gả vào đây hai tháng đã hoài thai.

Điền Mật được Bộ Liên Triệt đỡ về phòng, cô nhất quyết không nói một lời với hắn, Bộ Liên Triệt lo lắng, ra dấu cho cô biết: "Thật xin lỗi, thật xin lỗi, ta không nên nghi ngờ nàng! Ta tin nàng! Thật sự! Về sau có chuyện gì xảy ra đi chẳng nữa ta đều tin tưởng nàng!"

Điền Mật nhìn hắn, trong mắt tràn ngập nghi ngờ: "Thật không?"

Thấy Điền Mật chịu để ý đến mình, Bộ Liên Triệt gật đầu liên tục, chỉ lo trả lời chậm khiến Điền Mật thương tâm.

"Được, muội tha thứ huynh nhưng chỉ lần này thôi đó." Điền Mật tỏ vẻ miễn cưỡng trả lời.

Nghe Điền Mật nói như vậy, Bộ Liên Triệt thở nhẹ nhõm.

Trần Tương Nghi bên ngoài nói là tĩnh dưỡng nhưng thật ra bị nhốt trong phòng, Bàng thị có phần tin tưởng lời Điền Mật nói, âm thầm tìm đạo sĩ, đạo sĩ bị Điền Mật mua chuộc, liền nói Trần Tương Nghi tà khí nhập vào thân thể, từ hôm nay trở đi, phải tu thân dưỡng tính, làm bạn với phật, may mắn chế trụ được tà khí.

Bàng thị nghe xong sợ hãi, vội vàng hỏi tôn tử có sao không, có giữ được không?

Đạo sĩ do Điền Mật tìm đến, suy nghĩ lúc đầu của cô đợi xoát độ hảo cảm đến một trăm, sau đó liền thả Trần Tương Nghi ra, đừng khiến nàng ta ra ngoài phá là được, cô cũng không nhân tâm đến mức muốn hại chết đứa bé.

Đạo sĩ kia nói, hài tử không ngại chỉ cần Trần Tương Nghi tĩnh tâm hướng phật là được. Từ đó Trần Tương Nghi bị ép niệm phật.

Trong lòng nàng càng thêm hận Điền Mật, lại không biện có pháp.

Vào một đêm khuya, một nam tử xông vào khuê phòng Trần Tương Nghi, khiến nàng hoảng sợ. Đợi nhìn rõ người tới, trái tim lo lắng, cố gắng bình tĩnh hỏi: "Không biết Thái tử đêm khuya tới chơi là có ý gì?"

Hóa ra nam tử kia là Thái tử điện hạ, là người nam nhân luôn miệng nói Trần Tương Nghi là trắc phi của hắn.

Thái tử tuần tũ, khuôn mặt tinh xảo, thân hình cao lớn khôi ngô, toàn thân tỏa ra khí chất hoàng tộc. So với Bộ Liên Triệt hơn hẳn một bậc.

Bảo sao kiếp trước Trần Tương Nghi rơi vào bể tình, Điền Mật cũng vì thái tử mà tra tấn nàng ta một đời.

"Tương Nghi, ta đến mang nàng về."

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đầu Là Của Ta (Nam Chủ Đầu Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Thế giới 6: Nữ chủ trọng sinh 9

Editor: Nguyễn Thủy

Giọng nói Thái tử trầm ấm, rất êm tai.

Trần Tương Nghi cong môi, cười nhạo: " Thái tử nói đùa! Đây là nhà của Tương Nghi, không biết thần thiếp còn chỗ nào để về?"

" Ta sẽ gặp Ninh Viễn Hầu đòi giấy hòa ly, nàng yên tâm, ta không ngại nàng mang thai con hấn, ta sẽ đem đứa nhỏ trở thành con mình, nàng vẫn là trắc phi của ta."

Trần Tương Nghi không hiểu, vì sao Thái tử luôn nói mình là trắc phi của hấn, dù kiếp trước cũng chỉ làm thiếp mà thôi.

" Thái tử điên hậ! Ta là phu nhân Ninh Viễn Hầu! Không phải trắc phi của ngài, ngài tỉnh lại đi!" Giọng nói Trần Tương Nghi mang theo tức giận.

Thái tử tiến lên nắm tay nàng: " Nếu ta là nước sôi

Ngươi là lá trà

Như vậy ngươi hương úc

Cần thiết ý lại ta vô vị

Làm ngươi khô khốc

Nhu nhu

Ở ta bên trong triển khai

Hoạt động gân cốt

Làm ta thấm vào gần ra ngươi dung nhan

Ta cần thiết nhiệt

Thậm chí sôi trào

Lẫn nhau mới có thể tương dung

Chúng ta cần thiết giấu ở trong nước nhìn nhau tương triền(*)"

(*) Bài này là một đoạn quảng cáo cầu nước trà trung quốc.

Trần Tương Nghi không hiểu nhìn hấn.

Thái tử kích động tay nắm lấy tay nàng dùng sức: " Đây là nàng nói với ta! nàng không nhớ sao? Nàng bảo đây là thơ hiện đại, còn nói bài thơ gọi là " thơ tình trà", là do Trương Thác viết! Nàng không nhớ sao?"

Trần Tương Nghi đương nhiên không nhớ rõ! Nàng còn không hiểu Thái tử đang nói cái gì: " " Ta không biết ngài đang nói gì! ta cũng chưa từng nghe thấy bài thơ kỳ lạ đó, ngài thả ta ra đi!"

Thái tử ngắt người chậm rãi buông lỏng tay nàng ra, trong mắt không thể tin tưởng: " Cô không phải là nàng? Cô không phải là nàng?"

Hấn lui vài bước ra sau, trong mắt mê mang thống khổ, làm sao, làm sao có thể....

Bỗng nhiên hấn ngẩng đầu nhìn nàng, trong mắt mang theo tàn nhẫn, hấn nhớ rõ, cô từng nói, cô chết một lần rồi mới trở thành Trần Tương Nghi, cho nên, Trần Tương Nghi này, phải chết!

Tay trái hấn vận công vụ lên, Trần Tương Nghi bị hấn đánh ngã xuống đất, phun một búng máu, liền không có hơi thở. Nàng đã chết, đến chết cũng không biết vì sao mình lại chết.

Thấy Trần Tương Nghi đã không còn hơi thở, Thái tử mỉm cười, ôm Trần Tương Nghi rời khỏi phủ Ninh Viễn Hầu.

Chờ lúc mọi người phát hiện Trần Tương Nghi không thấy đã là ngày hôm sau.

Người ở trong Tương trúc viện, không cánh mà bay.

Lúc đầu Bằng thị phái người tìm kiếm, kết quả tìm không được, đành phải báo quan.

Tám tháng sau vẫn không thấy Trần Tương Nghi, người trong Ninh Viễn phủ cũng không hy vọng gì, lại không biết người họ tìm kiếm đang ở trong mật thất phủ Thái tử.

Trần Tương Nghi nằm trong quan tài bằng băng, thân hình vẫn như lúc đang sống. Thái tử không chấp nhận được, Trần Tương Nghi vĩnh viễn không tỉnh lại. Nếu không phải nhờ bằng quan, thân thể nàng không thể bảo trì được, giống như thi thể bình thường, chậm rãi hư thối.

Thái tử vuốt ve gương mặt xinh đẹp của Trần Tương Nghi, cười dịu dàng lại thâm tình: "Không sao Tương Nghi, ta sẽ chờ nàng, chờ đến lúc nàng tỉnh lại!"

Điền Mật sinh con trai, độ hảo cảm nam chủ liền tăng đến 100, nhiệm vụ hoàn thành.

TRở lại không gian, Điền Mật vẫn không rõ Trần Tương Nghi đi đâu.

"Nàng ta bị Thái tử giết, mang đi."

"Cái gì?" Điền Mật ngạc nhiên "Vì sao thái tử muốn giết Trần Tương Nghi? Lại còn mang xác cô ta đi nữa?"

"Bởi vì linh hồn Thái tử kia đến từ thế giới song song, nơi đó cùng Cảnh nguyên triều ở đây giống nhau, chẳng qua ở thế giới song song đó, Trần Tương Nghi lấy Ninh Viễn Hầu sau đó hòa ly, rồi gả cho Thái tử làm trắc phi, Trần Tương Nghi kia là xuyên từ hiện đại về. Sau đó Thái tử chết, linh hồn bay đến nơi này, hẳn cho rằng mình trọng sinh, lúc này nhận định Trần Tương Nghi là trắc phi của hắn."

Điền Mật hiểu ra nhưng là: "Chị tò mò suốt tám tháng nữ chủ đi nơi nào? Em! vậy mà lại nhịn không nói cho chị! Lúc này mới nói ra."

"Em, không có ý muốn giấu~ Chính là em cũng vừa mới biết được~" Giọng nói 0051 nhỏ dần, lần này hệ thống có trục trặc, có tin tức nó cũng không nhận được. May mắn ký chủ vẫn hoàn thành nhiệm vụ. Nghĩ đến đây 0051 vô cùng tự hào, ký chủ của nó quá tuyệt mà!

"Nhiệm vụ hoàn thành 100%, nhiệm vụ tặng 84 điểm. Đạt được 84 tích phân, hoàn thành tâm nguyện ký thể nhận được 9 điểm phân chia số liệu. Xin hỏi ký chủ, điểm số liệu cho vào đâu?"

"5 điểm cho vào gương mặt, 4 điểm vào mị lực."

Màn hình xuất hiện.

Nhập lại tư liệu ký chủ:

Tên: Điền Mật

Giới tính: Nữ

Tuổi: 30

Cấp bậc: 6

Gương mặt: 82 (100 miễn phân)

Làn da: 78 (100 miễn phân)

Dáng người: 80 (100 miễn phân)

Trí lực: 70 (100 miễn phân)

Sức khỏe: 60 (100 miễn phân)

Mị lực: 59 (100 miễn phân)

Năng khiếu: Bác sỹ khoa ngoại.

Kỹ năng đặc biệt: Ánh mắt thâm tình (sử dụng vĩnh viễn), tiểu thẹn thùng (sử dụng vĩnh viễn), lễ hoa đái vũ (sử dụng vĩnh viễn), ngôn ngữ ký hiệu (sử dụng vĩnh viễn)

Tích phân: 0

"Ký chủ muốn nghỉ ngơi không?"

" Không cần."

" Vâng, đang tiếp nhận nhiệm vụ ----- tiếp nhận nhiệm vụ thành công----- truyền tổng ký chủ-----"

" Truyền tổng thành công----- đang sao chép nội dung nhiệm vụ-----"

(Phiên ngoại nhỏ)

Lần đầu tiên Thái Tử chú ý tới Trần Tương Nghi là do gương mặt của cô.

Trước nay hắn đều yêu thích mỹ nhân, mà cô lại còn là một mỹ nhân đặc biệt.

Cô tự tin, mặc kệ ánh mắt mọi người, hòa ly với Ninh Viễn Hầu, cô dựa vào cửa hồi môn mà làm ăn, mặc kệ mọi người nghĩ thế nào, cô vẫn làm theo ý mình. Sau đó hắn chủ động tiếp xúc với cô, hai người làm bằng hữu.

Trần Tương Nghi là cô nương rất đặc biệt, kiến thức rộng rãi, cách giải thích độc đáo.

Dần dần nảy sinh tình cảm, hắn cười cô làm trắc phi.

Ban đầu cô không đồng ý, cô nói rằng cô muốn một người một đời một kiếp.

Chính là lúc đó hắn không thể cho cô. Vì vậy hắn không đồng ý, hắn biết cô yêu mình, cuối cùng cũng thỏa hiệp.

Lại không nghĩ rằng cô ở trong lúc tranh đấu trạch viện, mất mạng.

Hắn hối hận, cuối cùng tương tư thành bệnh, cô rời đi 2 năm hắn cũng đi theo. Hắn nghĩ, nếu như đường xuống hoàng tuyền cô đi chậm một chút, có lẽ hắn sẽ đuổi kịp.

Ông trời cho hắn cơ hội, khiến cô xuất hiện trong sinh mệnh của hắn, chính là nàng ta không phải cô. Hắn nhớ đến, cô nói, cô đi vào nơi này do đã chết một lần, vì vậy hắn giết nàng, muốn cô lần nữa đi vào thế giới này, nhưng cô không tỉnh lại.

Bộ Liên Triệt thật lòng thích Điền Mật, tình cảm này khác với tình cảm với Trần Tương Nghi. Ở bên cạnh Tương Nghi, là loại tình cảm bình yên như nước. Mà cùng Điền Mật ngay cả không khí cũng trở nên ngọt ngào, hắn vừa thấy cô liền vui vẻ. Bộ Liên Triệt ôm con trai mới tập nói của mình, cười hạnh phúc, tiếc nuối duy nhất chính là không thể tự mình dạy con nói.

Nhưng mà không sao, Mật Nhi nói chờ con trai lớn lên, sẽ dạy ký hiệu cho con, như vậy hai người có thể nói chuyện. Hắn còn muốn dạy con trai vẽ tranh, làm thơ chơi cò! Nghĩ đến xuất thân, hắn cảm thấy trước người nóng lên, cúi đầu liền thấy. Nhũn mỳ, con trai đi tiểu~

ười hạnh phúc, tiếc nuối duy nhất chính là không thể tự mình dạy con nói.

Nhưng mà không sao, Mật Nhi nói chờ con trai lớn lên, sẽ dạy ký hiệu cho con, như vậy hai người có thể nói chuyện. Hắn còn muốn dạy con trai vẽ tranh, làm thơ chơi cò! Nghĩ đến xuất thân, hắn cảm thấy trước người nóng lên, cúi đầu liền thấy. Nhũn mỳ, con trai đi tiểu~

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đề Là Của Ta (Nam Chủ Đề Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Thế giới 7: Câu chuyện tổng tài, nữ xứng nghịch tập(1)

Editor: Nguyễn Thủy

" Tiểu Mật nhi, em mau tỉnh lại!" Điền Mật vừa tiếp thu cốt truyện cùng trí nhớ liền bị giọng nói đánh thức.

Điền Mật ngồi thẳng thân mình, nhìn người tới.

Một chàng trai tuấn tú, bởi vì là con lai cho nên gương mặt càng thêm xinh đẹp, giống như đứa con của thượng đế vậy.

Cô biết, chàng trai này tên là Quý Minh Phàm, là nam xứng quan trọng trong cốt truyện, là giám đốc của ký thể.

Điền Mật xoa đầu khó chịu cau mày.

" Anh nói cho Tiểu Mật Nhi biết, em không cần liều mạng như vậy chứ, em nhìn đồng hồ xem đã mấy giờ? Em còn ở đây tăng ca, cho dù chiếc váy cưới này thiết kế cho vị hôn thê của mối tình đầu, cũng không cần phải liều mạng như vậy đi!" Trong mắt Quý Minh Phàm mang theo bất đắc dĩ, giọng nói mang theo đau lòng.

Điền Mật nhìn đồng hồ, đã hơn 12 giờ rồi, nguyên nhân do tối qua cũng tăng ca, cho nên lúc làm việc cô không cẩn thận mà ngủ quên.

Nhìn bản thiết kế váy cưới đang vẽ dở trước mặt, bỗng nhiên cảm thấy trái tim đau nhói.

Duỗi tay đè lại vị trí trái tim, cười với Quý Minh Phàm

" Không sao đâu, đúng rồi, sao giờ này anh còn chưa về?" Giọng nói ký ức trong trẻo ôn nhu, giọng nói như mang theo ý cười, khiến người khác nghe thấy cũng vui vẻ theo.

Quý Minh Phàm nhìn động tác Điền Mật, anh tự động đem nụ cười kia trở thành miễn cưỡng, thở dài: " Tên Dung Vũ Thần kia rốt cuộc có điểm nào tốt?"

Điền Mật ngăn người, bàn tay đè lên vị trí trái tim lại dùng sức, cảm giác đôi mắt mờ đi. Cố gắng chớp chớp mắt, nở nụ cười thật sự không miễn cưỡng: " Em đói bụng, hay mình đi ăn khuya đi?"

Nói xong liền nhanh chóng thu thập đồ đạc, cầm áo khoác cùng ví bước ra ngoài văn phòng.

Quý Minh Phàm lắc đầu, đi theo phía sau Điền Mật.

Điền Mật không nói chuyện, Quý Minh Phàm đưa cô đi ăn rồi lại đưa cô về nhà.

" Cảm ơn anh đã đưa em về, lái xe cẩn thận, tạm biệt!"

" Đợi đã!"

Điền Mật quay đầu lại tổng quát mang theo nghi hoặc.

Quý Minh Phàm do dự, trong mắt mang theo khẩn trương: " Anh, chúng mình quen nhau bốn năm."

Điền Mật gật đầu, bọn họ quả thật quen nhau 4 năm, cô đi nước F sáu năm, năm thứ ba ấy liền gặp Quý Minh Phàm

" Anh cho rằng, chỉ cần anh luôn ở bên cạnh em, một ngày nào đó em quay lại sẽ nhìn thấy anh. Chính là anh biết, em nỗ lực học tập, cố gắng tăng lên năng lực bản thân, thậm chí ở lúc sắp thăng chức, lựa chọn quay về nước Z. Bởi vì người đàn ông kia, chính là hán ta chuẩn bị kết hôn đúng không? Em vẫn nên buông xuống, quay đầu nhìn anh chỉ một lần có được không?"

Điền Mật ngăn ra, tuy rằng biết cốt truyện, có trí nhớ, cô biết Quý Minh Phàm yêu điền mật.

Chính là trước hay sau Điền Mật chỉ yêu Dung Vũ Thần.

Tuy rằng trong chuyện, Điền Mật gả cho anh, chính là trong lòng cô chỉ có Dung Vũ Thần. Cho đến lúc chết trong lòng cũng chỉ có hán ta.

" Thật xin lỗi, Minh Phàm, bây giờ em... không thể!"

Không thể tiếp nhận anh, không thể ở lúc trong lòng em có người khác mà vẫn chấp nhận anh, điều này không công bằng đối với anh.

Quý Minh Phàm cũng biết, gật đầu không ép buộc cô: " Được, nhưng em luôn nhớ rõ, anh đứng ở phía sau em, chỉ cần em quay đầu lại là có thể thấy anh."

Điền Mật gật đầu, trong lòng cảm động, vội vàng tạm biệt anh xoay người vào nhà.

Lúc này Điền Mật mới trở về nước Z, căn nhà này là do công ty cho thuê. Công ty cô làm việc là công ty J.J nổi tiếng với thiết kế trang phục đứng đầu. mà Quý Minh Phàm là thái tử gia của công ty J, anh ở nước F nhận chức tổng giám đốc công ty, sau vì Điền Mật nhất quyết muốn về thành phố Q nước Z, Quý Minh Phàm cũng đi theo làm giám đốc công ty J. Cô bắt đầu đi làm ở công ty J đã ba năm

Cô không biết cha mình là ai, thân thể mẹ cô không tốt, sáu năm trước trong lần làm phẫu thuật nhưng thất bại mà qua đời.

Ký ức quay về chín năm trước, lúc đó cô lấy thành tích giỏi nhất cả tỉnh thi vào trường cấp ba tốt nhất thành phố Q. Mới đầu cô chỉ nghĩ đi học cho tốt, sau đó thi đỗ trường đại học, tìm công việc tốt. Như vậy cô sẽ có tiền chữa bệnh cho mẹ.

Cô nghĩ về tương lai cũng làm như vậy.

Nhưng trường cấp ba A không phú thi quý, giống như học sinh lấy thành tích đổ vào là rất ít. Gia đình cô không tốt, cả năm cũng không mua bộ quần áo

mới, những quần áo cô mặc do giặt nhiều mà bạc hết màu. không may mắn cho cô chính là đồng phục ban A chất lượng quá tốt, nhưng dưới chân cô lại đeo đôi giày vải cũ, để cho bạn học cười nhạo.

Cô lớn lên xinh đẹp, lúc ở cấp hai cũng có người viết thư tình cho cô, nhưng cô chính là một sách, ngây thơ.

Vào học ban A những nữ sinh gia đình tốt ghen ghét cô, thường xuyên tìm nhiều phương pháp mà bắt nạt cô, vì đi học cô nhện.

Có những nam sinh tỏ tình với cô, yêu cầu hẹn hò, cô cũng từ chối. Điều khiến cô không thể chấp nhận chính là có nam sinh muốn dùng tiền bao dưỡng cô. Tuy rằng nhà cô nghèo nhưng việc này đối với cô chính là sỉ nhục.

Cô cho rằng mình sẽ không kiên trì học ở Ban a được nữa.

Vào một buổi chiều cô trốn ở trong bụi cỏ mà khóc, một bàn tay thon dài lấy khăn tay đưa cho cô, cô ngẩng đầu nhìn, nam sinh đứng ngược hướng mặt trời, gương mặt của cậu nhìn không rõ lắm, chính là giây phút này vĩnh viễn khắc sâu vào trong lòng cô.

Hắn nói "Người đã xấu, khóc nên càng thêm xấu thêm, chắc chắn, quả thật khó nhìn."

Giọng nói của hắn rất ác liệt Bởi vì trong thời kỳ vỡ giọng nói có chút khàn khàn.

Chính là Điền Mật lại cảm thấy rất ấm áp, nước mắt không còn rơi xuống, lại ngây ngốc cười. Nam sinh bị nụ cười của cô làm xấu hổ nghiêng đầu không chịu nhìn cô.

Nam sinh đó tên là Dung Vũ Thần lớn hơn cô hai tháng học cùng một ban với cô cô học ban 1 hắn học ban ba, nhà hắn rất giàu có lại là con một công ty của gia tộc ở thành phố Q thậm chí cả nước Z đều là số 1 số 2. Chính là hắn đối với cô không hề có khinh thường. Tuy rằng ngoài miệng luôn bắt nạt cô chính là đối với cô rất tốt.

Sau đó có người bắt nạt cô, hắn liền giúp cô, thậm chí nói với mọi người, cô Điền Mật là người Dung Vũ Thần che chở. Từ đó cô có thể an tâm học tập, không có ai dám bắt nạt cô, từ đó không ai lại dám tỏ tình với cô.

Năm học thứ hai Dung Vũ Thần tỏ tình với cô. Trong lòng cô lo sợ lại có một phần vui vẻ. Cô tự hiểu lấy mình, cô biết mình không xứng với hắn. Chính là Dung Vũ Thần mặc kệ cô có đáp ứng hay không, bá đạo mà tuyên bố, cô là của hắn. Sau đó cô lại có thêm một thân phận khác bạn gái của Dung Vũ Thần.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đầu Là Của Ta (Nam Chủ Đầu Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Thế giới 7: Câu chuyện tổng tài, nữ xứng nghịch tập 2

Editor: Nguyễn Thủy

Tình cảm bọn họ rất tốt, mỗi tình đầu lúc nào cũng đẹp.

Điền Mật thật thích Dung Vũ Thần, chính là cô vẫn còn một tia lý trí. Trong lòng cô đấu tranh, cô biết, lấy thân phận của mình, không xứng với hắn, mỗi lần ở bên hắn, trái tim cô đau đớn.

Năm cuối cấp nhanh chóng kết thúc, Dung Vũ Thần từng hỏi cô muốn thi trường đại học nào. Thậm chí còn nói chờ sau khi hai người thi học xong liền kết hôn.

Cô hạnh phúc, còn nghĩ mình nhất định cố gắng, tăng lên thân phận của mình để xứng đôi Dung Vũ Thần.

Bỗng nhiên có chuyện ngoài ý muốn, phá hủy tất cả kế hoạch.

Mẹ phát bệnh, cần phẫu thuật gấp. Chính là tiền phẫu thuật rất nhiều, cô lấy tiền từ đâu? Mẹ khuyên cô từ bỏ, chính là cô không buông tay được, từ nhỏ cô không có cha, cùng mẹ nương tựa sống đến giờ, nếu mẹ đi rồi, cô không còn gì cả.

Một cô gái cùng tuổi không kém nhiều tìm đến cô, nói với cô, cô ta sẽ cho cô tiền để phẫu thuật, nhưng điều kiện cô phải rời khỏi Dung Vũ Thần.

Cô luyến tiếc Dung Vũ Thần, chính là, cô càng luyến tiếc mẹ. Vì thế, cô lựa chọn đồng ý.

Cô gái kia đưa cô cùng mẹ đến nước F, cô ta nói nơi đó có rất nhiều bác sĩ tài giỏi, xác suất phẫu thuật thành công sẽ càng cao.

Cô không tham gia thi đại học, trực tiếp đi nước F.

Nhưng mà phẫu thuật của mẹ thất bại, trong lúc bà phẫu thuật bỗng nhiên lên cơn sốt, phẫu thuật thất bại.

Cô nhớ rõ từng câu cô gái kia nói, cho dù mẹ phẫu thuật thất bại, cô cũng phải làm theo lời hứa, lưu lại nước F. Chỉ đơn giản vì cô có kế hoạch riêng của mình, nỗ lực nâng cao thân phận, để cho mình có thể xứng đôi với Dung Vũ Thần.

6 năm qua, cô chưa từng liên lạc với Dung Vũ Thần, chưa từng có nghĩ tới, hoặc là không dám nghĩ, Dung Vũ Thần, có chờ cô hay không.

Chờ đến lúc cô trở thành nhà thiết kế làm trong công ty thiết kế nổi tiếng thế giới, đến lúc cô cho rằng, mình có đủ tư cách xứng đôi với Dung Vũ Thần, trở về nước tìm hắn. Bộ thiết kế đầu tiên cô nhận được sau khi về nước chính là thiết kế áo cưới cho vị hôn thê của Dung Vũ Thần.

Bỗng nhiên, cô cảm thấy sự nỗ lực, sự kiên trì, sự tín niệm, trời đất của cô, ảm ảm sụp xuống.

Cô đi gặp hắn một lần, lấy danh nghĩa hỏi về ý kiến thiết kế áo cưới.

Hắn nhìn thấy cô, chỉ là giật mình một chút, bình tĩnh rất nhanh, ánh mắt nhìn cô, tựa như nhìn một người xa lạ. Mà vị hôn thê bên cạnh hắn, chính là cô gái bảo cô rời khỏi hắn, Hạ Chi. Đại tiểu thư tập đoàn Hạ thị.

Thật là, trai tài gái sắc, môn đăng hộ đối. Hai người, xứng đôi cực kỳ.

Cô chịu đựng khổ sở, sau khi hỏi ý kiến hai người, giống như chạy trốn mà rời đi.

Hồi ức đến đây kết thúc, ký ức của ký thể, làm Điền Mật có chút khổ sở.

Nhớ lại cốt truyện, cô gái Hạ Chi, ở nguyên cốt truyện, chỉ là ác độc nữ xứng. Chính là, một linh hồn khác xuyên vào thân thể nữ xứng ác độc, trước kia linh hồn đã từng đọc qua cuốn truyện này, dục lòng muốn đuổi nam chủ Dung Vũ Thần vào tay. Cốt truyện, Hạ Chi thành công nghịch tập. Mà nguyên nữ chủ Điền Mật, trở thành vật hy sinh bạn gái cũ.

Trong nguyên tác, Điền Mật cũng là bị buộc xuất ngoại, mẹ cô giải phẫu cũng thất bại, lại không phải ngoài ý muốn, mà là bị Hạ Chi thu mua bác sĩ, làm cho "ngoài ý muốn".

Điền Mật học xong về nước, gặp được nam chủ, lúc sau hai người một phen ngược luyến, HE. Hơn nữa, Điền Mật vậy mà lại là chị gái cùng cha khác mẹ của Hạ Chi, cuối cùng nhận cha.

Mà trong cốt truyện nghịch tập, Hạ Chi như cũ thu mua bác sĩ khiến mẹ Điền phẫu thuật thất bại. Nhưng mà cô ta không có ngốc như nguyên nữ xứng.

Cô thân nhiên nói cho Dung Vũ Thần, lúc trước cô tìm Điền Mật, bởi vì Điền Mật muốn có tiền phẫu thuật, vì vậy cho cô ta mượn, hơn nữa Điền Mật nói, chỉ cần có tiền cô ta lập tức rời khỏi Dung Vũ Thần, không bao giờ gặp lại. Cho nên cô mới đồng ý đưa tiền cho Điền Mật.

Điều này khiến Dung Vũ Thần cảm thấy, tình cảm của hắn hóa ra có thể dùng tiền mua được, vì vậy, tình cảm với Điền Mật nhạt đi.

Điền Mật như cũ yêu Dung Vũ Thần, Dung Vũ Thần tuy rằng không có yêu Hạ Chi, lại bởi vì 6 năm qua, Hạ Chi đều ở bên cạnh hắn, chính là trái tim làm từ đá, cũng sẽ tan chảy.

Vì thế, cuối cùng hắn lựa chọn kết hôn cùng Hạ Chi.

Mà Điền Mật cuối cùng nản lòng thoái chí, gả cho Quý Minh Phàm. Cô vốn dĩ nghĩ, tuy rằng không yêu Quý Minh Phàm, nhưng vẫn là muốn sống tốt với anh.

Chính là Hạ Chi không muốn để cô sống tốt. Trong nguyên tác, Hạ Chi tự tìm đường chết, đến cuối bị tai nạn giao thông thành người tàn tật. Chính là linh hồn xuyên vào Hạ Chi đem việc này trách lên đầu Điền Mật. Cô ta ghét nhất chính là loại Mary Sue như Điền Mật. Vì thế, cũng muốn cho Điền Mật nếm thử tư vị trở thành người tàn tật.

Cô ta thu mua người đi đâm Điền Mật, kết quả ra tay mạnh quá, trực tiếp đâm chết Điền Mật.

Điền Mật chết, Quý Minh Phàm rất thống khổ, chính là cảnh sát nói đây là sự cố giao thông, sau đó Quý Minh Phàm mang theo tro cốt cô trở về nước F.

Dung Vũ Thần cũng có chút khổ sở, trong lòng hắn vẫn luôn có Điền Mật, chỉ là sau khi lớn lên, hắn càng thêm lý tính. Hắn trước sau cảm thấy, hắn cùng Điền Mật không thích hợp. Có lẽ, ở trong lòng hắn, đã không còn tình cảm mãnh liệt trước kia, vì Điền Mật mà phấn đấu tới quên mình.

Cuối cùng, Hạ Chi cùng Dung Vũ Thần HE. Nguyên nữ xứng nghịch tập thành công.

Xuyên qua mấy thế giới, Điền Mật cảm thấy, cô ghét nhất, chính là Hạ Chi trong cốt truyện nữ chủ. Cô muốn nghịch tập, được, vậy cô cứ nghịch tập. Cô ta không phải đã thành công có được nam chủ sao! Nguyên nữ chủ không phải đã gả cho nam xứng sao! Không phải đều đã tính toán rời khỏi nước Z sao! Cô vì cái gì không chịu buông tha Điền Mật! -- thật -- quá đáng--!

Tâm nguyện của ký thể, chỉ là hy vọng giải trừ hiểu lầm của cô với Dung Vũ Thần. Cô ấy hy vọng Dung Vũ Thần biết, tình cảm cô dành cho hắn, không phải dùng tiền là có thể mua được.

Ừ, thật ra dễ thực hiện, Điền Mật âm thầm cắn răng. Hạ Chi, cô muốn nghịch tập đúng không!? Cũng nhìn xem tôi có đồng ý hay không.

Trò chơi, vừa mới vừa mới bắt đầu!

Ngày hôm sau, Điền Mật trực tiếp đến công ty, sau đó gọi điện thoại hẹn gặp mặt Dung Vũ Thần.

Dung Vũ Thần tuy rằng có chút ngoài ý muốn, vẫn đồng ý gặp mặt.

Leng keng --

Chuông cửa vang lên, Điền Mật từ phòng bếp đi ra mở cửa.

Dung Vũ Thần đứng ở ngoài cửa, trong tay cầm nước tương mà mười phút trước Điền Mật gọi điện nhờ hắn mang đến.

Điền Mật cười cười với hắn, tiếp nhận nước tương trong tay hắn, lại cầm đôi dép lê cho hắn: "Anh ngồi một lát, xem TV nhé, đồ ăn lập tức làm xong." Sau đó xoay người vào phòng bếp.

Dung Vũ Thần cảm thấy hôm nay Điền Mật có chút kỳ quái, lạ chỗ nào hắn lại nói không nên lời.

Thay đôi dép lê, Dung Vũ Thần đánh giá căn phòng trước mặt, bộ sofa màu hồng nhạt có những hoa văn nhỏ.

Bàn trà pha lê, bên trên có bình hoa thủy tinh, cắm hoa xanh biếc, phòng khách trang trí đơn giản, tươi mát.

Gió nhẹ thổi vào, giống như cảm giác khi nóng phien muối mùa hè mang tới không còn nữa.

Nghiêng đầu, liếc mắt một cái là có thể thấy bóng dáng bận rộn trong phòng bếp. Loại không khí này, sao lại cảm thấy ấm áp đến vậy.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đề Là Của Ta (Nam Chủ Đề Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Thế giới 7: Câu chuyện tổng tài, nữ xứng nghịch tập 3

Editor: Nguyễn Thủy

Trong chốc lát, một góc trái tim Dung Vũ Thần giống như sáng lên.

6 năm trước, nguyện vọng của hắn, giống như chính là hắn đi công tác, sau đó trở về là có thể ăn bữa cơm do tự tay cô nấu. Vô cùng đơn giản, tựa như, một cặp vợ chồng bình thường.

Chính là sau đó, sau đó, cô rời đi, vì tiền, đi không tạm biệt.

nghĩ như thế, trên mặt Dung Vũ Thần gợi lên một nụ cười châm chọc.

Điền Mật đại khái biết suy nghĩ Dung Vũ Thần, bởi vì cô nghe thấy được thanh âm 0051: "Đỉnh -- độ hảo cảm nam chủ -10, độ hảo cảm 35. Ký chủ phải cố gắng nha!"

Điền Mật bĩu môi, chẳng hề để ý.

Đem ba món đồ ăn một món canh đặt ở trên khăn trải bàn hoa văn hồng nhạt, lại xới hai bát cơm, Điền Mật cười bảo Dung Vũ Thần rửa tay về ăn cơm.

Dung Vũ Thần liếc mắt nhìn Điền Mật, ngoan ngoãn đi rửa tay, rồi ngồi đối diện cô.

"Em vẫn còn nhớ anh thích nhất là mấy món ăn này, cũng không biết khẩu vị của anh có thay đổi hay không, anh ném thử xem có hợp hay không, mấy năm nay em ở nước F, lúc rảnh sẽ tự nấu cơm cho mình." Điền Mật cười vẫn luôn có sự hấp dẫn, Dung Vũ Thần biết, chính là lúc hắn thấy nụ cười này lại nhớ đến trước kia cô vì tiền mà bỏ rơi hắn.

Dung Vũ Thần buông đũa xuống, từ lúc vào nhà, lần đầu tiên nói: "Nói đi, tìm tôi tới là có chuyện gì?"

Điền Mật cũng buông đũa xuống, nhìn về phía Dung Vũ Thần, không thể phủ nhận, bất kể bên ngoài hay gia thế vẫn là năng lực, hắn đều có tố chất làm nam chủ.

Dung Vũ Thần thừa kế tập đoàn Dung thị đã ba năm, dung thị dưới sự dẫn dắt của hắn phát triển phồn vinh, bây giờ đã là nhà giàu nằm trong top 10 thế

giới.

Người ngoài miêu tả Dung Vũ Thần chính là quyết đoán, lãnh khốc, độc miệng.

Trừ bỏ Hạ Chi, bên người hắn không có ai là nữ, ngay cả thư ký cũng là nam.

"Từ lúc về nước, em vẫn luôn muốn tìm một cơ hội nói chuyện với anh..."

"Không có gì để nói!" Giọng Dung Vũ Thần đề cao, có chút vội vàng, đánh gãy lời nói của cô xoay người rời đi.

"Chỉ một cơ hội giải thích anh cũng không cho em sao!?" Điền Mật cũng đứng dậy, ở phía sau gọi lại hắn.

Dung Vũ Thần quay đầu, trong mắt Điền Mật hàm chứa nước mắt, ánh mắt nhìn về phía hắn mang theo khẩn cầu.

Hắn có chút nghi ngờ, lúc trước còn có việc hắn không biết sao?

"Giải thích? Giải thích lúc trước cô vì tiền mà vứt bỏ tình cảm của tôi? Không cần! Bây giờ tôi và cô, ngoại trừ là bạn học cấp ba, trừ bỏ cô là người thiết kế áo cưới cho vị hôn thê tôi. Chúng ta không có bất kỳ quan hệ nào!" Dung Vũ Thần cảm thấy, hắn nên tin tưởng Hạ Chi, cho dù trong lòng hắn vẫn còn nghi ngờ ân tình chuyện năm đó, nhưng Hạ Chi ở bên hắn 6 năm cũng không phải giả.

Nước mắt Điền Mật rơi xuống, lăn trên gò má như trân châu rơi xuống mặt đất, phát ra âm thanh gần như không thể nghe thấy.

"Phải không? Em đã biết, xin lỗi, em không nên đến tìm anh, dù sao anh đã sắp kết hôn. Tạm biệt." Giọng nói Điền Mật nhẹ bằng, giống như nói cho mình nghe, nếu không phải thỉnh lực Dung Vũ Thần tốt, khả năng không nghe thấy.

Điền Mật cúi đầu trở về phòng, không để ý Dung Vũ Thần ở bên ngoài có đi hay không.

"Đinh ---- độ hào cảm nam chủ +10, độ hào cảm 45, ký chủ cố lên."

Không để ý giọng nói 0051, điền mật nằm trên giường. Cô thật sự mệt mỏi, cô muốn ngủ một giấc, không để ý nam chủ gì, cái gì mà nguyên nữ xứng nghịch tập.

Bên ngoài Dung Vũ Thần đứng im, trong đầu là hình ảnh trước kia hai người ở bên nhau, trong chốc lát đổi thành nước mắt Điền Mật, ánh mắt khẩn cầu, ánh mắt bi thương. Trái tim hắn có chút đau.

Chuông điện thoại cắt đứt suy nghĩ của hắn, cầm lấy điện thoại, là Hạ Chi. "Alô."

"Vũ Thần, anh ở đâu vậy? Đã ăn cơm trưa chưa? Minh cũng nhau đi ăn nhé!"

Dung Vũ Thần nhìn những món ăn hắn thích ăn nhất do Điền Mật chuẩn bị, không trả lời.

"Vũ Thần?"

"Anh ăn rồi."

"Ừ, vậy được rồi, còn buổi tối thì sao?"

"Ừ, vậy nói sau."

"Ừ, tạm biệt."

"Ừ." Dung Vũ Thần rất vừa lòng Hạ Chi, cô ấy sẽ không liều chết bám theo hắn, chỉ là an tĩnh đi theo cũng không dò hỏi đến cùng.

Hạ Chi nghe tiếng tút tút từ bên kia, cắn chặt răng, cô không phải không muốn truy hỏi Dung Vũ Thần, chỉ là cô không dám. Cô biết hắn ghét nhất thứ gì, cho nên cô khắc chế bản thân mình. Cô xuyên qua thế giới này bảy năm, ở chung với Dung Vũ Thần sáu năm, cho dù lúc đầu cô định đi theo định luật của truyện, nhưng sau đó cô thật lòng yêu hắn. Cô muốn Dung Vũ Thần chỉ thuộc về cô!

Cô biết Dung Vũ Thần không ở công ty, không có đi xã giao.

Nhớ đến sự tồn tại của Điền Mật, trong lòng cô xuất hiện bất an, Điền Mật này có bàn tay vàng nữ chủ, đến cuối làm sao mới đánh bại được cô ta đâu?

Dung Vũ Thần ngồi trên ghế, ăn món ăn Điền Mật làm. Hương vị thật ấm áp. Hắn dường như có thể cảm nhận được tình yêu nồng đậm, hắn từng nghe nói, người mang theo tâm trạng gì nấu ăn sẽ làm ra hương vị đó.

Điền Mật, cô vẫn còn yêu hắn.

Đột nhiên, hắn tò mò, năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Điền Mật ngủ một tiếng sau mới tỉnh, 0051 nói cho cô biết nam chủ còn chưa đi.

Điều này khiến Điền Mật ngoài ý muốn, vừa định đứng lên liền nghe thấy tiếng gõ cửa.

Do Dung Vũ Thần cảm thấy Cô ở một mình trong phòng đã lâu, lại không có ăn cơm, cho nên do dự một chút vẫn gõ cửa phòng cô.

"0051 em có thể khiến chị lập tức phát sốt không?"

"hả?" 0051 không phản ứng kịp.

"Hỏi em đó!"

"a~ có có, ký chủ muốn sao?"

"Tất nhiên, nếu không chị hỏi em làm gì! Có cần tích phân không?" Điền Mật trợn mắt, phản ứng hệ thống phải rất nhanh chứ?

"Không cần tích phân, ký chủ muốn sốt bao nhiêu độ?" 0051 khóc ròng, nó lại bị ký chủ ghét bỏ~

"ừm, 39 độ đi."

Điền Mật vừa nói xong, cô liền cảm thấy người nóng bỏng, đầu choáng váng, mí mắt nặng trĩu, trực tiếp ngã xuống giường.

Này cũng quá đột nhiên đi, dù sao cũng phải cho cô thích ứng đã! 0051 em ra đây, chị chắc chắn không đánh em!

0051 im lặng lăm lăm, không phải chị chê em phản ứng chậm sao~

Dung Vũ Thần gõ một lúc cũng không nghe thấy tiếng Điền Mật, lo lắng liền phá cửa vào phòng.

Điền Mật nằm ở trên giường, sắc mặt ửng hồng, có chút không bình thường, mày nhíu lại nhìn khó chịu.

Dung Vũ Thần duỗi tay muốn lắc lắc cánh tay Điền Mật, nhưng vừa mới chạm vào làn da cô, liền cảm giác được nóng bỏng. Dung Vũ Thần lại sờ sờ cái trán Điền Mật, thật nóng.

"Tĩnh tĩnh! Tôi mang em đi bệnh viện!"

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Điều Là Của Ta (Nam Chủ Điều Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Thế giới 7: Câu chuyện tổng tài, nữ xứng nghịch tập 4

Editor: Nguyễn Thủy

Mới xong, Dung Vũ Thần xốc lên chặn Điền Mật, định ôm cô.

Điền Mật cố gắng mở mắt lắc đầu: "Không cần, bên ngoài cạnh TV có hòm thuốc, bên trong có thuốc hạ sốt, anh lấy giúp tôi là được." Cô nói chuyện có phần cố sức, sau đó liền nhắm mắt lại.

Dung Vũ Thần nhìn cô khó chịu như vậy trước sau đều thấy nên đi bệnh là mới được. cũng không hỏi cô đồng ý hay không, trực tiếp bế cô ra xe.

Tới bệnh viện bác sĩ kiểm tra, sốt 40 độ, nếu tới muộn, chỉ sợ sẽ thành viêm phổi.

Trong lòng Điền Mật oán thầm, 0051, em thật độc ác!

Bởi vì Điền Mật không có ăn cơm chưa, Dung Vũ Thần liền gọi điện cho thư ký mua một suất cháo thịt nạc mang đến. Thư ký cho dù thấy kỳ lạ cũng không dám chậm trễ. đến bệnh viện, thư ký tròn mắt. Đây không phải người thiết kế áo cưới cho Hạ tiểu thư sao? Tổng tài sao lại ở cùng cô ta.

Không để ý đến thư ký nghi ngờ cùng tò mò, Dung Vũ Thần nhận lấy cháo thịt nạc liền đuổi thư ký đi.

Mạch máu Điền Mật quá nhỏ, lúc vừa mới châm kim liền sưng lên, không có cách nào, đánh phải chuyển sang tay phải, tay phải cắm hai lần cũng chưa được, trong mắt dung vũ thần đầy lửa giận nhìn y tá. Trong mắt cảnh cáo rõ ràng, nếu cô camxw sia lần nữa liền biến đi.

dưới áp lực, cuối cùng y tá cũng cắm được kim châm

dung vũ thần nhìn tay điện mặt, nghĩ nghĩ, ngồi xuống mép giường, định dứt điện mặt ăn.

"Tôi tự ăn được rồi." Điện Mặt vươn tay trái đi tiếp.

Dung Vũ Thần chuyển bát, điện mặt không cầm được.

Điện Mặt giương mắt nhìn hấn, trong mắt mang theo nghi hoặc. Bởi vì nguyên nhân chưa hạ sốt, mặt Điện Mặt vẫn là hồng hồng, mặc kệ do số liệu, vẫn là bộ dáng kỳ thể, đều lớn lên rất đẹp, thậm chí có thể nói là tinh xảo.

Dung Vũ Thần bị Điện Mặt nhìn đến xấu hổ, ho nhẹ một tiếng: "Tay cô không có phương tiện." Sau đó tầm mắt có chút lập loè, bên tai thoáng có chút hồng: "Cô cho rằng tôi muốn dứt cho cô sao? Còn không phải trách y tá trưởng kia, vậy mà đem tay cô đâm tới sưng lên." Dung Vũ Thần ngữ khí ác liệt, lại như tự lấy cớ cho mình.

Dung Vũ Thần như vậy lại có vài phần giống 6 năm trước.

Điện Mặt trong mắt hiện lên ý cười, sau đó gật gật đầu: "Kia, liền phiền toái anh."

Sau khi uống cháo, dưới sự giúp đỡ của Dung Vũ Thần mà uống cháo.

"Cảm ơn anh, a.... Dung tiên sinh." Điện Mặt định gọi A Thần nhưng nhớ tới thái độ lúc trưa của Dung Vũ Thần.

Cô nghĩ, lần này phải ngược nam chủ mới được.

Nghe thấy Điện Mặt gọi mình Dung tiên sinh, Dung Vũ Thần thoáng khó chịu, nhưng nhớ đến là hấn muốn xóa sạch quan hệ của họ, cô kêu hấn Dung tiên sinh, cũng không có gì sai.

"Không cần cảm ơn." ngữ khí dung vũ thần cứng đờ.

"đỉnh-- độ hảo cảm nam chủ +5, độ hảo cảm 50."

Điện Mặt không ngừng cố gắng: "Về phần tiền thuốc men, tôi quên không mang tiền, còn có điện thoại, qua mấy hôm nữa sẽ giả cho anh." Giọng nói cô yếu ớt, suy nghĩ lại nói thêm: "Hay Fung tiên sinh lưu lại số thẻ ngân hàng đi, tôi không gặp anh liền có thể chuyển khoản, Hôm nay thật làm phiền Dung tiên sinh, không làm tổn thời gian anh nữa."

Điện Mặt nói khiến ánh mắt Dung Vũ Thần tối sầm. hấn nhìn ra, Điện Mặt thật sự muốn phân rõ giới hạn với hấn. Đây là điều hấn muốn không phải sao.

"Tiền thuốc không cần giả, coi như công cô nấu cơm trưa nay. tôi đi đây." Nói Dung Vũ Thần giống như chạy trốn mà rời đi.

"Đỉnh ---- độ hảo cảm nam chủ +5, độ hảo cảm 55."

Điện Mặt nhìn bóng dáng Dung Vũ thần biến mất, gọi lên khoe môi, hấn đúng là trong ngoài không đồng nhất.

Nguyên nhân do phát sốt lại uống thuốc, Điện Mặt mệt rã rời, thay đổi tư thế thoải mái, nhắm mắt lại, bình yên đi vào giấc ngủ.

Lại lần nữa tỉnh lại, đã là gần tối, y tá trưởng mang bữa tối tới cho cô. Vừa thấy bữa tối liền biết không do bệnh viện cung cấp. Điện Mặt trong lòng cười thầm, nam chủ này, thật là có chút đáng yêu đâu.

Ăn xong bữa tối, Điện Mặt mượn điện thoại của y tá trưởng gọi điện thoại cho Quý Minh Phàm

Quý Minh Phàm từ buổi chiều bắt đầu gọi điện thoại cho Điện Mặt vẫn luôn không ai bắt máy, chủ yếu là khi Điện Mặt bị Dung Vũ Thần ôm đi bệnh viện, không có mang đi động. Sau đó Quý Minh Phàm lại đi nhà Điện Mặt tìm gọi cô. Cửa đều bị anh gõ gần hồng.

Nhận được điện thoại của cô, Quý Minh Phàm lập tức chạy đến bệnh viện, vừa thấy cô liền rống lớn: "Em sinh bệnh cũng không gọi cho anh! còn không mang theo điện thoại mà đi ra ngoài, em muốn anh lo lắng chết sao!"

Nhìn thấy Quý Minh Phàm thờ hờn hờn, vẻ mặt lo lắng, Điện Mặt cười lấy lòng: "Thời điểm ra ngoài quên không mang theo, do buổi chiều em phát sốt, không sao đâu, hạ sốt, tý nữa có thể xuất viện rồi."

Quý Minh Phàm không yên tâm sờ sờ Điện Mặt cái trán, phát hiện thật sự không nóng, lúc này mới yên lòng: "Anh đi làm thủ tục xuất viện cho em."

Trên xe, Quý Minh Phàm trong chốc lát nhìn cô một chút, trong chốc lát lại nhìn một chút, vẻ mặt muốn nói lại thôi.

Điện Mặt có chút buồn cười: "Anh muốn nói gì vậy?"

Quý Minh Phàm có chút xấu hổ ho nhẹ một chút: "Cái kia, ai đưa em tới bệnh viện?"

"Dung Vũ Thần."

"Vi sao là hân?!" Giọng nói Quý Minh Phàm chút đề cao, mang theo bất mãn.

"Lúc ấy anh ta ở nhà em mà!"

Quý Minh Phàm lập tức dừng xe, đem xe dừng một bên, nếu không phải thắt dây an toàn, đầu Điền Mật nhất định đập về phía trước. xoa xoa xương quai xanh bị dây an toàn cọ vào, trừng mắt nhìn Quý Minh Phàm.

"Anh làm gì vậy?"

Quý Minh Phàm nhìn cô, trong mắt mang theo khổ sở, Điền Mật liền không tức giận.

"Hai người, có phải... muốn quay lại?" Quý Minh Phàm dường như không tìm được giọng nói của mình, mỗi một chữ nói ra đều khó khăn.

"Còn không có, vốn dĩ hôm nay em hẹn anh ấy, chỉ là muốn giải thích sự tình năm đó. Nhưng mà anh ấy nói không cần. Sau đó, em phát sốt, anh ta hảo tâm đưa em đến bệnh viện mà thôi."

"Hả, ừ, vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi!" Quý Minh Phàm đột nhiên nhẹ nhàng thở ra, lộ ra khuôn mặt tươi cười tới. Sau đó khởi động xe, đưa Điền Mật về nhà.

Điền Mật nhìn Quý Minh Phàm như vậy, có chút rối rắm, đến cuối, muốn giải quyết như thế nào đây? Trong cốt truyện, Quý Minh Phàm yêu Điền Mật, cũng khiến cô thật cảm động, chính là, Điền Mật từ đầu đến cuối đều yêu Dung Vũ Thần.

Quý Minh Phàm không yên tâm Điền Mật, trực tiếp đem cô đưa đến cửa nhà, Điền Mật quay đầu lại xem anh: "Anh vào nhà ngồi một lúc đi, em, có chuyện muốn nói với anh."

Quý Minh Phàm nhìn ánh mắt Điền Mật, không muốn nghe, chính là, anh thờ dài, nở nụ cười không tự nhiên: "Hôm nào rồi nói sau, em nghỉ ngơi cho tốt, anh trước, đi trước."

"Minh Phàm."

Thân mình Quý Minh Phàm cứng đờ, dừng bước chân nhưng không dám quay đầu lại.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đầu Là Của Ta (Nam Chủ Đầu Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Thế giới 7: Câu chuyện tổng tài, nữ xứng nghịch tập 5

Editor: Nguyễn Thủy

"Hôm khác nói được không." Trong giọng nói của anh mang theo cầu xin làm Điền Mật khó chịu.

"Thật xin lỗi, cho dù trước kia hay bây giờ em không thể quên được anh ấy, em yêu anh ấy, từ năm mười sáu tuổi, đến bây giờ, không, có lẽ sau này cũng chỉ yêu anh ấy. Em không thể đáp lại tình cảm anh, cho nên anh đừng đối xử tốt với em như vậy."

Hốc mắt Quý Minh Phàm đỏ, cô yêu Dung Vũ Thần tám năm, anh yêu cô bốn năm, anh biết tình yêu không phải nói quên là quên được. Nhưng mà anh cũng không quên được.

"Nhưng mà hân ta sắp kết hôn?"

"Phải, cho nên em sẽ không làm phiền anh ấy, em chỉ cần nhìn anh ấy hạnh phúc, như vậy là đủ."

"Em là đồ ngốc hả! Hân ta đến tận bây giờ vẫn còn oán trách em vì tiền mà bỏ đi, em bây giờ tình nguyện trốn một chỗ nhìn hân ta cũng không nguyện ý buông sao?!" Quý Minh Phàm tức giận, Điền Mật như vậy khiến anh càng đau lòng.

"Mặc kệ trong lòng anh ấy nghĩ em là loại người gì, em không quan tâm, anh ấy nghĩ như nào cũng được. Chỉ cần anh ấy hạnh phúc."

"Minh Phàm, em hy vọng anh có thể hạnh phúc, anh tốt như vậy nhất định có thể tìm được cô gái thật lòng yêu anh."

Quý Minh Phàm tự giấu cười, gật đầu: "Được, em nghỉ ngơi đi, ngày mai anh lại đến thăm em."

Nói xong cũng không để ý Điền Mật nhanh chóng rời đi.

Điền Mật xoay người vào nhà, tuy rằng lời nói của cô làm tổn thương đến anh, nhưng mà cô nghĩ đau dài không bằng đau ngắn, tốt nhất, anh có thể về

nước F, có lẽ, thời gian có thể xóa bỏ mọi đau đớn.

Điền Mật nhếch môi, lúc này giọng nói 0051 vang lên suýt nữa đánh vỡ bộ dáng thâm tình của cô.

Lúc ở trên đường về 0051 liền nhắc nhở cô nam chủ đi theo, lên tới tận trên tầng, vì vậy cô tương kế tựu kế, để cho nam chủ nghe thấy cô "thâm tình."

Vừa lúc nói xong câu cuối liền nghe âm thanh 0051: "Đình---- độ hảo cảm nam chủ +5"

Lúc này độ hảo cảm nam chủ đã đến 70, cô đã gieo trong lòng nam chủ hạt giống tên nghi ngờ, chỉ chờ một ngày hạt giống này mầm, như vậy độ hảo cảm sẽ tăng không ngừng.

Vốn dĩ Dung Vũ Thần trở về công ty, trong lòng không yên tâm. Trong đầu đều là hình bóng Điền Mật. Buổi tối nhận được điện thoại từ bệnh nói buổi tối có người đàn ông đến làm thủ tục xuất hiện cho cô. Hắn biết Điền Mật chỉ có người thân là mẹ Điền, ngoài ra không có người thân khác. Như vậy người đàn ông kia là ai?

Hắn lái xe tới bệnh viện thấy cô cùng nam nhân anh tuần lên xe. Hắn biết người đàn ông kia, là tổng giám đốc công ty J, thái tử gia, cấp trên của Điền Mật. Nhưng mà nhìn ánh mắt hắn ta xem điền mật liền biết hắn ta thích cô.

Đi theo họ dưới nhà Điền Mật, hắn không chịu khống chế mà lén lút theo sau. Hắn trốn ở chỗ tối, nghe thấy cô nói. "Thật xin lỗi, cho dù trước kia hay bây giờ em không thể quên được anh ấy, em yêu anh ấy, từ năm mười sáu tuổi, đến bây giờ, không, có lẽ sau này cũng chỉ yêu anh ấy. Em không thể đáp lại tình cảm anh, cho nên anh đừng đối xử tốt với em như vậy." Người cô gọi là "anh ấy" rốt cuộc là ai?

Còn không phải là hắn, họ quen nhau năm mười sáu tuổi.

Hắn lại nghe thấy giọng nói khỏ sở của người đàn ông " Nhưng mà hắn ta sắp kết hôn mà?" Đúng vậy hắn đã sắp kết hôn.

" Phải, cho nên em sẽ không làm phiền anh ấy, em chỉ cần nhìn anh ấy hạnh phúc, như vậy là đủ." Em là đồ ngốc!

" Mặc kệ trong lòng anh ấy nghĩ em là loại người gì, em không quan tâm, anh ấy nghĩ như nào cũng được. Chỉ cần anh ấy hạnh phúc." Thật là cô bé siêu ngốc!

Bỗng nhiên hắn muốn xông ra hỏi cô, năm đó, đến cuối đã xảy ra chuyện gì? Không lẽ, không đơn giản như lời Hạ Chi nói sao?

Nhưng mà hắn nhịn xuống xoay người rồi đi.

Cả ngày không nhìn thấy Dung Vũ Thần, trong lòng Hạ Chi bồn chồn, cô rất lo sợ, sợ quang hoàn của nữ chủ Điền Mật, sẽ đem nỗ lực sáu năm của cô, dẫm nát dưới chân.

Vì vậy cô đến nhà riêng của hắn tìm.

" Muốn như vậy còn đến đây, có việc gì?" Trong lòng Dung Vũ Thần rất loạn, hắn không biết nên tin tưởng Điền Mật hay Hạ Chi.

Hạ Chi mỉm cười, nụ cười rục rờ như ánh mặt trời: " Cả ngày không gặp được anh, trong lòng em thấy nhớ."

" Đúng lúc anh có việc muốn hỏi em." Nói xong Dung Vũ Thần nghiêng người để Hạ Chi vào.

Trong lòng Hạ Chi thầm nói không tốt, chẳng lẽ điền mật nói với anh chuyện năm đó.

" Lúc trước, em nói Điền Mật bảo em đưa tiền cho cô ấy, sau đó rồi đi, trừ bỏ việc này, em còn làm chuyện khác không?"

Hạ Chi hoảng sợ, đầu óc nhanh chóng xoay chuyển,: " Sao cơ? Cô ta nói gì với anh sao? Vũ Thần, chúng mình ở bên nhau 6 năm, anh còn không tin em ư?" Về mặt Hạ Chi khỏ sở, trong mắt đọng đầy nước.

Dung Vũ Thần áy náy, chính là vẫn muốn biết tất cả mọi việc năm ấy: " Anh không có hoài nghi em, anh chỉ là muốn biết chi tiết."

" Lúc trước em đi tìm cô ta, muốn nhìn xem, rốt cuộc là cô gái như nào mà lại chiếm được trái tim anh, yêu thích cô ta đến mức chống đối người trong nhà. Chính là sau khi cô ta nhìn thấy em, nói với em, cô ta chỉ cần tiền, cho cô ta tiền,cô ta lập tức rời khỏi anh. Lúc đó em biết cô ta cần tiền vì mẹ cô ta phát bệnh. Em nghĩ cũng không có bao nhiêu, cho nên cho cô ta, lại giúp cô ta đưa mẹ ra nước ngoài phẫu thuật. Chính là như vậy! Nếu anh không tin có thể đi hỏi cô ta thử! Hỏi cô ta, lúc trước có hỏi em buộc cô ta rời đi không!" Nói xong Hạ Chi lau nước mắt chạy đi.

Dung Vũ Thần không có đuổi theo, bởi vì đã không còn trách Điền Mật, cho nên, biết cô vì cần tiền chữa bệnh cho mẹ mà rời đi hắn.

Hắn biết gia cảnh Điền Mật không tốt, hắn cũng nghĩ tới giúp đỡ Điền Mật, chính là Điền Mật không muốn, hắn cũng không có biện pháp.

"Đình -- nam chủ độ hảo cảm +10, độ hảo cảm 80, ký chủ có lên."

Nghe thấy 0051 nhắc nhở, tuy rằng không biết nam chủ vì cái gì đột nhiên lại cộng thêm 10 độ hảo cảm, nhưng là cô vẫn vui vẻ tiếp nhận.

Lần nữa gặp Dung Vũ Thần đã là một tuần sau.

Cô làm bạn gái Quý Minh Phàm cùng anh tham gia bữa tiệc ở thành phố Q, hầu như các nhà giàu ở đây đều sẽ tham gia. Một ngày nay Quý Minh Phàm dường như đã nghĩ thông suốt, anh nói, anh sẽ đem Điền Mật trở thành em gái. Anh đối với cô tốt, Điền Mật bắt đầu chỉ phải mặc anh.

Hôm nay Điền Mật cố ý trang điểm, nghe nói chủ tịch hạ thị, cũng chính là cha của Hạ Chi và Điền Mật cũng sẽ tham gia. Hôm nay cô cố ý mặc bộ sườn xám màu trắng thêu chỉ vàng xẻ nửa chân. Tóc buộc cao, dùng một cây trâm cố định. Cũng không đeo hoa tai, nhìn tự tin trẻ trung. Cô trang điểm nhìn, thân thể này có bảy phần giống mẹ Điền, mà Điền Mật đến làm thay đổi số liệu, khiến cho Điền Mật bây giờ có chín phần giống mẹ Điền.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đầu Là Của Ta (Nam Chủ Đầu Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Thế giới 7: Câu chuyện tổng tài, nữ xứng nghịch tập 6

Editor: Nguyễn Thủy

Hơn nữa có bàn tay vàng là hệ thống, Điền Mật trang điểm giống y như mẹ Điền trước kia khi vui gặp Hạ chủ tịch lần đầu. Lại nói, mẹ Điền cùng Hạ chủ tịch cũng có đoạn tình cảm ngày xưa khó khăn.

Mẹ Điền xuất thân thư hương thế gia, trước hai mươi tuổi, cuộc sống mẹ Điền bình thường ít nhất còn tốt.

Đáng tiếc thư hương thế gia có một thằng con trai phá sản, chính là anh trai sinh đôi với mẹ Điền.

Anh Điền yêu một người phụ nữ phong trần, người nhà tất nhiên không đồng ý cho anh Điền cưới người phụ nữ kia. Vì vậy anh Điền vì người phụ nữ kia mà trộm tiền trong nhà, tính toán cùng người phụ nữ kia bỏ trốn.

Cha của mẹ Điền tức giận đến mức bệnh tim phát tác, bởi vì tiền trong nhà đều bị anh Điền trộm đi không có tiền trị liệu, mẹ Điền đành phải đi mượn, tiền mượn được, nhưng mà cha của mẹ Điền vẫn qua đời.

Mẹ của mẹ Điền đã sớm qua đời khi mẹ Điền còn nhỏ, mà anh Điền bị người phụ nữ kia lừa hết tiền trên người đành phải quay trở lại, trên người còn mang theo một đồng nợ về.

Vì trả nợ không biết anh ta nghĩ như nào lại bắt mẹ Điền vào quán bar làm tiểu thư.

Mà mẹ Điền lúc đó vừa mới 20 tuổi, lần đầu tiên bà tiếp khách chính là mặc sườn xám màu trắng, lúc ấy bà quen biết Hạ chủ tịch còn chưa kết hôn.

Hạ chủ tịch giúp mẹ Điền trả hết nợ, bao dưỡng mẹ Điền, ông cùng mẹ Điền sinh ra tình cảm. Thậm chí còn muốn cưới mẹ Điền làm vợ, chính là lúc đó người nhà đã an bài vị hôn thê cho ông đó chính là mẹ của Hạ Chi.

Hạ chủ tịch cùng mẹ Điền bị người nhà bắt phải tách ra nhưng mà sau đó ông không biết bà đã mang thai đứa bé của ông.

Điền Mật nhớ rõ bệnh của mẹ Điền chính là bởi vì mệt mỏi quá độ khiến cơ thể suy sụp mà nguyên nhân chính là làm việc trả nợ cho bác tức anh trai mẹ Điền.

Bác ăn chơi cờ bạc rượu chè, có tật xấu gì có hết, không có tiền sẽ tìm mẹ Điền, nếu không sẽ là ở bên ngoài mượn tiền sau đó người ta đi tìm mẹ Điền để đòi. Mẹ Điền là phụ nữ, lúc đó công việc dành cho phụ nữ rất khó tìm, bà chỉ có thể làm vệ sinh cho người, rửa chén. mỗi ngày còn muốn làm mấy công việc khác nhau.

Sau khi Điền Mật lớn lên một chút, cũng sẽ giúp đỡ mẹ Điền làm việc.

Bác cô cũng không tệ, thỉnh thoảng có người phụ nữ nguyện ý bao dưỡng ông.

Chính là có một lần bác ngủ nhầm người phụ nữ của đại ca xã hội đen, đại ca biết chuyện đánh chết ông ta.

Điền Mật khoác tay Quý Minh Phàm đi vào hội trường, dung mạo cô tinh xảo, nụ cười dịu dàng, giống như tiểu thư cổ đại bước ra.

Rất thành công thu hút ánh mắt mọi người.

Vốn dĩ Hạ Chi biết Hạ chủ tịch ở trong bữa tiệc này gặp Điền Mật. Lúc đó ông vì thấy gương mặt Điền Mật giống mẹ Điền bảy phần, hơn nữa có quan hệ huyết thống khiến Hạ chủ tịch muốn thân cận với cô.

Sau một lần ngoài ý muốn thấy bức ảnh hai mẹ con Điền Mật ở trong ví, ông mới nghi ngờ đi xét nghiệm ADN, lúc này mới nhận nhau.

Trong cốt truyện, Hạ Chi dùng cách khiến Hạ chủ tịch không thể tham gia bữa tiệc, khiến hai cha con không thể nhận nhau.

Chính là Điền Mật cũng biết cốt chuyện cho nên cô tuyệt đối không để Hạ Chi thực hiện được.

Vì vậy cô để 0051 phá hủy kế hoạch của Hạ Chi, Hạ chủ tịch vẫn tham gia bữa tiệc.

Bên trong bữa tiệc, Hạ Chi vẫn luôn lo lắng đề phòng. Sự quang hoàn của nữ chủ Điền Mật quá lớn, đến cuối cô vẫn không thể ngăn ba ba tham gia bữa tiệc này. Có thể thấy rõ, quang hoàn của nữ chủ quá cường đại.

Lúc thấy Điền Mật bước vào, dường như Hạ Chi có thể ánh sáng từ người Điền Mật tỏa ra thu hút ánh mắt mọi người.

Hạ Chi âm thầm cắn răng, ngón tay cầm cốc trắng bệch để lộ khớp xương.

Giây phút Hạ Thiên Dật gặp Điền Mật, ông cảm thấy trái tim mình đập nhanh, cảnh tượng này giống như buổi tối hai mươi lăm năm trước, ông cùng Điền Diêu Thư lần đầu tiên gặp mặt.

"Thư Diêu!" Giọng nói Hạ Thiên Dật thâm tình, Hạ phu nhân đứng bên người ông ánh mắt khó hiểu sau đó như nhớ lại chuyện cũ, ánh mắt trầm xuống.

Điền Mật khoác tay Quý Minh Phàm, hai người hướng đi đến Dung Vũ Thần. Hắn cảm giác trái tim mình run rẩy, bình thường không trang điểm Điền Mật đã rất xinh đẹp, hôm nay cô lại cố ý trang điểm đẹp đến không nói thành lời.

"Dung tiên sinh, Hạ tiểu thư, buổi tối tốt lành." Điền Mật lễ phép gật đầu hướng hai người, ánh mắt nhìn Dung Vũ Thần như nhìn người xa lạ.

Nếu tối hôm đó không nghe được lời nói của cô, hẳn thật sự tin rằng cô đã buông tay. Nhưng mà Điền Mật như vậy khiến hắn càng đau lòng, sự xa cách có lẽ trở thành về kiên cường mà cô tạo ra.

"Đinh---- độ hảo cảm nam chủ +5, độ hảo cảm 85."

Hạ Thiên Dật cùng Hạ phu nhân đứng một bên, nhìn Điền Mật tiến lại. Ánh mắt Hạ Thiên Dật chưa từng rời khỏi người cô.

Nhận thấy ánh mắt nóng rực, Điền Mật ngẩng đầu nhìn qua: "Hạ chủ tịch, ngưỡng mộ đã lâu, Hạ phu nhân quả là trẻ xinh đẹp."

Hạ Thiên Dật thấy cô nói chuyện với mình, lời nói ra ngoài trở nên kích động. Hạ Thiên Dật bảo dưỡng thân thể tốt, cũng không thay đổi quá nhiều, nhĩ là hơi béo, có thể nhìn ra bộ dáng ngày xưa.

"Cháu... Cháu... Lớn lên giống người bạn cũ của chú!" Hạ Thiên Dật lắp bắp mãi mới nói được câu hoàn chỉnh.

Điền Mật nghiêng đầu cười: "Vậy sao? Đây đúng là vinh hạnh của cháu."

Hạ Thiên Dật càng nhìn càng thấy giống, giống như đúc: "Bà ấy gọi Điền Thư Diêu, cháu có quen không?"

Điền Mật mở lớn hai mắt, giống như không ngờ Hạ Thiên Dật sẽ quen biết mẹ cô. Khóe mắt nhìn Hạ phu nhân đang lo lắng với Hạ Chi. Trong lòng cô cười nhạt, xem ra, từ đầu hai người kia đã biết sự tồn tại của cô rồi.

"Chú... Chú biết mẹ cháu?"

Hạ Thiên Dật không ngờ, cô bé này thật sự là con của Thư Diêu. Ông biết Thư Diêu có anh trai, là anh trai sinh đôi của bà, ông tưởng cô bé là con gái anh trai Thư Diêu.

"Cháu là con gái của bà ấy? Bà ấy đã kết hôn?"

"Cháu là con ruột của mẹ nhưng mà mẹ không có kết hôn."

"Vậy còn cha cháu?" Hạ Thiên Dật không hiểu, sao lại nói không kết hôn?

"Được rồi, nơi này nhiều người như vậy, nói những chuyện như vậy rất không phù hợp đâu." Hạ phu nhân sợ Điền Mật nói gì nữa, vội vàng đánh gãy lời nói của Hạ Thiên Dật.

"Cũng đúng, dù sao Điền tiểu thư cũng là người phụ trách áo cưới của con đâu, cũng không biết cô thiết kế tới đâu rồi?" Hạ Chi cố tình nói sang chuyện khác, chỉ sợ bữa tiệc còn không kết thúc, ba ba đã kéo Điền Mật đi xét nghiệm ADN.

Như vậy Điền Mật nhận cha ruột, sẽ cướp đi vị trí thiên kim tập đoàn Hạ thị của cô.

[Còn tiếp....]

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đều Là Của Ta (Nam Chủ Đều Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Thế giới 7: Câu chuyện tổng tài, nữ xứng nghịch tập 7

Editor: Nguyễn Thủy

Như vậy Điền Mật với Dung Vũ Thần sẽ môn đăng hộ đối, trước kia nhà họ Dung lấy lý do này để từ chối cô ta lúc này nhất định sẽ không phản đối nữa.

Vừa nghe Hạ Chi nói đến hôn lễ, theo phản xạ Dung Vũ Thần nhìn về phía Điền Mật, trong lòng lo lắng cô sẽ khổ sở.

Ai ngờ về mặt Điền Mật tự nhiên, trên môi vẫn luôn mỉm cười: "Hạ tiểu thư yên tâm, áo cưới đã thiết kế gần xong, ngày mai nhất định sẽ xong. Đến lúc đó tôi nhất định sẽ đưa đến công ty, để Hạ tiểu thư xem thử đã vừa lòng hay chưa."

"Được."

Quý Minh Phàm gặp người quen, thấy bọn họ nói chuyện đã lâu, liền dấn ở bên tai Điền Mật nói thầm. Cô cười gật đầu nhìn về phía mọi người: "Xin lỗi không nói chuyện tiếp được."

Sau đó cùng Quý Minh Phàm rời đi.

Dung Vũ Thần nhìn Quý Minh Phàm thân mật với Điền Mật, trong lòng không vui.

Hắn không muốn bất kỳ người khác phái nào đến gần Điền Mật.

Hạ Thiên Dật còn đang nhìn gương mặt Điền Mật mà ngẩn người, trong đầu là hình ảnh của 25 năm về trước.

Hạ Chi nhìn Điền Mật thành thạo nói chuyện vui vẻ trong bữa tiệc, lòng sinh ghen ghét. Bàn tay vàng của nữ chủ quá cường đại, thật không công bằng.

Nhớ trước khi cô xuyên qua sống trong gia đình khá giả, trừ cô ra còn có em trai em gái. Bởi vì là con cả lại là con gái, cha mẹ chưa bao giờ thiên vị cô. Việc nhà hầu như do cô làm hết. Cô rất hâm mộ những tiểu thư nhà giàu kia, không cần làm gì, cả ngày đi mua sắm, thẩm mỹ viện, spa.

Có một ngày cô xuyên vào ác độc nữ xứng trong cuốn tiểu thuyết vừa đọc.

Gia đình có điều kiện, còn có gương mặt xinh đẹp. Nhưng mà nữ xứng cuối cùng thành vật hy sinh bị tàn tật, vì không để mình trở thành vật hy sinh, cô dốc lòng ôm lấy đùi nam chủ.

Chỉ là thời gian ở bên nhau, cô yêu phải nam chủ. Cô biết cốt truyện, quyết định lật đổ nữ chủ Mary Sue, xoay người thượng vị.

Cô đưa nữ chủ ra nước ngoài, mua chuộc bác sĩ phẫu thuật cho mẹ Điền, tạo thành phẫu thuật thất bại.

Cô biết bữa tiệc hôm nay quan trọng nhất, nhưng cô không ngờ, cô ngăn cản như thế nào, Hạ Thiên Dật vẫn gặp được Điền Mật. Giống như trong truyện, cho dù quá trình hơi khác nhưng kết quả vẫn giống nhau.

Cô không cam lòng, chẳng lẽ cô nhất định phải làm nữ xứng độc ác ư?

Hạ Chi quay đầu nhìn, ánh mắt Dung Vũ Thần vẫn luôn ở trên người Điền Mật.

Không! Tuyệt đối không! Dung Vũ Thần là của cô! Là của cô!

Trong mắt Hạ Chi lộ ra dục vọng chiếm hữu điên cuồng, trong mắt càng ngày càng tối, khiến cho gương mặt xinh đẹp dữ tợn xấu xí.

Sau khi bữa tiệc kết thúc, Quý Minh Phàm chuẩn bị mang Điền Mật rời khỏi. Lại bị Hạ Thiên Dật ngăn cản, Điền Mật nghiêng đầu nhìn ông, trong mắt hiện ra khó hiểu.

Mỗi lần nhìn Điền Mật, Hạ Thiên Dật cứ ngỡ người trước mắt là Điền Thư Diêu.

Lúc trước ông cùng Thư Diêu bị bắt phải tách ra, ông đi tìm Điền Thư Diêu, nhưng mà vẫn không tìm được. Sau khi có Hạ Chi, ông mới ngừng tìm.

Thời gian không làm phai nhạt hình ảnh của bà, tình yêu của ông đối với bà, mà càng khiến tình cảm lên men, càng thêm sâu đậm.

"Chú.... muốn hỏi một chút, mẹ của cháu, bà ấy sống có tốt không? Chú... có thể gặp bà ấy không?"

Hạ Thiên Dật vừa hỏi, hai mắt Điền Mật đỏ lên.

Quý Minh Phàm biết mọi chuyện lo lắng ôm lấy Điền Mật.

" Xin lỗi Hạ chủ tịch, chú có lẽ sẽ không gặp được bà ấy nữa, sáu năm trước bà ấy đã qua đời." Giọng nói Điền Mật nghẹn ngào, miễn cưỡng nói xong, nước mắt đã rơi xuống: " Xin lỗi, đã thất thố, cháu đi trước."

Nói xong Quý Minh Phàm ôm lấy Điền Mật nhanh chóng rời đi.

Hạ Thiên Dật nghe Điền Mật nói, cả người như sét đánh trúng, không có phản ứng. Ông vừa nghe thấy gì? Điền Thư Diêu đã mất? Sáu năm trước đã chết?! Không, không có khả năng. Làm sao có thể. Ông đỏ mắt nhìn Điền Mật, bả vai cô run rẩy vì khóc.

Điền Mật như vậy, cả người lộ ra đau thương khiến ông không nở lời.

Hạ Thiên Dật ngăn lại Điền Mật, đúng lúc Dung Vũ Thần ra, hẳn cũng nghe được lời cô nói, thấy nước mắt của cô.

Không phải bảo sáu năm trước đã phẫu thuật rồi sao? Vì sao lại vẫn mất?

Dung Vũ Thần nhìn về phía Hạ Chi, trong mắt lộ ra nghi ngờ cùng lạnh lùng: " Không phải cô nói đã chuẩn bị bác sĩ tốt nhất giúp mẹ Điền Mật phẫu thuật sao!" Giọng nói hằn trâm thấp, mang theo tức giận. Ánh mắt nhìn về phía Hạ Chi như nhìn người xa lạ.

Hạ Chi khổ sở, chỉ vì một câu nói của Điền Mật, cố gắng sáu năm qua của cô sụp đổ, giống như trò cười ư?

" Cái gì? Con, trước kia liên quan biết?" Còn không đợi Hạ Chi nói chuyện, Hạ Thiên Dật lớn tiếng hỏi, nghe thấy Dung Vũ Thần chất vấn, không lẽ trước kia họ đã sớm biết nhau?

Dung Vũ Thần gạt đầu với ông, ánh mắt mềm xuống: " Vâng, Điền Mật là bạn học cấp ba với cháu, là bạn gái cũng là mối tình đầu."

Dung Vũ Thần bây giờ đã nghi ngờ Hạ Chi, cũng không định nghe cô ta giải thích. Vì vậy hắn liếc nhìn Hạ Chi: " Việc kết hôn, tạm thời dừng lại, tôi đi trước."

Sau đó Dung Vũ Thần hướng Hạ Thiên Dật gạt đầu rời đi.

Hạ Chi trừng mắt, không thể tin được, dừng lại là sao? Ngày kết hôn cũng đã chọn rồi, có thể dừng được sao?

Hạ phu nhân cũng ngạc nhiên, sao lại nói dừng kết hôn? Bà nhìn Hạ Thiên Dật, hy vọng ông nói câu công bằng, nhưng mà lúc này Hạ Thiên Dật đã sớm chìm vào trong đau đớn mất Điền Thư Diêu, đâu còn để ý bà ta.

Quý Minh Phàm đi bên người Điền Mật, có chút lo lắng, khiến Điền Mật buồn cười: " Không sao đâu, dù sao mẹ em cũng qua đời đã 6 năm, nhất định mẹ không muốn em khổ sở."

" Đúng đúng đúng! Di hy vọng mỗi ngày em đều vui vẻ."

" Ủ, anh về đi thôi, em đi đây." Điền Mật cười.

Quý Minh Phàm đành phải đồng ý, tạm biệt Điền Mật xoay người rời đi.

Điền Mật nhìn bóng lưng Quý Minh Phàm, gọi 0051.

" Ký chủ có chuyện gì nha?"

" Bác sĩ đứng đầu phẫu thuật mẹ Điền bị Hạ Chi mua chuộc ý, Dung Vũ Thần nhất định đi điều tra, em gian lận khiến anh ta điều tra nhanh hơn."

" Ký chủ làm sao biết hắn ta sẽ đi điều tra?"

" Ngốc! Bệnh đa nghi của Dung Vũ Thần rất nặng, hơn nữa hắn nhất định sẽ không tin tưởng hoàn toàn vào lời nói của Hạ Chi, cho nên nhất định sẽ điều tra." Điền Mật cảm thấy tuy 0051 có ngốc nhưng vẫn đáng yêu.

0051 xấu hổ cảm ơn ký chủ khen.

Quả nhiên như lời cô nói.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đều Là Của Ta (Nam Chủ Đều Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Thế giới 7: Câu chuyện tổng tài, nữ xứng nghịch tập 8

Editor: Nguyễn Thủy

Dung Vũ Thần về nhà lập tức cho người đi điều tra việc năm đó, không chỉ việc bác sĩ phẫu thuật mà cả nguyên nhân Điền Mật rời đi.

Ngày hôm sau Điền Mật hoàn thành bản thiết kế áo cưới, chuẩn bị mạng cho Hạ Chi xem.

Lại nhận được điện thoại từ Dung Vũ Thần, Điền Mật nhướn mày, vẻ mặt hiểu rõ.

" Alo? Dung tiên sinh."

"Ừ, ngày hôm qua em nói bản thiết kế áo cưới đã hoàn thành?" Mỗi lần nghe Điền Mật gọi Dung tiên sinh, hần liền nghẹn ở trong lòng, chính là không phản bác được. Bây giờ hần thật hận trưa hôm đó nói chuyện khó nghe đến như vậy làm gì.

"Đúng vậy, tôi đang chuẩn bị đến quý công ty, chuẩn bị đưa cho Hạ tiểu thư xem thử." Giọng nói Điền Mật máy móc, giống như lúc nói chuyện với Dung Vũ thần cũng như nói chuyện với khách hàng xa lạ.

"Không cần, tôi đến dưới công ty em, tôi ở quán cafe « Ý vị» chờ em, em đem bản thiết kế để tôi xem là được." Hần mới không thừa nhận thật ra là do hần muốn gặp điền mật.

"Vậy cũng được, bây giờ tôi sẽ xuống." Tất mảy, trên môi Điền Mật là nụ cười dịu dàng. Trong lòng đã cười đến vui vẻ.

Lúc Điền Mật cầm thiết kế đến quán cafe, Dung Vũ Thần đã ngồi chờ. Hiển nhiên lúc hần gọi cho Điền Mật cũng đã đến dưới công ty cô đi.

"Dung tiên sinh." Điền Mật gật đầu với hần, ngồi xuống đối diện đem bản thiết kế đưa cho hần.

"Ngài xem thử, nếu có chỗ nào không hài lòng chúng tôi lập tức sửa lại."

Dung Vũ Thần nhận bản thiết kế cũng không lập tức xem mà hỏi xem Điền Mật uống gì.

Lúc này nam phục vụ đi tới, Điền Mật nhìn người phục vụ: "Một ly Latte, cảm ơn!"

Ánh mắt Dung Vũ Thần trầm xuống, hần cảm thấy Điền Mật cười với nam phục vụ kia còn vui hơn khi cười với hần.

Thấy Điền Mật nhìn mình, Dung Vũ Thần tỏ vẻ bình tĩnh mở ra bản thiết kế. Bản thiết kế áo cưới rất đẹp, là dựa theo lời của hần, đơn giản hào phóng mà lại không mất thân phận.

Nhìn áo cưới Dung Vũ Thần cảm thấy Điền Mật mặc vào nhất định sẽ đẹp hơn nhiều.

Gấp lại bản thiết kế, Dung Vũ Thần ngẩng đầu nhìn Điền Mật, trong mắt mang theo vừa lòng: "Rất tốt, giống như lời tôi nói. Tôi rất vừa lòng."

Điền Mật thở nhẹ nhõm, lộ ra nụ cười tươi sáng, má lúm đồng tiền lúc ẩn lúc hiện: "Vậy được rồi, lần tới tôi sẽ bắt đầu vào thực hiện áo cưới. Nguyên liệu làm váy nhất định sẽ là loại tốt nhất. Nhất định sẽ hoàn thành trước ngày cưới của hai vị."

"Không cần gấp như vậy, áo cưới làm chậm một chút, không, làm bây giờ cũng được, về số đo...." Dung Vũ Thần nhìn thân hình Điền Mật. Hạ Chi cao khoảng mét bảy, Điền Mật cao khoảng mét sáu lăm, khung xương Hạ Chi to hơn cô một chút.

"Làm theo số đo nhỏ nhất hoặc là dựa theo số đo của em cũng được."

"A?" Điền Mật ngạc nhiên, hần có ý gì?

Dung Vũ Thần cảm thấy vẻ mặt cô thật đáng yêu, lúc trước hần thích nhất là trêu đùa cô, xem vẻ mặt của cô.

Nhìn cười, Dung Vũ Thần nghiêm túc: "Sao? Không thể?"

Điền Mật lắc đầu, cô dám nói không ư? Khách hàng là thượng đế, trong lòng cô có dự cảm, làm vậy có chỗ tốt cho cô: "Không, có thể! Tôi trở về sẽ cho người sửa lại. Vậy muốn thông báo cho Hạ tiểu thư không?"

"Không cần!" Dung Vũ Thần nghĩ đến kết quả điều tra chưa có, nhưng mà hần càng nghi ngờ Hạ Chi hơn. Từ đêm qua hần không nghe bất kỳ lời giải thích nào từ cô ta.

"Vậy được, không còn việc gì, tôi về công ty trước." Điền Mật cầm thiết kế, chuẩn bị rời đi.

"Đợi đã...." Hần đến đây vốn dĩ không phải vì bản thiết kế này, sao nguyên ý cô đi nhanh vậy.

Điền Mật quay đầu nhìn về phía Dung Vũ Thần: "Dung tiên sinh còn việc gì không?"

Lại là Dung tiên sinh, hấn chán ghét cách xưng hô này.

"Chúng ta nói chuyện."

Điền Mật nhướn mày, nói chuyện?

Dung Vũ Thần bị Điền Mật nhìn chăm chăm đến hai tai đỏ lên, giống như ngày xưa hấn tỏ tình với cô, tâm trạng khẩn trương.

"Ngày đó em nói muốn giải thích."

"Phải nhưng Dung tiên sinh nói không cần giải thích." Điền Mật gật đầu, trong mắt hiện lên khổ sở rồi nhanh chóng giấu đi, vẻ mặt trở lại bình thường. Nhưng vẫn bị Dung Vũ Thần nhìn thấy.

"Bây giờ anh nghe em giải thích."

Điền Mật tựa hồ có chút ngạc nhiên, lại có chút nghi ngờ, chỉ là nhìn Dung Vũ Thần không định mở miệng.

"Em nói đi." Dung Vũ Thần thật sự muốn nghe Điền Mật giải thích.

Điền Mật chớp mắt gật đầu: "Sáu năm trước mẹ tôi phát bệnh, bác sĩ nói phải lập tức phẫu thuật nhưng mà tiền phẫu thuật quá lớn, tôi không chuẩn bị được. Lúc đó Hạ tiểu thư tìm đến, cô ấy nói có thể giúp tôi, thậm chí giúp tôi đưa mẹ sang nước F để phẫu thuật, bên đó có đội ngũ bác sĩ giỏi tỷ lệ thành công sẽ cao hơn. Nhưng mà cô ấy muốn tôi hứa, rời khỏi anh." Điền Mật dừng một chút, hốc mắt hồng lên, cô cúi đầu che giấu bi thương.

"Sau đó tôi đồng ý, cùng mẹ tới nước F. Chỉ là phẫu thuật thất bại, bác sĩ trường báo rằng trong lúc mẹ tôi phẫu thuật lên cơn sốt, lúc này dẫn đến tử vong. Tôi rất khổ sở, định trở về tìm anh. Chính là Hạ tiểu thư giúp đỡ, cho dù phẫu thuật thất bại nhưng không thể phủ nhận là Hạ tiểu thư giúp. Cho nên tôi không về nước, dùng tiền Hạ tiểu thư đưa cho để đại học. Sau đó kiếm tiền từ từ trả lại cho cô ấy. Mãi đến mấy hôm trước, tôi trả hết tiền mới về nước."

Dung Vũ Thần không ngờ, mọi chuyện là như vậy, Hạ Chi không có nói cho hấn, phẫu thuật của mẹ Điền thất bại. Hấn không tin Hạ Chi không biết việc này. Sáu năm qua cô ta đều nhận tiền Điền Mật trả.

Hấn không thể tưởng được, sáu năm này Điền Mật sống như nào, tự mình học tập, không chỉ cố gắng sống, cô còn vì tiền mà tích kiệm, liệu có vì tiền mà làm thêm ngày đêm.

"Định----- độ hảo cảm nam chủ +10, độ hảo cảm 95, ký chủ thật tuyệt vời!"

Lúc Dung Vũ Thần không để ý, môi Điền Mật dờ lên. Ký thể, nguyện vọng của cô đã hoàn thành.

"Được rồi, những gì nên nói tôi đã nói. Dung tiên sinh tôi đi trước." Điền Mật về mặt bình tĩnh, đứng dậy.

Còn chưa đi cả người rơi vào vòng ôm ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đầu Là Của Ta (Nam Chủ Đầu Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Thế giới 7: Câu chuyện tổng tài, nữ xứng nghịch tập 9

Editor: Nguyễn Thủy

"Thật xin lỗi."

Giọng nói Dung Vũ Thần chân thành cùng thâm tình.

Hấn ôm chặt Điền Mật, xa cách 6 năm, lần đầu tiên gặp lại hấn chỉ muốn ôm cô vào lòng, đến bây giờ như nguyện.

Thân thể Điền Mật cứng đờ, không phản ứng kịp, lúc cô tỉnh táo lại bị câu xin lỗi của Dung Vũ Thần làm cho sững sốt, theo sau cô nhẹ nhàng nói: "Không sao cả."

Cô đẩy Dung Vũ Thần ra, rời khỏi vòng ôm ấm áp: "Dung tiên sinh, cảm ơn anh nghe tôi giải thích. Như vậy là đủ rồi." Sau đó xoay người rời đi.

Dung Vũ Thần muốn đuổi theo nhưng đúng lúc này điện thoại thư ký vang lên nhắc hấn có cuộc họp.

"Cuộc họp hủy bỏ!" Giọng Dung Vũ Thần âm trầm, cho dù ở bên kia thư ký cũng hoảng sợ rồi yếu ớt nói một câu: "Tổng tài, cuộc họp này rất quan trọng."

Dung Vũ Thần nghĩ nghĩ, cuộc họp này quả thật quan trọng, nhìn ngoài cửa đã sớm không còn bóng dáng Điền Mật.

Dung Vũ Thần thờ dài cúp điện thoại.

Nghe tiếng tút tút bên kia, dù sao cũng đi theo tổng tài nhiều năm, thư ký biết Dung Vũ Thần nhất định sẽ trở về.

Vì vậy lau mồ hôi, thở nhẹ nhõm, tất nhiên đây chỉ là bây giờ, sau này y nhất định sẽ bận rộn hơn.

Chưa kể đến trong cuộc họp sẽ có bao nhiêu người gặp xui xẻo!

Điền Mật trở về công ty đem thiết kế áo cưới với số đo gửi về tổng bộ công ty.

Sau đó ngồi dựa vào ghế, còn 5 độ hảo cảm.

Nhưng mà cô không vội, trong cốt truyện Hạ Chi hại ký thể thảm như vậy cô sẽ không buông tha Hạ Chi như vậy.

Cô hội rất nhanh thì đến cũng không khiến Điền Mật chờ lâu lắm.

Hóa ra Hạ Thiên Dật từ lúc nghe tin mẹ Điền qua đời, tinh thần vẫn luôn hoảng hốt.

Hôm nay ông vừa tìm được số điện thoại của Điền Mật liền gọi đến.

"Điền tiểu thư, tôi là Hạ Thiên Dật, có thể gặp mặt cháu không?"

Nhận được điện thoại từ Hạ Thiên Dật nằm trong dự đoán của cô, nhưng cũng hơi bất ngờ. Cô không nghĩ ông sẽ gọi điện đến nhanh như vậy.

"Hạ chủ tịch? Được, gặp ở đâu?" Điền Mật vui vẻ đồng ý gặp mặt.

Hạ Thiên Dật rất cao hứng, không biết nguyên nhân có phải do cô là con gái của Thư Diêu hay không. Ông rất muốn thân cận với cô: "Chú đến đón cháu được không? Cũng sắp đến giờ ăn cơm, cùng nhau ăn một bữa?"

"Được."

Cùng Điền Mật nói chuyện xong, Hạ Thiên Dật đứng ngồi không yên, liền cầm chìa khóa xe, cũng không cần tài xế, lái xe rời công ty.

Đến dưới công ty Điền Mật mới để ý ông đến sớm nửa tiếng. Hạ Thiên Dật đành phải ngồi trong xe chờ.

Thời gian đến ông liền thấy Điền Mật từ bên trong ra.

Điền Mật mặc quần áo công sở, mái tóc quấn buộc đuôi ngựa lộ ra cái trán trơn bóng.

Hạ Thiên Dật đem hình ảnh Thư Diêu với Điền Mật ghép lại, tuy rằng Điền Mật có chín phần giống mẹ Điền, nhưng dù sao ông chưa từng gặp mẹ Điền mặc như vậy.

Hạ Thiên Dật hồi phục tinh thần, vội vàng xuống mở cửa xe cho cô.

Điền Mật lên xe nói cảm ơn.

Hạ Thiên Dật cũng lên xe, đầu tiên ông hỏi Điền Mật thích ăn gì: "Cháu không kén ăn Hạ Chủ tịch làm chủ là được."

"Vậy được rồi chọn đồ ăn Trung Quốc đi. Chú biết một nhà hàng làm đồ ăn Trung Quốc không tệ. Cháu cũng đừng gọi ta là Hạ chủ tịch gọi ta là chú Hạ là được rồi. Dù sao trước kia chú và mẹ cháu rất quen thuộc."

Điền Mật gật gật đầu về mặt mang theo ý cười: "Chú Hạ."

Hạ Thiên Dật vui vẻ, ông rất thích cảm giác ở chung với Điền Mật, cảm giác thân thiết, giống như có sợi dây vô hình liên hệ bọn họ.

Dọc đường đi, ông như trưởng bối hiền lành, quan tâm công việc Điền Mật, cuộc sống. Điền Mật trả lời từng câu, hai người không nghĩ đến họ mới quen nhau thời gian ngắn, lại như đã quen biết từ lâu. Hạ Thiên Dật nghĩ rằng khả năng do đây là con gái của Điền Thư Diêu.

Vào nhà hàng cô cứ ngồi mình xuyên không, bên trong cổ kính, người phục vụ đều mặc cổ trang, nói chuyện nhẹ nhàng.

Hạ Thiên Dật gọi những món ngon nhất, rồi đưa thực đơn cho Điền Mật chọn.

Điền Mật lúc này mới nhìn về phía ông: "Chú Hạ hẹn cháu là muốn nói chuyện gì vậy?"

Hạ Thiên Dật lo lắng, ông muốn hỏi rất nhiều: " Mẹ của cháu sao lại qua đời."

Hỏi xong ông sợ cô đau lòng, lo lắng nhìn.

" Từ lúc cháu có trí nhớ, thân thể mẹ liền không tốt. Bác sĩ nói do mệt nhọc quá mức. Khi đó bác cháu thiếu nợ, mỗi ngày đòi tiền. Mẹ không có cách phải làm thêm nhiều việc, mỗi ngày chỉ ngủ 2 - 3 tiếng."

Hạ Thiên Dật nhủ mày, hai mắt ửng hồng. Ông biết tích cách anh trai Điền Thư Diêu, Nhưng mà lúc trước bị tách ra người nhà ông cho bà một khoản tiền, vì sao cuộc ông còn khó khăn như vậy?

" Cha cháu đâu? Cha cháu cứ mặc kệ vậy ư?" Là đàn ông mà lại mặc kệ vợ con mình như vậy.

Điền Mật lắc đầu, trong mắt lộ ra mê mang: " Từ nhỏ cháu không biết cha mình là ai, cũng chưa gặp lần nào. Ở trường bạn học đều nói cháu là đứa đáng thương không có cha. Cháu đi hỏi mẹ nhưng mẹ chỉ nói, ba ba là người tốt. Cháu không hiểu, vì sao ba ba lại là người tốt, nếu là người tốt vì sao lại bỏ rơi mẹ con cháu, vì sao để mẹ sống khổ như vậy. Cháu còn muốn hỏi nữa nhưng mẹ luôn khóc, nói ba ba không muốn bỏ rơi chúng ta mà do bị gia đình ép, người nhà ba ba không thích mẹ. Cháu thấy mẹ khóc khổ sở như vậy không bao giờ hỏi lại."

Hạ Thiên Dật hoảng sợ, trong đầu có gì lóe qua, nhanh đến mức ông không kịp bắt lấy.

" Cháu.... Cháu năm nay bao tuổi? Sinh cùng năm với Vũ Thần hả?"

Điền Mật gật đầu: " Vâng, cháu sinh muộn hơn anh ấy hai tháng, anh ấy sinh tháng 8, cháu tháng 10."

Hạ Thiên Dật mở lớn hai mắt, thân mình cứng đờ.

Dung Vũ Thần năm nay 24, mà Điền Mật cũng là 24. Tính ngày Điền Mật ra đời là lúc ông cùng với Điền Thư Diêu xa nhau hơn nửa năm. Ông tin tưởng Thư Diêu yêu mình, như vậy.... Điền Mật.... là con gái của ông?

" Chú nghĩ..... chú nghĩ..." Hạ Thiên Dật nói chú nghĩ cả ngày cũng không nói lên lời.

Editor: Chuẩn bị đào hố dành cho team ngược rồi có ai hóng không?

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đều Là Của Ta (Nam Chủ Đều Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60: Thế giới 7: Câu chuyện tổng tài, nữ xứng nghịch tập 10

Editor: Nguyễn Thủy

Cũng chưa nói thành câu.

Điền Mật nhíu mi, không hiểu.

" Khụ khụ...." Hạ Thiên Dật nửa ngày mới tìm được giọng nói của mình, uống ngụm nước cho đỡ căng thẳng lại bị sặc, ho khan liên tục.

Điền Mật đi đến phía sau vồ lưng cho ông.

Thật vất vả trở lại bình thường, Hạ Thiên Dật biết Điền Mật là con gái ruột, cả người kích động nắm lấy tay cô.

Nếu không phải Điền Mật biết rõ hai người là cha con, chỉ sợ sẽ nghĩ rằng Hạ Thiên Dật đang trêu đùa mình: " Chú Hạ?"

Hạ Thiên Dật lúc này mới xấu hổ buông tay ra, về mắt lấy lòng nhìn cô: " Như vậy, Mật Mật...."

Mật Mật? Điền Mật nhướn mày, gọi rất thân thiết: " Chú Hạ."

" Đây... có khả năng chú.... là cha ruột của cháu...."

" Cái gì?" Điền Mật kinh ngạc đứng dậy, trong mắt không hề tin tưởng. Sau đó lắc đầu: " Không có khả năng, không thể được, mẹ cháu không phải tiểu tam phá hoại gia đình người khác!"

Hạ Thiên Dật cũng đứng lên xua tay liên tục: "Không phải! Không như con nghĩ! Lúc ta với mẹ con quen nhau ta vẫn còn độc thân, con xem, Hạ Chi nhỏ hơn con hai tuổi mà."

Điền Mật cố gắng duy trì tỉnh táo, cảm giác dần bình tĩnh ngồi xuống: "Như vậy, chú Hạ nói với cháu một chút đi."

Hạ Thiên Dật đem tất cả chuyện xưa tiền căn hậu quả nói hết cho Điền Mật nghe.

Mãi đến lúc hai người ăn com xong mới nói rõ mọi chuyện của mẹ Điền.

Hạ Thiên Dật muốn Điền Mật về Hạ gia nhưng cô từ chối: "Chú Hạ, bây giờ chưa chắc chắn chú là ba ba cháu, huống chi chuyện năm đó là do người nhà chú ép mẹ rồi đi. Cho nên chú đưa cháu về sẽ có nhiều người nghi ngờ thân phận của cháu. Không bằng trước tiên chúng ta đi làm xét nghiệm ADN."

Hạ Thiên Dật hoàn toàn khẳng định Điền Mật chính là con gái ông, nhưng mà Điền Mật không muốn cùng ông về nhà, yêu cầu xét nghiệm ADN. Ông vội vàng gật đầu, không có ý kiến gì, lúc này ông không biết mình đang ở trên đường nữ nhi khổng cang ngày chạy cang xa.

Bởi vì thân phận của Hạ Thiên Dật, cho nên xét nghiệm ADN nhanh chóng có kết quả, kết quả báo cáo nằm trong tay ông. Bên trong ghi rõ quan hệ cha con là 99,9%.

Hạ Thiên Dật sung sướng cười ngây ngô với Điền Mật đưa báo cáo cho cô xem: "Con gái, con xem"

Điền Mật nhìn báo cáo, sau đó nhìn Hạ Thiên Dật đang lấy lòng mình, tuy rằng bên ngoài nghiêm túc. Nhưng mà trong lòng đã sớm cười vui, cô không ngờ ba ba ký thể lại đáng yêu như vậy.

"Ừ, xem ra ngài thật sự là ba ba ta!" Giọng nói Điền Mật lạnh đậm, giống như ông có phải ba ba cô hay không cũng chẳng thêm để ý.

Hạ Thiên Dật biết, ông có lỗi với Mẹ Điền cùng Điền Mật, bây giờ Thư Diêu không còn nữa, Hạ Thiên Dật chỉ muốn bù đắp cho Điền Mật: "Vậy Mật Mật cùng ba ba về nhà nhé!"

Điền Mật lắc đầu từ chối: "Muốn tôi nhận chú?"

Hạ Thiên Dật liên tục gật đầu.

"Lúc trước mẹ phát bệnh không có tiền tôi bị buộc chia tay với Dung Vũ Thần. Hạ Chi tìm đến nói đồng ý cho tôi tiền, chỉ cần rời khỏi anh ấy. Mấy năm nay, tôi đem số tiền mượn Hạ Chi trả hết. Tôi nói với chú điều này không phải bảo ông không cho hai người họ kết hôn. Mà tôi muốn nói cho ông, lúc trước tôi rời bỏ Vũ Thần là do tôi không có tiền, chính là Dung gia coi thường tôi, cảm thấy tôi không xứng với anh ấy. Tôi muốn ông quang minh chính đại đem tôi giới thiệu với tất cả mọi người, tôi là con gái lớn của ông!"

Hạ Thiên Dật càng nghe càng đau lòng, liền càng hận bản thân. Lúc trước sao ông lại yếu đuối lựa chọn thỏa hiệp. Nếu ông kiên trì ở bên Thư Diêu, như vậy bà sẽ không ra đi sớm như vậy? Con gái của họ cũng không chịu nghèo khổ, bị cười nhạo, bị khinh thường!

"Con yên tâm, ngày mai ngày tối mai, ba ba sẽ tổ chức bữa tiệc, để giới thiệu con với mọi người, con là con gái lớn nhà họ Hạ!"

Điền Mật gật đầu, cũng không để ông đưa về, bản thân rời khỏi bệnh viện.

Trở lại phòng, Điền Mật rửa mặt trái đầu, sau đó nằm trên giường.

Tiến độ hôm nay không tệ, không chỉ giải trừ hiểu lầm với Dung Vũ Thần mà còn nhận ba ba, tiếp theo chính là thu thập Hạ Chi.

0051 quả thật sùng bái ký chủ đến không nói thành lời, quá tuyệt vời.

"0051, chị muốn trước khi bữa tiệc ngày mai bắt đầu Dung Vũ Thần biết được chân tướng cuộc phẫu thuật!"

"Vâng ký chủ!"

Điền Mật lúc này nhắm mắt lại, một đêm ngủ ngon.

Ngày hôm sau tất cả những gia tộc lớn ở Q thị đều nhận được lời mời của tập đoàn Hạ thị đến dự tiệc, tuy rằng không rõ nguyên nhân nhưng vẫn đúng hẹn tới. Dù sao mấy năm nay Hạ thị càng ngày càng phát triển, không lâu nữa lại liên hôn với Dung thị. Cường cường liên thủ, bọn họ dám không cho mặt mũi ư?

Đến gần tới hôm đó Hạ phu nhân với Hạ Chi mới biết được nguyên nhân của bữa tiệc là công bố sự tồn tại của Điền Mật. Ngay cả Hạ gia gia cũng được mời ra.

Hạ phu nhân cùng Hạ Chi cắn răng, lúc này ngăn cản sao kịp nữa.

Tối buổi tối, mọi người đến tham dự bữa tiệc, ở trung tâm chuẩn bị một sân khấu.

Hạ Thiên Dật cầm microphone lên trên, Hạ Thiên Dật hôm nay khác lạ, người có mắt đều thấy được. Trên mặt nụ cười chân thành không có giả tạo miễn cưỡng, nụ cười hạnh phúc.

"Đầu tiên, tôi cảm ơn các vị đã đến tham gia bữa tiệc hôm nay, mục đích của bữa tiệc chính là để thông báo cho mọi người, Hạ Thiên Dật tôi còn có một đứa con gái. Ngày hôm qua tôi mới biết được mình còn đứa con gái bị thất lạc, 25 năm về trước, lúc đó tôi chia tay bạn gái mà không biết bà ấy đã mang trong mình dòng máu của tôi. Chỉ đáng tiếc bà ấy đã sớm qua đời, nhưng mà tôi rất cảm ơn bà, đã vì tôi mà nuôi dưỡng người con ưu tú như vậy." Giọng nói Hạ Thiên Dật vang lên, mọi người ồ lên, hóa ra trước kia Hạ Thiên Dật đã có con gái, hơn nữa lưu lạc 25 năm.

Mọi người tò mò, con gái thất lạc của ông là ai.

Hôm nay Diên Mật mặc bộ váy màu xám bạc, mái tóc cuộn sóng đen nhánh được xử lý cẩn thận, rũ trước ngực, đem dáng người xinh đẹp hiện ra.

Đêm nay cô trong sáng lại mang theo vũ mị.

Cô mỉm cười bước lên bục, mọi người ngơ ngác nhìn cô, trong mắt mang theo kinh diễm. Thật đúng với câu, mỉm cười bách mị sinh.

Editor: Cuộc sống là một vở kịch, mỗi người đeo một mặt nạ khác nhau. Dù đeo bao nhiêu lớp mặt nạ cũng không che được vẻ mặt xấu xí đáng thương của tôi.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đều Là Của Ta (Nam Chủ Đều Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Thế giới 7: Câu chuyện tổng tài, nữ xứng nghịch tập 11

Editor: Nguyễn Thủy

"Chúc mọi người buổi tối tốt lành, thật vui về khi các vị tham dự bữa tiệc này, nghe tôi nói chuyện. Đầu tiên tôi xin tự giới thiệu một chút. Tôi tên Diên Mật, mẹ của tôi tên là Diên Thư Diêu, có lẽ các chú, các dì lớn tuổi ở đây cũng từng nghe thấy tên này, bà ấy là con gái Diên gia."

Những người lớn tuổi suy nghĩ một chút liền nhớ, quả thật Diên gia có cô con gái tên Diên Thư Diêu, 20 năm trước, Diên gia tuy không phải giàu có nhất, lại là thư hương thế gia nổi tiếng.

Chính là Diên gia có thằng con phá sản, hủy hết gia nghiệp còn làm cha Diên tức chết.

Chính là bây giờ mọi người nhớ lại Diên gia năm ấy cũng chỉ thờ dài, nói một tiếng đáng thương.

"Vào ngày hôm qua, tôi vẫn luôn cho rằng mình là đứa bé không có cha. Từ nhỏ tôi không biết cha mình là ai. Mãi đến hôm nay, tôi mới biết được, hóa ra, cha tôi là chủ tịch tập đoàn Hạ thị. Hôm nay tôi đứng ở đây, cũng không phải nghĩ rằng, tôi về để phân chia Hạ tập đoàn, tôi nói rõ ràng cho những người sợ tôi cướp tài sản rằng, không cần lo lắng. Tôi chỉ muốn nói cho mọi người, tôi cũng không phải không có cha. Cảm ơn!" Diên Mật nói xong, nhìn mọi người cúi lưng. Nghênh đón một tràng vỗ tay.

Hạ Chỉ cùng Hạ phu nhân nghe cô nói, trong lòng hận ngứa răng. Người cô ta ám chỉ không phải nói cô với mẹ mình hay sao! Người bình thường liền hiểu được.

Mà Hạ gia gia tỏ vẻ, chia tài sản cho Diên Mật tự nhiên một phần không thiếu, của Hạ thị, vĩnh viễn rộng mở chờ cô, cho dù Diên Mật không muốn đổi họ sửa tên.

Vốn dĩ việc năm đó Hạ gia gia cũng không có phản đối mẹ Diên, trước sau ông đều trung lập. Chẳng qua Hạ nãi nãi quá kiên trì, lúc đó thân thể bà ấy lại không tốt, không thể xúc động. Cho nên Hạ gia gia cùng Hạ Thiên Dật mới thỏa hiệp.

Dung Vũ Thần đen hơi trễ, bởi vì lúc hấn chuẩn bị ra ngoài thì nhận được sự thật trước kia.

Hấn rất tức giận, hóa ra trước khi Hạ Chỉ đến tìm cô, người nhà hấn cũng từng đến tìm Diên Mật. Cũng định cho cô tiền yêu cầu cô rời đi.

Chính là lúc đó thân thể mẹ Diên tuy không tốt nhưng cũng không cần lập tức phẫu thuật cho nên Diên Mật từ chối.

Sau đó Hạ Chỉ điều tra ra mẹ Diên cần phẫu thuật mới tìm đến.

Trước khi bữa tiệc bắt đầu, hấn không hiểu, vì sao Hạ Chỉ có năng lực lớn như vậy, có thể mua chuộc bác sỹ phẫu thuật cho mẹ Diên, làm cho phẫu thuật "ngoài ý muốn" thất bại.

Lúc hấn vào bữa tiệc, nghe thấy lời Điền Mật nói trên cao.

Hấn búng tỉnh đại ngộ, nguyên lai tất cả là âm mưu của Hạ Chi với Hạ phu nhân, bọn họ sớm biết, Điền Mật là con gái nhà họ Hạ.

Chỉ khi mẹ Điền đã chết, sau đó ngăn cản Điền Mật gặp Hạ Thiên Dật. Như vậy cả đời cô cũng không biết cha mình là ai.

Lại nhớ lần đầu tiên Điền Mật gặp Hạ Thiên Dật, biểu hiện của hai người đó thật mất tự nhiên.

Dung Vũ Thần nhìn Điền Mật trên cao, duy nhất vui mừng chính là hấn còn cơ hội, hấn còn chưa kết hôn với Hạ Chi. Nghĩ vậy hấn nhanh chân bước lên đài.

Mọi người kỳ quái nhìn Dung Vũ Thần, không biết hấn muốn làm gì.

Hạ Thiên Dật tuy khó hiểu nhưng vẫn đưa mic cho hấn.

Chỉ thấy Dung Vũ Thần cầm lấy mic, đi đến bên người Điền Mật. gương mặt lạnh lùng quanh năm lúc này mang theo ý cười, ánh mắt nhìn Điền Mật thâm tình cùng dịu dàng.

Hấn nắm tay Điền Mật, nhìn mọi người.

"Mạo muội lên sân, khả năng dọa đến mọi người, nhưng mà tôi có chuyện quan trọng muốn thông báo, đó chính là ba tháng sau, tập đoàn Dung thị sẽ liên hôn với tập đoàn Hạ thị, xin cưới Điền Mật."

Dung Vũ Thần vừa nói, mọi người bên dưới ngạc nhiên khê thì thào. Mọi người đều kinh ngạc, không phải nửa năm sau sẽ cưới Hạ Chi ư, không lẽ muốn cưới cả hai người? Sao được?

Hạ Chi mở to mắt nhìn, không thể tin được, Dung Vũ Thần sẽ nói ra lời này.

Cho dù muốn thay đổi đối tượng kết hôn cũng phải nghĩ đến tình cảm 6 năm qua của họ, nên nói trước với cô một câu, cũng không nên khiến cô trở tay không kịp. Cuối cùng là Dung Vũ Thần quá tuyệt tình hay là bàn tay vàng của Điền Mật quá lớn?!

Hạ Chi tức giận cả người run rẩy, trừng mắt nhìn hai người trên sân khấu, không nói thành lời.

Nhìn ra mọi người nghi vấn, Dung Vũ Thần nói tiếp: "Các vị sẽ thấy kỳ lạ, vì sao tôi đã phát tin tức nửa năm sau sẽ kết hôn với Hạ Chi, bây giờ lại thông báo 3 tháng sau kết hôn với Điền Mật. Thật ra tôi cùng Điền Mật đã quen nhau từ 9 năm trước, chúng tôi là bạn học cùng trường cấp 3 ban A. Tám năm trước chúng tôi là mối tình đầu của nhau, 6 năm trước chúng tôi vì hiểu lầm mà tách ra. Bây giờ hiểu lầm giải trừ. Tuy rằng tôi rất cảm ơn Hạ Chi kìm bạn bên người 6 năm, nhưng là tôi không yêu cô ấy. Nếu hiểu lầm với Điền Mật không giải trừ, với tôi, lấy ai cũng được, Nhưng người tôi yêu chỉ có Điền Mật."

Hấn vẫn chưa lại mặt mũi cho Hạ Chi, không, là vì mặt mũi của Hạ gia, bây giờ Điền Mật là con gái Hạ gia. Hạ Thiên Dật làm người cũng không tệ. Cho nên những việc kia hấn đợi bữa tiệc kết thúc liền nói cho Điền Mật và Hạ Thiên Dật.

Hạ Thiên Dật tuy rằng kinh ngạc với biểu hiện của hấn, nhưng khi nhìn về phía Điền Mật. Ánh mắt của ông nói cho Điền Mật biết, chỉ cần con muốn, ba ba vĩnh viễn đứng về phía con.

Điền Mật mỉm cười nắm lấy tay Dung Vũ Thần. Cảm giác cô đáp lại, Dung Vũ Thần nhẹ nhàng thở ra, thật ra hấn cũng lo lắng, sợ Điền Mật không muốn hấn tự chủ trương, không muốn tha thứ sự hiểu lầm của hấn với cô trong 6 năm qua.

Hôm nay Quý Minh Phàm cũng tới, đêm qua Điền Mật gọi cho anh báo tin cô là con gái của Hạ Thiên Dật.

Anh vui hộ cô, dù sao anh biết, Điền Mật luôn muốn biết cha mình là ai.

Khi Dung Vũ Thần bắt đầu lên sân khấu, anh lo lắng, anh sợ hãi.

Nhưng mà cuối cùng điều anh sợ đã trở thành sự thật, nhìn đến nụ cười trên môi cô, anh liền biết, mình thua, thua tất cả.

Cúi đầu, gọi lên nụ cười chua xót. Lấy điện thoại nhắn tin báo anh đi trước liền xoay người rời đi.

Bữa tiệc kết thúc, khách mời đã sớm rời đi, những người yêu thích buôn chuyện thỏa mãn rời đi.

Biệt thự Hạ gia.

Hạ gia gia ngồi chính vị, bên cạnh là Hạ Thiên Dật, Hạ Chi ngồi cùng Hạ phu nhân, Điền Mật ngồi bên Dung Vũ Thần.

Muộn như vậy Hạ gia gia cũng nên nghỉ ngơi.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đều Là Của Ta (Nam Chủ Đều Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Thế giới 7: Câu chuyện tổng tài, nữ xứng nghịch tập 12

Editor: Nguyễn Thủy

Chính là Dung Vũ Thần nói có việc nói với mọi người bảo Hạ gia gia ở lại.

"Nói đi, Vũ Thần, cuối cùng là có chuyện gì, muốn nói cho mọi người." Giọng nói Hạ gia gia tang thương vô lực, ông vẫn luôn coi trọng thằng bé này, tuy rằng hẳn không cưới Hạ Chi. Nhưng ở trong mắt ông chỉ cần là con gái họ Hạ, lấy ai cũng được.

Dung Vũ Thần gật đầu đem tư liệu đưa cho Hạ gia gia: "Đây là do cháu mấy hôm nay cho người đi điều tra nội tình năm đó đi Điền làm phẫu thuật."

Hạ gia gia cầm tư liệu khó hiểu nhìn Dung Vũ Thần, ý của hắn nói là gì.

Hạ Thiên Dật mở lớn hai mắt, nội tình? Nội tình chuyện gì? Không phải là phẫu thuật thất bại ư?

Ông đến bên người Hạ gia gia đọc tư liệu.

Hạ phu nhân cùng Hạ Chi lo lắng nắm chặt tay.

Sao có thể? Sao sẽ tra được? Lúc trước làm đã rất sạch sẽ rồi sao?

Hai người nhìn nhau, trong mắt đều là sợ hãi.

Điền Mật cũng kinh ngạc nhìn Dung Vũ Thần, trong mắt tràn đầy nghi ngờ.

Dung Vũ Thần ôm lấy vai cô an ủi, khẽ vỗ.

Hạ gia gia vừa đọc xong liền đem tư liệu ném vào mặt Hạ phu nhân, bà ta hoảng sợ hét lên, không dám cử động.

Hạ gia gia tức giận mặt đỏ tai hồng, thân thể bởi vì tức giận mà run rẩy, bàn tay chỉ vào mặt Hạ phu nhân: "Thật đúng là con dâu tốt đâu! Đúng là con dâu tốt! Liền việc giết người này cũng dám làm! Văn gia các người sao lại nuôi dưỡng người phụ nữ ác độc như vậy!"

Hạ Thiên Dật lại không có phản ứng, hai mắt đỏ lên. Mặc cho ai vừa nhìn đều thấy sự bi thương từ trong xương cốt truyền tới.

Điền Mật cầm tệp tư liệu, đôi tay run rẩy, lúc ngừng đầu mặt đã đầy nước mắt. Cô không thể tin được nhìn về phía Hạ Chi: "Lúc trước cô nói bên nước F có rất nhiều bác sĩ giỏi, tỷ lệ phẫu thuật của mẹ tôi sẽ nâng cao. Chính là phẫu thuật thất bại, bác sĩ nói trong lúc phẫu thuật mẹ lên cơn sốt, tôi tin. Nhưng vì sao? Vì sao các người muốn mạng của mẹ tôi? Bà ấy đã làm gì? Cuối cùng bà ấy đã làm chuyện gì táng tận lương tâm?" Cô khóc tê tâm liệt phế, Dung Vũ Thần đau lòng ôm lấy cô, Hạ Thiên Dật bị tiếng khóc của cô đánh thức, ông phục hồi tinh thần, hai mắt sung huyết, hận nhìn Hạ phu nhân. Bỗng nhiên đứng dậy bước nhanh đến bên bà ta, cúi người bóp chặt cổ bà ta: "Văn Ngọc! Tôi muốn giết bà! Tôi muốn giết bà, đền mạng đi, bà giết Thư Diêu! Tôi muốn bà đền mạng!" Hạ phu nhân bị bóp hai mắt trợn lên, mặt đỏ bừng, há mồm muốn hô hấp, hai tay cầu cào Hạ Thiên Dật.

"Thiên Dật, buông tay! Giết người là phạm pháp! Mau buông tay!" Hạ gia gia hét lớn, dùng quai trọng đập mạnh xuống đất.

Dung Vũ Thần buông Điền Mật ra, kéo lại Hạ Thiên Dật: "Chú Hạ, bây giờ có chứng cứ xác thực, chúng ta chỉ cần báo cảnh sát, bà ta phải chịu sự trừng phạt của pháp luật, không cần vì bà ta mà phạm pháp."

Hạ Thiên Dật lúc này mới bình tĩnh lại, ném tay Dung Vũ Thần đi đến trước mặt Điền Mật, dùng một tiếng, quỳ xuống mặt đất.

Điền Mật hoảng sợ quên cả khóc, trừng mắt nhìn Hạ Thiên Dật.

"Là ba ba có lỗi với con, có lỗi với mẹ con, đều là do ba ba, nên không bảo vệ tốt mẹ con con, Mật Mật, đánh ba ba đi, đánh ba ba thật mạnh vào!" Vừa nói vừa lôi tay Điền Mật tát vào mặt mình, bóp bóp bóp, dùng sức vô cùng, tay Điền Mật cũng tê dại.

"Ba! Ba đừng như vậy, mau đứng lên, con không trách ba, chỉ trách người phụ nữ độc ác này. Đây không phải lỗi do ba."

Hạ Thiên Dật không chịu đứng lên, Điền Mật phải cầu xin giúp đỡ từ Dung Vũ Thần. Hạ Thiên Dật nửa được ôm nửa được đỡ đứng dậy.

Hạ Chi đã bị dọa ngây người cô hoàn toàn không nghĩ tới mọi việc sẽ thành như vậy. Cô xong rồi? Tất cả đều hết rồi? Cô đứng dậy chạy trốn khỏi biệt thự Hạ gia, lái xe thật nhanh.

Cô không biết mình nên đi đâu, cô đứng gần Hạ phu nhân nhất, ánh mắt Hạ Thiên Dật nhìn bà ta thật đáng sợ. Sau Hạ phu nhân chính là cô.

Cho nên cô mới chạy trốn, cô không hiểu, rõ ràng tất cả đều đang thuận lợi. Sao bỗng nhiên thoát ly không chế đâu? Là do bàn tay vàng của nữ chủ sao?

Vậy ý nghĩa cô vào thế giới này là gì? Chỉ để làm nữ xứng độc ác thôi sao? Không, cô không tin. Cô phải về, về Hạ gia.

Cô quay xe chuyển hướng chính là cô không để ý chỗ mình có quay xe đầu được không. Kết quả lúc quay xe một chiếc xe tải đâm mạnh vào xe cô bay lên một vòng, lăn bay ra xa dừng ở ven đường.

Tài xế xe kia cũng bị dọa đến rồi. Ông không ngờ chiếc xe kia sẽ quay đầu, ông đã không ngừng án loa lúc sang đường đã không còn kịp nữa rồi. Ông vội vàng lấy ra di động một bên gọi 120, xuống xe xem tình huống.

Xe lật ngửa cửa kính đã vỡ nát, Hạ Chi nằm lên trong đầu đập vào phía trước, cả người đầy máu tươi đã hôn mê.

Lúc đưa đến bệnh viện kết quả chính là Hạ Chi cần phải cắt hai chân.

Lúc Hạ Chi tỉnh lại nhìn xuống phía dưới trống rỗng trong nháy mắt liền phát điên.

Hạ phu nhân bị định tội mưu sát, bởi vì Hạ Thiên Dật hận bà ta đến tận xương động tay động chân vì vậy bà bị phán án ở tù chung thân cả đời nhốt trong ngục giam mãi đến lúc chết đi.

Mà Hạ Chi lúc trước là kẻ đồng lõa với Hạ phu nhân vẫn còn tuổi vị thành niên bây giờ đã tàn tật cho nên kết án 3 năm bị nhốt vào ngục của người tàn tật.

Ba tháng sau.

Bởi vì Quý Minh Phàm yêu cầu công ty bên nước F hoàn thành bài thiết kế áo cưới nhanh nhất, cho nên vừa kịp lúc Điền Mật mặc vào áo cưới tiến hành hôn lễ với Dung Vũ Thần.

Điền Mật nhìn bản thân trong gương ký thể vốn đã rất đẹp. Cô không biết đợi đến lúc số liệu của mình tới đến 100 sẽ đẹp đến mức nào.

Cho nên cô quyết định điểm số liệu ở thế giới này sẽ cho vào những phần khác.

Cửa mở ra, Dung Vũ Thần bước vào, trên gương mặt đầy ý cười, Điền Mật đứng dậy, mỉm cười trong gương với hắn.

"Đỉnh —— độ hảo cảm nam chủ +5, hảo độ hảo cảm 100, nhiệm vụ hoàn thành!"

"Sao chép ý thức ký chủ —— sao chép thành công —— chuẩn bị thoát ly ký thể ——"

"5——4——3——2——1——"

Dung Vũ Thần bước lên ôm eo cô: "Anh rất hạnh phúc!"

Điền Mật đem đầu dựa vào trên vai hắn: "Em cũng vậy!"

Lúc Điền Mật trở lại không gian rất hài lòng kết quả của nhiệm vụ này, tất cả trở về như nguyên cốt truyện, Hạ Chi tàn tật, Dung Vũ Thần cùng Điền Mật HE.

Tất cả đều tốt.

Thật ra tai nạn giao thông của Hạ Chi không phải ngoài ý muốn, mà do cô bảo hệ thống làm nhiều loạn lòng cô ta. Về điểm này cô rất vừa lòng 0051, nó thành công.

Được ký chủ hài lòng, 0051 vui vẻ, nó không bị Điền Mật ghét bỏ, thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đầu Là Của Ta (Nam Chủ Đầu Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Phiên ngoại : Hoàn thế giới 7

Editor: Nguyễn Thủy

" Nhiệm vụ hoàn thành 100%, nhiệm vụ chấm 90 điểm. Đạt được 90 tích phân, hoàn thành tâm nguyện ký thẻ nhận được 15 điểm phân chia số liệu. Xin hỏi ký chủ, điểm số liệu cho vào đâu?"

Điền Mật không ngờ nhiệm vụ lần này chấm tận 90 điểm, còn có 15 điểm số liệu, đây là lần đầu tiên cô được nhiều điểm số liệu như vậy đi?

" Ký chủ hoàn thành tâm nguyện ký thẻ rất tốt, cho nên mới có nhiều điểm số liệu như vậy."

Điền Mật gật gật đầu: " 5 điểm cho vào sức khỏe, 10 điểm vào mị lực."

Màn hình xuất hiện.

Nhập lại tư liệu ký chủ:

Tên: Điền Mật

Giới tính: Nữ

Tuổi: 30

Cấp bậc: 7

Guồng mặt: 82 (100 mẫn phân)

Làn da: 78 (100 mẫn phân)

Dáng người: 80 (100 mẫn phân)

Trí lực: 70 (100 mẫn phân)

Sức khỏe: 65 (100 mẫn phân)

Mị lực: 69 (100 mẫn phân)

Năng khiếu: Bác sỹ khoa ngoại.

Kỹ năng đặc biệt: Ánh mắt thâm tình (sử dụng vĩnh viễn), tiểu thẹn thùng (sử dụng vĩnh viễn), lễ hoa đài vũ (sử dụng vĩnh viễn), ngôn ngữ ký hiệu (sử dụng vĩnh viễn)

Đạo cụ đặc biệt: Không gian

Tích phân: 0

" Ký chủ muốn nghỉ ngơi không?"

" Không cần."

" Vâng, đang tiếp nhận nhiệm vụ ----- tiếp nhận nhiệm vụ thành công----- truyền tổng ký chủ-----"

" Truyền tổng thành công----- đang sao chép nội dung nhiệm vụ-----"

Phiên ngoại:

Sau khi Điền Mật kết hôn, Hạ Thiên Dật chuyển cổ phần công ty trên danh nghĩa của ông cho cô 70%. Còn chuyển đến nhà họ Dung, muốn bồi dưỡng tình cảm với con gái.

Vừa mới kết hôn Điền Mật liền mang thai, Dung gia chỉ còn lại mình Dung phu nhân cai quản, mấy năm trước cha Dung đã qua đời.

Bây giờ Dung phu nhân vô cùng thích Điền Mật, trong lòng hối hận lúc trước vì sao lại ngăn cản hai đứa nó đầu! Làm hại hai đứa lãng phí thời gian 6 năm, may mắn may mắn, Điền Mật định trước là con dâu nhà họ Dung.

Chính là ông Hạ này thật đáng ghét! Luôn thích làm trái ý bà! Bà nói Điền Mật nên ăn nhiều rau hoa quả, ông ta liền nhất định nói Điền Mật ăn thịt!

Hôm nay hai người lại ở trong phòng bếp cãi nhau.

" Tôi nói cho ông biết canh này uống vào rất tốt cho Điền Mật! Đối với mẹ con đều tốt!" Dung phu nhân vốn là người dịu dàng, chính là vừa gặp Hạ Thiên Dật, tính cách liền trở nên nóng nảy.

"Tôi nói cho bà biết mỗi ngày bà đều cho Điền Mật uống bát nước canh nhạt nhẽo vô vị này! Bà là có ý định ngược đãi con gái tôi phải không!" Giọng nói Hạ Thiên Dật cũng đề cao. Theo cách của ông, con gái mang thai nên ăn đồ đại bổ, hơn nữa Điền Mật chịu khổ hơn 20 năm bây giờ càng phải bồi bổ lại!

Dung phu nhân này, ngày thường trông ung dung cao quý. Ở chung mới biết được lại là người phụ nữ đánh đá.

Hôm nay Dung Vũ Thần không có đi công ty, Điền Mật ghen lợi hại, cho nên hắn liền đem công việc chuyển về nhà.

Thấy mẹ mình cãi nhay với cha vợ, Dung Vũ Thần với Điền Mật liếc nhau, ăn ý cười.

Quý Minh Phàm tham gia hôn lễ của cô xong liền trở về nước F.

Nước Z đã không còn gì để anh lưu luyến nữa rồi.

Mẹ của anh thấy con trai nhà mình trở về liền vui mừng.

Mẹ Quý lớn lên giống nữ nhân cổ điển, ngày thường hầu như đều mặc sườn xám.

Trước khi gả cho cha anh, không ai ngờ được, người phụ nữ như bà lại đồng ý gả cho người nước F.

Ôm lấy Quý Minh Phàm liền vội vàng nói: "Con ngoan, con trở về thật đúng lúc, vị hôn thê của con vừa mới chuyển vào nhà. Hôn ước hai đứa định sẵn từ nhỏ, bây giờ tuổi đã không nhỏ, mẹ cùng cha con đều nghĩ hai đứa nên kết hôn."

Quý Minh Phàm bắt đầu nhìn mẹ, anh luôn biết sự tồn tại của vị hôn thê. Khi còn nhỏ hai người chơi đùa cùng nhau, nhưng trước giờ anh đều không thích cô ấy.

Cô giống như con trai vậy, trước kia anh còn đem cô ấy trở thành anh em tốt.

Sau khi lớn lên có tâm lý phản nghịch, liền không nguyện ý tiếp xúc vị hôn thê này.

Trong lòng anh thích mẫu người dịu dàng như Điền Mật vậy, liền nói chuyện cũng mang theo ý cười. Mới không thích cô gái hàng năm cắt tóc ngắn như đàn ông.

Nghĩ như vậy, Quý Minh Phàm phiền chán mà nhíu mày.

Tuy rằng hiện tại Điền Mật kết hôn, anh cũng từ bỏ, chính là cũng không đại biểu, anh nguyện ý cười cái kia vị hôn thê.

Một cô gái trẻ trung đi phía sau mẹ Quý, dáng người nóng bỏng còn hơn cả người mẫu, mái tóc cô màu ánh bạc dài cuộn sóng, gương mặt tinh xảo lại mang theo cương nghị, vừa nhìn mê người.

"Hi, anh yêu, đã lâu không gặp!"

"Kathy?!" Quý Minh Phàm ngạc nhiên gọi, thật sự không thể tin được, cô gái trước mặt này, lại là người trong ấn tượng của anh, hàng năm cắt tóc ngắn, mặc áo nam T shift, hiếu động.

Kathy mỉm cười, cô liền biết, Quý Minh Phàm gặp cô như vậy sẽ kinh ngạc vô cùng. Không có cách nào khác, từ nhỏ cô đã vị hôn phu này, chính là tính cách cô tùy tiện, lại xấu hổ không cho Quý Minh Phàm biết.

Sau cô biết anh thích cô gái ở nước Z, cô tức giận tìm đến cô gái kia.

Thật ra cô định đánh cô gái kia một trận, sau đó cảnh cáo để cô ta tránh xa Quý Minh Phàm.

Chính là lúc gặp mặt cô gái kia, cô bỗng nhiên hiểu vì sao anh lại thích phải cô gái ấy.

Từ lúc đó cô nuôi tóc, đem tất cả quần áo trước kia vứt đi, bắt đầu mặc váy, đeo giày cao gót, đi học lễ nghi quý tộc.

Quý Minh Phàm cũng chỉ có chút ngạc nhiên với sự thay đổi của cô mà thôi, sau khi hoàn hồn gật đầu với Kathy mà về phòng.

Kathy xoay người nhìn bóng dáng anh rời đi, trong mắt tràn đầy quyết tâm.

Vì vậy Kathy bắt đầu con đường truy phu.

Hạ Chi điên rồi, ở tháng thứ 2 trong tù giam dành cho người tàn tật liền điên rồi. Người tàn tật vốn có tâm lý vặn vẹo, huống chi là người phạm tội.

Hai chân Hạ Chi không còn, chính là cô ta vẫn xinh đẹp. Trong ngục giam có không ít phạm nhân ghen ghét vẻ đẹp của cô ta.

Vì vậy các cô bắt đầu tra tấn Hạ Chi, lúc bắt đầu, giả vờ làm đổ xe lăn của cô, làm cô té ngã xuống đất. Sau đó không để ý cô gãy gậy mà lớn tiếng

cười nhạo.

Có lúc ăn cơm, giả vờ đi qua cái bàn cô ngồi, sau đó nhỏ nước bọt vài cái bát khiến cô không thể ăn.

Có khi cô đang tắm, họ còn xoay về nước nóng bỏng khiến mặt, da đầu, nửa người cô bị bỏng.

Ban đầu cô còn cáo trạng, chính là mỗi lần cáo trạng xong sẽ bị đánh đập tàn nhẫn, bị hành hung, tất cả đều đánh ở nơi không nhìn thấy, lại đau muốn mạng người.

Sau đó cô không dám cáo trạng nữa, mỗi lần bị bắt nạt, cô chỉ dám trốn vào một góc mà khóc.

Cô muốn về nhà, trở lại nhà của mình, cô không muốn ở lại nơi quái quỷ này!

Cuộc sống của Hạ phu nhân cũng không tốt, sau khi vào ngục giam, Hạ Thiên Dật đặc biệt mua quần ngục chiếu cổ bà ta. Không đến 10 năm Hạ phu nhân liền qua đời.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đều Là Của Ta (Nam Chủ Đều Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Tình yêu thầy trò (một)

"Điền Điền xấu xa! Rõ ràng cậu đã chuyển đến nhà của cô Trần rồi vậy mà không nói với mình! Nói, có phải cậu nghĩ gần gũi được ban lộc hay không!?"

Điền Mật đang chuẩn bị tiếp thu cốt truyện cùng trí nhớ của kí thể thì bị một giọng nói nũng nịu cắt đứt.

Cô bắt đầu mở mắt ra, nhìn đến nơi phát ra tiếng nói.

Là một cô gái có nhan sắc bình thường, nhưng da lại rất trắng, khoảng mười bảy mười tám tuổi, mặc đồng phục màu xanh dương nhạt xem ra là một học sinh cấp ba.

Thấy Điền Mật chỉ nhìn mình nhưng không nói chuyện, cô gái có chút tức giận bĩu môi: "Sao cậu không nói chuyện, có phải mình đã nói đúng hay không! Cảm thấy xấu hổ nên mới giữ im lặng?"

Lúc này, Điền Mật mới lúc đầu một cái, hiện tại cô còn chưa tiếp thu được trí nhớ cùng cốt truyện nên không thể làm gì khác hơn là đuổi cô bé này đi: "Không phải, chỉ là đột nhiên mình cảm thấy đầu hơi đau."

"Thật không? Có phải bị cảm rồi hay không? Để mình đưa cậu xuống phòng y tế!" Sắc mặt cô gái có vẻ khá lo lắng, vội vàng đỡ Điền Mật dậy.

Có thể nhìn ra quan hệ của cô nàng và kí thể rất tốt.

Điền Mật được dìu đứng dậy, lúc này cô mới quan sát xung quanh.

Các cô đang ở trên sân thượng, hiện tại là mùa hè nên thời tiết rất nóng, may mắn nơi họ nằm ban này có bóng râm, thỉnh thoảng có gió thổi qua, cũng không tính là quá nóng.

Được cô bạn đỡ xuống phòng y tế, giáo viên y tế cũng nói Điền Mật bị cảm nắng nên để cho cô nằm nghỉ một lúc.

Tới giờ lên lớp, cô bé kia lên lớp đi học, tiện thể xin nghỉ giúp Điền Mật.

Chờ đến khi trong phòng y tế chỉ còn lại một mình, lúc này Điền Mật mới kêu 0051 truyền cốt truyện và trí nhớ cho mình.

Đây là một câu chuyện về tình yêu thầy trò, cũng có thể nói là chị em yêu nhau.

Nữ chủ là Trần Khả Tâm, hoàn cảnh gia đình cũng khá giả, cha mẹ kinh doanh một siêu thị không lớn cũng không nhỏ.

Cô là giáo viên Ngữ Văn lớp 12 của trường cấp ba Dục Đức có chất lượng giáo dục bậc nhất ở thành phố A, cũng là giáo viên chủ nhiệm lớp 12A1.

Nam chủ là Tiêu Dật, so với nữ chủ thì nhỏ hơn năm tuổi, là em trai của Tiêu Tầm người yêu của nữ chủ.

Tám năm trước cha mẹ Tiêu Dật bị tai nạn xe qua đời, một năm trước, Tiêu Tầm cũng gặp tai nạn máy bay qua đời, lúc đó Tiêu Dật mới mười bảy tuổi không có người giám hộ.

Vì vậy, Trần Khả Tâm liền đưa Tiêu Dật về thành phố A để cho hắn đi học trường cấp 3 Dục Đức.

Lúc đầu Tiêu Dật rất ghét Trần Khả Tâm, hắn vốn đang trong thời kỳ phản nghịch.

Hơn nữa việc người thân duy nhất qua đời đã đả kích hắn, khiến cho hắn không muốn học tập nữa, Trần Khả Tâm có yêu cầu rất cao với hắn nhưng dù thế nào vẫn luôn quan tâm chăm sóc hắn.

Sau này hắn từ từ nảy sinh cảm giác lệ thuộc vào Trần Khả Tâm, thậm chí nảy sinh một loại tình cảm không thể nói rõ ràng.

Cho đến khi người nhà Trần Khả Tâm bắt cô đi xem mắt, hắn mới nghĩ thông suốt, thì ra hắn thích cô.

Vì vậy, Tiêu Dật mới tỏ lộ với Trần Khả Tâm.

Trần Khả Tâm không nghĩ tới Tiêu Dật người mà cô luôn xem như em trai lại thích mình, nên cô đã từ chối hắn.

Điền Mật cũng coi là một nữ phụ ác độc, cô học chung lớp với Tiêu Dật.

Lần đầu gặp Tiêu Dật đẹp trai như vậy, cô đã thích hắn.

Tiêu Dật vừa tới trường trung học Đức Dục liền trở thành hot boy.

Điền Mật nghĩ cô là hoa khôi của trường nên rất xứng đôi với Tiêu Dật.

Nhưng Tiêu Dật không hề để ý tới cô, mỗi lần cô nói chuyện với hắn, hắn đều lạnh nhạt xa cách.

Khi cô biết Tiêu Dật ở nhà Trần Khả Tâm cô lập tức thu dọn hành lý chuyển đến nhà cô ấy.

Bởi vì Trần Khả Tâm là chị họ của cô, cô viện cớ cha mẹ mình là nhà khảo cổ quanh năm không về nhà, cô ở nhà một mình rất nhàm chán nên cô viện cớ muốn dọn tới ở chung với Trần Khả Tâm.

Sau khi tốt nghiệp đại học Trần Khả Tâm luôn sống một mình, nhà cô có một phòng khách và ba phòng ngủ nên 3 người vẫn có thể ở được.

Đối với cô em họ Điền Mật này, Trần Khả Tâm không có ác cảm gì, chỉ là đôi khi cảm thấy em ấy hơi tùy hứng, hơn nữa Tiêu Dật vừa tỏ tình với cô, cô cảm thấy rất lúng túng lại không thể đuổi Tiêu Dật đi.

Nếu Điền Mật dọn đến, ngược lại khiến cô cảm thấy thoải mái hơn.

Thực ra Điền Mật cũng không ghét chị họ Trần Khả Tâm của mình, nhưng sau khi chuyển đến không lâu, cô liền phát hiện, mình thích Tiêu Dật, dĩ nhiên khác biệt với Trần Khả Tâm.

Một lần, tình cờ cô nhìn thấy Tiêu Dật đi vào phòng của chị họ, nhân lúc chị họ đang ngủ mà hôn trầm. Lúc đó cô sợ ngây người, cô không ngờ Tiêu Dật lại thích Trần Khả Tâm.

Sau đó, cô cảm thấy chán ghét Trần Khả Tâm, cô lên lút gây chuyện ngáng chân Trần Khả Tâm. Thậm chí cô còn tung tin chị họ quyến rũ học sinh vị thành niên, làm cho Trần Khả Tâm bị trường học tạm thời cách chức để điều tra.

Tiêu Dật đứng ra giải thích, hắn nói Trần Khả Tâm tuyệt đối không có quyến rũ học sinh.

Những chuyện Điền Mật làm bị tra được, cô bị phạt nặng còn Trần Khả Tâm được khôi phục chức vị.

Tiêu Dật càng theo đuổi Trần Khả Tâm sít sao, lúc này Trần Khả Tâm cũng có chút thích Tiêu Dật, nhưng cô cảm thấy mình lớn tuổi hơn Tiêu Dật, hơn nữa cô đã từng là bạn gái của anh trai hắn.

Vì thế, Trần Khả Tâm rời khỏi thành phố A, cô ra nước ngoài bồi dưỡng, sau khi Tiêu Dật lên đại học, cũng xuất ngoại đuổi theo cô.

Do không học tập nghiêm túc nên Điền Mật không thể thi đậu đại học, về sau cũng không học đại học nữa.

Ba mẹ cô là người cuồng công việc nên không quan tâm tới cô, cô cứ thế hư hỏng, ngày ngày đi hộp đêm. Sau khi quen biết xã hội đen rồi dính vào mại dâm và phạm pháp.

Sau nhiều năm cố gắng, cuối cùng Tiêu Dật không chỉ có sự nghiệp của mình còn theo đuổi được Trần Khả Tâm. Truyện kết thúc HE.

Lần này tâm nguyện của kí thể chỉ có bốn chữ là làm lại từ đầu, cô cũng không biết cô ấy muốn làm lại từ đầu vì cái gì.

Có lẽ là cô ấy hối hận vì bản thân còn trẻ tuổi nhưng đã phạm sai lầm, hối hận không nghiêm chỉnh học tập mà lại sa đọa như thế.

Tiếp thu trí nhớ và cốt truyện xong, Điền Mật mới biết tên của cô bạn lúc này là Tả Mộng, là bạn thân thời cấp 3 của kí thể, cô ấy cũng thích Tiêu Dật nhưng chỉ đơn giản là hâm mộ thôi.

Sau này, biết được những chuyện Điền Mật đã làm, cô ấy từ từ xa lánh Điền Mật.

Điền Mật xoa huyết thái dương, nhắm mắt lại tiếp tục ngủ.

Lần nữa tỉnh lại là do Trần Khả Tâm đánh thức.

Bộ dạng của Trần Khả Tâm không quá đẹp, nhưng cả người cô ấy tỏa ra một loại sức quyến rũ làm cho người khác rất muốn thân cận.

Điền Mật dụi mắt, nhìn Trần Khả Tâm, mở miệng gọi: "Chị họ~"

"Ừ, nghe Tả Mộng nói em bị say nắng, bây giờ tan học rồi, chị tới đưa em về nhà. Em cảm thấy đỡ hơn chưa?" Giọng nói của Trần Khả Tâm rất dịu dàng, làm cho người khác rất muốn lắng nghe cô nói.

Cô ấy vuốt tóc Điền Mật rồi mỉm cười hỏi thăm.

Điền Mật gật đầu một cái, ngồi dậy: "Ngủ một giấc cảm thấy khá hơn rồi, chúng ta về nhà thôi." Nói xong cô xuống giường, mang giày vào, rồi quay sang nhìn Trần Khả Tâm cười cười: "Chị họ, về thôi."

Trần Khả Tâm gật đầu, hơi nghi ngờ nhìn vào đôi mắt của Điền Mật.

Hôm nay cô cảm thấy Điền Mật có chút kỳ quái, thường ngày Điền Mật không thân thiết với cô như vậy.

Hôm qua vì muốn chuyển đến nhà của cô nên em ấy cực kì ngoan ngoãn lấy lòng, nhưng lúc đó thực sự có chút giả dối. Mà Điền Mật bây giờ, khiến cô cảm thấy, sự thân thiết của em ấy là đến từ chân thành.

Quả thật, Điền Mật rất muốn gần gũi với Trần Khả Tâm, dù sao, bây giờ nữ chủ còn chưa yêu nam chủ.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đầu Là Của Ta (Nam Chủ Đầu Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Tình yêu thầy trò (hai)

Cô thân thiết với nữ chủ xong, sau đó sẽ nói cho nữ chủ biết tình cảm của cô đối với nam chủ.

Cô tin tưởng nữ chủ không những không ghét cô mà còn đứng về phía cô.

Ai bảo nữ chủ trong cốt truyện là người hiền lành, nói chung cô khá thích những nữ chủ hiền lành tốt bụng như vậy.

Điền Mật nắm tay Trần Khả Tâm, cùng nhau đi ra khỏi phòng y tế.

Ngoài cửa có một nam sinh cao gầy đang đứng dựa vào tường, mặc áo sơ mi ngắn tay màu trắng, quần màu xanh dương nhạt. Tóc hơi dài nhưng không có che mắt, đôi mắt xéch, làn da rất trắng, khuôn mặt tinh xảo thanh tú còn mang nét ngây ngô của thiếu niên.

Thấy Trần Khả Tâm đi ra, thiếu niên lập tức đứng thẳng người, nhìn cô ấy bằng ánh mắt vô cùng chăm chú, mang theo chút cố chấp.

Điền Mật quan sát thiếu niên này, đây chắc hẳn là nam chủ rồi? Umh, thật là trẻ trung ngây ngô.

Hình như cô chưa từng gặp qua nam chủ trẻ tuổi như thế.

Tiểu thuyết ngôn tình thanh xuân vườn trường gì đó, cô chỉ mới đọc một chút.

Tuy nhiên, cô vẫn thích nam chủ thành thực chừng chạc hơn.

Trần Khả Tâm vừa nhìn thấy Tiêu Dật liền nghĩ đến việc mấy ngày trước Tiêu Dật tỏ lộ với cô, ánh mắt cô trốn tránh, không muốn đối diện với Tiêu Dật.

"Tiêu Dật, cậu chờ mình sao?" Giọng nói của Điền Mật rất nhẹ nhàng thoải mái, mang theo hơi thở của thiếu nữ thanh xuân.

Hiện tại, tâm lý của cô không bị vụn vẹo.

Lúc này, Tiêu Dật mới dời tầm mắt đến trên người Điền Mật, hần đối với cô em họ của Trần Khả Tâm, cũng là bạn học cùng lớp của mình không có chút cảm tình gì.

Mặc dù bộ dạng của cô rất đẹp, nhưng cô ta quá phiền, từ khi hấn chuyển đến trường này, mỗi ngày cô đều xuất hiện trong tầm mắt của hấn, mặc kệ hấn đang làm cái gì.

Có khi hấn từ nhà vệ sinh ra liền nhìn thấy cô đứng bên ngoài.

Hôm qua, phương pháp duy nhất có thể thoát khỏi cô chính là về nhà, nhưng cũng không thoát được vì cô đã trực tiếp dọn đến ‘ở chung’ cùng hấn.

Tiêu Dật chỉ muốn ôm trán thở dài, cô gái này quá lợi hại rồi!

Tiêu Dật tròn mắt nhìn Điền Mật, hừ một tiếng: "Ít tự mình đa tình đi! Buồn cười!" Sau khi nói xong cũng không quan tâm hai người nữa, lập tức bỏ đi.

Trần Khả Tâm và Điền Mật đi phía sau.

Điền Mật cảm thấy vẫn rất may mắn, ít nhất, tình yêu của cô lúc này vẫn còn đơn thuần chưa có vụn vẹo méo mó.

Theo tiến triển của truyện, lúc này Tiêu Dật đã thích Trần Khả Tâm, nhưng Trần Khả Tâm vẫn chưa thích Tiêu Dật.

Vừa nãy Điền Mật đã dò xét thái độ của Tiêu Dật đối với kí thế.

Ánh mắt của hấn khi nhìn cô không thích nhưng cũng không ghét.

Nhờ có trí nhớ, cô cảm thấy kí thế quán lấy nam chủ quá chặt, chẳng trách nam chủ không thể nào thích cô nổi.

Điền Mật cúi đầu, cười cười.

Bởi vì Trần Khả Tâm vừa tốt nghiệp liền được nhận vào trường trung học Đức Dục dạy nên cha mẹ cô mua nhà cho cô cách trường không xa lắm.

Ba người đi bộ khoảng mười lăm phút thì về đến nhà. Điền Mật với Tiêu Dật về phòng làm bài tập, còn Trần Khả Tâm đi chuẩn bị cơm tối.

Điền Mật nhìn bài tập trước mặt mà nhức đầu, ngay cả nhà trẻ cô còn chưa học qua thì làm sao làm được bài tập lớp mười hai chứ?

"0051~~ cứu mạng~~"

0051 không quen với hình thức làm nũng này của Điền Mật, chẳng lẽ cô bị trí nhớ của kí thế ảnh hưởng?: "Kí chủ, người có thể sử dụng ‘quá mực bất vong’ (*đã gặp qua là không quên được)’. Một lần sử dụng mất 20 tích phân, sử dụng vĩnh viễn mất 60 tích phân."

Điền Mật bĩu môi hỏi: "Không có ‘học bá’ sao?"

0051 yếu ớt trả lời: "Không có ~"

Điền Mật bĩu môi lần nữa nói: "Mua ‘quá mực bất vong’ sử dụng vĩnh viễn."

"Đinh —— mua ‘quá mực bất vong’ sử dụng vĩnh viễn thành công, trừ đi 60 tích phân."

Điền Mật xem lại bài tập lần nữa, phát hiện chỉ cần nhìn đề mục gì, cô lập tức nhớ ngay.

Nhưng ——

Cô không biết làm những đề này! Dùng quá mực bất vong có tác dụng gì chứ?

Con mắt chuyển động nhanh như chớp, đột nhiên bình tĩnh lại cuối cùng cô lộ ra một nụ cười giảo hoạt.

Cô như tên trộm ôm bài tập đến phòng của Tiêu Dật đẩy cửa ra, thò đầu nhìn vào trong.

Tiêu Dật nghe tiếng cửa mở nên quay đầu lại nhìn. Trong nháy mắt, mặt hấn như sụp đổ, hấn cảm thấy ngày tháng sau này không thể tốt hơn rồi!

"Đi ra ngoài!"

Hốc mắt của Điền Mật ửng đỏ, làm bộ đáng thương nhìn hấn: "Tiêu Dật sát vách~~ chúng ta dù sao cũng là bạn học cùng lớp, hơn nữa, hiện tại chúng ta ở chung một mái nhà. Chúng ta không phải nên trợ giúp lẫn nhau sao ~~"

Ban đầu Tiêu Dật nhìn thấy hốc mắt của Điền Mật ửng đỏ thì còn có chút đau lòng, có phải giọng nói của mình quá mức hung dữ hay không?

Kết quả Điền Mật vừa kêu lên ‘Tiêu Dật sát vách’, ngay lập tức Tiêu Dật liền nổi hết cả da gà, cảm thấy giọng điệu của hấn nên hung dữ hơn một chút mới đúng!

"Tôi không cần sự trợ giúp của cậu!" Hấn có thể nhờ cô gái đáng ghét này giúp cái gì chứ!

Điền Mật đi thẳng vào phòng, chạy tới trước mặt Tiêu Dật, ánh mắt cô sáng lấp lánh nhìn hắn: "Vậy cậu có thể giúp mình được không!" Vừa nói xong, liền đem bài tập trong tay giao cho Tiêu Dật.

Trên mặt cô nở nụ cười lấy lòng: "Những bài tập này mình đều không biết làm, cậu có thể giảng cho mình một chút được không ~"

"Cậu có thể nhờ Trần Khả Tâm dạy cho cậu!" Từ khi hắn thích Trần Khả Tâm cho đến bây giờ hắn không bao giờ gọi cô ấy là cô giáo.

"Những bài tập này đều là số học, chị họ dạy ngữ văn sao có thể dạy cho mình được! Hơn nữa, chị họ đang nấu cơm mà, không có thời gian dạy mình nha! Cậu giúp mình đi mà!"

Tiêu Dật hung hăng trợn mắt nhìn Điền Mật một cái, sau đó thở dài. Cảm bài tập mà Điền Mật đưa, nhìn qua hỏi: "Chỗ nào không biết làm?"

"Toàn bộ đều không biết làm." Điền Mật yếu ớt trở lời.

Tiêu Dật kinh ngạc trợn to hai mắt nhìn cô một cái, sau đó hét lớn: "Tất cả đều không biết làm? Vậy cậu đi học làm gì?"

Mặc dù thỉnh thoảng hắn đi học cũng sẽ ngủ gật, nhưng hắn thông minh, bài giảng hay bài tập hắn nhìn một lần là biết cách làm.

Ở trường hắn được hoan nghênh như vậy ngoài việc hắn đẹp trai ra còn vì hắn học giỏi, mỗi cuộc thi hắn đều đứng nhất toàn trường.

"Nhìn cậu ~" Điền Mật dùng 'tiểu thẹn thùng' đỏ mặt.

Tiêu Dật nghe không hiểu nhưng nhìn thấy Điền Mật đỏ mặt nên hỏi lại: "Cậu làm cái gì?"

"Mình không nghe giảng bài là do mãi nhìn cậu!" Điền Mật nhắm mắt lại quát, giọng nói cực lớn, ngay cả Trần Khả Tâm đang nấu ăn ở phòng bếp cũng nghe được, Trần Khả Tâm dừng tay một chút. Cái gì gọi là 'Mình không nghe giảng bài là do mãi nhìn cậu'? Chẳng lẽ, Mật Mật thích Tiêu Dật?

Tiêu Dật trợn to hai mắt giống như bị giọng nói lớn tiếng của Điền Mật hù sợ rồi.

Mặc dù hắn biết Điền Mật thăm mền hắn, nhưng Điền Mật chưa từng nói thẳng ra như vậy.

Sau khi bình tĩnh lại lỗ tai của Tiêu Dật đỏ lên, cũng không biết là do lúng túng hay do xấu hổ.

"Được rồi, lỗ tai của tôi không có điếc cậu không cần nói lớn như vậy!" Tiêu Dật nói xong liền đem bài tập của Điền Mật đặt ở trên bàn sách.

"Còn không ngồi xuống! Có phải biết làm rồi hay không!" Thấy Điền Mật còn ngây ngốc đứng tại chỗ, Tiêu Dật nổi giận.

"A a ~" Lúc này, Điền Mật mới phản ứng lại vội vàng ngồi kế bên Tiêu Dật.

Cô ngồi hơi gần nên vai của cô chạm vào vai của hắn làm cho Tiêu Dật hơi mất tự nhiên nên nghiêng về phía bên cạnh, lúc này mới bắt đầu giảng giải bài tập cho Điền Mật.

Tuy Điền Mật không biết làm những bài tập này nhưng cô không ngờ Tiêu Dật nói qua một lần cô liền hiểu ngay.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đều Là Của Ta (Nam Chủ Đều Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Tình yêu thầy trò (3)

Điều này làm cho Tiêu Dật nhìn cô với cặp mắt khác xưa, cảm thấy không ngờ cô gái đáng ghét này có thể tiếp thu được.

""Đinh -- độ hảo cảm của nam chủ +5, độ hảo cảm 5, kí chủ cố gắng lên nha!""

Điền Mật âm thầm bĩu môi, chỉ có 5 điểm hảo cảm, Tiêu Dật cậu thật keo kiệt.

Trần Khả Tâm có một khuyết điểm, đó chính là làm cái gì cũng rất chậm.

Ví dụ như, người ta tắm rửa chỉ mất mười phút, cô cần bốn mươi phút.

Người ta gội đầu mất mười phút, cô cũng cần bốn mươi phút.

Người ta làm cơm trong vòng nửa tiếng thì cô phải mất một tiếng rưỡi.

Mặc dù bài tập lớp mười hai tuy nhiều, nhưng có Tiêu Dật học bá ở đây, nên dù Điền Mật không biết làm những bài tập này, đã có ""Quá mục bất vong"" và bản thân cô cũng không phải người ngốc nghếch. Vì vậy rất nhanh đã làm xong tất cả bài tập.

Trần Khả Tâm vẫn chưa làm xong cơm, Điền Mật đã sớm đói bụng, làm xong bài tập về nhà cũng không trở về phòng của mình. Trực tiếp nằm xuống giường Tiêu Dật.

Tiêu Dật có chút chán ghét nhủ mảy: ""Cậu muốn nằm thi trở về phòng của mình mà nằm, đứng dậy, ra khỏi giường của tôi!"" Cậu ta có bệnh sạch sẽ, đặc biệt để ý đến giường của mình.

Điền Mật không thêm để ý, cô biết nam chủ có bệnh sạch sẽ, cô chính là cô ý.

Suy nghĩ, cô vẫn nằm trên giường lăn lộn: ""Không muốn ~ Giường của Tiêu Dật sát vách thoải mái hơn nha~""

Cả người Tiêu Dật run lấy bầy, bàn tay xoa xoa lên hai cánh tay nổi đầy da gà.

Lúc này, cậu ta tức giận đến mức không đứng dậy nổi, chỉ cảm thấy Điền Mật hôm nay chắc chắn là uống lộn thuốc.

""Cậu! Cậu! Cậu, còn không đứng dậy, lần sau đừng hòng tôi sẽ giảng bài tập cho cậu!""

Tiêu Dật vừa dứt lời, ngay lập tức Điền Mật bật dậy khỏi giường, thế nhưng không có đứng vững, liền ôm eo Tiêu Dật mới giữ được thăng bằng.

Tiêu Dật bị cô ôm phải lùi về phía sau một bước, khó khăn lắm mới ổn định lại thân thể.

Điền Mật nói lỏng eo của Tiêu Dật, đứng thẳng người nhìn Tiêu Dật, trong đôi mắt mang theo ngạc nhiên: ""Vì vậy, Tiêu Dật sát vách, ý cậu là nói sau này vẫn giảng bài tập về nhà cho mình sao?""

Sau khi hỏi xong, Điền Mật sợ Tiêu Dật sẽ hối hận, vội vã thu dọn bài tập ôm trong ngực: ""Cứ quyết định như vậy nhé!"" Sau đó chạy ra khỏi phòng Tiêu Dật.

Tiêu Dật đỡ trán, đối với cái quyết định này cậu ta không vui chút nào!

Tài nấu nướng của Trần Khả Tâm khá bình thường, nhưng cũng không quá khó ăn.

Khi ăn cơm, Điền Mật lúc thì gấp đồ ăn cho Trần Khả Tâm, lúc thì gấp đồ ăn cho Tiêu Dật.

Mỗi lần như vậy Trần Khả Tâm sẽ mỉm cười với Điền Mật, sau đó ăn đồ ăn Điền Mật gấp.

Còn Tiêu Dật thì nhủ mảy đến độ có thể kẹp chết một con ruồi, đem đồ ăn Điền Mật gấp trả lại cho cô, sau đó Điền Mật lại gấp lại đồ ăn đó cho Tiêu Dật, Tiêu Dật lại trả lại cô.

Gấp qua gấp lại vài vòng, cuối cùng Tiêu Dật cũng chịu thua. Cứ trêu đùa như vậy, cậu ta không thể ăn cơm được!

Con nhóc này cố ý! Nhất định là đang cố ý a!

Trông thấy Tiêu Dật cuối cùng cũng ăn đồ ăn mình gấp, Điền Mật toét miệng, cười vô cùng đắc ý, khiến Tiêu Dật trừng mắt nhìn cô vài lần.

Trần Khả Tâm nhìn thấy hai người chơi đùa cùng nhau, càng ngày càng khăng định.

Điền Mật thích Tiêu Dật, cô cũng cảm thấy Điền Mật và Tiêu Dật rất xứng đôi, chỉ là, tại sao trong lòng cô lại có chút không thoải mái vậy?

Sau bữa tối, Điền Mật tự giác đi rửa bát.

Rửa bát xong, đã thấy Tiêu Dật và Trần Khả Tâm ngồi cùng nhau xem ti vi.

Tuy nhiên, Trần Khả Tâm thì xem ti vi, còn Tiêu Dật thì ngồi ngắm Trần Khả Tâm.

Điền Mật liếc nhìn, sau đó nhanh trí đưa ra chủ ý, đứng phía sau hai người hét to: ""Hay là chúng ta xem phim kinh dị đi!""

Trần Khả Tâm bị cô dọa sợ, lập tức đứng bật dậy.

Tiêu Dật bất mãn liếc mắt nhìn về phía cô.

Điền Mật ở đây thì đừng hòng được yên tĩnh!

Trần Khả Tâm có một đặc điểm, rất nhát gan!

Đặc biệt sợ xem phim kinh dị, cho nên khi Điền Mật đề nghị, dĩ nhiên Trần Khả Tâm từ chối.

Tuy nhiên, nhìn thấy Điền Mật kiên trì muốn xem, cũng chỉ đành nói: "Vậy hai em ngồi lại xem đi, đúng lúc chị phải trở về phòng soạn giáo án."

Điền Mật lôi kéo Trần Khả Tâm không buông: "Chị họ, chị họ tốt, chị xem cùng em đi! Không sợ, em sẽ bảo vệ chị!"

Trần Khả Tâm có chút buồn cười trước lời nói của Điền Mật, Điền Mật lắc lắc cánh tay cô, lúc này Trần Khả Tâm đành bất đắc dĩ gật đầu đồng ý.

Điền Mật đã xuyên qua nhiều câu chuyện khác nhau, cũng chưa từng xem qua phim kinh dị, nên cô có chút tò mò.

Cô tìm bộ phim "Trinh tử" nghe nói là hù chết người để xem.

Trần Khả Tâm sợ hãi ôm cánh tay Điền Mật, trước ngực còn ôm một cái gối ôm.

Tiêu Dật trông thấy Trần Khả Tâm thân thiết với Điền Mật như vậy, có chút ghen tị, cậu cũng rất muốn được thân thiết như vậy.

Bộ phim vừa bắt đầu, Trần Khả Tâm đã bị dọa trốn vào trong gối ôm.

Trong suốt bộ phim, Điền Mật hứng thú không rời mắt. Mặc dù thỉnh thoảng Trần Khả Tâm lại dùng sức siết chặt cánh tay cô khiến cô hoàn hồn, cũng không ảnh hưởng đến hứng thú xem phim kinh dị của cô.

Cả bộ phim, hầu như Trần Khả Tâm đều trốn trong gối ôm. Điền Mật nhìn Trần Khả Tâm không nói nên lời, nhìn cánh tay bị siết chặt, âm thầm quyết định, lần sau xem phim kinh dị nhất định sẽ không gọi Trần Khả Tâm nữa!

Ngày đầu tiên đến cái thế giới này, cứ vui vẻ kết thúc như vậy, mặc dù, độ hào cảm của nam chủ mới được có 5 điểm.

Thế nhưng cũng không gây trở ngại cho Điền Mật khi đến cái thế giới tràn ngập sự mới lạ và kỳ vọng này, dù sao, đi học cũng là một trong những ước mơ trước đây của cô.

Ngày thứ hai, Trần Khả Tâm dậy sớm chuẩn bị bữa sáng cho ba người, ăn sáng xong, cùng nhau đến trường học.

Trần Khả Tâm trở về phòng làm việc. Điền Mật và Tiêu Dật trở về phòng học.

Hai người đồng thời bước vào trường cùng một lúc đã gây ra rất nhiều sự chú ý, dù sao một người là hoa khôi của trường, một người là hotboy.

Lúc này hai người còn cùng nhau vào lớp học, mọi người thấy Điền Mật cùng Tiêu Dật, ánh mắt đầy hứng thú.

Tiêu Dật không quan tâm, trở về chỗ ngồi của mình. Điền Mật bĩu môi. Đi đến vị trí bên cạnh Tiêu Dật.

"Bạn học, chúng ta đổi chỗ cho nhau được không?" Trước đây cô ngồi ngay phía trước Tiêu Dật, có đôi khi nhìn Tiêu Dật phải len lén dùng gương. Rất phiền phức.

Nam sinh kia hoàn toàn không ngờ nữ thần trong lòng lại bắt chuyện với mình, tuy nhiên, chỉ là yêu cầu đổi chỗ.

Cậu ta làm sao có thể từ chối yêu cầu của nữ thần được, liên tục gật đầu, sau đó thu dọn đồ đạc, tặng chỗ ngồi cho Điền Mật.

Điền Mật mỉm cười với cậu ta: "Cảm ơn cậu! Cậu thật tốt!"

Chỉ một câu nói, khiến cho cậu nam sinh đó có chút lảng lảng di chuyển đến chỗ ngồi cũ của Điền Mật.

Điền Mật ngồi xuống, phía trước là Tả Mộng. Tả Mộng quay đầu nhìn về phía cô cười, ánh mắt như muốn nói: "Không cần nói, tớ hiểu!"

Điền Mật nhìn cô cười, từ trong cặp sách lấy ra một chai sữa chua đưa cho Tả Mộng: "Tớ mang từ nhà đến, cho cậu đấy!"

Tả Mộng rất tự nhiên nhận lấy sữa chua, trực tiếp cầm ống hút uống. Cô đã thành thói quen, mỗi ngày Điền Mật sẽ mang đồ ăn cho cô, cô cũng lấy từ trong cặp sách của mình một trái lựu đỏ đưa cho Điền Mật: "Mẹ tớ mới mua hôm qua, tớ để lại quả to nhất cho cậu đó."

Điền Mật cười nhận lấy, tình bạn trong sáng, thật tốt đẹp!

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đều Là Của Ta (Nam Chủ Đều Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Tình yêu thầy trò (4)

Tiêu Dật vẫn trừng mắt nhìn Điền Mật, dường như muốn nhìn xuyên qua Điền Mật.

Cái nha đầu đáng ghét này, rốt cuộc là muốn như thế nào đây! Hiện tại đã ngồi bên cạnh hắn rồi, còn không muốn cho hắn yên bình hay sao!

Điền Mật lại tưởng rằng Tiêu Dật đang nhìn quả lựu trong tay mình, do dự một chút, cuối cùng đưa quả lựu cho Tiêu Dật: “Cậu muốn ăn à? Đây, chia cho cậu phân nửa?”

Tiêu Dật lập tức nản chí, hắn còn có thể hy vọng Điền Mật hiểu rõ ý muốn hắn biểu đạt trong mắt sao! Trợn mắt nhìn Điền Mật một cái, sau đó quay đầu không quan tâm tới cô nữa.

Điền Mật nhún vai, về mặt không có gì.

Từ hôm qua tới nay, không biết Tiêu Dật liếc cô bao nhiêu cái rồi.

Cô biểu hiện đã sớm thành thói quen.

Tả Mộng mở to hai mắt nhìn, nhìn hai người bọn họ. Sau đó cười ra tiếng, giờ ngón tay cái lên với Điền Mật.

Điền Mật đáp trả cô bạn bằng một nụ cười tươi sáng, cô biết Tả Mộng đang khen chính mình, dù sao, mặc kệ trước kia kí thế làm cái gì, Tiêu Dật đều bỏ qua, không thêm đề ý, chứ đừng nói là trợn mắt nhìn.

Cả ngày, Điền Mật thực sự chăm chú học tập.

Cô chưa từng quay qua nhìn Tiêu Dật, dù chỉ là một cái, Tiêu Dật cảm thấy có chút kì quái nhìn cô vài lần.

Phát hiện cô thật sự chăm chỉ đi học, không nhận được thăm đánh giá Điền Mật một lượt.

Không thể phủ nhận, bộ dạng Điền Mật rất đẹp mắt, khi Điền Mật yên lặng, cả người tỏa ra một loại khí chất hiền hòa dịu dàng. Trái lại còn cực kì mê người, không đáng ghét như xưa nữa.

“Đỉnh --- hảo cảm nam chủ +10, độ hảo cảm 15, kí chủ cổ lên a..!”

Đang nghe thầy giáo giảng bài, Điền Mật đột nhiên nghe thấy tiếng 0051. Cô có chút khó hiểu nghiêng đầu nhìn Tiêu Dật, cô chưa làm gì cả, sao tự dưng độ hảo cảm của Tiêu Dật lại tăng thêm mười?

Ánh mắt Tiêu Dật vừa hay đối diện với Điền Mật, hắn ngó người một lúc, sau đó lập tức quay đầu, mặt đỏ tới mang tai.

Điền Mật cảm thấy hơi mắc cười, hóa ra là Tiêu Dật đang nhìn lên mình?

Cố nén lòng tò mò, mãi đến khi tan học, cô đến gần Tiêu Dật: “Tiêu Dật sát vách, hình như hồi nãy cậu nhìn lên mình đúng không?” Ánh mắt cô to tròn, giống như hắc thủy tinh trong sáng. Làn da phấn hồng, cực kì đẹp.

Tiêu Dật đỏ tai, ánh mắt lóe lên: “Không. Đừng tự mình đa tình! Ai nhìn lên cậu chứ!? Buồn cười!” Nói xong lập tức bật dậy y như muốn chạy trốn khỏi phòng học.

Tả Mộng gõ bàn Điền Mật, về mặt vô cùng tò mò: “Ôi chao, này, tớ phát hiện các cậu có chút tiến triển nha! Chẳng lẽ tới qua cậu đã hạ gục hot boy của chúng ta rồi sao?”

Điền Mật nhớ lại tới hôm qua, cô có ôm Tiêu Dật, nhưng mà không hạ gục được hắn, lập tức lắc đầu: “Vẫn chưa đâu.”

Tả Mộng gật đầu: “Ngày mai là thứ bảy, chúng ta đi bơi đi? Máy ngày nay trời nóng quá rồi.”

Điền Mật nghĩ không muốn đi, cô còn phải ở nhà kiểm thêm độ hảo cảm của Tiêu Dật.

Cô cũng không muốn để Tiêu Dật và Trần Khả Tâm ở riêng với nhau. Nhưng mà, thật ra cô có thể lôi kéo Trần Khả Tâm đi cùng nha! Đến lúc đó, Tiêu Dật không muốn đi cũng phải đi, nói như vậy, cô có thể bơi lội, cũng có khả năng kiểm điểm hảo cảm! Ừm, cứ quyết định như vậy đi!

“Được! Vậy tớ gọi cô Trần và Tiêu Dật đi cùng?”

“Sao cũng được! Càng đông càng vui.” Tả Mộng trợn mắt với Điền Mật, đúng là làm cái gì cũng nhớ tới Tiêu Dật Tiêu Dật ~

Tới khi vào học, Tiêu Dật mới vô lớp.

Điền Mật nhìn hắn vài lần, hắn không để ý tới cô. Tan học, cô tìm hắn nói chuyện, hắn cũng giả bộ không nghe không gặp. Điền Mật bĩu môi, cuối cùng quyết định để cho hắn yên tĩnh một lúc ~

Thấy Điền Mật không bám theo mình nữa, Tiêu Dật có chút khó hiểu, lén liếc trộm Điền Mật vài lần, sau đó vội vàng thu hồi ánh mắt. Sau đó, hắn giật dự với chính hành động mờ ám của mình, hắn bị sao vậy? Tự nhiên lại nhìn trộm nha đầu đáng ghét này! Hắn bệnh rồi sao?

Giữa trưa có hai giờ nghỉ, Điền Mật không quán lấy Tiêu Dật, đi với Tả Mộng đến căn tin ăn cơm, sau đó đi tới chỗ ngày hôm qua cô ngất xỉu.

Đó là nơi mà cô và Tả Mộng tới hằng ngày, nói chuyện tâm sự ở đó, nói chuyện bát quái, nói chuyện học tập.

Điền Mật cảm thấy ở thế giới này cô mới có thời gian nghỉ phép, cũng không cần phải nóng vội làm nhiệm vụ.

Nơi này chỉ đơn giản là trường học, học sinh, còn có tình cảm đơn thuần, tình yêu trong sáng.

Mọi chuyện thật tốt đẹp, chỉ trừ mùa hè oi bức, khiến cô cảm thấy thật nóng nực.

Bởi vì là ngày thứ sáu, cho nên tan học về sớm, ba người Điền Mật cùng nhau trở về nhà. Điền Mật như cũ ôm bài tập chạy sang phòng Tiêu Dật, Trần Khả Tâm nấu cơm tối.

Do học hành cả ngày, đa số các bài tập, Điền Mật đã giải xong, chỉ còn mấy bài khó, cô mới chạy sang hỏi Tiêu Dật.

Nhanh chóng giải quyết tất cả bài tập, sau đó Tiêu Dật ngồi trong phòng chơi game, còn Điền Mật đi vào bếp giúp đỡ Trần Khả Tâm.

“Chị họ, chị giúp em được không?” Điền Mật vừa rửa rau, vừa lén lút nhìn Trần Khả Tâm như một tên trộm.

Trần Khả Tâm quay đầu nhìn cô, cười nói: “Nói đi, muốn gì hả?”

Điền Mật vội vàng đi đến bên cạnh Trần Khả Tâm, mở miệng, lại giống như có chút xấu hổ, gãi tay vén tóc ra sau lỗ tai. Lúc này, cô đỏ mặt, nhỏ giọng nói: “Em, em thích Tiêu Dật.”

Trần Khả Tâm hơi kinh ngạc, cho dù bản thân cô suy đoán rằng có lẽ Điền Mật thích Tiêu Dật, nhưng khi chính miệng Điền Mật nói ra lại có cảm giác khác.

Cô lấy lại tinh thần: “À, em muốn chị họ giúp cái gì?”

“Tạo cơ hội cho tụi em ở bên nhau nha!”

“Bây giờ là học kỳ cuối cùng của cấp ba, em thích Tiêu Dật, chị họ không ý kiến, nhưng sắp sửa phải thi vào đại học, bọn em không được lơ là đâu đấy.” Trần Khả Tâm xoa đầu Điền Mật, giọng điệu dịu dàng.

“Chị họ yên tâm, tuyệt đối không ảnh hưởng tới học tập, em còn muốn thi vào chung trường với Tiêu Dật mà. Chị họ, chị giúp em đi ~” Điền Mật ôm eo Trần Khả Tâm, nhẹ nhàng đóng cửa.

Trần Khả Tâm thấy Điền Mật làm nũng với mình thì cũng có chút mềm lòng, nghĩ ngợi, với thành tích học tập của Tiêu Dật cho dù em ấy lơ là cũng không vấn đề gì, hoàn toàn có khả năng thi vào trường đại học tốt.

Nhưng nếu Điền Mật muốn học chung trường đại học với Tiêu Dật, tất nhiên là phải chuyên tâm học hành rồi.

Ban đầu, khi vừa mới chuyển vào trường trung học Đức Dục, cô thấy Tiêu Dật không chú ý học hành, nên đã từng quản lý hắn rất nghiêm khắc, dù gì cũng là em trai của bạn trai cô, lúc bọn họ chia tay, cô vẫn rất yêu anh.

Trước khi Tiêu Tầm đề nghị chia tay, nguyên nhân là anh muốn chọn một người có thể giúp đỡ sự nghiệp của mình, mà cô thì không giúp gì được cho anh. Cô có thể hiểu được, cô không trách anh, mỗi người đều có quyền tự do lựa chọn.

Về phần Tiêu Dật, khi hắn mất đi người thân, cô biết. Cho nên, cô chăm sóc Tiêu Dật thật tốt, để hắn có một tương lai tươi sáng. Nhưng lúc đầu, Tiêu Dật cực kì ghét cô, cũng không biết từ khi nào, Tiêu Dật bắt đầu thay đổi, trở nên khó chịu hơn.

Mà mấy hôm trước, hắn lại thẳng thắn tỏ lộ với cô.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đầu Là Của Ta (Nam Chủ Đầu Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: Tình yêu thầy trò (5)

Cô nghĩ có lẽ thời điểm hắn vừa mất đi người thân cô đã ở cùng hắn, nên hắn mới cảm giác lệ thuộc ý lại vào cô như vậy.

Cô nhìn Điền Mật đang ôm mình, vừa trẻ tuổi xinh đẹp, vừa hoạt bát đáng yêu.

Cô gái như thế này mới thích hợp làm bạn gái của Tiêu Dật, không phải sao.

Sau khi suy nghĩ thông suốt, Trần Khả Tâm cảm thấy rất thoải mái, cô cười khể: "Chỉ cần không ảnh hưởng đến học tập, chị không có ý kiến, dù sao em cũng gần mười tám tuổi rồi."

"Yeah! Chị họ thật tốt! Ngày mai em có hẹn với Mộng Mộng cùng nhau đi bơi đến lúc đó chị sẽ đi cùng chứ, sau đó kêu Tiêu Dật cùng đi với chúng ta!"

Trần Khả Tâm gật đầu đồng ý với cô.

Điền Mật cảm thấy rất hài lòng, quả nhiên cô không sai khi ôm đùi nữ chủ, kết quả quá tốt rồi!

Lúc ăn cơm tối, Điền Mật thỉnh thoảng liếc mắt ra hiệu với Trần Khả Tâm, làm Trần Khả Tâm cảm thấy buồn cười nhìn cô một cái, sau đó lại nhìn Tiêu Dật đang yên lặng ăn cơm: "Ngày mai Mật Mật hẹn chị cùng Tả Mộng đi bơi, tiểu Dật cũng cùng đi chứ?"

Tiêu Dật ngẩng đầu nhìn cô, cảm thấy hơi kỳ quái, rồi liếc nhìn gương mặt mong đợi của Điền Mật đang nhìn hắn, trên mặt viết đầy ý tứ 'đồng ý đi, đồng ý đi'.

Hắn tròn mắt, hắn biết chính là chủ ý của người này mà.

Suy nghĩ một chút, hắn vẫn gật đầu đồng ý, nhưng bởi vì hắn nể mặt của Trần Khả Tâm nên mới đồng ý!

Hắn nhìn nụ cười rực rỡ trên khuôn mặt Điền Mật, cả người cô tràn ngập vui vẻ. Trong lòng hắn giống như cũng vui vẻ theo cô, đôi môi hơi nhếch lên nhưng lại bị hắn cố gắng kìm chế.

"Đỉnh —— độ hảo cảm của nam chủ +5, hiện tại độ hảo cảm là 20, kí chủ có lên!"

Điền Mật ăn cơm, nhưng cười thầm trong bụng, thật ra thì nam chủ này vẫn còn rất đơn thuần.

Ngày hôm sau, theo thời gian đã hẹn ba người Điền Mật đi đến hồ bơi.

Khi đến nơi nhìn thấy Tả Mộng đã đứng chờ ở cửa, Tả Mộng nhìn thấy họ liền giơ tay lên hướng họ vẫy vẫy.

Tiêu Dật đến phòng nam thay quần áo, Điền Mật kéo cánh tay Trần Khả Tâm, dắt Tả Mộng vào phòng nữ thay quần áo.

Đừng nhìn nhan sắc của Tả Mộng bình thường nhưng da của cô ấy rất tốt, đáng người cũng không tồi.

Ở độ tuổi này nữ sinh rất thích khoe bản thân. Tả Mộng mặc bộ đồ bơi gần giống bikini, hoàn toàn phơi bày dáng người xinh đẹp của mình. Điền Mật mặc đồ bơi liền thân lộ lưng, cô vốn cao, chân dài mảnh khảnh, tỷ lệ cơ thể rất chuẩn giống như vóc dáng của người mẫu, Tả Mộng thường hay oán trách ông trời bất công đã cho Điền Mật khuôn mặt xinh đẹp còn cho cô thêm dáng người đẹp nữa. Còn dáng người của Trần Khả Tâm không tồi, dù sao cô ấy cũng là nữ chủ mà, sao có thể kém được. Chẳng qua tư tưởng của Trần Khả Tâm bảo thủ nên đồ bơi cũng bảo thủ, cô ấy trực tiếp mặc áo dài tay cùng quần dài.

Điền Mật cùng Tả Mộng liếc mắt nhìn nhau, mười phần ăn ý nhún nhún vai.

Ba người đến hồ bơi thì Tiêu Dật đã ở đó rồi.

Dù sao cũng là nam sinh, chỉ cần đổi quần bơi là xong, rất mau.

Điền Mật nhìn cơ bụng tám múi của Tiêu Dật có chút kinh ngạc, thật không nhìn ra, bình thường nhìn hắn gầy gò như thế không ngờ có cơ bụng tám múi!

Ba người vừa đến hồ bơi lập tức có không ít người quay đầu lại nhìn, Điền Mật không nói, ba vòng của Tả Mộng thật sự rất nóng bỏng làm cho người ta không nhịn được liên tục ngược nhìn.

Nhưng Trần Khả Tâm lại khiến tất cả mọi người cảm thấy kỳ quái, tới bơi lội mà ăn mặc như vậy, nếu như bơi ở ngoài trời sợ râm nắng bọn họ còn có thể hiểu được, nhưng đây là bơi trong nhà kính mà còn mặc như thế 〜〜

Ba cô gái cùng đi tới trước mặt Tiêu Dật, Tả Mộng nhìn bốn phía xung quanh một lượt sau đó nháy mắt với Điền Mật: "Tớ đi bơi trước đây." Nói xong kéo Trần Khả Tâm đi theo mình: "Chị Khả Tâm đi với em đi!" Sau đó liền bỏ chạy.

Tiêu Dật tròn mắt nhìn hai người rời đi, hắn cũng không phải ngu ngốc, có cần phải làm rõ ràng như vậy không?

Điền Mật nhìn Tiêu Dật cười cười, toàn bộ tóc của cô chải lên búi củ tỏi trên đầu, khuôn mặt của cô thật sự quá mức nổi bật, lúc cười lên cả người đầy sức cuốn hút.

Ngày trước Tiêu Dật không cảm thấy như vậy, nhưng không biết có phải do mấy bữa nay hắn tiếp xúc với Điền Mật quá nhiều hay không mà bây giờ hắn cảm thấy nụ cười của cô đặc biệt mê người.

"Tiêu Dật sát vách, cậu dạy mình bơi được đi 〜〜"

"Cậu không biết bơi sao?"

"Vốn dĩ là biết nhưng bây giờ thì không ~" Thật ra bản thân kí thể biết bơi nhưng từ trước tới giờ Điền Mật xuyên qua mấy thế giới đều không có tập bơi, nên cho dù cô muốn xuống nước nhưng lại không dám xuống.

Trán của Tiêu Dật lập tức hiện lên mấy vạch đen, thế nào là vốn dĩ biết nhưng bây giờ lại không biết? Cái quỷ gì đây?

Hắn có chút bất đắc dĩ, Điền Mật muốn tiếp cận hắn đến cái cớ như vậy cũng có thể nghĩ ra được. Hắn hơi buồn cười sao cô có thể ngốc như thế, nói thẳng là mình không biết là được, cần gì phải nói biết nhưng hiện tại lại không.

"Đỉnh —— hảo cảm của nam chủ +5, hiện tại độ thiện cảm là 25, kí chủ cố gắng lên!"

Cho nên mới nói, thật ra ngốc nghếch cũng có chỗ tốt của nó.

Dẫn Điền Mật xuống nước, Tiêu Dật để Điền Mật thử bơi trước, nhưng Điền Mật đạp nước xong liền chìm thẳng xuống đáy làm cho Tiêu Dật sợ hết hồn, vội vàng đi qua bế Điền Mật lên.

Điền Mật uống mấy ngụm nước, ôm cổ của Tiêu Dật không chịu buông, hai cái chân còn gắt gao kẹp chặt Tiêu Dật.

"Lúc trước thật sự mình...mình biết bơi mà." Điền Mật nhìn Tiêu Dật, giọng nói cực kì vô tội.

Tiêu Dật thờ dài, coi như hắn đã hiểu Điền Mật thật sự không biết bơi, làm sao người biết bơi lại có thể quên chứ?

Hắn ôm Điền Mật đến thành bể bơi để cho cô học lặn trước. Hắn ở bên cạnh chỉ dẫn cho cô.

Bản thân có được trí nhớ của kí thể nên Điền Mật học rất nhanh. Cô giả bộ chìm xuống đáy, khiến Tiêu Dật lo lắng vội vàng kéo cô lên. Sau đó Điền Mật ôm cổ hắn cười ha ha, mới vừa nhìn qua còn tưởng hai người cực kỳ thân mật.

Tiêu Dật hết nói nổi, hắn nhìn khuôn mặt tươi cười của Điền Mật, ôm eo của cô. Ngay cả chính hắn cũng không phát hiện bây giờ hắn không chán ghét tiếp xúc cơ thể với Điền Mật nữa.

"Đỉnh —— hảo cảm nam chủ +5, độ hảo cảm 30, kí chủ thật giỏi quá đi ~"

Ở bên kia Trần Khả Tâm bơi cùng Tả Mộng, Tả Mộng cười hí mắt tiến tới bên tai Trần Khả Tâm nói: "Chị Khả Tâm chị nhìn kia, tình hình này Tiêu Dật chắc chắn sẽ bị Điền Điền chinh phục ngay thôi!"

Trần Khả Tâm gật đầu, cô mạnh mẽ xua tan một tia không thoải mái trong lòng. Điền Mật và Tiêu Dật, trai tài gái sắc, nhìn cực kỳ xứng đôi, không phải sao!

Hôm nay đi bơi cô thu được lợi ích không nhỏ nha, không chỉ lần đầu tiên cô được thực nghiệm bơi lội, còn tăng thêm độ hảo cảm, mặc dù tốc độ khá chậm, nhưng cũng đang từ từ tăng nhanh!

Sau khi ăn cơm tối xong Tiêu Dật hẹn bạn hắn đi ra ngoài, nam sinh ở độ tuổi này người nào mà lại không có vài người bạn tốt chứ.

Điền Mật không có quần lầy hắn, cũng phải cho nam chủ một chút không gian riêng tư, nếu ép quá chặt kết quả sẽ hoàn toàn ngược lại, giống như kí thể trong truyện, kể từ khi đến ở trong nhà của Trần Khả Tâm, lúc nào cô ấy cũng đi theo Tiêu Dật mọi lúc mọi nơi, có thể nói là từng bước từng bước ép sát, khiến Tiêu Dật cảm thấy phiền chết đi được. Cô sẽ không làm chuyện ngu xuẩn như vậy.

Trần Khả Tâm cũng có hẹn bạn đi ra ngoài, là sinh nhật của một thầy giáo trường trường Dục Đức.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đầu Là Của Ta (Nam Chủ Đầu Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Tình yêu thầy trò (6)

Nói về thầy giáo này, ngược lại Điền Mật nghĩ, lai lịch của thầy ấy không nhỏ nha.

Trong truyện anh ta chính là nam phụ! Tuy nhiên gia thế rất khủng bố, chính là con trai trưởng của thị trưởng thành phố A, mẹ là viện trưởng của bệnh viện trong thành phố A!

Anh ta theo đuổi Trần Khả Tâm rất lâu, bọn họ vốn dĩ là bạn đại học, anh theo đuổi Trần Khả Tâm suốt năm năm trời. Trong truyện, bởi vì người nhà Trần Khả Tâm hối cưỡi, lại thêm Tiêu Dật tỏ tình.

Sau khi suy nghĩ cẩn thận, trong ngày sinh nhật của ngài thị trưởng nam phụ chính thức tỏ tình với cô, cô đồng ý anh.

Bởi vì hai người bắt đầu hẹn hò, việc đó đã kích thích đến Tiêu Dật, ban đầu Tiêu Dật chỉ thích Trần Khả Tâm mà thôi. Căn bản không nghĩ tới sẽ có quan hệ với cô, sau đó hần nâng cái thích của mình lên mức độ cao hơn.

Diễn Mật ngồi ở nhà đọc tiểu thuyết, tiện thể nghĩ kế, chờ tình tiết phát triển.

Nam phụ tên là Lý Tuấn Hiền, là học trưởng của Trần Khả Tâm, học về toán học.

Bộ dạng Lý Tuấn Hiền lịch sự nho nhã, rất được yêu thích trong trường trung học Dục Đức, trong ý thức của một số nữ sinh anh ta chính là nam thần, một vài cô giáo trẻ tuổi cũng thầm yêu mến anh.

Lý Tuấn Hiền theo đuổi Trần Khả Tâm năm năm, ngày trước bởi vì Trần Khả Tâm hẹn họ với Tiêu Tầm, cho nên anh chỉ yên lặng nhìn cô.

Nhưng hiện tại Trần Khả Tâm đã chia tay với Tiêu Tầm hai năm, anh ta cũng nên tranh thủ một phen.

Cho nên, tối nay không chỉ là tiệc sinh nhật của anh, cũng là ngày anh sẽ chính thức tỏ tình.

Trần Khả Tâm vẫn luôn biết Lý Tuấn Hiền thích cô, lúc trước trong lòng cô không thể buông bỏ được Tiêu Tầm. Bây giờ người nhà lại muốn cô cưới gấp, người chung quanh vừa vỗ tay vừa hò hét: “Đồng ý đi, đồng ý đi.”

Cô nhìn người đàn ông tuấn tú quý một gồi trước mặt, người đàn ông này thực sự rất tài giỏi, yêu cô suốt năm năm, vì sao cô vẫn muốn từ chối một người như anh ấy chứ?

Cô nhẹ nhàng gật đầu, đồng ý với Lý Tuấn Hiền.

Cho dù cô chỉ gật nhẹ đầu thôi, nhưng ánh mắt tròn trĩnh và căng thẳng của cô lại lọt vào mắt của Lý Tuấn Hiền.

Anh thật sự không dám tin vào mắt mình, anh đã từng nghĩ Trần Khả Tâm sẽ từ chối, anh nghĩ cho dù lần này tỏ tình không thành công, anh vẫn sẽ không buông tay cô, trừ khi Trần Khả Tâm kết hôn.

Nhưng mà Trần Khả Tâm nhận lời anh, anh cảm thấy rốt cuộc thì sự yên lặng chờ đợi suốt năm năm nay cũng được báo đáp.

Anh đứng lên, xung quanh thì nhau chúc mừng, anh ôm chặt lấy Trần Khả Tâm.

Tiêu Dật đi chơi với bạn bè xong quay về nhà vừa hay nhìn thấy Lý Tuấn Hiền lái xe chở Trần Khả Tâm về.

Từ phía xa, hần thấy Lý Tuấn Hiền mở cửa xe cho Trần Khả Tâm, Trần Khả Tâm ngẩng đầu cười với Lý Tuấn Hiền. Lý Tuấn Hiền cúi đầu hôn lên trán Trần Khả Tâm, hần lập tức nắm chặt nắm đấm, muốn xông lên trước đánh Lý Tuấn Hiền.

Nhưng mà cảnh tiếp theo khiến hần ngây ngẩn cả người, Trần Khả Tâm không hề né tránh, ngược lại khẽ nhắm mắt. Mím cười tạm biệt Lý Tuấn Hiền. Sau đó xoay người đi lên lầu.

Lý Tuấn Hiền vẫn nhìn theo bóng dáng Trần Khả Tâm, mãi đến khi không thấy nữa, anh mới quay lại xe, sau đó lái xe rời đi. Lúc đi, chạy ngang qua người Tiêu Dật, Lý Tuấn Hiền nghiêng đầu nhìn Tiêu Dật một cái, ý gật đầu chào hần.

Anh biết Tiêu Dật là em trai của Tiêu Tầm, anh cũng biết cậu ta ở chung với Trần Khả Tâm, nhưng từ xưa đến nay anh không phải người lòng dạ hẹp hòi, không quá để ý vấn đề này.

Hiện tại, trong lòng anh hết sức vui vẻ vì tỏ tình thành công, từ nay về sau, Trần Khả Tâm chính là bạn gái của anh, nghĩ vậy, ý cười trên mặt anh không thể ngừng lại.

Ý cười của anh cùng cái gật đầu ấy, trong mắt Tiêu Dật, là Lý Tuấn Hiền đang khoe khoang, khoe khoang quyền sở hữu của anh ta với Trần Khả Tâm.

Tiêu Dật không thể tin được, chỉ trong một đêm, Trần Khả Tâm đã thân thiết với Lý Tuấn Hiền như vậy.

Hần xiết chặt nắm đấm, mắt nhìn Lý Tuấn Hiền đã đi thật xa.

Nhấc chân, vội vàng bước về nhà, hần chỉ có một ý nghĩ, hỏi cho rõ! Hỏi cho rõ!

Trần Khả Tâm vừa mới thay giày, Tiêu Dật liền mở cửa.

Trần Khả Tâm liếc hần một cái: “Về rồi sao.” Giọng nói của cô vẫn dịu dàng như vậy, nhưng Tiêu Dật cảm thấy tâm trạng của cô đang cực kỳ vui vẻ!

Sắc mặt của hần rất khó coi, hốc mắt hơi đỏ.

Tuy nhiên Trần Khả Tâm không nhìn thấy, cô đi thẳng tới phòng khách.

Tiêu Dật lập tức nắm tay cô, kéo cô quay lại khiến cô loạng choạng xém nữa thì ngã.

“Em làm gì thế?” Giọng cô hơi cao, có vẻ là bị Tiêu Dật dọa sợ.

Khi cửa mở ra, Điền Mật cũng nghe thấy, mặc dù cô biết tình tiết, nhưng cô cảm thấy lúc này không nên xuất hiện trên sân khấu thì hơn. Vì thế, cô đứng sát cửa, nghe lén hai người nói chuyện.

Tiêu Dật trầm mặt nhìn cô: “Chị với Lý Tuấn Hiền có quan hệ?”

Trần Khả Tâm hơi kinh ngạc nhìn hắn, tất nhiên không nghĩ tới Tiêu Dật kéo cô lại vì muốn hỏi vấn đề này. Hai người bọn họ một về trước một về sau, cho nên cô hiểu Tiêu Dật đã nhìn thấy toàn cảnh Lý Tuấn Hiền đưa cho về.

“Chúng tôi đã chính thức quen nhau rồi.” Giọng cô hết sức bình tĩnh.

“Tôi thì sao? Còn tôi thì thế nào?” Tiêu Dật hét lên, đôi mắt rung rung.

“Em sao? Là em trai của tôi, là học trò của tôi!” Tiếng nói của Trần Khả Tâm cũng hơi lớn, cô nghĩ phải để Tiêu Dật tỉnh táo lại, bọn họ hoàn toàn không có khả năng!

“Chẳng lẽ chị không biết, tôi--”

Điền Mật làm cho đầu tóc mình rối bù, xoa xoa cho ánh mắt hơi đỏ, mở cửa đi ra, thành công ngắt lời Tiêu Dật: “Hai người cãi nhau gì vậy?”

Trần Khả Tâm và Tiêu Dật đồng thời nhìn sang chỗ cô, Trần Khả Tâm tránh khỏi bàn tay lôi kéo của Tiêu Dật, cười với Điền Mật: “Không có gì, làm phiền tới em sao?”

Sau đó quay đầu nhìn Tiêu Dật một cái: “Tôi về phòng trước, bọn em ngủ sớm một chút.”

Điền Mật gật đầu: “A..., chị họ ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

Đội Trần Khả Tâm đi về phòng, Điền Mật mới bước tới trước mặt Tiêu Dật. Về mặt cô tràn đầy thân thiết, nhìn Tiêu Dật, có chút lo lắng: “Cậu bị sao vậy? Hình như bị thất tình?”

Ánh mắt Tiêu Dật cực đỏ, trong mắt có lệ, hắn kìm chế không cho nước mắt rơi xuống, nghe thấy giọng nói Điền Mật. Gật đầu: “Đúng vậy, tôi thất tình rồi.” Giọng hắn đầy sự mất mát, giống như đứa trẻ vừa bị mất đi món đồ chơi yêu thích.

“Tốt quá! Về sau tớ làm bạn gái của cậu!” Điền Mật nhón chân, khẽ sát mặt Tiêu Dật.

Tiêu Dật thấy cô như vậy, dờ khóc dờ cười, hắn thất tình, tình huống cực kì thê thảm, trong phim mà nói Điền Mật nên lo lắng quan tâm an ủi hắn mới đúng chứ?

Cảm xúc bị thương của hắn bị cô đảo lộn từng pheo, hắn không biết có nên cảm ơn cô hay không nữa.

“Được hay là không?! Cậu nói một câu đi!” Điền Mật giờ tay lắc người hắn.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đề Là Của Ta (Nam Chủ Đề Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Tình yêu thầy trò (7)

Nhìn khuôn mặt cô ở khoảng cách gần như vậy, đôi môi cô giống như một đóa hoa xinh đẹp, hơi hơi trề ra, khiến người ta không nhịn được muốn tới gần, gần thêm một chút nữa.

Ma xui quỷ khiến thế nào hắn hôn lên đó, Điền Mật kinh ngạc trợn hai mắt, tình tiết trong truyện không phải như vậy nha?

Môi Điền Mật rất ngọt, nụ hôn của Tiêu Dật cực kì ngây ngô, chắc hẳn đây là nụ hôn đầu của hắn.

Mặc dù có chút ngoài ý muốn, nhưng việc ngoài ý muốn này lại khiến Điền Mật rất vui, ít nhất, quan hệ của cô với nam chủ đã gần thêm một chút rồi.

Sau đó “Đỉnh – hảo cảm nam chủ +15, độ hảo cảm 45, kí chủ có lên!”

Chỉ là dùng ở trên môi vài giây, Tiêu Dật lập tức đứng thẳng người, sững sờ nhìn cô, hơi há miệng, giống như muốn xin lỗi.

Điền Mật dùng ‘tiểu thẹn thùng’ đỏ mặt, sau đó cúi đầu, gờ tay sờ môi: “Cái này... Là nụ hôn đầu của tớ đó ~”

Sau đó lại ngẩng đầu nhìn Tiêu Dật, ánh mắt chuyên chú, cảm giác ánh mắt phát ra ánh sáng, nhếch môi, cười đến mức không nhìn thấy mắt đâu nữa: “Cho nên, Tiêu Dật sát vách à, cậu vừa dùng hành động để trả lời tớ sao?”

Tiêu Dật nhìn cô, đột nhiên không muốn nói cho cô biết, thật ra bởi vì hần nhất thời kích động cho nên mới hôn cô.

Hần sợ sau khi nói ra, nụ cười xinh đẹp như vậy sẽ không còn nữa.

Có lẽ, cứ để cô trở thành bạn gái của mình, cũng không phải là tệ lắm nhỉ? Tiêu Dật nghĩ vậy.

“Vị vậy, từ nay về sau mình sẽ là bạn gái của Tiêu Dật sát vách?” Điền Mật gờ tay ôm eo Tiêu Dật, ôm thật chặt, giống như sợ hần chạy trốn vậy.

Khóe môi Tiêu Dật nhếch lên, nhìn cửa phòng Trần Khả Tâm đóng chặt, gật đầu.

“Được rồi, mau thả tôi ra, tôi muốn đi tắm” Tiêu Dật sẽ không thừa nhận, thật ra hai vật mềm mại trước người của Điền Mật kè sát hần. Lại thêm nụ hôn vừa nãy kích thích hần, do đó người Tiêu Dật có chút nóng.

Điền Mật nghe lời buông tay: “Mình về phòng ngủ trước, cậu cũng đi ngủ sớm một chút đi!” Nói xong, kiễng chân lên, nhẹ nhàng hôn vào khóe môi Tiêu Dật, xong vui vẻ chạy về phòng.

“Đỉnh – hảo cảm nam chủ +5, độ hảo cảm 50, kí chủ thật quá dữ!”

Điền Mật vừa trở về phòng đã nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Còn Tiêu Dật nằm trên giường, lăn qua lăn lại không ngủ được, trong đầu hần toàn là hình ảnh Lý Tuấn Hiền hôn lên trán Trần Khả Tâm, sau đó là hình ảnh Điền Mật chăm chú nhìn hần. Đầu óc hần lúc này có chút hỗn loạn.

Mà Trần Khả tâm, giọng nói Điền Mật không nhỏ, tất nhiên cô nghe được Điền Mật nói gì. Mặc dù trong lòng có chút không thoải mái, nhưng đối với cô mà nói, cô cảm thấy đây là kết quả tốt nhất.

Sáng hôm sau, Điền Mật thức dậy từ rất sớm, còn Trần Khả Tâm và Tiêu Dật đều ngủ không ngon.

Sau khi Điền Mật làm xong bữa sáng, cô như tên trộm chạy tới phòng Tiêu Dật.

Tư thế ngủ của Tiêu Dật trông cực kì ngoan ngoãn, nằm thẳng, hai tay đặt trên bụng.

Điền Mật áp sát vào hần, nhìn thấy lông mi hần rất đẹp, rất phù hợp với khuôn mặt tuấn tú của hần, không thấy nữ tính chút nào. Lông mi hần khá dài, vừa dày vừa đậm, cực kì đẹp mắt.

Hần có làn da chắc khỏe, lỗ chân lông cực nhỏ. Không có mụn của tuổi dậy thì, mặt cũng không bị nhờn.

Bờ môi của hần có chút mỏng, nhưng cũng không tính là quá mỏng, hình môi rất đẹp, đầy đặn mọng nước.

Điền Mật chậm rãi bò lên giường, sau đó nằm ngủ bên cạnh Tiêu Dật, gờ tay ôm eo hần, động tác vô cùng nhẹ nhàng, không để cho Tiêu Dật cô đánh thức.

Tiêu Dật không nhúc nhích, hần có chút tò mò, rốt cuộc Điền Mật muốn làm cái gì.

Nhưng mà Điền Mật không làm gì cả, nhắm mắt lại, một lát sau, lăn ra ngủ.

Tiêu Dật nghiêng đầu nhìn cô, có chút buồn cười, không phải cô vừa mới rời giường sao? Sao lại có thể ngủ tiếp? Thật sự là tài giỏi.

Hần hơi nghiêng người, đối mặt với Điền Mật, đánh giá vẻ đẹp khi ngủ của cô.

Thời điểm cô im lặng, xinh đẹp giống như thần tiên không nhiễm bụi trần.

Nhưng khi cô mở miệng, sẽ lập tức hủy hoại khí chất này.

Cô quả thật là một người mâu thuẫn, tuy nhiên cô gái này lại trở thành bạn gái của hần rồi.

Cảm giác cũng không tồi, cũng không khó tiếp nhận như trong tưởng tượng, không phải sao.

Hần nhắm mắt lại, cũng ngủ thiếp đi.

Mở mắt ra lần nữa, đã qua một tiếng đồng hồ, Điền Mật mở mắt ra, thấy Tiêu Dật đang nhìn mình, lập tức nhếch khóe môi nở nụ cười: “Tiêu Dật sát vách, chào buổi sáng ~”

Tiêu Dật giờ tay xoa đầu cô, vẻ mặt bất đắc dĩ: “Sao cậu lại chạy lên giường của tôi rồi?”

Lúc này Điền Mật mới chợt nhớ ra, lập tức ngồi xuống, vỗ đầu của bản thân, vẻ mặt buồn phiền: “Mình gọi cậu ra ăn sáng, mình tự tay làm bữa sáng.” Sau đó cười nói: “Nhưng mà thấy cậu ngủ say như vậy không nỡ đánh thức, sau đó muốn ôm cậu một cái, ai ngờ lại ngủ quên.”

“Cậu còn biết nấu đồ ăn sao?” Tiêu Dật xuống giường, cũng kéo Điền Mật xuống, bắt đầu gấp chăn.

“Đương nhiên rồi! Mình biết nấu ăn, mình còn nấu rất khá!”

“Tôi cần phải ném thử trước đã, nếu còn khó ăn hơn cả đồ Trần Khả Tâm nấu, vậy thì không thể nuốt xuống rồi.”

“Cậu đừng khinh thường mình, mình có thể nấu tốt hơn chị họ nhiều!” Quả thực như vậy, lúc trước xuyên không qua mấy thế giới thân thể đều biết nấu ăn, cho nên cô cũng biết chứ.

Vì vậy thân thể này cũng sẽ biết, chỉ là không thường xuyên làm mà thôi, tuy nhiên so với Trần Khả Tâm, đồ của cô vẫn dễ ăn hơn.

“Nhưng mà, tớ cảm thấy thật kì lạ, vì sao cậu không gọi chị họ là cô Trần, hoặc là chị, lại kêu thẳng tên? Dù gì, chị họ cũng lớn hơn cậu năm tuổi mà.”

Động tác của Tiêu Dật dừng một chút, sau đó lại tiếp tục xếp chăn, xong rồi mới quay đầu nhìn Điền Mật, không nói câu nào.

Điền Mật tròn mắt nhìn hắn, trong mắt hiện lên nghi ngờ. Hắn giờ tay xoa mái tóc mềm mại của cô, khiến cho tóc cô rối bù xù.

Điền Mật giờ tay ngăn cản, bĩu môi: “Kiểu tóc này bị cậu làm rối rồi ~” Tiêu Dật bật cười: “Cậu còn có kiểu tóc sao?”

“Tất nhiên là có!” Điền Mật nhăn mặt nhăn mày, cũng vói tay vào đầu Tiêu Dật, sau đó bật cười: “Ừm, hiện tại tóc của Tiêu Dật sát vách cũng rối loạn, hai chúng ta quả là trời sinh một cặp.”

Tiêu Dật không biết làm sao, đành nhìn cô cười, lại giờ tay vào rối tóc cô, bắt chước y chang.

“Đỉnh --- hảo cảm nam chủ +5, độ hảo cảm 55, kí chủ cố lên!”

Điền Mật để mặc Tiêu Dật làm bậy, miệng kéo tới mang tai, vẻ mặt hưởng thụ: “Tiêu Dật sát vách, thật tốt quá, tớ cảm thấy thực hạnh phúc!”

Tiêu Dật dừng tay, nhìn đến ánh mắt Điền Mật, nơi đó nói cho hắn biết, lúc này cô thực sự hạnh phúc. Có thể làm cho người khác cảm thấy hạnh phúc, cũng là một chuyện tốt.

Trần Khả Tâm không cần hắn, chỉ coi hắn như em trai của bạn trai.

Mà Điền Mật, cô cần hắn, ở cùng hắn, cô cảm thấy hạnh phúc.

Như vậy, từ nay về sau hắn sẽ thích Điền Mật, có lẽ thích cô, không phải việc gì khó.

“Đỉnh --- hảo cảm nam chủ +10, độ hảo cảm 65, kí chủ cố lên!”

Thoáng cái đạt được 15 điểm hảo cảm, Điền Mật vui đến mức nhào vào lòng Tiêu Dật.

Lúc đầu Tiêu Dật hơi giật mình, sau đó vươn tay, chậm rãi ôm cô lại.

Một lát sau, Điền Mật rời khỏi cái ôm của Tiêu Dật.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đầu Là Của Ta (Nam Chủ Đầu Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Tình yêu thầy trò (8)

Cô kéo tay hắn: “Chúng ta ra ngoài ăn sáng đi! Cho cậu ném thử, có phải mình làm bữa sáng ngon hơn chị họ hay không.”

Tiêu Dật để mặc cho cô lôi kéo, hai người bước ra khỏi phòng.

Trần Khả Tâm đã thức dậy, thấy trên bàn ăn bày sẵn ba phần bữa sáng, cô tự giác ăn một phần trong đó.

Nghe thấy tiếng cửa phòng mở ra, Trần Khả Tâm ngẩng đầu lên, đúng lúc nhìn thấy Tiêu Dật và Điền Mật cùng nhau bước ra, cô cũng sờ, sau đó nở một nụ cười có chút gượng gạo: ""Chào buổi sáng!""

Điền Mật lôi kéo Tiêu Dật bước nhanh tới bàn ăn: ""Chào buổi sáng, chị họ! Em làm bữa sáng đó! Ăn ngon không?"" Cô vừa nói, vừa kéo Tiêu Dật ngồi xuống bên cạnh mình, sau đó đưa bữa sáng cho Tiêu Dật.

Trần Khả Tâm gật đầu: ""Ăn ngon lắm, không ngờ Mật Mật còn biết làm bữa sáng.""

""Em không chỉ biết làm mỗi bữa sáng đâu, Tiêu Dật cậu có muốn ăn cơm mình làm không? Hay là hôm nay mình nấu cơm nhé?"" Điền Mật nhìn về phía Tiêu Dật.

Tiêu Dật cúi đầu nhìn bữa sáng trước mặt, Điền Mật làm sữa đậu nành, chiên trứng, còn làm cả bánh sandwich, nhìn qua trông có vẻ rất ngon, hắn cảm miếng bánh sandwich lên, cắn thử một miếng. Gật gật đầu: ""Cũng không tệ lắm, vậy hôm nay ném thử tài nấu nướng của cậu đi.""

Điền Mật nở nụ cười: ""Nha! Tiêu Dật sát vách, mình lên được phòng khách xuống được phòng bếp, có bạn gái như mình, có phải rất đáng tự hào hay không!""

Lúc Điền Mật nói chuyện, Tiêu Dật vừa mới uống một ngụm sữa đậu nành, sau khi nghe lời cô nói, nuốt chút nữa Tiêu Dật đã phun hết sữa đang ngậm trong miệng ra ngoài.

Khó khăn nuốt xuống, khuôn mặt vô cùng bất đắc dĩ liếc về phía Điền Mật.

Hắn phát hiện, khi hắn đối diện với Điền Mật, hầu như đều mang về mặt bất đắc dĩ này.

""Có phải hay không!"" Thấy Tiêu Dật nhìn mình nhưng không trả lời, Điền Mật hỏi lại.

""Đúng đúng đúng! Cậu ăn nhanh đi, đang ăn không nói chuyện.""

Lúc này Điền Mật mới hài lòng, bắt đầu cúi đầu ăn sáng, im lặng ăn và không nói chuyện.

Trần Khả Tâm nhìn hai người trước mặt, thể hiện tình cảm không chút che giấu, hoàn toàn không đem cô giáo chủ nhiệm là cô để vào trong mắt, sau đó cũng bất đắc dĩ cười cười.

Tiêu Dật nhìn Trần Khả Tâm mấy lần, cảm thấy cô hoàn toàn không hề không vui khi thấy hắn và Điền Mật thân thiết, Tiêu Dật cúi đầu, tự cười chính mình, hắn còn hi vọng điều gì, kết thúc rồi.

Hắn nhìn về phía Điền Mật vẫn nghe lời im lặng ngồi ăn bữa sáng, nếu hắn đã chọn cô, thì nên chịu trách nhiệm với cô! Sau khi nghĩ thông suốt, hắn cũng không buồn phiền nữa, cúi đầu ăn bữa sáng mà Điền Mật chuẩn bị.

Ăn sáng xong, Điền Mật lại lôi kéo Tiêu Dật cùng đi siêu thị mua thức ăn, Trần Khả Tâm được Lý Tuấn Hiền đón đi hẹn hò, có thể tối muộn mới trở về nhà.

Sắc mặt Tiêu Dật có chút khó coi, nhưng không nói gì, mặc cho Điền Mật lôi kéo kéo hắn đi dạo lung tung trong siêu thị.

Buổi trưa, Điền Mật tự mình nấu cơm cho hai người, sau đó họ cùng nhau ngồi trên ghế sofa xem phim kinh dị.

Ban đầu Tiêu Dật vì Trần Khả Tâm mà tâm trạng có chút chán nản, nhưng bị Điền Mật chọc cười, đùa giỡn đến quên cả trời đất, thậm chí còn vút Trần Khả Tâm ra sau đầu.

Trần Khả Tâm đến khuya mới trở về, ngày hôm nay Lý Tuấn Hiền đưa cô về nhà để gặp mặt bố mẹ anh.

Mặc dù Trần Khả Tâm cảm thấy còn hơi sớm, nhưng cô cũng hiểu Lý Tuấn Hiền là thật lòng với cô, anh dùng hành động để nói cho cô biết, anh rất nghiêm túc trong chuyện tình cảm của họ, điều này khiến cho Trần Khả Tâm rất hài lòng.

Nhà họ Lý cũng rất vừa ý với Trần Khả Tâm, dù sao con trai nhà mình cũng theo đuổi người ta năm năm, về nhà thường xuyên nhắc đến Trần Khả Tâm, hiện tại con trai cuối cùng cũng theo đuổi được nữ thần trong lòng, hai người dĩ nhiên là hài lòng.

Bởi vì sắp tới kỳ thi tuyển sinh đại học, việc học tập cũng khá căng thẳng. Sau khi Điền Mật trở thành bạn gái của Tiêu Dật, cô cũng không vội vàng tăng độ hào cảm lên.

Cô nói, cô muốn thi cùng trường với Tiêu Dật, nhưng trước đây lúc cô xuyên đến câu chuyện về quân nhân, đã tình thông bác sĩ ngoại khoa, cô muốn thi vào trường đại học y, mà Tiêu Dật lại dự định học IT, vì vậy bọn họ chỉ có thể điền nguyện vọng một đăng kí vào trường đại học cùng thành phố.

Các trường đại học ở thành phố H cũng không tệ, điểm chuẩn yêu cầu tương đối cao, với thành tích của Tiêu Dật thì hoàn toàn không có vấn đề gì.

Tuy nhiên, với thành tích bình thường của Điền Mật, ngược lại có chút nguy hiểm.

Nhưng Điền Mật lại đảm bảo, chắc chắn sẽ vượt qua kỳ thi. Tiêu Dật cũng quyết định trong khoảng thời gian còn lại, dạy kèm cho Điền Mật nhiều hơn.

Thời gian trôi qua rất nhanh, thoáng cái đã đến kỳ thi tuyển sinh đại học, trong thời gian này độ hảo cảm của Tiêu Dật đối với Điền Mật đã đạt tới 80 điểm.

Mà Trần Khả Tâm không còn bị Tiêu Dật ảnh hưởng, chuyện tình cảm cùng Lý Tuấn Hiền phát triển rất nhanh chóng.

Dù sao trong nhà đã bắt đầu thúc giục cô kết hôn rồi, vì để người nhà không thúc ép cô nữa, Trần Khả Tâm bèn đưa Lý Tuấn Hiền về ra mắt. Ba Trần cùng mẹ Trần rất hài lòng về người con rể tương lai này, nếu không có bất kì chuyện gì xảy ra, có lẽ một năm sau hai người sẽ kết hôn.

Ngày thi hôm đó, Tiêu Dật rất khản trương, không phải hấn lo lắng cho bản thân mình, thay vào đó là lo lắng cho Điền Mật, đứng ở bên ngoài phòng thi, Tiêu Dật đưa tay xoa đầu Điền Mật, hơi cúi xuống, để cho tầm mắt của mình có thể nhìn thẳng Điền Mật: "Đừng quá lo lắng, cũng không cần phải hoảng sợ, thời gian này thành tích của em được cải thiện rất nhiều. Thả lỏng, cứ phát huy như mọi ngày là được, biết không?"

Điền Mật gật đầu, khuôn mặt có chút không kiên nhẫn: "Em biết rồi, từ sáng sớm tới giờ, anh đã dặn đi dặn lại mấy lần rồi?"

"Cô bé đáng ghét này! Anh đây là vì ai hả! Lại còn chê anh dài dòng phải không?" Tiêu Dật dở khóc dở cười, gõ lên trán Điền Mật.

"Được rồi, được rồi, em biết Tiêu Dật sát vách là quan tâm em, lo lắng cho em! Yên tâm đi, để có thể thường xuyên gặp Tiêu Dật sát vách, Mật Mật nhất định sẽ cố gắng, nhất định cố gắng vượt xa những người khác được không!"

Nghe những lời trêu chọc của Điền Mật, Tiêu Dật không còn quá lo lắng như trước nữa, giờ tay chạm vào khuôn mặt Điền Mật, sau đó để cô bước vào phòng thi. Hai người không thi cùng phòng, nhìn Điền Mật vào phòng thi, hấn cũng đi đến phòng thi của mình.

Sau khi thi xong, Tiêu Dật lại hỏi Điền Mật có tự tin làm đúng đề hay không, sau đó hai người cùng nhau trao đổi đáp án. Sai sót cũng không nhiều lắm. Lúc này Tiêu Dật mới yên tâm ngồi chờ thông báo.

Không ngoài ý muốn, bọn họ đều trúng tuyển vào nguyện vọng một, điều này khiến cho Tiêu Dật cảm thấy vui vẻ, bọn họ không phải xa nhau.

Bởi vì trường đại học H và trường đại học Y cách nhau không quá xa. Mà Tiêu Dật là người của thành phố H, gia đình Tiêu Dật khá giả, cha mẹ làm kinh doanh, nhưng gặp phải khủng hoảng tài chính, bị thua lỗ không ít, sau đó chết trong một vụ tai nạn xe cộ.

Tuy nhiên họ có để lại một ít tài sản, ba mẹ Tiêu chia tài sản thành hai phần. Tiêu Tầm dùng một phần tài sản cùng bạn bè hợp tác kinh doanh, nhưng công việc mới bắt đầu, trong một lần đi công tác Tiêu Tầm không may gặp tai nạn máy bay mà qua đời.

Bạn của Tiêu Tầm đã mua lại toàn bộ số cổ phần công ty và gửi tiền cho Tiêu Dật.

Cho nên, Tiêu Dật vẫn còn một chút tiền. Chỉ là trước đây chưa đến tuổi thành niên, nên vẫn không thể sử dụng đến khoản tiền đó.

Bây giờ Tiêu Dật đã trưởng thành, có thể tùy ý sử dụng tài sản của mình. Trên danh nghĩa Tiêu Dật có cả bất động sản, là một căn nhà gồm hai phòng ngủ cách trường đại học không xa.

Vì vậy, Tiêu Dật quyết định không ở ký túc xá của trường, như vậy thuận tiện hơn rất nhiều, hằng ngày còn có thể gặp mặt Điền Mật.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đều Là Của Ta (Nam Chủ Đều Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 72: Tình yêu thầy trò (Hết)

Bởi vì, trước đây Điền Mật ở trong nhà của Trần Khả Tâm cũng coi như là ở chung với hấn, hiện tại chuyển sang nơi khác, cũng không có gì khác biệt.

Về vấn đề này, dĩ nhiên Điền Mật câu còn không được, dù sao ở chung như vậy cũng dễ dàng tăng độ hảo cảm lên nha.

Vì để Điền Mật làm quen với hoàn cảnh ở thành phố H, thông báo nhập học vừa tới, Tiêu Dật lập tức dẫn Điền Mật đến thành phố H sống.

Vì vậy, bọn họ bắt đầu một thế giới đơn giản và tự nhiên của hai người.

Thời điểm bắt đầu học đại học, Điền Mật đối với mọi thứ đều vô cùng chờ mong, trong lòng của cô chỉ có học tập và Tiêu Dật.

Nhưng vô tình, vì ngoại hình và thành tích học, cô trở thành hoa khôi giảng đường của trường đại học Y.

Mỗi ngày đều có người đến tỏ tình với cô, cô đều mỉm cười từ chối.

Mãi cho đến một ngày, Tiêu Dật tự mình đến cửa lớp học để đón cô.

Hiện tại bọn họ là sinh viên năm thứ hai, Tiêu Dật từ khi học đại học, đã bắt đầu nghiên cứu phát triển phần mềm. Lúc hắn học cấp ba đã rất thích nghiên cứu những thứ này.

Năm thứ hai đại học, hắn cùng với một số sinh viên của trường hợp tác mở một công ty nhỏ về phần mềm, sau nửa năm kinh doanh, cũng có một chút thành tựu, và đó là số tiền đầu tiên Tiêu Dật kiếm được.

Lúc đó, Tiêu Dật mua một chiếc nhẫn kim cương cho Điền Mật, hắn nói rằng, mặc dù chưa đủ tuổi, nhưng hắn vẫn quyết định đính hôn với Điền Mật trước.

Điền Mật tất nhiên là vô cùng hạnh phúc, cười hi hi tùy ý để Tiêu Dật đeo nhẫn cho mình.

Nghe giọng nói vui vẻ trong đầu: "Đỉnh -- độ hảo cảm của nam chủ +15, độ hảo cảm 95, kí chủ giỏi quá!"

Công ty mở ra làm ăn cũng không phải rất thuận lợi, Tiêu Dật cũng gặp không ít thất bại, một chút mài giũa đã khiến hắn trút bỏ đi sự ngây ngô và dần trưởng thành, chừng chặc hơn.

Hắn đang mặc một chiếc áo sơ mi trắng, tay áo được vén đến khuỷu tay, cúc áo không cài hết, có thể nhìn thấy xương quai xanh. Phía dưới mặc một chiếc quần âu đen khiến cho chân hắn càng thêm dài và thẳng.

Hắn đứng ở cửa, không nói một lời, khuôn mặt không chút thay đổi, tìm kiếm hình bóng Điền Mật khắp nơi.

Hắn vừa xuất hiện đã thu hút ánh mắt của tất cả mọi người, rõ ràng là thời gian tan học, nhưng trong phòng học trong nháy mắt trở nên yên tĩnh.

Điền Mật đang cúi đầu đọc sách, cảm thấy điều bất thường, cô ngẩng đầu, liếc mắt thấy Tiêu Dật.

Tiêu Dật cũng vừa vận thấy cô, đôi mắt lập tức sáng lên, khóe môi cong cong, nở nụ cười. Trong nháy mắt trăm hoa đua nở.

Điền Mật gấp sách lại, đứng lên, chậm rãi đi về phía Tiêu Dật: "Sao anh lại tới đây?"

Tiêu Dật theo thói quen xoa đầu Điền Mật: "Tôi đón em, tan lớp chưa?"

Điền Mật nhếch môi, lắc đầu: "Tiêu Dật sát vách tự mình đến đón, cho dù lớp còn học cũng thành tan học." Sau đó kéo tay Tiêu Dật rời khỏi phòng học. Khiến cho một đám sinh viên trong lớp kinh ngạc, hồi nãy là nữ thần Điền Mật của bọn họ phải không? Không ngờ còn có một mặt dễ thương như vậy? Còn tưởng rằng cô chỉ có một vẻ mặt mỉm cười vạn năm không đổi thôi.

Người đó là bạn trai của nữ thần phải không? Thật đẹp trai nha, còn tưởng rằng không ai có thể xứng đôi với nữ thần.

Thì ra nữ thần đã tìm được bạn trai, không trách được, không trách được, nữ thần coi thường đám sinh viên y khoa bọn họ.

Nếu so sánh giữa đám sinh viên y khoa với bạn trai nữ thần, thì toàn bộ đều là đồng cặn bã trôi sông rồi~

Từ đó về sau, Điền Mật chính thức trở thành hoa khôi trường đại học y chỉ có thể đứng nhìn từ xa.

Điền Mật nhìn về phía Tiêu Dật cười trộm, ban đầu Tiêu Dật còn không để ý đến cô, sau đó hắn không thể chịu nổi, giơ tay gõ lên trán cô một cái: "Không sai, là anh cố ý đấy! Có ý kiến gì? Hừ?"

Điền Mật xoa xoa trán cười ngây ngô, lắc đầu: "Chỉ là thấy Tiêu Dật sát vách thật đáng yêu."

Sau đó lại nhăn mũi: "Ừm ~ vậy em có nên đến trường Tiêu Dật sát vách đi dạo một vòng không nhỉ?"

"Hoan nghênh!" Mặc dù hiện tại hắn thường xuyên không đến trường học, nhưng chương trình học cơ bản hắn đều đã tự học xong. Huống chi, hắn tuy là được khen là sinh viên giỏi của trường, coi như hắn thường xuyên đến trường, nhưng những nữ sinh kia cũng không dám đến tỏ tình với hắn, bởi vì hắn ở trường luôn bày ra khuôn mặt lạnh lùng nghiêm túc.

Ban đầu cũng có vài nữ sinh đến tỏ tình với hắn, nhưng lời nói của hắn rất gay gắt và cay độc.

Những nữ sinh đó mà thích hắn được mới là lạ.

Ngày thứ hai, Điền Mật đến trường học của Tiêu Dật, vì lý do này, Tiêu Dật còn cố ý trở về trường đi học.

Sau khi thể hiện tình cảm ở trường đại học H thì bọn họ vui vẻ rời đi, bỏ lại đám sinh viên đại học H kinh ngạc không thôi.

Các cô cho rằng, Tiêu sư huynh độc miệng sẽ không thể có bạn gái, nhưng khi các cô tận mắt nhìn thấy Điền Mật, đột nhiên cảm thấy hai người bọn họ thật xứng đôi.

Như thế sẽ không tìm được người thứ hai có thể chen chân vào giữa bọn họ.

Tiêu Dật tốt nghiệp sớm, hiện tại hẳn một lòng một dạ muốn phát triển sự nghiệp.

Điền Mật hoàn toàn ủng hộ hẳn, cô biết, đối với người đàn ông sự nghiệp cực kì quan trọng, vì vậy cô nguyện ý cho hẳn biết rằng luôn có một người phía sau, tin tưởng hẳn vô điều kiện.

Chưa đầy hai năm, công ty Tiêu Dật bắt đầu mở rộng, năm năm sau, Tiêu Dật thành công đưa công ty ra thị trường.

Bởi vì trước đây hẳn cùng học trường hợp tác mở công ty, người học trường kia chỉ có kỹ thuật, không có tài chính, cho nên tất cả tài chính đều do Tiêu Dật bỏ ra.

Bây giờ công ty đã được đưa ra thị trường, Tiêu Dật đương nhiên là đại cổ đông lớn nhất trong công ty.

Từ ba năm trước, sau khi Tiêu Dật và Điền Mật đủ tuổi, Tiêu Dật liền đưa Điền Mật đi đăng ký kết hôn, mặc dù khi đó Điền Mật còn chưa tốt nghiệp,

Sau khi Điền Mật tốt nghiệp, cô nhận chức tại bệnh viện nhân dân thành phố H. Hôn lễ được tổ chức ngay sau lễ tốt nghiệp, lúc ở thành phố H, ba mẹ làm khảo cổ của cô cũng có mặt, đó cũng là lần đầu tiên họ gặp mặt Tiêu Dật.

Chỉ có điều, họ cơ bản là chưa từng để tâm tới Điền Mật, chỉ là thường xuyên chu cấp tiền sinh hoạt cho cô.

Tiêu Dật bất kể là ngoại hình hay năng lực, đều khiến người khác hài lòng.

Trần Khả Tâm cũng tới, cô và ba mẹ Trần còn có Lý Tuấn Hiền cùng đi, ngoài ra còn có một cậu nhóc đi theo.

Trần Khả Tâm và Lý Tuấn Hiền yêu nhau sau một năm thì kết hôn, năm đó Điền Mật và Tiêu Dật đang học năm thứ hai đại học cũng đến tham dự.

Lúc đó Tiêu Dật mỉm cười, thoải mái chúc phúc cho Trần Khả Tâm và Lý Tuấn Hiền, hoàn toàn không nhìn ra, hẳn đã từng thích Trần Khả Tâm.

Sau khi hôn lễ kết thúc, giọng nói của 0051 vang lên: "Đỉnh -- độ hảo cảm của nam chủ +5, độ hảo cảm 100, nhiệm vụ hoàn thành."

"Khôi phục ý thức kí chủ -- khôi phục thành công -- chuẩn bị thoát khỏi kí thể --"

"5 -- 4 -- 3 -- 2 -- 1--"

Ánh mắt dần mờ nhạt, đôi mắt Điền Mật tập trung nhìn về phía Tiêu Dật đang tạm biệt khách khứa.

Hôm nay, hẳn rất đẹp trai, trải qua mấy năm, hiện tại hẳn đã tạo thành thói quen luôn mỉm cười, chỉ khi đối diện với Điền Mật, nụ cười trên khuôn mặt mới thực sự chân thành.

Cô quen biết hẳn từ lúc hẳn vẫn còn ngây ngô, rồi cùng hẳn trưởng thành. Nhìn hẳn trải qua bao lần thất bại sau đó lại tự mình đứng lên và trở nên mạnh mẽ hơn.

Thế giới này là nơi cô ở lại lâu nhất, cô có chút luyến tiếc không nỡ bỏ Tiêu Dật, người đàn ông này. Tiêu Dật dường như cảm nhận được ánh mắt của cô, hẳn quay đầu nhìn cô một cái rồi mỉm cười. Điền Mật cong khóe môi, đáp trả lại cho hẳn một nụ cười.

Cô chậm rãi nhắm mắt lại, khóe mắt chảy xuống một giọt nước mắt trong suốt. Khi mở mắt ra, cô vẫn là cô, nhưng, cũng không phải cô.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đề Là Của Ta (Nam Chủ Đề Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Tình yêu thầy trò (Ngoại truyện)

Trở lại không gian màu trắng, Điền Mật cảm thấy có chút suy sụp.

0051 cũng không biết phải an ủi như thế nào, đành báo cáo nhiệm vụ: "Nhiệm vụ hoàn thành độ 100, cho điểm nhiệm vụ 87. Đạt được 87 tích phân. Hoàn thành tâm nguyện kí thể, đạt được 12 điểm phân phối. Xin hỏi kí chủ, có muốn phân phối điểm không?"

Điền Mật không nói gì, im lặng.

Một lúc lâu sau, Điền Mật mới mở miệng: "Có thuốc gì đó, có thể khiến ta quên đi tình cảm với Tiêu Dật, chỉ nhớ mỗi quá trình công lược hẳn?" Giọng nói cô rất nhẹ, thực ra cô rất muốn nhớ kỉ tình cảm của mình đối với Tiêu Dật, nhưng cô phát hiện, với bộ dạng này, cô không thể tiến hành nhiệm vụ, không thể phân tâm vào chuyện khác.

“Có.”

“Trừ tích phân sao?”

“Không cần, khi kí chủ tiến vào nhiệm vụ tiếp theo, hệ thống sẽ tự động loại bỏ tình cảm của kí chủ đối với nam chủ.”

Lúc này Điền Mật mới gạt đầu, nhẹ nhàng thở dài.

“Kí chủ muốn phân phối điểm không?”

“Bảy điểm vào thể lực, năm điểm đến sức quyến rũ.”

Ghi vào tư liệu kí chủ:

Tên: Điền Mật

Giới tính: Nữ

Tuổi: 30

Cấp bậc: 7

Hình dạng: 82 (điểm tối đa 100)

Làn da: 78 (điểm tối đa 100)

Trí lực: 70 (điểm tối đa 100)

Thể lực: 73 (điểm tối đa 100)

Mị lực: 74 (điểm tối đa 100)

Tình thông: Bác sĩ ngoại khoa

Kỹ năng đặc biệt: Ánh mắt thâm tình (Sử dụng vĩnh viễn), thẹn thùng (Sử dụng vĩnh viễn), hoa lệ đầm mưa (Sử dụng vĩnh viễn), ách ngữ (Sử dụng vĩnh viễn), quả mịch bất vọng (Sử dụng vĩnh viễn)

Đạo cụ đặc biệt: Không gian

Tích phân: 27

“Kí chủ muốn nghỉ ngơi không?”

“Không cần.” Cô muốn nhanh chóng đi vào nhiệm vụ, như vậy thì, trong đầu của cô sẽ không còn hình bóng của Tiêu Dật nữa.

“Được, đang tiếp thu nhiệm vụ --- nhiệm vụ tiếp thu thành công --- đang truyền tổng kí chủ--”

“Truyền tổng thành công --- đang ghi nhận nội dung nhiệm vụ --”

- - - - -

Nửa năm sau khi kết hôn, Điền Mật vô tình phát hiện, cô mang thai rồi.

Lúc này cô đang cầm que thử thai, đứng trong phòng vệ sinh, hai mắt tròn tròn, vẻ mặt không dám tin.

Khi vừa kết hôn xong, cô đã bàn bạc với Tiêu Dật, trong ba năm sẽ không có con. Lúc ấy cô vẫn nhớ rõ, Tiêu Dật cười hi hi đồng ý với cô, vậy mà bây giờ.

Tháng này bà đi chưa tới, đồng nghiệp nói đùa rằng có phải có rồi hay không. Cô cảm thấy có chút không an lòng, cho nên đi mua que thử thai.

Cô đi ra khỏi phòng vệ sinh, đi tới bên giường, liếc mắt nhìn Tiêu Dật đang ngủ say. Lại nhìn que thử thai trong tay, càng nhìn càng thấy tức.

Cô gờ chân, dùng lực, đá Tiêu Dật nằm trên giường lăn xuống dưới giường.

Tiêu Dật ngồi bật dậy: “Có chuyện gì? Có chuyện gì?”

Sau đó hồi phục tinh thần nhìn trên giường, vẻ mặt Điền Mật tức giận nhìn hấn, giống như chất chứa rất nhiều nỗi hận.

Hắn vội vàng bước lên giường: “Sao vậy, bà xã? Ai bắt nạt em hả? Nói cho ông xã biết, ông xã em nhất định sẽ dạy dỗ hắn!”

“Vậy anh mau dạy dỗ chính anh đi!” Điền Mật hét một tiếng, lập tức ném que thử thai vào người Tiêu Dật.

Tiêu Dật chụp lấy que thử thai, cầm lên suy ngẫm một phen. Hắn không biết đây là thứ gì nha, vì thế ánh mắt vô tội nhìn Điền Mật: “Bà xã, đây là cái gì?”

“Em có thai, anh là đồ khốn!”

Tiêu Dật không nghe thấy Điền Mật mắng hắn là đồ khốn, hắn chỉ nghe thấy Điền Mật nói cô có thai rồi.

Đây chính là điều hắn mong chờ từ lâu, cuối cùng, âm mưu cũng thành công.

Lúc trước Điền Mật nói trong vòng ba năm sẽ không có con, quả thực hắn đồng ý.

Nhưng về sau hắn biết được, trong bệnh viện mà Điền Mật làm việc, có không ít người theo đuổi cô, dù biết cô kết hôn nhưng cũng không chịu buông tay.

Cho nên, hắn âm thầm nghĩ cách, để cho Điền Mật không thể đi làm được nữa.

Vì thế, hắn động tay động chân lên áo mưa.

Cực kì may mắn, hắn thành công rồi.

Hắn quỳ ở trên giường, cười giống như đứa con nít, ôm Điền Mật: “Bà xã, anh được làm ba rồi?! Có phải sự thật không? Cái này là sự thật có phải không?”

Nhìn thấy Tiêu Dật như vậy, Điền Mật lập tức nguôi giận.

Cô biết Tiêu Dật đã tính toán, khiến cho cô có thai.

Nhưng cô cũng biết, Tiêu Dật làm như vậy là vì quá yêu cô.

Vì thế cô có lý do để không giận hắn nữa.

“Tất nhiên rồi, bây giờ em chỉ cần đến bệnh viện kiểm tra xem em bé có khỏe hay không là được.” Mặc dù hết giận, nhưng Điền Mật không quên liếc hắn một cái tỏ vẻ không đồng ý.

“Đảm bảo khỏe mạnh, anh không hút thuốc, thường xuyên tập thể dục. Mặc dù lâu lâu hay thức khuya uống rượu, nhưng cũng không ảnh hưởng gì lớn đâu.” Nói xong, Tiêu Dật có chút lo lắng, âm thầm trách bản thân, rõ ràng đã muốn có con, vậy mà còn thức khuya uống rượu.

“Không được, hôm nay anh không đến công ty nữa, đợi anh gọi một cuộc điện thoại về công ty. Sau đó chúng ta tới bệnh viện kiểm tra.”

Nói xong, không cho Điền Mật cơ hội trả lời, vội vàng xoay người đi xuống giường gọi điện thoại.

Khỏe rồi Điền Mật kéo lên, nở nụ cười.

Từ sau khi biết Điền Mật mang thai, Tiêu Dật liền làm việc ở nhà.

Mấy năm trước, vì để cho Điền Mật bất ngờ, hắn đã lên học nấu cơm.

Hắn cực kì thông minh, học cái gì cũng nhanh, tài nấu nướng cũng không chê vào đâu được. Hiện tại, tay nghề của hắn còn tốt hơn cả Điền Mật, chẳng qua bình thường quá bận rộn, nên Tiêu Dật rất ít khi xuống bếp.

Tuy bây giờ cũng bận, nhưng Tiêu Dật rất hạnh phúc. Trong nhà có người giúp việc, nhưng người giúp việc chỉ phụ trách quét dọn vệ sinh gì đó, còn Tiêu Dật kiên trì muốn tự mình chăm sóc dinh dưỡng cho Điền Mật. Mỗi ngày nếu có thời gian rảnh hắn sẽ xử lý công việc. Căn bản là công việc của hắn đã chuyển về nhà rồi, có việc quan trọng mới phải đến công ty.

Nhưng cũng rất tốt, hiện tại công ty đã đi vào quỹ đạo, khá ổn định.

Hơn tám tháng sau, Điền Mật thành công sinh ra một thằng nhóc tám cân.

Tiêu Dật có chút không vui, hắn thích con gái, xinh đẹp giống như bà xã thì càng tốt.

Nhưng mà,

Hắn ôm con trai, nhìn Điền Mật đang ngủ say. Âm thầm quyết định, khi Điền Mật hết ngày ở cữ, hắn lại cố gắng thêm, để bà xã sinh cho hắn một tiểu công chúa.

Ba tháng sau, tiểu Tiêu Dật còn chưa dứt sữa. Điền Mật nhìn que thử thai trong tay, dờ khóc dờ cười. Cô biết Tiêu Dật muốn có con gái, nhưng cô không ngờ, Tiêu Dật lại nóng lòng như thế. Cô lắc đầu, thầm mắng Tiêu Dật ngu ngốc, con gái không phải muốn có là có. Đồng thời cũng quyết định, mặc kệ đứa con trong bụng có phải con gái hay không. Sinh xong đứa này cô sẽ không sinh nữa, ít nhất là vài năm, tuyệt đối không sinh nữa!

Chín tháng sau, tiểu Điền Mật ra đời, Tiêu Dật chờ được một đứa con gái, vẻ mặt cười tươi, không dùng được.

Từ sau khi Trần Khả Tâm lấy Lý Tuấn Hiền, cuộc sống cũng rất tốt, trên dưới Lý gia đều coi cô như bảo bối. Khi cô sinh được một con trai, Lý gia càng đối xử tốt với cô hơn. Các cô giáo trong trường cực kì hâm mộ cô tìm được một người chồng tốt, tìm được nhà chồng tốt.

Tả Mộng học thiết kế thời trang, cô có thiên phú trời ban, bộ áo cưới của Điền Mật là do cô thiết kế. Về sau Tả Mộng lấy một người ngoại quốc, di dân ra nước ngoài, cuộc sống cũng không tệ.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đều Là Của Ta (Nam Chủ Đều Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Công lược nam chủ tà giáo (1)

Điền Mật bị đau mà tỉnh, chưa kịp tiếp thu tình tiết truyện và trí nhớ, thì một vật gì đó đập vào bả vai nàng. Nàng đau đến mức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, hận không thể ngất đi.

Nàng có cảm giác hai tay bị tách ra cột vào cái cọc, chân cũng bị cột lại.

Nàng cố gắng mở mắt, mồ hôi hơi cản tầm mắt nàng, sau chảy vào trong mắt, khiến nàng đau đớn.

“Huyết Sát, ngươi cũng có ngày hôm nay, không phải ngươi rất oai phong sao! Cực kì xem thường ta sao?” Điền Mật bị người kia mạnh mẽ nắm lấy cằm, ép nàng nghiêng mặt, kéo lên.

Điền Mật cố hết sức để nhìn rõ mặt người nọ, một khuôn mặt cực kì tinh xảo, nữ tử xinh đẹp mặc váy gấm hồng.

Chẳng qua khuôn mặt nàng ta vụn vỡ, hủy hoại nét đẹp của nàng ta.

Nàng một tay nắm cằm Điền Mật, một tay giờ roi, nói như vậy nữ tử trước mặt vừa mới đánh nàng.

Trong lòng nảy sinh tức giận, đó là tâm trạng của kí thể, hiện tại nàng không có trí nhớ, chỉ có thể nghe theo kí thể, tùy cơ ứng biến.

Vì thế nàng kéo khóe môi, lạnh lùng cười: “Hiện giờ, ta vẫn khinh thường ngươi!” Giọng nói của nàng rất khàn, cực kì yếu ớt, nhưng ánh mắt sắc bén, ẩn chứa lãnh ý, giống như có thể giết người.

Nữ tử váy gấm tròn mắt, đồng tử co rút, trong lòng đã sớm có thói quen sợ hãi.

Sau đó lấy lại can đảm, nhìn tình trạng của Điền Mật bây giờ, cong môi cười đắc ý: “Khinh thường ta cũng không sao cả, hiện tại ngươi còn chẳng phải là tù nhân của ta hay sao!”

Nàng nhìn gương mặt xinh đẹp của Điền Mật, so với nàng còn đẹp hơn nhiều, khuôn mặt khiến nàng ghen tị mười hai năm liền. Nàng khề cắn môi, lấy chủy thủ ra, để trên khuôn mặt Điền Mật, chuẩn bị vạch xuống một đường.

Chưa đợi nàng thực hiện ý định, bên ngoài liền truyền đến tiếng bước chân.

Một nam tử khôi ngô đi vào, chấp tay với nữ tử váy gấm, nói: “Ám sát cô nương, giáo chủ muốn gặp cô!”

Tay ám sát dừng lại, nhìn Điền Mật yếu ớt giống như sắp chết tới nơi, buông chủy thủ trong tay ra, xoay người rời đi.

Bên trong chỉ còn một mình Điền Mật, Điền Mật chậm rãi hô hấp, gọi 0051, truyền trí nhớ cùng nội dung truyện cho nàng.

Đây là một giang hồ văn, nam chủ Úy Trì Vô Tâm tuyệt tình yêu sức mạnh thích nghịch thiên, giáo chủ của huyết giáo Tà giáo.

Nữ chủ Bạch Dương, là một siêu cấp lương thiện hay gọi là Mary Sue, đồ đệ của y tiên, y thuật cao cường.

Sau khi học xong, liền lên trốn ra khỏi y cốc, một lòng muốn hành y cứu thế.

Bởi vì quảng sáng của nữ chủ quá cường đại, dọc đường đi lại có nam phụ vô lâm minh chủ Tư Mã Tình Không bảo vệ, cho nên không có bất kì thương tổn gì.

Lần đó giang hồ đồng tâm hợp sức, muốn truy bắt tà giáo. Nữ chủ cũng ở trong đó, nhưng mà nếu như tà giáo dễ dàng bị vây bắt như vậy, đã không còn gọi là tà giáo. Mặc dù tà giáo có người thương vong, nhưng đều là giáo chúng bên ngoài. Người trọng yếu trong giáo trái lại không hề tổn thất.

Về sau Úy Trì Vô Tâm cải trang, gặp Bạch Dương. Tâm tính Bạch Dương lương thiện, hết sức nhiệt tình. Úy Trì Vô Tâm dần dần bị Bạch Dương bắt làm tù binh trái tim. Thấy Bạch Dương cũng có ý với mình, Úy Trì Vô Tâm liền mang Bạch Dương về huyết giáo, cho Bạch Dương biết thân phận thật của mình. Bạch Dương không chấp nhận được, ba bốn lần muốn chạy trốn, nhưng đều không thành công. Úy Trì Vô Tâm rất tức giận, mặc dù tính hấn không khát máu, nhưng cũng không tốt đẹp gì, vì thế, hấn cùng Bạch Dương bắt đầu một phen ngược luyến.

Về sau, Từ Mã Tinh Không vì cứu Bạch Dương, hấn triệu tập nhân sĩ chính nghĩa trên giang hồ, tấn công huyết giáo. Lần này, huyết giáo tổn thương nghiêm trọng, thất sát chủ bị giết phân nửa, ngay cả Úy Trì Vô Tâm cũng bị thương không nhẹ. Cuối cùng không thể động phòng, mang theo giáo chúng chạy trốn.

Sở dĩ Từ Mã Tinh Không có thể gây tổn thương cho Úy Trì Vô Tâm, vì muội muội thất lạc nhiều năm của hấn, muội muội cùng mẹ khác cha. Chính là thất sát thủ của huyết giáo, Điền Mật.

Từ lúc năm tuổi Điền Mật đã bước vào huyết giáo, được bồi dưỡng thành huyết sát thủ. Yêu cầu phải một lòng phò trợ giáo chủ, khi cần thiết, thì trả giá bằng sinh mệnh.

Tư chất của nàng vô cùng tốt, có thể chịu khổ, rất nhanh đã có thể bộc lộ tài năng trong đám trẻ. Cho dù là nhiệm vụ khó đến bao nhiêu nàng cũng hoàn thành được, nàng thành công trở thành người đứng đầu trong thất sát.

Tính tình nàng lạnh lùng, trong lòng chỉ nhớ rõ, nàng tên là Điền Mật, nàng có một ca ca, lòng bàn tay có ba nốt ruồi son.

Sau khi nàng trở thành sát thủ, việc đầu tiên nàng làm chính là hỏi thăm tin tức ca ca.

Trời không phụ lòng người, rốt cuộc nàng cũng tìm được ca ca của mình. Nhưng khiến nàng không thể ngờ được, ca ca của nàng lại là võ lâm minh chủ Từ Mã Tinh Không.

Nàng là người của huyết giáo, nàng hiểu rất rõ chính tà không cùng tồn tại. Sau nhiều lần suy nghĩ, ý nghĩ nhận người thân đã vượt qua tất cả.

Nàng tìm được Từ Mã Tinh Không, Từ Mã Tinh Không không ngờ muội muội thất lạc mười hai năm của hấn đột ngột xuất hiện, không phải ai khác, mà là sát thủ đứng đầu thất sát của huyết giáo.

Tuy rằng hấn có chút nghi ngờ, nhưng trên người Điền Mật có vết sẹo, là ngày xưa hấn không cẩn thận làm nàng bị thương, lúc ấy vì không muốn bị nểu thân trách mắng, hấn yêu cầu Điền Mật không được nói cho ai biết.

Cho nên, vết sẹo kia, chỉ có hấn và Điền Mật biết.

Kinh ngạc một phen, cuối cùng vẫn nhận thân với Điền Mật, Từ Mã Tinh Không cực kì vui mừng.

Bởi vì thời điểm Bạch Dương bị Úy Trì Vô Tâm mang đi, hấn rất khổ sở nhưng không có cách bắt huyết giáo.

Điền Mật là muội muội hấn, như vậy tiện hơn rất nhiều.

Vì thế, Từ Mã Tinh Không yêu cầu Điền Mật nội ứng ngoại hợp, chỉ cần hấn đi vào được huyết giáo, sẽ có biện pháp tiêu diệt huyết giáo.

Tất nhiên Điền Mật sẽ không đồng ý, nếu như huyết giáo không quan trọng với nàng, nàng hoàn toàn không quan tâm huyết giáo có tồn tại hay không.

Nhưng mà huyết giáo lại rất quan trọng với nàng, nơi đó có một người, từ lúc nàng sáu tuổi, đã ở trong lòng nàng. Úy Trì Vô Tâm.

Từ Mã Tinh Không nói đạo lý với nàng một hồi, lại bảo đảm sẽ không làm tổn thương Úy Trì Vô Tâm, chỉ dẫn Bạch Dương đi, đánh huyết giáo, để cho huyết giáo không còn cường đại, không còn nguy hại võ lâm nữa mà thôi.

Sau đó hấn sẽ để nàng đi, nàng không cần phải sống những ngày tháng đánh đánh giết giết, thật ra nàng cũng không chán ghét loại chuyện này, có điều nàng không phải người huyết giáo, nàng chỉ hy vọng có được sự yên lặng.

Cho nên, lời nói của Từ Mã Tinh Không, quá mức hấp dẫn nàng.

Nếu những người khác nói lời này, Điền Mật tuyệt đối sẽ không tin, nhưng Từ Mã Tinh Không là ca ca nàng, người thân duy nhất của nàng, sao nàng có thể không tin hấn.

Vì thế, nàng đồng ý với hấn, nàng làm theo yêu cầu của Từ Mã Tinh Không, hạ thuốc Úy Trì Vô Tâm, để hấn không thể sử dụng quá năm thành công lực. Nhưng trên thực tế là, Từ Mã Tinh Không biết Úy Trì Vô Tâm rất lợi hại, cho nên thuốc hấn đưa cho Điền Mật, phân lượng có chút nặng, khiến Úy Trì Vô Tâm đại thương nguyên khí.

Sau đó Từ Mã Tinh Không thành công giải thoát Bạch Dương, còn với Điền Mật, hấn không quan tâm.

Mà hành động phản bội của Điền Mật bị phát hiện, Úy Trì Vô Tâm giam nàng trong địa lao, để nàng bị hành hạ.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Điều Là Của Ta (Nam Chủ Điều Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Công lược nam chủ tà giáo (2)

Cuối cùng, Điền Mật bị hành hạ đến chết.

Mà sau khi Bạch Dương rời khỏi huyết giáo, vô tình nghe được Ủy Trì Vô Tâm bị trọng thương.

Lại chạy như điên về huyết giáo, Ủy Trì Vô Tâm cực kì cảm động.

Tình cảm hai người thâm sâu, sau đó Ủy Trì Vô Tâm giải tán huyết giáo, đi du sơn ngoạn thủy với Bạch Dương. HE.

Tâm nguyện của kí thể là giết Tư Mã Tĩnh Không. Khiến cho Điền Mật hết sức kinh ngạc, dù sao, Tư Mã Tĩnh Không cũng là ca ca nàng, cho dù có bỏ rơi nàng, cũng không thể hận đến mức muốn giết Tư Mã Tĩnh Không chứ? Nhưng mà khi truyền tống, hận ý trong lòng kí thể đối với Tư Mã Tĩnh Không cực kì lớn, năng không hiểu vì sao kí thể lại muốn giết Tư Mã Tĩnh Không đến vậy. Mặc dù Điền Mật khá tò mò, nhưng nàng sẽ cố gắng hoàn thành tâm nguyện kí thể.

Có điều, vì sao nàng lại không biết lý do nhỉ?

0051?

“Kí chủ, hệ thống xuất hiện trực trực ~”

Điền Mật tròn mắt, mặc kệ nó.

Ừm, dù rằng nàng chưa giết người bao giờ. Nhưng có được trí nhớ kí thể, cảm giác giết người, giống như, khiến Điền Mật cảm thấy có chút sáng khoái.

0051 bị cách nghĩ của Điền Mật làm cho sợ hãi đến mức rung mình một cái. Khẩu vị của kí chủ, thật sự tốt a ~

Bất quá, Điền Mật nhìn tình hình hiện tại của mình, lại lục lại trí nhớ, phát hiện, truyện sắp sửa hết rồi!! Sau khi Bạch Dương trở về tìm Ủy Trì Vô Tâm, liền HE kết thúc?

“0051, nói cho ta biết, lần này lại là hệ thống bị lỗi sao?”

“Cái đó ~ cái đó ~ kí chủ à, là truyền tống sai rồi. Vốn dĩ dựa theo cấp bậc của kí chủ, không cần phải thực hiện nhiệm vụ mức độ khó thế này. Cơ mà, kí chủ yên tâm, 0051 nhất định sẽ hết lòng hết sức giúp đỡ kí chủ!”

“Vậy thì cứ để cho ta hoàn thành nhiệm vụ đi.”

“Ách ~ như vậy không được ~”

Điền Mật tròn mắt, toàn thân đều đau, còn bị trói nữa, vừa mới tiếp thu nội dung truyện cùng với trí nhớ, nên nàng thấy có chút khó chịu. Cố kìm nén đau đớn để nghiên cứu nội dung, phát hiện ra nàng vẫn còn một cơ hội chuyển mình.

Mấy ngày sau, Ủy Trì Vô Tâm sẽ gọi nàng tới, yêu cầu nàng đi giết Tư Mã Tĩnh Không, hẳn sẽ tha cho nàng một mạng. Trong truyện Điền Mật không đồng ý.

Hiện tại đổi thành nàng, nàng cầu còn không được. Cho nên, hiện tại nàng chỉ cần chờ Ủy Trì Vô Tâm tới.

Về phần Bạch Dương, không thể để nàng ta quay về huyết giáo. Ủy Trì Vô Tâm chỉ mới thích Bạch Dương, sau khi Bạch Dương trở lại, Ủy Trì Vô Tâm mới chính thức bị nàng làm cảm động.

Trong truyện, không chỉ có một nam phụ Tư Mã Tĩnh Không.

Còn một nam phụ siêu cấp quan trọng nữa, đó chính là sư phụ Bạch Dương, y tiên.

Y tiên tên là Trúc Du, lớn hơn Bạch Dương mười hai tuổi, khi Trúc Du mười tám, hẳn nhặt được Bạch Dương sáu tuổi, vì thế nhận làm đệ tử.

Vốn dĩ là sư đồ luyện, kết quả bị Ủy Trì Vô Tâm đoạt vai.

Điền Mật cảm thấy, nếu trong truyện không có Ủy Trì Vô Tâm, thì khả năng rất lớn là Bạch Dương và sư phụ mình ở chung một chỗ. Ban đầu Trúc Du

nghĩ khi Bạch Dương đủ mười sáu tuổi, hai người họ sẽ thành thân. Ai ngờ Bạch Dương lén lút chạy ra ngoài y cốc, về sau lại thích giáo chủ huyết giáo.

Trong truyện, khi Trúc Du ra ngoài tìm Bạch Dương, chính là thời điểm Tư Mã Tinh Không vừa mới cứu Bạch Dương về.

Lúc ấy Trúc Du chuẩn bị dẫn Bạch Dương hồi y cốc, nhưng Bạch Dương nghe được tin Tư Mã Tinh Không làm Ủy Trì Vô Tâm bị thương nặng, cự tuyệt sự phụ mình, chạy về huyết giáo, bởi vì Trúc Du quá quan tâm Bạch Dương, cho nên hắn không muốn thấy Bạch Dương đau lòng. Cuối cùng, hắn chọn để bản thân đau lòng, một mình về y cốc.

Điền Mật yêu cầu 0051, nghĩ cách để Bạch Dương về y cốc với Trúc Du, hơn nữa không được để cho nàng ta biết, Ủy Trì Vô Tâm bị thương.

Đối với 0051 mà nói, việc này khá dễ dàng.

Vì thế, tình tiết truyện bắt đầu thay đổi.

- - -

Trong sơn trang của mình chủ

Bạch Dương nghe nói sự phụ mình tới đây, nàng vừa mừng vừa lo. Dù sao nàng cũng lén trốn đi, mà nàng đi ra ngoài đã nửa năm, nàng thật sự rất nhớ sự phụ.

Nàng đi theo hạ nhân ra ngoài đại sảnh, liền thấy một vị sắc mặt lạnh lùng, nam tử mặc áo trắng ngũ quan thanh nhã, hắn ngồi nghiêm trang ở đó. Bên cạnh hắn là một nam tử khôi ngô tuấn tú mặc thanh y, nhìn chung rất oai phong bất phàm.

“Sự phụ ~” Bạch Dương đi đến chỗ nam tử áo trắng, nhát gan gọi một câu.

Từ lúc Bạch Dương đi vào đại sảnh, Trúc Du đã nhìn thấy nàng, nàng lén lút trốn khỏi y cốc, khiến hắn rất tức giận. Nhưng hắn vẫn cho nàng thời gian nửa năm để du ngoạn bên ngoài.

Trong lòng hắn âm thầm quyết định, để nàng ra ngoài nửa năm, sau đó sẽ dẫn nàng về y cốc thành thân.

Từ lúc Trúc Du biết được tình cảm của mình đối với Bạch Dương là gì, Trúc Du đã rất băn khoăn, dù gì hắn cũng là sự phụ nàng, mà hắn còn lớn hơn nàng mười hai tuổi. Thế nhưng hắn không thể đứng nhìn nàng thân cận với nam tử khác, huống chi là một ngày nào đó trong tương lai, nàng sẽ gả cho người khác.

Suy ngẫm một hồi, hắn cảm thấy mình không thể chịu đựng được, cho nên, hắn muốn buộc nàng lại bên cạnh mình vĩnh viễn.

Thấy sự phụ không nhìn mình, cũng không để ý đến mình. Bạch Dương cũng hiểu là sự phụ giận mình, nàng tiến lại gần Trúc Du, thân thiết kéo ống tay áo của hắn.

Lúc này Trúc Du mới ngược mắt nhìn nàng: “Chịu quay về với sự phụ rồi sao?” Giọng hắn không thay đổi, vẫn lạnh nhạt như khi nói chuyện với người khác.

Bạch Dương gật đầu liên tục, trong lòng có một chút nhớ nhung Ủy Trì Vô Tâm, nhưng mà, suy đi ngẫm lại, nàng cảm thấy đi về y cốc với sự phụ vẫn tốt hơn.

Có được đáp án mong muốn, đáy mắt Trúc Du đầy ý cười, thoát nhìn cả người thoải mái hơn.

Bạch Dương phải về y cốc, Tư Mã Tinh Không không muốn, khó khăn lắm hắn mới cứu Bạch Dương ra ngoài được, cho nên không muốn để nàng nhanh chóng rời khỏi.

“Y tiên công tử.” Tư Mã Tinh Không đứng lên, chấp tay đối với Trúc Du, vẻ mặt cung kính.

Trúc Du nhìn hắn một cái: “Ừ.”

Tư Mã Tinh Không liếc mắt nhìn Bạch Dương, trong mắt tràn đầy chân tình không chút che giấu, Bạch Dương nhìn thấy, trong lòng nàng lập tức run lên.

“Tinh Không yêu mến Bạch Dương bấy lâu, nghĩ muốn cầu hôn Bạch Dương, hy vọng, y tiên công tử đồng ý.”

Trúc Du nhẹ nhàng nắm chặt quả đấm, mở miệng nói chuyện: “Không được.” Trong giọng nói ẩn chứa một chút tức giận.

“Vi sao?” Tư Mã Tinh Không ngăn người, bàn về thân phận, hắn là minh chủ võ lâm, bàn về diện mạo, trong giang hồ hắn được gọi là ngọc diện công tử (*khôn mặt như ngọc). Hắn thật sự không nghĩ ra, vì sao Trúc Du lại từ chối mình.

Bạch Dương không ngờ Tư Mã Tinh Không lại cầu hôn nàng, nàng chưa bao giờ biết Tư Mã Tinh Không thích nàng. Cũng không trách được, sự phụ thích nàng nhiều năm như vậy, nàng còn không biết mà. Sao có thể nhìn ra Tư Mã Tinh Không thích nàng chứ?

Cho nên, khi Tư Mã Tinh Không mở miệng hỏi vì sao, nàng lập tức mở miệng: “Ta cũng không đồng ý!” Sau đó cảm thấy bản thân hơi quá kích động,

Bạch Dương đỏ mặt nói: “Thật xin lỗi.”

Tư Mã Tĩnh Không làm sao có thể nhẫn tâm trách nàng, mặc dù khổ sở, nhưng khuôn mặt vẫn tỏ vẻ tự nhiên, cười cười: “Không sao, là Tĩnh Không mạo phạm rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đầu Là Của Ta (Nam Chủ Đầu Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Công lược nam chủ tà giáo (3)

Đáy mắt Trúc Du tràn đầy ý cười, sau đó đứng lên, đưa tay về phía Bạch Dương: “Đi thôi.”

Bạch Dương liếc nhìn Tư Mã Tĩnh Không, rồi quay đầu nhìn về phía Trúc Du, gật gật đầu, đưa tay cho Trúc Du, sau đó rời đi cùng Trúc Du.

Tư Mã Tĩnh Không nhìn hướng hai người vừa rời khỏi, đột nhiên cảm thấy, y tiên công tử, dường như không chỉ đơn thuần là sư phụ của Bạch Dương?

Ách, hình như hẳn phát hiện ra chuyện gì rồi phải không?

- - -

Bên trong Huyết giáo.

Điền Mật đợi ba ngày, rốt cục nàng cũng chờ được Ủy Trì Vô Tâm tới.

Trong ba ngày này, cái nữ nhân Ám sát kia hàng ngày đều đến tra tấn nàng, sau đó lại chửi rủa nhục mạ nàng.

Chỉ có điều, dường như trên người Ám sát đang có nhiệm vụ, nên mỗi ngày nàng ta đều đến nhưng không ở lại lâu.

Ám sát là sát chủ cuối cùng trong Thất sát, họ đều cùng nhau lớn lên, Ám sát dĩ nhiên là không ưa Điền Mật, người đứng đầu trong Thất sát.

Thất sát được chia ra làm Huyết sát, Mãnh sát, Cuồng sát, Mị sát, Độc sát, Kiếm sát và Ám sát. Trong đó Mãnh sát, Cuồng sát, Kiếm sát là nam tử, Mị sát và Độc sát là nữ tử.

Lần này tổn thất hai sát chủ Mãnh sát và Kiếm sát. Thất sát chủ ngoại trừ Ám sát cùng Huyết sát ngoài mặt không mấy tốt đẹp, thì mấy người còn lại quan hệ không tệ.

Cho nên khi Mãnh sát và Kiếm sát chết, ký thể vô cùng khó chịu.

Bây giờ Thất sát mất đi hai sát chủ, Điền Mật cũng bị giam lại, chỉ còn lại bốn sát. Ám sát dĩ nhiên được đề bạt lên, nếu không phải như vậy, Ám sát cũng sẽ không ở trước mặt nàng điều võ dương oai như vậy.

Mặc dù nàng không thích đau đớn, nhưng nàng cũng không sợ đau. Bởi vì lần đầu tiên bước vào thế giới này bị đau quá đột ngột, nàng hoàn toàn không kịp phòng bị.

Hiện tại nàng đã thích ứng, cho nên, đối với việc Ám sát hành hạ nàng mà nói, không đáng kể chút nào.

Có ký ức, nàng đã từng thấy Ủy Trì Vô Tâm, dù sao cũng là sát chủ đứng đầu Thất sát, ở trước mặt Ủy Trì Vô Tâm, vẫn còn có chút trọng lượng.

Huống chi, Ủy Trì Vô Tâm và Thất sát cùng nhau lớn lên.

Mặc dù từng gặp qua trong trí nhớ và tận mắt nhìn thấy, nhưng vẫn có chút khác biệt.

Ủy Trì Vô Tâm sống sờ sờ đứng trước mặt Điền Mật vẫn khiến nàng kinh sợ.

Đây chắc hẳn là nam chủ yêu nghiệt nhất mà nàng từng gặp.

Một thân hồng y, tóc dài đến eo tùy ý xổ ra, ngũ quan không phải là rất đẹp, nhưng lại mị hoặc đến chết người.

Giống như, hoa anh túc.

Hắn nở nụ cười nhìn Điền Mật, trong đôi mắt lộ ra sự khát máu từ trong xương cốt.

“Huyết sát, ngươi phản bội ta. Nghe nói ngươi vì vị ca ca là vô lâm minh chủ kia? Ta vẫn cho rằng, ngươi là một cô nhi.” Trong giọng nói của Ủy Trì Vô

Tâm mang theo ý cười, tuy nhiên lại làm cho người nghe cảm giác có chút âm u.

Trái tim Điền Mật run rẩy, mi mắt rũ xuống: "Đúng vậy, nhưng ca ca đã đồng ý với ta, chỉ dẫn Bạch cô nương đi, sẽ không làm hại giáo chủ." Giọng nói của nàng vẫn cung kính trước sau như một.

Ý cười trên mặt Úy Tri Vô Tâm càng sâu, cất bước tiến đến gần Điền Mật. Đưa tay, giúp Điền Mật vén những sợi tóc rối rác trước mặt ra sau tai, sau đó lấy khăn tay, lau sạch những vết bẩn trên mặt nàng, động tác mềm nhẹ, giống như đối xử với tình nhân vậy.

"Thế nhưng, hắn đã lừa ngươi, ta bị thương."

Điền Mật giả vờ khiếp sợ nhìn hắn: "Không thể nào, ca ca sẽ không lừa ta."

"Cho nên, ý ngươi là ta đang lừa ngươi?" Ánh mắt Úy Tri Vô Tâm tối sầm.

Điền Mật vội vàng lắc đầu: "Không, không phải --"

"Huyết sát, ta coi trọng ngươi như vậy, nhưng ngươi lại khiến ta rất thất vọng." Úy Tri Vô Tâm đưa tay sờ lên khuôn mặt Điền Mật, giọng nói có chút mất mát.

Nếu không phải biết độ hảo cảm của nam chủ đối với nàng bằng 0, nàng sẽ cho rằng nam chủ thực sự thích với nàng.

Ách ~ diễn quá sâu! Trong lòng Điền Mật âm thầm phỉ nhổ.

"Giáo chủ, Huyết sát đáng chết!" Điền Mật không biết phải trả lời Úy Tri Vô Tâm ra sao nữa, cho nên quyết định dựa theo cốt truyện cũ trả lời.

"Không, ta cũng không muốn ngươi chết. Chỉ cần ngươi đi giết Tư Mã Tĩnh Không."

"Giáo chủ! Thuộc hạ..." Khuôn mặt Điền Mật lộ ra vẻ do dự cùng không đành lòng.

Úy Tri Vô Tâm nhướn mày: "Sao vậy? Là Tư Mã Tĩnh Không quan trọng, hay là ta quan trọng?"

"Giáo chủ quan trọng."

Úy Tri Vô Tâm hài lòng: "Nói như vậy là ngươi đồng ý đi giết Tư Mã Tĩnh Không rồi?"

"Chỉ cần giáo chủ muốn."

Úy Tri Vô Tâm gật đầu, từ trong tay áo lấy ra một bình sứ nhỏ, đổ ra một viên thuốc màu đỏ, phía trên còn có vài đường nét hoa văn màu đen.

Điền Mật nhận ra đó là Huyết Hoàn, là độc dược độc nhất của Huyết giáo, nếu như trong vòng một tháng không có thuốc giải độc, cả người sẽ đau đớn giống như bị lăng trì, cho đến khi hóa thành tro bụi, đến xương cốt cũng chẳng còn.

Con ngươi Điền Mật co lại, nhìn về phía Úy Tri Vô Tâm hắn đem viên thuốc đưa tới bên miệng của nàng, nàng do dự một chút, cuối cùng cũng mở miệng nuốt vào, được vừa vào đến miệng lập tức tan, khiến người ta không có cơ hội nhổ ra.

Úy Tri Vô Tâm lúc này mới thỏa mãn gật đầu, hạ lệnh cho thuộc hạ thả Điền Mật ra, sau đó nói với Điền Mật, cho nàng thời gian một tháng để giết chết Tư Mã Tĩnh Không.

Điền Mật cung kính đáp ứng, trong lòng tức giận đến phát run.

Điền Mật được đưa trở lại chỗ ở, vết thương trên người đã được xử lý, sau đó ăn vài thứ.

Trong phòng chỉ còn một mình Điền Mật, Điền Mật lên tiếng gọi 0051: "Ta mặc kệ, nếu nhiệm vụ lần này thất bại, không được phép trừ tích phân của ta! Còn nữa! Cho ta một viên Giải Độc Hoàn, ta không muốn bị đau chết! Thực sự là chịu quá đủ rồi!"

Nếu 0051 là thực thể, thì lúc này nhất định là đang rụt cổ lại, giống như cô vợ nhỏ vâng vâng dạ dạ nghe lời: "Ký chủ, đừng kích động nha ~ Cho người Giải Độc Hoàn cũng không thành vấn đề, nhưng ký chủ nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ ~"

"Nếu như ta thất bại thì sao?"

"Thì vẫn tiếp tục quay trở lại tiếp nhận nhiệm vụ này cho đến khi hoàn thành mới thôi."

Điền Mật mở to hai mắt nhìn, có chút không dám tin tưởng, hiện giờ nàng thà bị trừ tích phân còn hơn, ... ít nhất... Tích phân còn có thể kiếm nha! Nàng thật tình không thích vị giáo chủ khát máu này~ Ấn tượng đầu tiên của nàng đối với hắn quá kinh khủng! Cứ nhiên lại cho nàng ăn độc dược!

Chỉ có điều cảm xúc của Điền Mật tới cũng nhanh mà đi cũng nhanh. Chỉ một lát sau, đã vứt những chuyện này ra sau đầu.

Thân thể di chuyển, nằm trên giường, tìm cho mình một tư thế thoải mái, từ từ ngủ thiếp đi.

Giấc ngủ này, ngủ liền một mạch cho tới qua giờ Ngọ ngày hôm sau.

Nàng chống hai tay ngồi dậy, thị nữ bên ngoài nghe thấy tiếng động, đẩy cửa tiến vào.

""Tham kiến Huyết sát chủ, nô tỳ được phân phó tới để hầu hạ Huyết sát chủ.""

""Ừ."" Điền Mật dựa theo tính cách ký thể, lạnh lùng lên tiếng.

Thị nữ kia đứng dậy, sau đó đưa chén thuốc trong tay cho Điền Mật.

Điền Mật nhìn bát thuốc đen kịt, trong lòng âm thầm nghĩ: Không thể cho ta chút đồ ăn trước hay sao? Khốn kiếp~

Nhưng trên khuôn mặt vẫn lạnh lùng như trước, nàng tiếp nhận chén thuốc, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

""Huyết sát chủ có muốn ăn chút gì không? Để nô tỳ báo nhà bếp chuẩn bị.""

""Chè hạt sen.""

""Vâng.""

Thị nữ kia rất nhanh rời khỏi phòng. Điền Mật tròn mắt nhìn bóng lưng nàng ta. Người thị nữ này không khác gì một người máy, không có một chút cảm xúc nào.

Chẳng qua trong kí ức ký thể, toàn bộ hạ nhân trong thị huyết giáo, đều như vậy cả.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đề Là Của Ta (Nam Chủ Đề Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77: Công lược nam chủ tà giáo (4)

Điền Mật nhún vai, nếu nàng ở lại Huyết giáo thêm một thời gian dài, chắc chắn nàng sẽ bị buồn chết mất.

Nhưng không sao, chờ vài ngày nữa vết thương trên người lành lại, nàng có thể rời khỏi đây.

Mặc dù ~ nàng đi ra ngoài để giết người.

Chẳng qua đi xem thử giang hồ ở cổ đại ra sao cũng tốt thôi ~ dù sao mấy lần xuyên đến cổ đại, đều làm tiểu thư khuê các, không ra công trước không bước công trong.

Vài ngày sau, vết thương trên người Điền Mật gần như khỏi hẳn, hoàn toàn có thể cử động bình thường.

Điền Mật cho người báo cho Úy Trì Vô Tâm một tiếng, sau đó rời khỏi Huyết giáo.

Đi tới sơn trang mình chủ tại Tương Châu.

Lần đầu tiên nàng cười ngửa, cố gắng kiềm chế phản kích trong lòng và ý cười nơi đáy mắt, nỗ lực duy trì tính cách ban đầu của ký thể.

Nàng mặc một bộ xiêm y màu đỏ rực, không phải nam trang, nhưng cũng không phải nữ trang của mấy tiểu thư khuê các.

Khi đánh nhau sẽ tương đối thuận tiện, tóc buộc cao, trên mặt mang khăn che mặt màu đỏ, chỉ lộ mờ nhìn ra được phong thái khuynh thành của nàng.

Đi được nửa ngày, nàng có chút mệt mỏi, dù sao vết thương trên người nàng, còn chưa có khỏi hẳn.

Nhìn thấy phía trước có một khách điểm. Nàng dự định ở khách điểm ăn một chút gì đó rồi đi tiếp.

Dù sao, đi đến Tương Châu, nhanh nhất cũng phải năm ngày, nếu nàng không hoàn thành nhiệm vụ, sẽ lại lần nữa quay lại thực hiện nhiệm vụ này, cứ coi như được "Nghỉ phép" theo phương thức khác vậy.

Nàng sẽ không chấp nhận, nàng nói hai chữ 'nghỉ phép', là căn răng nghiêng lợi mà nói.

Đây là lối đi chính đến Tương Châu và Từ Châu, mặc dù chỗ này khá khuất, nhưng người qua lại tương đối nhiều.

Điền Mật xuống ngựa, lập tức có tiểu nhị khách điểm chạy tới chào đón: ""Nữ hiệp, người đến nghỉ trọ hay dùng cơm?""

Điền Mật đưa dây cương cho tiểu nhị, lạnh lùng nhìn hấn: ""Dùng cơm, sương phòng.""

Tiểu nhị khách điểm kia cũng từng gặp qua không ít nhân sĩ giang hồ, nhưng hấn vẫn bị ánh mắt Điền Mật dọa sợ.

Điền Mật tỏ vẻ nàng cũng không còn cách nào khác, dù sao, bản thân chủ thể là sát thủ máu lạnh, nên không thể giống những thế giới trước vui vẻ nhảy nhót.

""Được, nữ hiệp mời đi bên này!"" May mà lá gan của tiểu nhị cũng không quá nhỏ, rất nhanh khôi phục lại tinh thần, mời Điền Mật vào khách điểm. Sau đó dẫn nàng lên sương phòng trên lầu hai.

Điền Mật tùy ý chọn mấy món ăn, cho tiểu nhị một lượng bạc. Tiểu nhị khách điểm vui mừng cười toe toét, ngay đến chuyện mới bị Điền Mật dọa sợ mất mật cũng quên sạch bách.

Đội tiểu nhị rời khỏi sương phòng, Điền Mật ngồi bên cạnh bàn. Vừa mới ngồi xuống, Điền Mật nghe thấy tiếng 0051 cười hi hi mang theo giọng nói nhỉnh nọt: ""Nói cho kí chủ một tin tốt!""

Điền Mật vẫn còn chưa nguôi giận với nó, vừa nghe thấy giọng nói của 0051, Điền Mật xị mặt: ""Có, rắm, mau, thả ~""

""Nam chủ đang cải trang đi theo, hơn nữa còn dịch dung."" 0051 nhanh chóng nói ra tin tức, nói nhanh đến mức muốn lú lười.

Chỉ có điều nó là hệ thống, không có giọng địa phương, nói chuyện nhưng không rõ ràng.

Cũng may Điền Mật nghe hiểu được ý mà nó muốn biểu đạt, nam chủ đi theo nàng để làm gì? Nếu nàng nhớ không nhầm, hiện tại nội lực của hấn vẫn chưa khôi phục a!? Như vậy mà hấn còn dám đến đây? Chẳng lẽ không sợ Tư Mã Tĩnh Không tìm giết hấn?

""Nam chủ đi đến đâu rồi?""

""Ngay trước cửa ~""

0051 vừa dứt lời, bên ngoài có tiếng ồn ào la hét: ""Tại sao không cho ta vào sương phòng, bên trong không phải chỉ có một cô nương hay sao! Đây là nhân sĩ giang hồ, ngồi chung bàn thì có làm sao? Ta đã nói, ta không có thói quen ngồi chung bàn với nhiều người ăn cơm."" Âm thanh kia rất bình thường, hoàn toàn không nghe ra giọng nói âm u của Úy Trì Vô Tâm.

""Là Úy Trì Vô Tâm?"" Điền Mật có chút không xác định.

""Đúng vậy, kí chủ!""

""Được rồi."" Điền Mật nhún vai, rất tò mò không biết nam chủ muốn chơi trò gì.

Khi nàng bước tới cửa phòng, đúng lúc nghe thấy giọng nói bắt đầu dĩ của tiểu nhị: ""Ta nói, vị thiếu hiệp này ~ cô nương bên trong ngài không trêu chọc nổi đâu! Dưới lầu còn nhiều bàn trống như vậy, hay là ngài chấp nhận ngồi tạm đi!"" Dĩ nhiên, người nói chuyện là tiểu nhị khách điểm dẫn nàng lên lầu.

Điền Mật cong khóe môi, vươn tay mở cửa ra.

Hai người đứng ngoài cửa, cùng lúc quay đầu nhìn về phía Điền Mật.

Tiểu nhị khách điểm lập tức phản ứng, sau đó đứng quay về phía Điền Mật cúi đầu khom lưng với nàng, dù sao, Điền Mật đã thưởng thêm bạc cho hấn, còn nhiều hơn cả nửa tháng tiền làm công của hấn a: ""Quấy rầy nữ hiệp rồi, thực sự xin lỗi, chúng tôi sẽ xuống lầu ngay! Ngay lập tức."" Hấn vừa nói, vừa kéo tay người đứng trước mặt hấn, nam tử ăn mặc y phục cực kỳ lộng lẫy. Nam tử đó dĩ nhiên không đồng ý đi, nhìn về phía Điền Mật chấp tay: ""Vị cô nương này, tại hạ mạn phép, tại hạ cũng tới đây ăn cơm. Nhưng tại hạ không thích ăn với nhiều người dưới lầu, cho nên, không biết cô nương có đồng ý, ngồi chung bàn với tại hạ được không?""

Điền Mật nhướn mày nhìn hấn, bởi vì đã dịch dung, nhìn khuôn mặt hấn có vẻ rất bình thường. Trong lòng nàng đã cười ngất, nếu nam chủ biết nàng đã biết hấn từ trước, không biết có tức giận không?

""Không muốn!""

Mặc dù trong lòng mong muốn, nhưng giờ nàng là Huyết sát nha, làm gì có lòng tốt như vậy. Cho nên nàng chỉ có thể lạnh lùng từ chối.

Nam tử kia dường như không nghĩ tới nàng sẽ dứt khoát từ chối, đôi mắt mở to, há hốc miệng.

Điền Mật thấy nam tử như vậy, trong lòng âm thầm gờ ngón tay cái, nếu như ở hiện đại, Úy Trì Vô Tâm chắc chắn là anh đế, ngoài hấn ra không thể là người khác nha!

Không để ý đến nam tử kinh ngạc, Điền Mật liếc nhìn về phía tiểu nhị: ""Làm xong cơm lập tức mang vào."" Sau đó không đợi tiểu nhị trả lời, nàng quay trở lại sương phòng, chuẩn bị đóng cửa.

Nam tử kia nhanh chóng phản ứng, vội vã đưa tay đặt trên cánh cửa: "Ta, ta, cô nương chỉ cần đồng ý ngồi cùng bàn với ta, bữa cơm này ta mời."

"Ta có tiền!"

"Ta, ta, ta ~~~" Nam tử kia không nghĩ ra được lý do gì nữa, không thể làm gì khác hơn đành liều chết ôm cửa, không chịu buông tay.

"Ta cầu xin cô, cô nương ~" Ánh mắt hần trong suốt, giọng nói đặc biệt chân thành.

Điền Mật suy nghĩ một lát, buông lỏng tay, để nam tử kia từ từ bước tới.

"Ngươi mời khách!"

"Được!"

Sau đó nam tử kia chọn vài món ăn, rồi ngồi đối diện Điền Mật, nói không ngừng.

Hắn nói hắn tên là Trì Tín, năm nay hai mươi tuổi, cha là thư sinh, mẫu thân là hiệp nữ giang hồ giống Điền Mật. Lần này là hắn muốn đến Tương Châu, nhà ngoại của hắn ở tại đó.

Hắn cũng không hỏi Điền Mật tên gì, chỉ ngồi nói một mạch~

Cuối cùng Điền Mật thực sự không thể chịu nổi, chuẩn bị nổi giận, thì đồ ăn được đem lên.

Điền Mật thở phào nhẹ nhõm, đợi tiểu nhị rời khỏi sương phòng, bèn tháo khăn che mặt chuẩn bị ăn.

Úy Trì Vô Tâm giống như vô cùng kinh ngạc khi thấy dung nhan kiều diễm của nàng, miệng há hốc, không nói nên lời.

Hiện tại Điền Mật đã hoàn toàn mất kiên nhẫn, liếc nhìn về phía hắn, sau đó cúi đầu ăn.

Hiển nhiên bỏ lỡ, đáy mắt Úy Trì Vô Tâm chợt lóe lên một tia sáng.

"Đinh -- độ hảo cảm của nam chủ +10, độ hảo cảm 10, kí chủ cố gắng lên nha!"

Bàn tay gấp thức ăn của Điền Mật hơi dừng một chút, cố gắng không ngẩng đầu nhìn Úy Trì Vô Tâm, mặc dù, nàng rất tò mò, sao tự dưng lại tăng lên mười điểm hảo cảm.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Điều Là Của Ta (Nam Chủ Điều Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Công lược nam chủ tà giáo (5)

Sau khi hai người ăn cơm xong, Điền Mật gọi tiểu nhị tính tiền, tổng cộng là bốn lượng bạc.

Điền Mật không hề di chuyển, ánh mắt nhìn Úy Trì Vô Tâm chằm chằm, ý bảo hắn trả tiền.

Úy Trì Vô Tâm sờ túi tiền, xấu hổ cười cười, sau đó lấy ra hai nén bạc vụn đưa cho tiểu nhị, cộng lại cũng không bằng một lượng bạc nữa.

Ánh mắt tiểu nhị nhìn bọn họ hết sức khinh thường, cũng may hiện tại Úy Trì Vô Tâm đang đóng vai một người khác, bằng không, bởi vì một ánh mắt này của tiểu nhị, mà từ nay về sau hắn không được nhìn thấy mặt trời mọc.

Điền Mật lấy bốn lượng bạc từ trong túi tiền ra, đặt ở trên bàn, không thèm nhìn Úy Trì Vô Tâm một cái, lập tức đứng dậy.

“Ôi chào, này, này cô nương ~ từ từ đã --”

Điền Mật không để ý đến Úy Trì Vô Tâm ở phía sau gọi nàng, nhanh chóng rời khỏi khách điểm, cười ngửa bỏ đi.

Mặc dù cười ngửa rất vui, nhưng cười ngửa suốt một đường khiến nàng có chút không chịu nổi, vì vậy Điền Mật chạy chậm lại.

Úy Trì Vô Tâm vẫn luôn đi phía sau nàng, đợi nàng chạy chậm lại, hắn lập tức tăng tốc, rất nhanh liền đi song song với Điền Mật.

Hắn nghiêng đầu nhìn Điền Mật, cười hi hi: “Cô nương, việc đó, hôm nay không đủ tiền, hôm khác tại hạ mời cô nương ăn cơm!”

Điền Mật liếc mắt nhìn hắn, không thèm quan tâm.

Úy Trì Vô Tâm cũng không để bụng, tự mình quyết định: “Nhìn hướng cô nương đang đi tới, chắc hẳn là đi Tương Châu? Chi bằng chúng ta kết bạn đi cùng nhau? Như vậy trên đường đi có thể giúp đỡ lẫn nhau. Dù gì cô nương cũng là nữ tử, nếu gặp lưu manh thì không tốt. Mặc dù tại hạ võ nghệ không tinh, nhưng dù thế nào đi chăng nữa ta cũng là nam nhân. Ba lạp ba lạp ~”

Điền Mật tức giận trong lòng, trời ạ, ai nói cho ta biết đi, nam chủ này có hai mặt hay sao vậy? Hay là lão thái bà chuyển thế? Có thể nói nhiều như vậy! Ni cô niệm kinh cũng không bằng a.

“Câm miệng!”

Úy Trì Vô Tâm thật sự nghe lời nàng không mở miệng nói nữa, hắn đưa mắt nhìn sang Điền Mật.

Cuối cùng thế giới cũng yên tĩnh, Điền Mật nhẹ nhàng thở dài đồng thời lạnh lùng nhìn Úy Trì Vô Tâm, cực kì khinh thường: “Nếu như gặp lưu manh, ngươi có thể đỡ được một chiêu của lưu manh sao?”

Úy Trì Vô Tâm bị ê mặt, mặc dù nội lực của hắn chưa hoàn toàn hồi phục, nhưng vẫn dư sức để đối phó với lưu manh chứ? Nhưng mà hiện tại hắn đang đóng giả thành một thư sinh trời gà không chặt. Tất nhiên sẽ không đỡ được một chiêu của lưu manh. Vì vậy hắn lắc đầu.

“Muốn đi cùng ta?”

Úy Trì Vô Tâm gật đầu liên tục.

“Ngươi không có tiền.”

“Có có ~ còn một hai ~” Giọng nói Úy Trì Vô Tâm ỉu xiu.

“Ngươi nói hai nén bạc vụn kia, có thể giúp ngươi đi đến Tương Châu sao?” Điền Mật mạnh mẽ xỉ nhục Úy Trì Vô Tâm, dù sai hiện tại hắn là Trì Tín. Nếu lấy thân phận Úy Trì Vô Tâm, dĩ nhiên nàng không dám nói chuyện với hắn như vậy.

Úy Trì Vô Tâm nhú mày, suy nghĩ một chút, rồi lắc đầu.

“Cho nên, nếu ngươi đi cùng với ta, ta còn phải bỏ tiền ra cho ngươi!”

Úy Trì Vô Tâm đỏ mặt, cực kì hồng. Điền Mật nhìn thấy thì chật lưỡi, cái này là cái gì? Chẳng lẽ nam chủ cũng có ‘tiểu thẹn thùng’?

“Ta, ta ~ sau khi đến Tương Châu, ta sẽ trả tiền lại cho cô nương.” Nói xong, Úy Trì Vô Tâm nhìn Điền Mật, ánh mắt hết sức chân thành, giống như sợ Điền Mật không tin tưởng hắn.

“Làm nô bộc của ta, ta sẽ cho ngươi ăn.” Điền Mật cười thầm trong lòng, cho ta ăn độc dược ư, xem ta dạy dỗ ngươi thế nào!

“Hả?” Úy Trì Vô Tâm không kịp phản ứng, Huyết Sát dám bảo hắn làm nô bộc của nàng?

“Không chịu ư? Vậy thôi.” Nói xong định tăng tốc rồi đi.

“Này này, ôi ~” Úy Trì Vô Tâm gọi một tiếng.

Điền Mật nghiêng đầu nhìn hắn, vẻ mặt Úy Trì Vô Tâm có chút do dự, sau đó mở miệng: “Được, tới Tương Châu là được...! Nhưng không thể tiếp tục làm nô bộc.”

“Tất nhiên, tới Tương Châu rồi, chúng ta mỗi người một ngả.” Điền Mật nhú mày, trong mắt lóe lên ý cười xảo quyết.

Ánh mắt Úy Trì Vô Tâm lấp lánh, xuất hiện một tia hứng thú.

Hắn quen biết Huyết Sát mười hai năm, chẳng lẽ nàng không lạnh lùng vô tình như hắn nghĩ? Khi vừa mới gặp Huyết Sát nàng là người thế nào? À..., hình như Huyết Sát lúc bảy tuổi là một cô nương nghịch ngợm đáng yêu, tràn đầy hi vọng với thế gian, vẫn luôn cho rằng huyết giáo không phải tàn ác như vậy. Về sau trải qua nhiều đau khổ, từ từ tôi luyện nàng thành sát thủ máu lạnh, trở thành người đứng đầu thất sát. Lúc đầu hắn còn chơi đùa với Huyết Sát, về sau Huyết Sát biến thành dạng người giống như trong huyết giáo, hắn cũng không để ý đến nàng nữa.

Từ nhỏ hắn đã được bồi dưỡng để trở thành người thừa kế huyết giáo, yêu cầu tuyệt tình tuyệt ái, lãnh huyết lạnh tâm. Hắn thực sự là người như vậy, trong lòng đầy tràn hắc ám lạnh nhạt.

Nhưng mà trong lòng hắn lại khao khát quang minh, lần đầu tiên nhìn thấy Huyết Sát, hắn liền cảm thấy, nàng giống hệt như quang minh. Nhưng dần dần, nàng đã biến thành hắc ám.

Sau này, hắn gặp được Bạch Dương.

Nghĩ đến Bạch Dương, ánh mắt Úy Trì Vô Tâm tối sầm, nhà đầu không biết nghe lời này, lần này hắn bắt nàng về, nhất định phải trừng trị một phen!

Mục đích ra ngoài lần này của hắn chính là đi tìm Bạch Dương, nhìn thấy Điền Mật, ma xui quỷ khiến thế nào hắn lại đuổi theo nàng. Sau đó nghĩ lại, Điền Mật đi tìm sơn trang mình chủ, hắn đi theo nàng, tiện thể nhìn xem nàng có trung thành với hắn hay không.

Nhưng không ngờ, hắn lại phát hiện một chuyện hết sức thú vị. Huyết Sát, không hề biến thành hắc ám, nàng chỉ giấu đi quang minh của chính mình?

Điền Mật không hề để ý Ủy Trì Vô Tâm nghĩ thế nào về nàng, trong lòng nàng đang suy nghĩ không biết nên sai bảo ‘nô bộc’ này thế nào.

Đi được hai canh giờ, bọn họ dừng lại trong rừng. Nàng bảo Ủy Trì Vô Tâm cầm túi đi múc nước, Ủy Trì Vô Tâm nhìn nàng một cái, sau đó nghe lời đi múc nước.

Lấy nước trở về xong, Điền Mật liền nói nàng muốn ăn trái cây dại. Ủy Trì Vô Tâm đành phải đi tìm quả dại, tất nhiên Ủy Trì Vô Tâm không hề động thủ, hiện tại hắn chưa bình phục, dĩ nhiên không thể đùa giỡn với thân thể của chính mình, lần này ra ngoài hắn mang theo không ít thủ hạ, tất cả đều núp ở trong tối.

Điền Mật có được võ công của kị thế, tất nhiên cũng biết được. Nàng biết hắn là Ủy Trì Vô Tâm, Ủy Trì Vô Tâm lại không biết Điền Mật biết thân phận của hắn. Cho nên dựa theo phán đoán, Điền Mật nghĩ những người đó tới giám sát nàng, vì vậy dù nàng biết họ ở trong tối, nhưng cũng không để ý đến.

Vì để không bị lộ tẩy, Ủy Trì Vô Tâm đi hơi lâu một chút, khoảng chừng nửa canh giờ sau hắn mới cầm quả dại về.

Kết quả Điền Mật nói, không hợp khẩu vị.

Ủy Trì Vô Tâm cảm thấy, chắc chắn là Điền Mật cố ý! Bởi vì hắn nói mời nàng ăn cơm, kết quả không mời được, lại bắt nàng mời lại hắn. Tuy nhiên, hắn cảm thấy nàng như vậy trông thật đáng yêu.

“Đỉnh – hảo cảm nam chủ +10, độ hảo cảm 20, kị chủ cố lên!”

Điền Mật nhú mày, chẳng lẽ nam chủ thích bị ngược?

Hai người tiếp tục di chuyển, cuối cùng dừng lại nghỉ ngơi ở một trấn nhỏ.

Cũng may trước khi ra cửa Điền Mật mang đầy đủ tiền bạc, thuê hai căn phòng, chẳng qua là một căn thượng phòng và một hạ phòng. Thanh toán tiền xong, sau đó gọi mấy món ăn, ngồi trên đại sảnh ăn cơm với Ủy Trì Vô Tâm, xong Điền Mật lập tức trở về phòng, không để ý tới ánh mắt Ủy Trì Vô Tâm nhìn nàng.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đều Là Của Ta (Nam Chủ Đều Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Công lược nam chủ tà giáo (6)

Đội bóng dáng của nàng hoàn toàn biến mất, Ủy Trì Vô Tâm mới đi xuống nhà dưới.

“Giáo chủ, hay là thuộc hạ đổi phòng cho ngài?” Vừa bước vào cửa, lập tức có nam tử hắc y xuất hiện.

Ủy Trì Vô Tâm lắc đầu: “Không cần, chỗ này cũng được.” Hắn khôi phục giọng nói, mang theo u ám. Khóe môi hơi kéo lên, lại bày ra khuôn mặt như bình thường, trong nháy mắt mê hoặc chúng sinh.

Hắc y nhân lên tiếng “Dạ” sau đó lui vào chỗ tối.

Ủy Trì Vô Tâm đi đến bên giường nằm xuống, nhắm mắt lại, chậm rãi chìm vào giấc ngủ.

Sáng sớm ngày hôm sau, Điền Mật vừa mở cửa phòng, liền thấy Ủy Trì Vô Tâm đứng trước mặt nàng cười hi hi.

Điền Mật ngăn người, nếu hỏi này nàng đã hoàn toàn tỉnh ngủ, thì bây giờ chính là hoang mang mơ màng.

Hình như, có chút, ừm ~ đáng yêu. Nếu Ủy Trì Vô Tâm mà là người hiện đại, hắn có thể đại biểu cho một câu nói của Điền Mật, thật sự là ngốc nghếch.

“Đỉnh – hảo cảm nam chủ +5, độ hảo cảm 25, kị chủ cố lên!”

“Cô nương, buổi sáng tốt lành!” Ủy Trì Vô Tâm nhếch môi, lộ ra răng nanh trắng tinh.

Điền Mật nhanh chóng hoàn hồn, liếc mắt nhìn hắn, sau đó nghiêng người đi ngang qua hắn.

Úy Trì Vô Tâm nhún vai không sao cả, vội vàng đi theo phía sau Điền Mật.

Hai người ăn điểm tâm xong, chuẩn bị khởi hành, nàng đã tính toán rồi, trước tiên hoàn thành tâm nguyện của kí thể, sau đó thì từ từ nói tiếp.

Dù sao nam chủ cũng đang ở bên cạnh nàng, hẳn muốn đi tới sơn trang mình chủ tìm nữ chủ, đáng tiếc, hẳn tìm không thấy đâu. Trúc Du đã sớm mang nữ chủ trở về y cốc rồi.

Hai người nhanh đuổi chậm đuổi, rốt cuộc ngày thứ năm cũng đến được Tương Châu.

Mấy ngày nay, Điền Mật tận sức sai bảo Úy Trì Vô Tâm. Bất quá cũng không biết Úy Trì Vô Tâm có phải dạng người thích ngược không nữa, độ hào cảm chỉ dừng ở 30.

Mặc dù khá ít, nhưng nói chung có vẫn hơn không.

Cho dù nhiệm vụ lần này không hoàn thành được, thì coi như rút kinh nghiệm cho lần sau đi?

“Được rồi, hiện tại đã tới Tương Châu, ta với ngươi mỗi người một ngả.” Nói xong, Điền Mật không muốn nghe Úy Trì Vô Tâm nói chuyện, lập tức thúc ngựa rời đi.

Úy Trì Vô Tâm nhìn bóng lưng tiêu sái của Điền Mật, đột nhiên có cảm giác bị vứt bỏ.

Khó chịu! Thật là cực kì khó chịu!

Chẳng qua, trước đó Điền Mật với hắn đã giao hẹn đến Tương Châu rồi thì mỗi người một ngả. Cho nên, hắn không còn lý do ở bên cạnh Điền Mật.

Suy nghĩ, hắn quyết định đi Tương Châu trước, cho người đi theo Điền Mật, quan sát nhất cử nhất động của nàng, sau đó đi tìm kiếm tin tức của Bạch Dương.

Điền Mật cười ngựa đi thẳng tới sơn trang mình chủ, sò sò chửi thề bên hông, xoay người nhảy xuống ngựa.

Nàng gõ cửa, rất nhanh liền có người ra mở cửa, là một gia đình trẻ tuổi.

“Cô nương tìm ai?”

“Tur Mã Tinh Không.”

“Cô nương là gì của vị ấy?” Gia đình có chút nghi ngờ, mắt nhìn cô nương lạnh như băng này, nàng gọi thẳng tên của mình chủ, không phải là tới trả thù chứ?

“Nói với hắn, ta là Điền Mật.” Điền Mật nghĩ, nếu Tur Mã Tinh Không nghe lời của nàng, nàng sẽ trực tiếp xông vào. Dù sao, nàng cũng không chắc chắn có thể đánh thắng Tur Mã Tinh Không. Nhưng mà, nàng nhất định phải thử một phen.

Gia đình suy nghĩ một chút, cuối cùng bảo Điền Mật chờ, hắn đi báo lại với đại quân gia.

Đại quân gia chưa từng nghe thấy tên Điền Mật, nhưng hắn vẫn đi bẩm báo lại với Tur Mã Tinh Không.

Nghe thấy Điền Mật tới, đang ở ngoài cửa, Tur Mã Tinh Không cực kì kinh ngạc.

Hắn biết Úy Trì Vô Tâm không chết, Úy Trì Vô Tâm làm sao có thể thả phản đồ Điền Mật ra ngoài chứ?

“Đề muội ấy vào.” Hắn với muội muội này xa cách mười hai năm, chuyện tình trên giang hồ đã khiến trái tim hắn trở nên cứng lạnh. Cho nên đối với muội muội cùng mẹ khác cha này, hắn không có chút cảm tình.

Bằng không, năm đó, hắn sẽ không vì ghen tị mẫu thân và kế phụ thiên vị muội muội, cố ý để lạc mất muội muội.

Điền Mật đi theo đại quân gia đến đại sảnh, Tur Mã Tinh Không ngồi ở đó đợi. Nhìn thấy nàng tới, Tur Mã Tinh Không vội vàng đặt tách trà trong tay xuống, đứng lên nghênh đón nàng: “Mật Mật, thật tốt quá! Ta lo lắng muội gặp chuyện gì không hay! Xem ra, Úy Trì Vô Tâm không phát hiện ra muội, có phải không?”

Điền Mật tháo khăn che mặt xuống, chỉ đứng nhìn Tur Mã Tinh Không, không nói lời nào.

Tur Mã Tinh Không dừng một chút, sau đó kéo lên bộ mặt tươi cười: “Tới đây, ngồi đi, đi đường mấy ngày, uống vài ngụm trà trước đã.”

Điền Mật ngồi xuống, nhận lấy trà trong tay tỷ nữ.

“Kí chủ, trong trà có độc.”

Thân thể Điền Mật cứng ngắc, sau đó đặt trà lên bàn.

Con người Tư Mã Tĩnh Không rụt lại: “Sao thế, không khát ư?”

Điền Mật nhìn thẳng vào ánh mắt Tư Mã Tĩnh Không, nụ cười của hắn không chạm đáy mắt, thậm chí có ẩn chứa một chứa sợ hãi.

Tư Mã Tĩnh Không không phải đối thủ của Úy Trì Vô Tâm, Huyết Sát lại có thể bất phân thắng bại với Úy Trì Vô Tâm. Có thể thấy, sức mạnh của Huyết Sát cũng cực kì kinh người.

Ngày trước khi ám sát Tư Mã Tĩnh Không, Điền Mật không giết hắn, bởi vì lúc đó xảy ra chút chuyện, nhưng mà nàng lại khiến Tư Mã Tĩnh Không bị thương nặng.

Hiện giờ hắn thấy nàng không chút hao tổn gì xuất hiện ở sơn trang mình chủ, tất nhiên Tư Mã Tĩnh Không phải sợ rồi.

Điền Mật thật không ngờ, Tư Mã Tĩnh Không lại hạ độc trong trà.

Cho dù nhiệm vụ của nàng là giết Tư Mã Tĩnh Không, nhưng nàng cảm thấy, kì thế không nên hận Tư Mã Tĩnh Không như thế.

Hiện tại xem ra, tên Tư Mã Tĩnh Không này, không có chút tình cảm gì với muội muội hắn.

Nàng đứng lên: “Lần này tới, quả thực là có việc.”

Nói xong, không đợi Tư Mã Tĩnh Không phản ứng, lập tức lấy chủy thủ ra, đánh tới chỗ Tư Mã Tĩnh Không.

Tư Mã Tĩnh Không chỉ kịp thời né tránh, cánh tay bị cắt một đường. Hắn trợn mắt nhìn Điền Mật: “Mật Mật!? Ta là ca ca của muội!” Giọng nói của hắn mang theo kinh ngạc cùng khó hiểu.

Đáy mắt Điền Mật hiện ra sát ý rất rõ ràng, toàn thân ngập tràn sát khí: “Thời điểm ngươi mặc kệ sống chết của ta, thời điểm ngươi cho ta một ly trà độc, thời điểm ngươi đánh trọng thương giáo chủ, ngươi đã không còn là ca ca của ta rồi!” Dù gì nàng cũng biết trong chỗ tối có người của Úy Trì Vô Tâm, vừa hay nàng có thể biểu hiện trung thành.

Chiều thức của nàng càng ngày càng sắc bén, các chiêu thức đều đánh vào chỗ trí mạng, cực kì hiểm độc.

Tư Mã Tĩnh Không sắp sửa không chịu được nữa, nhưng vết thương của Điền Mật vẫn chưa lành hẳn, lại thêm mấy ngày di chuyển liên tục. Tư Mã Tĩnh Không nhìn thấy thân thể của nàng dần dần mất sức, hắn đánh ra một chưởng. Chưởng này chém đứt vài cọng tóc của Điền Mật. Nếu Điền Mật không may mắn thoát được, thì chưởng kia đã đánh vào cổ nàng rồi.

Nàng cảm thấy bản thân có chút lố mẫm, đáng lý nên đánh lên! Bây giờ đã bị bại lộ, nếu muốn đánh lên, đảm bảo không thành công nha!

“0051, có cách nào có thể khiến ta bạo phát một lúc không?”

“Kí chủ có thể khôi phục nội lực ở thời điểm tốt nhất, nhưng chỉ duy trì được hai canh giờ, tác dụng phụ chính là toàn thân đau nhức bảy ngày.”

“Mau cho ta!”

Nháy mắt, Điền Mật cảm thấy thân thể có một sức mạnh dồi dào.

Nàng hít sâu một hơi, ngửa người ra sau, khó khăn tránh khỏi Tư Mã Tĩnh Không.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đầu Là Của Ta (Nam Chủ Đầu Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80: Công lược nam chủ tà giáo (7)

Sau đó đứng thẳng lên, chủy thủ của nàng bị Tư Mã Tĩnh Không đánh rớt.

Nàng đành phải ngưng tụ nội lực ở bàn tay, tìm đúng thời cơ, lập tức đánh một chưởng về phía trái tim Tư Mã Tĩnh Không.

Tư Mã Tĩnh Không bay lên, bị đánh văng ra mấy thước, đè cho ghé hoàng lê mọc điều hoa vỡ tan.

Tư Mã Tĩnh Không ới ra một ngụm máu lớn, tay hắn ôm ngực. Trợn to mắt nhìn, thật sự không ngờ rằng, rõ ràng nàng đã gần kiệt sức, làm sao đột nhiên lại có nội lực mạnh mẽ như vậy.

Đúng là không có thời gian để cho hắn suy nghĩ nhiều, há miệng thở dốc, không kịp phun ra nửa chữ, hắn đã nhắm mắt, tuyệt khí tức.

Điền Mật khom người thở hổn hển, tiếng động bọn họ tranh đấu không hề nhỏ.

Nhưng Tư Mã Tinh Không có ý định giết nàng, cho nên cố ý bảo bọn hạ nhân dù nghe được âm thanh gì cũng không được đến gần. Như vậy thuận tiện giết Điền Mật hơn.

Hắn vốn tin tưởng Điền Mật nhất định sẽ uống chén trà độc kia, nhưng hắn lại không ngờ, Điền Mật hiện tại, đã không giống Điền Mật trước đây nữa.

Điền Mật dùng khinh công rời khỏi son trang mình chủ.

Khi người trong son trang mình chủ phát hiện, thì Tư Mã Tinh Không đã chết, còn Điền Mật đã sớm rời khỏi Trương Châu.

Điền Mật cười ngửa, chạy tới một tiểu trấn cách Trương Châu không xa, tìm khách điểm ở.

Hai giờ đồng hồ, vết thương cũ chưa khỏi hẳn, cộng thêm thương tổn mới, hiện tại toàn thân nàng đều đau nhức kịch liệt. Nàng nằm trên giường ngủ thật say.

Nghe thủ hạ hồi báo, biết được Bạch Dương đã theo sư phụ nàng ta quay trở về y cốc, sắc mặt Úy Trì Vô Tâm có chút khó coi.

Sau đó nghe nói Điền Mật đã thành công giết chết Tư Mã Tinh Không, rốt cuộc Úy Trì Vô Tâm cũng nở nụ cười thỏa mãn, xem ra, Huyết Sát vẫn trung thành với hắn.

“Hiện giờ Huyết Sát đang ở đâu?”

“Trong lúc Huyết Sát tranh đấu với Tư Mã Tinh Không, hình như nàng bị thương, rõ ràng không đánh lại địch thủ, cũng không biết nguyên nhân gì, đột nhiên nội lực của Huyết Sát tăng vọt, một chiêu đánh chết Tư Mã Tinh Không. Thuộc hạ theo dõi Huyết Sát đến chỗ Thanh Dương trấn, thấy Huyết Sát thuê một gian phòng xong đi ngủ, có lẽ thân thể cực kỳ không ổn. Thuộc hạ liền quay về bẩm báo giáo chủ.”

Ánh mắt Úy Trì Vô Tâm thâm sâu, tay trái vô tình cọ xát tay phải.

“Đinh – hảo cảm nam chủ +10, độ hảo cảm 40, kí chủ cố lên.” Trong lúc Điền Mật mơ ngủ không nghe thấy gì, nàng nhú chặt mày, vẻ mặt đau đớn.

Khi tỉnh lại, đã là hai ngày sau.

Thật may Điền Mật trả tiền thuê phòng đến hạn bảy ngày, vì vậy tiểu nhị mới không đến tìm nàng.

Nàng bị đói mà tỉnh, ngủ hai ngày, chưa ăn gì cả.

Cũng may thể chất của thân thể không tệ lắm, khôi phục rất nhanh, hiện tại tuy rằng toàn bộ cơ thể đều đau nhức, nhưng vẫn nằm trong khả năng chịu đựng của nàng.

Nàng chọn một vài món ăn thanh đạm, rồi bảo tiểu nhị bưng vào phòng nàng.

Ăn cơm, nàng bắt đầu suy nghĩ đường tiếp theo.

Tính toán ngày, sau khi ăn huyết hoàn nàng ở lại huyết giáo bốn ngày, chạy đi chạy lại hết năm ngày, ngủ hai ngày, tổng cộng hết 11 ngày, nàng còn lại 19 ngày.

Nếu trong 19 ngày này không thể lấy được điểm hảo cảm từ nam chủ hoặc nam chủ không chịu cho nàng giải độc, vậy thì nhiệm vụ lần này coi như thất bại?

Hay là chính nàng tự giải độc, sau đó đi kiếm điểm hảo cảm từ nam chủ?

Ai ~ thật sự là buồn bực quá a ~

Thôi, đi một bước tính một bước.

Điền Mật đứng lên, mang khăn che mặt, dự định đi dạo trong trấn, coi như giải sầu.

Vừa ra khỏi khách điểm, nàng liền nhìn thấy một nam tử ăn mặc bình thường, diện mạo cũng hết sức bình thường.

Ban đầu nam tử kia không nhìn thấy nàng, nhưng hình như thấy tầm mắt của nàng, do đó quay đầu sang nhìn nàng.

Vừa thấy là nàng, nam tử kia nhếch môi cười, gờ tay quơ quơ vẫy Điền Mật, cả người lộ ra vẻ ngu ngốc.

Điền Mật không không chế được trợn mắt, xoay người giả bộ không thấy hắn. Trong lòng yên lặng châm chọc, nam chủ, người tự mình hủy hình tượng như vậy, vui lắm sao?

Úy Trì Vô Tâm trông thấy Điền Mật quay đầu rồi đi, cánh tay khựng lại, sau đó hạ xuống, vội vàng đuổi theo Điền Mật, miệng la lớn: “Cô nương, đợi ta với! Cô nương, là ta nè! Trì Tín, cô nương không nhớ ta sao?”

Điền Mật đi rất nhanh, đi dạo xung quanh, trong mắt nàng hiện ra sự thích thú nồng đậm.

Úy Trì Vô Tâm rất nhanh vượt qua nàng, một bên thở phì phò, một bên nói chuyện với Điền Mật: “Không ngờ có thể gặp mặt cô nương ở trấn Thanh Dương, chúng ta thật là có duyên nha! Nhưng mà vì sao hồi nãy cô nương nhìn thấy ta lại giả vờ không quen? Ta gọi cô nương nhiều tiếng như vậy.”

Điền Mật không để ý hấn, tránh cho tâm tình của bản thân bị phá hủy.

“Cô nương, cô biết không, gần đây Trương Châu phát ra một lệnh truy nã, là một nữ tử tên Điền Mật, ta nhìn thấy bức họa, hình như khá giống cô, đều mặc hồng y, còn đeo khăn che mặt—”

Điền Mật đảo mắt nhìn hấn một cái, Úy Trì Vô Tâm ngoan ngoãn ngậm miệng, chớp mắt nhìn nàng.

Điền Mật không còn tâm tình đi dạo, nhìn quần áo trên người. Khi nàng ra ngoài đều mang theo y phục màu đỏ. Cũng chỉ có một kiểu dáng, suy nghĩ chốc lát, nàng quyết định đi đến y điểm mua mấy bộ quần áo.

Dù sao Tư Mã Tĩnh Không cũng là minh chủ võ lâm, nay minh chủ võ lâm bị giết hại, tất nhiên không phải chuyện nhỏ. Hiện tại chỉ mới trôi qua hai ngày, vì vậy lệnh truy nã chưa tới, nhưng sớm hay muộn cũng sẽ tới thôi.

Rời khỏi y điểm, Điền Mật lập tức biến thành một vị tiểu thư khuê các.

Cả người mặc chiếc áo hoa dài, có chút đơn giản, đầu cài bộ trâm hoa hải đường, trang điểm nhẹ nhàng. Lục mông trắng che đầy khuôn mặt, thành công khoe ra nhan sắc cực kì xinh đẹp của nàng.

Nàng mỉm cười dịu dàng, hoàn toàn khác với Huyết Sát lạnh lùng ban nãy.

Úy Trì Vô Tâm nhìn thấy Điền Mật như vậy, rõ ràng không kịp phản ứng. Sau khi Điền Mật đi ngang qua hấn, một lúc sau mới phản ứng: “Ồi chao, này, ôi ~ cô nương ~”

Hấn đuổi theo Điền Mật, khóc lóc kể lể không ngừng: “Sao cô nương lại hóa trang như thế, nhưng mà bộ dạng này thật đẹp, cảm giác cả người cô nương đã ấm áp lên không ít.”

Thấy Điền Mật vẫn không để ý đến mình, bước chân nàng không nhanh không chậm, con mắt hấn thích thú, hiện lên ý cười, sau đó giống như tỉnh ngộ: “Cô nương, không lẽ người bị truy nã kia thật sự là cô nương? Cô nương đã đi Trương Châu để ám sát minh chủ võ lâm à?”

Điền Mật lập tức dừng bước, hơi nhíu mày, xem ra muốn chọc nàng tức giận, nàng mở miệng, giọng nói vô cùng lạnh: “Đúng là ta giết, nếu ngươi còn khóc lóc kể lể, ta lập tức giết ngươi!”

Sau đó không nhìn Úy Trì Vô Tâm nữa, hơi hơi nhấc váy bước chân rời đi.

Cũng không thể ngồi đợi ở Thanh Dương trấn này, nàng cảm thấy là nên đi địa phương khác trên giang hồ.

Dù sao nhìn bộ dạng nam chủ, giống như cực kì có hứng thú với nàng, chắc hẳn sẽ đi theo nàng?

Nàng không muốn quay về huyết giáo sớm như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đề Là Của Ta (Nam Chủ Đề Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Công lược nam chủ tà giáo (8)

Tính cách của kí thẻ là trung thành tuyệt đối với Úy Trì Vô Tâm. Nói như vậy, sao nàng có thể kiếm thêm điểm hảo cảm chứ?

“Đinh --- hảo cảm nam chủ +10, độ hảo cảm 50, kí chủ thật quá cừ...!”

Điền Mật dừng một chút, trong mắt hiện lên nghi ngờ, cộng thêm mười điểm hảo cảm, thì là bốn mươi mới đúng chứ? Chẳng lẽ nàng tính toán sai?

“Không phải, kí chủ. Trước khi ngươi ngủ hảo cảm nam chủ đã được cộng thêm mười, cho nên hiện tại đúng là 50.”

Thì ra là thế, Điền Mật đi tiếp. Trong lòng tương đối hài lòng, bây giờ ít nhất có thể dễ dàng kiếm điểm hảo cảm.

Điền Mật quay lại khách điểm lấy bao quần áo, sau đó trả phòng, lại tìm tiểu nhị mua giùm nàng một chiếc xe ngựa.

Úy Trì Vô Tâm vẫn đi theo sau lưng nàng, thấy nàng sắp rời đi, vội vàng đến trước mặt nàng, vẻ mặt tò mò: “Cô nương muốn đi đâu? Chúng ta có thể kết bạn đồng hành?”

Điền Mật liếc hắt một cái, nghiêng đầu đánh giá hắn: “Lại muốn làm người hầu của ta?”

Úy Trì Vô Tâm nuốt một ngụm nước bọt, đáng thương mở miệng: “Không làm người hầu có được không? Hay để ta làm xa phu cho? Ta sẽ đánh xe ngựa.”

“Vậy người biết đường đi sao?”

“Tất nhiên!” Úy Trì Vô Tâm cực kì tự tin trả lời, giống như nếu hắn trả lời chậm một chút, Điền Mật sẽ đổi ý.

Điền Mật suy nghĩ một hồi, sau đó mới miễn cưỡng gật đầu, nhắc váy bước lên xe ngựa.

Úy Trì Vô Tâm cũng đi lên xe ngựa: “Cô nương muốn đi đâu?”

“Đại Lý.”

“Hả?” Úy Trì Vô Tâm tưởng rằng hắn nghe nhầm, huyết giác không phải ở Đại Lý.

“Đại Lý.” Điền Mật lặp lại một lần nữa.

Nghe nói Đại Lý rất đẹp, bốn mùa như xuân, mà còn là nơi không tranh giành sự đời, rất ít người giang hồ sinh sống.

“A...” Úy Trì Vô Tâm đáp lại, điều khiển xe ngựa rời đi. Mặc dù hắn không có hỏi, nhưng trong lòng hắn hết sức tò mò.

Hắn không nghĩ ra vì sao hoàn thành nhiệm vụ rồi nàng lại không trở về huyết giác lấy giải dược, ngược lại đi đến Đại Lý. Đại Lý và huyết giác khác hướng, từ nơi này tới Đại Lý phải mất bảy ngày, từ Đại Lý quay về huyết giác không còn đủ thời gian nữa.

Úy Trì Vô Tâm thật sự không nhìn được, khi bầu trời tối đen, bọn họ dừng lại ở trong một khu rừng.

Úy Trì Vô Tâm nhìn nàng toàn thân nam trang, bình tĩnh nước gà rừng, thật sự không nhìn được mở miệng: “Cô nương, vì sao chúng ta lại đi Đại Lý?”

“Nếu người không muốn đi, có thể không đi.” Điền Mật lạnh lùng mở miệng.

“Cũng không phải ta không muốn đi, chỉ là, ta muốn biết, vì sao cô nương lại đến đó.” Úy Trì Vô Tâm nhìn Điền Mật, sau đó di chuyển tới gần nàng hơn.

“Nghe nói, nơi đó rất đẹp, thời gian của ta không còn nhiều, muốn đi xem thử.” Giọng nói Điền Mật rất nhỏ, cũng không lạnh như băng nữa, trong giọng nàng có một chút gọn sống.

Úy Trì Vô Tâm nghe xong thì ngẩn người, thời gian không còn nhiều? Chẳng lẽ nàng thực sự cho rằng hắn sẽ không cho nàng thuốc giải, cho nên không muốn trở về huyết giác?

“Thời gian không còn nhiều là ý gì? Cô nương bị bệnh sao? Bị bệnh thì phải đi khám đại phu nha!”

“Ta trúng độc rồi.” Điền Mật hạ mí mắt.

“Ai hạ độc cô nương? Sao hắn có thể làm như vậy?! Thật quá đáng!” Úy Trì Vô Tâm ra vẻ rất tức giận.

Trong lòng Điền Mật thầm nói, nam chủ, người cũng biết người quá đáng ư!

Tuy nhiên trên mặt giả bộ có chút tức giận, trừng mắt nhìn Úy Trì Vô Tâm: “Câm miệng! Không cho phép người nói hắn như vậy!”

“Nhưng hắn đã hạ độc cô nương.” Úy Trì Vô Tâm cảm thấy, mặc kệ thế nào, trong lòng Điền Mật ắt hẳn nên trách hắn. Nhưng hắn không ngờ, đôi mắt Huyết Sát đầy tình cảm, nàng nói: “Chỉ cần hắn muốn, cho dù muốn mạng của ta cũng được. Nếu không phải ta phản bội hắn, hắn sẽ không bị thương.”

“Đinh --- hảo cảm nam chủ +10, độ hảo cảm 60, kí chủ cố lên!”

Úy Trì Vô Tâm không lên tiếng, Điền Mật cũng không cần hắn phải nói gì, dù sao tâm tình của nàng đang rất tốt.

Điền Mật chia gà rừng làm hai phần, một nửa đưa cho Úy Trì Vô Tâm. Ăn gà rừng xong, Điền Mật đi vào xe ngựa ngủ, không quan tâm Úy Trì Vô Tâm sẽ ngủ ở đâu. Cũng may nàng đã chỉnh sửa xe ngựa, xe ngựa lại không nhỏ, mặc dù có hơi cứng, nhưng vẫn có thể coi như giường.

Hiện tại thời tiết hơi lạnh, nàng lại mua chăn, do đó không hề bị lạnh.

Ngày hôm sau, khi Điền Mật nhìn thấy Úy Trì Vô Tâm ngủ bên cạnh nàng, trên người hắn che chăn chung với nàng, Điền Mật lập tức hóa đá.

Rốt cuộc nàng ngủ say đến mức nào, ngay cả việc có người bên cạnh cũng không biết?

Kỳ thật Điền Mật ngủ say thế nào không quan trọng, chủ yếu là mấy ngày nay Ủy Trì Vô Tâm đã khôi phục công lực không ít. Đồng tác nhẹ một chút, thì Điền Mật không thể phát hiện.

Điền Mật lập tức dùng sức kéo chân về bên mình.

Ủy Trì Vô Tâm mơ màng mở mắt ra, sau đó nhếch môi cười với Điền Mật: “Cô nương, buổi sáng tốt lành!”

“Tại sao ngươi lại ở trên xe ngựa? Còn ngủ bên cạnh ta? Lại còn đắp chung chăn với ta.”

“Chuyện đó, chuyện đó.” Ủy Trì Vô Tâm ngồi dậy, có chút chột dạ.

“Tối hôm qua trời rất lạnh ~ ở ngoài không chịu nổi, cho nên vào trong.”

“Ra ngoài đánh xe!”

“A... a...” Ủy Trì Vô Tâm vội vàng đi ra ngoài, ở bên ngoài, đánh xe ngựa rồi đi.

“Đỉnh – hảo cảm nam chủ +5, độ hảo cảm 75, kí chủ cố lên!”

Khỏe miệng Ủy Trì Vô Tâm vẫn mang theo ý cười, ngay cả đáy mắt cũng không giấu được vui vẻ. Không phải là nụ cười mỉa hoặc thường ngày, cũng không phải nụ cười ngu ngốc. Mà là xuất phát từ trong lòng, tối hôm qua hẳn thật sự bị lạnh, cho nên chỉ đơn giản đi vào xe ngựa.

Nhìn thấy khuôn mặt Điền Mật lúc ngủ, khi đó hẳn đột nhiên cảm thấy trái tim mình, cũng yên tĩnh giống như nàng.

Sau đó nằm xuống bên cạnh Điền Mật, trong đầu lóe lên hình ảnh ánh mắt chân tình của nàng, khiến tim hẳn phải rung động.

Hắn kéo chăn Điền Mật, hai người dựa vào nhau thật gần, hẳn chạm rã giờ tay, ôm lấy eo Điền Mật.

Hắn giống như kẻ trộm được cá, cực kì cẩn thận.

Trong lòng có chút cảm giác thỏa mãn, mặc dù tính tình kì quái, nhưng Ủy Trì Vô Tâm chưa bao giờ đối xử tệ với người của mình. Hẳn muốn làm cái gì, nhất định sẽ làm được, ví như, hiện tại hẳn muốn ôm Điền Mật, cho nên hẳn liền ôm nàng.

Môi kéo lên, lộ ra nụ cười mãn nguyện, nhắm mắt lại, chậm rãi đi vào giấc ngủ.

“Đỉnh --- hảo cảm nam chủ +10, độ hảo cảm 70, kí chủ quá giỏi!” Tất nhiên, Điền Mật đang ngủ nên không nghe thấy.

Cho nên, khi nàng nghe độ hảo cảm là 75, có chút nghi vấn, 0051 giải thích cho nàng, nàng mới hiểu.

Trong lòng có chút vui mừng, xem ra, nàng không cần phải làm nhiệm vụ một lần nữa có phải không?

Hai người tiếp tục hành trình, dọc đường chỉ dừng một chút, bảy ngày sau, rốt cuộc cũng đến được Đại Lý, hảo cảm của nam chủ đạt đến 85.

Trong lúc Điền Mật cho rằng mọi chuyện hết sức thuận lợi, lại xảy ra một biến cố.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đề Là Của Ta (Nam Chủ Đề Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82: Công lực nam chủ tà giáo (hoàn)

Ủy Trì Vô Tâm nghe được một tin tức, đó chính là y tiên muốn thành thân, đối tượng không phải ai xa lạ, mà là đồ đệ của hắn, Bạch Dương!

Vì thế, Ủy Trì Vô Tâm khê cần môi, quyết định đi đến cướp Bạch Dương.

Thăm dò mấy ngày, ý tứ của Điền Mật cũng lộ ra, hẳn hiểu rõ trong lòng Điền Mật.

Cổ đại tam thế tứ thiếp là cực kì bình thường, cho nên hẳn cảm thấy cho dù có cưới Bạch Dương thì vẫn có thể lấy Điền Mật.

Dù sao độ hảo cảm 85 cũng không thể khiến Ủy Trì Vô Tâm một lòng một dạ với Điền Mật được.

Vì thế, khi Điền Mật biết Ủy Trì Vô Tâm muốn đi cướp Bạch Dương, thì hắn đã đi rồi.

Điền Mật âm thầm cắn răng, trong lòng tức giận không thôi!

Nàng thật sự không thích vị nam chủ này! Hết sức không thích đó!

Không được, nàng nhất định phải ngược nam chủ này.

Nếu như nàng chết, hắn không có được nàng, liệu có phải là kết cục tốt nhất?

Nàng bảo 0051 tung tin tức Ủy Trì Vô Tâm bị thương chưa hiện đang đến y cốc ra ngoài.

Lúc trước khi nàng ám sát Tư Mã Tinh Không, cách ăn mặc của nàng chính là y phục của huyết giáo. Dĩ nhiên người ta biết, kẻ ám sát Tư Mã Tinh Không chắc chắn là người của Ủy Trì Vô Tâm.

Những võ sĩ giang hồ nghe được tin tức, vội vàng chạy tới y cốc.

May mà y cốc cách Đại Lý không quá xa, Điền Mật tìm suốt năm ngày, lúc nàng đến vừa hay là ngày thành hôn của Bạch Dương và Trúc Du.

Nhưng nàng đã tới chậm một bước.

Trúc Du y thuật cao siêu, y độc vốn là chung gốc, cho nên độc của hắn tất nhiên không kém.

Vì thế khi Điền Mật đến được y cốc, liền thấy Bạch Dương mặc hi phục, không biết khăn voan và mũ phượng đã ở đâu, tóc rối tung, khuôn mặt đầy nước mắt che chở cho Ủy Trì Vô Tâm trúng độc ở sau lưng.

Trước mặt nàng ta là Trúc Du, vẻ mặt hẩn lạnh lẽo, nhưng trong lòng đau như tim bị xé thành từng mảnh.

Điền Mật dùng khinh công bay tới bên cạnh Ủy Trì Vô Tâm, đỡ hắn dậy: “Giáo chủ, ngài không sao chứ?”

Ủy Trì Vô Tâm không ngờ Điền Mật lại tới, nhưng hắn nhớ lại tâm ý của nàng đối với mình, vì vậy cũng hiểu lý do Điền Mật tới, vô cùng bình thường.

Hiện tại Điền Mật đã khôi phục vết thương, dẫn hắn rời khỏi y cốc cũng không khó.

Hôm nay là do hắn lỗ mãng, không làm rõ sự việc, đã xông vào y cốc, trúng độc của Trúc Du. Thủ hạ đi theo không một ai còn sống, tất cả đều bị trúng độc của Trúc Du rồi.

Bên kia, Bạch Dương cũng quen biết Điền Mật, thấy Điền Mật tới, Bạch Dương rất yên tâm. Nàng nhìn sư phụ của mình, ánh mắt cầu xin: “Sư phụ, người cho ta thuốc giải đi! Tinh tình Vô Tâm không xấu đâu.”

“Giáo chủ, ngài trúng độc sao?” Về mặt Điền Mật vô cùng lo lắng. Sau đó suy nghĩ, lấy giải độc hoàn ra cho Ủy Trì Vô Tâm ăn.

“Đây là giải dược thuộc hạ vô tình lấy được, có thể giải được tất cả loại độc trên thế gian. Giáo chủ yên tâm, thuộc hạ nhất định cứu giáo chủ rời khỏi đây.”

Đâu dễ dàng rời đi như vậy, sức lực của Điền Mật, cùng với đám nhân sĩ giang hồ, miễn cưỡng cũng chỉ mở ra một con đường máu.

Mặc dù Ủy Trì Vô Tâm đã ăn giải dược, nhưng vết thương của hắn không thể khôi phục liền được.

Khi Điền Mật dẫn Ủy Trì Vô Tâm rời khỏi y cốc, sức lực của Điền Mật đã cạn kiệt.

Bắn ra tín hiệu cho người huyết giáo, xong hai chân Điền Mật mềm nhũn, ngã xuống đất.

Cả người nàng đầy máu, có máu của người khác, cũng có của chính mình. Trên mặt cũng dính máu, tóc tai hỗn loạn, trên người không có chỗ nào là tốt đẹp cả.

Tay nắm kiếm run nhè nhẹ.

“Đinh --- hảo cảm nam chủ +10, độ hảo cảm 95, kí chủ cố lên!”

Ủy Trì Vô Tâm ôm Điền Mật vào trong lòng, sắc mặt cực kì căng thẳng. Hiện tại Điền Mật hít khí vào thì nhiều nhưng thở ra không bao nhiêu, thỉnh thoảng lại phun ra hai bụm máu.

“Không sao, không sao, người của chúng ta sẽ nhanh đến. Đến lúc đó, chờ vết thương của nàng tốt lên, chúng ta sẽ sống ở Đại Lý được không? Chẳng phải nàng rất thích Đại Lý sao. Chúng ta sẽ ở Đại Lý!” Lúc này Ủy Trì Vô Tâm cực kì sợ hãi, ánh mắt hẩn tập trung nhìn Điền Mật, sợ Điền Mật sẽ nhắm mắt, rồi không tỉnh lại nữa.

“Giáo chủ, sao chàng biết?” Điền Mật nói chuyện hết sức khó khăn, thật ra, ban đầu suy tính cứu hắn, rồi bị thương, sau khi cứu nam chủ ra, dùng khổ

nhục kể với hân, kiểm thêm điểm hảo cảm

Hiện tại độ hảo cảm thực sự đã được tăng lên, nhưng vẫn chưa đủ 100, nàng lại bị thương quá nặng rồi. Xem ra nàng không thể chinh phục thế giới này.

Vì không thể hoàn thành nhiệm vụ này, cho nên bây giờ đành cố gắng kiếm được bao nhiêu hay bấy nhiêu.

“Tất nhiên ta biết, bởi vì, ta là Tri Tín!”

Điền Mật tròn tròn mắt, nước mắt chảy xuống, nhìn Úy Tri Vô Tâm, trong mắt mang theo nồng đậm không nở.

Khỏe mắt Úy Tri Vô Tâm ửng đỏ rung rung, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt Điền Mật: “Không sao, nàng không cần phải nói, về sau nàng và ta có thể trò chuyện rất nhiều.”

Điền Mật chớp mắt mấy cái, cố gắng kéo khỏe môi lên, muốn cười với Úy Tri Vô Tâm. Nhưng nàng không biết, nàng như vậy càng khiến Úy Tri Vô Tâm thêm đau lòng.

Hân bắt đầu hối hận, vì sao bản thân lại chạy tới y cốc, nếu hân không đến y cốc, Điền Mật sẽ không vì cứu hân mà bị trọng thương.

Nhìn bốn phía, người huyết giáo chưa tới, bốn phía im ắng, hân có chút nóng lòng, Điền Mật bị thương nặng quá rồi.

Cho dù cầm được máu ở vết thương, nhưng vẫn có máu trào ra.

Hô hấp của Điền Mật càng ngày càng bất ổn, cảm giác rất giống với ngày trước khi nàng nằm ở trên bàn phẫu thuật.

Nàng cố gắng giơ tay, muốn sờ vào mặt Úy Tri Vô Tâm.

Nhưng tay giờ được phân nửa, lại vô lực buông xuống. Ánh mắt chậm rãi khép lại, dần dần không còn hô hấp.

Úy Tri Vô Tâm trừng mắt, rót cuộc nước mắt cũng rơi: “Đừng --- đừng mà ---”

Hân xoa mặt Điền Mật, sau đó ôm thân thể của nàng lắc lắc, giống như muốn lắc cho nàng tỉnh.

Nhưng Điền Mật trước sau vẫn nhắm chặt hai mắt, không mở ra được nữa.

Úy Tri Vô Tâm không khống chế được bật khóc.

“Đỉnh --- hảo cảm nam chủ +5, độ hảo cảm 100, nhiệm vụ hoàn thành!”

“Chuẩn bị thoát ly khỏi kí thể ---”

“5 --- 4 --- 3 --- 2 --- 1 ---”

Khi quay lại không gian màu trắng, Điền Mật hít thở từng ngum một.

Một lần nữa nếm trải mùi vị chết đi, thật sự không dễ chịu.

Cũng may là hoàn thành được nhiệm vụ, bằng không nàng thật sự chết tâm với nam chủ rồi!

“Nhiệm vụ hoàn thành độ 100, cho điểm nhiệm vụ 100. Đạt được 100 tích phân. Hoàn thành nguyện vọng kí thể, được 20 số liệu phân phối. Xin hỏi kí chủ, có muốn phân phối số liệu không?”

“Tại sao được nhiều điểm tích phân như vậy?” Điền Mật có chút kinh ngạc.

“Bởi vì độ khó nhiệm vụ không phù hợp với kí chủ, mà kí chủ lại có thể hoàn thành trong một tháng, cho nên được đánh giá cao!”

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đầu Là Của Ta (Nam Chủ Đầu Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 83: Công lược nam chủ tà giáo (ngoại truyện)

Điền Mật đã hiểu, gật đầu, bắt đầu suy nghĩ không biết phân phối 20 điểm kia ở đâu. Nếu bỏ 18 điểm vào hình dáng, thì đầy rồi.

Có nên để một cái viên mãn hay không nhỉ?

Điền Mật nghĩ nghĩ, cảm thấy không nên.

“5 vào hình dáng, 5 vào làn da. 5 điểm vào trí lực, 5 vào thể lực.”

Ghi vào tư liệu kí chủ:

Tên: Điền Mật

Giới tính: Nữ

Tuổi: 30

Cấp độ: 8

Hình dạng: 87 (điểm tối đa 100)

Làn da: 82 (điểm tối đa 100)

Trí lực: 75 (điểm tối đa 100)

Thể lực: 78 (điểm tối đa 100)

Mị lực: 74 (điểm tối đa 100)

Tình thông: bác sĩ ngoại khoa

Kỹ năng đặc biệt: ánh mắt thâm tình (sử dụng vĩnh viễn), tiểu thẹn thùng (sử dụng vĩnh viễn) hoa lê đẫm mưa (sử dụng vĩnh viễn) ách ngữ (sử dụng vĩnh viễn) quá mục bất vong (sử dụng vĩnh viễn)

Đạo cụ đặc biệt: không gian

Tích phân: 127

“Kí chủ cần nghỉ ngơi không?”

“Không, nhưng mà 0051, ngươi sẽ không xuất hiện trực trực nữa chứ?” Trong giọng nói Điền Mật chất chứa ý không tin tưởng.

“Ách, để bồi thường cho kí chủ, ta sẽ đưa kí chủ đến một thời gian cực kì tốt! Kí chủ yên tâm!”

“Được rồi, ta tin tưởng ngươi một lần nữa!”

“Được, đang tiếp thu nhiệm vụ -- nhiệm vụ tiếp thu thành công --- đang truyền tổng kí chủ ---”

“Truyền tổng thành công --- đang ghi nhận nội dung nhiệm vụ ---”

- - - - -

Khi người của huyết giáo tới, thì thấy Úy Trì Vô Tâm ôm Điền Mật ngồi dưới đất, hấn khóc như một đứa trẻ.

Úy Trì Vô Tâm bế Điền Mật về huyết giáo, cả quảng đường hấn đều ôm nàng, cho đến tận huyết giáo, hấn tự mình lau sạch sẽ cho nàng, thay quần áo, gọi đầu.

Sau đó hấn để Điền Mật nằm trong quan tài bằng ở dưới mật thất trong phòng hấn.

Những ngày sau đó, đa số thời gian đều ở trong mật thất với Điền Mật.

Hấn nhớ ra rất nhiều việc, ví dụ như, khi Điền Mật sáu tuổi lần đầu tiên hấn nhìn thấy Điền Mật. Lúc đó nụ cười của Điền Mật vô cùng hồn nhiên xinh đẹp. Vô cùng trong sáng. Khiến hấn không nhịn được muốn tới gần nàng, gần hơn chút nữa.

Khi đó hấn đối xử với Điền Mật rất tốt, có đồ ăn ngon, đều nghĩ tới Điền Mật đầu tiên, chơi cái gì, cũng nghĩ tới Điền Mật đầu tiên.

Mãi đến một ngày, Điền Mật nhìn thấy hấn, cung kính gọi hấn một tiếng thiếu chủ.

Hấn không tiếp tục đối xử đặc biệt với Điền Mật nữa, hấn thất vọng, đồ chơi mới của hấn, đã trở nên giống những người khác trong huyết giáo rồi.

Nhưng bây giờ nghĩ lại, hấn thật sự sai lầm, Điền Mật không thay đổi, nàng chỉ đem sự hồn nhiên của mình giấu đi.

Vì sao hắn không phát hiện ra? Vì sao trước kia hắn không biết?

Hắn thật sự hận chính mình, vì sao lại đi y cốc? Ngày đó ở lại Đại Lý với nàng thì tốt rồi! Nàng thích Đại Lý như thế mà.

Đều tại hắn! Cũng lạ, bọn người đó cũng được gọi là chính nghĩa chi sĩ ư!

Úy Trì Vô Tâm dùng thời gian năm năm, làm cho huyết giáo lớn mạnh. Nhưng hiện giờ huyết giáo hoàn toàn ẩn nấp chỗ tối, không phô trương như lúc trước nữa, càng khiến cho người ta sợ hãi.

Năm năm thời gian này, hắn tiêu diệt tất cả những môn phái đã xuất hiện trong y cốc ngày đó, thủ đoạn cực kì tàn nhẫn, đặc biệt là những người tự mình đi y cốc.

Mấy năm qua, lòng người trên giang hồ hoảng sợ, sợ hãi không biết tiếp theo sẽ đến môn phái nào.

Úy Trì Vô Tâm cũng muốn đi tìm Trúc Du, nhưng Trúc Du quá lợi hại rồi.

Không chỉ rải độc khắp bốn phía y cốc, còn dùng trận pháp. Người huyết giáo không xông vào được.

Úy Trì Vô Tâm vẫn bố trí người bên ngoài y cốc ôm cây đợi thỏ.

Ai ngờ ròng rã năm năm, Trúc Du không hề ra ngoài.

Úy Trì Vô Tâm đi đến quan tài bằng bên cạnh, nhìn dung nhan mỹ lệ của nàng, giống như chi nữ thiếp đi.

Hắn giờ tay khẽ vuốt mặt Điền Mật: “Mật Nhi, có phải nàng đang trách ta hay không? Trách ta không bồi nàng? Hiện giờ trừ tên Trúc Du kia làm rùa đen không dám xuất đầu lộ diện, những kẻ tổn thương nàng, ta đã tiễn bọn họ xuống suối vàng hết rồi. Hiện tại, chỉ còn mình ta. Nàng chờ, ta tới đây, tới nhận lỗi với nàng.”

Mười năm trước hắn đã chuẩn bị mộ, ngay tại Đại Lý.

Hắn cố ý sai người làm hòm bằng lớn một chút, như vậy, hai bọn họ mới nằm xuống được.

Hắn ở bên cạnh Điền Mật, ôm nàng vào lòng, bảo người ta đóng kín hòm bằng.

Từ nay về sau, hắn và nàng, cùng nhau yên giấc ngàn thu.

- ----

Trong y cốc

Sau khi Điền Mật mang Úy Trì Vô Tâm rời đi, không ít nhân sĩ giang hồ bị thương.

Hôn lễ bị hủy, Trúc Du rất tức giận. Nhưng hắn không tài nào trách mắng Bạch Dương được.

Thay lại thường phục, Trúc Du nhìn vẻ mặt Bạch Dương có chút do dự, Trúc Du nhíu mày, cố gắng kìm chế đau khổ mở miệng nói: “Nếu nàng muốn đi, ta sẽ không ngăn cản.”

“Sư phụ, chàng muốn đuổi ta đi đâu?” Bạch Dương không dám tin, nàng chỉ đang do dự không biết giải thích với sư phụ thế nào, sư phụ lại đuổi nàng đi? Hôm nay rốt cuộc vì sao hắn muốn thành thân với nàng?

“Không có, ta chỉ nói, nếu như nàng muốn. Úy Trì Vô Tâm hắn là chưa đi xa.”

“Ta không muốn! Vô Tâm được Huyết Sát chủ cứu đi, cũng đã được giải độc. Ta không còn lý do gì nữa! Vì sao ta lại muốn đi chứ?” Trong mắt Bạch Dương có lệ, vô cùng ủy khuất.

Trúc Du thở dài, xoay người ôm Bạch Dương vào lòng.

“Hôm nay hôn lễ bị phá, mấy ngày nữa, chúng ta tiếp tục làm hôn lễ. Chỉ sợ lần này, chỉ có hai người chúng ta rồi. Nàng có để ý không?” Trong lòng hắn rõ ràng, ánh mắt Úy Trì Vô Tâm nhìn Điền Mật, hắn liền biết, Điền Mật là người trong lòng của Úy Trì Vô Tâm.

Vết thương của Điền Mật, hắn liếc mắt một cái cũng biết, bị thương rất nghiêm trọng. Lại mang theo Úy Trì Vô Tâm đi quãng đường xa, chắc hắn sẽ chết.

Úy Trì Vô Tâm có thù tất báo, tuyệt đối không bỏ qua cho mọi người có mặt hôm nay.

Vì sự an toàn của Bạch Dương, hiện tại xem ra, hắn chỉ có thể dẫn theo Bạch Dương chính thức ẩn cư.

Bạch Dương gạt đầu, nhẹ nhàng “Ừm” một tiếng.

Ban đầu khi nghe sư phụ nói muốn cưới nàng, nàng có chút mâu thuẫn, nhưng sau đó nàng nghĩ thông suốt rồi. Nàng và Úy Trì Vô Tâm không thích hợp, ngày thường nàng không nỡ giẫm chết con kiến. Nhưng Úy Trì Vô Tâm là giáo chủ tà giáo giết người không chớp mắt, cho dù nàng tin tưởng bản chất hắn không xấu xa. Nhưng khi ở huyết giáo nàng đã khuyên giải hắn giải tán huyết giáo, Úy Trì Vô Tâm không chịu nghe. Nàng đành phải rời đi.

Từ khi nàng hiểu chuyện đi theo sư phụ, sư phụ đối xử với nàng cực kì tốt. Nàng thật sự không thể tin rằng, trên đời ngoại trừ sư phụ, còn có nam nhân kia đối với nàng tốt như vậy. Cho nên cảm thấy, gả cho sư phụ, có lẽ không phải chuyện khó chấp nhận.

Năm ngày sau, bọn họ tổ chức hôn lễ, chỉ có hai người, không có báai cao đường, chỉ có báai thiên địa và phu thê giao báai.

Hai người cả đời không rời y cốc.

Về sau, hai đứa trẻ đời sau trưởng thành, vô cùng tò mò với thế giới bên ngoài.

Trúc Du bắt đắai đi, đành truyền thụ bản lĩnh cho bọn họ, để bọn họ có khả năng tự báai vệ mình, có thể đi lại bên ngoài.

Cả đời này, Báai Dương đượai Trúc Du che chở, nàng vô cùng hạnh phúc.

Bạn đượai đượai *Các Nam Chính Đều Là Của Ta (Nam Chủ Đều Là Của Ta!)* đượai tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Công lược nam chủ #39;#39;Thúc thúc#39;#39; (1)

Điền Mật vừa tiếp thu nội dung truyện cùng ký ức, đã vô cùng khiếp sợ.

0051, quả thực người cho ta đến vào khoảng thời gian cực kỳ tốt, hiện tại nam chủ và nữ chủ còn chưa quen biết nhau. Thế nhưng, bây giờ thân phận của ta là cái gì! Người nói cho ta biết!

Cháu gái của nam chủ, Ông trời ơi! Người bảo ta làm thế nào để công lược đây?

""Kí chủ, việc này, người và nam chủ cũng không phải là ruột thịt mà ~~""

""Chú nuôi cũng là chú nha!""

""Kí chủ! ta tin tưởng người! Kí chủ nỗ lực lên nha!"" sau khi 0051 nói xong, bắt đầu giả chết, mặc kệ Điền Mật dùng cách gì gọi nó, nó cũng không trả lời.

Cuối cùng, Điền Mật chỉ có thể hậm hực đi ngủ.

Hiện tại kí thể mới mười bảy tuổi, là học sinh lớp mười một.

Như đã nói, nam chủ là chú nuôi của kí thể.

Hai mươi năm trước, bà nội kế của Điền Mật dẫn theo nam chủ Quý Quân Ngôn mới bảy tuổi gả vào Điền gia.

Điền gia chỉ có một người con trai, ông nội Điền Mật mặc dù thích bà nội kế, nhưng vẫn nghĩ cho cha Điền Mật, nên không sinh thêm con.

Tiếc rằng, khi Điền Mật ba tuổi, ba mẹ Điền đi hưởng tuần trăng mật lần nữa, thì không may gặp phải tai nạn máy bay.

Lúc đó ông nội Điền Mật muốn sinh thêm con nối dòng thì cũng không thể đượai nữa.

Quý Quân Ngôn lớn hơn Điền Mật mười một tuổi, trong cốt truyện, lợi thế lớn nhất của Điền Mật chính là Quý Quân Ngôn rất thích cô cháu gái này. Đối xử với cô không khác gì con gái ruột, ngay cả sau đó nam chủ kết hôn với nữ chủ, Điền Mật vẫn đặc biệt quan trọng.

Đây là một câu chuyện về tình yêu và hôn nhân, ban đầu Quý Quân Ngôn không có ý định kết hôn, nhưng đến ba mươi tuổi vẫn bị bà nội kế của Điền Mật thúc dục chuyện cưới xin. Còn không ngừng sắp xếp xem mặt hẹn hò cho hắn.

Nữ chủ Tôn Ngọc là gái ế hơn ba mươi tuổi, hoàn cảnh gia đình khá bình thường, đáng đắai không tệ, chỉ là trước kia không may, hẹn hò yêu đương tám năm trời, kết quả thất bại bởi tiểu tam. Cuối cùng cũng phải chấp nhận đi xem mắt.

Trong một lần Tôn Ngọc đi xem mắt, đã gặp Quý Quân Ngôn. Quý Quân Ngôn không thích tham gia những cuộc hẹn hò xem mặt như vậy, nên chỉ ngồi nói qua loa cho xong.

Đối tượng xem mắt của Tôn Ngọc yêu cầu sống chung trước khi kết hôn, Tôn Ngọc chấp nhận. Vì vậy, đối tượng hẹn hò của cô nói cô là gái già còn trinh, Tôn Ngọc tức giận, hất ly cà phê của mình vào mặt đối tượng của cô.

Quý Quân Ngôn cảm thấy Tôn Ngọc cũng giống hán, vì vậy hán đã đề nghị kết hôn cùng cô.

Trong lúc kích động Tôn Ngọc đã đồng ý, đến lúc phản ứng kịp thì hai người đã lấy xong giấy đăng ký kết hôn rồi.

Sau khi kết hôn tình cảm của hai người có nhiều lúc thăng trầm, dù các loại tình huống, cuối cùng yêu nhau, HE.

Nơi này kí thế Điền Mật cũng không phát sinh chuyện gì lớn, cô cũng lắm được coi là một nhân vật quan trọng trong lòng nam chính.

Trong cốt truyện, Điền Mật là một cô cháu gái nhỏ yếu đuối, từ nhỏ rất y lại vào Quý Quân Ngôn.

Sau đó, cô yêu Quý Quân Ngôn, nhưng không dám bày tỏ, chỉ âm thầm dõi theo Quý Quân Ngôn, cố gắng trở thành một cô cháu gái ngoan.

Cuối cùng, cô được gả cho một người đàn ông môn đăng hộ đối do gia đình lựa chọn, hai người cũng không yêu thương đối phương, cả đời tôn trọng nhau như khách.

Tâm nguyện của kí thế là, hy vọng có thể ở bên cạnh Quý Quân Ngôn, cho dù chỉ là một ngày cũng được.

Điền Mật tỏ ý, kí thế, người yên tâm, miễn là ta có thể thành công công lược nam chủ.

""Điền Điền, tỉnh dậy đi, muộn giờ đến trường rồi!"" Giọng nói của một người đàn ông, trầm thấp mang theo cung chiều, cực kỳ dễ nghe.

Điền Mật mơ mơ màng màng mở mắt, nhìn thấy khuôn mặt của một người đàn ông vô cùng anh tuấn. Khoảng cách giữa hai người rất gần, hai tay của hán vẫn còn đang giữ khuôn mặt cô.

Thấy cô tỉnh, hán nhìn cô cười cười, sau đó đưa tay kéo cô ngồi dậy: ""Nhóc con lười biếng, dậy đi, buổi tối nhắc cháu đi ngủ sớm, cháu hết lần này đến lần khác đều không nghe.""

Điền Mật chớp chớp mi mắt, cố gắng để cho bản thân tỉnh táo một chút, nhìn người đàn ông trước mặt, rồi nhào vào lòng của hán: ""Chú à ~ cháu còn muốn ngủ tiếp ~"" không sai, người đàn ông trước mặt chính là nam chủ tiếng tăm lừng lẫy của chúng ta Quý Quân Ngôn.

Trong thấy đáng vẻ mềm mại ngọt ngào của Điền Mật, Quý Quân Ngôn cảm giác trái tim mình mềm nhũn. Buồn cười lắc đầu, nếu để người ngoài nhìn thấy vị chủ tịch tập đoàn An Dương luôn lạnh lùng lại có thể dịu dàng đến vậy, nhất định sẽ không tin vào con mắt của mình.

Từ khi Quý Quân Ngôn lên đại học, đã dọn ra ở riêng.

Một năm trước, Điền Mật không muốn ở trong ký túc xá của trường, lại ngại nhà cách trường khá xa, bèn tới nhà Quý Quân Ngôn sống.

Quý Quân Ngôn từ nhỏ đã rất cung chiều cô, dĩ nhiên là để cô tùy ý.

Tập đoàn An Dương là sản nghiệp của Điền gia, ba Điền qua đời, về sau sản nghiệp Điền gia dĩ nhiên thuộc về Điền Mật, về điểm này, ông nội Điền Mật đã nói qua.

Quý Quân Ngôn là người tài giỏi, hán sớm có khả năng tự mở công ty, nhưng ông nội Điền muốn hán ở lại trông coi tập đoàn An Dương cho đến khi Điền Mật có khả năng kế thừa tập đoàn.

Theo lý mà nói, hán cùng Điền Mật không có quan hệ huyết thống, không cần phải tốt như vậy.

Nhưng hán cũng rất thích Điền Mật, cô nhóc từ nhỏ đã dính lấy hán, luôn đi theo sau hán gọi hán là chú.

Trong cốt truyện, cuối cùng Điền Mật cũng chia một nửa cổ phần của tập đoàn An Dương cho Quý Quân Ngôn.

""0051, độ hảo cảm của nam chủ hiện tại là bao nhiêu?""

""Kí chủ, độ hảo cảm của nam chủ là 85 điểm.""

""Cao như vậy sao?""

""Kí chủ, vì nam chủ coi người như con gái hán vậy đó ~"" Mặc dù sau khi nói ra lời này, 0051 rất sợ Điền Mật sẽ tức giận, thế nhưng nó vẫn phải nói cho Điền Mật biết, vì sợ cô muốn nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ, mà làm việc bốc đồng.

""Cho nên ta muốn hỏi người! Như vậy thì làm sao ta công lược được nam chủ! Người cho ta thân phận như vậy! Người có bản lĩnh thì đến công lược cho ta xem!"" Quả nhiên, Điền Mật vừa nghe nam chủ coi mình như con gái, cũng có chút bực mình. Như vậy muốn mình công lược thế nào đây! Nếu như được đổi thân phận khác thì tốt!

""Kí chủ, nếu như đổi một thân phận khác, lấy tính cách của nam chủ, nói không chừng, ngay cả cơ hội công lược người cũng không có."" 0051 tiếp tục

khuyên nhủ Điền Mật.

Điền Mật không để ý đến 0051 nữa, quyết định đi một bước nhìn một bước.

Điền Mật nằm trong lòng Quý Quân Ngôn nhắm mắt ngủ tiếp, Quý Quân Ngôn thấy cô tiếp tục ngủ, không còn cách nào, đành ôm cô vào nhà vệ sinh.

Quý Quân Ngôn vừa đứng dậy, Điền Mật lập tức mở mắt, theo phản xạ ôm lấy cổ Quý Quân Ngôn nói: "Chú."

Quý Quân Ngôn bế Điền Mật vào toilet, sau đó thả cô đứng ngay ngắn trên nền nhà, đưa tay xoa xoa tóc cô: "Ngoan ngoan đi đánh răng rửa mặt, chú để đồng phục của cháu ở trên giường, lát nữa mặc vào. Sau đó ra ăn sáng, nghe chưa?"

Nhìn Điền Mật ngoan ngoãn gật đầu, Quý Quân Ngôn hài lòng cười cười, sau đó hôn lên trán Điền Mật, rồi xoay người bước ra khỏi toilet.

Điền Mật quay lại nhìn mình trong gương. Trong khoảnh khắc, đến cô cũng không nhận ra chính mình rồi.

Bởi vì cô thêm điểm tích phân vào hình dáng và làn da, cho nên hình dáng và làn da của cô dĩ nhiên là tốt hơn không ít.

Cơ thể của kí thể khá tốt, khuôn mặt xinh đẹp giống như búp bê, đôi mắt to, khi chăm chú nhìn sẽ khiến người ta cảm thấy vô cùng đáng yêu. Cũng vì cô mới mười bảy tuổi, nên trên khuôn mặt vẫn còn có chút non nớt, nhưng vóc người thì lại không tệ, chỗ nào có đều có. Da cô trắng mịn, giống như chỉ cần véo nhẹ một cái là có thể bóp ra nước, nhưng không tạo cho người ta cảm giác nhột nhột.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đề Là Của Ta (Nam Chủ Đề Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 85: Công lược nam chủ ‘thúc thúc’ (2)

Cô giờ tay xoa bóp khuôn mặt mình, sau đó cười cười, lộ ra nụ cười cực kì ngọt ngào đáng yêu. Thiếu chút nữa cười đến phát ngốc.

Có thể bởi vì nhìn cô từ nhỏ đến lớn, cho nên Quý Quân Ngôn hoàn toàn không để ý, cô đã trở thành một thiếu nữ rồi.

Cô buộc tóc thành một cục trên đầu, đánh răng rửa mặt, thay đồng phục mà Quý Quân Ngôn chuẩn bị cho mình.

Khi đến phòng ăn, Quý Quân Ngôn vừa làm bữa sáng xong. Nhìn thấy Điền Mật đi xuống, hắn cười cười nhìn Điền Mật: "Ngày hôm qua, chẳng phải cháu nói mỗi ngày ăn cùng một loại món ăn đã sớm chán ngấy, hôm nay chú đổi khẩu vị cho..."

Điền Mật đi đến trước bàn, nhìn Quý Quân Ngôn cô cười toe toét, lộ ra hàm răng và má lúm đồng tiền: "Chỉ cần là chú làm, cháu đều thích!"

"Sẽ lừa chú nờ mũi mất thôi!" Quý Quân Ngôn đối xử với Điền Mật, chính là cực kì yêu thích, giờ tay chọc chọc vào trán Điền Mật, sau đó giúp cô kéo ghế, để cô ngồi xuống ăn sáng.

Ăn sáng xong, Quý Quân Ngôn tự mình chở Điền Mật tới trường trung học Thịnh Âm, sau đó mới đi làm.

Lại trở thành học sinh trung học, Điền Mật rất thích ứng. Học chung một chỗ với bạn bè thân thiết của kí thể, sống lại thời trung học không có gì xấu cả.

Buổi chiều tan học, Quý Quân Ngôn tới đón cô. Hiện tại Quý Quân Ngôn, lịch trình hằng ngày là công ty trường học về nhà. Thịnh thoảng ra ngoài xã hội giao thiệp.

Hắn cực kì phù hợp với vị trí chủ, thậm chí cũng không giống chủ, mà là ba ba.

Điền Mật ngồi ở ghế sau, nhìn Quý Quân Ngôn đang tập trung lái xe, hết sức buồn rầu, nam chủ này, rốt cuộc là phải công lược như thế nào đây?

Quý Quân Ngôn nhìn qua kính chiếu hậu quan sát cô, cảm thấy vẻ mặt suy tư của Điền Mật cũng rất đáng yêu, cô nhìn hắn chăm chú không chớp mắt, hắn ho nhẹ một tiếng: "Điền Điền, hôm nay ở trường xảy ra chuyện gì đặc biệt sao?"

"Hả?" Xảy ra chuyện gì đặc biệt? Hình như, học trường tỏ lộ với cô cũng là chuyện đặc biệt nha: "Hôm nay học trường tỏ lộ với cháu, chuyện này có được xem là chuyện đặc biệt không?"

Quý Quân Ngôn ngẩn người, sau đó cười nói: "Cái này không đặc biệt, bộ dạng Điền Điền nhà chúng ta xinh đẹp như vậy, nam sinh thích cháu cũng là bình thường thôi!"

Điền Mật bủn rủn, vẻ mặt không vui. Nhìn một cái, nhìn hai cái, bộ dáng của nam hủ không khác gì cha cô! Công lược thế nào chứ?

Nhìn thấy Điền Mật không vui, Quý Quân Ngôn không biết bản thân có nói sai gì không, cảm thấy tâm tư thiếu nữ không dễ dàng đoán được: "Nói đi

nói lại, Diên Diên nhà chúng ta cũng đã mười bảy tuổi rồi, Diên Diên thích người đàn ông như thế nào? Nói cho chú nghe một chút, chú tham khảo giúp cháu. Nếu như thích hợp, chỉ cần không ảnh hưởng đến kết quả học tập, chú tuyệt đối không phản đối Diên Diên yêu đương.”

Diên Mật hít sâu một hơi, cố gắng kiềm chế cảm xúc của chính mình, sau đó mở hai mắt ngây thơ nói: “Ừm, cũng không biết mẫu người lý tưởng như thế nào, nhưng cháu muốn tìm một người giống như thút, đối xử với cháu thật tốt.” Nói xong, nhìn Quý Quân Ngôn cười tít cả mắt.

Quý Quân Ngôn cười cười, trong lòng suy nghĩ, bạn trai sau này của Diên Mật, nhất định phải đối xử tốt với Diên Mật. Hắn mới yên tâm giao Diên Mật cho người đó.

Vốn là không nghĩ tới chuyện Diên Mật có bạn trai, kết quả Diên Mật vừa nhắc đến. Quý Quân Ngôn mới giật mình phát hiện, bé con nhà hắn, đã trở thành thiếu nữ, đã có thiếu nam yêu thích cô.

Nghĩ như vậy, trong lòng Quý Quân Ngôn nảy sinh một chút không muốn. Trong lòng lo lắng đủ điều, lo lắng bạn trai sau này của Diên Mật sẽ đối xử với cô không tốt, sẽ phản bội cô, khi quen cô, đồng thời quen thêm cô gái khác.

Đột nhiên hắn cảm thấy có chút phiền muộn, bằng không, không nên để Diên Mật có bạn trai? Ừm, tạm thời không nên để cô có bạn trai thì tốt hơn.

Quý Quân Ngôn lại ngược mắt lên, qua kính chiếu hậu nhìn Diên Mật, đúng lúc này Diên Mật đang cúi đầu suy nghĩ, không có tâm tư đối diện với hắn. Quý Quân Ngôn nghĩ nghĩ, cuối cùng không mở miệng, im lặng lái xe.

Đến khi về nhà, Diên Mật ôm túi sách trở về phòng. Quý Quân Ngôn nhìn cô, hơi há miệng, muốn nói lại thôi, tất nhiên, Diên Mật không nhìn thấy.

Quý Quân Ngôn cười ngượng ngùng, xoa người vào phòng bếp, chuẩn bị bữa tối cho hai người.

Trước tiên Diên Mật làm hết bài tập về nhà, cô đã từng học đại học, bài tập lớp 11 đối với cô hết sức dễ dàng.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đề Là Của Ta (Nam Chủ Đề Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Công lược nam chủ ‘thúc thúc’ (3)

Làm bài tập xong, Quý Quân Ngôn cũng nấu cơm xong.

Đến phòng Diên Mật gọi một tiếng.

Tài nghệ nấu nướng của Quý Quân Ngôn rất tốt, đầy đủ sắc hương vị.

Diên Mật ăn liền hai bát cơm, sau đó mới buông đũa.

Cơm nước xong, Diên Mật nhận lấy công việc rửa bát vào mình.

Quý Quân Ngôn cười, nhẹ nhàng xoa tóc cô: “Diên Diên nhà ta trưởng thành rồi, biết phụ giúp chú làm việc nhà!”

Diên Mật hất cằm: “Cháu trưởng thành lâu rồi!”

“Đinh --- hảo cảm nam chủ +5, độ hảo cảm 90, kí chủ cố lên!”

Diên Mật đi vào phòng bếp rửa chén, còn Quý Quân Ngôn đi đến phòng sách xử lý tài liệu.

Rửa chén đũa xong, Diên Mật ôm một quyển sách đến phòng của Quý Quân Ngôn, lấy gối đặt bên chân Quý Quân Ngôn, yên ổn ngồi trên gối, dựa vào Quý Quân Ngôn bắt đầu đọc sách.

Quý Quân Ngôn cúi đầu nhìn cô một cái, về mặt đây cung chiều cười cười.

Khi Quý Quân Ngôn xử lý công việc xong, liền thấy Diên Mật dựa vào chân hắn ngủ thiếp đi.

Cúi người bế Diên Mật về phòng.

Vừa mới đặt Diên Mật xuống giường, Diên Mật lập tức thức dậy.

Quý Quân Ngôn cười với Diên Mật: “Diên Diên ngủ sớm đi, chú ra ngoài trước.”

Nhìn thấy Quý Quân Ngôn muốn rời đi, tất nhiên Diên Mật không dễ dàng thả hắn đi như vậy. Bịu môi nói: “Không được, chú ngủ cùng cháu đi!”

Quý Quân Ngôn giật mình, lập tức có chút bất đắc dĩ: “Điền Điền, cháu mười bảy tuổi rồi, là thiếu nữ, không thể ngủ cùng chú được.”

“Cháu không nghe! Cháu muốn ngủ cùng chú! Bằng không cháu không để ý tới chú nữa đâu!” Nói xong, lập tức gạt tay hấn ra, nằm xuống giường, sau đó lấy chăn che đầu lại.

Được rồi, Quý Quân Ngôn sợ nhất chính là Điền Mật không để ý tới hấn.

Hấn đành lắc đầu, đi đến bên cạnh Điền Mật nằm xuống, kéo chăn che thân mình, giờ tay ôm Điền Mật: “Được được, chú ngủ với cháu.”

Lúc này Điền Mật mới lộ ra khuôn mặt tươi cười, tựa đầu lên cánh tay Quý Quân Ngôn, sau đó bàn tay ôm chặt eo Quý Quân Ngôn.

Thật ra khi mười lăm tuổi, tình cảm của Điền Mật đối với Quý Quân Ngôn có chút ngân thờ, cô ở chung với Quý Quân Ngôn rất lâu. Các bạn học trong trường, cho dù là hot boy, cũng không thể so sánh với vẻ đẹp của Quý Quân Ngôn.

Thời gian cô trưởng thành thành thiếu nữ luôn luôn nhạy cảm với tình yêu, dĩ nhiên cô hiểu tình cảm của mình đối với chú, lúc đó cô rất vui nhưng lại càng sợ hãi hơn. Muốn rời xa, nhưng không nhận được càng tiến đến gần.

Cho nên dù ở chung nhà với Quý Quân Ngôn, cô vẫn cố gắng giữ khoảng cách với hấn. Do đó chuyện chung giường chung gối với Quý Quân Ngôn, đã là kỉ ức thật lâu về trước.

Mặc dù bình thường Quý Quân Ngôn hay ôm Điền Mật, hôn trán cô, nhưng không bao giờ thân mật giống hiện tại.

Có một người làm gối ôm, Điền Mật ngủ rất ngon, một đêm không mơ mộng.

Ngày hôm sau, khi Điền Mật tỉnh dậy, Quý Quân Ngôn đã rời đi.

Cô chống người ngồi dậy, dụi dụi mắt, nhìn đồng hồ báo thức đầu giường, 8 giờ rưỡi.

Hôm nay là thứ bảy, Điền Mật không cần phải đến trường, cho nên Quý Quân Ngôn không gọi cô dậy. Đánh răng rửa mặt xong, đi ra phòng ăn.

Trên bàn để sẵn một phần ăn, còn có tờ giấy, trên đó viết: Điền Điền, ngoan ngoãn ăn sáng, trưa chú cho người đến đưa com, buổi tối chú về nhà ăn com với cháu.

Điền Mật bĩu môi, lập tức gọi điện thoại cho Quý Quân Ngôn.

Lúc này Quý Quân Ngôn đang họp, thấy Điền Mật gọi. Hấn liền ra hiệu cho nhân viên đừng nói chuyện, hấn nghe điện thoại: “Điền Điền, có chuyện gì không?”

Nhân viên biết Quý Quân Ngôn đối xử rất dịu dàng với cháu gái, bọn họ đã sớm có thói quen rồi.

Quý Quân Ngôn đối với mọi người đều lạnh lùng. Chỉ có duy nhất Điền Mật là không giống, nuôi cháu gái cũng y hệt nuôi con gái vậy.

“Chú, buổi trưa không còn bảo người đưa com tới đâu, buổi tối cũng không cần chú ăn com với cháu.” Điền Mật vừa ăn vừa nói.

Hiện tại, độ hảo cảm là 90, cô phải làm cho Quý Quân Ngôn cảm thấy sợ hãi, sau đó để cho hấn biết, cô không chỉ đơn giản là cháu gái của hấn.

“Vi sao? Cháu về nhà ông nội sao?” Quý Quân Ngôn cảm thấy rất kì lạ, dù sao, bình thường cuối tuần đều như vậy, trừ khi Điền Mật về nhà ông nội.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đề Là Của Ta (Nam Chủ Đề Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 87: Công lược nam chủ ‘thúc thúc’ (4)

“Không phải nha ~” Điền Mật uống một ngụm sữa đậu nành: “Cháu có hẹn với bạn, đến công viên giải trí chơi, đi cùng với cả học trưởng lớp mười hai hôm qua bày tỏ với cháu nữa, cháu cảm thấy, hấn cũng không tệ, mặc dù không đẹp trai bằng chú, nhưng nhìn chung cũng anh tuấn nha. Uhm, vậy nha chú, cháu không quấy rầy chú làm việc nữa, bye bye.” Sau đó cô cũng không đợi Quý Quân Ngôn đồng ý mà cúp máy luôn.

Cô thực sự đã hẹn bạn đi khu vui chơi, còn có cả vị học trưởng hôm qua bày tỏ với cô đi cùng.

Ban đầu cô không có ý định báo trước cho Quý Quân Ngôn. Hiện tại độ hảo cảm của nam chủ đã lên đến 90 điểm rồi, cô cho rằng Quý Quân Ngôn đối với cô chắc chắn phải có một chút cảm xúc khác.

Chỉ cần độ hảo cảm lên đến 95, cô sẽ bày tỏ tình cảm với Quý Quân Ngôn, đến lúc đó chẳng phải là làm ít ăn nhiều sao!?

Ăn sáng xong, cô thay một chiếc áo CropTop trắng ngắn tay, khi giờ tay, sẽ dễ lộ rốn xinh đẹp và eo thon nhỏ.

Quần jean ôm sát người và giày vải.

Tóc buộc cao đuôi ngựa, trông trẻ trung xinh đẹp.

Trên lưng khoác thêm một cái balo nhỏ màu hồng nhạt, sau đó đi ra cửa.

Cô chưa từng đi công viên giải trí, cho nên nhiệm vụ gì gì đó, tạm thời vứt ra sau đầu.

Lúc cô ngồi taxi đến công viên giải trí, thì ở đó đã có ba nam hai nữ đang đứng chờ cô, thấy cô tới, một trong hai nữ sinh giờ tay và vẫy tay với cô, để cô biết họ đang đứng ở đó.

Điền Mật chạy đến trước mặt họ: "Xin lỗi nhé, mọi người chờ mình lâu chưa?"

"Không đâu, bọn mình cũng vừa mới đến thôi." Người nói chuyện chính là vị học trưởng đã tỏ tình với cô, Lâm Hạo, hẳn là hotboy của trường cấp ba và còn là anh họ của bạn thân cô, Lâm Tuyết Nhi.

Lâm Tuyết Nhi liếc nhìn anh họ của mình, rõ ràng bọn họ đã đợi gần một tiếng đồng hồ rồi, còn nói vừa mới đến. Nhưng cô cũng không vạch trần anh họ nhà mình.

Lâm Tuyết Nhi cầm tay Điền Mật, để cô đứng gần Lâm Hạo một chút: "Đi thôi, về đã mua xong rồi, vào thôi."

Mọi người gật đầu, cùng nhau đi vào.

Điền Mật chỉ quen Lâm Tuyết Nhi và Lâm Hạo, ba người kia nghe nói là bạn cấp hai của Lâm Tuyết Nhi cùng Lâm Hạo. Ban đầu Lâm Tuyết Nhi học cùng với Lâm Hạo, nhưng do nhỏ tuổi, nên cô đã bị rớt một lớp.

Vừa vào đến công viên, Điền Mật đã cực kỳ hưng phấn, cái gì cũng muốn thử một chút.

Cô rất can đảm, một số trò chơi tương đối mạo hiểm, mấy nữ sinh không dám chơi thì Điền Mật lại kiên quyết kéo mấy tên nam sinh đi chơi cùng cô. Lâm Hạo thích Điền Mật, nên cam tâm tình nguyện theo cô chơi. Nhưng chỉ vài trò "Tàu lượn siêu tốc", "Đĩa bay" mấy nam sinh đã có chút không chịu nổi, còn Điền Mật vẫn vô cùng hưng phấn.

Tuy nhiên, nhìn mấy nam sinh mặt tái xanh đang nôn phía sau, Điền Mật đành đồng ý cùng mọi người tìm chỗ ngồi nghỉ ngơi một lát.

Điền Mật cảm thấy công viên giải trí đúng là nơi xả stress cực tốt, nếu sau này vẫn còn xuyên đến hiện đại, có cái gì không vui, cô có thể đến nơi đây để phát tiết. Thật là quá tốt!

Quý Quân Ngôn không vui vẻ như Điền Mật, ngày hôm qua, ban đầu định khuyên nhủ Điền Mật, không muốn cô yêu đương sớm như vậy. Cuối cùng ngày hôm nay, Điền Mật đã đi chơi cùng học trưởng tỏ tình với cô, mặc dù còn có những người khác. Nhưng Quý Quân Ngôn vẫn lo lắng, hẳn không có cách nào tập trung vào cuộc họp, trong đầu chỉ có Điền Mật, không biết cô có bị những nam sinh đó lợi dụng, hôm nay Điền Mật có nghe lời không, hay mặc hờ hạng.

Hắn lúc thì nhìn điện thoại, lúc thì nhìn đồng hồ một chút.

Tự an ủi lòng mình, Điền Mật lớn rồi, cần không gian riêng tư, hẳn không nên nghiêm khắc với cô như vậy.

Cố gắng nhịn đến ba giờ chiều, Quý Quân Ngôn không có cách nào để tập trung làm việc, thực sự cũng không thể nhịn được thêm, đành gọi điện thoại cho Điền Mật.

Lúc đó, Điền Mật đang cùng những người khác tham quan nhà ma, cô thích thú quan sát những người giả ma, giả quỷ trong này. Tình thoảng lại có tiếng hét chói tai bên cạnh, lúc này Lâm Tuyết Nhi rất sợ hãi ôm chặt cánh tay Lâm Hạo. Lâm Hạo còn muốn trong nhà ma lấy lại cho mình chút mặt mũi, cố gắng bảo vệ Điền Mật thật tốt, kết quả Điền Mật một chút cũng không sợ, điều này khiến cho Lâm Hạo có phần nản lòng.

Âm thanh trong nhà ma rất lớn, điện thoại của Điền Mật lại để trong balo sau lưng, nên khi có cuộc gọi đến, hoàn toàn không có cảm giác, căn bản Điền Mật cũng không nghe thấy chuông điện thoại.

Cuộc gọi đến của Quý Quân Ngôn, dĩ nhiên là không được kết nối.

Vậy càng làm cho Quý Quân Ngôn căng thẳng hơn, lập tức cầm áo khoác lái xe đến công viên giải trí.

Hắn đứng bên trong khu vui chơi, nhưng trong này quá rộng, để tìm được Điền Mật, quả thực rất khó. Hắn không thể làm gì khác hơn là không ngừng gọi điện thoại cho cô.

Nửa tiếng sau, cuối cùng Điền Mật cũng nhận cuộc gọi: "Alo?"

Quý Quân Ngôn thờ phào nhẹ nhõm: ""Cháu đang ở đâu vậy?""

""Cháu đang ở công viên nha!"" Sáng sớm nay không phải đã nói rồi mà ~

""Ý chú là vị trí cụ thể.""

""Bên dưới vòng quay mặt trời ạ."" Điền Mật nhìn xung quanh, vì vòng quay mặt trời là dễ nhìn thấy nhất, cho nên nói. Nhưng mà, không phải là nam chủ đang tới đây đây chứ?

""Đứng tại đó chờ chú!"" Quý Quân Ngôn nhìn xung quanh, nhận thấy vòng quay mặt trời cách mình rất gần, hần vừa bảo Điền Mật chờ hần, vừa bước nhanh về hướng vòng quay mặt trời.

Ngay sau đó, hần thấy Điền Mật đang ngồi trên ghế ăn kem và trò chuyện cùng các bạn cô.

Hần bước về phía trước, Điền Mật vừa thấy hần, mở to hai mắt, tỏ vẻ rất ngạc nhiên.

""Sao chú lại tới đây?""

Không đợi Quý Quân Ngôn trả lời, nữ sinh xinh đẹp bên cạnh bên nói: ""Điền Mật, bạn trai của cậu phải không? Thật đẹp trai nha! Bảo sao cậu lại không thích anh họ tớ.""

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đề Là Của Ta (Nam Chủ Đề Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Công lược nam chủ ‘thúc thúc’ (5)

Điền Mật cười thầm trong lòng, Lâm Tuyết Nhi, cậu quả thực là bạn tốt của tôi.

“Đúng vậy! Đây là bạn trai của mình, Quý Quân Ngôn. Rất tuấn tú phải không!” Điền Mật đi đến chỗ Quý Quân Ngôn, kéo cánh tay hần, hành động vô cùng thân thiết.

Lúc này Quý Quân Ngôn đang mặc áo trắng, quần tây đen.

Bộ dáng hần cực kì anh tuấn, khuôn mặt cương nghị, giống như được thượng đế tỉ mỉ điêu khắc. Làn da hần màu lúa mì. Cả người toát ra vẻ thành thực, khiến người ta không nịn được muốn tiếp cận. Nhưng ánh mắt hần vô cùng lạnh lùng, làm cho người ta dẹp bỏ mộng tưởng.

Nghe thấy Điền Mật giới thiệu chính mình là bạn trai cô, Quý Quân Ngôn ngần ngừ, không kịp phản ứng.

“Ừ, siêu cấp đẹp trai, có điều tuổi tác hơi lớn, hóa ra Điền Mật cậu thích người lớn tuổi sao?” Lâm Tuyết Nhi nhìn thấy rõ ràng, Quý Quân Ngôn chênh lệch tuổi rất nhiều so với bọn họ.

“Ừm, mình thích người lớn tuổi hơn, như vậy có thể chăm sóc mình cẩn thận nha.” Điền Mật gật đầu, nghiêm túc nói.

Giống như Quý Quân Ngôn thật sự là bạn trai của cô vậy, nhưng cô lén lút nhìn hần, trong mắt có ý nghịch ngợm, hần có chút buồn cười, nên không vạch trần cô.

“Được rồi, chúng ta về thôi, bữa sau lại gặp mặt bạn bè.” Quý Quân Ngôn vỗ bàn tay Điền Mật đang kéo hần, giọng nói dịu dàng, giống như toàn bộ thế giới, hần chỉ đối xử đặc biệt với một mình cô.

“Ừm, mình về trước đây, Tuyết Nhi, Lâm Hạo, thứ hai gặp nha!” Điền Mật cười vẫy tay với mọi người.

Sau khi chào từ biệt với mọi người, kéo tay Quý Quân Ngôn, vừa đi vừa nhảy nhót.

Từ lời nói của Quý Quân Ngôn, Lâm Hạo có cảm giác hần chính là tình địch.

Đến khi Điền Mật thừa nhận Quý Quân Ngôn là bạn trai của cô, sắc mặt Lâm Hạo lập tức trắng bệch, cực kì khó coi.

Hần vừa gặp Điền Mật liền thích Điền Mật, nhưng đều lén lút quan sát cô.

Ngày hôm qua hần vất vả biết bao nhiêu mới có dũng khí tỏ tình với Điền Mật, nhưng Điền Mật nói đã có người trong lòng, vì vậy từ chối hần.

Hần thực sự muốn biết, rốt cuộc là dạng nam sinh nào, có thể xứng đáng được Điền Mật yêu thích.

Kết quả hôm nay nhìn thấy người trong lòng Điền Mật, mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng Quý Quân Ngôn quả thực xuất sắc hơn nhiều so với hắn, hắn chỉ đứng đó thôi, cũng đã hơn hắn mười phần khí thế.

Hai nắm đấm siết chặt rồi lại buông ra, ánh mắt dõi theo hình bóng Điền Mật. Nhìn cô ngẩng đầu cười tươi như hoa với Quý Quân Ngôn, miệng nói gì đó không ngừng, về mặt Quý Quân Ngôn đầy cung chiều nhìn cô, hai người đó thật xứng đôi.

Quý Quân Ngôn cúi đầu nhìn Điền Mật kể chuyện hôm nay chơi những gì, chơi vui như thế nào.

“Sao lại nói đùa với bạn học, chú là bạn trai của cháu chứ?”

Điền Mật dừng lại, ngẩng đầu nhìn hắn: “Bởi vì cháu muốn tìm một người bạn trai giống như chú!” Điền Mật sử dụng ‘ánh mắt thâm tình’ nhìn hắn, khiến Quý Quân Ngôn cảm thấy Điền Mật, không phải là cháu gái của hắn, mà là một người con gái yêu hắn.

Không hiểu vì sao trái tim lại rung lên, có cái tình cảm gì đó, muốn chui từ dưới đất lên.

“Đinh --- hảo cảm nam chủ +1, độ hảo cảm 91, kí chủ cố lên!”

Quý Quân Ngôn hồi phục tinh thần, lại nhìn Điền Mật, trong mắt cô đã không còn ý tứ kì lạ gì nữa, khi nhìn hắn vẫn rất bình thường.

Nếu không phải vừa nãy có một thứ gì đó đánh vào trong ánh mắt, Quý Quân Ngôn cho rằng hắn đã nhìn nhầm.

Mãi tới khi hai người ngồi lên xe, Quý Quân Ngôn vẫn chưa thoát khỏi ánh mắt kia của Điền Mật.

Hắn muốn nói cho Điền Mật biết, hắn là chú của cô, cô không nên có loại tình cảm kia với hắn.

Nhưng hắn phải nói như thế nào đây? Điền Mật cũng không nói, cô có tình cảm khác với hắn. Nếu như hắn lỡ lời nói thẳng ra, Điền Mật nhất định sẽ bị tổn thương.

Tuy nhiên Điền Mật rất vui khi thấy Quý Quân Ngôn bối rối, nói như vậy, trong lòng hắn chỉ chứa cô thôi.

“Chú, tối nay cháu nấu cơm nha? Trước đó học trộm được vài món!” Điền Mật ngồi ghế kế bên tài xế, nửa gần tiến tới gần Quý Quân Ngôn.

Lúc này Quý Quân Ngôn mới lấy lại tinh thần, tạm thời đem chuyện nói với Điền Mật thể nào ra sau đầu, nhún mày nói: “A...? Điền Điền nhà chúng ta biết nấu ăn rồi hả?”

“Lén học đó a ~ chú luôn nấu cho cháu ăn, hôm nay cháu nấu cho chú ăn. Máy bữa trước xem tivi, thấy nói nếu muốn nắm được trái tim người đàn ông, phải giữ được dạ dày của anh ta đã.” Trong lòng Quý Quân Ngôn lo lắng, Điền Mật vừa mới nói, muốn nắm giữ trái tim hắn?

Thấy Quý Quân Ngôn không trả lời, Điền Mật tự nhiên nói: “Vừa nãy chú nhìn thấy học trường không? Mặc áo trắng ngắn tay ấy, như thế nào? Đẹp trai không? Chính là vị học trưởng hôm qua tỏ tình với cháu. Cháu định chấp nhận lời hắn, chẳng phải hôm qua chú nói, chỉ cần không ảnh hưởng đến kết quả học tập, chú sẽ không phản đối cháu yêu đương, cho nên cháu muốn thử xem.” Nói xong, Điền Mật làm cho bản thân đỏ mặt.

Quý Quân Ngôn ngẩn người, Điền Mật thích người học trường kia? Vậy vừa nãy ánh mắt của cô, là do hắn nhìn nhầm sao?

Không thể không nói, hiện tại Điền Mật khiến Quý Quân Ngôn rối loạn không thôi.

“Chú ~” Thấy Quý Quân Ngôn vẫn còn đang tự kỷ, Điền Mật gọi hắn một tiếng, cố ý lớn tiếng, thành công làm cho Quý Quân Ngôn hồi phục tinh thần.

Hắn cẩn thận nhìn chăm chú ánh mắt Điền Mật, muốn tìm ý kì dị trong mắt cô.

Nhưng mà không có, Điền Mật nghi ngờ nhìn hắn, ánh mắt trong suốt, quả thực là hắn nhìn nhầm rồi.

Lập tức có chút chế nhạo bản thân, sao hắn có thể có ý nghĩ khác với cháu gái nhà mình.

Bàn tay nhẹ nhàng cái xoa đầu không kiên nhẫn của Điền Mật, sau đó khởi động xe: “Đêm nay chú có lộc ăn rồi, chúng ta đi siêu thị mua đồ trước.”

Điền Mật gạt bàn tay sắp bị Quý Quân Ngôn vò rối tóc ra, sau đó trừng mắt nhìn Quý Quân Ngôn một cái: “Chú đừng tùy tiện vò rối tóc cháu, làm cháu có cảm giác mình vẫn còn là trẻ con!”

Quý Quân Ngôn bật cười: “Trong lòng chú, Điền Điền mãi là một đứa trẻ!”

Điền Mật cong môi, nghiêng đầu sang một bên: “Người ta đã mười bảy tuổi, sang năm liền lên mười tám trưởng thành, hai năm nữa là kết hôn được rồi!”

Quý Quân Ngôn lại tiếp tục ngây ngẩn, thế này, chuyện thế này. Hóa ra hắn không phát hiện, nháy mắt thôi Điền Mật đã sắp tới tuổi lập gia đình?

Cho nên, Điền Mật thành công tạo cảm giác nguy hiểm cho nam chủ của chúng ta, cực kì thành công. Hiện tại Quý Quân Ngôn hết sức lo lắng, trước là lo lắng không biết bạn trai cô có bắt cả hai tay hay không, hiện tại lo lắng không biết sau khi kết hôn chồng của Điền Mật có ra ngoài ăn vụng không. Dù

sao, bây giờ đàn ông như thế nhiều lắm, hẳn thật sự vô cùng lo lắng.

Quý Quân Ngôn lái xe, nhưng trong đầu suy nghĩ miên man. May mà hắn cũng khá tỉnh táo, hai người thuận lợi tới được siêu thị.

Điền Mật xuống xe, liền kéo tay Quý Quân Ngôn. Quý Quân Ngôn giúp cô đẩy xe, hai người thong thả đi dạo trong siêu thị.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đầu Là Của Ta (Nam Chủ Đầu Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89: Công lược nam chủ ‘thúc thúc’ (6)

Editor: HD

Kí thẻ Điền Mật vẫn luôn chú ý những thứ Quý Quân Ngôn yêu thích.

Quý Quân Ngôn thích ăn cái gì, không thích ăn cái gì, hoặc là không ăn được cái gì.

Cô đều biết, chỉ là bình thường giấu kín ở trong lòng mà thôi.

Điền Mật sẽ không bỏ qua cơ hội kiểm thêm điểm hảo cảm.

Một bên chọn đồ ăn, một bên nói chú thích ăn cái này, chú không thích ăn cái này, hoặc là chú bị dị ứng với cái này ~

Nghe thấy vậy trái tim Quý Quân Ngôn nhanh chóng tan rã, thậm chí trong khoảnh khắc, hắn muốn Điền Mật ở bên cạnh hắn cả đời.

Nhưng mà rất nhanh sau đó, hắn mạnh mẽ xóa bỏ tư tưởng này đi.

“Đỉnh --- hảo cảm nam chủ +2, độ hảo cảm 93, kí chủ cố lên!”

Còn bảy điểm hảo cảm, cho nên, độ khó không cao?

Sau đó hai người mua một đồng nguyên liệu nấu ăn, bắt đầu đi về nhà.

Điền Mật mặc tạp dề màu hồng nhạt, bận rộn trong phòng bếp, Quý Quân Ngôn muốn giúp đỡ, nhưng Điền Mật từ chối.

Quý Quân Ngôn đành phải đứng ở cửa phòng bếp, nhìn cháu gái nhà mình lần đầu tiên nấu ăn vì hắn.

Khỏe miệng hắn vẫn chưa ý cười, làm thế nào cũng không đè nén được, nhìn bóng lưng Điền Mật, cảm thấy thời khắc này thật ấm áp.

Trông thấy Quý Quân Ngôn nhìn mình, sao Điền Mật có thể bỏ qua cơ hội làm rối lòng hắn được chứ: “Chú, có phải con cũng rất giỏi việc này?” Điền Mật bung đĩa ớt xanh xào thịt tới trước mặt Quý Quân Ngôn, gấp một sợi thịt để bên miệng Quý Quân Ngôn, cho hắn ăn thử.

Quý Quân Ngôn há miệng ăn thịt, nhai nhai. Trong mắt lộ ra vẻ khen thưởng, gật gật đầu, cười cười nhìn Điền Mật: “Ừm, không tệ, Điền Điền nhà ta nấu ăn rất khá.”

“Có phải con rất giống kiểu hiền thê lương mẫu?” Điền Mật kiễng chân lên ghé sát mặt Quý Quân Ngôn.

Quý Quân Ngôn nhìn Điền Mật ở khoảng cách 10cm, cô xinh đẹp giống như tinh linh rơi xuống thế gian, ánh mắt cô trong suốt như thủy tinh, giống như có thể nhìn thấu lòng người.

“Đứng đứng đứng! Nếu ai có thể cưới được Điền Điền nhà ta, chính là may mắn của hắn!” Sắc mặt Quý Quân Ngôn cứng ngắc chớp mắt một cái, lập tức khôi phục bình thường, giơ tay chọc chọc trán Điền Mật, về mặt cung chiêu.

Lại là bộ dáng ‘cha hiền’, trong lòng Điền Mật cực kì bất mãn. Nhưng trên mặt vẫn là vẻ tự hào: “Tất nhiên, đợt lần sau, cháu cũng nấu cho Lâm học trưởng, có lẽ Lâm học trưởng sẽ thích nhỉ?” Trong mắt cô đầy vẻ chờ mong, cùng với tình cảm khó xử của thiếu nữ.

Trong lòng Quý Quân Ngôn đột nhiên có chút không thoải mái, ý của Điền Mật, muốn nấu cho người đàn ông khác ăn.

Về sau, nếu không phải Lâm học trưởng, thì cũng có thể là những người khác. Dù sao, ắt hẳn không phải là hắn.

Vì sao, không phải hắn? Không thể là hắn?

Hắn, là chủ của cô, chỉ có thể là chú mà thôi.

Quý Quân Ngôn nhìn vẻ mặt hưng phấn của Điền Mật, cô bé này, khi vừa mới sinh ra, từ nhỏ tới nay đều ở trong tầm mắt hắn, ở trước mặt hắn.

Hắn đột nhiên có chút không chấp nhận được việc có một ngày, hắn tự mình đặt tay cô vào lòng bàn tay của người đàn ông khác.

Trong lòng, có chút không cam chịu.

Buổi tối, cảm xúc của Quý Quân Ngôn rất lộn xộn, sau khi ăn cơm với Điền Mật xong, liền ra ngoài.

Hắn đi tới quán bar, tụ tập với mấy người bạn đại học.

“Sao thế? Về mặt nặng nề đầy tâm sự, tôi chưa từng nhìn thấy bộ dạng này của Quý đại thiếu nha!” Người bạn đó tên là Tô Dịch Minh, gia cảnh không tệ, nhưng so với tập đoàn An Dương thì kém hơn một chút, cũng là phú nhị đại số một số hai trong nước.

Bình thường Tô Dịch Minh cà lơ phất phơ, nhưng lại là người có thể ở bên Quý Quân Ngôn đến tận bây giờ.

“Có một người bạn, hắn với cháu hắn không có quan hệ huyết thống, hắn, thích cháu gái của hắn rồi. Cậu cảm thấy...” Quý Quân Ngôn chưa kịp nói xong, lập tức bị Tô Dịch Minh ngắt lời.

“Tôi biết cậu không thể chạy thoát khỏi bàn tay cháu gái cậu mà! Ha ha ~ cuối cùng Quý đại thiếu của chúng ta cũng nhận tội rồi!” Tô Dịch Minh cười ha ha, vẻ mặt sung sướng khi thấy người khác gặp họa.

“Không phải tôi, là một người bạn!” Quý Quân Ngôn nhú mày, trầm giọng nói xạo, nhưng không có chút sức lực.

“Đừng xạo, tôi còn không hiểu cậu sao! Cậu cũng đừng xấu hổ, quan hệ của chúng ta thế nào!” Tô Dịch Minh vỗ vai Quý Quân Ngôn: “Cô cháu gái kia của cậu, hiện tại 17 rồi phải không? Bây giờ hay yêu sớm gì gì đó, là rất bình thường. Tôi nói cho cậu biết, nếu cậu không ra tay, thì không còn cơ hội nữa đâu!” Về mặt Tô Dịch Minh đầy sâu xa nhìn Quý Quân Ngôn một cái, sau đó cầm ly rượu đi dụ dỗ mỹ nữ.

Quý Quân Ngôn cầm ly rượu, ngón trỏ ma xát ly, nhăn mày lại, vẻ mặt suy tư.

Thật lâu sau, Quý Quân Ngôn dường như đã suy nghĩ thông suốt điều gì đó, nhấc ly rượu lên, uống cạn bằng một hơi. Sau đó vẻ mặt vô cùng kiên định rời khỏi quán bar, lái xe về nhà.

“Đinh --- hảo cảm nam chủ +4, độ hảo cảm 97, kí chủ sắp đại công cáo thành rồi!”

Điền Mật mới vừa nằm xuống giường, liền nghe thấy tiếng 0051, 97 ư, còn thiếu 3 điểm nữa là hoàn thành nhiệm vụ! Thật quá tốt!

Nhưng mà, rốt cuộc nam chủ bị cái gì kích thích sao lại tăng 4 điểm hảo cảm?

Tâm trạng khá tốt, Điền Mật nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Tất nhiên Điền Mật không biết, sau khi Quý Quân Ngôn về nhà, liền đi thẳng đến phòng Điền Mật.

Hắn không bật đèn, chỉ là mượn ánh sáng từ phòng khách, đi tới ngồi xuống bên giường Điền Mật.

Điền Mật ngủ rất ngon, khóe miệng nhẹ nhàng kéo lên, giống như mơ được giấc mơ tốt lành.

Quý Quân Ngôn cũng nhếch miệng theo, giờ tay vén tóc xòa xuống mặt Điền Mật sang một bên.

Nhìn khuôn mặt xinh xắn của Điền Mật, cơ thể hắn có chút run rẩy ghé sát mặt cô, lẳng lặng ngắm nhìn Điền Mật, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve mặt cô: “Điền Điền, chú biết, chú cực kì ích kỷ, nhưng mà, chú không còn cách nào khác, không thể chấp nhận, một ngày, em sẽ rời khỏi tôi, ôm một người đàn ông khác.” Nói xong, Quý Quân Ngôn liền rời khỏi phòng Điền Mật.

Một lát sau, hắn mặc áo ngủ rồi quay lại, nhẹ nhàng kéo chăn của Điền Mật ra, nằm bên cạnh Điền Mật, ôm cô vào trong ngực, nhắm mắt lại, mang theo ý cười rồi chìm vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau, Điền Mật chưa mở mắt, lười biếng nằm trong chăn giật giật, cảm giác bên cạnh có cái tường thịt.

Điền Mật khó hiểu mở mắt ra, ánh mắt có chút mơ màng.

Đầu cô gối lên cánh tay Quý Quân Ngôn, bởi vì bàn tay vừa mới sờ loạn, nên đang đặt trên ngực Quý Quân Ngôn.

Thời điểm Điền Mật động dậy Quý Quân Ngôn đã tỉnh, nhưng hắn để mặc cô sờ soạn người mình.

Sau khi Quý Quân Ngôn nghĩ thông suốt, cách đối xử với Điền Mật, giống như người đàn ông chăm sóc cô gái mình yêu thương.

Điền Mật và Quý Quân Ngôn nhìn nhau vài giây, chớp mắt hỏi: “Chú, sao chú nằm trên giường cháu?”

Quý Quân Ngôn cúi người hôn lên trán Điền Mật, sau đó giả vờ tội nghiệp hỏi Điền Mật: “Điền Điền không nhớ gì ư?”

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đề Là Của Ta (Nam Chủ Đề Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 90: Công lược nam chủ ‘thúc thúc’ (7)

Editor: HD

Điền Mật trợn mắt lắc đầu, cô cần nhớ cái gì sao? Tại sao lại có cảm giác hôm nay chú rất kì lạ?

“Quả nhiên là không nhớ, tối hôm qua chú về đến nhà, định hôn Điền Điền một cái chúc ngủ ngon, kết quả Điền Điền lôi kéo không cho chú đi.” Quý Quân Ngôn nói xong, về mặt lên án Điền Mật.

Điền Mật kinh hãi, chú ấy muốn làm cái gì?

Cô dám khẳng định tối hôm qua cô không hề lôi kéo nam chủ, ngay cả việc nam chủ về lúc nào cô cũng không biết nữa là.

Chẳng lẽ?

Điền Mật nhớ lại tối hôm qua độ hào cảm đã lên 97, còn thiếu ba điểm nữa sẽ đầy.

Như vậy, hiện tại chú muốn phản công sao?

Nghĩ tới điều đó, trong lòng Điền Mật rất vui vẻ, thú vị! Cô vẫn chưa bị nam chủ công lược đâu nha!

“Thật vậy sao?” Về mặt Điền Mật không dám tin nhìn Quý Quân Ngôn.

Quý Quân Ngôn nghiêm túc gật đầu: “Tất nhiên, chẳng lẽ chú lại nói dối?”

Điền Mật lắc đầu: “Cháu tin chú.”

Quý Quân Ngôn hài lòng xoa đầu Điền Mật, ngồi dậy nói: “Chú đi chuẩn bị bữa sáng, Điền Điền đi đánh răng rửa mặt đi, hôm nay chú không phải đến công ty, có thể ở nhà nguyên ngày với Điền Điền! Ăn sáng xong chúng ta về nhà ông nội, thế nào?” Quý Quân Ngôn đã quyết ý, nhưng dù gì cũng phải thông báo cho ông nội Điền biết, cho dù ông ấy không đồng ý, Điền Mật, vẫn là của một mình hắn.

Điền Mật ngoan ngoãn gật đầu, dù sao hiện tại nam chủ công lược cô, cô như thế nào cũng không sao cả.

Hai người ăn sáng xong liền đi đến Điền gia.

Ông nội Điền là một lão nhân tóc hoa râm, ban đầu tóc vẫn đen, nhưng bởi vì đột nhiên có tang sự, một đêm tóc bạc trắng. Cơ thể ông nội Điền cũng coi như là rất mạnh khỏe, cho dù trên mặt đầy phong sương nhưng vẫn có thể nhìn ra vẻ tuấn tú ngày xưa.

“Ông nội ~ thật nhớ người nha!” Điền Mật vừa thấy ông nội Điền, lập tức bỏ tay Quý Quân Ngôn ra, nhào vào ngực ông nội Điền.

Tập đoàn An Dương là do ông nội Điền lập nên từ hai bàn tay trắng, tập đoàn An Dương có thể tồn tại đến ngày hôm nay, dĩ nhiên ông nội Điền phải có được khí chất người bình thường không có, chỉ cần đứng một chỗ, cũng khiến người ta cảm thấy yếu thế.

Trong mắt ông nội Điền mang theo ý cười, lại giả vờ nghiêm túc: “Nhớ ông ư!? Hừ! Nhớ ông còn dọn ra ngoài ở! Ngày hôm qua là thứ bảy cũng không chịu đến thăm ông!”

Bà nội kể ở bên cạnh cười nói: “Ông đừng hung dữ như vậy, dọa Điền Điền bây giờ, Điền Điền có bạn bè, tất nhiên cũng phải ra ngoài đi chơi với bạn bè chứ.”

Điền Mật chuyển tầm mắt sang chỗ bà nội kể, bà nội kể vẫn còn rất trẻ, bởi vì chăm sóc khá tốt, nên nhìn qua chỉ chừng bốn mươi tuổi, cả người mặc bộ sườn xám thêu hoa, đầy nét đoan trang cổ điển.

Bộ dạng Quý Quân Ngôn lại không giống bà, có lẽ, là giống ba hắn.

Điền Mật cười dỡ dành ông nội Điền vài câu, Quý Quân Ngôn không nói gì nhiều, nói với ông nội Điền: “Con có mấy lời muốn nói với ba.” Giọng nói hẳn ngưng trọng, ông nội Điền nhìn hắn một cái, gật đầu. Sau đó chống gậy đi vào phòng sách, Quý Quân Ngôn đi theo phía sau ông nội Điền.

Bà nội kể kéo Điền Mật ngồi xuống nói chuyện, hỏi về chuyện học tập của cô, lại hỏi về chuyện của Quý Quân Ngôn.

Quý Quân Ngôn và ông nội Điền ở trong phòng sách rất lâu mới ra ngoài, lúc đó, không biết Quý Quân Ngôn nói cái gì, trong phòng sách phát ra tiếng đập phá đồ, cùng với tiếng quát mắng của ông nội Điền. Một lát sau, phòng sách khôi phục lại sự yên tĩnh.

Về mặt Điền Mật và bà nội kể đều rất lo lắng nhìn cửa phòng sách, nhưng không dám đi vào.

Thấy Quý Quân Ngôn bình yên đi ra, bà nội kể và Điền Mật mới thở phào một hơi nhẹ nhõm. Sau đó, ông nội Điền cũng đi ra, về mặt ông vô cùng bình tĩnh, giống như người nổi giận ban nãy không phải là ông.

Quý Quân Ngôn cười cười trấn an Điền Mật, còn ánh mắt ông nội Điền thâm sâu nhìn qua Điền Mật, trong mắt có hàm ý, nhưng Điền Mật không hiểu.

Tuy nhiên bà nội Điền lại ngăn người, Quý Quân Ngôn là con trai của bà, bà hiểu rõ hần. Hồi nãy ánh mắt con trai nhìn Điền Mật hoàn toàn không giống trước đây. Lại giống như, người chồng nhìn vợ của mình.

Bà nội kể bị ý nghĩ của chính mình làm cho hoảng sợ, lập tức thấy buồn phiền không yên tâm.

Điền Mật và Quý Quân Ngôn ở lại ăn cơm trưa, ăn cơm trưa xong, ông nội Điền kéo Điền Mật đi đánh cờ. Nhân cơ hội đó bà nội Điền bảo Quý Quân Ngôn đi vào phòng.

“A Ngôn, con với Điền Điền rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?” Bà nội kể thấy Quý Quân Ngôn bước tới liền đi thẳng vào vấn đề chính.

“Chuyện gì là chuyện gì?” Quý Quân Ngôn cười cười, về mặt thoải mái.

“Con đừng tưởng sẽ lừa được ta! Mất mẹ không mù! Trước kia con yêu mến Điền Điền, nhưng hiện tại lại không giống trước nữa!” Bà nội kể có chút kích động, ban đầu an ủi bản thân do bà nghĩ quá nhiều, nhưng ở trên bàn cơm, nhìn thấy Quý Quân Ngôn cực kì quan tâm chăm sóc Điền Mật, vô ý hữu ý đều vô cùng thân thiết, chỗ nào cũng lộ ra manh mối.

Mọi thứ ấy, khiến cho bà nội kể bối rối.

Quý Quân Ngôn ôm bà nội kể, vỗ lưng trấn an bà: “Mẹ, chẳng phải mẹ luôn muốn con tìm bạn gái sao? Trước đây con rất bất mãn nhưng không biết lý do vì sao, hiện tại con rốt cuộc đã tìm thấy nguyên nhân, mẹ không vui mừng cho con sao?” Quý Quân Ngôn chẳng ngờ nguyên nhân khiến hần chưa muốn kết hôn, bởi vì Điền Mật vẫn còn nhỏ, trong tiềm thức của hần đang chờ đợi Điền Mật, có điều trái tim của hần chưa rõ ràng mà thôi.

“Nếu là cô gái khác, tất nhiên mẹ sẽ vui mừng, đừng nói là nhỏ hơn con mười tuổi, cho dù là hai mươi tuổi, mẹ cũng không để ý! Nhưng người đó là Điền Điền chứ không phải ai khác, là cháu gái của con!” Bà nội kể nhẹ đẩy Quý Quân Ngôn ra, giọng nói hơi kích động.

“Cũng không phải là cháu gái ruột, con với Điền Điền hoàn toàn không có chung huyết thống, không có quan hệ gì!” Hiện tại Quý Quân Ngôn hết sức đề ý vấn đề Điền Mật là cháu gái hần, hần sợ bởi vì lý do này Điền Mật sẽ rời xa hần.

“Nhưng ta là mẹ con, là vợ của ông nội con bé!” Bàn tay bà nội kể đặt trên ngực, giọng nói vì kích động mà có chút run rẩy.

“Mẹ, mẹ đừng kích động, con đã nói chuyện với ba, ba đã đồng ý cho con với Điền Điền ở cùng một chỗ rồi.”

“Cái gì? Ông ấy đồng ý rồi ư?” Bà nội kể hoàn toàn không dám tin, nhưng nghĩ tới hai người ở trong phòng sách nói chuyện rất lâu.

Bà nội kể từ từ tỉnh táo lại, bà an ủi chính mình, đối phương là Điền Mật cũng không tệ, dù sao, về sau người kế thừa gia sản cũng là Điền Mật.

Nếu Quý Quân Ngôn cưới Điền Mật, chẳng khác gì toàn bộ Điền gia đều là của Quý Quân Ngôn?

Nghĩ như vậy, bà nội kể bình tĩnh lại: “Nếu ông ấy không có ý kiến, mẹ cũng không còn gì để nói. Về phần Điền Điền thì sao?”

“Điền Điền vẫn chưa biết, nhưng mà, cô ấy sẽ đồng ý!” Trong mắt Quý Quân Ngôn đều là sự kiên định, Điền Mật, chắc chắn là của hần!

Điền Mật ngồi chơi cờ với ông nội Điền, từ nhỏ cô đã được dạy chơi cờ với ông nội Điền, tài đánh cờ rất khá.

“Nháy mắt, Điền Điền nhà chúng ta cũng mười bảy tuổi rồi.” Hai mắt ông nội Điền đục ngầu nhìn Điền Mật rồi cảm thán.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đầu Là Của Ta (Nam Chủ Đầu Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Công lược nam chủ ‘thúc thúc’ (8)

Điền Mật lớn lên rất giống ba Điền, mỗi lần ông nội Điền nhìn thấy Điền Mật, đều giống như nhìn xuyên qua người Điền Mật, thấy con trai của mình.

“Vâng ạ! Hiện tại Điền Điền là thiếu nữ rồi!” Điền Mật cười hi hi trả lời ông nội Điền, quần cò trong tay hạ xuống.

“Ừm, đại thiếu nữ. Điền Điền muốn tìm bạn trai như thế nào?” Ông nội Điền nói xong, cũng đặt con cò xuống bàn cò.

“Giống như chú.” Ông nội Điền vừa nói xong, Điền Mật lập tức đáp lời, hoàn toàn không chút suy nghĩ, y hệt phản xạ có điều kiện.

Ông nội Điền ngẩn người, lập tức cười, nhỏ giọng nói: “Thôi, thôi, đều là số mệnh!”

“Humm? Số mệnh gì? Ông nội, con thắng rồi!” Điền Mật không nghe rõ ông nội Điền nói cái gì, đi thêm một nước cò nữa, thắng. Cô nhếch môi, cười vô cùng đắc ý.

Ông nội Điền giờ tay nhéo mũi nằng: “Ừ ừ ừ, con thắng rồi!”

Điền Mật và Quý Quân Ngôn ở lại ăn cơm tối xong mới rời đi, mặc dù trong lòng ông nội Điền vẫn không muốn, nhưng nhìn thấy Điền Mật nắm tay Quý Quân Ngôn. Nhớ lại những lời Quý Quân Ngôn nói: “Sau khi kết hôn với Điền Điền, sẽ quay về đây sống.”

Ông nội Điền cảm thấy, hình như, thay vì gả Điền Mật cho một người đàn ông không quen biết, chỉ bằng gả Quý Quân Ngôn, người ông trông coi từ nhỏ đến lớn.

Ít nhất, ông ta biết Quý Quân Ngôn sẽ rất để ý chăm sóc Điền Mật, ông tin rằng, Quý Quân Ngôn sẽ đối xử thật tốt với Điền Mật.

“Tối nay Điền Điền có kế hoạch gì không?” Quý Quân Ngôn vừa lái xe khỏi vùng ngoại thành, đồng thời nói chuyện với Điền Mật ngồi ghế phụ lái.

“Ừm?” Kế hoạch gì chứ? Điền Mật ngẩng người nhìn Quý Quân Ngôn, không thể không nói, hôm nay chú, thật sự là rất dịu dàng ~ đến mức cô không kịp thích ứng.

“Vậy chúng ta đi xem phim đi?” Quý Quân Ngôn suy nghĩ, có vẻ như khi nam nữ hẹn hò đều thích đi xem phim?

Điền Mật cười thầm trong lòng, chú, người thật đáng yêu quá rồi. Nhưng trên mặt vẫn tỏ ra vẻ hưng phấn: “Được ạ!”

Điền Mật lấy điện thoại ra xem bữa nay chiếu phim gì, thật ra ý tứ của Quý Quân Ngôn là xem một bộ phim tình cảm, kết quả sau khi Điền Mật nhìn thấy phim kinh dị liền nhất quyết muốn xem, Quý Quân Ngôn bất đắc dĩ đồng ý với cô.

Điền Mật đi trước tìm chỗ ngồi, một tay Quý Quân Ngôn cầm lấy bóng ngô, tay còn lại cầm ly coke. Hai người ngồi xuống xong, Điền Mật hết sức vui vẻ, cười toét miệng.

Quý Quân Ngôn nhìn thấy Điền Mật cười ngây ngô như vậy, cảm thấy cô thật là đáng yêu.

Hắn đưa bóng ngô và coke cho Điền Mật, vốn định cầm bóng ngô giúp Điền Mật, nhưng Điền Mật muốn tự mình cầm, Điền Mật nhỏ người, ôm túi bóng ngô cỡ bự, nhìn thế nào cũng thấy đáng yêu.

Phim bắt đầu, Điền Mật không hề chớp mắt nhìn chăm chăm màn hình, đã sớm vứt Quý Quân Ngôn ra sau đầu. Đây là lần đầu tiên cô xem phim chiếu rạp nha, cô thích nhất là phim kinh dị, thật là vui quá!

Phim đạt tới cao trào. Các cô gái trong rạp đã sớm la hét chói tai, còn Điền Mật không chút sợ hãi, lại bị tiếng la của mấy cô gái làm cho đau đầu.

Quý Quân Ngôn nhìn đôi tình nhân trước mặt, cô gái kia sợ hãi nhào vào lòng người bạn trai. Hắn đầy mong đợi liếc mắt nhìn Điền Mật, nhưng phát hiện về mặt Điền Mật vô cùng hưng phấn, tập trung coi phim hoàn toàn không chút sợ hãi nào.

Hắn có chút thất vọng, nhưng nghĩ kỹ lại, Điền Mật từng kể với hắn trong nhà mà vui vẻ cỡ nào, thì làm sao có thể sợ phim kinh dị chứ.

Quả nhiên, Điền Điền của hắn rất đặc biệt, mạnh mẽ hơn những cô gái kia rất rất nhiều, Điền Điền của hắn là độc nhất vô nhị.

Không thể phủ nhận, trong mắt tình nhân hóa Tây Thi, trước kia Quý Quân Ngôn đã rất yêu thích Điền Mật, hiện tại càng không cần phải nói rồi.

Xem phim xong, Điền Mật thỏa mãn đi theo Quý Quân Ngôn về nhà.

Buổi tối, Điền Mật vừa tắm rửa xong đi ra, liền thấy Quý Quân Ngôn mặc đồ ngủ, ngồi trên giường cô, trong tay cầm di động của cô.

Điền Mật nhú mày, đi đến bên cạnh Quý Quân Ngôn, ngồi xuống, dùng cằm đè lên vai hắn: “Chú đang coi cái gì vậy?”

Quý Quân Ngôn nghiêng người, giờ tay ôm Điền Mật vào ngực: “Hồi này, nghe thấy tiếng điện thoại kêu, nên tới xem. Điền Điền không để ý chứ?”

Điền Mật lắc đầu: “Không sao ạ.”

Quý Quân Ngôn hết sức hài lòng, nhẹ nhàng vuốt tóc Điền Mật: “Chú nghĩ rồi, chú cảm thấy, Điền Điền còn nhỏ, học tập quan trọng hơn, nên không cần yêu sớm. Điền Điền nghĩ sao?”

Hắn đọc được tin nhắn của Điền Mật với Lâm Tuyết Nhi, trong đó Lâm Tuyết Nhi hầu như toàn nói Lâm Hạo tài giỏi thế nào, tốt thế nào, sao Điền Mật lại không thích.

Điều này làm hắn cực kì lo lắng, chỉ sợ không chú ý một chút, Điền Mật sẽ chấp nhận Lâm Hạo.

Điền Mật ngược mắt nhìn hắn, trong mắt là sự khó hiểu: “Trước đó chú nói cháu trưởng thành rồi? Chỉ cần không ảnh hưởng tới kết quả học tập, thì vẫn được yêu đương.”

Nhìn ánh mắt trong suốt của Điền Mật, Quý Quân Ngôn có chút chột dạ khụ khụ: “Chuyện đó, chú cảm thấy, hiện tại đàn ông con trai, đa số đều quá lãng nhãng, chú sợ bọn họ làm tổn thương Điền Điền.”

Điền Mật gật đầu, rời khỏi cái ôm của Quý Quân Ngôn, sau đó nói: “Cháu hiểu rồi, chú, cháu muốn đi ngủ, ngày mai phải đi học, chú ngủ ngon.”

Nói xong, Điền Mật liền nằm xuống giường, đắp chăn, chuẩn bị đi ngủ.

Thật ra Quý Quân Ngôn muốn ngủ chung với Điền Mật, nhưng suy nghĩ một hồi, hắn cúi người hôn lên trán Điền Mật: “Điền Điền ngủ ngon.” Sau đó rời khỏi phòng Điền Mật.

Ngày hôm sau, vẫn là Quý Quân Ngôn gọi Điền Mật dậy, nhưng trước khi đánh thức Điền Mật hắn lén ăn vụng đậu hũ.

Quý Quân Ngôn đưa Điền Mật đến trường.

Cởi giày an toàn ra, đang chuẩn bị xuống xe, trước cửa trường học Lâm Tuyết Nhi và Lâm Hạo đang đứng.

“Điền Mật!” Lâm Tuyết Nhi gọi cô một tiếng, Điền Mật quay đầu, thấy hai người đó liền nở nụ cười: “Tuyết Nhi, Lâm học trưởng.”

Quý Quân Ngôn đang định rời đi, chợt thấy Lâm Hạo, Quý Quân Ngôn cảm thấy khá lo lắng. Bởi vì Điền Mật từng nói muốn chấp nhận Lâm Hạo.

Quý Quân Ngôn gọi Điền Mật lại, Điền Mật quay đầu nhìn hắn: “Chú, cháu đi trước đây, chú lái xe cẩn thận.” Điền Mật vẫy tay chào Quý Quân Ngôn.

Quý Quân Ngôn cười nói: “Điền Điền không cho chú một cái goodbyekiss sao?”

Điền Mật ngẩn người, lập tức cúi đầu muốn hôn lên mặt Quý Quân Ngôn, Quý Quân Ngôn hơi nghiêng đầu, cái hôn của Điền Mật rơi xuống khoe miệng của hắn.

Cơ thể Quý Quân Ngôn cứng ngắc, thiếu chút nữa không khống chế được muốn chìm sâu vào cái hôn này.

Điền Mật tròn mắt, lưng thẳng đứng, mặt đỏ hồng, sau đó cúi đầu nói: “Gặp chú sau.” Mở cửa rời khỏi xe.

Nhìn dáng vẻ Điền Mật chạy mất dép, Quý Quân Ngôn phì một tiếng bật cười, tâm tình cực kì tốt.

Hắn liếc mắt nhìn sắc mặt tái nhợt của Lâm Hạo, hài lòng nở máy xe rời đi.

Điền Mật đi đến bên cạnh hai người, Lâm Tuyết Nhi khoát tay cô đi.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đầu Là Của Ta (Nam Chủ Đầu Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Công lược nam chủ ‘thúc thúc’ (hoàn)

Editor: HD

Về mặt tò mò: “Điền Mật, vì sao bạn trai của cậu chờ cậu đến trường vậy?”

Điền Mật cực kì tự nhiên trả lời: “Bởi vì bọn mình sống chung nhà.”

Lâm Tuyết Nhi tròn mắt đứng tại chỗ, vẻ mặt của Lâm Hạo không dám tin nhìn cô.

Điền Mật đang cúi đầu đi đường, đột nhiên cảm thấy Lâm Tuyết Nhi kéo tay cô đứng lại, nghi hoặc quay đầu hỏi: “Làm sao vậy?”

“Hai người đã sống chung rồi?!” Giọng nói của cô có chút cao, khiến một số học sinh quay đầu lại nhìn.

“Bọn mình đã ở chung hơn mười năm rồi!” Điền Mật cảm thấy không có gì đáng kinh ngạc.

“Hóa ra cậu là con dâu nuôi từ bé sao?” Lâm Tuyết Nhi hưng phấn hỏi Điền Mật, cô cảm thấy chuyện con dâu nuôi từ bé gì gì đó, rất hay nha!

Điền Mật thấy vẻ mặt Lâm Tuyết Nhi như vậy, trợn mắt nói: “Người đó là chú của mình, bọn mình không có quan hệ huyết thống, nhưng vẫn ở chung.” Cô giải thích, nói hần là bạn trai, thực ra chỉ nói đùa mà thôi.

Lâm Hạo nghe thấy vậy, lập tức thở phào nhẹ nhõm. Trên mặt mang chút ý cười.

Nhưng Lâm Tuyết Nhi không quan tâm, cũng không biết não của cô có kết cấu thế nào: “Cho nên hai người là tình yêu chú cháu ngụy cảm kìa? Wow, quá tuyệt vời! Tớ còn tưởng rằng chuyện này chỉ xuất hiện trong tiểu thuyết, không ngờ lại có thật!”

Đầu Điền Mật đầy vạch đen, nhưng nhanh chóng biến mất, lời của Lâm Tuyết Nhi cũng coi như là sự thật.

Cô không trả lời Lâm Tuyết Nhi, sự im lặng của cô, làm cho Lâm Hạo mới thở phào nhẹ nhõm, nay lại chìm vào hoang mang.

Tinh thần Lâm Hạo bắt đầu ngơ ngẩn đi vào phòng học, còn Điền Mật nắm tay Lâm Tuyết Nhi, vừa nói vừa cười đi vào.

Buổi chiều tan học, Điền Mật đi ra bên ngoài trường, nhưng không thấy Quý Quân Ngôn, đang định gọi điện thoại hỏi một chút, thì nghe tiếng Lâm Hạo gọi.

Điền Mật nghi hoặc quay đầu, Lâm Hạo đi đến trước mặt Điền Mật: “Chúng ta, có thể nói chuyện không?” Hần kim nén một ngày trời, cảm thấy tốt hơn là nên hỏi rõ.

Điền Mật gật đầu: “Được.”

Hai người đi đến chỗ vắng người rồi dừng lại.

Lâm Hạo ngập ngừng: “Em, với chú em, hai người?”

“Ừm?” Điền Mật tỏ vẻ không hiểu Lâm Hạo muốn nói cái gì.

Lâm Hạo hít sâu một hơi, có thêm dũng khí: “Em với chú em, rốt cuộc có quan hệ gì?”

Điền Mật mở miệng, đang chuẩn bị trả lời hần, một nam sinh phía sau đi rất nhanh đụng vào người cô.

Cơ thể Điền Mật lao đảo, ngã về phía Lâm Hạo.

Lâm Hạo vội vàng đỡ cô, Điền Mật ngẩng đầu, môi cô vừa hay đụng vào cằm Lâm Hạo, nếu đứng từ xa nhìn, sẽ nghĩ hai người đang hôn nhau.

Quý Quân Ngôn ngồi trong xe phía sau hai người, hần cho rằng như vậy.

Hần nắm chặt bàn tay, các ngón tay trở nên trắng bệch, sắc mặt cũng cực kì tồi tệ.

Hần muốn chạy tới kéo hai người ra, nhưng mà hần lấy tư cách gì đây? Hần là chú của cô, ngoại trừ thân phận này, hần không phải là gì cả!

Điền Mật đẩy Lâm Hạo ra, nói cảm ơn hần, sau đó muốn rời đi.

Bởi vì hai người vừa tiếp xúc thân mật, cho nên gương mặt Lâm Hạo hơi đỏ, thấy Điền Mật muốn đi, hần liền kéo tay Điền Mật: “Em, vẫn còn chưa trả lời vấn đề của tôi.”

Điền Mật ngẩng đầu, sau đó nhìn thấy Quý Quân Ngôn ở phía sau, xuyên qua cửa kính, cô cảm thấy Quý Quân Ngôn không vui.

Nhớ tới mình vừa mới tiếp xúc thân mật với Lâm Hạo, có lẽ Quý Quân Ngôn nhìn thấy hết rồi.

Trong lòng cười xấu xa, sau đó dùng vẻ ‘tiểu thẹn thùng’, bộ dạng xấu hổ, rồi nhẹ nhàng nói một câu: “Giống như Tuyết Nhi nói vậy đó.”

Khuôn mặt Lâm Hạo không còn đỏ nữa, đạt được ý định, nhưng không thể nào tiếp nhận đáp án, Lâm Hạo đứng im tại chỗ, không động đậy.

Nhìn Quý Quân Ngôn, Lâm Hạo đột nhiên hiểu ra, sau đó tự cười giễu cợt.

Quý Quân Ngôn đè nén trái tim đau đớn, cố gắng kìm chế cảm xúc của chính mình, nhìn Điền Mật vui vẻ chạy về phía hần.

“Chú, chú đến lúc nào vậy, cháu chuẩn bị gọi điện thoại cho chú.” Điền Mật ngồi ở vị trí kế bên tài xế, vừa thắt dây an toàn, vừa oán giận. Trên mặt cô vẫn còn mảnh hồng, trông vô cùng xinh xắn.

“Cuộc họp hơi trễ.” Quý Quân Ngôn cố gắng kiềm chế giọng nói như bình thường, nhưng cẩn thận nghe, có thể nghe thấy sự cứng nhắc bên trong.

Tất nhiên Điền Mật cũng nghe ra, cúi đầu, lộ ra ý cười. Sau đó ngẩng đầu, đã khôi phục như thường: “Ừm, vậy cháu tha thứ cho chú.”

Quý Quân Ngôn giờ tay nhẹ nhàng xoa đầu Điền Mật, sau đó ánh mắt thâm tình nhìn cô, chứa đầy hàm ý.

Ngày hôm sau, Lâm Hạo và Lâm Tuyết Nhi không đi học, nghe nói, gia tộc bọn họ phá sản, cả nhà phải di dân ra nước ngoài.

Điền Mật kinh ngạc một lúc, sau đó không nghĩ ngợi nhiều.

Dù sau trên thương trường đầy rẫy nguy hiểm, không ai có thể chắc chắn sẽ giàu sang mãi mãi.

Điền Mật không có bạn bè đặc biệt thân thiết, chỉ quen biết qua lại, hầu hết đều là nữ sinh, nếu như có nam sinh, chưa đầy một tuần, sẽ biến mất trước mặt Điền Mật.

Điền Mật được Quý Quân Ngôn sủng đến không giới hạn, cô vượt qua trung học, sau đó bắt đầu thời gian đại học.

Khi ở đại học năm hai, rốt cuộc Điền Mật cũng đánh bại Quý Quân Ngôn.

Trong khoảnh khắc Điền Mật hạ gục Quý Quân Ngôn, giọng nói 0051 xuất hiện trong đầu: “Đỉnh --- hảo cảm nam chủ +3, độ hảo cảm 100, nhiệm vụ hoàn thành!”

“Khôi phục ý thức kí chủ, --- khôi phục thành công --- chuẩn bị thoát ly kí thể ---”

“5 --- 4 --- 3 --- 2 --- 1 ---”

Sau đó Quý Quân Ngôn dẫn Điền Mật đi đăng kí kết hôn, xong chụp ảnh cưới, công bố chuyện hai người kết hôn, tất cả mọi việc đều diễn ra hết sức nhanh chóng.

Đám bạn của hân sự ngày người, Quý Quân Ngôn là ai, hàng siêu cấp kim cương! Tổng giám đốc tập đoàn An Dương! Là đối tượng kết hôn của tất cả phụ nữ!

Điền Mật là ai, người thừa kế duy nhất của tập đoàn An Dương, nếu như ai cưới cô, vậy tương đương với việc cưới tập đoàn An Dương!

Nhưng hai người bọn họ vốn có quan hệ chú cháu mà, đột nhiên lại thông báo sắp kết hôn? Tuy nhiên, tất cả mọi người đều biết, dù hai người là chú cháu, nhưng không có chút quan hệ huyết thống.

Nghĩ tới việc Quý Quân Ngôn ba mươi tuổi nhưng chưa từng có bạn gái, ai cũng hiểu, hóa ra tổng giám đốc, nuôi vợ ở nhà!

Lòng người sớm biết Quý Quân Ngôn sủng cháu gái hơn cả tổ tông, suy nghĩ cẩn thận, thành ra cảm thấy hai người đó kết hôn cũng rất bình thường.

Trở lại không gian màu trắng, hiện tại không gian màu trắng đã có đầy đủ đồ dùng trong nhà. Bởi vì tính tình Điền Mật thay đổi, không gian màu trắng không còn là không gian màu trắng nữa, mà trở thành một căn phòng nhỏ ấm áp.

Điền Mật nằm trên giường nghe 0051 báo cáo nhiệm vụ.

“Nhiệm vụ hoàn thành độ 100, điểm nhiệm vụ 87. Đạt 87 tích phân. Hoàn thành tâm nguyện kí thể, được 12 số liệu phân phối. Xin hỏi kí chủ, có muốn phân phối điểm không?”

“Ừm, tám điểm đến làn da, bốn phân phối vào dáng người.”

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đầu Là Của Ta (Nam Chủ Đầu Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 93: Công lược nam chủ ‘thúc thúc’ (Ngoại truyện)

Editor: Chicken Twins

Beta: HD

Ghi vào dữ liệu kí chủ:

Họ tên: Điền Mật

Giới tính: Nữ

Tuổi: 30

Cấp độ: 9

Hình dáng: 87 (điểm tối đa 100)

Làn da: 90 (điểm tối đa 100)

Dáng người: 84 (điểm tối đa 100)

Trí lực: 75 (điểm tối đa 100)

Thể lực: 78 (điểm tối đa 100)

Mị lực: 74 (điểm tối đa 100)

Tình thông: Bác sĩ ngoại khoa

Kỹ năng đặc biệt: Ánh mắt thâm tình (sử dụng vĩnh cửu), thẹn thùng (sử dụng vĩnh cửu), hoa lê đẫm mưa (sử dụng vĩnh cửu), ách ngữ (sử dụng vĩnh cửu), quả mịch bắt vong (sử dụng vĩnh cửu)

Đạo cụ đặc biệt: Không gian

Tích phân: 214

Quay thời gian trở lại một ngày trước khi Quý Quân Ngôn bị công lược.

Điền Mật mặc một chiếc váy liền màu trắng dài đến đầu gối, mái tóc dài mềm mại chạm đến eo, đôi môi hơi cong cong, cô không cười nhưng vẫn khiến người ta cảm giác đang cười.

Hai mươi tuổi, khuôn mặt cô đã trở nên xinh đẹp hơn, không còn nét ngây ngô như trước nữa.

Cô bây giờ, duyên dáng yêu kiều đứng đó, càng thêm hấp dẫn người.

Nhưng khi cô bước đến cổng trường thì có người ngăn lại.

Người kia là hotboy của trường đại học, gia thế có thể sánh ngang với tập đoàn An Dương.

Khi Điền Mật mới vào đại học, đối phương tuyên bố muốn theo đuổi cô.

Trong mắt người khác, hai người bất kể là ngoại hình hay gia thế đều cực kỳ xứng đôi.

""Học trưởng Diệp Thần--"" Giọng nói của Điền Mật có chút bất đắc dĩ, cô đã từ chối hắn rất nhiều lần nha. Làm sao hắn ta lại kiên trì đến vậy?

""Mật Mật, nghe nói em rất thích xem phim kinh dị, hôm qua trên rạp mới công chiếu một bộ phim mới, tối nay chúng ta cùng nhau đi xem đi!"" Khuôn mặt của Diệp Thần rất đẹp, vẻ ngoài hoàn toàn không kém so với Quý Quân Ngôn, nhưng tính cách và tác phong lại không bằng.

Bởi vì hắn là con lai, cho nên khuôn mặt có phần anh tuấn hơn.

Một mái tóc vàng hơi xoăn, nhìn qua trông có vẻ lười biếng. Con người màu xám nhạt, chăm chú nhìn Điền Mật.

Ban đầu Điền Mật có chút không kiên nhẫn, nhưng vừa nghe hai chữ phim mới, đôi mắt cô sáng lên, chần chừ một chút, cuối cùng vẫn gật đầu đồng ý.

Diệp Thần mở to hai mắt, vốn dĩ ban đầu hắn chỉ ôm hy vọng đến tìm Điền Mật, không nghĩ tới kết quả Điền Mật lại đồng ý đi cùng hắn!

Theo đuổi Điền Mật hai năm, cho đến bây giờ Điền Mật vẫn luôn từ chối hắn, lần này cô lại chấp nhận. Lúc đầu hắn còn hơi nản lòng, trong nháy mắt cảm thấy có thêm động lực.

""Cứ quyết định vậy nhé, hẹn em bảy rưỡi tối sau tiết học cuối, chúng ta sẽ từ trường đi đến rạp chiếu phim luôn!"" Diệp Thần hưng phấn nhếch môi cười.

Điền Mật gật đầu, sau đó bước qua người Diệp Thần, vào trường học.

Buổi tối, Điền Mật gửi một tin nhắn cho Quý Quân Ngôn, nói cô và bạn hẹn nhau đi xem phim, để cho hắn không phải tới trường đón cô nữa.

Lúc Quý Quân Ngôn nhận được tin nhắn hơi ngắn ngủi, sau đó nhắn lại "Được" rồi hỏi thời gian phim chiếu, hẳn sẽ đến đón cô.

Điền Mật thành thật trả lời, trong lòng suy nghĩ, đã mấy năm rồi, chỉ còn lại ba điểm hảo cảm mãi không tăng thêm, rốt cuộc là phải làm như thế nào mới hoàn thành nhiệm vụ đây?

Bộ phim rất hay, Điền Mật hào hứng chia sẻ cảm nghĩ sau khi xem với Diệp Thần.

Hai người đứng tương đối gần, người trong rạp khá đông, Diệp Thần sợ Điền Mật bị va chạm, đưa tay ôm lấy bả vai cô. Thấy Điền Mật cũng không từ chối, trong lòng hẳn âm thầm vui mừng.

Nhưng thật ra Điền Mật đang hưng phấn, căn bản không chú ý tới điểm này.

Điền Mật không để ý, thế nhưng phía bên ngoài rạp chiếu phim Quý Quân Ngôn đang chờ cô lại trông thấy.

Hắn cho rằng Điền Mật đi cùng bạn nữ xem phim, kết quả, lại là bạn khác giới.

Người này hẳn cũng có chút quen biết, thái tử gia của tập đoàn Diệp thị, sức ảnh hưởng không nhỏ. Nếu như chỉ hắn đơn thuần là chú của Điền Mật, thì chắc chắn hẳn cũng khá hài lòng với người cháu rể này.

Đáng tiếc, hẳn không phải, dĩ nhiên sẽ không chấp nhận Điền Mật thân thiết với Diệp Thần.

Hắn đi lên phía trước, kéo tay Điền Mật, ôm cô trong lòng.

Điền Mật ngẩng đầu nhìn hắn: "Chú, chú tới rồi."

Quý Quân Ngôn gật đầu, sau đó liếc mắt nhìn Diệp Thần: "Diệp thiếu, cảm ơn cậu đã xem phim cùng Điền Điền nhà chúng tôi."

Nhìn thấy chú của Điền Mật, Diệp Thần tỏ thái độ cung kính: "Chào chú! Đi xem phim cùng Mật Mật cũng là vinh hạnh của cháu!"

Nghe Diệp Thần gọi mình là chú, Quý Quân Ngôn không vui, hẳn rất già sao? Chỉ là lớn hơn Điền Điền mười tuổi mà thôi, hình như, hơi lớn.

"Diệp thiếu gọi tôi là Quý tiên sinh là được." Giọng nói của hắn vẫn bình thường, sau đó cúi đầu, nhìn về phía Điền Mật nói: "Chào bạn cháu đi! Chúng ta về nhà."

Điền Mật gật đầu, hướng về phía Diệp Thần vẫy tay chào, sau đó cùng Quý Quân Ngôn về nhà.

Diệp Thần đứng sững tại chỗ. Trong lòng có chút nghi hoặc, cảm giác chú của Điền Mật hình như có phần địch ý với hắn à?

Thẳng đến khi hắn nhận được tin tức hai người kết hôn, Diệp Thần mới biết được nguyên nhân.

Quý Quân Ngôn lái xe rất nhanh, Điền Mật hơi nghi ngờ nhìn hắn, sắc mặt vẫn bình thường không có gì thay đổi, nhưng Điền Mật có cảm giác hắn đang không vui.

Về đến nhà, Điền Mật chúc Quý Quân Ngôn ngủ ngon, rồi đi thẳng về phòng mình.

Vừa mới vào phòng, cô đã bị Quý Quân Ngôn đẩy ngã xuống giường.

"Chú?!" Điền Mật mở to hai mắt, rõ ràng đang khiếp sợ.

"Điền Điền, cháu nhớ ta họ gì không?"

"Là họ Quý nha!" Điền Mật ngốc nghếch trả lời câu hỏi, trong lòng âm thầm trợn mắt.

"Chúng ta có quan hệ huyết thống sao?"

Điền Mật lắc đầu.

"Cho nên, chúng ta có thể ở bên nhau, phải không?"

Điền Mật gật đầu, rồi lại lắc đầu: "Cái gì với nhau?"

"Kết hôn!" Tình yêu trong ánh mắt hắn không che giấu nữa, dường như muốn nhấn chìm Điền Mật.

"Hả?"

Ban đầu, khi Điền Mật mười tám tuổi, hắn đã có ý định muốn chiếm giữ lấy cô, chỉ là, hắn quá quan tâm cô, lo lắng cô biết được sẽ sợ hắn. Cho nên hắn vẫn kiên nhẫn chờ cho đến khi Điền Mật hai mươi tuổi, như vậy có thể trực tiếp kết hôn rồi.

Sau khi kết hôn, Điền Mật vẫn tiếp tục học đại học.

Chỉ là cô bây giờ có thêm một thân phận, vợ hắn.

Như vậy mới khiến Quý Quân Ngôn cảm thấy yên tâm hơn, bởi vì những người theo đuổi cô sẽ tự động bỏ cuộc.

Hai năm sau, Điền Mật tốt nghiệp đại học.

Dưới sự thúc giục của ông nội Điền, hai người cũng tính đến chuyện có con.

Ba tháng sau, Điền Mật mang thai.

Chín tháng sau, Điền Mật sinh đôi hai bé trai. Bởi vì quá trình sinh con cực kỳ vất vả, Quý Quân Ngôn cũng không muốn vợ mình phải chịu đau đớn thêm lần nữa, vì vậy đã bí mật đi đặt vòng.

Trong một lần, Quý Quân Ngôn cùng Tô Dịch Minh đến quán cà phê trò chuyện, một người phụ nữ ở bàn kế bên đột nhiên đứng dậy. Quý Quân Ngôn và Tô Dịch Minh đang nói chuyện đồng thời quay đầu lại nhìn.

Chỉ thấy người phụ nữ kia trực tiếp hất thẳng cốc cà phê của mình vào người đàn ông đối diện cô, thoát nhìn hắn ta khoảng ba mươi mấy tuổi. Người đàn ông kia bị phỏng lập tức đứng dậy, quát to: ""Bà cô già này nổi điên cái gì vậy hả!""

""Tôi khinh thường nhất cái loại đàn ông cặn bã chỉ biết suy nghĩ bằng nửa thân dưới như anh."" Người phụ nữ đó nói xong, lập tức rời đi, chỉ còn lại tiếng chửi bới của người đàn ông.

Quý Quân Ngôn chỉ nhìn thoáng qua, rồi quay đầu lại, không tiếp tục nhìn nữa.

Tô Dịch Minh thì khá hứng thú nhìn theo bóng lưng người phụ nữ vừa rời khỏi: ""Thú vị, thật thú vị! Ôi chao, cậu bảo tôi theo đuổi cô ta được không?""

Quý Quân Ngôn nhìn hắn một cái: ""Được!""

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đầu Là Của Ta (Nam Chủ Đầu Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Lại thấy mặt thể nữ phụ nghịch tập (1)

Editor: HD

Điền Mật vừa tỉnh dậy, lập tức mở mắt ra, có chút lo lắng nhìn xung quanh đánh giá một phen.

Đây là một nơi cực kì, cực kì, quen thuộc.

Cô không thể quên được, phòng thí nghiệm

Có điều phòng thí nghiệm này, không giống phòng thí nghiệm mà cô ở lúc trước.

Bởi vì phòng thí nghiệm lúc trước cô ở, cho dù không thể đi ra ngoài, nhưng cô vẫn có thể tùy tiện đi lại trong phòng.

Nhưng chỗ này, xem ra, cô không được phép đi lại rồi.

Lúc này cô bị nhốt trong một cái bình thủy tinh siêu lớn, bên trong là chất lỏng màu xanh nhạt, cô ở trong chất lỏng, nhưng không hề có cảm giác khó thở hay khó chịu. Ngược lại cảm thấy ấm áp thoải mái.

Cô nhắm mắt tiếp thu trí nhớ và nội dung truyện.

Kí ức có thân phận cực kì đặc biệt, vào khoảng hai mươi năm trước cô bị bệnh, não chết, trở thành người thực vật.

Cha mẹ cô là nhà khoa học, vì muốn để cô tỉnh lại, bắt đầu nghiên cứu gen người.

Cuối cùng, chế tạo ra một loại có thể thay đổi gen.

Bởi vì quá trình vô cùng phức tạp, nên chỉ có duy nhất một cái, vì thế, được tiêm vào cơ thể Điền Mật.

Gen của cơ thể Điền Mật thành công được thay đổi, nhưng người vẫn chưa tỉnh lại.

Thuốc vẫn còn chỗ thiếu sót, lại bởi vì cha mẹ Điền Mật tiếp tục nghiên cứu, sau đó xảy ra vụ nổ.

Toàn bộ thuốc bắn ra ngoài, trở thành độc bệnh. Phòng thí nghiệm của bọn họ ở dưới mặt đất, ngay tại một khu du lịch. Ngày thường có rất nhiều người qua lại, khi xảy ra vụ nổ, cha mẹ Điền Mật lập tức đưa Điền Mật rời đi, mà những người khác vô tình hấp thu độc bệnh vào trong cơ thể.

Thời điểm độc vào cơ thể hoàn toàn không phát hiện ra được, cho dù tới bệnh viện kiểm tra, cũng không tìm thấy bệnh.

Nửa tháng sau, loài người đột biến gen, những người hít phải độc bệnh đều biến thành tang thi (*người chết sống hay zombie).

Đa số mọi người bị tang thi cào bị thương hoặc bị cắn, đều sẽ biến thành tang thi.

Nhóm người thiểu số do thể chất tốt, nên bị tang thi cào hoặc cắn, sẽ có được dị năng.

Đây là truyện mặt thể nữ phụ nghịch tập, nữ chủ trong nguyên tác là siêu cấp Mary Sue, trong sáng thiện lương, sở hữu dị năng chữa trị.

Mà nữ phụ, là người trùng sinh, cô bị nữ chủ trong nguyên tác vô tình hại chết, vốn dĩ là một cô gái năng động, sau khi chết biết được, bản thân mình là vật hy sinh trong thế giới tiểu thuyết, liền hắc hóa luôn (*thay đổi bản thân theo chiều xấu).

Cô đạt được cơ hội, quay về trước khi mặt thể hai ngày.

Cô lợi dụng trí nhớ và hiểu rõ nội dung truyện, giành lấy giới chi vốn thuộc về nữ tử nguyên tác.

Sau đó cô mua thức ăn để dành trong nhà.

Bởi vì chiếm được giới chi, dị năng chữa trị của nữ chủ, cũng trở thành của cô, hơn nữa còn có dị năng hệ thổ. Sau đó cô bắt đầu con đường mặt thể huy hoàng.

Cô cố gắng hết sức, đoạt lấy tình yêu của nữ chủ nguyên tác, chính là nam chủ, hơn nữa còn để nữ chủ làm vật hy sinh.

Trong truyện thân phận của kí thể là nhân vật phản diện, cô có được trí lực, có bề ngoài không giống người bình thường, nhưng vì được thay đổi gen, sau khi cô tỉnh lại, đã trở thành tang thi.

Nhưng cô không hề có ý định muốn hủy diệt loài người, lại còn đi yêu một người đàn ông thuộc phái phản diện.

Người đàn ông kia vô tình phát hiện Điền Mật nằm trong ống nghiệm, sau đó cứu Điền Mật ra, Điền Mật không có trí nhớ khi còn sống, cho nên đi theo người đàn ông kia.

Người đó phát hiện năng lực của Điền Mật, lại hết sức dựa dẫm vào hắn. Hắn bắt đầu lợi dụng Điền Mật. Người đàn ông đó có hận ý rất lớn với loài người, cho nên muốn lợi dụng Điền Mật, hủy diệt nhân loại.

Điền Mật nghe lời của hắn, bắt đầu khống chế tang thi rồi đi tấn công căn cứ loài người.

Cuối cùng, người kia lại yêu nam chủ, ngược lại ra sức giúp nam chủ giết Điền Mật.

(HD: đây rốt cuộc là nữ phụ hay là đàm trá hình vậy trời =.,=)

Bởi vì việc khống chế tang thi, giết con người, đều là do Điền Mật ra mặt, vì vậy người kia chưa từng lộ mặt.

Con người dĩ nhiên cũng cho rằng kẻ thù lớn nhất chính là Điền Mật, không ai biết, đại nhân vật phản diện ẩn núp giữa bọn họ.

Về sau, nam chủ và nữ chủ muốn kết hôn, người đàn ông kia liền ra tay ngăn cản, thậm chí muốn giết chết nữ chủ, lúc này mới bại lộ thân phận.

Cuối cùng, người kia bị nam chủ giết chết.

Nam chủ và nữ chủ HE, hết.

Tâm nguyện của kí thể là giết chết người đàn ông kia.

Rất đơn giản, Điền Mật chỉ cần chờ người kia đến giúp cô thoát khỏi ống nghiệm, cô có thể lập tức ra tay giết chết hắn.

Bây giờ cô vẫn đang ở trong ống nghiệm, cho nên chắc hắn đã mặt thể rồi.

Cha mẹ kí thể cũng bị nhiễm độc bệnh, tuy nhiên lại chọn đúng thời điểm để rời đi.

Có điều bọn họ không để người khác phát hiện sự tồn tại của bọn họ.

Sau khi tới phòng thí nghiệm này, cha mẹ kí thể tạm thời không làm thí nghiệm nữa, chỉ đặt cô ở trong phòng thực nghiệm.

Đây là tầng hầm dưới biệt thự của bọn họ, còn cha mẹ kí thế đã sớm biến thành tang thi.

Người đàn ông kia vô tình đi ngang qua biệt thự của cha mẹ kí thế, sau đó phát hiện tầng hầm, bởi vì tò mò, nên tìm thấy Điền Mật.

Hiện tại việc Điền Mật có thể làm, chính là chờ đợi.

Bởi vì cô không thể mở bình nghiệm ra, bên ngoài bình nghiệm có một cái chốt, chỉ cần nhấn xuống. Toàn bộ chất lỏng trong bình nghiệm sẽ bị Điền Mật hấp thu, Điền Mật có được năng lượng, có thể đánh vỡ cái bình nghiệm này.

Người kia không để Điền Mật đợi quá lâu.

Lâm Phi mở to mắt nhìn, trước mặt bản thân là một cái ống thủy tinh cực bự. Bên trong có nước màu xanh nhạt, còn có một cô gái trẻ tuổi.

Cô gái tròn mắt nhìn hắn, hắn tưởng rằng chỉ là nhân thể tiêu bản. Hắn nhấc chân đến gần bình thủy tinh, cô gái kia chớp chớp mắt. Dọa hắn phải lùi về phía sau hai bước. Hóa, hóa, hóa ra còn sống sao?!

Sau đó, cô gái nhìn hắn mỉm cười, lộ ra hai má lúm đồng tiền, cực kì xinh đẹp.

Hắn thử tới gần quan sát, cẩn thận quan sát thân bình, suy nghĩ không biết có cái chốt mở nào hay không.

Hắn thật sự tìm thấy một cái nút ở phía dưới bình, hắn giơ tay mở chốt.

Chỉ nghe thấy rắc rắc một tiếng, cái bình không có gì thay đổi.

Hắn nghi ngờ đứng im tại chỗ, mắt nhìn chăm chăm bình nghiệm.

Điền Mật có cảm giác chất lỏng màu xanh nhạt đang tự động chảy vào lỗ chân lông trên cơ thể cô, sau đó biến thành một cỗ năng lượng cường đại chống đỡ cho cô.

Khoảng nửa canh giờ sau, chất lỏng bị cô hấp thu hoàn toàn.

Điền Mật cảm thấy toàn thân tràn đầy sức sống, cô cúi đầu nhìn bàn tay mình, sau đó xòe bàn tay ra, đặt trên cửa kính.

Rắc rắc rắc rắc sau một loạt tiếng động, bình nghiệm liền vỡ vụn.

Điền Mật nhếch môi cười, cuối cùng cũng được tự do rồi. Cô hoạt động tay chân, bẻ bẻ cổ. Cả người không có chỗ nào không khỏe hết.

Điền Mật bước ra khỏi bình nghiệm, đi tới trước mặt Lâm Phi.

Cô nghiêng đầu đánh giá Lâm Phi, nếu như không có trí nhớ, cô tuyệt đối không tin người trước mặt, ánh mắt trong suốt, khuôn mặt tinh xảo, lại là đại nhân vật phản diện trong truyện đâu.

Thờ dài, cô có chút không nỡ ra tay.

“Cảm ơn anh đã cứu tôi.” Bởi vì lâu lắm rồi mới nói chuyện lại, giọng nói của Điền Mật cực kì khàn, tốc độ nói rất chậm.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đề Là Của Ta (Nam Chủ Đề Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 95: Lại thấy mặt thể nữ phụ nghịch tập (2)

Editor: HD

Lâm Phi nhìn Điền Mật cả người trần truồng đứng trước mặt mình, khuôn mặt lập tức ửng đỏ xoay người: “Không. Không cần cảm ơn.”

Điền Mật nghiêng đầu, vẻ mặt buồn phiền, Lâm Phi đáng yêu như vậy, sao cô nhẫn tâm giết hắn?

Hay là, chờ Lâm Phi làm chuyện xấu xong rồi mới giết hắn? Ừm, cứ quyết định như vậy đi!

Nghĩ thông suốt rồi, Điền Mật cúi đầu nhìn chính mình: “Tôi đi lên trên tìm quần áo mặc.” Sau đó đi ngang qua người Lâm Phi, ra khỏi tầng hầm.

Kí thế không có trí nhớ khi còn sống, do đó Điền Mật cũng chỉ có trí nhớ sau khi cô tỉnh lại.

Căn biệt thự không có đồ trang trí, có thể tóm gọn là khắp nơi đều đơn giản.

Nghĩ tới việc cha mẹ vốn là nhà khoa học, cho nên không có tâm trí bày biện nhiều đồ vật trong nhà.

Cô nhìn bốn phía xung quanh, nhưng không thấy cha mẹ kí thể, ngay cả thi thể cũng không có.

Xung quanh cực kì sạch sẽ, không có dấu vết bị càn quét.

Nghĩ đến, từ khi mất thể tới nay, Lâm Phi là người đầu tiên vào trong nhà cô.

Biệt thự nhà cô có hai lầu, liếc mắt một cái liền nhìn thấy cánh cửa hồng nhạt.

Cô đẩy cửa đi vào, chung quanh đều là màu hồng nhạt, khăn trải giường hồng nhạt, chăn hồng nhạt, thảm hồng nhạt, tủ quần áo cũng màu hồng nhạt.

Trên tường có một bức ảnh lớn, là ảnh của một cô gái, tóc dài tới lưng, nụ cười ngọt ngào, đặc biệt là hai má lúm đồng tiền xinh đẹp. Không ai khác chính là kí thể.

Trên bàn làm việc có đặt một quyển sách, đang lật giữa chừng, giống như cách đây mấy giây, chủ nhân căn phòng này đang ngồi ở đây đọc sách.

Như vậy, phòng này chắc chắn là của kí thể rồi.

Dư sức nhìn ra, trong khoảng thời gian hai mươi năm cô nằm ngủ, cha mẹ cô vẫn duy trì tình trạng căn phòng y như trước.

Trong lòng xuất hiện một nỗi lo lắng, cô quyết định, lát nữa phải ra ngoài tìm kiếm cha mẹ kí thể, mặc kệ hiện tại bọn họ là cái dạng gì.

Cô mở tủ quần áo ra, trong tủ quần áo treo một bộ đồ thể thao màu hồng.

Cô mặc quần áo xong, sờ sờ đỉnh đầu sáng bóng không một cọng tóc, có chút ghét bỏ biau môi, không ngờ lại bị trọc....

Điền Mật lại lục lọi trong tủ quần áo, tìm một cái mũ lưỡi chai đội vào, lúc này mới thoải mái, ít nhất, có thể lừa gạt chính mình, đầu cô không hề bóng loáng đâu.

Cô đi xuống lầu, lúc này Lâm Phi đang ngồi trên ghế sofa trong phòng khách.

Thấy cô đi xuống, Lâm Phi liền đứng lên, hai tay nghiêm chỉnh đặt trên đùi, có chút mất tự nhiên nhìn cô.

Điền Mật cười với hắn: “Xin chào, tôi là Điền Mật, đây là nhà của tôi. Anh tên gì?”

Thấy Điền Mật như vậy, ngược lại Lâm Phi không tiếp tục co quắp, hắn cũng kéo khóa môi lên, cười với Điền Mật: “Tôi là Lâm Phi, đi ngang qua nhà cô, sau đó, đi vào xem có cái gì ăn được không.” Nói xong, hắn sợ Điền Mật hiểu lầm hắn, vội vàng quơ tay giải thích: “Tôi không phải tới ăn trộm đâu, chỉ là, tôi thấy nhà này không có ai, tôi cho rằng, người nhà này đã biến thành tang thi hết rồi. Cho nên mới...”

“Tang thi?” Điền Mật giả vờ không biết, vẻ mặt khó hiểu nhìn Lâm Phi.

Lâm Phi gật đầu: “Cô không biết bây giờ bên ngoài biến thành cái gì rồi sao?”

Điền Mật lắc đầu: “Tôi bị bệnh một thời gian dài, luôn luôn ở dưới tầng hầm chỉ vừa mới gặp anh thôi.”

Lúc này Lâm Phi nói cho Điền Mật biết, hai tháng trước, thế giới này thay đổi, tang thi hoành hành, con người trốn đông trốn tây.

Một số người có được dị năng, có năng lực chiến đấu với tang thi, còn những người bình thường khác chỉ có thể chạy trốn.

Chính phủ sáng lập căn cứ cho người sống sót, một số người đi tới căn cứ ở. Một số lại không chịu rời đi.

Lâm Phi là cô nhi từ nhỏ, sau khi mất thể, hắn với những người bạn khác cùng nhau chạy nạn, kết quả chạy ra ngoài, lại đi tới nhà Điền Mật.

Sau khi nghe xong, vẻ mặt Điền Mật kinh hãi: “Hiện tại, là người ăn thịt người sao?”

“Cũng không được xem là người ăn thịt người, bởi vì đám tang thi đều không phải người nữa rồi.”

Điền Mật gật đầu: “Không biết cha mẹ tôi ở đâu, tôi định ra ngoài tìm họ, anh cứ việc sống trong nhà tôi, nhưng tôi cũng không biết trong nhà có đồ ăn hay không, tự anh đi tìm xem.”

Nói xong, cô liền xoay người, chuẩn bị ra ngoài tìm cha mẹ kí thể.

Bởi vì đã trải qua một lần mất thể, trước đó có thuốc ‘hoán tức’, hiện tại cô lại là tang thi vương. Đối với cô mà nói, mùi máu tanh bên ngoài đã không còn cảm giác buồn nôn như trước kia, ngược lại có chút thêm ăn.

Ra sức gần cạn suy nghĩ muốn cắn cổ người, gọi 0051: “Lần này ta giết tang thi đổi tình hạch được không?”

“Không thể, nhiệm vụ này không giống lần trước, cho nên không có nhiệm vụ nhánh.”

Điền Mật trợn mắt, không nói thêm gì nữa.

Cô thấy một chiếc xe việt dã bên ngoài biệt thự, xe việt dã đụng vào tường rào chắn biệt thự, vị trí lái xe và ghế phụ lái đều có người ngồi.

Điền Mật vừa đi tới liền thấy, một nam một nữ, đã biến thành tang thi rồi. Bởi vì bị dây an toàn siết lại, bọn họ chỉ có thể ngồi yên trên xe, không ngừng vùng vẫy.

Làn da hai người bị hư thối cực kì nghiêm trọng, tóc tai bạc màu, Điền Mật quan sát khuôn mặt hai người, phát hiện giống hệt hai người trong bức ảnh chụp chung với cô ở trong phòng. Có điều hai người trong hình trẻ hơn một chút.

Hai tang thi trên xe chừng sáu mươi bảy mươi tuổi.

Ánh mắt đột nhiên có chút nóng bỏng, cha mẹ kí thể chỉ có một người con gái duy nhất, sau khi kí thể chết não, hai người làm việc không ngừng, một lòng một dạ nghiên cứu thuốc khiến cô tỉnh lại.

Hiện tại cô đã tỉnh rồi, nhưng bọn họ, lại mất hết ý thức.

Cô mở cửa xe, tháo dây an toàn ra cho hai người, sau đó đỡ hai người xuống xe.

Cha mẹ Điền nghe theo, bởi vì trên người Điền Mật có khí tức tang thi vương, áp chế không cho bọn họ làm xằng bậy.

“0051, sau khi bọn họ thăng cấp rồi có thể lấy lại ý thức không?”

“Kí chủ, thế giới này quả thực không giống thế giới trước, tang thi thế giới này có thể thăng cấp, nhưng không thể lấy lại ý thức của bản thân, vẫn chỉ là một cái xác không hồn.”

Điền Mật có chút mất mát, nhìn cha mẹ Điền ngoan ngoãn đứng một bên, suy nghĩ, cảm thấy nên để bọn họ ngủ yên thì hơn.

Cô định đi tìm đồ đào đất, đào hai cái lỗ trong vườn biệt thự, sau đó chôn cất cha mẹ Điền.

Cha mẹ Điền đang ngoan ngoãn bỗng nhiên gào thét, Điền Mật kinh ngạc một phen.

Điền Mật xoay người, vừa hay nhìn thấy Lâm Phi đứng cách đó không xa, về mặt Lâm Phi khiếp sợ nhìn bọn họ.

Cha mẹ Điền di chuyển, muốn lao tới chỗ Lâm Phi, Điền Mật dùng khí thể tang thi vương áp chế, cha mẹ Điền không dám bước tiếp, nhưng trong miệng vẫn gào thét như cũ.

“Đây là cha mẹ tôi, anh có thể đào một cái mộ giúp tôi không? Tôi muốn trôn cất bọn họ.” Điền Mật nhìn Lâm Phi nói, trong mắt chứa ý cầu xin.

Lâm Phi sửng sốt một hồi, sau đó gạt đầu, đi tìm dụng cụ.

Đào hố xong, Điền Mật giờ tay ra, nhẹ nhàng đặt trên huyết thái dương của cha mẹ Điền, sau đó phá hủy đầu hai người, cha mẹ Điền ngã xuống đất, chính thức biến thành thi thể.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đề Là Của Ta (Nam Chủ Đề Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Lại thấy mặt thể nữ phụ nghịch tập (3)

Editor: HD

Lâm Phi giúp Điền Mật chôn cất cha mẹ Điền xong, lúc này quay trở vào biệt thự với Điền Mật.

Mặt thể được hai tháng, cục diện lực không thể cung cấp điện được nữa rồi. Cũng may biệt thự nhà Điền Mật có máy phát điện, nước thì có sẵn trong giếng.

Điền Mật rót cho Lâm Phi một ly nước: “Cảm ơn anh đã giúp.”

Cơ thể Lâm Phi cứng ngắc, nhìn Điền Mật một cái, sau đó nhận lấy ly: “Cô, rốt cuộc là ai? Vì sao tang thi lại sợ cô?” Lâm Phi cảm thấy thật kì quái, trông bộ dạng Điền Mật, rõ ràng giống như người bình thường, nhưng mà, cảm thấy vẫn không giống lắm.

Điền Mật ngẩn người, sau đó bày ra vẻ mặt nghi hoặc: “Kỳ thật, tôi cũng không biết. Tôi chỉ nhớ, cha mẹ mình là nhà khoa học, có một ngày, tôi đột nhiên bị bệnh, bọn họ muốn dùng tất cả mọi biện pháp để cứu chữa cho tôi. Sau này, khi tôi ngủ say. Lúc tỉnh dậy, thì người đầu tiên mà tôi gặp lại là anh. Tôi nghĩ, có lẽ cha mẹ đã thay đổi thể chất của tôi.”

Lâm Phi kinh ngạc một phen, sau đó ánh mắt tỏa sáng, dường như nghĩ tới chuyện gì đó. Điền Mật tất nhiên nhìn thấy, giả vờ hỏi: “Sao vậy?”

Lâm Phi khôi phục tinh thần lại, lắc đầu: “Không có gì, không có gì, tôi đang nghĩ, hiện tại cô cũng chỉ có một mình, hay là hai người chúng ta tìm một nơi để nương tựa đi?”

Điền Mật thấy ánh mắt Lâm Phi có tia khác lạ, ánh mắt cô tối sầm, xem ra, rất nhanh, cô có thể ra tay giết Lâm Phi rồi nhỉ?

“Được, chúng ta đi cùng nhau, tôi ngủ quá lâu, không biết chuyện gì bên ngoài cả, sau này, mong anh chỉ dẫn rồi!” Điền Mật gật đầu, nhìn Lâm Phi cười cười.

Thấy trong mắt Điền Mật đều là ý dựa dẫm, Lâm Phi cười thầm trong bụng, nhưng bên ngoài làm bộ: “Cô yên tâm đi, tôi nhất định chăm sóc cô thật tốt.”

Hai người ở trong biệt thự khoảng nửa tháng, bởi vì tang thi nhìn thấy Điền Mật đều tự động đi đường vòng, cho nên Lâm Phi dẫn theo Điền Mật đi thu thập một chút thức ăn.

Thể chất của Điền Mật cực kì đặc biệt, cô không giống tang thi khác chỉ có thể ăn thịt người.

Cô ăn đồ ăn như người bình thường, có điều sức ăn khá lớn, lại mau đói.

Cho nên, thỉnh thoảng cô thừa cơ Lâm Phi không chú ý, tìm mấy thứ bỏ vào không gian.

Lâm Phi có dị năng, chẳng qua trước đây dị năng hệ thủy có vẻ rất yếu, sau này, hần gặp một sinh viên học hóa, hai người hợp tác với nhau, lấy máu của Điền Mật đi nghiên cứu, lập tức biến đổi dị năng hệ thủy của Lâm Phi.

Chỉ cần hần muốn, có thể biến bất cứ thứ gì trở thành chất lỏng, ghê hơn cả acid sunfuric.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao hần giết được Điền Mật, trở thành đại nhân vật phản diện.

Nghĩ đến sinh viên học hóa kia, Điền Mật nghĩ thầm, người kia cũng có thể coi là hung thủ gián tiếp giết chết kí thể? Nếu lúc đó vô tình gặp được, đồng thời giải quyết hần thôi.

Hôm nay là ngày Lâm Phi và Điền Mật giao hẹn rồi đi, Điền Mật vẫn mặc đồ thể thao, nhưng không đội mũ nữa, nửa tháng nay, tóc của cô đã mọc tới lỗ tai, bộ dạng rất thoải mái, Điền Mật cũng rất hài lòng, có tóc vẫn tốt hơn là không có.

Soi gương nhìn bản thân rồi mỉm cười, sau đó lấy một cái ba lô ra, thu xếp một vài bộ quần áo.

Còn lại, Điền Mật đều ném vào không gian.

Điền Mật đeo ba lô đi xuống lầu, Lâm Phi đã ngồi sẵn trên xe chờ cô.

Kia là chiếc xe việt dã của cha mẹ cô, xe không bị hư hại gì nghiêm trọng, có lẽ trước khi biến thành tang thi cha Điền kịp đạp thắng, nên xe đụng vào hàng rào chắn, đầu xe biến dạng một chút.

Cô mở cửa xe, ném ba lô vào trước, sau đó mới lên xe.

Lâm Phi khởi động ô tô, chở Điền Mật đi.

Trong truyện, khi Lâm Phi chở Điền Mật rồi đi, thì gặp sinh viên học hóa kia, có điều Lâm Phi không để hần lấy máu Điền Mật làm thí nghiệm ngay.

Bọn họ cùng nhau lên đường, sau này Lâm Phi bảo Điền Mật triệu tập tang thi giúp hần, rồi tập kích căn cứ con người xong. Sinh viên học hóa kia mới đưa ra đề nghị lấy máu Điền Mật làm thí nghiệm.

Lâm Phi coi Điền Mật như công cụ, sủng vật mà thôi.

Mà sinh viên học hóa kia, cũng là người mà Lâm Phi thích trước khi yêu nam chủ. Đối với người kia, Lâm Phi hầu như đều nghe theo lời hần.

Mặc dù Điền Mật không phản cảm chuyện tình yêu đồng tính, nhưng nghĩ tới hai người nam nam, da gà Điền Mật vẫn nổi lên.

Hai người đi cả ngày trời, đến vùng lân cận. Bọn họ định tìm một nơi nghỉ ngơi, Lâm Phi lái xe, tìm được một khách sạn năm sao trước khi mặt trời.

Hắn bảo Điền Mật xuống xe, đuổi hết đám tang thi đi, rồi hắn mới xuống.

Điền Mật và Lâm Phi mang theo ba lô, đi lên lầu.

Nơi này, chính là chỗ bọn họ gặp sinh viên kia.

Điền Mật đi phía trước, hai người đồng thời lên lầu 5.

Điền Mật đuổi hết tang thi đi, bốn phía im lặng đến đáng sợ. Khi bọn họ đi ngang qua một căn phòng. Rầm một tiếng. Điền Mật vẫn giữ được bình tĩnh, Lâm Phi bị dọa sợ đến mức nhảy tới bên cạnh Điền Mật.

“Tôi --- tôi là người ---” Cánh cửa mở ra, một bóng người xuất hiện.

Điền Mật nhìn hắn, người con trai trẻ tuổi khuôn mặt vô cùng tuấn tú, có vẻ chừng hai mươi, da trắng nõn.

Lâm Phi thở phào nhẹ nhõm, từ bên người Điền Mật đứng dậy, trong tay cầm một con dao, về mặt phòng bị nhìn người trai trẻ: “Một mình cậu ở đây làm gì?”

“À, tôi ra ngoài giải sầu, đúng lúc mặt thế, tôi đành ở chỗ này.” Trai trẻ gật đầu, ánh mắt nhìn Lâm Phi, rất nhút nhát.

“Mặt thế hai tháng trời, tại sao cậu không xảy ra chuyện gì hết?” Mặc dù Lâm Phi cũng mềm lòng với ánh mắt này, nhưng suy đi nghĩ lại, đây là mặt thế, cho dù không phải mặt thế, thì lòng người khó dò, huống chi là tình cảnh hiện tại.

“Tôi mua rất nhiều đồ ăn, sau đó mỗi ngày ăn ít một chút, hai ngày trước, đồ ăn của tôi hết sạch rồi. Tôi muốn đi ra ngoài tìm xem, nhưng thấy ngoài đó có rất nhiều tang thi. Tôi tôi không dám. Hôm nay thấy tất cả tang thi rồi đi, lại gặp hai người, tôi mới có can đảm mở cửa ra ngoài.” Trai trẻ nói xong, đôi mắt long lanh, nếu Điền Mật mà là hủ nữ thì lúc này nhất định sẽ kích động la lớn ‘Tiểu thụ! Đủ tiêu chuẩn của tiểu thụ!’

Đáng tiếc, cô không phải hủ nữ, cũng sẽ không cảm thấy trai trẻ đáng thương.

“Được rồi, tôi tạm thời tin tưởng cậu, tôi tên là Lâm Phi, đây là Điền Mật, chúng tôi định tới thành phố G, còn cậu?” Lâm Phi thả dao xuống, liếc mắt nhìn trai trẻ một cái.

“Tôi tên là Lý Húc, sinh viên năm 3 khoa hóa trường đại học thành phố A.” Lý Húc cong khóe miệng, thân thiết cười với Điền Mật và Lâm Phi.

Đi một ngày, Lâm Phi đã sớm mệt mỏi, sau khi giảm bớt đề phòng, Lâm Phi đưa cho Lý Húc một ít đồ ăn, sau đó dẫn Điền Mật tới phòng tổng thống nghỉ ngơi.

Điền Mật nằm trên giường, có chút bồn khoăn, hiện tại đã tìm thấy Lý Húc, cô có nên xử lý Lâm Phi và Lý Húc ngay luôn không?

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đều Là Của Ta (Nam Chủ Đều Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Lại thấy mặt thế nữ phụ nghịch tập (4)

Editor: HD

Thôi, cứ thuận theo tự nhiên đi. Điền Mật vứt hết bồn khoăn ra sau đầu, nhắm mắt lại, tiến vào giấc mơ.

- - -

Điền Mật cố gắng mở to mắt, trên đỉnh đầu không có ánh đèn, cô hí hóp mắt. Đây là đâu?

Cô muốn ngồi xuống, nhưng phát hiện tay chân mình bị khóa lại, trên cổ tay cầm một cái ống, không ngừng hút máu của cô ra.

Cô gầy gù, phát hiện bản thân không thể tránh thoát.

Cô chỉ có thể nghiêng đầu đánh giá xung quanh, một người đàn ông mặc áo khoác trắng đưa lưng về phía cô.

Cô nhủ mày đánh giá người đàn ông là Vệ Tư sao? Nhưng, vì sao Vệ Tư lại gầy như vậy?

Người đàn ông không để cô nghi hoặc quá lâu, nhanh chóng xoay người lại.

Hắn đeo khẩu trang, nhưng Điền Mật liếc mắt một cái liền nhận ra: “Lý Húc?!” Cô cực kì kinh ngạc tròn mắt, giọng nói hơi lớn tiếng.

Lý Húc tới gần bàn mổ, trong tay cầm dao phẫu thuật, hấn cong mắt, có thể thấy là đang cười với cô: “Điền Mật, chẳng phải cô nói vì A Phi cô tình nguyện dùng mọi thứ để trả giá sao? Hiện tại là lúc cần cô trả giá! Tôi phát hiện trong máu cô có một thứ, nếu dùng để nghiên cứu, có lẽ sẽ thay đổi được dị năng hệ thủy của A Phi. Nếu máu của cô tốt như vậy, có nghĩa là, hệ khí quản của cô, càng có giá trị, vì tránh ảnh hưởng tới thân thể cô, khiến cho thực nghiệm xảy ra trục trặc, tôi sẽ không chích thuốc tê. Yên tâm đi, tôi sẽ cố gắng nhanh tay, không làm cô thấy đau đâu.”

“Không! Không được làm như vậy!” Điền Mật mở to mắt nhìn, cảm thấy Lý Húc trước mắt không phải người cô quen biết.

“Lâm Phi! Tôi muốn gặp Lâm Phi, tôi muốn gặp Lâm Phi!” Tay chân Điền Mật đồng thời dùng sức, đầu gối cổ tay khuỷu tay cổ chân cổ tất cả đều bị trói lại, có lẽ sợ cô mạnh mẽ vùng vẫy không thể giải phẫu được.

Mặc dù không thoát được, nhưng vẫn khiến giường giải phẫu, rung ken két.

Trong lòng gọi 0051, nhưng 0051 không đáp lời, cô nóng nảy, nhiệm vụ còn chưa chính thức bắt đầu, còn chưa gặp mặt nam chủ nữa là! Chẳng lẽ cô phải chết ở đây sao?

Lý Húc hơi nhíu mày, thấp giọng nói: “Lâm Phi sẽ không gặp cô đâu!” Nói xong, không để ý Điền Mật vùng vẫy thế nào, lập tức dùng dao rạch bụng của cô.

“A ---” Điền Mật hét chói tai, cảm giác rõ ràng Lý Húc từng bước từng bước lấy gan của cô ra.

Đau, đau quá!

Sau khi Lý Húc lấy gan của cô ra, cô lập tức mất hết ý thức, dường như linh hồn bay ra khỏi cơ thể.

Cô chứng kiến Lý Húc chia năm xẻ bảy thân thể của mình, đau đớn vô cùng.

Cô cắn chặt răng, hận đến mức toàn thân run rẩy.

Cô không biết cô hận ai, hận Vệ Tư, hay hận Lâm Phi và Lý Húc. Cô hận, hận không thể kéo bọn họ chết chung!

Cô bay tới trước mặt Lý Húc, muốn giơ tay bóp cổ hắn, nhưng tay của cô xuyên qua cơ thể Lý Húc, hoàn toàn không chạm được vào hắn.

- - -

“A ---” Điền Mật từ trên giường ngồi bật dậy, miệng thở phì phò.

“Sao vậy? Sao vậy?” Cửa phòng bị đẩy ra, Lâm Phi chạy như bay đến bên giường cô, về mặt thân thiết nhìn cô.

Điền Mật nhìn Lâm Phi, sau đó cúi đầu nhìn cơ thể hoàn hảo của chính mình, ngờ ngác không trả lời.

Hiện tại khuôn mặt Điền Mật đầy mồ hôi, sắc mặt không chút máu, môi trắng bệch, ánh mắt trợn trừng, giống như vừa mới trải qua chuyện gì kinh khủng lắm.

Thấy Điền Mật không để ý tới mình, ánh mắt Lâm Phi lập tức trầm xuống, nhưng nhanh chóng khôi phục: “Mật Mật, cô không sao chứ? Có phải gặp ác mộng rồi không?”

“Ừ, không sao đâu.” Điền Mật hồi phục tinh thần, cười cười nhìn Lâm Phi.

Lâm Phi an ủi Điền Mật một lúc, sau đó mời rời khỏi phòng Điền Mật, tuy nhiên trong lòng cực kì khó chịu vì bị đánh thức lúc nửa đêm.

Bởi vì bọn họ ở chung phòng, cách một cái vách, Lâm Phi vừa mới đi đến phòng khách, ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa.

Lâm Phi nhíu chặt mày, đi ra ngoài, mở cửa.

Lý Húc mặc áo ba lỗ, quần đùi caro.

Hắn rất gầy, nhưng không làm cho người ta cảm thấy chỉ có xương cốt mà thôi, da hắn vừa trắng vừa non mềm, xem ra còn đẹp hơn cả da con gái.

Hắn ôm gối, yếu ớt nhìn Lâm Phi: “Tôi, tôi, nghe thấy tiếng la, có chút sợ hãi. Có thể, ngủ chung với anh được không? Tôi, tôi cực kì ngoan, tướng ngủ rất tốt.”

Lâm Phi biết bản thân là người đồng tính, hắn cũng từng quen bạn trai, có điều sau này chia tay rồi.

Tâm tình đang khó chịu, lập tức biến mất.

Hắn cong khoe miệng, cười với Lý Húc: “Vào đi.” Nói xong, liền xoay người đi về phòng.

Lý Húc ôm gối đi theo sau, chậm rãi vào phòng Lâm Phi.

Điền Mật giờ tay lau mồ hôi trên trán, gọi 0051: “Hồi nãy ta bị sao vậy?” Cảm giác này quá mức chân thật, giống như tự mình nếm trải, mà hận ý cũng cực kì lớn, cô không biết, bản thân lại hận Vệ Tư đến thế.

“Cảnh trong mơ của kí chủ, chính là chuyện chân thật của kí thể trước khi chết.”

“Nhưng vì sao ta lại mơ thấy nó?” Điền Mật vô cùng nghi ngờ, từ khi làm nhiệm vụ tới nay, chưa từng xảy ra tình huống như vậy.

“Kí chủ không nở ra tay, để hoàn thành tâm nguyện của kí thể ~ ta đã giúp kí chủ.” 0051 nhỏ giọng trả lời, sợ Điền Mật nổi giận.

Điền Mật tròn mắt: “Là người giờ trò quỷ?!” Cô tức muốn điên lên, nhưng suy nghĩ cẩn thận, dù gì cũng là ý tốt của 0051.

Cô nằm xuống giường một lần nữa, bốn phía hết sức im ắng, cho nên bất cứ tiếng động gì cũng có thể dễ dàng nghe thấy.

Mà tiếng động phòng kế bên càng rõ ràng hơn.

Điền Mật thờ dài, trong đầu đều là cảm giác đau đớn khi bị giải phẫu.

Cô ngược lại muốn cảm ơn 0051, hiện tại, cô đã có thể ra tay được rồi.

Hôm sau, đến tận chiều Lâm Phi và Lý Húc mới ra khỏi phòng.

Trong lòng Điền Mật đã sớm tính toán giải quyết hai người này thế nào, nếu như lập tức giết chết, đối với những thống khổ kí thể chịu đựng, quá là lời cho bọn họ.

Cho nên, nghĩ tới nghĩ lui, cô cảm thấy bản thân không cần phải ra tay, cô chỉ cần sai tang thi tấn công bọn họ là được rồi.

Dị năng hệ thủy của Lâm Phi ở cấp thứ nhất hoàn toàn không có sức lực chiến đấu, Lý Húc không có dị năng, có thể nói là trói gà không chặt.

Lâm Phi muốn đi tìm đồ ăn, Điền Mật lợi dụng cơ hội này, tất nhiên gạt đầu đồng ý, vì thế ba người ngồi xe rời khỏi khách sạn.

Bọn họ đến một siêu thị khá lớn, Lâm Phi kêu Điền Mật đi xuống trước đuổi tang thi. Điền Mật nhẹ nhàng gạt đầu, xuống xe đuổi tang thi đi.

Lúc này Lâm Phi với Lý Húc mới xuống xe, Điền Mật quay đầu nhìn hai người vô cùng thân thiết, nhìn sang Lý Húc đi lại có chút mất tự nhiên, nhếch môi cười cười.

“Mật Mật, đuổi hết đám tang thi đi chỗ khác rồi sao? Bên trong có còn không?”

Điền Mật lắc đầu: “Không đâu, tôi mới nhìn, rất sạch sẽ.”

“Ừ, tôi với Lý Húc đi vào trong xem, cô ở ngoài trông chừng, nếu có người đến, thì gọi đám tang thi về lại.”

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đều Là Của Ta (Nam Chủ Đều Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Lại thấy mặt thể nữ phụ nghịch tập (5)

Editor: Chicken Twins

Lâm Phi nhìn trong siêu thị được bảo vệ khá tốt, trong lòng âm thầm tính toán có thể ở tạm chỗ này một thời gian ngắn.

Dù sao cũng không lo bị đói, hơn nữa còn có Điền Mật ở đây, có thể khiến cho bọn tang thi nghe lời.

Điền Mật gạt đầu, một mực nghe theo, cô biết Lâm Phi đang muốn làm gì.

Bởi vì nơi này cách căn cứ Thần Quang của nam chủ không xa, ký thể cũng triệu tập tang thi từ nơi đây.

Mà cái siêu thị này, chính là nơi Lâm Phi cùng Điền Mật sống lúc đầu.

Trong siêu thị còn có một tầng hầm, chính nơi đó, cơ thể cô bị Lý Húc chia năm xẻ bảy.

Nghĩ tới đây, trong đầu cô lại xuất hiện cảnh tượng trong mơ tối qua, ánh mắt cô âm trầm đáng sợ, khe cong khóe môi, lộ ra nụ cười khát máu đến chính

cô cũng không nhận ra.

Cô đi ra phía bên ngoài siêu thị, mở toàn bộ hệ thống cửa ra.

Phát ra hơi thở của tang thi vương, chưa đến hai phút, đã có rất nhiều tang thi kéo nhau đến.

Cô quay đầu nhìn lại những thứ trên kệ trong siêu thị, suy nghĩ một chút, rồi lại bước vào bên trong, đem toàn bộ hàng hóa trên kệ thu vào không gian.

Nhóm tang thi ngay ngắn đứng xếp thành hàng, dựa theo chỉ huy của Điền Mật, bước vào nhà kho.

Chẳng mấy chốc, bên trong nhà kho truyền ra tiếng tang thi gào thét, ngoài ra còn có tiếng hét chói tai của Lý Húc cùng Lâm Phi, trong mơ hồ, còn có thể nghe thấy Lâm Phi gọi tên cô.

Cô cười cười, nhàn nhả ngồi trên mui xe, hai chân đung đưa theo nhịp, trên tay còn đang ôm một túi khoai tây chiên ăn.

Khoảng mười phút sau, nhóm tang thi kéo nhau đi ra.

Điền Mật thu lại dùng uy của tang thi vương, nhóm tang thi vô thức chậm chạp lắc lư.

Điền Mật nhấc chân bước vào siêu thị, bước từng bước đến gần nhà kho.

Càng tiến đến gần nhà kho, có thể thấy khắp nơi đều là máu.

Còn có một chút thịt vụn và cơ quan nội tạng còn thừa vương vãi.

Trong lòng cô cảm thấy may mắn vì ban nãy đã thu không ít đồ vật vào không gian, bằng không thì thật là lãng phí.

Hít một hơi thật sâu, mùi máu tươi tràn ngập trong không khí khiến cô không nhịn được mà muốn cắn người.

Cô nỗ lực kiềm chế bản thân, mặc dù cô là tang thi vương, nhưng trong lòng cô, cô vẫn là một con người nha! Tuy rằng bản năng muốn ăn thịt người, nhưng trong lòng lại cảm thấy cực kỳ phản cảm.

Càng đi sâu bên trong, phần tàn dư tương đối nhiều, những mẫu xương vụn rải rác khắp nơi, khuôn mặt của Lâm Phi và Lý Húc còn có thể miễn cưỡng nhìn ra, các bộ phận khác cơ bản là không còn.

Có thể thấy được, bọn họ chết vô cùng thống khổ.

Bị một nhóm tang thi đồng thời cắn xé máu thịt cho đến chết.

Điền Mật hài lòng gật đầu, sau đó xoay người rời đi.

Tâm nguyện của kí thể đã hoàn thành, tiếp đến, cô nên đi hoàn thành nhiệm vụ.

Cô trực tiếp lái xe đến căn cứ Thần Quang của nam chủ.

Nam chủ tên Hoa Nghiệp Thần, trước mặt thế gia tộc đều làm quân nhân, sau mặt thế, thế lực gia tộc hẳn quá mức khổng lồ, cha hẳn là một người có tham vọng lớn, vì chính phủ đã không còn hoạt động. Cho nên, Hoa gia thiết lập ra căn cứ Thần Quang.

Điền Mật vừa lái xe, vừa xem xét nội dung truyện.

Lúc này nữ chủ Trang Diệc Lam chắc vừa mới mượn cơ hội thi hành nhiệm vụ, đẩy nữ chủ nguyên tác Nhan Nguyệt thành vật hy sinh.

Cũng may, trong cốt truyện, Hoa Nghiệp Thần cũng không phải thích Trang Diệc Lam ngay từ đầu.

Ngược lại, Hoa Nghiệp Thần là một người khá lạnh lùng, đối với quan hệ nam nữ, hẳn hoàn toàn không đề tâm.

Trong nguyên tác truyện, sở dĩ Hoa Nghiệp Thần cùng nữ chủ Nhan Nguyệt ở cùng một chỗ cũng bởi cô có quang hoàng nữ chủ, ngoài ra còn có dị năng chữa bệnh.

Nhan Nguyệt và Hoa Nghiệp Thần là thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên, tình cảm của họ cũng không tính là sâu đậm, nhưng hai nhà đã có hôn ước từ khi còn nhỏ.

Mặt thế đến, cha mẹ Nhan Nguyệt bị nhiễm virus, Nhan Nguyệt theo Hoa gia đến căn cứ Thần Quang. Cũng bởi trước khi mặt thế, cô đã mua một chiếc nhẫn, trong lúc vô ý nhỏ máu nhận chủ, có không gian trữ vật và dị năng chữa bệnh.

Dị năng chữa bệnh, trong một vạn khả năng cũng chưa chắc có thể tìm ra được một cái, vô cùng trân quý, Hoa gia dĩ nhiên là không thể bỏ qua, ngược lại Nhan Nguyệt và Hoa Nghiệp Thần còn có hôn ước, hai người tự nhiên là đến với nhau.

Mà hiện tại, người có được nhẫn không gian cùng dị năng chữa bệnh lại là Trang Diệc Lam, tình huống dĩ nhiên là sẽ khác đi nhiều rồi.

Sau mặt thể Nhan Nguyệt không có người nhà che chở, không có dị năng, nhưng lại đem lòng tốt phân phát khắp nơi.

Lương thiện là tốt, thể nhưng trong mặt thể, lương thiện quá cũng sẽ đưa đến tai họa.

Nhan Nguyệt trong lúc vô tình gây ra không ít tai họa, từ lâu Hoa gia đã có chút bất mãn với Nhan Nguyệt, nhưng ngại giao tình giữa hai nhà. Hoa gia cũng không nói gì.

Mà Trang Diệc Lam đẩy Nhan Nguyệt thành vật hy sinh, người nhà Hoa gia mặc dù có chút áy náy, nhưng cũng không quá đau lòng, dù sao, ở nơi mặt thể này, không ai biết liệu họ có thể nhìn thấy mặt trời ngày mai hay không.

Sau khi sống lại, Trang Diệc Lam đối với mọi người đều vô cùng lạnh nhạt và cứng rắn, dù sao đã từng trải qua mặt thể rồi, năng lực thích ứng của cô cũng mạnh mẽ hơn.

Kiếp trước cô chỉ có dị năng hệ thổ, kiếp này, cô không chỉ có dị năng hệ thổ mà còn có dị năng chữa bệnh. Với sự hiểu biết về dị năng, hiện tại dị năng của cô tăng nhanh không ít. Người khác mới đạt cấp một thì cô đã đạt tới cấp ba.

Lúc đầu, cô đi trước Nhan Nguyệt để giành lấy chiếc nhẫn không gian, sau đó nhờ máu nhận chủ, trong nhẫn trữ vật chỉ có một viên thuốc, ngoài viên thuốc đó ra cũng không còn gì khác.

Cô khẽ cắn môi, đưa viên thuốc vào miệng nuốt xuống, kích thích dị năng hệ thổ tăng cấp, còn có dị năng chữa bệnh.

Cô là cô nhi, nhưng đối với cuộc sống vẫn tràn ngập hi vọng, cho đến khi mặt thể, cô ngoài ý muốn chết đi, mới phát hiện ra, cô chỉ là vật hy sinh trong một cuốn tiểu thuyết, người bạn mà cô rất yêu thích, là nữ chủ trong truyện, mà cô, đã định trước trở thành người hy sinh.

Cô không cam lòng, dựa vào cái gì mà cô vô duyên vô cớ chết đi!

Không ngờ đến, cô được sống lại trước mặt thể một lần nữa. Cô thề, nhất định sẽ không trở thành vật hy sinh nữa! Cô muốn cho mọi người biết đến sự tồn tại của cô trong cái thời mặt thể này!

Trong cốt truyện, Hoa Nghiệp Thần và Trang Diệc Lam không phải yêu nhau từ sớm, phải nói rằng, Hoa Nghiệp Thần cũng không có yêu Trang Diệc Lam.

Mà Trang Diệc Lam, từ kiếp trước đã thích Hoa Nghiệp Thần.

Chỉ là, kiếp trước quang hoàng nữ chủ Nhan Nguyệt quá xuất sắc, cô biết bản thân mình không bằng, nên tự mình biết khó mà lui.

Mà kiếp này, ban đầu cô khá lạnh lùng, đối với Hoa Nghiệp Thần, cô có chút chán ghét, tình cảm của cô rất sạch sẽ, tuy là thích, thể nhưng cô vẫn luôn nhớ rằng hắn và Nhan Nguyệt đã từng sống bên nhau.

Trong một lần ngoài ý muốn, Hoa Nghiệp Thần mang theo tiểu đội đi làm nhiệm vụ, Trang Diệc Lam cũng trong nhóm này.

Bọn họ đến rừng rậm nguyên thủy, trong rừng rất nhiều thực vật có độc không rõ tên cùng thú dữ.

Một đoàn người, vì bị một đám mãnh thú đuổi theo, buộc họ phải tách nhóm đi.

Vừa lúc Hoa Nghiệp Thần và Trang Diệc Lam cùng nhóm, Hoa Nghiệp Thần bị thương, Trang Diệc Lam đỡ hắn, không còn cách nào khác, đành phải tìm một nơi để trốn và chữa trị cho hắn.

Hai người đánh rơi ba lô, nên không có thức ăn, Trang Diệc Lam ra ngoài tìm thức ăn, vốn định bắt thỏ hay gà rừng, kết quả không bắt được gì cả.

Thấy trên cây có vài quả màu đỏ, trông giống như quả nho

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đều Là Của Ta (Nam Chủ Đều Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 99: Lại thấy mặt thể nữ phụ nghịch tập (6)

Editor: HD

Trang Diệc Lam thử đi thăm dò một phen, trái cây chín mọng đầy nước, ngọt mà không ngấy, có thể giải khát.

Vì thế cô hái một ít về cho Hoa Nghiệp Thần ăn.

Trái cây không phải quả độc gây chết người, nhưng dù gì cũng là thực vật sinh trưởng trong rừng hoang vu, những thứ này là thức ăn tăng năng lực giao phối mà động vật thích nhất, đương nhiên tác dụng của nó không khác gì dược tính.

Sau khi hai người ăn xong, hiệu quả của trái cây phát tác, cho nên cứ như vậy ở cùng một chỗ.

Lúc tỉnh dậy Hoa Nghiệp Thần không nói sẽ phụ trách gì gì đó, tính tình hắn vốn lạnh nhạt, đối với chuyện tình nam nữ, hắn không có quá nhiều cảm giác.

Trang Diệc Lam vốn thích hắn, cho dù khi tỉnh lại Hoa Nghiệp Thần muốn chịu trách nhiệm gì đó, cô cũng sẽ không đồng ý, cô chỉ muốn hắn coi trọng mình.

Kết quả Hoa Nghiệp Thần không nói gì cả, giống như hai người chưa từng xảy ra chuyện gì.

Trang Diệc Lam rất tức giận, sau khi thoát khỏi khu rừng, cô liền rời căn cứ.

Đối với sự rời đi của cô, Hoa Nghiệp Thần không quá để tâm, có điều năm năm sau, khi tứ đại căn cứ mở hội thảo nghiên cứu, Trang Diệc Lam dẫn theo một đứa trẻ giống y hệt Hoa Nghiệp Thần xuất hiện trước mặt hắn.

Hoa Nghiệp Thần không phải kẻ ngốc, tất nhiên biết đứa trẻ là ai.

Ngay cả con cũng có rồi, dĩ nhiên Hoa Nghiệp Thần phải chịu trách nhiệm.

Nhưng Trang Diệc Lam lại không cần, cô có chỗ ở riêng trong căn cứ. Sau khi hợp xong, Trang Diệc Lam liền dẫn đứa nhỏ trở về căn cứ của mình.

Hoa Nghiệp Thần đuổi theo, trải qua một khoảng thời gian dài ở chung, có lẽ bởi vì hai người đã có con. Vì thế Hoa Nghiệp Thần nảy sinh tình cảm với Trang Diệc Lam.

Một màn người đuổi ta truy, cuối cùng Trang Diệc Lam cũng chấp nhận Hoa Nghiệp Thần, sau đó hai người kết hôn.

Điền Mật cực kì may mắn, lúc này không phải năm năm sau, cũng không phải thời gian Hoa Nghiệp Thần đã nảy sinh quan hệ với Trang Diệc Lam. Căn bản là nữ chủ nguyên tác vừa mới hi sinh, thời điểm Hoa Nghiệp Thần và Trang Diệc Lam ra ngoài làm nhiệm vụ khoảng chừng hai tháng nữa.

Cô muốn cảm ơn nam chủ lạnh lùng, hiện tại chưa nảy sinh tình cảm với nữ chủ.

Đồng thời cô cũng có chút đau đầu, nam chủ lạnh nhạt như vậy, cô phải công lược hắn như thế nào đây hả?

Ngồi buồn rầu một hồi, Điền Mật quyết định đi đến đâu tính đến đó.

Dù sao, bây giờ ngay cả khuôn mặt nam chủ cô còn chưa nhìn thấy được, suy nghĩ nhiều chỉ uống phí công sức.

Cô lái xe trên đường cao tốc, thật ra, cô cũng không rành đường, ban đầu định báo 0051 chỉ đường, kết quả bị ép mua một cái bản đồ hướng dẫn, trừ 150 tích phân, quyền sử dụng vĩnh viễn.

May mà, cái bản đồ này dùng rất tốt, chỉ cần nhập tên truyện nhân vật chính cùng với thế giới đang ở, là xuất hiện lộ tuyến.

Dựa vào chỉ dẫn trong đầu, cô đi thẳng một mạch tới căn cứ Thần Quang.

Điền Mật nhíu mày, nhìn thấy chiếc xe bên đường đang trước, trên nóc xe hình như có người vẫy tay với cô.

Cô tăng tốc, rất nhanh liền đến chỗ chiếc xe kia, quả thực có một người, một người đàn ông lồi thối lệch thẹo.

Cô hạ cửa kính xuống, người đàn ông kia ngồi chồm hổm, cười với cô, cô có thể nhìn thấy khóe môi hắn khô nứt, bởi vì nhếch môi, nên nứt toác, chảy ra máu đỏ tươi.

Nhưng hắn lại hết sức vui mừng, không chút để tâm: “Xin chào! Tôi là Dạ Cảnh Lịch! Có thể cho tôi đi chung không?”

Điền Mật nhìn đầu tóc rối loạn của hắn, rồi thành một cục, râu ria xồm xoàm nên cô không thấy rõ khuôn mặt hắn, nhíu nhíu mày, cơ hồ muốn từ chối.

Nhớ lại, dù gì cũng còn hai tiếng nữa mới tới căn cứ Thần Quang, dù sao cũng là một mạng người, đi chung cũng không sao.

Vì thế, cô nhẹ nhàng mở miệng nói: “Tôi muốn tới căn cứ Thần Quang, còn anh? Nếu tiện đường thì tôi tiễn anh một đoạn.”

Dạ Cảnh Lịch gật đầu liên tục: “Tiện đường! Tiện đường! Tôi đang muốn đến căn cứ Thần Quang! Chỉ cần tới căn cứ là được!”

Nói xong, Dạ Cảnh Lịch cẩn thận trượt xuống xe, sau đó mở cửa xe Điền Mật ra, ngồi ở ghế sau.

Điền Mật khởi động xe, mặc dù cô là tang thi, nhưng khứu giác không bị gì nha, không biết Dạ Cảnh Lịch này đã mấy ngày không tắm, cả người phát ra

mùi hôi kì lạ rất khó ngửi.

Điền Mật mở cửa kính xe ra, không khí bên ngoài cũng không dễ ngửi hơn là bao.

Điền Mật liền nhú chặt mày, tra bản đồ xem có trạm xăng nào gần đây không, sau đó nhanh chóng chạy về phía đó.

Dạ Cảnh Lịch cũng biết rõ mùi vị trên người mình, sau khi ngồi lên xe không nói không rằng, lui ở một góc, giống như muốn giảm sự tồn tại của hắn.

Khi đến trạm xăng, Điền Mật lập tức xuống xe, sau đó bảo Dạ Cảnh Lịch xuống xe.

Dạ Cảnh Lịch lắc đầu, nhìn trước trạm xăng có khoảng chừng mười tên tang thi, hắn sợ hãi rút người lại.

Điền Mật thở dài, dùng uy của bản thân, đuổi tang thi đi.

Khi tất cả tang thi đi rồi, Điền Mật quay đầu hỏi hắn: “Có thể xuống được chưa?”

Dạ Cảnh Lịch từ từ xuống xe, hắn tròn mắt, vẻ mặt không dám tin. Ngón tay run rẩy chỉ vào Điền Mật: “Cô ~ cô làm như thế nào?”

Điền Mật buông tay: “Đây là dị năng của tôi.” Cô mới không ngu ngốc đi nói cho hắn biết cô là tang thi vương.

Dạ Cảnh Lịch phản ứng rất nhanh, ánh mắt tỏa sáng, lập tức tiến lại gần Điền Mật, Điền Mật kinh ngạc lùi về phía sau một bước.

“Dị năng của cô thật khủng bố nha! Chẳng trách một cô gái như cô có thể tồn tại ở mật thể! Mật thể này cô là vô địch thiên hạ rồi! Nữ thần! Sau này tôi liền đi theo cô lẫn lộn!” Ánh mắt Dạ Cảnh Lịch lấp lánh, vẻ mặt sùng bái Điền Mật.

Đầu Điền Mật đầy hắc tuyến, không ngờ cô lại gặp phải người đàn ông giấy thế này ~

Điền Mật lạnh lùng nghiêm mặt, nhìn Dạ Cảnh Lịch nói: “Tôi đã đuổi hết tang thi trong trạm xăng đi rồi, hiện tại anh nên đi xử lý thân thể đi, cho anh nửa tiếng, tôi ở chỗ này đợi, sau nửa tiếng tôi liền lái xe rời đi.”

Dạ Cảnh Lịch lập tức đứng thẳng người, căn bản không muốn Điền Mật rời đi, nhưng nhìn bản thân mình, bĩu môi, chính hắn còn ghét bỏ bản thân nữa là.

“Thật sự đã đuổi đi hết rồi chứ? Bên trong không có tang thi chứ?” Dạ Cảnh Lịch nước mắt lưng tròng nhìn Điền Mật, không còn cách nào a, ai bảo hắn không có dị năng

“Không tin à? Vậy anh ở đây đi, tôi không đợi anh đâu.” Nói xong, Điền Mật liền xoay người ra về muốn đi.

“Ồi chào, trời ơi ~” Dạ Cảnh Lịch vội vàng giơ tay kéo Điền Mật, Điền Mật nghiêng người tránh né, nhú mày liếc hắn.

“Tôi tin! Tôi tin!”

“Vậy thì bắt đầu tính giờ!” Điền Mật nhìn đồng hồ trên tay, sau đó liếc Dạ Cảnh Lịch một cái.

Dạ Cảnh Lịch lập tức chạy vào trong trạm xăng.

Nửa tiếng sau, một nam sinh cao gầy đi ra khỏi trạm xăng.

Điền Mật nhướn mày, trong mắt hiện lên một chút bất ngờ.

Không ngờ rằng, sau khi Dạ Cảnh Lịch xử lý sạch sẽ, bộ dạng lại dễ nhìn như vậy.

Cũng không biết hắn tìm quần áo ở đâu, áo T-shirt màu xanh, quần jean, đôi giày da, mái tóc ẩm ướt, vẫn còn nhỏ nước, nhưng cơ bản là rất sạch sẽ, râu trên mặt đã cạo. Khuôn mặt của hắn không được coi là quá xuất sắc, nhưng nói chung, nhìn thế nào cũng thấy đẹp mắt. Khóe môi của hắn hơi nhếch lên, cho dù không cười cũng làm người ta có cảm giác hắn đang mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đầu Là Của Ta (Nam Chủ Đầu Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Lại thấy mật thể nữ phụ nghịch tập (7)

Editor: HD

Điền Mật tin tưởng, trước khi mặt thể, đường tình duyên nhất định không tệ.

Thấy Điền Mật nhìn mình chằm chằm, Dạ Cảnh Lịch liền đỏ mặt.

Đi đến trước mặt Điền Mật, gãi tay ra: “Chúng ta chào hỏi thêm một lần nữa đi! Xin chào, tôi tên là Dạ Cảnh Lịch, đang theo học ngành nghiên cứu. Bởi vì vừa mới tốt nghiệp xong, nên muốn ra ngoài giải sầu, ban đầu dự định đi bơi, kết quả đi được giữa đường thì mặt thể. Tôi là người thành phố M, vì vậy mặt thể, tôi muốn quay lại thành phố M. Tôi kết bạn với người khác, bởi vì không có dị năng, cơ thể có chút yếu kém, bọn họ chê tôi phiền toái, cho nên ném tôi lại.” Hắn mỉm cười, giọng nói thoải mái, giống như người bị bỏ rơi không phải là hắn.

“Điền Mật, người thành phố G, không có việc làm.” Điền Mật gãi tay bắt tay Dạ Cảnh Lịch, giới thiệu ngắn gọn, sau đó có ý bảo Dạ Cảnh Lịch lên xe.

Hai người tiếp tục đi tới căn cứ Thần Quang.

Căn cứ Thần Quang không tính là xa, ở ngay bên ngoài thành phố M.

Đọc đường đi, Dạ Cảnh Lịch nói hết bối cảnh gia đình hắn cho cô nghe một lượt.

Cha mẹ Dạ Cảnh Lịch qua đời sớm, hắn được ông ngoại nuôi lớn, ông ngoại của hắn không phải ai khác chính là ông nội Hoa Nghiệp Thần. Nói cách khác, hắn là em họ của Hoa Nghiệp Thần.

Điền Mật không nhịn được muốn cười ra tiếng, im lặng ngẫm nghĩ lại cốt truyện, Dạ Cảnh Lịch chưa từng xuất hiện trong truyện, cho nên một chút giới thiệu về hắn cũng không có.

Điền Mật nghĩ, có lẽ bởi vì hắn được cô ‘nhặt’ được, cho nên, Dạ Cảnh Lịch mới sống sót.

Bằng không, lấy thân phận Dạ Cảnh Lịch, hoàn toàn không có khả năng không xuất hiện trong truyện nha.

Nếu lúc trước ở trong đội ngũ hắn nói bản thân là cháu trai của cơ trưởng căn cứ Thần Quang, những người kia tuyệt đối không dám vứt bỏ hắn.

Đáng tiếc, hắn không biết căn cứ Thần Quang là do Hoa gia lập ra, chỉ biết do một thế gia cực kì khổng lồ trong thành phố M thành lập.

Sau khi mặt thể, các thiết bị truyền tin chưa được sửa chữa, cho nên, hắn không có cách liên lạc với người Hoa gia.

Nguyên nhân vì sinh non, trời sinh bản chất yếu ớt, hắn mới đi hai bước đã dừng lại thở dốc, sống được trong mặt thể hai tháng trời, đã là kì tích rồi.

“Anh là người của Hoa gia, vậy khi tôi đưa anh đến đó, có được trả thù lao gì không?” Điền Mật nhíu mày, nhìn Dạ Cảnh Lịch cười cười.

“Tất nhiên, cô là nữ thần của tôi!” Dạ Cảnh Lịch khoa trương la lên.

Trong lòng hắn cực kì vui vẻ, ban đầu còn tưởng nữ thần lạnh lùng, hóa ra nữ thần rất đáng yêu, còn có thể cười với hắn. Ôi ~ má lúm đồng tiền của nữ thần thật ngọt nha ~ làm hắn say rồi ~

Trong lòng Dạ Cảnh Lịch nghĩ cái gì, đều hiện lên khuôn mặt hắn cả rồi. Điền Mật có chút buồn cười, người đàn ông này thật là yếu ~

Bởi vì dừng ở trạm xăng nửa tiếng đồng hồ, lúc này bầu trời sắp tối, Điền Mật liền tăng tốc. Rót cuộc cũng tới được căn cứ Thần Quang trước khi trời tối.

Căn cứ Thần Quang thành lập hơn một tháng, đây là chỗ Hoa gia dùng để lên luyện binh, Hoa gia từng có hai vị làm tổng thống, tất nhiên địa vị trong nước hết sức cao.

Nhưng không biết Hoa gia có ý định gì, lại lên lút nuôi dưỡng rất nhiều tư binh, vũ khí cũng cực kì nhiều.

Cho nên sau khi mặt thể, căn cứ Thần Quang nhanh chóng đứng vững, không hề gục ngã, thậm trí đứng đầu trong tứ đại căn cứ.

Căn cứ ở bên ngoài thành phố M, vốn để phòng tránh, nên rất ít người lui tới, bởi vậy khi mặt thể, nơi này không có nhiều tang thi lắm.

Nhìn bậc thềm cao và bức tường rắn chắc, Điền Mật gãi đầu, không hổ là nam chủ có thể lực hùng mạnh, nhìn bức tường thôi, cũng thấy rất khí thế rồi.

Căn cứ Thần Quang vô cùng rộng, vốn là nơi dùng để huấn luyện, sau khi mặt thể xong, Hoa gia bao vây hết đồng ruộng đất đai xung quanh lại.

Một tháng qua, bọn họ đi vào thành tìm người sống.

Người có dị năng muốn gia nhập căn cứ sẽ được sắp xếp niên hiệu, sau đó ra căn cứ làm nhiệm vụ. Người bình thường mỗi ngày chỉ được cấp một bữa ăn miễn phí, mà phân lượng cũng không nhiều, dù sao thức ăn trong căn cứ không phải là vĩnh viễn không hết, không thể nuôi sống tất cả mọi người được.

Cho nên những người có năng lực sẽ nhận lời mời gia nhập căn cứ, bọn họ cũng được đối đãi tốt hơn một chút.

Phải tự nuôi dưỡng, trồng trọt, là cách tốt nhất, bởi vì ai cũng cần ăn.

Không có kỹ thuật, vậy thì đi canh tường thành, ít nhất cũng được chu cấp ba bữa mỗi ngày.

Hon một tháng nay, Hoa gia có thể xây dựng tường thành lớn như vậy, vừa dày vừa cao.

Rõ ràng bọn họ sắp xếp bố trí cho mọi người cực kì hợp lý.

Đứng ở cửa căn cứ, Điền Mật có thể nhìn thấy nét bi thương tiêu tụy trên mặt những người kia, nhưng chưa tới mức tuyệt vọng với cuộc sống.

Có thể nói, căn cứ Thần Quang này, quả thực đã làm cho những người bình thường, mặc dù không có sức lực bảo vệ bản thân, nhưng vẫn tìm thấy hi vọng sống sót.

Thế chất Điền Mật hết sức đặc biệt, dù gì cô cũng là tang thi vương, có nhiệt độ có nhịp tim. Ở bên ngoài tuy rất giống loài người, nhưng mà khi vào căn cứ Thần Quang, phải lấy máu kiểm tra.

Chỉ cần lấy máu kiểm tra, sẽ biết máu của cô dị thường, tất nhiên sẽ thu hút sự chú ý của người khác, đến lúc đó, cho dù bọn họ không nghĩ cô là tang thi vương, nhưng chắc chắn sẽ đưa cô vào phòng thí nghiệm để nghiên cứu.

Trước khi đến căn cứ Thần Quang, cô rất lo lắng, nghĩ rằng hay là ở bên ngoài căn cứ, đợi khi nào Hoa Nghiệp Thần đi làm nhiệm vụ, sẽ tìm cơ hội làm quen với hắn.

Hoặc là, lặng lẽ đi theo bọn họ, khi nào tới khu rừng kia, không để cho Trang Diệc Lam có cơ hội gạo nấu thành cơm với Hoa Nghiệp Thần.

Nhưng Điền Mật tính toán thời gian, nhiệm vụ là khoảng một tháng sau, nếu có thể vào căn cứ, sớm tiếp xúc qua lại với Hoa Nghiệp Thần, vẫn tốt hơn.

Hiện tại Điền Mật đi theo cháu cơ trưởng vào căn cứ, dĩ nhiên không cần lấy máu kiểm tra.

Lại nhanh chóng gặp được nam chủ, cô thật sự muốn ăn mừng nha!

Nhìn Hoa Nghiệp Thần mặc quân trang từ trên xe bước xuống, Điền Mật hoảng hốt một chút, thiếu chút nữa cô đã cho rằng, người đang đi về phía cô không phải Hoa Nghiệp Thần, mà chính là, hình ảnh mơ hồ của Tập Dận trong thế giới trước.

Trong trí nhớ, lần đầu tiên nhìn thấy Tập Dận, hắn cũng đi về phía cô giống như thế này, thẳng tắp vững vàng, dáng người cao lớn, giống như loài báo ẩn núp, sau đó nhào ra. Khiến cho người ta có cảm giác mỗi bước chân của hắn là đang đạp lên lá gan của người khác, rất đáng kinh sợ.

Hóa ra, cảm xúc của cô đối với Tập Dận, vẫn rõ ràng như vậy, vẫn sâu sắc như vậy.

Có lẽ bởi vì bọn họ đều là quân nhân, cho nên khí chất của họ mới giống nhau như vậy, nhưng khuôn mặt của Hoa Nghiệp Thần không hề giống Tập Dận, không thể làm Điền Mật nhìn nhầm cả hai.

Ngũ quan Hoa Nghiệp Thần cương nghị, không tinh xảo như Tập Dận. Da lúa mạch, ánh mắt thâm thúy, khiến người khác khiếp sợ khi nhìn vào ánh mắt hắn.

Về phần năng lực của Hoa Nghiệp Thần, sau hai tháng mặt thể, có một lần vô tình bị tang thi cắn vào chân.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đề Là Của Ta (Nam Chủ Đề Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Lại thấy mặt thể nữ phụ nghịch tập (8)

Editor: HD

Sau đó kích phát dị năng hệ lôi, hiện giờ, dị năng của hắn ở cấp hai, không có tinh hạch của tang thi để hỗ trợ.

Lúc này, tang thi vẫn chưa tiến hóa ra tinh hạch, tất nhiên không có cách giúp tăng cấp.

Thế nhưng dị năng hệ thổ của Trang Diệc Lam đã ở cấp ba, có lẽ bởi vì cô ăn viên thuốc kia, lại có được trí nhớ của kiếp trước, do đó mới dễ dàng thăng cấp như vậy.

Hoa Nghiệp Thần có được dị năng, dĩ nhiên ưu tú hơn quân nhân bình thường là Tập Dận rất nhiều, cũng có khí thế hơn người bình thường.

Bản thân hắn không cần phải tỏ ra uy nghiêm, với năng lực của hắn cũng khiến người ta cảm thấy kinh sợ rồi.

Điền Mật hít một hơi thật sâu, ổn định lại cảm xúc của mình, sau đó kéo lên khuôn mặt tươi cười, nhìn Dạ Cảnh Lịch nhào tới ôm anh họ của hắn.

Thân thể Hoa Nghiệp Thần cứng ngắc, đối với em họ lớn lên cùng nhau từ nhỏ đến lớn, tình cảm rất sâu đậm. Mặc dù ở phương diện tình cảm nam nữ hắn khá lạnh nhạt, nhưng hắn đặc biệt coi trọng người nhà.

Nhưng mà, ở trước mặt mọi người, hai người đàn ông ôm ôm ấp ấp, khiến hắn vô cùng xấu hổ.

Hoa Nghiệp Thần đẩy Dạ Cảnh Lịch ra, sau đó bước lùi về phía sau một bước.

Kết quả Dạ Cảnh Lịch lại tiến lên, đứng gần hắn, Hoa Nghiệp Thần cao 1m9, mà Dạ Cảnh Lịch cao 1m75, khi đứng trước mặt Hoa Nghiệp Thần, nhìn giống như con chim nhỏ nép vào trong lòng người kia.

Hắn ngẩng đầu nhìn Hoa Nghiệp Thần, khóe mắt đỏ hồng, vẻ mặt cực kì đáng thương: “Anh họ ~ anh không biết đâu, thiếu chút nữa em đã bị chết đói rồi, không chết đói cũng bị tang thi ăn thịt! Nếu không có nữ thần Mật Mật ~ em thật sự không thể nhìn thấy mặt các người nữa rồi ~ anh anh anh ~” Dạ Cảnh Lịch đáng thương tội nghiệp gào lên.

Gào đến mức khiến Hoa Nghiệp Thần nhú mày, tuy nhiên, hắn vẫn nghe được trọng điểm trong lời nói của Dạ Cảnh Lịch.

Trọng điểm là, Dạ Cảnh Lịch không có thức ăn, thiếu chút nữa bị tang thi cắn, còn có một người tên Mật Mật, nữ, cứu hắn.

Hoa Nghiệp Thần nhú mày, được một cô gái cứu, quả thực phù hợp với phong cách của em họ.

Hoa Nghiệp Thần không nhìn Dạ Cảnh Lịch nữa, chuyển tầm mắt ra phía sau hắn, một cô gái tóc ngắn đứng đó, mái tóc mềm mại, gió nhẹ thổi qua, tóc cô nhẹ nhàng phe phẩy, da của cô cực kì trắng, xem ra, khoảng chừng 18 19 tuổi.

Cả người cô hết sức sạch sẽ, sạch sẽ đến mức khiến người ta phải nghi ngờ, giống như, cô xuyên không từ trước khi mặt thế đến.

Trong mắt Hoa Nghiệp Thần hiện lên cảnh giác và đề phòng, nhìn Điền Mật chăm chú.

Thấy anh họ nhìn chằm chằm nữ thần của mình, Dạ Cảnh Lịch không đồng tình, lập tức lùi về phía sau mấy bước, che chở cho Điền Mật: “Anh họ, nữ thần Mật Mật của em rất lợi hại đó! Cô ấy um...” Lời của hắn còn chưa kịp nói xong, liền bị Điền Mật ở phía sau bịt miệng lại: “Im miệng, anh bị ngốc sao! Dị năng của tôi không được nói lung tung!” Điền Mật nhỏ giọng nói bên tai Dạ Cảnh Lịch.

Hắn cũng không phải đồ ngốc, trái lại, cực kì thông minh, cho nên nhanh chóng hiểu ý Điền Mật, cũng nghĩ tới những vấn đề liên quan.

Điền Mật thấy Dạ Cảnh Lịch gật đầu liên tục, lúc này mới buông tay. Sau đó từ phía sau Dạ Cảnh Lịch đi lên, cô tới trước mặt Hoa Nghiệp Thần, mỉm cười cúi tay về chỗ hắn: “Xin chào, tôi là Điền Mật, người thành phố G, trên đường đi vô tình gặp Cảnh Lịch.” Xuyên qua mấy thế giới, cô biết cười thế nào sẽ cho người ta cảm giác gì.

Cô lúc này, toàn thân trên dưới tỏa ra sức sống thanh xuân, giống như tính tình không hề bị ảnh hưởng bởi mặt thế.

“Đỉnh --- hảo cảm nam chủ +5, độ hảo cảm 5, kí chủ cố lên!”

Hoa Nghiệp Thần suy nghĩ, cuối cùng gờ tay bắt tay Điền Mật: “Hoa Nghiệp Thần, cảm ơn cô đã đưa em họ tôi về đây.” Đây là lần đầu tiên Điền Mật thấy hắn mở miệng nói chuyện, quả thực là một người lạnh lùng, cũng may, cô từng công lược nam chủ có tính cách như vậy.

“Anh họ, nữ thần Mật Mật rất lợi hại, đúng rồi, chúng ta ở đâu? Đi tới chỗ ở trước đi, rồi em sẽ nói cho anh biết nữ thần Mật Mật lợi hại cỡ nào.” Dạ Cảnh Lịch đi tới chỗ hai người, nhếch môi, vẻ mặt ngốc nghếch.

Hoa Nghiệp Thần gật đầu, ý bảo bọn họ theo hắn lên xe.

Hoa Nghiệp Thần chờ bọn họ tới thẳng nhà Hoa gia, mẹ Hoa đã chờ sẵn bên ngoài, nhìn thấy Dạ Cảnh Lịch bước xuống, vội vàng đi lên đón.

Dạ Cảnh Lịch lập tức nhảy vào trong lòng mẹ Hoa: “Mợ! Rốt cuộc cháu cũng nhìn thấy người rồi! Cháu nhớ người muốn chết!”

Về mặt mẹ Hoa vô cùng đau lòng ôm chặt Dạ Cảnh Lịch, có thể nhìn ra, mẹ Hoa thực lòng yêu thương Dạ Cảnh Lịch: “Lịch Lịch ngoan! Không có chuyện gì rồi! Về nhà là tốt rồi! Về nhà là tốt rồi!” Bà vỗ lưng Dạ Cảnh Lịch an ủi hắn, sau đó đẩy Dạ Cảnh Lịch ra.

Sắc mặt mẹ Hoa thay đổi, vỗ mạnh một cái vào vai Dạ Cảnh Lịch: “Tiểu tử thôi! Bảo cháu đừng ra ngoài, không được ra ngoài, cháu cứ nhất quyết đòi đi, còn nói muốn thư giãn! Thư giãn được chưa? Thoải mái chưa? Há? Thiếu chút nữa ngay cả mạng cũng không còn! Cháu ---” Mẹ Hoa mắng một trận, cuối cùng bật khóc.

Dạ Cảnh Lịch vội vàng ôm mẹ Hoa an ủi: “Mợ, mợ, cháu sai rồi, về sau cháu không chạy loạn nữa đâu!”

“Thật sao?” Mẹ Hoa lau nước mắt, vẻ mặt nghi ngờ nhìn hắn.

“Thật mà! Thật mà! Trần châu cũng không thực như vậy!” Dạ Cảnh Lịch gật đầu liên tục, chỉ sợ gật đầu chậm một chút, mẹ Hoa sẽ khóc, trời biết, hắn

cực kì sợ nước mắt của mẹ nhà mình.

Nghe Dạ Cảnh Lịch nói xong, mẹ Hoa mới ngừng khóc.

Bà nhìn thấy Điền Mật, cảm thấy bản thân đã mất hết hình tượng trước mặt người ngoài, mẹ Hoa xấu hổ cười cười: “Cô gái này là?”

“Mẹ, đây là nữ thần Mật Mật của cháu, nếu không có nữ thần Mật Mật, mẹ thực sự không nhìn thấy cháu nữa đâu!” Điền Mật hơi há miệng, còn chưa kịp nói, đã bị Dạ Cảnh Lịch giành nói trước. Thấy hân mở miệng đóng miệng đều là nữ thần Mật Mật, đầu Điền Mật đầy hắc tuyến.

Cô cười cười nhìn mẹ Hoa: “Hoa phu nhân, xin chào, tôi là Điền Mật, người thành phố G, cha mẹ của tôi đều bị nhiễm virus, cho nên chỉ còn một mình, trên đường vô tình gặp Cảnh Lịch.”

Nghe thấy Điền Mật chỉ có một mình, còn cứu Dạ Cảnh Lịch, lúc này bà tiến lên kéo tay Điền Mật: “Không sao rồi, về sau cháu cứ xem nơi này như nhà của mình, chúng tôi sẽ là người nhà của cháu.”

“Cám ơn Hoa phu nhân, có điều trước khi vào tôi muốn nói, cho tôi ở chỗ nào cũng được, dị năng của tôi đặc biệt, có thể làm cho tang thi đi đường vòng, bọn họ không cần tôi.” Nửa câu đầu Điền Mật nói cho mẹ Hoa nghe, nhưng nửa câu sau lại quay đầu nhìn Hoa Nghiệp Thần nói.

Điền Mật nói xong, mẹ Hoa kinh ngạc tròn trừng mắt, trong mắt Hoa Nghiệp Thần cũng hiện lên một tia kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đều Là Của Ta (Nam Chủ Đều Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Lại thấy mặt thể nữ phụ nghịch tập (9)

Editor: HD

Nhưng sau đó nghĩ đến việc cả người Điền Mật rất sạch sẽ, ngược lại có thể giải thích được lý do.

“Nữ thần Mật Mật có thể sai khiến tang thi, ngoan ngoãn nghe lời cô ấy...!” Dạ Cảnh Lịch ở phía sau đáp lời, dường như sợ mẹ Hoa và Hoa Nghiệp Thần không tin cô lợi hại như vậy.

Không sợ tang thi lại có thể sai bảo tang thi dị năng này quả thực rất hữu ích, nếu như có thể lợi dụng, thì thật sự có thể thay thế thiên quân vạn mã!

Trong mắt Hoa Nghiệp Thần hiện lên ánh sáng.

“Đỉnh --- hảo cảm nam chủ +20, độ hảo cảm 25, kí chủ cố lên a!”

“Không cần phải đi đâu, dị năng của cô đặc biệt, cô lại cứu A Lịch, về sau có thể ở nơi này, hiện tại trời không còn sớm, ngày mai tôi sẽ sai người tới lấy dữ liệu của cô, nếu như cần thiết, cô đi theo tôi làm nhiệm vụ là được.” Giọng nói Hoa Nghiệp Thần vẫn lạnh lùng như cũ, có điều so với lần đầu tiên nói chuyện với cô, khẩu khí dịu dàng không ít.

Hoa Nghiệp Thần không cần phải đi làm nhiệm vụ hằng ngày như người có dị năng khác, hần chỉ làm những nhiệm vụ quan trọng, thời gian khác đều ở trong căn cứ xử lý, dù sao, căn cứ mới dựng lên cách đây không lâu, hiện tại vẫn còn rất nhiều chuyện cần dự tính.

Điền Mật hơi do dự một chút, cuối cùng gật đầu: “Vậy thì làm phiền Hoa tiên sinh rồi.”

Hoa Nghiệp Thần còn có chuyện khác phải làm, dặn dò một chút, rồi lập tức rời đi.

Mẹ Hoa dẫn Điền Mật và Dạ Cảnh Lịch vào chỗ ở, một căn nhà bốn tầng lầu.

Mẹ Hoa đi chuẩn bị đồ ăn tối, còn Điền Mật đi lên phòng khách ở lầu ba, cô không có nhiều đồ đạc lắm, nói đúng hơn là chẳng có gì, bởi vì cô đã thu hết đồ đạc vào trong không gian rồi.

Nơi này ngược lại có thể tự cung cấp nước điện, dù gì căn cứ cũng rất lớn, mặt thể xong ai nấy phải tự tìm cách tạo ra điện nước, vì thế làm cho Điền Mật cảm thấy chẳng khác gì trước khi mặt thể.

Tắm rửa xong, Điền Mật nằm trên giường.

Lúc này nhiệt độ trong không khí rất mát mẻ, không có tiếng động ồn ào như ở thành thị, không có tiếng còi xe ô tô, bốn phía chìm vào im lặng.

Điền Mật hít sâu một hơi, cảm thấy nhiệm vụ lần này khá thuận lợi, dù sao, cô cũng thành công khiến nam chủ coi trọng mình, nói cho cùng, cô đưa tiễn em trai hần về nhà an toàn, hơn nữa, cô có ‘dị năng’ đặc biệt.

Ngày hôm sau, có người tới cửa tìm, ghi tư liệu của cô, khi đi vào phần dị năng, về mặt người đó cực kì hâm mộ, sau đó rời đi.

Cha Hoa vô cùng bận rộn, Điền Mật chỉ gặp ông đúng một lần vào buổi sáng, xong chào một tiếng.

Tính tình cha Hoa và Hoa Nghiệp Thần cùng một dạng, cho nên khi nói chuyện với cô giọng điệu hết sức nhã nhặn.

Dạ Cảnh Lịch bị bắt đi làm việc, hẳn là sinh viên ngành nghiên cứu, tất nhiên hiện tại căn cứ rất cần người như hắn.

Mặc dù không muốn xa Điền Mật, nhưng hắn rất nghe lời đi làm việc.

Hoa Nghiệp Thần có tâm muốn trọng dụng cô, nhưng ít nhiều vẫn có lòng phòng bị, vì thế dẫn cô đi bên cạnh.

Do đó, người trong căn cứ phát hiện, bên cạnh Hoa thượng giáo, có nhiều hơn một khuôn mặt tươi cười, một cô gái cực kì xinh đẹp.

Tất cả mọi người suy đoán, cô gái này, là bạn gái của Hoa thượng giáo?

Hoa Nghiệp Thần dẫn Điền Mật tới chỗ huấn luyện dị năng giả, người nơi đó đều có dị năng, một số là tư binh của Hoa gia, một số là người bình thường nhưng sau đó có được dị năng.

Mặc dù sau khi có được dị năng, các phương diện trên cơ thể đều được nâng cao, nhưng dù sao cũng chưa từng được huấn luyện. Vì thế Hoa Nghiệp Thần huấn luyện tất cả dị năng giả trở thành binh sĩ.

Điền Mật có chút hứng thú nhìn dị năng giả trên sân huấn luyện, nam nữ già trẻ đều có, các dị năng giả đồng hệ chia thành một đội, cùng nhau luyện tập.

Cô liếc mắt tìm kiếm nữ chủ Trang Diệc Lam, nhìn thấy cô ấy ngay tại chỗ dị năng giả hệ thổ.

Trong trí nhớ, kí ức từng gặp Trang Diệc Lam, bởi vì bản thân điều khiển tang thi tấn công Trang Diệc Lam sau khi cô ấy rời căn cứ Thần Quang lập ra căn cứ mới, mặc dù không thành công, nhưng cũng khiến cho căn cứ Trang Diệc Lam bị tổn thất không ít.

Bộ dạng của Trang Diệc Lam cũng không phải mỹ nữ gì cả, diện mạo của cô rất bình thường, nếu chẳng phải khí thế của cô ấy hơn người, thì vút trong đám đông cũng không thể tìm thấy cô.

Có lẽ bởi vì cô được dị năng chữa bệnh, cả người Trang Diệc Lam toát ra khí chất khiến người ta cảm thấy thoải mái, làm cho người ta không nhìn được muốn tới gần cô.

Điều này cũng là lý do cô có quan hệ tốt trong đám dị năng giả.

Vốn dĩ dị năng chữa bệnh của cô đặc biệt, nên ở trong trung tâm mới đứng.

Nhưng tính tình của cô mạnh mẽ, không chỉ có dị năng chữa bệnh thôi, còn có dị năng hệ thổ.

Theo lý thuyết mà nói, dị năng hệ thổ chỉ có thể phòng ngự, nhưng khi rơi vào tay Trang Diệc Lam, có sức sát thương rất lớn.

Cô có thể sử dụng dị năng hệ thổ dùng đất, trực tiếp đâm thủng đầu tang thi.

Hành động của cô cực kì thuần thực, khi giết tang thi không hề nương tay chút nào.

Hoa Nghiệp Thần cho rằng, để Trang Diệc Lam đi làm nhiệm vụ cũng được, dù sao, cô là hệ chữa bệnh, chỉ cần có người bị thương, cô có thể trị liệu kịp thời, mà cô còn là dị năng giả hai hệ nữa.

Điền Mật nhìn ánh mắt Hoa Nghiệp Thần dường như cũng rơi trên người Trang Diệc Lam, trong lòng có chút buồn cười.

Nhiệm vụ lần này, cô không muốn đối đầu với nữ chủ, căn bản cô không phải là nữ chủ nguyên tác Nhan Nguyệt nha.

Mặc dù nói ra có chút lạnh lùng, nhưng mà, vật hi sinh lại không phải cô.

Cô đến đây, để công lược nam chủ.

Nếu như không cần thiết phải đối đầu với Trang Diệc Lam, tất nhiên là tốt không gì bằng. Không phải cô sợ Trang Diệc Lam, chỉ là cô không thích giết chóc.

Nếu Trang Diệc Lam có ý đối địch với cô, như vậy, cô sẽ không nhường nhịn đâu.

“A Thần, kia là dị năng giả hệ thổ sao? Kia là dị năng giả hệ mộc sao? Oa ~ bọn họ thật lợi hại!” Điền Mật ngẩng đầu, nhìn Hoa Nghiệp Thần nhếch môi cười, trong mắt tràn đầy hiếu kì, và hưng phấn.

Khi ở trên đường đi với Dạ Cảnh Lịch, Điền Mật vô ý hữu ý nói ra gia thế của bản thân, cha mẹ cô là nhà khoa học, cô bị bệnh lâu năm, bệnh tình

ngghiêm trọng, bởi vì cha mẹ muốn chữa khỏi bệnh cho cô, nên nghiên cứu ra một loại dược liệu.

Khi mặt thể, cha mẹ cô bị dính độc, biến thành tang thi, mà cô, lại sinh ra kì tích có được dị năng điều khiển tang thi.

Bởi vì bản thân hẳn cũng có được dị năng, cho nên Hoa Nghiệp Thần không cảm thấy dị năng điều khiển tang thi kì quái, ngược lại tính toán xem dị năng này hữu dụng như thế nào.

Tuy rằng trong lòng vẫn đề phòng Điền Mật, nhưng nói cho cùng, Hoa Nghiệp Thần vẫn có chút tin tưởng Điền Mật.

Ban đầu Điền Mật giả vờ ngốc nghếch, không biết gì về thế giới này cả.

Đối với việc Điền Mật thân thiết gọi hẳn A Thần, Hoa Nghiệp Thần chỉ nhún mày một cái, sau đó để mặc kệ cô.

Thế nên cho tới bây giờ, Điền Mật hể động một cái là gọi A Thần A Thần.

Hoa Nghiệp Thần nhẹ nhàng “Ừm” một tiếng, trả lời vấn đề của Điền Mật.

Ở chỗ sân luyện tập của dị năng giả khoảng một tiếng đồng hồ, Hoa Nghiệp Thần chủ yếu dạy Điền Mật về căn cứ Thần Quang.

Mà Điền Mật, cũng nhân cơ hội đó, bày ra bộ dạng không chút mưu mô, để Hoa Nghiệp Thần giảm bớt đề phòng với cô.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đều Là Của Ta (Nam Chủ Đều Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103: Lại thấy mặt thể nữ phụ nghịch tập (10)

Edit: hoa hồng tím

Beta: HD

Để làm cho độ hảo cảm của Hoa Nghiệp Thần tăng lên đến 40.

Điền Mật nghĩ muốn độ hảo cảm của nam chủ tăng đến 70 cũng được, cô cảm thấy không có vấn đề gì nhưng muốn tăng nhiều hơn e rằng có chút khó khăn.

Bởi vì đối với Hoa Nghiệp Thần trừ mẹ Hoa là người thân yêu ra sợ rằng hẳn rất khó nảy sinh tình yêu đối với người nào khác.

Mặc dù hơi phiền não nhưng Điền Mật quyết định đối mặt với khó khăn và tiến về phía trước.

Ít nhất hiện tại độ hảo cảm đang tăng lên, đây không phải là chuyện tốt sao!

Khi nhìn thấy Hoa Nghiệp Thần, những dị năng giả kia đều đi tới chào hỏi hẳn, đương nhiên có vài người đối với Điền Mật rất hiếu kỳ.

"Thượng tá Hoa!"

Có người chào hỏi hẳn, Hoa Nghiệp Thần cũng gật đầu xem như đáp lại.

Một cô gái khoảng mười bảy mười tám tuổi đi tới, trong giọng nói mang theo nét ngây thơ hỏi: "Thượng tá Hoa, chị này là dị năng giả mới tới sao?"

Điền Mật nghiêng đầu nhìn về phía cô gái vừa nói chuyện, cô thấy trong mắt cô gái đó có sự ghen tỵ với cô, và ái mộ đối với Hoa Nghiệp Thần.

Trong lòng cô cười thầm, không hổ là nam chủ xung quanh có thật nhiều hoa đào.

"Xin chào tất cả mọi người, tên của tôi là Điền Mật, ngày hôm qua tôi vừa tới căn cứ Thần Quang." Điền Mật thân thiện chào hỏi cùng mọi người, trong nháy mắt liền lấy được hảo cảm của không ít người, đặc biệt là phái nam.

"Ngày hôm qua chị Điền Mật đã tới căn cứ rồi sao? Nhưng sao em không gặp chị ở kí túc xá vậy?" Cô gái lúc này lại lên tiếng hỏi, còn đặc biệt nhấn mạnh chữ ‘chị’ giống như đang muốn nói cô ta trẻ tuổi hơn so với cô.

Đúng là số tuổi thật sự của Điền Mật cũng tầm ba mươi tuổi rồi, xuyên qua nhiều thế giới như vậy chắc cũng khoảng hai mươi năm đi? Sau khi tính toán số tuổi của mình Điền Mật âm thầm chặc lưỡi hít hà, hóa ra cô đối với nam chủ là trâu già gặm cỏ non.

May mắn cô rất kiên cường, nếu không cô đúng là có chút ăn không trôi đây.

Cô gái đó vừa nói xong, những người khác cũng gật đầu theo, bọn họ thật sự chưa từng gặp Diên Mật ở kí túc xá.

Với lại theo quy định trước đây, dị năng giả đã tới căn cứ rồi phải lập tức giới thiệu cho mọi người biết. Nhưng Diên Mật lại không có, chuyện này làm cho mọi người cảm thấy nghi ngờ.

Trang Diệc Lam cũng có chút nghi ngờ, cô ta đã ở căn cứ Thần Quang hơn hai năm nhưng chưa bao giờ nghe qua có dị năng giả nào tên Diên Mật cả.

Cô ta cẩn thận đánh giá Diên Mật một phen, càng thêm khẳng định kiếp trước cô ta chưa từng gặp Diên Mật. Chung quy bề ngoài của Diên Mật xuất chúng như vậy, nếu đã gặp qua cho dù không nhớ rõ, cũng phải có một chút ấn tượng chứ.

Không lẽ do cô sống lại nên đã thay đổi cái gì sao?

Nghĩ như thế, Trang Diệc Lam có chút bận tâm, lo lắng không biết hai năm sau sẽ xảy ra chuyện gì.

Cô không thể ngờ được Diên Mật chính là biến cố lớn nhất đời này của cô.

Nhìn thấy trong mắt mọi người đều mang theo nghi ngờ, Hoa Nghiệp Thần mở miệng nói: "Diên Mật ở tại nhà họ Hoa." Xem như là giải thích tại sao Diên Mật không ở trong kí túc xá dành cho dị năng giả.

Trực tiếp ở tại nhà họ Hoa? Rốt cuộc Diên Mật có thân phận gì vậy? Chẳng lẽ vị hôn thê Nhan Nguyệt đã chết rồi bây giờ lại xuất hiện thêm một người bạn gái?

Cô gái kia vừa nghe như thế liền giận tái mặt, ánh mắt mang theo bất mãn dầy đặc nhìn về phía Diên Mật: "Thế chị Diên Mật là dị năng giả hệ nào vậy?" Cô ta cảm thấy, nếu Diên Mật không có dị năng thật lợi hại, hoặc là không có dị năng thì hoàn toàn không xứng với Hoa Nghiệp Thần.

"Dị năng của tôi là..." Diên Mật giả vờ tính nói quả nhiên cô chưa nói hết câu Hoa Nghiệp Thần đã cắt ngang không để cô nói ra.

"Tạm thời không thể nói." Hoa Nghiệp Thần không muốn công bố dị năng của Diên Mật nhanh như vậy, việc này sẽ dẫn tới hỗn loạn, hoặc xảy ra ảnh hưởng không đáng có. Suy cho cùng dị năng của cô thật sự quá mạnh mẽ.

Cũng không thể loại bỏ khả năng có những người mang ý đồ xấu xa muốn lợi dụng dị năng của Diên Mật, trong mắt Hoa Nghiệp Thần, Diên Mật quá đơn thuần, người khác nói cái gì cô cũng dễ dàng tin tưởng họ.

Thấy Hoa Nghiệp Thần bảo vệ Diên Mật như vậy, mọi người cũng không tiếp tục làm khó cô nữa, tự mình rời đi tiếp tục huấn luyện.

Sau khi Trang Diệc Lam trở lại đội ngũ, ánh mắt vẫn nhìn Diên Mật và Hoa Nghiệp Thần. Trong lòng có chút chua xót, mặc kệ người bên cạnh hấn là ai, đến tận cùng vẫn không phải là cô? Nhưng tại sao không thể là cô?

"A Thần, tại sao không nói cho mọi người biết dị năng của em?" Diên Mật ra vẻ không biết hỏi Hoa Nghiệp Thần, cô muốn diễn vai một cô gái có dị năng cường hấn nhưng lại đơn thuần ngu ngốc.

Hoa Nghiệp Thần nhìn đôi mắt to trắng đen rõ ràng của Diên Mật, đang ngại thẹn nhìn hấn, muốn nói cho cô biết nhưng lười phải giải thích nên chỉ nói: "Lúc nên nói sẽ nói."

Diên Mật bĩu môi, đúng là qua loa lấy lệ nhưng trên mặt vẫn giả vờ tin tưởng: "À, em biết rồi."

Bọn họ chỉ ở sân huấn luyện của dị năng giả một lát vì Hoa Nghiệp Thần còn có việc khác phải làm nên hấn dẫn Diên Mật rời đi.

Mọi người nhìn Diên Mật không cần huấn luyện như bọn họ, mà đi theo Hoa Nghiệp Thần, điều này làm cho mọi người càng thêm nghi ngờ thân phận của Diên Mật.

Một tháng trôi qua rất nhanh, ngày ngày Diên Mật đều đi theo Hoa Nghiệp Thần điều đó ngược lại khiến Hoa Nghiệp Thần giảm bớt phòng bị tăng thêm tin tưởng đối với cô. Độ hào cảm cũng dừng ở 60 không cách nào tăng lên nữa.

Mà tình huống quan trọng trong truyện là vào một lần làm nhiệm vụ, rốt cuộc cũng tới.

Những nhà khoa học của căn cứ Thần Quang dốc sức nghiên cứu về dược vật có thể kháng lại virus tang thi, họ cho là trong rừng rậm nguyên thủy ở ngoại ô thành phố X có một loại dược vật mà họ cần.

Vì vậy, Hoa Nghiệp Thần liền dẫn theo mười dị năng giả đi đến rừng rậm nguyên thủy để tìm kiếm dược vật.

Do đã biết trước tình tiết nên Diên Mật biết dược vật đó căn bản không thể nào kháng lại virus tang thi chuyến đi này của bọn họ chỉ về tay không mà thôi. Nhưng cô sẽ không nói ra.

Cần năm ngày lái xe mới đến được ngoại ô thành phố X, dọc theo đường đi vô cùng nguy hiểm nên Hoa Nghiệp Thần dẫn theo Diên Mật, Trang Diệc Lam và 5 dị năng giả khác có bản lĩnh tương đối mạnh.

Trong cốt truyện Hoa Nghiệp Thần mang theo mười Dị năng giả nhưng bây giờ tính luôn cả hắn và cô chỉ mới tám người. Nguyên nhân là do Hoa Nghiệp Thần cảm thấy có Điền Mật rồi nên không cần nhiều dị năng giả làm gì.

Một tháng này, vì Hoa Nghiệp Thần muốn hiểu thêm về dị năng của Điền Mật nên thường xuyên dẫn Điền Mật ra ngoài. Nhìn thấy tang thi thật sự nghe theo lời của Điền Mật, Hoa Nghiệp Thần cảm thấy rất hưng phấn.

Tám người ngồi trên hai chiếc xe lên đường, Điền Mật và Trang Diệc Lam cùng Hoa Nghiệp Thần ngồi một chiếc xe, Điền Mật cùng Hoa Nghiệp Thần ngồi ở ghế sau, Trang Diệc Lam ngồi ở ghế phụ, một người khác lái xe là dị năng giả hệ băng, trước đây hắn là binh lính của Hoa Nghiệp Thần, do nghiêm chỉnh tập luyện nên năng lực không tệ, rất được Hoa Nghiệp Thần trọng dụng.

"A Thần, bên trong rừng rậm nguyên thủy sẽ có cái gì? Có hổ hay không?" Lúc xe đi được một tiếng Điền Mật viện cớ một nhọc vừa kéo cánh tay của Hoa Nghiệp Thần vừa tựa vào bả vai của hắn.

Một tháng qua, Điền Mật hay vô tình cố ý thân mật với Hoa Nghiệp Thần, người sáng suốt đều nhìn ra tâm ý của Điền Mật, tính tình của cô nhu thuận nên mẹ Hoa rất thích cô còn ba Hoa lại nghĩ bây giờ đã là mặt thể rồi thực lực là trên hết, mà Điền Mật có dị năng mạnh mẽ như vậy, có thể trở thành người một nhà hắn cũng rất vui lòng. Những người khác trong nhà họ Hoa đều rất hài lòng về Điền Mật, dù sao cô vừa nhu thuận lại vừa có năng lực ai mà không thích cơ chứ.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đều Là Của Ta (Nam Chủ Đều Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 104: Lại thấy mặt thể nữ phụ nghịch tập (11)

Editor: Chicken Twins

Hoa gia, người duy nhất không hài lòng, có lẽ là Dạ Cảnh Lịch rồi.

Hắn không ngờ, chỉ trong một tháng, Điền Mật lại thích Hoa Nghiệp Thần.

Mặc dù không không hài lòng, nhưng hắn vẫn luôn quan tâm đến nữ thần trong lòng mình. Vì vậy, sau một hồi rầu rĩ, Dạ Cảnh Lịch quyết định giúp đỡ nữ thần của mình. Thế nên, hắn thường tạo cơ hội cho Điền Mật và Hoa Nghiệp Thần ở riêng với nhau.

Hoa Nghiệp Thần là một người rất thông minh, bất kể chuyện gì chỉ cần nói qua một lần là hiểu, nhưng trên phương diện tình cảm nam nữ, hắn lại đặc biệt ngốc.

Ban đầu, Điền Mật thân thiết với hắn, hắn cũng chỉ nhủ mảy một cái, sau đó thì mặc kệ cô tùy ý.

Nhưng hắn không biết rằng, thái độ này của hắn, ở trong mắt người khác, chính là ngầm thừa nhận mối quan hệ giữa hắn và Điền Mật. Vì vậy, Điền Mật hiển nhiên trở thành là bạn gái của Hoa Nghiệp Thần.

Hoa Nghiệp Thần hơi chuyển động, khiến cho Điền Mật không dựa vào người hắn.

Sau đó mới trả lời vấn đề của cô: "'Có.'"

"'Thật sao?'" Điền Mật đang dựa vào bả vai hắn ngược lên, nghiêng đầu nhìn hắn, vẻ mặt kinh ngạc.

Hoa Nghiệp Thần gật đầu, hắn không ghét bỏ việc Điền Mật thân mật, cô luôn có chừng mực, chưa bao giờ được một tác lại muốn tiến một thước, cho nên hầu hết thời gian Hoa Nghiệp Thần đều mặc cô tùy hứng. Đương nhiên, Điền Mật thỉnh thoảng sẽ len lén tiếp xúc thân mật hơn với hắn, để cho Hoa Nghiệp Thần dần quen thuộc với cô.

"'Vậy chắc sẽ có cả sói nha~ báo nha~ còn những mãnh thú khác nữa phải không?'" Nói xong, không đợi Hoa Nghiệp Thần đáp lại, cô lại tự nói: "'Aizz, em chỉ có thể điều khiển bọn tang thi nghe lời, nhưng không thể khiến động vật nghe lời, vậy phải làm sao bây giờ?'"

Trước khi lên đường, Hoa Nghiệp Thần đã nói ra dị năng của Điền Mật cho những người đi cùng biết.

Những người đó sau khi nghe được, ngoài ngạc nhiên ra thì chính là hâm mộ và vô cùng yên tâm, có Điền Mật ở đây, bọn họ đi đến chỗ nào cũng không cần phải phòng bị có tang thi hay không.

"'Ha ha, Mật Mật không phải sợ, nhất định thượng tá sẽ bảo vệ em!'" Người nói chuyện là lái xe có dị năng hệ băng, hắn tên Thường Nhạc, người cũng như tên, lúc nào cũng vui tươi hơn hờ. Hắn khoảng chừng ba mươi tuổi, dáng người thật thà chất phác, nhưng những người quen hắn đều biết, hắn chẳng có chút nào thật thà chất phác. Nếu không thì, Hoa Nghiệp Thần đã không tiếp tục dùng hắn.

"'Em không sợ! Em biết A Thần sẽ bảo vệ em, có phải không, A Thần?'" Điền Mật kéo cánh tay Hoa Nghiệp Thần, cằm của cô đặt trên đầu vai hắn.

Hoa Nghiệp Thần Nghiêng đầu nhìn cô, mũi hai người chạm vào nhau. Điền Mật mở to hai mắt nhìn hấn, con người hấn co rút một cái, sau đó quay đầu đi: ""Ừ.""

Nhận được câu trả lời, Điền Mật hài lòng cười cười, lúc sau thấy tựa đầu vào vai Hoa Nghiệp Thần có chút không thoải mái, trực tiếp ngã người xuống phía dưới, nằm trên đùi Hoa Nghiệp Thần, trong miệng lầm bầm: ""Buồn ngủ quá, A Thần, em ngủ một lát nha!"" Sau đó nhắm mắt lại ngủ.

Cả người Hoa Nghiệp Thần cứng đờ, sau đó hít một hơi thật sâu, mặc kệ Điền Mật.

Tựa đầu lùi ra phía sau, hấn cũng nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Trang Diệc Lam từ gương chiếu hậu thấy hai người dựa vào nhau nghỉ ngơi, trong lòng càng chua xót.

Kiếp trước, cô ở căn cứ Thần Quang hai năm, dù cho Hoa Nghiệp Thần cùng Nhan Nguyệt ở bên nhau lâu như vậy, cô cũng chưa từng thấy hai người thân mật với nhau đến thế.

Nhưng cô gái tên Điền Mật này mới xuất hiện được một tháng, lại có thể khiến cho Hoa Nghiệp Thần nhiều lần vì cô phá lệ.

Cô nhắm mắt lại, quên đi, hấn không phải của cô, cho dù có trở lại một lần nữa, cũng không thuộc về cô. Cô giết Nhan Nguyệt cũng chỉ hi vọng sống tiếp, chứ không phải muốn giành lại Hoa Nghiệp Thần.

Nhân tiện, sau khi hoàn thành nhiệm vụ lần này, cô sẽ rời khỏi căn cứ Thần Quang.

Sau khi nghĩ thông suốt, Trang Diệc Lam thở phào nhẹ nhõm, rồi bắt đầu nhắm mắt nghỉ ngơi.

Bọn họ khởi hành lúc bảy giờ sáng, lái xe suốt năm tiếng đồng hồ, đến trưa, họ cũng giải quyết bữa trưa trên xe luôn.

Trên đường đi, người cầm lái cũng đổi thành Trang Diệc Lam, tính khí trang Diệc Lam khá lạnh lùng, có lẽ bởi sống lại một lần nữa, cho nên với bất cứ ai cô đều đề phòng.

Nhưng Điền Mật lại rất thích tìm cô nói chuyện. Điền Mật đổi vị trí cho Thường Nhạc, rồi ngồi xuống bên cạnh ghế lái, nghiêng đầu về phía Trang Diệc Lam nói: ""Diệc Lam, làm sao chị luyện được dị năng hệ thổ lợi hại như vậy? Dị năng chữa bệnh của chị có thể chữa trị nhiều vết thương nghiêm trọng cùng một lúc không?""

Trang Diệc Lam liếc nhìn cô một cái, không nói gì, tiếp tục lái xe, cô đã quyết định buông tay, thế nhưng cô vẫn chưa thể hoàn toàn buông bỏ, cho nên cô làm sao có thể có tâm tình mà trò chuyện cùng Điền Mật chứ.

Không nhận được câu trả lời, Điền Mật bĩu môi, sau đó làm bộ dạng đáng thương nhìn Hoa Nghiệp Thần.

Hoa Nghiệp Thần thở dài, vươn người ngồi dậy, đưa tay xoa đầu Điền Mật, coi như dỗ dành.

Sau khi dỗ dành xong, Hoa Nghiệp Thần ngậy người, cơ thể hấn hành động còn nhanh hơn đầu óc, hấn không biết làm sao, thấy Điền Mật không vui, là hấn muốn an ủi cô.

Mặc dù có chút kinh ngạc, thế nhưng tóc Điền Mật rất mềm, lại khiến cho hấn cảm thấy thoải mái. Hoàn toàn không chú ý đến hành động của mình.

Điền Mật cũng ngẩn ra, cô hoàn toàn không ngờ Hoa Nghiệp Thần lại xoa đầu mình. Cô lấy lại tinh thần, nhìn Hoa Nghiệp Thần cười cười, lộ ra tâm trạng của cô lúc này.

Bọn họ luân phiên thay nhau lái xe, mỗi người sẽ cầm lái hai giờ, đến lượt Điền Mật, Hoa Nghiệp Thần ngồi bên cạnh ghế lái, Điền Mật nhìn về phía hấn cười, sau đó chăm chú lái xe.

Không biết có phải do thân thể cô là tang thi vương hay không, mà Điền Mật hoàn toàn không cảm thấy mệt mỏi, chỉ là đói rất nhanh, chốc chốc lại đòi ăn, cũng may thức ăn Hoa Nghiệp Thần mang theo lúc đi tương đối đầy đủ.

Thế nhưng có mang nhiều hơn đi chăng nữa cũng không thể đủ với sức ăn của Điền Mật, Điền Mật suy nghĩ một chút, chờ đến lúc dừng lại nghỉ chân, sẽ nói cho bọn họ biết cô có dị năng không gian, sau đó tiện thể cầm vài thứ ra ăn tạm.

Uhm, quyết định vậy đi.

Hoa Nghiệp Thần nhìn đồng hồ, Điền Mật đã lái xe hai tiếng rồi: ""Đến lượt tôi cầm lái.""

""Không cần đâu, em vẫn chưa thấy mệt, A Thần, anh nghỉ ngơi đi."" Cô quả thực không mệt, không phải vì còn một chiếc xe theo sau, thì cô đã tăng tốc rồi.

Nhưng Hoa Nghiệp Thần vẫn kiên quyết đổi người, để cho Điền Mật nghỉ ngơi. Điền Mật nhìn hấn một cái, sau đó ngoan ngoãn nghe lời.

Sáu rưỡi chiều, sắc trời đã dần dần tối.

Bọn họ vẫn còn ở trên đường cao tốc, Điền Mật tìm một trạm xăng gần đó để cho Hoa Nghiệp Thần dừng lại, rồi làm bữa tối. Hoa Nghiệp Thần nhìn cô, ánh mắt mang theo nghi hoặc: ""Nấu cơm?""

Điền Mật gật đầu, sau đó đỏ mặt nói: ""Em vẫn chưa nói cho anh biết, em còn có dị năng không gian, bên trong có rất nhiều thứ."" Nói xong, lại sợ Hoa Nghiệp Thần tức giận, vội vàng nói: ""Em không phải cố ý giấu anh, chỉ là, chỉ là một tháng nay luôn ở trong căn cứ, em cũng không sử dụng đến không gian, nên quên mất, vừa rồi mới nhớ tới.""

Hoa Nghiệp Thần không tức giận, hẳn còn vui mừng không kịp, Điền Mật không chỉ có thể điều khiển tang thi, lại còn có dị năng không gian.

Khóe môi hần cong lên một cách vô thức, Điền Mật, thực sự là một báu vật.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đều Là Của Ta (Nam Chủ Đều Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 105: Mạt thế nữ phụ nghịch tập (12)

Editor: Chicken Twins

""Ừ."" Hoa Nghiệp Thần gật đầu, tìm một trạm xăng để dừng lại.

Thường Nhạc bị sốc hoàn toàn, sau lại cảm thấy nhẹ nhõm, bạn gái của thượng tá, sao có thể là người bình thường được nha!

Trang Diệc Lam cũng có chút kinh ngạc, cô không ngờ, thực sự có dị năng không gian.

Cô có nhãn không gian, nhưng, cô chưa hề nói ra với bất cứ ai.

Có dị năng chữa trị, cùng dị năng hệ thổ, đối với người khác mà nói, đã là rất hiếm thấy.

Cô không dám đem nhãn không gian của mình nói cho người khác biết.

Đến trạm xăng, Điền Mật xuống xe đầu tiên, giải phóng hơi thở của tang thi vương, đuổi hết toàn bộ tang thi bên trong trạm xăng.

Thấy được dị năng thần kì của Điền Mật, mọi người càng có ấn tượng tốt về cô.

Trang Diệc Lam có chút hoài nghi, ngay từ lúc Hoa Nghiệp Thần nói dị năng của Điền Mật là điều khiển tang thi, cô đã bắt đầu nghi ngờ. Kiếp trước, cô không hề nghe nói đến có dị năng điều khiển tang thi, nhưng đã từng nghe qua, trong đám tang thi, có một tang thi vương, có thể điều khiển tang thi.

Với lại, tang thi vương này, bề ngoài giống hệt người bình thường, nhìn qua hoàn toàn không giống tang thi.

Mà tang thi vương kia, là nữ!

Vào lúc mạt thế nửa năm sau, tang thi vương điều khiển bọn tang thi tấn công vào căn cứ, chỉ còn vài người may mắn sống sót sau đó.

Nghĩ vậy, ánh mắt Trang Diệc Lam nhìn về phía Điền Mật, càng đề phòng hơn.

Cô muốn điều tra rõ ràng, Điền Mật, rốt cuộc có phải là tang thi vương hay không.

Một nhóm người đi vào siêu thị nhỏ trong trạm xăng, bên trong đã từng bị người càn quét qua, trên các kệ hàng hoàn toàn trống rỗng, còn có mấy cỗ thi thể tang thi tỏa ra mùi hôi thối.

Dọn dẹp lại bên trong một chút, để riêng lại một khoảng trống nhỏ.

Điền Mật lấy ra một cái bàn hình chữ nhật từ trong không gian, sau đó lấy ra một cái bếp ga, một cái máy phát điện loại nhỏ, nồi cơm điện, nồi xào thức ăn, chảo, đèn chiếu sáng.

Tiếp theo là một ít rau cải và thịt vẫn còn tươi mới.

Mọi người nhao nhao vây quanh cô: ""Mật Mật rau cải này sao vẫn còn xanh tươi đến vậy?""

""Trước khi vào không gian, thời gian của không gian sẽ ngưng đọng lại, cho nên lúc đưa vào không gian là dạng gì, thì lúc lấy ra vẫn y nguyên như thế."" Điền Mật cười cười, về mặt ngại ngùng.

Hoa Nghiệp Thần thấy Điền Mật bị mấy người đàn ông vây quanh, trong lòng có chút khó chịu, mặc dù hắn cũng không biết lí do tại sao.

""Các cậu đi ra xung quanh quan sát một chút đi."" Hắn đi tới bên cạnh Điền Mật, nhìn mấy người khác nói.

Bọn họ tỏ ra hiểu ý, ngoan ngoãn rời đi.

Điền Mật ngẩng đầu nhìn Hoa Nghiệp Thần cười, sau đó cúi đầu chăm chú nấu ăn.

Hoa Nghiệp Thần thấy Điền Mật nấu ăn thành thạo như vậy, trong lòng nảy sinh cảm giác khác thường, dường như, giống với lúc mẹ Hoa nấu cơm.

""Đinh -- hảo cảm của nam chủ +5, độ hảo cảm 65, kí chủ có lên nha!""

Tay Điền Mật đang xắt thức ăn hơi dừng lại một chút, sau đó lại tiếp tục xắt.

Nửa tiếng sau, Điền Mật đã làm xong một bàn đồ ăn.

Mọi người nhìn thấy trên bàn đầy những món ăn ngon, mỗi người còn có một chai nước, giống như, trong nháy mắt, được trở về thời điểm trước mặt thể vậy.

Hơn ba tháng nay, mặc dù bọn họ không đói, thể nhưng ăn uống lại không được thoải mái như trước mặt thể.

Tám người ngồi vào bàn tròn, Điền Mật đỏ mặt nói: ""Các món ăn tôi làm vẫn chưa được ngon lắm, mọi người ăn tạm nha!""

""Không sao, tiểu Mật Mật đã vất vả nấu cơm cho chúng tôi, chúng tôi không để ý đâu!"" Thường Nhạc nuốt nước bọt, nhìn bàn đồ ăn trước mặt, cười nói.

Mọi người gật đầu hòa theo, ngay cả Hoa Nghiệp Thần cũng nhẹ nhàng gật đầu một cái, ngoại trừ Trang Diệc Lam vẫn lạnh lùng nhìn cô như trước.

Cô nhìn Điền Mật càng ngày càng thấy bất thường, chỉ là không biết vì sao, Điền Mật lại có thể kiềm chế bản thân, ở cùng với con người lâu như vậy, vẫn có thể kiềm chế không cắn người.

Bữa tối mọi người ăn rất nhiều, những món Điền Mật làm đều được càn quét sạch sẽ.

Trang Diệc Lam không ăn gì, cô không tin Điền Mật.

Sau khi ăn xong, Điền Mật lại từ không gian lấy ra trái cây trắng miệng. Mọi người hò hét đùa rằng, đi theo Điền Mật là có cái ăn.

Điền Mật đỏ mặt đi rửa chén.

Trang Diệc Lam theo sau Điền Mật, nhìn Điền Mật chăm chú vùi đầu vào rửa bát.

Suy nghĩ một chút, Trang Diệc Lam lấy một con dao, đi tới trước mặt Điền Mật. Cô rạch một đường trên cánh tay mình, máu lập tức chảy ra.

Trong nháy mắt, mùi máu tươi tỏa ra, Điền Mật ngây người, nhìn vết thương trên tay Trang Diệc Lam, nuốt một ngụm nước bọt, cố gắng kiềm chế bản thân muốn cắn người.

Thấy Điền Mật tha thiết nhìn vết thương trên cánh tay, ngay lập tức Trang Diệc Lam khẳng định suy nghĩ của mình. Dùng dị năng chữa bệnh chữa lành vết thương, sau đó dựng lên bốn bức tường đất vây xung quanh Điền Mật, giam cô lại.

Đột nhiên xảy ra biến cố, khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc, nhao nhao nhìn về phía Trang Diệc Lam.

Hoa Nghiệp Thần sử dụng dị năng hệ lôi đánh tan bức tường đất, rồi đi tới bên cạnh Điền Mật, kéo Điền Mật ra phía sau để bảo vệ, về mặt lạnh lùng nhìn Trang Diệc Lam: ""Cô đang làm cái gì vậy!?"

Điền Mật cũng sửng sốt, cô không ngờ Trang Diệc Lam sẽ tấn công mình, theo lý thuyết, Trang Diệc Lam không phải dạng người ăn no rảnh rồi, không có khả năng vô duyên vô cớ tấn công cô.

""Cô ta là tang thi vương!"" Trang Diệc Lam cao giọng, có chút lo lắng cho Hoa Nghiệp Thần.

Mọi người sợ ngây người, tang thi vương cái gì? Điền Mật là tang thi vương? Vua!?

Điền Mật há to miệng, cô bị lộ rồi sao?

Hoa Nghiệp Thần cũng ngẩn người, sau đó hồi phục lại tinh thần, quát: ""Đừng nói nhảm! Điền Mật đâu có điểm nào giống tang thi?"

Mọi người gật đầu đồng ý, cơ thể Điền Mật có nhiệt độ, tim vẫn đập, rõ ràng là một người sống sờ sờ nha.

""Căn bản không có dị năng điều khiển tang thi, chỉ có tang thi vương, mới có thể điều khiển bọn chúng, mà tang thi vương là nữ, trông hình dáng cũng

không khác con người là mấy."" Trang Diệc Lam nhìn Hoa Nghiệp Thần, trong ánh mắt hoàn toàn nghiêm túc.

Hoa Nghiệp Thần quay đầu nhìn Điền Mật, trong mắt hắn có chút hoài nghi. Nhìn Điền Mật ngờ ngác không nói gì, giống như là đang ngẫm thừa nhận.

Hoa Nghiệp Thần lùi về phía sau một bước, đứng cách cách xa Điền Mật, ánh mắt nhìn Điền Mật có chút phòng bị.

Lúc này Điền Mật mới lấy lại tinh thần, mắt đỏ hoe: ""Tôi, tôi, tôi không phải.""

Được rồi, lại bị lộ tẩy, cô cũng không biết phải làm sao bây giờ, cô đúng là tang thi vương.

Nam chủ có một đặc điểm, chính là cực kỳ ghét người khác lừa hắn.

Cô có chút lo lắng, sợ rằng độ hảo cảm sẽ giảm xuống. Ngược lại lúc công lược có khả năng độ khó bị tăng lên.

Tốt hơn hết là cứ nói sự thật, mặc dù, có thể sau này độ hảo cảm sẽ khó tăng thêm.

Cô cúi đầu, gương mặt bất lực, tất cả mọi người xung quanh không ai dám phát ra tiếng.

""Xin lỗi."" Cô nhẹ giọng nói: ""Tôi, thực sự là tang thi vương, nhưng, tôi chưa từng nghĩ sẽ làm tổn thương bất kỳ ai, tôi cũng chưa từng ăn thịt người, tôi... chỉ là một người quá cô đơn, nên mới đến căn cứ."" Giọng nói của cô mang theo tiếng khóc nức nở, nước mắt theo gò má chảy xuống khuôn mặt, khiến người ta cảm thấy thương tiếc.

Cô ngừng đầu nhìn Hoa Nghiệp Thần: ""Tôi sẽ rời đi, cảm ơn A Thần đã làm bạn với em trong một tháng qua."" Nói xong, cô xoay người rời đi với tốc độ cực nhanh, khiến cho mọi người cảm thấy hoa mắt, trong nháy mắt, Điền Mật đã biến mất.

Hoa Nghiệp Thần ngẩn người, nhìn ánh mắt Điền Mật trước khi rời đi, trong lòng hắn nổi lên một gợn sóng.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đầu Là Của Ta (Nam Chủ Đầu Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: Lại thấy mặt thể nữ phụ nghịch tập (13)

Editor: Chicken Twins

Mặc dù ngạc nhiên với thân phận tang thi vương của cô, nhưng lại không hề có cảm giác tức giận, có lẽ, là do nước mắt cô quá mức yếu đuối đi.

Một lát sau, mọi người mới hồi phục lại tinh thần, Thường Nhạc thở dài nói: ""Tiểu Mật Mật thoát nhìn, cũng không có chút nào giống người xấu nha, nấu cơm cho chúng ta ăn, còn giúp chúng ta đánh đuổi bọn tang thi. Mặc dù cô ấy là tang thi vương, nhưng cũng là tang thi vương lương thiện mà! Dù sao, không ai tình nguyện trở thành tang thi cả.""

Mọi người gật đầu đồng ý lời của Thường Nhạc và cực kỳ đồng cảm.

Hoa Nghiệp Thần không nói gì, ai cũng không biết hắn đang suy nghĩ gì.

Trang Diệc Lam cũng không ngờ Điền Mật sau khi bị vạch trần, lại không có bất kì hành động gì, ngược lại, lại tự mình rời khỏi, cô cảm thấy có chút khó tin, cũng có chút khó hiểu.

Bởi vì Điền Mật rời đi, trạm xăng dầu không còn uy áp của tang thi vương nữa, bọn tang thi ngửi thấy mùi vị của con người, tự nhiên sẽ quay lại.

Mọi người bất đắc dĩ, đành phải rời đi trước.

Điền Mật sau khi rời khỏi, cũng chỉ núp trong bóng tối, cô có chút phiền não, lấy thân phận tang thi vương, cô không biết làm cách nào để công lược nam chủ.

Thấy cả đội lái xe rời đi, Điền Mật cũng lấy ra một chiếc xe từ trong không gian, đi theo phía sau từ xa.

Bọn họ không dừng lại làm cơm hay bất cứ thứ gì khác, trừ những lúc cần thiết, bọn họ vẫn tiếp tục lái xe di chuyển trên đường.

Sau năm ngày, cuối cùng bọn họ cũng đến được rừng rậm nguyên thủy ở thành phố X. Mấy ngày này, bất cứ nơi nào họ đi, nhóm tang thi cũng tương đối ít, có đôi lúc bọn họ còn chả thấy một bóng tang thi nào.

Mọi người suy đoán, có khi nào Điền Mật vẫn đi theo bọn hắn, cả đoạn đường âm thầm bảo vệ?

Nghĩ như vậy, ngay cả độ hảo cảm của Hoa Nghiệp Thần cũng tăng lên đến 75 rồi. Điền Mật cực kỳ vui vẻ, xem ra, nam chủ cũng không vì lý do cô là tang thi vương, mà đối với cô có cái nhìn phiếm diện.

Đến rừng rậm nguyên thủy, xe đã không thể đi tiếp được nữa, mỗi người đều mang một cái ba lô, trong tay cầm dao găm và súng, chậm rãi tiến vào trong rừng.

Điền Mật theo sát phía sau cùng tiến vào trong, cô dĩ nhiên là muốn đi vào, nếu không đi vào, nội dung truyện chắc chắn sẽ không thay đổi.

Đến khi Trang Diệc Lam cùng Hoa Nghiệp Thần gạo nấu thành cơm, cô còn làm nhiệm vụ làm gì, lập tức tuyên bố thất bại được rồi.

Những cái cây đại thụ cao chót vót trong rừng che khuất đi ánh nắng mặt trời bên ngoài, càng khiến cho rừng rậm âm u và nguy hiểm hơn. Bốn phía cũng không yên tĩnh, tiếng chim hót, tiếng côn trùng kêu cực kì ồn ào.

Điền Mật theo sau từ phía xa, cô biết, không lâu nữa, bọn họ sẽ bị bọn mãnh thú tấn công, cô không thể để cả đội phân tán, như vậy sẽ khiến cho Trang Diệc Lam và Hoa Nghiệp Thần có cơ hội đơn độc ở chung.

Cô cũng có thể, nhân cơ hội này, quay trở lại nhóm bọn họ. Để cho mọi người, hoàn toàn chấp nhận cô.

Khoảng một tiếng sau, bọn họ càng tiến vào sâu trong rừng, đột nhiên, một tiếng gầm thét của dã thú truyền đến, khiến cho mọi người dừng lại một chút, bởi vì tiếng thét kia rất gần chỗ họ, hơn nữa, nghe âm thanh, đoán chừng không chỉ có một con.

Điền Mật nhìn một đám dã thú dần dần xuất hiện, sợ ngây người, từ trước tới nay cô chưa từng gặp qua nó.

Trông nó giống như một con sói nhưng lại không phải sói, toàn thân đen kịt, lông rất cứng, nhìn qua, giống như gai nhọn. Nó đặc biệt to lớn, còn to hơn cả một con sư tử trưởng thành.

Đếm qua loa, khoảng chừng hai mươi con, đám dã thú bao vây nhóm người bên trong.

Điền Mật thở sâu, mặc dù cơ thể này của cô rất khỏe, nhưng mà, cô vẫn có chút sợ hãi.

Mất thấy đám dã thú nhắm về phía đám người nhào tới, mọi người cảm sung bắn liên tục lên người dã thú. Nhưng chỉ khiến bọn chúng ngừng lại một chút, căn bản không giết chết được.

Mất thấy một con dã thú túm được cánh tay của một đồng đội, suýt chút nữa kéo đứt cả cánh tay xuống.

Điền Mật biết, trong cốt truyện, mười người bị mãnh thú vây cuối cùng chết mất ba.

Không thể đợi thêm nữa, bởi vì một con dã thú sắp tấn công Hoa Nghiệp Thần.

Điền Mật tăng tốc lao tới, chộp lấy đuôi của nó, quãng nó xa ba mét, đập trúng thân cây khô, phát ra tiếng động lớn.

Không để ý mọi người đang kinh ngạc và nghi hoặc, trong tay cô cầm một thanh trường kiếm, giống như làm ở nhiệm vụ mặt thể trước, coi bọn dã thú như Zombie, trực tiếp chặt đầu.

Tốc độ của cô rất nhanh, những người khác căn bản cũng chẳng giúp được gì cho cô.

Đội đến lúc cô giải quyết hết tất cả bọn mãnh thú, cô cũng chịu không ít thương tích. Bả vai đã bị rách, bắp đùi cũng bị cắn một cái, sâu thấy tận xương.

Mọi người ngơ ngác, không có phản ứng, toàn thân Điền Mật đau dữ dội, cũng không biết vì sao, cô rõ ràng là tang thi vương, sao vẫn còn có thể có cảm giác đau thể này.

Thanh trường kiếm bị cô ném xuống đất, chân như nhũn ra, giống như sắp ngã.

Hoa Nghiệp Thần đỡ lấy cô, có chút nóng nảy lên tiếng gọi Trang Diệc Lam: "'Nhanh trị thương cho cô ấy!'"

Lúc này mọi người mới hồi phục lại tinh thần, vây xung quanh Điền Mật và Hoa Nghiệp Thần. Trang Diệc Lam cũng đi tới, cô không ngờ, Điền Mật, sẽ vì nhóm bọn họ, ngay cả mạng cũng không cần.

Hoa Nghiệp Thần có chút khản trương nhìn Điền Mật, lần đầu tiên ở trước mặt Điền Mật thay đổi sắc mặt.

Điền Mật toét miệng nhìn hần cười cười, chỉ là cơ thể đau đớn, khiến cô khê nhũn mảy.

"'Đinh -- độ hảo cảm của nam chủ +10, độ hảo cảm 85, kí chủ cố gắng lên!'"

Yeah! Khổ nhục kế vẫn hữu dụng a! Đau như vậy cũng thật đáng giá.

"'Cô thật ngốc!'" Hoa Nghiệp Thần nhỏ giọng nói một câu, giọng nói cũng không còn lạnh lẽo cứng rắn như trước.

""Chỉ cần A Thần, không có việc gì là tốt rồi."" Điền Mật vẫn cười, đôi mắt sáng trong suốt, dùng ""Ánh mắt thâm tình"" chỉ cần nhìn vào đều nhìn ra sự chân thành trong đó.

Hoa Nghiệp Thần ngẩn người, trong lòng có chút rung động.

Trang Diệc Lam cũng ngẩn người, trong nháy mắt, cô cảm thấy, cô quả thực thích Hoa Nghiệp Thần, thế nhưng, cô lại không thể, vì Hoa Nghiệp Thần, mà hi sinh cả mạng sống.

""Còn ngây người làm cái gì, nhanh chữa trị cho Tiểu Mật Mật thôi!"" Thường Nhạc nhìn về phía Trang Diệc Lam quát. Nhìn thấy máu trên người Điền Mật không ngừng chảy ra, hắn cũng bị dọa sợ.

Nếu như không còn máu, thì ở chỗ này không có cách nào truyền máu được.

Với lại, cô là tang thi vương đấy, đi đâu tìm máu thích hợp để truyền cho cô đây?

Trang Diệc Lam bị Thường Nhạc quát, vẫn chưa lấy lại tinh thần, chỉ là không đợi đến khi cô dùng dị năng, vết thương trên người Điền Mật, đã chậm rãi khép lại, lấy tốc độ mắt thường cũng có thể thấy được.

Nửa tiếng sau, vết thương của Điền Mật hoàn toàn khép lại, mặc dù sắc mặt có chút tái nhợt, trên người vẫn còn vết máu, nhưng đã có thể đứng lên đi lại.

Những thành viên khác cũng được Trang Diệc Lam chữa lành, tiếp tục hành trình.

Hoa Nghiệp Thần chăm chú dõi Điền Mật, dường như sợ cô sẽ bị té xỉu, đi vài bước, lại nghiêng đầu nhìn cô một cái.

Điền Mật cảm thấy hơi buồn cười, trên đường đi, cô thực sự nở nụ cười, nét cười trên khuôn mặt vẫn giữ nguyên.

Những người khác cho dù có lòng muốn tìm cô nói chuyện, thế nhưng trong rừng rậm quá nguy hiểm, bọn họ cần phòng bị khắp nơi, không có cách nào phân tâm.

""Cô thực sự không sao chứ?"" Hoa Nghiệp Thần có chút không yên lòng, mặc dù biết cô là tang thi, không giống với con người, nhưng ban nãy cô chảy máu nhiều như vậy.

Điền Mật gật đầu: ""Không sao, chờ chút nữa ngủ một giấc thật ngon là được!""

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chinh Đều Là Của Ta (Nam Chủ Đều Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Lại thấy mặt thể nữ phụ nghịch tập (hoàn)

Editor: HD

Hoa Nghiệp Thần gật gật đầu, mặc dù không quá tin tưởng, nhưng hiện tại hắn cũng không thể để Điền Mật rời đi.

“Tìm thấy rồi!” Một đồng đội la lên, giọng nói cực kì hưng phấn.

Hoa Nghiệp Thần nắm tay Điền Mật đi qua, bọn họ, đã tìm thấy được liệu cần thiết.

Lần này đoàn đội không bị chia rẽ, Hoa Nghiệp Thần không bị thương, cũng không có ai bị gì, nhiệm vụ hoàn thành hết sức thuận lợi.

Điền Mật ngồi trên xe, cúi đầu, về mặt túi thân.

Hoa Nghiệp Thần một bên âm u nhìn cô.

Hai người cứ giằng co như vậy.

Trên xe chỉ có hai người bọn họ, thật lâu sau, Hoa Nghiệp Thần mở miệng: “Cô phải theo tôi trở về.”

Điền Mật ngẩng đầu nhìn hắn, mạnh mẽ lắc đầu: “Không, em không thể về!”

“Sẽ không bắt cô đi làm thí nghiệm, chẳng lẽ, cô không tin tôi sao?” Hoa Nghiệp Thần thở dài, giọng nhẹ nhàng vuốt tóc Điền Mật.

Hắn không biết cảm xúc của mình đối với Điền Mật là cái gì, hắn chỉ muốn giữ cô ở lại bên cạnh hắn. Một ngày nào đó, hắn rút cuộc cũng hiểu, cảm giác

đó là gì.

“Em, em tin.”

Hoa Nghiệp Thần nhẹ cong khóe môi, trên khuôn mặt xuất hiện nụ cười.

“Đỉnh --- hảo cảm nam chủ +5, độ hảo cảm 90, kí chủ đại công cáo thành nha!”

Bởi vì Hoa Nghiệp Thần yêu cầu, không được tiết lộ thông tin Điền Mật là tang thi vương. May mắn, lần này ra ngoài làm nhiệm vụ, ngoại trừ Trang Diệc Lam, đều là người thân tín của hắn, cộng thêm việc Điền Mật cứu mạng bọn họ. Bọn họ tình nguyện giữ bí mật.

Chỉ có Trang Diệc Lam.

Ánh mắt mọi người không có vẻ tin tưởng nhìn về phía cô, Trang Diệc Lam cảm thấy có chút tự giễu.

Cô không biết, đối diện với Điền Mật, cô có cảm giác gì, dựa vào những hành động của Điền Mật, khiến cô có cái nhìn hoàn toàn mới về tang thi.

Có lẽ, cô tự mình làm khó bản thân rồi.

Những tang thi này, trước khi biến thành tang thi, bọn họ đều là con người, giữa bọn họ, cũng có người tốt.

Điền Mật xem như may mắn trong bất hạnh, cô chẳng may biến thành tang thi, lại là tang thi vương, giữ gìn được lí trí, cơ thể tốt đẹp, lương thiện, tốt bụng.

“Yên tâm, tôi sẽ không nói cho ai biết đâu, tôi sẽ rời khỏi căn cứ Thần Quang.” Trang Diệc Lam lạnh lùng mở miệng, nói với Điền Mật.

Điền Mật thấy Trang Diệc Lam không có ác ý, cho nên cô cực kì tin tưởng Trang Diệc Lam, cô tin cô ấy nói được thì sẽ làm được.

Cô gật đầu, sau đó lại lắc đầu: “Em tin chị, nhưng mà, chị không nên rời khỏi căn cứ Thần Quang.”

Những người khác cũng gật đầu theo, Trang Diệc Lam có dị năng chữa bệnh, mà bản thân cô lại mạnh mẽ như vậy. Nếu như cô rời khỏi căn cứ Thần Quang, chẳng phải là tổn thất nặng nề sao!

Trang Diệc Lam không ngờ, Điền Mật lại mở miệng giữ cô lại, chẳng lẽ, cô ấy không lo lắng, cô sẽ nói ra thân phận tang thi vương của cô ấy sao?

“Này, em không thể giết người diệt khẩu được, nếu như chị rời khỏi căn cứ Thần Quang, rồi nói thân phận của em cho người khác biết, vậy em phải làm sao bây giờ? Chị bằng chị cứ ở căn cứ Thần Quang, ít ra em có thể nhìn thấy chị!”

Trang Diệc Lam nghẹn lời, sau đó lại cảm thấy thoải mái, lời giải thích này sẽ hợp lí hơn.

Thôi, dù sao, cô vẫn chưa muốn đi, trước mắt cứ ở tại căn cứ Thần Quang. Nghĩ như vậy, Trang Diệc Lam gật đầu, đồng ý ở lại.

Mọi người bắt đầu khởi hành quay về căn cứ Thần Quang.

Năm ngày sau, mọi người thuận lợi quay lại căn cứ, Hoa Nghiệp Thần đưa được liệu cho người khác đem đi thí nghiệm, bản thân hắn đưa Điền Mật về nhà.

Dọc đường đi hắn đều nắm tay Điền Mật, mặc dù khuôn mặt vẫn không chút thay đổi, nhưng lại khiến người ta cảm thấy, sau khi hoàn thành nhiệm vụ trở về, Hoa thượng giáo có hơi khác lạ.

“A Thần, anh không để tâm sao?” Độ hảo cảm của nam chủ vẫn dừng ở 90, Điền Mật vốn dĩ không vội vàng, nhưng lại bắt đầu muốn nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ rồi.

Có điều nhìn bộ dạng của nam chủ, mặc dù độ hảo cảm không tăng, nhưng hình như hắn đã nhìn thấy rõ tình cảm của bản thân rồi.

“Hửm? Để tâm cái gì?” Hoa Nghiệp Thần vừa đi, vừa hỏi cô.

“Thân phận của em!” Giọng nói của Điền Mật có chút cao, khẩu điệu vội vã.

Hoa Nghiệp Thần dừng lại, nghiêng người, cúi đầu nhìn cô.

“Không để ý.” Hắn thật sự không quan tâm, tang thi vương thì sao chứ, chỉ cần cô hiền lành, hắn nguyện ý tin tưởng cô, hướng chi, cô mạnh như vậy, nếu như ở lại căn cứ Thần Quang, nhất định sẽ giúp ích cho căn cứ.

Nếu Điền Mật có thể nghe thấy lời nói trong bụng Hoa Nghiệp Thần, tuyệt đối tức đến thổ huyết, nam chủ này thật không hiểu phong tình mà!

“Thật ư? Cảm ơn anh! A Thần!” Điền Mật nhếch môi, vẻ mặt vui mừng.

“Đinh – hảo cảm nam chủ +5, độ hảo cảm 95, kí chủ cố lên...!”

“Chúng ta mau kết hôn thôi!”

Điền Mật trợn mắt nhìn Hoa Nghiệp Thần, trong mắt tràn đầy kinh ngạc, và vui mừng.

- - - - -

Hoa Nghiệp Thần nói mau, quả thực rất mau nha.

Chỉ mới quay về căn cứ năm ngày, bọn họ liền cử hành hôn lễ, nhanh đến mức khiến người ta không thể ngờ được.

Thời điểm cha sứ tuyên bố hai người chính thức trở thành vợ chồng, độ hảo cảm của nam chủ cũng tăng lên tới 100, hoàn thành nhiệm vụ rồi.

Năm năm sau, căn cứ Thần Quang đứng đầu trong tứ đại căn cứ, cũng bởi vì dùng máu Điền Mật, nghiên cứu thành công thuốc chống tang thi.

Con người, đón chào một thế giới mới.

Nhưng Điền Mật vẫn như cũ là tang thi, không thể nào biến thành con người được, cũng không có khả năng sinh con.

Ba năm trước, Dạ Cảnh Lịch kết hôn, sinh được hai đứa con trai, mà mẹ của con hấn, không ai khác chính là Trang Diệc Lam.

Năm năm trước, không biết như thế nào, Dạ Cảnh Lịch nhìn thấy Trang Diệc Lam, dựa theo lời nói của hấn, bởi vì bản thân hấn yếu đuối, cho nên phải lấy vợ thật cường hấn, mà nữ thần Mật Mật đã trở thành chị dâu của hấn rồi.

Hấn nhìn đi nhìn lại, trong căn cứ, Trang Diệc Lam là cường hấn nhất rồi.

Vì thế, hấn bắt đầu quần quít làm phiền, sau hai năm theo đuổi, cuối cùng cũng tu thành chính quả.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đầu Là Của Ta (Nam Chủ Đầu Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 108: Công lược nam chủ mang mặt nạ (1)

Editor: ๔D๔๔

“Nhiệm vụ hoàn thành 100, cho điểm nhiệm vụ 90. Đạt được 90 tích phân. Hoàn thành tâm nguyện ký thể đạt được 15 điểm phân phối số liệu. Xin hỏi ký chủ, muốn phân phối điểm số liệu không?”

“Cho 3 điểm vào đáng vẽ, 10 điểm vào thể lực, 2 điểm vào sức quyến rũ.”

Tư liệu ký chủ:

Tên: Điền Mật

Giới tính: Nữ

Tuổi: 30

Cấp bậc: 10

Hình dạng: 90 (100 điểm tối đa)

Màu da: 90 (100 điểm tối đa)

Đáng người: 84 (100 điểm tối đa)

Trí lực: 75 (100 điểm tối đa)

Thể lực: 88 (100 điểm tối đa)

Mị lực: 76 (100 điểm tối đa)

Sở trường: bác sĩ ngoại khoa.

Kỹ năng đặc biệt: ánh mắt thâm tình (sử dụng vĩnh viễn), thẹn thùng (sử dụng vĩnh viễn), hoa lê đài vũ (sử dụng vĩnh viễn), ách ngữ (sử dụng vĩnh viễn), quá mực bất vong (sử dụng vĩnh viễn), bản đồ siêu cấp (sử dụng vĩnh viễn)

Đạo cụ đặc biệt: Không gian

Tích phân: 154

“Ký chủ muốn nghỉ ngơi một chút không?”

“Không cần, trực tiếp truyền tổng nhiệm vụ đi!”

“Được, đang tiếp thu nhiệm vụ —— nhiệm vụ tiếp thu thành công —— bắt đầu truyền tổng ký chủ ——”

“Truyền tổng thành công ——”

——

“Không, Vương gia —— cầu xin ngài, thiếp oan uổng! Thiếp không có làm chuyện có lỗi với vương gia!”

Cả người Điền Mật mềm nhũn vô lực, đầu còn rất đau, khi nghe được giọng nói của nữ nhân kia, nước mắt liền chảy xuống, trong lòng dâng lên chút bi thương.

Điền Mật cố gắng mở mắt ra, đánh giá bốn phía, người ở đây trang điểm theo kiểu cổ đại.

Nghĩ đến, nhiệm vụ lần này của nàng ở cổ đại.

Nơi này là đại sảnh, một người nam nhân anh tuấn đang ngồi trên ghế. Vẻ mặt rất tức giận, trừng mắt nhìn về phía dưới, nắm chặt cái ly trong tay.

Một phu nhân ung dung quý phái đang ngồi cạnh hắn, khóe miệng nhếch lên, cúi đầu đùa nghịch cái ly, dường như không chút để ý.

Trong phòng còn đứng rất nhiều người, Điền Mật chưa kịp nhìn kỹ hết.

Có lẽ ký thể vừa mới té xỉu, chẳng qua, hình như cũng không có người thỉnh đại phu cho nàng, cũng không để nàng nằm ở trên giường.

Lúc này nàng đang nằm trong ngực của một người, người nọ thấy nàng tỉnh, nhỏ giọng nói: “Tiểu thư, người tỉnh rồi?”

Điền Mật ngược mắt nhìn nàng ấy, là một tuổi tiểu cô nương khoảng mười ba, mười bốn tuổi, trong mắt tràn đầy hoảng sợ, có lẽ hoàn cảnh lúc này đã dọa nàng ấy.

Lúc này nàng chưa kịp tiếp thu cốt truyện và ký ức, nên hoàn toàn không biết gì cả, nghe tiểu cô nương này nói, nàng cũng chỉ nhẹ nhàng gật đầu.

“Ngươi thật đáng chết! Bỏn vương không chê ngươi là quả phụ! Không chê ngươi mang theo nhi tử, liền nạp ngươi làm thiếp, ngươi lại không biết cảm ơn, trái lại làm ra chuyện nhục nhã như vậy.” Nam nhân trung niên kia rống giận, nói xong còn chưa hết giận, trực tiếp ném cái ly trong tay về phía dưới.

Tiếp theo chính là tiếng than nhẹ của một nữ nhân.

Điền Mật nhìn về phía đó, ly trà nện vào trán của nữ nhân kia, chảy rất nhiều máu, bởi vì nước trà trong ly vẫn còn nóng, chảy xuống mặt làm làn da của nàng ấy đỏ bừng.

Tóc của nữ nhân kia rối bời, trâm trên đầu cũng xiêu xiêu vẹo vẹo, quần áo có chút nhăn nhúm, ngay vạt áo còn có vết máu.

Cả người bà ấy run rẩy, tay ôm bụng quý gối ở đó.

Từ phía Điền Mật nhìn qua, ngoại trừ cái trán đang chảy máu, làn da bị nước nóng làm cho đỏ bừng, còn có một dấu tay, rất lớn.

Nhìn là biết tay của nam nhân mới có thể che kín cả nửa khuôn mặt nhỏ nhắn của nữ nhân kia, nam nhân đó chắc chắn đánh rất mạnh, làm cho nửa bên mặt bà ấy sưng lên, khóe miệng còn có vết máu.

Đột nhiên trái tim của Điền Mật đau nhói, nước mắt cũng theo đó chảy xuống.

Đây là phản ứng của ký thể, có lẽ do quan hệ của hai người không bình thường.

“Vương gia, không phải, thiếp thân oan uổng! Từ khi bước chân vào vương phủ, đã không gặp bất kỳ người nam nhân nào khác, càng không phản bội vương gia! Hôm nay, thiếp bị oan!” Nữ nhân kia không dám lấy tay sờ mặt mình, cũng không dám lớn tiếng giải thích, chỉ run rẩy kêu oan cho mình.

Đáng tiếc, lời nói của bà cũng không đổi được sự tha thứ và mềm lòng của nam nhân kia, ngược lại càng tức giận thêm: “Người tới, ban cho ả ba thước

lụa trắng, treo cổ trước mặt mọi người.”

Nữ nhân kia ngẩng đầu, đôi mắt trừng lớn, lúc đó Điền Mật có thể nhìn rõ khuôn mặt thanh tú của nàng.

Nhìn thấy hạ nhân đã lấy vải trắng tới, Điền Mật chống người, muốn ngồi dậy, nhưng thân thể này lại rất yếu ớt.

Mắt thấy vải trắng quấn quanh cổ nữ nhân kia, hai tay bà ấy bị cầm chặt kéo ra phía sau, không thể giãy giụa.

Cuối cùng, bà ấy tuyệt vọng, không còn giãy giụa, vải trắng càng quấn càng chặt, từ từ cảm thấy hô hấp càng ngày càng khó khăn.

Ánh mắt bà nhìn về phía Điền Mật, nước mắt từ khóe mắt chảy ra, trong mắt mang theo luyến tiếc, không muốn rời xa.

“Không, đừng mà ——” Điền Mật lắc đầu, giãy giụa muốn đứng lên đi tới bên cạnh nữ nhân kia, nàng khóc không ra tiếng làm cho người xung quanh đồng tình rồi lại không đành lòng nhìn thẳng, đều quay mặt sang chỗ khác.

Nàng nhìn nữ nhân kia gần như không thể hô hấp, nàng đưa mắt nhìn về phía người nam nhân, mặc dù nàng không có ký ức nhưng nàng hy vọng người đó có thể sống sót.

“Vương gia, cầu xin ngài, tha cho nàng!” Điền Mật đứng dậy không nổi, đành phải bò về phía người nam nhân đó.

Nam nhân kia thấy nàng như vậy, chán ghét nhũn mảy, hừ lạnh một tiếng: “Nếu không phải tin tưởng ngươi là nữ nhi của bốn vương, thì bốn vương cũng sẽ ban chết cho ngươi!”

Thù hận trong ngực mãnh liệt truyền tới.

Nàng không rõ, vì sao người nam nhân này lại tuyệt tình như vậy.

Nữ nhân kia, dù sao cũng là thị thiếp của hắn, không phải sao?

“Vương gia, Như phu nhân đã chết!” Một giọng nói từ phía sau Điền Mật truyền đến, đột nhiên nàng quay đầu.

Nữ nhân kia nằm trên mặt đất, trên cổ còn quấn lụa trắng, đôi mắt nhắm chặt, không có tiếng động.

Cả người Điền Mật run rẩy, hít một hơi thật sâu, sau đó hai mắt trắng dã, hôn mê bất tỉnh.

Nàng nằm mơ, trong mơ, nàng rất nhỏ, ngay cả đi đường còn không vững.

Một nữ nhân xinh đẹp nắm bàn tay nhỏ của nàng, cùng bắt bước trong vườn, nhẹ nhàng đẩy xích đu cho nàng chơi, còn làm đồ ăn ngon.

Bà ấy cười rất đẹp, rất đẹp, làm cho nàng ngây người.

Còn có một tiểu nam hài, nhìn nàng cười, kêu nàng là muội muội.

Còn thả diều cho nàng xem, bắt chó con cho nàng chơi, trộm kẹo mạch nha cho nàng ăn.

Đột nhiên, hình ảnh thay đổi, nàng ngã xuống nước, vì nàng không biết bơi, rất nhiều nước chảy vào miệng, mũi của nàng.

Nàng không thể thở, không ngừng vùng vẫy ở trong nước.

Trong lúc mơ hồ nàng nhìn thấy một nữ hài, cả người run rẩy đứng cạnh bờ, giống như rất sợ hãi.

Điền Mật vươn tay về phía nàng ta, nhưng nàng ta lại xoay người bỏ chạy.

Dần dần, nàng không còn sức để vùng vẫy, tùy ý để cả người chìm xuống đáy hồ.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đầu Là Của Ta (Nam Chủ Đầu Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Công lược nam chủ mang mặt nạ (2)

Editor: HD

Trong lúc ý thức mơ hồ, có người nhảy xuống nước bế nàng lên.

Nàng mở mắt ra, loáng thoáng nhìn thấy một đại ca ca xinh đẹp, khỏe mắt hấn có một nốt ruồi chu sa, cực kì đẹp.

Sau đó, nàng lại ngất xỉu.

Hình ảnh thay đổi, nàng nhìn thấy nữ nhân mỹ lệ kia bị treo cổ, ngay trước mặt nàng, nàng khóc lóc cầu xin, nhưng không ai đồng ý giúp đỡ.

Hình ảnh lại biến đổi, dường như nàng đang ngồi trên xe ngựa.

Vừa cúi đầu, liền thấy y phục đỏ rực, có lẽ là giá y (*áo cưới).

Mũi phượng trên đầu rất nặng, khiến nàng không thể nào ngẩng đầu lên được.

Bên ngoài phát ra tiếng tranh đấu, nàng đứng dậy kéo màn xe ra, nhìn bên ngoài.

Một nam tử xinh đẹp mặc cẩm bào xanh ngọc đang đánh nhau với rất nhiều nam nhân khác.

Hắn vùng kiếm, có thể nhìn ra, võ nghệ của hắn cực kì cao.

Nhưng mà chỉ hai bàn tay không thể địch lại nhiều người như vậy, dần dần nam tử kia có chút mất lợi thế.

Nàng nghe thấy có người la lên: “Tướng quân! Nếu như ngài khoanh tay chịu trói, chúng ta sẽ không làm khó ngài, nếu như ngài còn tiếp tục như vậy, chúng ta đành phải hạ sát rồi!”

Nam tử kia nghe xong, khẽ cắn môi, thoáng nhìn qua nàng: “Muội muội, yên tâm, ca ca nhất định sẽ dẫn muội rời khỏi đây.”

Không biết vì sao, nàng cảm thấy hai hốc mắt nóng lên, cong khóe môi, nàng mỉm cười nhìn nam tử kia, trong mắt tràn đầy tin tưởng.

Nhưng nhiều người như vậy, làm sao hắn có thể mang nàng rời đi được chứ: “Ca ca, mặc kệ muội, đi đi.”

Nam tử kia sâu sắc nhìn nàng một cái, xoay người tiếp tục tranh đấu.

Rất nhanh sau đó, nam tử bại trận, một mũi tên nhọn bay tới, đâm thủng yết hầu hắn. Hắn chậm rãi ngã xuống, ánh mắt vẫn hướng về phía nàng, ẩn chứa lo lắng, cùng với không cam lòng.

“Không ---”

Đau, toàn thân đều đau đớn, nàng nhìn thấy mảnh vải che giấu những vết thương trên người. Tuy nhiên chỉ hơi động dậy một chút, miệng vết thương vừa mới kết vảy lập tức bong ra, máu tươi chảy xuống.

Cánh cửa mở ra, một nam tử đi đến, khuôn mặt hắn cực kì âm u, hắn rất anh tuấn, nhưng biểu tình vận vẹo như thế lại khiến hắn trở nên xấu xí.

Trong lòng đã sớm sợ hãi, khi nam tử kia tới gần, Điền Mật vội vàng lui về phía sau, cũng chẳng quan tâm miệng vết thương bị rách.

Nhìn thấy động tác của nàng, sắc mặt nam nhân kia càng trở nên khó coi, lập tức bước tới trước mặt nàng, giơ bàn tay ra, bóp chặt lấy cổ nàng, nhấc nàng lên.

“Còn dám trốn ư? Nhất gan như thế, thật là nhục nhã cho người có khuôn mặt giống người.” Nam nhân tàn nhẫn nói, lực đạo ở bàn tay cũng tăng thêm.

Nàng dùng sức đẩy tay nam nhân kia ra, nhưng uổng công vô ích.

Khuôn mặt nàng đỏ lên, hô hấp cũng khó khăn, ánh mắt giống như sắp sửa rớt ra vậy.

Sau đó, tay nàng vô lực buông xuống, nam nhân lập tức quăng nàng xuống đất giống như vứt bỏ một món đồ chơi.

- ----

“A ---” Điền Mật chợt mở to đôi mắt, nhẹ nhàng la một tiếng, sau đó bắt đầu mở miệng hô hấp.

Tiểu cô nương bên cạnh vội vàng bưng một chén nước sang cho nàng, sau đó gọi nàng: “Tiểu thư, người có sao không?”

Điền Mật nhìn nàng một cái, xong ánh mắt đánh giá bốn phía, chỉ có một ánh đèn dầu lay động.

“Không sao, người lui xuống đi.” Giọng nói của nàng cực kì yếu ớt, giống như muốn nói chuyện cũng khó khăn.

Tiểu cô nương vâng lời lui xuống.

Điền Mật di chuyển người, để bản thân thoải mái hơn một chút.

Ánh mắt nhìn màn che, suy nghĩ xuất thần.

Thật lâu sau đó, nàng mới gọi 0051 truyền trí nhớ và nội dung truyện cho nàng.

Nơi này hiện tại đang ở thế tứ quốc đối đầu, Đông Húc Quốc, Nam Diệu Quốc, Tây Lương Quốc, Bắc Minh Quốc.

Trong đó, Đông Húc Quốc có binh lực cực mạnh, người dân lại dũng mãnh hiếu chiến.

Nam Diệu Quốc có nguồn tài nguyên tốt, rất giàu có, cũng có thừa mỹ nam mỹ nữ, mà kị thế là người Nam Diệu Quốc.

Tây Lương Quốc là nước yếu nhất, địa thế hẻo lánh, cây cối không sinh trưởng, thường xuyên phải khuất phục tam quốc còn lại.

Bắc Minh Quốc ở trên thảo nguyên, người người đều lớn lên trên lưng ngựa. Nếu so sánh với Đông Húc Quốc và Nam Diệu Quốc, thì kém hơn rất nhiều.

Hai mươi năm trước, tứ quốc từng khai chiến, nhưng lực lượng của tứ quốc ngang ngửa, mặc dù Tây Lương Quốc yếu, nhưng địa thế dễ thủ khó công, tam quốc không còn cách nào với nó.

Bắc Minh Quốc không được coi là mạnh, nhưng người dân Bắc Minh Quốc lại có một đặc điểm, không sợ chết.

Binh lực Đông Húc Quốc cực kì mạnh, Nam Diệu Quốc lại có sẵn nguồn tài nguyên, tiêu xài không hết.

Vì thế, tứ quốc lập ra hiệp nghị, hai trăm năm ngừng chiến, cùng nhau sống bình yên.

Nội dung truyện chủ yếu xoay quanh Nam Diệu Quốc, nam chủ là hoàng tử Nam Diệu Quốc, cực kì không được sủng ái, bởi vì khi hắn sinh ra đã khắc chết thái hậu, khắc chết mẫu phi của chính mình.

Quốc sư phản hấn chính là thiên sát cô tình, vì thế hoàng thượng nhốt hắn ở trong lãnh cung.

Thế nhưng nhà ngoại của nam chủ lại là nhân vật rất khủng bố, công thần khai quốc, tăng tổ hoàng đế từng muốn tiêu diệt nhà ngoại nam chủ, nhưng thiếu chút nữa đã dẫn đến họa diệt quốc.

Quốc sư tiền nhiệm từng nói: Phùng thị diệt, quốc ắt diệt.

Vì thế, Phùng gia ở Nam Diệu Quốc, chiếm vị trí cực kì vượt trội.

May mà, Phùng gia an phận thủ thường, còn có gia huấn, nam tử 30 tuổi chưa có con mới được nạp thiếp, nếu như có con, tối đa chỉ được hai người. Cứ như vậy, người của Phùng gia càng ngày càng giảm.

Hoàng thượng muốn nhốt nam chủ vào lãnh cung, nhưng kiềm dè Phùng gia, Phùng gia lại đứng lên yêu cầu, để nam chủ quay về Phùng gia, thái độ cực kì rất cứng rắn.

Hoàng thượng bất đắc dĩ, đành để Phùng gia tùy ý mang nam chủ rời đi.

Nữ chủ là khách họ đích nữ của Vĩnh Ninh vương, hai mươi năm trước Vĩnh Ninh vương từng theo hoàng thượng ngự giá xuất chinh, không những đánh lui quân địch, còn giúp hoàng thượng cân một mũi tên trí mạng.

Vì thế được ban Vương, ba đời kế thừa.

Nữ chủ là người hiểu tri thức lễ nghĩa, lại hiền lành lương thiện, bộ dạng đáng yêu năng động, được xưng là đệ nhất mỹ nhân của Nam Diệu.

Năm tám tuổi trong một buổi yến tiệc vô tình quen biết nam chủ mười ba tuổi.

Trong truyện, cảnh kị thế xuất hiện không nhiều, nhưng do Điền Mật có được trí nhớ kị thế, cho nên biết tình tiết truyện.

Trong truyện, kị thế cùng lắm chỉ được xem là vật hi sinh, nàng là thứ muội của nữ chủ, cũng không phải tỷ muội cùng mẹ cùng cha, nhưng lại có chín phần giống nhau, nếu như là người không thân quen, nhất định sẽ nhận nhầm hai người.

Mẫu thân của kị thế từng là quả phụ, vì bộ dạng quá xinh đẹp, bị Vĩnh Ninh vương nhìn trúng, mang theo nhi tử vào vương phủ làm thiếp.

Vài năm đầu, Vĩnh Ninh vương cũng rất sủng ái mẫu thân kị thế.

Về sau, Vĩnh Ninh vương có người mới, ắt sẽ quên đi người cũ.

Bởi vì kị thế và nữ chủ có diện mạo giống như tỷ muội song sinh, nên Vĩnh Ninh vương cũng có chút yêu thích kị thế.

Khi còn nhỏ, do bộ dạng hai người giống nhau nên nữ chủ thường xuyên tìm kị thế chơi đùa.

Năm chín tuổi, vì Vĩnh Ninh vương khen chữ kí thể viết rất đẹp, chữ viết của nữ chủ thì kém hơn một chút.

Do đó nữ chủ vẫn luôn ngoan ngoãn, người nào cũng phải nói nàng tốt, lần đầu tiên bị phụ vương nói không tốt, liền bộc phát tính tình.

Kí thể và nữ chủ cùng nhau tới bờ ao chơi đùa, bởi vì một đóa hoa, hai người liền cãi nhau, nữ chủ lỡ tay đẩy kí thể xuống hồ.

Nhìn kí thể vùng vẫy, nữ chủ bắt đầu cảm thấy bất an.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Điều Là Của Ta (Nam Chủ Điều Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: Công lược nam chủ mang mặt nạ (3)

Editor: hoa hồng tím

Nhưng sau đó nàng ta nghe kí thể cầu cứu, đồng thời nhìn thấy kí thể từ từ chìm xuống nước, nên nàng ta sợ hãi bỏ chạy.

Đúng lúc này nam chủ đến Vĩnh Ninh vương phủ làm khách, ngoài ý phát hiện kí thể rơi xuống nước.

Hắn tưởng nàng là nữ chủ, liền nhảy xuống nước cứu nàng lên.

Vĩnh Ninh vương cảm thấy, nếu nam chủ cứu đích nữ sẽ mang lại lợi ích nhiều hơn cứu thứ nữ như nàng, nên đã tương kế tựu kế nói với nam chủ là hắn cứu nữ chủ chứ không phải nàng.

Ông ta cũng yêu cầu kí thể không được nói với ai việc nàng đã từng rơi xuống nước.

Lần rơi xuống nước này đã làm cho cơ thể của kí thể suy yếu bệnh tật không dứt, nhiệt độ cơ thể nóng lạnh thất thường nói chính xác là dễ bị nhiễm phong hàn, đi đường nhiều thêm hai bước nàng đã thở không ra hơi.

Nàng cũng không nhìn rõ khuôn mặt của người đã cứu nàng chỉ mơ hồ nhớ được là một đại ca ca cực kỳ xinh đẹp.

Vĩnh Ninh vương lấy lý do không muốn làm hỏng danh tiết của nàng, yêu cầu nàng không được nhắc tới việc nàng từng rơi xuống nước, sau đó được nam tử lạ mặt cứu lên.

Đương nhiên kí thể sẽ không phản đối chuyện này, cho đến nhiều năm về sau, tình cờ từ xa nhìn thấy hắn và đích tỷ của nàng vừa nói vừa cười, lúc này, nàng mới biết đại ca ca từng cứu nàng là một nhân vật phong hoa tuyết nguyệt đại như thế.

Đáng tiếc, cho đến cuối cùng, nam chủ cũng không biết cô gái mà năm xưa hắn cứu không phải là nữ chủ.

Tình tiết của vở kịch này, đối với nữ chủ chỉ là khiến nàng ta nhớ lại chuyện sai lầm duy nhất năm đó nên cảm thấy thương cảm, nhưng đối với kí thể đó lại là nỗi ám ảnh cả đời.

Năm kí thể mười ba tuổi, mẫu thân của nàng cách nhiều năm mới được Vĩnh Ninh vương sủng hạnh một lần, đã hoài thai, nữ nhân tranh đấu ở hậu trạch tuy không thấy khói thuốc súng nhưng lại mười phần máu tanh.

Mẫu thân của kí thể bị người cài bẫy hãm hại vu oan bà vụng trộm với người khác, nên bị siết cổ tới chết, ngay trước mặt kí thể.

Khi nữ chủ được mười lăm tuổi nàng ta nữ cải nam trang đi ra ngoài tình cờ quen biết quốc vương Đông Húc Quốc, hắn ta coi trọng nữ chủ muốn cưới nàng, còn đặc biệt đến trước mặt hoàng thượng Nam Diệu xin cưới.

Quốc vương Đông Húc Quốc nổi tiếng là một bạo quân, hắn đối xử với các nữ nhân và kẻ địch đều đặc biệt tàn bạo.

Làm sao Vĩnh Ninh vương có thể để con gái của mình gả cho một người nam nhân như vậy.

Thái tử của Nam Diệu Quốc lúc này cũng rất thích nữ chủ, chờ sau khi nữ chủ cập kê sẽ cầu hôn nàng ta. Hắn ta cũng từng gặp kí thể một lần nên biết nàng lớn lên giống với nữ chủ, hắn ta bàn bạc với Vĩnh Ninh vương sử dụng chiêu thay xà đổi cột.

Đây cũng là cảnh Diên Mật nhìn thấy trong mộng, trên người nàng mặc giá y, ngồi trong xe ngựa, sau đó có một người nam nhân vì cứu nàng, bị một mũi tên xuyên qua cổ họng.

Người bắn tên là huynh trưởng của nữ chủ thế tử của Vĩnh Ninh vương.

Nàng bị đưa đi Đông Húc, lúc đầu quốc vương Đông Húc Quốc còn chưa phát hiện thân phận của nàng.

Ngày thứ nhất đối với nàng coi như ôn hòa, nhưng sau khi hẳn biết kĩ thể không phải nữ chủ liền nổi cơn thịnh nộ hẳn ta bắt đầu hành hạ kĩ thể.

Cho đến khi Điền Mật mơ thấy, nàng bị hành hạ đến chết đi sống lại, sau cùng bị ném đến một góc như đồ bỏ đi.

Nàng bắt đầu hận, hận ông trời bất công! Cả đời của nàng không tranh không đoạt của ai, nhưng người thân của nàng, thậm chí chính nàng cũng không có kết quả tốt!

Nàng hận Vĩnh Ninh vương, tại sao đều là nữ nhi của ông ta nhưng ông ta có thể vì nữ chủ mà hy sinh nàng?

Nàng hận nữ chủ, nàng ta luôn ra vẻ thiện lương hiền lành, mỗi lần gặp nàng, đều nhìn nàng với ánh mắt tràn đầy đau lòng. Nhưng thời điểm nàng thay thế nàng ta đi Đông Húc nàng ta lại không nói một lời.

Tâm nguyện của kĩ thể là muốn những người đã tổn thương nàng và người thân của nàng, trả giá thật lớn, nàng phải đứng ở chỗ cao nhất cho tất cả những người đó phải ngước lên nhìn nàng.

Hận ý của nàng ấy quá mức nồng đậm, ảnh hưởng đến cả Điền Mật.

Có lẽ do mộng cảnh và lúc tận mắt nhìn thấy mẫu thân của kĩ thể bị xiết cổ chết. Hay ở trong tiểu thuyết, kĩ thể chỉ là vật hy sinh không ai nhớ tới. Cũng có thể do nàng không trải nghiệm qua thời điểm đó nên không cảm thấy gì cả. Đến lúc nàng tự mình trải qua những việc đó cảm giác rất khó tả.

Nhiệm vụ lần này làm cho Điền Mật cảm thấy hơi khó chịu, nàng đối với nữ chủ cũng mang theo một chút hận ý.

Nhưng lý trí của nàng nhắc nhở nữ chủ thật sự thiện lương, trừ sai lầm lúc còn bé ra, nàng ta không làm chuyện thương thiên hại lý gì.

Trong truyện có nói khi kĩ thể thay thế nữ chủ đi Đông Húc, nữ chủ không hề biết.

Có lẽ nàng ta thật sự thiện lương chỉ là trong lúc vô tình làm thương tổn người khác mà thôi.

Điền Mật nghĩ, nàng sẽ cố gắng hết sức giúp cho nữ chủ có kết quả tốt, về phần những người tổn thương nàng và người thân của nàng, một người nàng cũng không buông tha.

Không biết là do hận ý của kĩ thể quá nồng đậm hay do cơ thể của nàng quá yếu mà đầu của Điền Mật giống như muốn nứt ra.

"0051, có biện pháp gì giúp cơ thể của ta tốt lên một chút không? Thân thể bệnh tật này đi hai bước liền phải thở gấp, động một chút là ngã bệnh, ta làm sao có thể công lược nam chủ đây!"

"Có thể khiến cơ thể của kĩ chủ từ từ tốt lên trong vòng một tháng, bằng không sẽ khiến người khác hoài nghi."

Lời nói của 0051, Điền Mật cảm thấy có mấy phần đạo lý, dù sao, kĩ thể bị bệnh mấy năm, không thể nào lập tức nói tốt là tốt lên được, hơn nữa mẫu thân mới vừa qua đời nàng lại khỏe mạnh sẽ khiến người khác sinh nghi.

"Vậy cũng được dù sao tình tiết truyện vẫn chưa bắt đầu."

Truyện bắt đầu khi nữ chủ mười lăm tuổi những việc mà kĩ thể trải qua cũng chỉ còn là kí ức trong trí nhớ của nàng.

Nam chủ cũng yêu nữ chủ lúc nàng ta mười lăm tuổi, cho nên, muốn công lược nam chủ, nàng vẫn còn phần thắng.

"Tốt! Mua 'cải thiện thể chất' một lần, thành công! Trừ đi 80 tích phân."

Cảm giác đầu đau như muốn nứt ra lập tức biến mất, thân thể cũng không vô lực như trước. Chẳng qua khi Điền Mật nghe 0051 trừ 80 điểm tích phân của nàng, trên đầu có vài sợi hắc tuyến.

Nàng tưởng là miễn phí, dù sao, dựa vào tình trạng sức khỏe của nàng như vậy cũng tạm chấp nhận được.

"Kĩ chủ, thiên hạ không có bữa cơm nào miễn phí cả! Kĩ chủ cố lên!"

Điền Mật không còn gì để nói, cẩn thận suy nghĩ cảm thấy đúng là phải bỏ ra mới có hồi báo, nên cũng không rồi rắm nữa.

Hôm nay khá mệt mỏi, Điền Mật nhắm mắt lại liền ngủ say.

Bởi vì thân thể của Điền Mật không tốt nên nàng không cần đi thỉnh an vương phi, chỉ cần an phận thủ thường trong viện của mình là được rồi.

Vương phi đối đãi thứ nữ, ngược lại không quá hà khắc, chi phí về phương diện ăn mặc ở đều không để cho người khác tìm ra sai lầm.

Không cần đi thỉnh an, hiển nhiên Điền Mật cảm thấy rất vui lòng.

Nàng ngoan ngoãn sống trong viện của mình không bước ra khỏi viện một bước.

Nàng ngồi trên giường thêu hoa, sai nha hoàn Lạc Thu cũng chính là tiểu cô nương ngày hôm qua mở cửa sổ ra cho thoáng.

Lúc này là đầu mùa hè, thời tiết hơi nóng làm cho Điền Mật cảm thấy có chút buồn bực.

Mặc dù vương phi về phương diện ăn mặc không hề keo kiệt với thứ nữ, nhưng mà về phần người làm trong viện của Điền Mật chỉ có một đại nha hoàn, cùng một nha hoàn quét sân mà thôi còn lại không có hạ nhân khác.

Thân thể của nàng không chịu được ma ma giáo dưỡng lẫn qua lẫn lại nên vương phi cũng không mời ma ma giáo dưỡng cho nàng.

May mắn lúc trước Điền Mật đã tới cổ đại, cũng từng là đại gia khuê tú, về mặt lễ nghi nàng vẫn còn có chút kinh nghiệm.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Điều Là Của Ta (Nam Chủ Điều Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Công lược nam chủ mang ‘mặt nạ’ (4)

Editor: hoa hồng tím

Cũng không đến nỗi bêu xấu trước mặt người ngoài.

Lạc Thu hơi mở cửa sổ ra nhưng lại sợ Điền Mật không thể chịu được gió thổi, nghĩ nghĩ liền khép cửa sổ chỉ chừa lại một khe hở.

Điền Mật đang thêu hoa thì dừng một chút, nàng đối với hành động của Lạc Thu chỉ có thể im lặng. Dù sao cũng là ý tốt thôi tùy nàng ấy vậy.

Lạc Thu ngồi bên cạnh giường Điền Mật, cũng bắt đầu thêu hoa, nhưng thỉnh thoảng ngược mắt nhìn Điền Mật, về mặt nàng ấy có phần lo lắng.

Điền Mật biết Lạc Thu đang suy nghĩ gì, một tiểu cô nương mười ba tuổi làm gì có tâm cơ chứ, suy nghĩ đều hiện hết trên mặt, làm cho người khác không biết cũng không được.

Dù sao thì ngày hôm qua mẫu thân vừa qua đời, nhưng hôm nay Điền Mật lại có bộ dạng không buồn không vui như vậy đúng là làm cho người khác lo lắng, đương nhiên người lo lắng cho nàng cũng chỉ có duy nhất tiểu cô nương này thôi.

Sau khi cân nhắc một chút Điền Mật để đồ thêu trên tay xuống, hơi nhích người gần về phía Lạc Thu, nhìn nàng ấy.

Lạc Thu nhìn tiểu thư đang nhìn mình, cũng để đồ thêu xuống, thẳng lưng chờ Điền Mật đặt câu hỏi.

"Lạc Thu, bây giờ nương của ta như thế nào rồi?"

Trong lòng Lạc Thu hơi hồi hộp, nghĩ thầm rốt cuộc tiểu thư cũng hỏi mình vấn đề này, áp ứng trả lời: "Như phu nhân, người.. Hôm qua vương gia đã đem xác của phu nhân ném ra bãi tha ma rồi."

"Cái gì?!" Điền Mật bật người ngồi thẳng dậy, bởi vì ngồi dậy gấp gấp làm cho đầu nàng hơi choáng váng, ban đầu khuôn mặt có chút huyết sắc bây giờ lại trắng bệch.

Thấy Điền Mật kích động như thế, Lạc Thu lập tức quỳ trên mặt đất: "Tiểu thư, người không nên kích động như thế, đều do nô tỳ, tại nô tỳ nói chuyện không rõ ràng hại tiểu thư lo lắng."

Lúc này Điền Mật mới bình tĩnh lại, nhìn Lạc Thu: "Vậy người mau nói rõ ràng xem rốt cuộc chuyện như thế nào rồi?"

"Mặc dù hôm qua vương gia cho người đem Như phu nhân ném tới bãi tha ma, nhưng ca ca của nô tỳ sống bên ngoài phủ, cho nên nô tỳ lên truyền tin cho ca ca, nhờ ca ca an táng Như phu nhân đằng hoàng rồi tiểu thư yên tâm." Lạc Thu mau chóng nói xong, chỉ sợ nói chậm hại Điền Mật bị kích thích lần nữa.

Nàng không có cách nào cứu Như phu nhân, cũng chỉ có thể nhân lúc Như phu nhân bị ném ra bãi tha ma, nhờ người an táng cho bà ấy thật tốt.

Điền Mật thờ phào nhẹ nhõm, trên mặt cũng thả lỏng, nàng hơi mỉm cười, còn may không để cho mẫu thân kí thế phơi bày nơi hoang dã.

"Cám ơn người, Lạc Thu. Thật sự cảm ơn người, còn phải cảm ơn ca ca của người nữa." Điền Mật nhẹ giọng nói.

Lạc Thu ngẩng đầu nhìn Điền Mật, lắc đầu một cái, trong mắt mang theo nước mắt: "Đây là việc nô tỳ phải làm tiểu thư không cần phải cảm ơn, nếu như hai năm trước, không có Như phu nhân giúp đỡ thì bây giờ đã không có nô tỳ và ca ca của nô tỳ."

Điền Mật gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Hai năm trước, khi Như phu nhân đi Tĩnh Tâm tự cầu phúc, đúng lúc gặp được hai huynh muội Lạc Thu bán mình chôn cha, bà ấy liền đưa bạc giúp đỡ họ.

Nhưng Như phu nhân chỉ mang theo Lạc Thu về phủ, còn ca ca của nàng ấy bà cho một chút ngân lượng, để hẳn tự mình buôn bán bên ngoài, hoặc làm những chuyện hẳn muốn làm.

Như phu nhân thật sự là một người tốt, bà không đành lòng để cho huynh trưởng của Lạc Thu bán mình làm nô, thật ra bà cũng không muốn dẫn Lạc Thu về, nhưng nàng ấy cố chấp muốn đi theo bà, bà liền dẫn Lạc Thu về phủ.

Hiện tại huynh trưởng của Lạc Thu đang làm công cho cửa hàng lương thực ở kinh thành, nhờ tiền công hàng tháng coi như sống tạm được.

Thân thể của kí thể thật sự rất yếu, cho dù từ từ cải thiện, nhưng do lúc này nàng hơi kích động, bây giờ Điền Mật cảm thấy cả người không chút sức lực.

Lạc Thu thấy nàng mệt mỏi, lập tức đứng lên, nhẹ nhàng đỡ Điền Mật nằm xuống giường.

Điền Mật thở dài, bảo Lạc Thu lui xuống.

Điền Mật nằm trên giường, tự an ủi mình, một tháng rất nhanh sẽ trôi qua, thân thể của nàng sẽ mau chóng khỏe lại thôi.

Đưa tay lên sờ sờ cổ, sau đó nàng ngẩng ngẩng cả người, trên cổ của nàng đang mang một khối ngọc nhỏ nhỏ.

Nàng lấy khối ngọc xuống quan sát, là một khối ngọc hình bướm bướm cũng không quá lớn, thù công rất kém, ngọc cũng không phải ngọc tốt, không đáng bao nhiêu tiền.

Lấy một sợi dây đỏ mang khối ngọc lên rồi đeo lên cổ.

Lúc này nàng mới nhớ ra, khối ngọc này là do ca ca cùng mẹ khác cha của nàng Cố Ý Dương tự tay khắc.

Nàng nhếch môi cười cười. Sau đó lại có chút lo lắng, năm nay Cố Ý Dương mười sáu tuổi rồi, ba tuổi hẳn đi theo mẫu thân bước vào vương phủ, bởi vì thân phận lúng túng. Hẳn ở trong vương phủ, nó không phải nô, chủ không phải chủ.

Ba năm trước đây, mới mười ba tuổi hẳn dứt khoát lựa chọn đầu quân, muốn tạo ra một chút thành tích, để làm chỗ dựa cho nương và muội muội sau này.

Hắn thật sự thành công, khi trở về hẳn đã trở thành tướng quân, hẳn tưởng rằng nghênh đón mình sẽ là khuôn mặt mang theo nụ cười hạnh phúc của mẫu thân, cùng với gương mặt sùng bái của muội muội.

Nhưng nghênh đón hẳn lại là tin tức mẫu thân đã sớm mất, còn muội muội của hẳn bị đưa đi Đông Húc Quốc gả cho tên quốc vương tàn bạo.

Vì vậy, hẳn đuổi theo đội ngũ đưa dâu của muội muội, muốn chặn lại.

Đáng tiếc, việc đó đã làm cho hẳn mất mạng.

Nhìn khối ngọc, trong đầu nàng liền hiện lên hình bóng mỹ nam tử mặc áo gấm màu xanh ngọc, ngã xuống ngay trước mặt nàng.

Hốc mắt của Điền Mật nóng lên, nàng âm thầm quyết định, mẫu thân của kí thể nàng không cứu được. Nhưng ca ca của kí thể nàng nhất định không để cho hẳn mất mạng uổng phí như vậy.

Trong một tháng này, ngày ngày Điền Mật chủ yếu chỉ nằm trên giường, cuối cùng thân thể của nàng cũng khỏe hơn nhiều, không còn hơi xúc động một chút, sẽ đầu vầng mắt hoa nữa.

Lạc Thu cảm thấy rất ngạc nhiên, rõ ràng tiểu thư của nàng bị bệnh suốt bốn năm, nhưng chỉ trong vòng một tháng lại có thể khỏe lại như bình thường rồi. Chẳng lẽ do Như phu nhân trên trời linh thiêng phù hộ sao?

Nghĩ như thế, Lạc Thu liền không cảm thấy kỳ quái nữa cũng không lại thắc mắc tại sao thân thể của Điền Mật tốt nhanh như vậy.

Sáng sớm hôm nay, Điền Mật kêu Lạc Thu rửa mặt cho mình.

Nàng mặc váy gấm mang thắt lưng mây xanh nhạt, tóc hơi vén lên dùng một cây trâm ngọc cố định. Bởi vì nàng còn chưa cập kê nên không cần mặc y phục quá phức tạp.

Nơi này cùng với cổ đại có điểm không giống nhau, dường như tân tiến hơn một chút, ít nhất, gương soi được làm bằng kính lưu ly.

Nàng có thể nhìn thấy rõ ràng khuôn mặt của mình trong gương. Sau một tháng sắc mặt của nàng hồng nhuận hơn không ít, lúc đầu gương mặt không có

tí thịt nào bây giờ đã có một chút.

Dáng vẻ của thân thể này cực kì đẹp, so với những thân thể làm nhiệm vụ trước kia nhìn đẹp hơn rất nhiều, nguyên nhân có lẽ do nàng và nữ chủ có bộ dạng tương tự nhau, cũng có lẽ do số liệu của nàng.

Vì nàng mới mười ba tuổi hơn nữa mấy năm này thân thể suy yếu, cho dù đã cố điều dưỡng tốt trong một tháng, Điền Mật vẫn cảm thấy gầy yếu như cũ.

Điền Mật nhìn bản thân mình trong gương cười cười, vẫn giống như trước đây, hai má lúm đồng tiền ngọt ngào, khi cười lên làm cho người khác cực kỳ thương tiếc.

Tuy bây giờ nhìn nàng còn hơi gầy yếu nhưng Điền Mật cảm thấy cơ thể đã khỏe hơn rất nhiều rồi.

Được Lạc Thu đưa ra khỏi viện nàng muốn tới viện của vương phi để thỉnh an, muốn gặp mặt nam chủ nhiều, nàng phải ra ngoài nhiều hơn mới được.

Từ viện Như Mộng của nàng tới viện của vương phi đi mất hết nửa canh giờ.

Dọc theo đường đi hạ nhân đều nhìn nàng với ánh mắt ngạc nhiên, giống như cảm thấy chỉ sau một tháng mà Điền Mật có thể xuất hiện trước mặt mọi người là một điều rất kỳ quái.

Dù sao thời điểm Như phu nhân mất nàng đã từng ngắt đi trước mặt họ.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đề Là Của Ta (Nam Chủ Đề Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 112: Công lược nam chủ mang ‘mặt nạ’ (5)

Editor: HD

Mấy năm nay, sức khỏe Điền Mật đều không tốt, cũng rất có khả năng vì Như phu nhân chết, mà đi đòi nhà ma.

Trong trí nhớ, Điền Mật thật sự vì cái chết của mẫu thân, bệnh nặng một trận, xém nữa mất mạng.

Cũng bởi vì trận bệnh kia, khiến cho thân thể nàng vốn dĩ đã yếu, nay càng yếu ớt hơn.

Có điều, nàng không phải kị thế, nàng hơi gục đầu xuống, để không ai nhìn thấy nụ cười của bản thân.

Khi hạ nhân thông báo tứ tiểu thư tới thỉnh an, Vĩnh Ninh vương phi vừa mới thức dậy. Điền Mật cố tình tới sớm hơn một chút, cho nên không gặp thứ nữ và thị thiếp khác.

Vĩnh Ninh vương phi có phần kinh ngạc, chợt nói: “Mật Tỷ Nhi, sao hôm nay lại tới thỉnh an? Sức khỏe có chịu nổi không?”

Ma ma truyền tin quỳ trên mặt đất, đáp: “Hình như sức khỏe của tứ tiểu thư đã tốt hơn khá nhiều, đi đường không thấy thờ đốc.”

“A...?” Lần này Vĩnh Ninh vương phi thật sự có chút tò mò, một người bị bệnh bốn năm, sao đột nhiên lại trở nên tốt?

“Cho nàng vào đi.” Ma ma bên cạnh đỡ Vĩnh Ninh vương phi ra ngoài, đến đại sảnh ngồi xuống.

Lúc Điền Mật bước vào, liền thấy người nàng nhìn thấy đầu tiên khi tỉnh dậy ở thế giới này, phụ nhân quý tộc khoan thai.

Bà ta vẫn như cũ, cúi đầu thường thức chén trà trong tay.

Thái độ không đề tâm của bà lại khiến bà có mười phần khí thế.

Điền Mật quỳ trên mặt đất, hành lễ với Vĩnh Ninh vương phi: “Xin thỉnh an vương phi!” Giọng nói của nàng ngọt ngào trong trẻo, bởi vì sức khỏe yếu ớt, ít nhiều làm cho người khác cảm thấy thương tiếc.

Lúc này, Vĩnh Ninh vương phi mới ngược mặt lên nhìn nàng, đặt chén trà lên tay nha hoàn: “Đứng lên đi.” Giọng nói bà lạnh nhạt, giống như con người của bà ấy vậy, vô tâm, nhưng lại tràn đầy khí thế.

Đây là một nữ nhân cường đại, trong lòng Điền Mật lập tức có chút phòng bị đối với bà.

Điền Mật đứng lên, đầu vẫn cúi thấp.

“Sao hôm nay lại tới thỉnh an?”

“Bẩm vương phi, suốt một tháng nay, sức khỏe Mật Nhi đã tốt hơn rất nhiều, có thể chậm rãi đi bộ. Nhớ tới việc không thể bỏ lễ, vì vậy khi thân thể Mật Nhi tốt lên, liền muốn tới thỉnh an vương phi.”

Vĩnh Ninh vương phi đánh giá Điện Mật một phen, phát hiện sắc mặt của nàng quả thực tốt lên không ít, nghĩ rằng, có lẽ lần này đại phu rất cố gắng. Một thứ nữ, lại có khuôn mặt gần giống nữ nhi nhà mình, do đó bà đối xử với nàng khá tử tế, không đến mức xỉ nhục khuôn mặt kia.

Huống chi, nha đầu này yếu ớt như vậy, là do nữ nhi nhà mình phạm lỗi.

Vĩnh Ninh vương phi gật đầu: “Nếu là như vậy, ngươi cứ đến thỉnh an hằng ngày đi, sau này, ta sẽ an bài cho ngươi một ma ma giáo dưỡng, mặc dù có chút muộn, nhưng học nhiều lễ nghĩa một chút, không đến mức làm mất mặt thân phận tử tiểu thư Vĩnh Ninh vương phủ.”

Điện Mật nhẹ nhàng thưa phải, sau đó tạ ơn Vĩnh Ninh vương phi. Nếu Điện Mật biết bởi vì khuôn mặt này, nên Vĩnh Ninh vương phi mới đối xử tử tế với nàng, nàng đã sớm cảm ơn khuôn mặt.

Một lát sau, bên ngoài truyền tới giọng nói vui vẻ của thiếu nữ: “Mẫu phi, con tới thỉnh an người nè!” Sau đó là một giọng nói vội vàng: “Ôi ~ quận chúa của ta ôi ~ chậm một chút ~ chậm một chút ~”

Điện Mật nhìn thấy bộ dạng của Vĩnh Ninh vương phi ban đầu hơi hốt vô tâm, lập tức thay đổi, kéo lên khuôn mặt tươi cười, dặn dò: “Mau dâng điểm tâm mà quận chúa thích ăn nhất lên đây.” Nói xong, liền có thị nữ dạ vâng, sau đó đi lấy điểm tâm.

Một thiếu nữ cầm mẹt váy chạy vào, trên mặt mang theo nụ cười rục rịch, vội vàng nhảy vào trong lòng Vĩnh Ninh vương phi.

“Mẫu phi, có nhớ con không ~” Giọng nói của nàng giòn giã, cực kì dễ nghe.

Vĩnh Ninh vương phi cười, gờ ngón tay ra chọc vào trán nàng, vẻ mặt hiền lành: “Ngày ngày gặp mặt, con đều hỏi ta câu này ~”

“Vậy người có nhớ con hay không a ~” Thiếu nữ kéo cánh tay Vĩnh Ninh vương phi, lắc lắc, làm nũng.

“Nhớ nhớ nhớ!”

Lúc này thiếu nữ mới hài lòng, nàng quay đầu, vừa vặn chạm vào ánh mắt Điện Mật. Sau đó, nàng ngẩng ngẩn cả người, ánh mắt tròn lớn, giống như, việc Điện Mật xuất hiện ở đây, là điều cực kì kinh ngạc với nàng.

Điện Mật nhìn thiếu nữ, trong lòng ngầm công nhận, quả thực khuôn mặt hai người rất giống nhau, có điều nàng ta cao hơn nàng một chút, khuôn mặt hồng hào khỏe mạnh, cả người tràn đầy năng lượng, quần áo nàng ta cũng rất tinh tế, so với thứ nữ, tất nhiên là tốt hơn trăm lần.

Trong lòng xuất hiện một cỗ ghen ghét, không cam lòng.

Dường như có tiếng nói trong lòng: Dựa vào đâu?! Dựa vào đâu chứ?!

Điện Mật cúi đầu, cố gắng kiềm chế cảm xúc. Trong lòng có chút nghi ngờ, chẳng lẽ, hồn phách của kí thể vẫn ở trong thân thể này sao?

“Không phải đâu. . ., bởi vì oán hận của kí thể quá mức sâu nặng, cho nên kí chủ mới bị ảnh hưởng.” Tiếng 0051 vang lên, hiện tại Điện Mật mới cảm thấy thoải mái, nhanh chóng áp chế cảm xúc không khỏe.

“Mật Nhi, sao muội lại tới đây? Sức khỏe của muội có tốt không?”

Thiếu nữ kinh ngạc xong, liền đi tới trước mặt Điện Mật, nắm tay nàng, vẻ mặt quan tâm.

Điện Mật ngẩng đầu nhìn nàng ta, nhẹ nhàng kéo khỏe môi, cười tươi: “Cảm ơn quận chúa quan tâm, Mật Nhi đã khỏe hơn nhiều rồi.” Sau đó chậm rãi rút bàn tay ra.

“Mật Nhi, muội, trước kia muội toàn gọi ta là tỷ tỷ thôi.” Giọng nói thiếu nữ giống như nước nỏ sắp khóc, trong mắt lóng lánh nước mắt, người ngoài nhìn thấy, còn tưởng Điện Mật ức hiếp nàng ta.

“Được rồi, Mật Nhi, Hương Tỷ Nhi muốn ngươi gọi nàng là tỷ tỷ, ngươi cứ gọi nàng là tỷ tỷ đi.” Vĩnh Ninh vương phi cực kì yêu thương Điện Noãn Hương, tất nhiên không muốn thấy Điện Noãn Hương khóc.

Điện Mật gật gật đầu, nhẹ nhàng gọi Điện Noãn Hương là tỷ tỷ, lúc này Điện Noãn Hương mới tươi cười trở lại.

Nàng kéo tay Điện Mật ngồi xuống, sau đó liên tục hỏi chuyện Điện Mật.

Điện Mật chỉ nhẹ nhàng đáp lời, không quá thân cận, nhưng cũng không quá mức xa cách.

Biểu hiện của nàng ngược lại khiến Vĩnh Ninh vương phi hài lòng, suy nghĩ, nếu Điện Mật an phận thủ thường, bà sẽ tìm cho Điện Mật một nhà chồng tốt.

Hiện tại trong lòng Điền Mật nghĩ muốn rời xa Điền Noãn Hương một chút, nhưng đứng dưới mái hiên nhà người ta không thể không cúi đầu nhà.

Điền Noãn Hương là quận chúa, thường xuyên tham dự yến tiệc, hơn nữa, nàng ta là nữ chủ, có thể thường xuyên gặp mặt nam chủ, nếu nàng giữ quan hệ tốt với nàng ta, có lẽ sẽ gặp mặt nam chủ vài lần.

Các thứ nữ thị thiếp lần lượt tới Chưởng Hưng viên để thỉnh an Vĩnh Ninh vương phi, vừa nhìn thấy Điền Mật ở trong, tất cả đều kinh ngạc.

Điền Mật không để ý tới sự kinh ngạc của bọn họ, chỉ cúi thấp đầu, nghe Điền Noãn Hương nói chuyện.

Vĩnh Ninh vương phi bảo Điền Mật và Điền Noãn Hương ở lại Chưởng Hưng viên ăn sáng, mọi người đánh giá cao Điền Mật thêm vài phần, nhưng nói chung gương mặt nàng giống với Điền Noãn Hương, cho nên mọi người bình thường trở lại, vội vàng hành lễ cáo lui.

Ăn xong bữa sáng, Điền Mật muốn quay về Như Mộng viên, kết quả bị Điền Noãn Hương lôi kéo, không cho nàng rời đi.

Mấy năm nay, từ sau việc Điền Noãn Hương đẩy Điền Mật xuống hồ nước, sau đó Điền Mật không để ý tới Điền Noãn Hương nữa, hôm nay khó khăn lắm mới có được sự ‘thả thừ’ của Điền Mật, tất nhiên nàng ta muốn lôi kéo Điền Mật tâm sự.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đều Là Của Ta (Nam Chủ Đều Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: Công lược nam chủ mang ‘mặt nạ’ (6)

Editor: HD

Giữa mấy người tỷ muội, nàng thích nhất chính là Điền Mật, bởi vì khuôn mặt Điền Mật giống nàng nhất.

Bị Điền Noãn Hương kéo về Hương Minh viên, Điền Mật có chút bất đắc dĩ, nhìn vẻ mặt thông cảm của Điền Noãn Hương, Điền Mật hơi khó hiểu.

“Mật Nhi, chuyện Như phu nhân, ta đã nghe, muội đừng hận bà, mặc dù bà ấy đã làm chuyện có lỗi với phụ vương, nhưng dù gì bà cũng là mẹ ruột của muội.”

Ngày mẫu thân kia thể bị treo cổ, Điền Noãn Hương không có trong phủ, nàng đi về nhà ngoại.

Có lẽ nghe được tin tức từ miệng hạ nhân, hoặc là Vĩnh Ninh vương phi nói.

Nhưng lúc này, Điền Mật cảm thấy bộ dạng đồng tình kia của Điền Noãn Hương, là muốn an ủi nàng.

Đột nhiên có chút buồn cười, nàng từng nói hận mẫu thân sao? Hay là, nàng ta tự cho mình là đúng, nàng nên hận mẫu thân của mình?

Trong lòng nghĩ như vậy, gương mặt Điền Mật không chút thay đổi, gật đầu: “Cảm ơn tỷ tỷ quan tâm, Mật Nhi hiểu rồi.”

Lại ngồi trò chuyện một hồi, Điền Mật lấy lý do cơ thể không khỏe, trở về Như Mộng viên.

Sau ngày hôm đó, Điền Noãn Hương thường xuyên tới viện Điền Mật chơi. Bởi vì Điền Noãn Hương tới, Vĩnh Ninh vương phi sợ tiếp đãi Điền Noãn Hương không chu đáo, cho nên tăng thêm mấy hạ nhân trong viện Điền Mật.

Mỗi ngày Điền Mật đều phải ứng phó với nữ chủ, sau đó theo ma ma giáo đường học quy củ.

Hiện tại Điền Mật đã không cần uống thuốc nữa, đại phu nói, tuy kì lạ, nhưng Điền Mật thực sự đã khỏi bệnh.

Thời điểm Điền Noãn Hương nhìn về phía Điền Mật, rốt cuộc không còn mang theo sự áy náy nữa.

Trong khoảng thời gian này, quan hệ giữa Điền Mật và nữ chủ rất tốt, thậm chí nữ chủ còn xin Vĩnh Ninh vương phi để cho Điền Mật mặc y phục giống nàng, đội lần sau ra khỏi cửa, đi cùng nhau, xem xem có ai nhận nhầm hai người bọn họ hay không.

Vừa mới bắt đầu Vĩnh Ninh vương phi đã cảm thấy không ổn, dù sao, một người là đích nữ một người là thứ nữ, sao có thể ăn mặc giống nhau chứ.

Thế nhưng Điền Noãn Hương cực kì bướng bỉnh, Vĩnh Ninh vương phi không còn cách nào khác, chỉ đành mặc kệ nàng.

Cuối cùng Điền Mật cũng chờ được cơ hội ra khỏi phủ, mặc dù không biết có thể nhìn thấy nam chủ hay không, nhưng bước đầu tiên, luôn luôn tốt đẹp.

Trong khoảng thời gian này, nàng được ăn ngon, cơ thể tốt, vốn dĩ đang trong gian phát triển, vóc dáng cao lớn không ít.

Trước đây nàng thấp hơn Điền Noãn Hương một chút, bây giờ hai người đã cao bằng nhau rồi.

Đứng chung một chỗ, bày ra vẻ mặt giống nhau, người ta khó lòng phân biệt hai người.

Việc Điền Noãn Hương thích nhất chính là kéo Điền Mật đi khắp vương phủ, bảo người khác đoán xem nàng là ai.

Ngày hôm đó, thừa tướng mở tiệc ăn mừng nhi tử đầy tháng.

Trước đó một ngày, Điền Noãn Hương đã bàn bạc với Điền Mật sẽ mặc cái gì rồi.

Đương nhiên, sau khi Điền Mật ăn mặc tỉ mỉ đứng chung một chỗ với Điền Noãn Hương, khiến cho Vĩnh Ninh vương phi phải ngẩn người.

“Mật Nhi khẩu kiến vương phi.” Điền Mật hành lễ với Vĩnh Ninh vương phi, lúc này Vĩnh Ninh vương phi mới nhận ra ai là ai, sau đó bật cười, nhìn Điền Noãn Hương nói: “Hài tử nghịch ngợm này, thiếu chút nữa mẫu phi đã bị lừa gạt rồi!”

Điền Noãn Hương kéo tay Điền Mật, hướng về phía Vĩnh Ninh vương phi lễ lười, bày ra bộ dáng nghịch ngợm đáng yêu.

Mấy người ngồi trên xe ngựa, tiến về phủ thừa tướng.

Đến phủ thừa tướng, Điền Mật và Điền Noãn Hương thu hút ánh mắt của biết bao nhiêu người, Điền Noãn Hương cực kì vui vẻ, trên đường đi đều nhảy cẫng lên.

Hai thiếu nữ đứng chung một chỗ, một người dịu dàng, một người hoạt bát, hết sức xinh đẹp.

Thừa tướng phu nhân ôm tiểu nhi tử vừa mới đầy tháng ngồi trên ghế.

Chung quanh đều là phu nhân và tiểu thư nhà quan.

Nghe nói Vĩnh Ninh vương phi đến, mọi người lập tức đứng dậy nghênh đón, không còn cách nào khác a, ai bảo Vĩnh Ninh vương phi cao hơn bọn họ một bậc.

“Chúc mừng, chúc mừng thừa tướng phu nhân và quý tử!” Vĩnh Ninh vương phi đi ở phía trước, vừa cười vừa chúc mừng. Phía sau liền có người dâng lễ vật lên.

“Đa tạ Vĩnh Ninh vương phi đã đến!” Thừa tướng phu nhân có diện mạo khá bình thường, cỡ chừng ba mươi tuổi, gả cho thừa tướng mười mấy năm, nhưng vẫn chưa có con trai, chỉ sinh được một nữ nhi, nay đã xuất giá rồi.

Mất thấy thứ tử đã có vài người, rốt cuộc thừa tướng phu nhân cũng sinh được con trai.

“Ta muốn xem tiểu bảo bảo.” Điền Noãn Hương kéo tay Điền Mật, đi tới trước mặt thừa tướng phu nhân, nhìn đứa trẻ sơ sinh trong tay thừa tướng phu nhân.

“Vị này chắc hẳn là quận chúa.” Thừa tướng phu nhân nhìn Điền Noãn Hương, hơi cúi người, để Điền Noãn Hương có thể nhìn thấy rõ tiểu bảo bảo.

Khi bà nhìn sang Điền Mật có bộ dạng giống y hệt Điền Noãn Hương, lập tức ngẩn người: “Đây. Vị này là?” Vĩnh Ninh vương phi cười: “Đây là tứ tiểu thư trong phủ, Mật Tỷ Nhi.”

“Vi sao chưa từng nghe nói quận chúa có tỷ muội song sinh.” Có một vị quan phu nhân nói, mọi người gật đầu theo. Cũng không trách bọn họ nhận nhầm Điền Mật và Điền Noãn Hương là tỷ muội song sinh, bọn họ lớn lên giống nhau, ăn mặc giống nhau, khó lòng phân biệt ai là ai rồi.

“Không, hai nha đầu này không phải tỷ muội song sinh, chỉ là hai người sinh cùng tháng, một đầu tháng, một cuối tháng.” Vĩnh Ninh vương phi lắc đầu, cười vô cùng dịu dàng.

Điền Mật thủy chung giữ im lặng, khuôn mặt tươi cười, không kiêu ngạo không nóng nảy.

Thì ra là thứ nữ, mọi người ngược lại không nói thêm gì nữa.

Bị hiểu lầm là tỷ muội song sinh, Điền Noãn Hương cực kì vui vẻ, như vậy có nghĩa là nàng đã lừa gạt mọi người thành công.

Nàng lại kéo Điền Mật đi theo mấy vị quan tiểu thư khác chơi trong hoa viên.

Điền Noãn Hương là người không ngồi yên được, nàng ta đề nghị chơi trốn tìm, sau đó lén lút nói với Điền Mật, hai người trao đổi thân phận, nếu có người tìm thấy nàng, thì nói nàng là Điền Noãn Hương.

Điền Mật mặc dù không nói gì, nhưng vẫn gật đầu đồng ý.

Điền Mật đi đến một núi giả, nghĩ muốn trốn, nhưng vừa mới bước tới chỗ núi giả, liền nghe thấy tiếng nói chuyện: “Làm tốt mọi việc rồi hả?” Giọng nói của nữ nhân, nghe qua, có lẽ là người đã có tuổi.

Điền Mật trốn ở một nơi bí mật gần đó, không dám động đậy. Trong lòng âm thầm than thở, số nàng không tốt đến vậy chứ? Nghe được âm mưu của người ta?

“Yên tâm đi, ma ma, đã làm tốt rồi!” Trả lời là một giọng nói của thiếu nữ trẻ tuổi, dường như có chút sợ hãi, giọng nói hơi run rẩy.

Nói xong, liền phát ra tiếng động lộp bộp, chắc là đã đi rồi.

Điền Mật nhẹ nhàng thở ra, vừa mới đứng dậy.

“Nghe lén người khác nói chuyện là việc không tốt, người thực không ngoan!” Phía trên đầu Điền Mật phát ra tiếng nói nam tử, giọng điệu nghe thật quen thuộc.

Điền Mật kinh ngạc, lập tức xoay người ngẩng đầu.

Một nam tử mặc cẩm y xanh nhạt, đang ngồi trên núi giả, bởi vì ngược chiều ánh sáng, Điền Mật không nhìn rõ bộ dạng của hắn, nàng hơi híp mắt.

Nam tử kia vừa nhảy xuống, Điền Mật liền sợ tới mức lui về phía sau một bước.

“Mới mấy ngày không gặp, lá gan của ngươi nhỏ đi rồi à?” Nam tử kia cười cười, giọng nói ôn hòa.

Nam tử cao lớn, Điền Mật chỉ đứng tới ngực hắn, phải ngẩng đầu mới nhìn thấy khuôn mặt hắn.

Điền Mật vừa thấy rõ dung mạo người kia, lập tức sững sốt, sau đó mừng thầm, thật sự là chẳng tốn công gì mà được lợi nha!

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đề Là Của Ta (Nam Chủ Đề Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 114: Công lược nam chủ mang ‘mặt nạ’ (7)

*mặt nạ ở đây nghĩa là biểu hiện giả dối, không phải đeo mặt nạ thật

Editor: HD

Thấy Điền Mật vẫn nhìn hắn, nam tử hơi nhíu mày: “Sao vậy? Không quen ta ư?”

Quen chứ quen chứ! Làm sao nàng có thể không quen, hắn là nam chủ nha!

“Tiểu nữ thật sự không quen công tử!” Điền Mật hơi cúi thấp đầu, lui về phía sau vài bước, kéo rộng khoảng cách hai người.

Nam Diệu Quốc không quá mức nghiêm khắc với nam nữ đại phòng, nam nữ gặp mặt, chỉ cần giữ khoảng cách, thì không có chuyện gì.

Giọng nói của nàng mềm mại ngọt ngào, có chút khác biệt với giọng Điền Noãn Hương.

Âu Dương Túc Ngọc nhíu mày, không quen?

“Noãn Hương, người không quen ta hả?” Âu Dương Túc Ngọc nhắc chân, bước tới gần Điền Mật, cúi đầu đánh giá nàng.

Nghe thấy Âu Dương Túc Ngọc gọi mình là Noãn Hương, Điền Mật ngẩng đầu nhìn hắn, vẻ mặt dường như có chút kinh ngạc, sau đó lập tức thoải mái, nàng lắc đầu: “Không phải, công tử, tiểu nữ không phải Noãn Hương.”

“Không phải?!” Âu Dương Túc Ngọc thật sự ngạc nhiên, bộ dạng rõ ràng như vậy?

Nhưng mà, nhìn kỹ, quả thật nét mặt hai người khác nhau.

“Tiểu nữ là Điền Mật, tứ tiểu thư Vĩnh Ninh vương phủ, dung mạo có chút giống tỷ tỷ. Công tử nhận nhầm người, cũng là bình thường.” Điền Mật kéo khéo môi nhẹ nhàng cười với Âu Dương Túc Ngọc, sau đó cúi người hành lễ: “Tỷ tỷ nói muốn chơi trốn tìm, nếu công tử muốn tìm tỷ tỷ, có thể tới hoa viên để tìm, tỷ tỷ mặc đồ giống ta.”

“Đỉnh --- hảo cảm nam chủ +10, độ hảo cảm 10, kí chủ cố lên...!”

“Thì ra là thế, mấy tỷ muội của Noãn Hương ta đều gặp qua, tại sao ta chưa từng gặp người?” Khéo môi Âu Dương Túc Ngọc tự động nhếch lên, vô cùng hiền hòa.

Điền Mật âm thầm đánh giá Âu Dương Túc Ngọc, quả nhiên nam chủ giống hệt tiểu thuyết miêu tả, luôn bày ra thái độ, nói chuyện trời đất, dùng hình tượng công tử ‘nhà giàu’ uống rượu mua vui để che giấu bộ mặt lãnh huyết vô tình, đã tâm bưng bưng của hắn.

Nghĩ tới nam chủ lần này có lực sát thương lớn hơn những lần trước, trong lòng Điền Mật tự dưng có chút nhát gan.

Âu Dương Túc Ngọc không vội rời đi, ngược lại hỏi chuyện nàng. Điền Mật điều chỉnh cảm xúc của bản thân một phen.

“Bởi vì năm chín tuổi rơi xuống hồ nước trong phủ, cho nên cơ thể bất tiện, một tháng gần đây, sức khỏe dần dần tốt lên.” Có thể nói cách duy nhất để liên hệ với Âu Dương Túc Ngọc, chính là việc nàng từng rơi xuống nước, sau đó được Âu Dương Túc Ngọc cứu sống, tất nhiên phải lợi dụng chuyện này. Không những làm cho mối quan hệ giữa nàng và nam chủ tiến thêm một bước, còn khiến nam chủ có khúc mắc với Vĩnh Ninh vương, hơn nữa lại làm giảm hảo cảm của nam chủ đối với nữ chủ.

Một cục đá hạ ba con chim là việc cực tốt, nàng tuyệt đối không bỏ qua!

Điền Mật vừa nói xong, Âu Dương Túc Ngọc liền nhíu mày. Trùng hợp như vậy? Cũng là năm chín tuổi rơi xuống hồ nước trong phủ.

“Năm chín tuổi Noãn Hương cũng từng rơi xuống hồ, chẳng lẽ, cô nương trong phủ các người, đều phải rơi xuống hồ một lần?” Giọng nói Âu Dương Túc Ngọc có chút châm chọc.

Điền Mật ra vẻ nghi hoặc, ngẩng đầu nhìn hắn, sau đó lắc đầu: “Theo ta được biết, năm ấy, chỉ có một mình ta bị ngã xuống hồ, tỷ tỷ chưa từng ngã xuống hồ.”

Âu Dương Túc Ngọc ngăn người, ban đầu hắn thấy bộ dạng Điền Mật giống với Điền Noãn Hương, nên muốn chiêu ghẹo Điền Mật, xem nàng có thú vị giống Điền Noãn Hương hay không.

Không ngờ rằng, hắn vừa nghe được cái gì? Điền Noãn Hương chưa từng ngã xuống hồ nước?

“Người bằng tuổi với Noãn Hương sao?” Giọng nói của hắn vẫn hiền hòa như vậy, hắn đã sớm quen việc nguy trang này, để không ai nhìn thấy tính cách thật của hắn.

“Ta bằng tuổi với tỷ tỷ, tỷ tỷ sinh đầu tháng, ta sinh cuối tháng.”

Nói ra sinh nhật của chính mình, Điền Mật có chút xấu hổ, đôi má ửng hồng, làm cho khuôn mặt tái nhợt có chút huyết sắc, xem ra là người dễ dàng xấu hổ.

“Khi người ngã xuống hồ, ai cứu người lên?” Âu Dương Túc Ngọc khẽ nhíu mày, giọng nói nghiêm túc, hắn không phải kẻ ngốc, dựa vào mấy dấu vết này có thể tìm ra được rất nhiều chân tướng.

Hắn vừa dứt lời, Điền Mật lập tức lùi về phía sau một bước, mạnh mẽ lắc đầu, cây trâm trên đầu cũng lung lay theo: “Không thể nói, vương gia nói, không được nói.”

Nói xong, Điền Mật xoay người định rời đi.

Bởi vì nàng là thứ nữ, cho nên không thể gọi Vĩnh Ninh vương gia là phụ thân, chỉ có thể gọi là vương gia.

Mất thấy Điền Mật muốn chạy, Âu Dương Túc Ngọc sao có thể để nàng rời đi được, nhanh chóng kéo nàng trốn vào trong chỗ tối.

Điền Mật hoảng sợ, cơ thể cứng ngắc, ngẩng đầu trừng mắt nhìn hắn. Đôi mắt ngập nước, nước mắt giống như sắp sửa trào ra vậy.

“Người... người muốn làm gì?! Nam nữ thụ thụ bất thân, công tử làm như vậy, chính là hủy hoại thanh danh của tiểu nữ!” Đường như cảm thấy bản thân bị vũ nhục, giọng nói Điền Mật nghẹn ngào.

“Người không nói ta không nói, ai mà biết, đừng sợ, ta chỉ muốn hỏi rõ.” Giọng hắn mềm mại, như thể an ủi Điền Mật.

Điền Mật từ từ lấy lại bình tĩnh: “Công tử muốn hỏi cái gì?”

“Năm ấy người rơi xuống nước, được ai cứu lên?”

“Không, không thể nói! Sẽ phá hủy thanh danh!” Điền Mật vẫn lắc đầu, kiên quyết không chịu nói.

Âu Dương Túc Ngọc ghen ghét, thở dài: “Yên tâm, ta sẽ không nói cho người khác biết, sẽ không phá hủy thanh danh của người, nếu như, người không chịu nói, hiện tại ta sẽ lớn tiếng nói chuyện, để mọi người nhìn thấy bộ dạng chúng ta thân thiết như vậy, đến lúc đó, thanh danh của người có bị hủy hoại hay không? Âu Dương Túc Ngọc uy hiếp Điền Mật.

Điền Mật tựa như bị hắn hù dọa, nước mắt chảy xuống, cái mũi hồng hồng, vô cùng đáng thương: “Người chắc chắn sẽ không nói cho người khác biết chứ?”

“Ta chắc chắn!” Âu Dương Túc Ngọc thấy khuôn mặt Điền Noãn Hương và Điền Mật giống nhau, nhưng tính cách lại khác biệt lớn như vậy, không biết nên khóc hay cười, hình như cũng thú vị lắm.

“Đinh --- hảo cảm nam chủ +5, độ hảo cảm 15, kí chủ cố lên!”

“Thật ra, tiểu nữ cũng không biết được ai cứu lên, loáng thoáng nhìn thấy là một đại ca ca xinh đẹp, vương gia nói, nếu như để người khác biết tiểu nữ được người ngoài cứu, còn tiếp xúc thân thể, sẽ bị hủy thanh danh. Công tử đồng ý với ta không nói cho người khác, quân tử nhất ngôn cửu đỉnh, công tử nói thì phải giữ lời.” Nói xong lời cần nói, Điền Mật cảm thấy lúc này nên rời đi, nhân lúc Âu Dương Túc Ngọc đang sửng sốt, nàng vội vàng rời bỏ trốn.

Âu Dương Túc Ngọc không ngờ, bằng không hẳn sẽ không mang danh hiệu thiên sát cô tình, dùng năng lực của bản thân ngồi lên ngôi vị nhất quốc chi quân.

Người nắm đó hẳn cứu, không phải Noãn Hương, mà là tiểu cô nương tên Điền Mật kia.

Vĩnh Ninh vương, lừa hẳn, Điền Noãn Hương, cũng lừa hẳn. Nàng chưa từng nói với hẳn, người nắm đó hẳn cứu không phải nàng.

Vì sao lại muốn lừa hẳn? Chuyện này, cần thiết phải gạt hẳn sao?

A... hẳn cười tự giễu, xem ra, cũng có lúc hẳn nhìn nhầm người, Điền Noãn Hương, không thiện lương đáng yêu như hẳn thấy.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đề Là Của Ta (Nam Chủ Đề Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 115: Công lược nam chủ mang ‘mặt nạ’ (8)

Editor: HD

Quả nhiên, nói như thế nào thì Điền Noãn Hương cũng là đại khuê nữ nhà cao cửa rộng, đường đường là một quận chúa, sao có thể đơn thuần lương thiện như vẻ bề ngoài của nàng ta chứ.

Thôi, vốn dĩ là khi nhầm chán tìm một nha đầu để giải trí thôi mà, không có gì không tốt cả, đổi cái khác là được.

Ừm, hẳn thấy, nha đầu ban nãy cũng được lắm.

“Đinh --- hảo cảm nam chủ +10, độ hảo cảm 25, kí chủ đại công cáo thành!”

Trong lúc Điền Mật đi tìm Điền Noãn Hương chợt nghe tiếng 0051, hơi gục đầu xuống, che giấu nụ cười trên khóe môi.

Thật may vì nam chủ vẫn chưa yêu nữ chủ, nếu như tình cảm của Âu Dương Túc Ngọc đối với Điền Noãn Hương cũng có hệ thống đo lường, như vậy thì chuyện vừa rồi, để Âu Dương Túc Ngọc biết được chân tướng năm xưa hẳn cứu ai, thành công làm cho độ hảo cảm của Âu Dương Túc Ngọc đối với Điền Noãn Hương từ 70, trực tiếp giảm xuống 30 điểm.

Rất tốt, coi như trận mở màn thuận lợi.

“Mật Nhi —”

Một giọng nói cực kì nhỏ vang lên.

Điền Mật dừng bước, nghiêng đầu, nhìn theo hướng giọng nói phát ra.

Điền Noãn Hương ngồi xõm bên bụi hoa, tóc tai có chút hỗn loạn, trên mặt còn dính vài phiến lá xanh.

Nàng tròn mắt, liếc mắt nhìn khắp nơi, giống như sợ người khác phát hiện.

“Tỷ tỷ.” Điền Mật nhấc chân đi đến gần Điền Noãn Hương, thấp giọng gọi nàng một tiếng.

“Muội bị Kiều Kiều muội muội bắt được rồi sao?” Kiều Kiều muội muội trong miệng Điền Noãn Hương, chính là người phụ trách đi tìm các nàng, mười hai tuổi, con gái duy nhất của lễ bộ lang, tính cách thẳng thắn đáng yêu, cũng coi như khá hợp với Điền Noãn Hương.

Điền Mật lắc đầu: “Vẫn chưa.”

“Vậy sao muội lại đi ra hả? Nhanh, nhanh vào đây trốn, đừng để Kiều Kiều muội muội bắt được.” Điền Noãn Hương giơ tay, muốn kéo Điền Mật vào

trốn cùng nàng.

Nhìn thấy Diên Noãn Hương có chút nhếch nhác, Diên Mật thật sự không muốn đi tới đó, miễn cho bộ dạng của nàng cũng biến thành như vậy.

Đang lúc do dự, liền nghe thấy tiếng gọi cách đó không xa: “Hô hô, Noãn Hương tỷ tỷ, ta tìm thấy tỷ rồi nha!”

Diên Mật nghiêng đầu nhìn nàng ấy một cái, sau đó quay đầu nhìn Diên Noãn Hương, thấy nàng nhún nhún vai, có chút bất đắc dĩ: “Xem ra, không cần phải trốn nữa.”

Diên Noãn Hương bĩu môi, không quá vui vẻ xách mép váy đi ra ngoài.

Lương Kiều chậm rãi chạy tới: “Hô hô, ta tìm được hai người rồi, nhưng mà, các người ai là ai vậy?” Bộ dạng nàng ấy xinh đẹp đáng yêu, gương mặt bánh bao, da trắng nõn nà, vẻ mặt tươi cười.

Lúc này, nàng ấy duỗi tay chỉ vào Diên Mật và Diên Noãn Hương, nhíu mày, nét mặt xoắn xuýt.

Ngay cả tỷ muội thân thiết cũng không thể phân biệt chính mình và Diên Mật, ai là ai, vốn dĩ tâm trạng Diên Noãn Hương có chút buồn bực bỗng nhiên hóa thành hư không, nhếch môi cười.

Diên Mật hơi há miệng, đang định nói chuyện, thì Diên Noãn Hương kéo tay nàng, mạnh mẽ giựt một cái, sau đó cười nói: “Ta là Mật Nhi, nàng là Noãn Hương.”

Nói xong, Diên Noãn Hương nắm tay Diên Mật thật chặt, ý bảo nàng phối hợp với nàng ta.

Diên Mật nhanh chóng liếc nàng một cái, sau đó chỉ biết cười, gật đầu nói: “Ừm, ta là Noãn Hương.”

Lương Kiều liếc mắt nhìn hai người một lượt, sau đó cười duyên dáng đi đến bên cạnh Diên Noãn Hương, nhẹ nhàng đẩy Diên Noãn Hương: “Noãn Hương tỷ tỷ, nếu như tỷ không nói lời nào, ta sẽ không thể phân biệt hai người, nhưng tỷ vừa mở miệng ta liền biết. Mật Nhi tỷ tỷ dịu dàng hơn tỷ một chút, ngay cả nói chuyện cũng nhỏ nhẹ hơn.”

Bản thân bị bắt bài, Diên Noãn Hương bĩu môi: “Ta nói chuyện không dịu dàng sao? Tại sao ta cảm thấy, ta nói chuyện cực kì dịu dàng mà!”

Nói xong, có chút bất mãn trừng mắt nhìn Diên Mật một cái: “Mật Nhi muội nói đi, ta không dịu dàng sao?”

Diên Mật gật đầu, nhẹ giọng nói: “Ừm, tất nhiên tỷ tỷ rất dịu dàng.”

Lúc này, Diên Noãn Hương nở nụ cười hài lòng, sau đó lại quay sang nói với Lương Kiều: “Nhìn đi, ngay cả Mật Nhi cũng nói ta dịu dàng.”

Lương Kiều liếc nàng một cái: “Cũng chỉ có Mật Nhi tỷ tỷ mới nói tỷ dịu dàng mà thôi, tỷ như vậy, ta thấy, chẳng khác gì tiểu thư đánh đá!”

Diên Noãn Hương không chút nể mặt, không vui vẻ lắm, hừ một tiếng, lớn giọng quát: “Thế nào, hiện tại ngươi thích Mật Nhi, không thích ta nữa đúng không? Luôn thích đối đầu với ta.”

Diên Noãn Hương có thói quen nghe người ta khen ngợi, kết quả hôm nay bị tỷ muội thân thiết Lương Kiều nói hộ cho Diên Mật, việc này khiến cho tính tình trẻ con của Diên Noãn Hương bộc phát, có chút mất hứng.

Trước đây, bởi vì Vĩnh Ninh vương khen Diên Mật một câu, mà nàng đã lỡ tay đẩy Diên Mật xuống hồ, có thể thấy, trong truyện mêu tả, mặc dù nữ chủ lương thiện, nhưng tâm lý cũng có mặt xấu.

Thấy Diên Noãn Hương lớn tiếng với mình, Lương Kiều lập tức giận đến đỏ mặt: “Ngươi quát ta? Ngươi dựa vào cái gì mà quát ta chứ!?”

Vốn dĩ nàng luôn cảm thấy Diên Noãn Hương chèn ép Diên Mật, tuy Diên Mật là thứ nữ, nhưng trong mắt Lương Kiều, Diên Mật là một nữ tử tốt, nàng không vì thân phận thứ nữ, mà tự ti, hay muốn nịnh bợ các đích nữ như nàng.

Cho nên, tuy rằng hôm nay là lần đầu tiên gặp mặt Diên Mật, nàng vẫn cực kì thích Diên Mật.

Thường ngày, mặc dù nàng hay chơi đùa với Diên Noãn Hương, nhưng đây là lần đầu tiên Diên Noãn Hương lớn tiếng quát nàng.

Tuy rằng nàng chỉ là con gái của lễ bộ thị lang, nhưng cô cô ruột của nàng là Lương ái phi được sủng ái nhất cung.

Bình thường, các tiểu thư nhà quan phải nhường nàng ba phần.

Bình thường, Diên Noãn Hương cũng hay nhường bộ Lương Kiều, có điều hiện tại nàng cảm thấy Lương Kiều có ý so sánh nàng với Diên Mật, mà trong ý tứ chính là bảo nàng không bằng Diên Mật.

Nàng là đích nữ của Vĩnh Ninh vương, đường đường là quận chúa.

Cho dù ngày thường nàng hay biểu hiện bản thân rộng lượng lương thiện, thậm chí thân thiết với Diên Mật, nàng thấy không sao cả. Bởi vì trong lòng

nàng, nàng chính là đích nữ, mặc kệ là ở trong phủ, hay bên ngoài, ánh mắt người ta nhìn nàng và Điền Mật mãi mãi không giống nhau.

Nếu như so sánh nàng với Điền Mật, nói Điền Mật tốt, cũng được thôi, nhưng nếu bảo nàng không bằng Điền Mật, tất nhiên nàng sẽ không vui. Khi nàng ở chung với Điền Mật, đều là cảm giác vượt trội hơn hẳn, bởi vì nàng là con vợ cả, Điền Mật chỉ là thứ xuất.

Theo như nàng thấy, nàng nguyện ý thân thiết với Điền Mật, là vinh hạnh của Điền Mật.

Cho dù nàng không nói rõ đó là gì, nhưng trong lòng vẫn luôn chắc chắn như vậy.

“Được rồi, đều do muội không tốt, tỷ tỷ, lần sau Mật Nhi sẽ nói chuyện lớn tiếng một chút, là lỗi của muội, sức khỏe vẫn chưa hoàn toàn bình phục, thật ra, trong lòng Mật Nhi rất hâm mộ tỷ tỷ, có thể năng động như vậy.” Giọng nói Điền Mật có chút ưu thương, mí mắt hơi hạ xuống, sắc mặt của nàng vẫn tái nhợt, có thể thấy cực kỳ yếu đuối.

Điền Noãn Hương liếc nàng một cái, nhớ tới lý do sức khỏe Điền Mật không tốt, tại vì nàng.

Nguyên nhân Điền Mật nói chuyện nhỏ nhẹ như thế, bởi vì sức khỏe yếu, do đó giọng nói mới nhẹ nhàng, nghe hết sức điềm đạm.

Nghĩ như vậy, mặc dù có chút giận Lương Kiều dám khen Điền Mật, nhưng cũng bớt giận một ít.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đều Là Của Ta (Nam Chủ Đều Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 116: Công lược nam chủ mang ‘mặt nạ’ (9)

Editor: HD

Nhỏ giọng hừ một tiếng: “Ta mới không keo kiệt như vậy.”

Nghe vậy, Điền Mật nhìn nàng cười cảm kích, sau đó nhìn Lương Kiều: “Kiều Kiều muội muội, muội cũng đừng nóng giận, muội biết tỷ tỷ nói chuyện thẳng thắn, muội với nàng có quan hệ tốt, chắc chắn biết nàng không có tình quát muội, có phải không?”

Lương Kiều là con gái một, phụ thân của nàng Lễ Bộ Thị Lang thượng phủ, không có người thông phòng, cho dù mẫu thân nàng không sinh được con trai, tình cảm của mẫu thân và phụ thân vẫn cực kỳ tốt đẹp.

Vì vậy những cái trạch đấu gì đó, Lương Kiều căn bản không hiểu, cực kỳ đơn thuần.

Tính tình nàng vốn ngay thẳng, hơn nữa tuổi tác lại không lớn, Điền Mật lại dễ dàng như vậy, tất nhiên nàng sẽ không tức giận rồi.

Nhắc lên khuôn mặt vui vẻ, nhìn Điền Mật cười: “Ta không giận, Mật Nhi tỷ tỷ lần đầu tiên rời khỏi phủ, ta không thể làm Mật Nhi tỷ tỷ mất vui được. Mật Nhi tỷ tỷ, không bằng qua mấy bữa nữa ta gọi thiệp mời tỷ đến phủ nhà ta chơi?” Nàng kéo tay Điền Mật, chỉ lo nói chuyện với Điền Mật, ngoài miệng nói không giận Điền Noãn Hương, nhưng tính tình trẻ con nên không để ý tới Điền Noãn Hương.

Điền Mật nhìn thấy sắc mặt Điền Noãn Hương thay đổi, gật đầu nói: “Nếu như vương phi đồng ý, ta nhất định sẽ đi.”

Lúc này trong lòng Điền Noãn Hương không thoải mái lắm, nàng không biết cảm giác này là gì, chỉ biết là, hiện tại nàng, cực kỳ không vui.

Nàng nghiêm mặt, hơi há miệng, vừa định nói với Điền Mật cái gì đó, vừa hay mấy vị tiểu thư khác đi qua.

“Chơi trốn tìm không vui chút nào, nghe nói phía trước có vũ đài, chúng ta qua đó xem kịch đi?” Một tiểu thư khuôn mặt thanh tú nói xong, những người khác liền đi theo phụ họa.

Sắc mặt Điền Noãn Hương vẫn không vui như cũ, không nói lời nào.

Điền Mật hạ mí mắt, đứng ở một bên, không kêu ngạo không nóng nảy, cũng không phát biểu ý kiến.

Lương Kiều nghe nói xem kịch, lập tức nhiệt tình, cũng không hỏi Điền Mật và Điền Noãn Hương có đồng ý hay không, gật đầu liên tục: “Được nha, được nha, đi xem diễn kịch đi, ta muốn coi công chúa tuyển phò mã!” Nói xong, lập tức kéo tay Điền Mật đi.

Những vị tiểu thư khác đồng thời đi theo Lương Kiều, người có mắt tất nhiên nhìn thấy lúc này Điền Noãn Hương đang không vui.

Một tiểu thư lớn tuổi hơn, xem ra vừa tới tuổi cập kê đi đến trước mặt Điền Noãn Hương, mời nàng đi xem kịch. Kết quả Điền Noãn Hương trừng mắt nhìn nàng ta một cái, nhắc chân bước đi.

Vị tiểu thư kia thấy Diên Noãn Hương là mông lạnh dán vào mặt nóng, trong lòng có chút không thoải mái, hít sâu một hơi, tốt xấu gì cũng bởi vì tuổi tác, kìm chế bản thân, không để cho sắc mặt biến đổi.

Nàng bình tĩnh lại, nhắc chân đuối kịp mấy vị tiểu thư, cũng không nói lời nào.

Các vị tiểu thư kia nhìn thấy Diên Noãn Hương có vẻ bẽ môn tạ khách (*đóng cửa không cho khách vào), mặc dù có suy nghĩ, muốn nịnh bợ Diên Noãn Hương, nhưng lúc này không dám nữa rồi.

Diên Mật bị Lương Kiều lôi kéo, Lương Kiều lại bị mấy vị tiểu thư khác bao vây.

Tính tình Diên Mật khá tốt, nói chuyện nhẹ nhàng mềm mại, cách nói năng cũng không giống như thứ nữ tự ti muốn nịnh bợ đích nữ.

Bên cạnh có Lương Kiều nói chuyện giúp nàng, cho nên ban đầu những vị tiểu thư này có chút khinh thường tiểu thư thứ xuất như nàng, hiện tại đối xử với nàng tốt lên nhiều rồi.

Diên Mật khẽ liếc mắt nhìn Diên Noãn Hương, sắc mặt nàng ta càng ngày càng khó coi, nàng lại không muốn trở mặt với Diên Noãn Hương, sau khi nói với Lương Kiều một tiếng, bước chân liền chậm lại.

Thấy Diên Mật cố ý dè dặt mình, trong lòng Diên Noãn Hương thoải mái hơn nhiều, mặc dù sắc mặt không quá tốt đẹp, khi đi tới gần Diên Mật, nàng ta không dừng lại, chỉ hơi nghiêng mắt liếc Diên Mật một cái, sau đó đi thẳng về phía trước.

Diên Mật không thêm quan tâm, đi theo phía sau Diên Noãn Hương.

“Đinh --- hảo cảm nam chủ +5, độ hảo cảm 30, kí chủ cố lên!”

Diên Mật kinh ngạc một phen, may mắn là nàng hơi cúi đầu, cho nên không ai nhìn thấy được nét mặt của nàng. Nàng không dám liếc mắt nhìn xung quanh, bởi vì sau khi điểm hảo cảm của nam chủ tăng, nàng khẳng định hắn đang ở gần đây. Nàng không được để cho nam chủ phát hiện manh mối gì, tránh cho hắn nghi ngờ nàng cũng không đơn thuần.

Âu Dương Túc Ngọc trốn ở một chỗ bí ẩn gần đó trông thấy Diên Mật ngoan ngoãn đi phía sau Diên Noãn Hương, một là thứ nữ, một là đích nữ, nhưng bộ dạng lại giống nhau như vậy, tuy nhiên vận mệnh hai nữ tử này hoàn toàn khác nhau.

Hắn nhìn thế nào, cũng không tin, nàng là một tiểu nha đầu đơn thuần.

Ngay cả Diên Noãn Hương được nuông chiều từ bé đến lớn cũng không phải người đơn thuần, vậy thì một thứ nữ, có thể đơn thuần được sao?

Có điều, so với Diên Noãn Hương, Âu Dương Túc Ngọc ngược lại cảm thấy, Diên Mật càng thú vị hơn.

Khóe môi nhếch lên, lộ ra nụ cười hoàn toàn không phù hợp với hình tượng công tử nho nhã thường ngày của hắn, ngay cả nốt ruồi chu sa nơi khóe mắt, lúc này cũng lộ ra vẻ tà mị.

Diên Mật không biết rằng, hình tượng đơn thuần mà nàng duy trì đã bị Âu Dương Túc Ngọc nhìn thấy.

Lúc này nàng nhỏ giọng nói chuyện với Diên Noãn Hương, dễ dàng nàng thật lâu, mới khiến Diên Noãn Hương hết giận.

Đêm đến, Vĩnh Ninh vương phi dẫn Diên Mật và Diên Noãn Hương về phủ.

Có thể bởi vì Lương Kiều, cho dù sau khi hết giận, nhưng khi Diên Noãn Hương nhìn tới Diên Mật, trong lòng nàng ta vẫn có chút chán ghét.

Vì vậy dọc đường đi không giống ngày trước, thích lôi kéo Diên Mật nói chuyện, chỉ khi nào Vĩnh Ninh vương phi hỏi chuyện, nàng ta mới nũng nịu nói gì đó, làm cho Vĩnh Ninh vương phi cười vui vẻ.

Diên Mật không muốn trở mặt với nữ chủ, nhưng thấy Diên Noãn Hương như vậy, nàng cũng không nghĩ sẽ đi nịnh bợ nàng ta, nàng cảm thấy không cần thiết. Có lẽ chính bản thân kí thể cũng không thích thân cận với Diên Noãn Hương.

Nghĩ ngợi một hồi, thôi vậy, dù sao độ hảo cảm của Âu Dương Túc Ngọc đã là 30, có cơ sở để công lược hắn rồi.

Nàng tin tưởng, hiện tại không cần Diên Noãn Hương mai mối, nàng vẫn có thể tiếp cận Âu Dương Túc Ngọc

Sau khi trở lại Vĩnh Ninh vương phủ, Diên Mật hành lễ với Vĩnh Ninh vương phi, xong Lạc Thu tới đón nàng về Như Mộng viên.

Bảo hạ nhân chuẩn bị nước ấm trong phòng, sau đó cởi quần áo ra, muốn rửa sạch cả ngày mệt mỏi.

Kỳ thật đôi khi diễn kịch cho người khác xem, Diên Mật cũng rất mệt mỏi, xuyên không qua mấy thế giới, hiện tại nàng mới cảm thấy được mệt mỏi, lúc trước nàng có thể dễ dàng dung hợp với tính cách kí thể, bởi vì dù nàng ba mươi tuổi nhưng quanh năm suốt tháng ở trong phòng thí nghiệm, bản thân nàng chính là một tờ giấy trắng. Còn bây giờ nàng bắt đầu có tính cách riêng của mình, muốn dung hợp với tính cách kí thể, bắt đầu có chút khó khăn rồi.

Diên Mật hít sâu một hơi, hạ người xuống, chìm cơ thể dưới nước.

Mấy ngày tiếp theo, Điền Noãn Hương không tìm Điền Mật nữa, trái lại Lương Kiều đưa thiệp mời đến.

Vĩnh Ninh vương phi nhận được thiệp mời, mặc dù có chút kinh ngạc vì Điền Mật được con gái Lễ Bộ Thị Lang kính trọng, nhưng không hề ngăn cản Điền Mật.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đều Là Của Ta (Nam Chủ Đều Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 117: Công lược nam chủ mang ‘mặt nạ’ (10)

Editor: HD

Vĩnh Ninh vương phi muốn để Điền Noãn Hương đi cùng Điền Mật tới Thị Lang phủ.

Nhưng mà Điền Noãn Hương ngày ấy ở tại phủ Thừa Tướng đã trở mặt với Lương Kiều, nếu lúc này nàng chủ động đi đến Thị Lang phủ, chẳng phải là bị thua thế rồi sao?

Huống chi, trên thiệp mời viết mời Điền Mật tới Thị Lang phủ, cũng không nói muốn mời nàng đến phủ chơi, Điền Noãn Hương cực kì bực mình.

Tính tình nàng vừa bộc phát, lập tức hừ một tiếng trở về Hương Minh viên.

Vĩnh Ninh vương phi không còn cách nào khác, đành phải an bài xe ngựa, để một mình Điền Mật tới Thị Lang phủ.

Hiện tại Điền Mật chỉ mong không đi chung với Điền Noãn Hương, dù sao nàng cũng không muốn nịnh bợ Điền Noãn Hương.

Nàng nghĩ, nếu như Điền Noãn Hương không làm ảnh hưởng tới việc nàng hoàn thành nhiệm vụ, nàng sẽ cố gắng kiếm cho Điền Noãn Hương một chỗ tốt để đi.

Nếu như sau này Điền Noãn Hương hắc hóa, vậy thì, nàng cũng không còn cách nào khác rồi.

Nói chung là, không thể vì tương lai tốt đẹp của nữ chủ, mà hy sinh chính mình?!

Dù sao, mọi người đều ích kỷ, nàng cũng ích kỷ mà.

Vì để có được tự do, lúc trước, nàng cho rằng cho dù là đi thực hiện nhiệm vụ, miễn sao có thể ra thế giới bên ngoài, thì đó tương đương với tự do.

Nhưng thời gian càng lâu, nàng bắt đầu có lòng tham, nàng muốn tự do, tự do chân chính.

Không phải trở thành ai đó, cũng không cần phải đi công lược nam chủ, nàng chính là nàng, sống cho bản thân nàng.

Quả nhiên, mọi người đều không thể thỏa mãn hết nhu cầu bản thân, sau khi có được bánh mì trắng, sẽ ao ước có được bánh bao nhân thịt.

Xe ngựa lắc lư, lần này rời phủ, Vĩnh Ninh vương phi cho phép nàng dẫn theo Lạc Thu.

Lạc Thu là hạ nhân, một tháng có thể xuất phủ vài lần.

Điền Mật bị tiếng ồn ào náo nhiệt trên phố kéo trở về, có chút tò mò giờ tay kéo một góc màn che lên, nhìn ra ngoài. Vừa hay nhìn thấy một tiểu cô nương nắm tay phụ thân nhà mình, đứng bên cạnh người bán hồ lô đường, về mặt chờ mong ngược mắt nhìn kẹo hồ lô đường, một bàn tay giờ cao, muốn cầm lấy cây kẹo hồ lô mà người bán mới gỡ xuống.

Điền Mật cười nhẹ nhàng, trong lòng suy nghĩ, sau này, đời này miễn cấp, có được tự do. Hi vọng, nàng có thể từ trẻ con sống đến già, từ từ trải qua từng việc một.

Nụ cười của nàng tràn đầy khao khát, cũng mang theo một cỗ khí chất trưởng thành không hề phù hợp với bộ dạng của nàng.

Lạc Thu ngồi trong xe ngựa không nhìn thấy, bên ngoài, trên trà lâu, Âu Dương Túc Ngọc ở trong sương phòng lại nhìn thấy.

Âu Dương Túc Ngọc nhủ mày rất thích thú, cảm thấy Điền Mật càng ngày càng thú vị.

“Đinh --- hảo cảm nam chủ +5, độ hảo cảm 35, kí chủ cố lên...!”

Điền Mật nhanh chóng hoàn hồn, liếc mắt tìm kiếm Âu Dương Túc Ngọc, đáng tiếc, không thấy bóng dáng hần đâu.

Mặc dù độ hảo cảm đã tăng 5, nhưng đối mặt với nam chủ như vậy, Điền Mật vô cùng áp lực nha.

Nàng tin tưởng biểu tình ban nãy của nàng tuyệt đối không phải của cô nương mười ba tuổi, ngay cả như vậy, hảo cảm cũng tăng rồi.

Điền Mật thờ dài, có chút không hiểu, rốt cuộc phải dùng tính cách thế nào mới công lược được nam chủ này đây.

Nàng hạ màn xuống, ngồi ngay ngắn, không dám ngẩng người nữa.

Xe ngựa chạy một hồi, rốt cuộc dừng lại.

Điền Mật được Lạc Thu đỡ xuống xe, ngay cửa có một ma ma ăn mặc khéo léo, vừa nhìn thấy Điền Mật, liền nhắc lên khuôn mặt tươi cười đón tiếp.

“Điền tiểu thư mạnh khỏe! Lão nô là Cầu ma ma bên cạnh phu nhân, tiểu thư đang rất mong chờ Điền tiểu thư tới, cuối cùng cũng đợi được a.” Điền Mật vốn là thứ xuất, cho dù phụ thân của nàng là Vĩnh Ninh vương, nhưng ma ma bên cạnh Thị Lang phu nhân cũng không cần tiếp đãi nàng long trọng như vậy.

Suy nghĩ, đây có lẽ là công lao của Lương Kiều rồi.

Điền Mật nhìn Cầu ma ma, cúi người cho bà ta nửa lễ: “Làm phiền Cầu ma ma ra đón tiếp rồi.”

Cầu ma ma gật đầu, chấp nhận nửa lễ của Điền Mật, nhìn bộ dạng có tri thức lễ nghĩa của Điền Mật, lại thêm khuôn mặt xinh đẹp, Cầu ma ma liền có cảm tình với nàng.

Cười thân thiết với Điền Mật: “Điền tiểu thư đi theo lão nô, hiện tại tiểu thư đang ở trong viện của phu nhân.”

Điền Mật gật đầu, đi theo Cầu ma ma vào Thị Lang phủ.

Tuy rằng Thị Lang phủ nhỏ hơn Vĩnh Ninh vương phủ, nhưng xuất thân của Thị Lang phu nhân cực kì không tầm thường, bố trí cho Thị Lang phụ hết sức đẹp mắt tinh xảo.

Vừa mới đi tới cửa viện Thị Lang phu nhân, lập tức có một nữ tử váy hồng nhạt cầm mép váy, chạy về phía nàng.

Cầu ma ma nhìn thấy người đó, có chút lo lắng cúi người, về mặt vội vã nói: “Ồi, tiểu thư của ta ơi! Người đi chậm một chút, nếu bị ngã thì phải làm sao đây!”

Căn bản là Lương Kiều không để ý tới Cầu ma ma, nhanh chóng chạy tới trước mặt Điền Mật, nàng ấy thở phì phò, nhếch môi cười: “Mật Nhi tỷ tỷ, ta chờ tỷ mãi, tỷ không biết đâu, ta đã sớm muốn đưa thiệp mời tới Vĩnh Ninh vương phủ, mời tỷ tới phủ ta chơi. Nhưng mà mẫu thân ta bảo phải đợi mấy ngày, hôm nay tỷ phải đi chơi với ta, ta cho tỷ coi bộ dáng tiểu cầu do biểu ca ta mới mang từ Nham Thành về, dễ thương lắm, đi đi ta dẫn tỷ đi xem...!”

Lương Kiều kéo Điền Mật đi vào trong viện, miệng nói không ngừng nghỉ. Điền Mật chỉ mỉm môi cười, để mặc Lương Kiều lôi kéo, im lặng nghe Lương Kiều nói chuyện, sau đó gật đầu đồng ý với nàng ấy.

Nghe Lương Kiều nói biểu ca của nàng ấy, Điền Mật lập tức nghĩ tới, Lương Kiều này, trước đây Điền Mật còn chưa chú ý.

Lương Kiều xem trọng nàng như vậy, ngược lại nằm ngoài dự đoán của nàng.

Nhưng việc ngoài dự đoán này, khiến Điền Mật cảm thấy may mắn, bởi vì biểu ca của Lương Kiều, không ai khách chính là nam chủ Âu Dương Túc Ngọc.

Mà Thị Lang phu nhân với mẫu phi của Âu Dương Túc Ngọc là tỷ muội ruột.

Quan hệ này rất gần gũi, may mà Lương Kiều kéo nàng đi về phía trước, cho nên hiện tại trên khuôn mặt nàng có ý cười khác không bị Cầu ma ma nhìn thấy.

Cho nên mới nói xuất thân của Thị Lang phu nhân cực kì không tầm thường, là người Phụng gia, tất nhiên đều không bình thường rồi.

Nghĩ như vậy, Điền Mật cảm thấy, hôm nay nàng tới Thị Lang phủ, thật là đúng lúc.

Trong truyện, Điền Noãn Hương cũng dựa vào quan hệ với Lương Kiều, mới có cơ hội gặp mặt Âu Dương Túc Ngọc.

Cũng do nàng sợ ý, chỉ cố gắng nghiên cứu tính cách nam nữ chủ, không cần thận nghiên cứu nội dung truyện, bây giờ Lương Kiều nhắc tới biểu ca nàng ấy, nàng mới nhớ ra nàng ấy là một nhân vật quan trọng như vậy.

Thị Lang phu nhân Phùng thị, ở trong suy nghĩ của Âu Dương Túc Ngọc, địa vị cực kì cao, khi hấn về Phùng gia, Phùng thị vẫn chưa xuất giá, tình cảm mọi người trong Phùng gia hết sức thâm sâu.

Người nào trong nhà cũng cực kì yêu thương Âu Dương Túc Ngọc, Phùng thị càng thương Âu Dương Túc Ngọc hơn hết, bởi vì mẫu phi của Âu Dương Túc Ngọc với bà là cùng mẹ sinh ra, thậm chí sau này gả đi, cũng thường xuyên gặp mặt Âu Dương Túc Ngọc. Sự yêu thương của bà dành cho Âu Dương Túc Ngọc, ngay cả Lương Kiều, cũng phải nép sang một bên.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đều Là Của Ta (Nam Chủ Đều Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: Công lược nam chủ mang ‘mặt nạ’ (11)

Editor: HD

Thế nhưng không biết có phải do trong người chảy dòng máu hoàng gia hay không, cho nên dù Âu Dương Túc Ngọc sống trong gia đình ấm áp được yêu thương nuôi lớn, hấn vẫn trở thành một người đầy tâm cơ, đã tâm bưng bưng.

Có điều, trong truyện có nói, đối với Phùng gia, Âu Dương Túc Ngọc không giống như vậy.

Về phía Phùng gia, sau khi Âu Dương Túc Ngọc lên ngôi, họ không trở thành hoàng thân quốc thích cực phẩm như trong truyền thuyết.

Mặc kệ Âu Dương Túc Ngọc trước khi đăng hay sau khi đăng cơ, bọn họ đều tận lực giúp đỡ Âu Dương Túc Ngọc.

Bị Lương Kiều kéo vào đại sảnh, Điền Mật nhìn thấy người ngồi trên ghế chủ vị, Phùng thị vẻ mặt dịu dàng nhìn các nàng mỉm cười.

Nhìn bộ dạng của Phùng thị chỉ hơn hai mươi, cực kì trẻ tuổi.

(HD: khụ khụ, xưng hô ‘bà’ hơi quá đáng nhưng cho dễ phân biệt, thông cảm)

Bà ăn mặc trang nhã, vẻ mặt tinh xảo dịu dàng, có vài điểm tương tự Âu Dương Túc Ngọc, nghĩ tới, có lẽ Âu Dương Túc Ngọc giống mẫu phi hấn rồi.

Điền Mật nghiêng đầu liếc nhìn Lương Kiều một cái, ngũ quan của Lương Kiều không quá sắc sảo, chỉ được coi là đáng yêu, không hề có nét của Phùng thị, xem ra, nàng ấy giống Lễ Bộ Thị Lang.

Lương Kiều kéo Điền Mật đến trước mặt Phùng thị mới dừng lại, Lương Kiều buông tay Điền Mật ra, quay đầu nói với Phùng thị: “Mẫu thân, người xem, đây là Mật Nhi tỷ tỷ, bộ dáng của tỷ ấy giống Điện Nữ nhân Hương không? Lần đầu tiên con nhìn thấy Mật Nhi tỷ tỷ, thiếu chút nữa đã không phân biệt tỷ ấy với Điện Nữ nhân Hương ai là ai rồi. Nhưng mà bây giờ con có thể phân biệt rõ ràng nha, Mật Nhi tỷ tỷ tốt hơn Điện Nữ nhân Hương gấp chục lần.” Trong lời nói, Lương Kiều trực tiếp gọi tên Điện Nữ nhân Hương, không phải Nữ nhân Hương tỷ tỷ, nghĩ đến ngày ở phủ Thừa Tướng, Điện Nữ nhân Hương thực sự khiến Lương Kiều không vui.

Hơn nữa có Điền Mật để so sánh, Lương Kiều cảm thấy cho dù Điện Nữ nhân Hương với Điền Mật có bộ dạng giống nhau, còn là đích nữ.

Nhưng đối với Lương Kiều mà nói, nàng ấy mới không thêm quan tâm đích hay thứ, trong lòng nàng, chỉ cần vừa mắt, thì chính là tốt! Cho nên nàng nghĩ, Điện Nữ nhân Hương thật sự không bằng Điền Mật.

Điền Mật hướng về phía Phùng thị hành lễ: “Gặp qua Thị Lang phu nhân, Mật Nhi xin làm phiền.” Giọng nói của nàng đúng đắn không nịnh bợ, cũng cực kì khéo léo, Phùng thị gật đầu, có vẻ hài lòng với Điền Mật.

Mấy ngày nay Lương Kiều ở bên tai bà liên tục nhắc tới Mật Nhi tỷ tỷ như thế nào như thế nào, khiến Phùng thị có chút bất ngờ.

Ngày xưa, dù Lương Kiều có yêu mến vị tiểu thư nào, cũng chưa từng khen ngợi trước mặt bà. Thậm chí là Điền Noãn Hương, Lương Kiều cũng chỉ nhắc qua đúng một lần.

Cho nên Mật Nhi tỷ tỷ trong miệng Lương Kiều, làm cho Phùng thị vô cùng tò mò.

Dù Điền Mật là thứ xuất, nhưng Phùng thị cảm thấy, chỉ cần Điền Mật tốt, bà không ngại coi trọng Điền Mật.

Bà cũng từng gặp Điền Noãn Hương vài lần, hiện tại nhìn thấy Điền Mật, Phùng thị thật sự kinh ngạc vì hai người quá giống nhau. Không phải tỷ muội song sinh, lại có thể giống nhau như vậy, quả là kì tích.

“Được rồi, đến chỗ này con không cần câu nệ, cứ coi như phủ của mình, mấy ngày nay Kiều Kiều liên tục nhắc tới Mật Nhi tỷ tỷ bên lở tai ta, khiến cho người mẫu thân như ta cũng ăn chút vị rồi.” Phùng thị kéo Điền Mật tới gần bà một chút, nhẹ nhàng vỗ bàn tay Điền Mật, vẻ mặt dịu dàng nhân ái, không hề có một chút kiêu căng, cũng không có ý chán ghét Điền Mật.

Bà cẩn thận đánh giá Điền Mật một phen, cười nói: “Thật sự là giống Hương Ngưng quận chúa, nếu không ai nói ra, nhìn nhầm cũng là bình thường. Có phải ngày xưa Mật Nhi hay bị người khác nhìn nhầm hay không?” Giọng điệu của Phùng thị hết sức thân thiết, giống như đây không phải lần đầu tiên gặp mặt Điền Mật, làm cho Điền Mật rất có cảm tình với Phùng thị.

Nghe Phùng thị hỏi câu kia, Điền Mật nhẹ nhàng lắc đầu, mỉm cười nói: “Ngày trước cơ thể không khỏe mạnh, bình thường đều ở trong viện, không bước ra cửa, vì vậy không có ai nhìn nhầm thành tỷ tỷ hết ạ.”

Phùng thị gật đầu nói, “Thì ra là thế, trước kia nghe Kiều Kiều nói sức khỏe con không tốt lắm, hiện tại thế nào rồi?”

“Cảm ơn phu nhân quan tâm, một tháng qua, sức khỏe con tốt hơn nhiều rồi, không cần phải uống thuốc nữa.”

Thấy mẫu thân mình lôi kéo Điền Mật không rời, Lương Kiều không hề ghen tị vì mẫu thân không để ý tới mình, trái lại để ý Điền Mật.

Nàng có chút bất mãn vì mẫu thân lôi kéo Điền Mật, cho nên nàng không thể nói chuyện phiếm với Điền Mật.

Nàng bất mãn biau môi, kéo cánh tay kia của Điền Mật, nhìn Phùng thị nói: “Mẫu thân, Mật Nhi tỷ tỷ khó khăn lắm mới tới tìm con chơi, người cứ lôi kéo Mật Nhi tỷ tỷ như vậy, sao con đi chơi với Mật Nhi tỷ tỷ được chứ? Con muốn dẫn Mật Nhi tỷ tỷ đi xem Xảo Xảo mà biểu ca cho con!” Xảo xảo trong miệng Lương Kiều chính là tiểu cầu của nàng ấy.

Nhìn thấy con gái nhà mình không kiên nhẫn với chính mình như vậy, Phùng thị chỉ nhướn mày, sau đó vỗ tay Điền Mật, lại tháo vòng tay bạch ngọc trên tay xuống, đeo vào tay Điền Mật: “Nếu Kiều Kiều muốn dẫn con đi coi Xảo Xảo của nàng, con cứ đi chơi với nàng trước đi. Hôm nay ăn cơm trưa xong rồi hẳn về vương phủ, chỗ Vĩnh Ninh vương phi, ta sẽ sai người đi báo tin. Vòng tay này là Phùng di cho con coi như quà gặp mặt, phải đeo biết không.” Trong khoảng thời gian ngắn ngủi trò chuyện với Điền Mật, Phùng thị càng yêu thích Điền Mật hơn, lại thấy con gái nhà mình thích Điền Mật như vậy, quả thực là có nguyên nhân cả.

Bản thân Điền Mật có một loại khí chất hấp dẫn người khác, thật ra, điều này liên quan tới điểm sức quyến rũ của Điền Mật, số liệu sức quyến rũ tăng, khiến cho cơ thể Điền Mật tỏa ra khí chất làm người ta muốn thân cận.

Điền Mật sờ sờ vòng tay bạch ngọc Phùng thị cho, vội vàng hành lễ cảm ơn Phùng thị: “Mật Nhi cảm ơn Phùng di!” Nàng nhếch môi cười, lộ ra nụ cười ngại ngùng phù hợp với độ tuổi mười ba, không chút khách khí gọi Phùng di. Nàng chỉ mong sao có thể thân thiết với Phùng thị.

Được Phùng thị cho đi, Lương Kiều vừa thấy Điền Mật dứt lời, lập tức kéo Điền Mật rời đi.

“Mật Nhi tỷ tỷ, Xảo Xảo của ta rất ngoan, rất xinh xắn, bây giờ nó còn nhỏ, mới được hai tháng tuổi thôi, biểu ca nói, Xảo Xảo trưởng thành, cũng không lớn hơn tiểu cầu là bao.”

Lương Kiều nắm tay Điền Mật, đi đến viện nàng ấy, nàng ấy có chút vội vã, nha hoàn hạ nhân đều chạy theo phía sau.

Điền Mật gật đầu: “Thật không? Ta rất thích động vật nhỏ, lúc ta còn nhỏ, ca ca từng bắt cho ta một con cún, nhưng ta không nhớ rõ về sau con cún ấy đi đâu mất rồi.”

“Thật sao? Ca ca của Mật Nhi tỷ tỷ? Điền Khiếu ca ca?” Lương Kiều nghiêng đầu nhìn Điền Mật, Điền Khiếu trong lời nói của nàng ấy, là thế tử Vĩnh Ninh vương, ca ca ruột của Điền Noãn Hương.

Điền Mật lắc đầu, giọng nói có chút suy sụp: “Không phải, di nương của ta trước khi vào vương phủ, đã sinh hạ hài tử, là ca ca cùng mẹ khác cha. Huynh ấy đối xử với ta rất tốt, ba năm trước đã đi tông quân.”

Về phần mẹ đẻ của Điền Mật, Lương Kiều có nghe qua một chút, nghe nói, trước khi vào vương phủ mẹ đẻ của Điền Mật là quả phụ, nghe nói, khoảng thời gian trước mẹ đẻ của Điền Mật vì hồng hạnh vượt tường bị Vĩnh Ninh vương treo cổ.

Chương 119: Công lược nam chủ mang ‘mặt nạ’ (12)

Editor: HD

Nàng từng nghe những thứ này từ Phùng thị, lúc ấy Phùng thị nói nàng đừng vì xuất thân một người, mà ghét bỏ người ta.

Nàng cũng không vì mẹ đẻ Điền Mật như thế nào mà không thích Điền Mật, ngược lại, bởi vì mẹ đẻ Điền Mật, Lương Kiều đối với Điền Mật, có chút đồng tình.

“Khi nào ca ca Mật Nhi tỷ tỷ trở về, ta phải đi gặp ca ca tốt của Mật Nhi tỷ tỷ một lần!” Nàng nhìn Điền Mật cười, giống như có chút khen ngợi, có chút tò mò.

Điền Mật cười gật đầu, nói với nàng: “Được thôi! Ca ca ta rất là tốt đấy!” Sau đó lại hạ mí mắt xuống: “Ba năm nay ca ca ta không chút tin tức, cũng không biết hiện tại thế nào, sống trong quân doanh có tốt hay không. Huỳnh ấy, còn chưa biết tin nương đã mất.”

Lương Kiều thấy nàng như vậy, có chút lo lắng nắm chặt bàn tay nàng, hơi há miệng, không biết an ủi Điền Mật thế nào, ánh mắt nhìn xung quanh, bởi vì nóng vội mà khuôn mặt ửng đỏ.

Điền Mật ngẩng đầu cười với nàng: “Không nói những chuyện này nữa, hôm nay khó khăn lắm ta mới được đến chỗ Kiều Kiều muội muội chơi, chúng ta phải thoải mái vui vẻ.”

Mắt thấy Điền Mật an ủi ngược lại mình, Lương Kiều có chút xấu hổ, càng thêm yêu thích Điền Mật.

Đến chỗ sân viện của Lương Kiều, Lương Kiều gọi một nha hoàn ôm Xảo Xảo tới.

Xảo Xảo là một con boơ lông trắng, nhỏ nhỏ, đôi mắt tròn đen bóng, cực kì đáng yêu.

Lương Kiều đặt Xảo Xảo vào trong lòng Điền Mật, Điền Mật cười tiếp nhận Xảo Xảo, một bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve bộ lông mềm mại của Xảo Xảo, nhất thời cảm thấy trái tim tan chảy.

“Thế nào, Mật Nhi tỷ tỷ, Xảo Xảo đáng yêu lắm đúng không?” Hai mắt Lương Kiều lóe sáng, trên mặt tràn đầy chờ mong được nàng khen ngợi.

Điền Mật lộ ra má lúm đồng tiền, gật đầu: “Ừm, Xảo Xảo thật đáng yêu!”

“Vậy thì lần sau ta sẽ bảo biểu ca mang một con về cho tỷ nuôi?” Lương Kiều cảm thấy việc này rất có khả năng, vừa nói, vừa dẫn Điền Mật vào sương phòng của mình.

“Không được, ta là thứ nữ, vật nuôi quý giá như vậy, không cần phiền biểu ca của Kiều Kiều muội muội đâu.” Thật ra nàng sợ nếu Âu Dương Túc Ngọc thực sự đưa cho nàng một con chó boơ, Điền Noãn Hương mà biết rồi, chẳng phải sẽ bị kích thích sao.

Suy đi nghĩ lại hay là thôi đi, nàng tới nơi này không phải để chơi đùa.

Lương Kiều muốn nói là không phiền, nhưng nghĩ lại biểu ca tuy rằng dễ nói chuyện, trên thực tế cũng rất hay từ chối, nàng không dám đảm bảo với Điền Mật.

Xảo Xảo cực kì ngoan ngoãn, ở trong lòng Điền Mật không chút lộn xộn, thỉnh thoảng thè lưỡi liếm ngón tay Điền Mật. Điền Mật cúi đầu chơi đùa với Xảo Xảo, cùng lúc nghe Lương Kiều nói chuyện bên cạnh.

“Tiểu thư, biểu thiếu gia đến chơi, phu nhân bảo người với Điền tiểu thư qua đó ạ.”

Nha hoàn đứng ngoài cửa nâng cao giọng gọi Lương Kiều, Lương Kiều đang múa tay múa chân nói chuyện hăng say, lập tức dừng động tác, một lát sau mới kịp phản ứng.

Điền Mật cũng sững sốt một phen, biểu thiếu gia? Âu Dương Túc Ngọc hả?

Dù sao Âu Dương Túc Ngọc cũng là hoàng tử, sau khi hấn trưởng thành, hoàng thượng phong hấn làm Tĩnh vương gia, chỉ là một cái phong hào, không có thứ gì khác.

Cho dù Âu Dương Túc Ngọc được phong vương, khi hấn đến chỗ Thị Lang phủ, Phùng thị vẫn để cho hạ nhân gọi Âu Dương Túc Ngọc là biểu thiếu

gia, càng thể hiện sự thân thiết.

“Biểu ca đến đây? Mật Nhi tỷ tỷ, ta dẫn tỷ đi gặp biểu ca ta, bộ dạng biểu ca ta rất tốt, so với tỷ không hề kém đâu.” Lương Kiều cảm thấy, xét về khuôn mặt biểu ca nhà mình cực kì có ưu thế, bộ dáng đúng là yêu nghiệt.

Điền Mật có chút buồn cười, Lương Kiều so sánh bộ dạng của Âu Dương Túc Ngọc với bộ dạng một nữ tử như nàng, thực là không biết nói làm sao, có điều bộ dạng của Âu Dương Túc Ngọc, so với nàng, quả thực là xinh đẹp hơn.

Đưa Xảo Xảo cho nha hoàn, xong xuôi mọi chuyện, Lương Kiều tiếp tục kéo nàng tới viện Phùng thị.

Dọc đường đi, Lương Kiều nói mẫu thân nàng ấy yêu thương biểu ca như thế nào, thật là bất công như thế nào. Chẳng qua biểu ca đối xử với nàng ấy không tệ, chứ không nàng cũng mặc kệ hân rồi.

Điền Mật đi theo Lương Kiều tới viện của Phùng thị, còn chưa vừa trong, liền nghe thấy tiếng cười của Phùng thị: “Con, cái tên tiểu tử này, mau chóng tìm cháu dâu cho di yên tâm, con cũng mười tám rồi, cũng nên có hài tử đi.”

Nghe thấy mẫu thân mình lại nói tới vấn đề hôn sự của biểu ca, Lương Kiều kéo Điền Mật nhanh chóng đi vào đại sảnh: “Biểu ca, mỗi lần huynh tới, mẫu thân đều hỏi thúc huynh, huynh không chán, ta cũng chán chết rồi, thôi thì huynh mau mau đi tìm biểu tẩu cho ta đi!”

Điền Mật đi ở phía sau Lương Kiều, nàng sớm biết người ở đại sảnh là ai, cho nên không vội vàng ngẩng đầu. Hơi cúi đầu hành lễ với Phùng thị, sau đó nhìn sang chỗ Âu Dương Túc Ngọc.

Thời điểm nàng ngẩng đầu lên, vừa hay đối diện với ánh mắt hứng thú của Âu Dương Túc Ngọc.

Nàng ra vẻ kinh ngạc, hai mắt mở lớn, thành công khiến Âu Dương Túc Ngọc nhếch môi cười vui vẻ.

Điền Mật lập tức gục đầu xuống, đứng sang một bên.

Lương Kiều đứng chỗ Điền Mật vừa hay đứng chặn tầm mắt của Âu Dương Túc Ngọc.

Phùng thị có chút trách cứ trừng mắt nhìn Lương Kiều một cái: “Nữ tử như con, bàn chuyện này cũng không biết e lệ, sau này có công tử nào dám lấy con không?”

Lương Kiều không chút quan tâm, hừ hừ: “Không dám lấy con? Con không cần gả a, con cả đời ở nhà trông nhà!”

“Vừa nãy còn giục ta tìm biểu tẩu cho muội, bây giờ đến lượt muội, không muốn lấy chồng hả? Sao, chỉ cho phép mình không lấy chồng, không cho phép ta không lấy hả?” Âu Dương Túc Ngọc nhẹ nhàng mở miệng, trong giọng nói ẩn chứa ý cười.

Lương Kiều bị Âu Dương Túc Ngọc chặn họng, nói không ra lời, tròn mắt nhìn Âu Dương Túc Ngọc một cái, sau đó quay đầu kéo Điền Mật đi tới bên cạnh Phùng thị.

“Biểu ca chỉ biết khi dễ ta, ta không thích biểu ca nữa!” Lương Kiều chu miệng, vẻ mặt bất mãn.

Phùng thị nhẹ nhàng lắc đầu, cười cười: “Được rồi, Mật Nhi tỷ tỷ của con đang ở đây, đừng để cho Mật Nhi nghĩ con là tiểu thư hễ động một tí là tức giận.”

“Mật Nhi tỷ tỷ, ta không phải người như vậy, tỷ có hiểu không, a?” Lương Kiều kéo cánh tay Điền Mật, vẻ mặt chăm chú nhìn Điền Mật.

Điền Mật gật đầu: “Ừm, ta biết Kiều Kiều là một cô nương tính tình rất tốt!” Đạt được ý nguyện, Lương Kiều vui vẻ trở lại.

Phùng thị bắt đầu đi lắc đầu, trong mắt hoàn toàn là yêu thương, ánh mắt nhìn Điền Mật, cũng hết sức tán thưởng.

Ánh mắt Âu Dương Túc Ngọc dừng trên người Điền Mật, hần rất tò mò, Điền Mật, rốt cuộc muốn làm cái gì, hoặc nói là, hần tò mò, dã tâm của Điền Mật, rốt cuộc lớn như thế nào?

Lương Kiều nhìn sang Âu Dương Túc Ngọc, lúc này mới chợt nhớ ra, nàng còn chưa chính thức giới thiệu Điền Mật cho Âu Dương Túc Ngọc, không thể thất lễ với Điền Mật được.

Vừa kéo Điền Mật vừa gọi Âu Dương Túc Ngọc: “Biểu ca, đây là Mật Nhi tỷ tỷ, là tứ tiểu thư của Vĩnh Ninh vương phủ, muội muội của Điền Noãn Hương.”

“A, hóa ra là Điền tiểu thư.” Âu Dương Túc Ngọc cười nhạt, nhìn Điền Mật một cái, giống như chưa từng gặp mặt Điền Mật.

“Ừm, Mật Nhi tỷ tỷ, quên chưa nói với tỷ, đây là biểu ca ta đương kim Tĩnh vương gia.”

Chương 120: Công lược nam chủ mang ‘mặt nạ’ (13)

Editor: HD

Lương Kiều nghĩ có lẽ Điền Mật cũng từng nghe qua danh tiếng Tĩnh vương gia, có điều không biết Tĩnh vương gia là biểu ca của nàng.

Nàng nghĩ trong các vị quan tiểu thư, ngoại trừ Điền Noãn Hương, cũng không có ai dám tiếp xúc với Âu Dương Túc Ngọc. Sợ mệnh thiên sát cô tính của Âu Dương Túc Ngọc khắc chết bản thân.

Cho nên, sau khi nàng nói thân phận Âu Dương Túc Ngọc xong, có chút lo lắng nhìn Điền Mật.

Trong truyện nói, Điền Noãn Hương không thêm quan tâm cái gì là mệnh cách thiên sát cô tính, mà Vĩnh Ninh vương, không thể không nói ông ta là người nhìn xa trông rộng.

Ông ta nhìn trúng thế lực Phùng gia, ông ta tin rằng, chỉ cần Âu Dương Túc Ngọc nguyện ý, hẳn sẽ dễ dàng ngồi lên được ngôi vị hoàng đế.

Cho nên, dù mệnh của Âu Dương Túc Ngọc là thiên sát cô tính, cộng thêm việc hẳn luôn giả vờ tầm thường, Vĩnh Ninh vương vẫn đồng ý để Điền Noãn Hương thân cận với hắn.

Chỉ sợ có một ngày, Âu Dương Túc Ngọc nhất ngộ phong vân tiện hóa long (*).

(*) Có duyên kỳ ngộ với Phong Vân, mệnh nhà người ắt sẽ hóa thành Long Phụng

Hơn nữa thái tử cũng rất xem trọng Điền Noãn Hương, mặc kệ là thái tử đăng cơ, hay Âu Dương Túc Ngọc đăng cơ, Vĩnh Ninh vương biết, Điền Noãn Hương đều sẽ trở thành phi tử, tất nhiên, nếu trở thành hoàng hậu, vậy thì càng tốt.

Tuy nhiên, lần này Điền Mật xuất hiện, nàng sẽ không để cho Vĩnh Ninh vương được như ý nguyện!

Điền Mật dùng ‘tiểu thẹn thùng’ đỏ mặt, sau đó cúi mặt, hành lễ với Âu Dương Túc Ngọc: “Tiểu nữ khấu kiến Tĩnh vương gia.”

Trên khuôn mặt nàng không có vẻ sợ hãi, cũng không có ý tứ né tránh.

Làm cho Lương Kiều nhẹ nhàng thở ra một hơi, Phùng thị có chút hài lòng gật đầu.

Mấy năm nay, Phùng thị gặp qua rất nhiều người, vừa mới nghe nhắc tới Âu Dương Túc Ngọc, thì sắc mặt của các quan phu nhân và tiểu thư đều thay đổi.

Nếu như không phải ba năm trước Phùng gia từng định hôn cho Âu Dương Túc Ngọc, mà vị tiểu thư kia vừa vặn lại chết bất đắc kỳ tử sau ngày định hôn, vì thế những người đó mới kiêng kỵ Âu Dương Túc Ngọc như vậy.

Vị hôn thê chết, như bằng chứng chứng minh mệnh cách thiên sát cô tính của Âu Dương Túc Ngọc.

Cho nên, vấn đề hôn sự của Âu Dương Túc Ngọc, Phùng gia và Phùng thị có chung suy nghĩ, không cần xuất thân tốt, chỉ cần cô nương kia tốt là được rồi.

Điền Noãn Hương thân thiết với Âu Dương Túc Ngọc, Phùng thị biết rõ, nếu như muốn Điền Noãn Hương một quận chúa gả cho Âu Dương Túc Ngọc, thì có chút khó khăn, dù sao, bà hiểu, thái độ của thái tử với Điền Noãn Hương chính là nhất định phải có được.

Nhưng Phùng thị nghĩ, nếu Âu Dương Túc Ngọc thật sự thích, thời điểm Hương Ngưng quận chúa cập kê, Phùng thị sẽ tận lực giúp đỡ đi đến Vĩnh Ninh vương phủ làm mai.

Có điều bây giờ Phùng thị nhìn thấy Điền Mật, trong đầu xuất hiện một ý nghĩ khác.

Bà cảm thấy, mặc dù Điền Mật là thứ xuất, nhưng so với Điền Noãn Hương thì nàng càng thích hợp với Âu Dương Túc Ngọc hơn.

Nghĩ như vậy, ánh mắt Phùng thị nhìn Điền Mật và Âu Dương Túc Ngọc trở nên khác thường.

Điền Mật không biết, bởi vì ý nghĩ này của Phùng thị, sau này nàng làm nhiệm vụ càng thêm thuận lợi.

Âu Dương Túc Ngọc cũng ở lại dùng bữa trưa, bởi vì nam nữ đại phòng Nam Diệu quốc không có quá nhiều giới nghiêm, do đó Điền Mật được ăn chung bàn với Âu Dương Túc Ngọc.

Tuy nhiên khi ngồi chung với Âu Dương Túc Ngọc, Điền Mật vẫn rất căng thẳng, mặc dù thái độ Âu Dương Túc Ngọc biểu hiện ra bên ngoài là lịch sự nho nhã, nhưng nói chung Điền Mật cảm thấy nam chủ giả dối như vậy, nàng không thể không phòng bị.

Ăn xong bữa trưa, Lương Kiều lại kéo Điền Mật đi tới hoa viên ngắm hoa.

Tuy Lương Kiều được nuông chiều lớn lên, nhưng không hề ra vẻ, Lương Kiều có một sở thích đặc biệt, chính là xuống bếp. Nàng bảo Điền Mật ngồi chờ ở hoa viên, sau đó đi xuống bếp nấu chè.

Điền Mật lẳng lặng ngồi trong đình, trong đầu cẩn thận nghiền cứu kịch tình, người bên ngoài nhìn thấy, sẽ nghĩ nàng đang xuất thần.

Âu Dương Túc Ngọc đứng ngoài đình, hơi nghiêng đầu đánh giá Điền Mật, hần đứng một hồi lâu, Điền Mật lại không phát hiện sự tồn tại của hắn.

Âu Dương Túc Ngọc nhấc chân bước vào đình, đứng cách Điền Mật không xa, hần ho nhẹ một tiếng.

Điền Mật lập tức hoàn hồn, vội vàng đứng lên, ngẩng đầu nhìn hắn.

Sau đó dường như có chút sơ hãi lui về phía sau hai bước: “Thình an vương gia.”

“Ừ, không cần sợ, ngồi đi.” Âu Dương Túc Ngọc trực tiếp ngồi xuống ghế đá, rồi bảo Điền Mật ngồi xuống.

Điền Mật do dự một lúc, sau đó mới ngồi đối diện Âu Dương Túc Ngọc.

Nha hoàn đều đứng cách đó khá xa, trong đình nghỉ mát chỉ có Điền Mật với Âu Dương Túc Ngọc. Âu Dương Túc Ngọc đánh giá Điền Mật: “Ngày ấy, ngươi nói, ngươi từng được ngoại nhân cứu lên, nhưng không biết người đó là ai. Ta hỏi ngươi, ngươi có muốn biết, lúc trước, là ai cứu ngươi hay không?”

Điền Mật đang cup mắt lập tức ngẩng đầu, nhìn Âu Dương Túc Ngọc, trong mắt đầy sự nghi ngờ: “Chẳng lẽ, Tĩnh vương gia biết ai cứu tiểu nữ sao?”

“Đương nhiên rồi, người cứu ngươi, chính là ta, trước đây, ta cho rằng người ngã xuống hồ là Noãn Hương.” Gió nhẹ lướt qua, trong không khí mang theo hương hoa, ánh mặt trời phủ xuống người Âu Dương Túc Ngọc. Cả người hắn mặc áo gấm màu tím sậm, gió nhẹ nhàng thổi bay tóc hắn, nụ cười của hắn, ngũ quan của hắn xinh đẹp giống như tuyệt tác của thượng đế.

Cũng may Điền Mật có sức chống cự rất cao đối với vẻ bề ngoài, không bị yêu nghiệt nam chủ kinh động tới mức mất lý trí.

Chỉ bày ra bộ dạng hết sức ngạc nhiên, nói với Âu Dương Túc Ngọc: “Đó, đó là thật ư? Ca ca xinh đẹp đã cứu ta, là Tĩnh vương gia?”

“Ừ, hừ! Nghe nói, mấy năm nay sức khỏe của ngươi không tốt, cho nên nói là bị vận mạng của ta khắc sao?” Âu Dương Túc Ngọc nhún mày, lấy mệnh cách hắn ra đùa giỡn.

Hắn hoàn toàn không tin thiên sát cô tính gì đó, chỉ có thể nói, những người chết, đều do mệnh ư!

Ánh mắt hắn thâm sâu, con ngươi đen thẫm như muốn hút người khác vào.

“Tất nhiên không phải, bởi vì ta ở dưới nước lâu, cho nên cơ thể suy yếu.” Điền Mật nói xong, đứng lên, lại thi lễ với Âu Dương Túc Ngọc, giọng nói đầy cảm kích: “Cảm ơn Tĩnh vương gia đã cứu giúp, nếu không, tiểu nữ không đơn giản là sức khỏe yếu đi thôi đâu.”

“Đình --- hảo cảm nam chủ +5, độ hảo cảm 40, kí chủ cố lên!”

Âu Dương Túc Ngọc không nói gì, chỉ nhìn nàng cười.

Lúc này, trong đình yên tĩnh trở lại, chỉ có tiếng chim kêu bên ngoài, còn có tiếng côn trùng trong bụi hoa.

Hai người, một đứng một ngồi. Điền Mật cúi thấp đầu, trăm cái trên đầu bị gió thổi hơi nghiêng nghiêng, sắc mặt của nàng có chút tái nhợt, nhưng so với mấy ngày trước, tốt hơn rất nhiều.

Mỗi nàng tự nhiên kéo lên, cả người toát ra vẻ dịu dàng trầm ổn, cơ thể nàng mong manh, có lẽ bởi vì chưa phát triển, đáng người có chút ngây ngô. Âu Dương Túc Ngọc một tay chống cằm, ngược mắt nhìn Điền Mật, khóe miệng mang theo ý cười, ánh mắt chuyên chú, giống như trong mắt hắn chỉ có một mình Điền Mật.

Đều là người có dung mạo khuynh thế, cả vườn hoa tươi đẹp, bỗng trở thành khung cảnh cho hai người.

Lương Kiều bụng chén sứ, đi tới đình nghỉ mát

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đều Là Của Ta (Nam Chủ Đều Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 121: Công lược nam chủ mang ‘mặt nạ’ (14)

Editor: HD

Bước chân của nàng rất vui vẻ, nhếch môi cười, tung tăng nhảy nhót, dường như muốn nhanh chóng để Điền Mật ném thử tay nghề của nàng, sau đó khen nàng một phen.

“Mật Nhi tỷ tỷ, ta làm chè hạt sen nấu tuyết nhĩ, tỷ có muốn ném thử không!” Lương Kiều còn chưa đi vào đình nghỉ mát, đã cất giọng gọi Điền Mật.

Điền Mật nghiêng người nhìn nàng, gật đầu, trả lời “Được”.

Lương Kiều đi vào đình, lúc này mới nhìn thấy Âu Dương Túc Ngọc, có chút ngạc nhiên tròn to mắt: “Biểu ca, sao huynh lại ở đây? Ta còn tưởng rằng biểu ca về rồi chứ!”

“Đang định về, nhưng nghe thấy Kiều Kiều muốn đích thân vào bếp, sao? Tới tận bây giờ biểu ca chưa từng ném thử tay nghề của Kiều Kiều, không được thiên vị, không có phần của ta sao?” Âu Dương Túc Ngọc nhủ mảy, ra vẻ tức giận, liếc mắt nhìn Lương Kiều một cái.

“Tất nhiên không phải, có phần của huynh mà, chắc chắn có!” Nói xong, liền đặt chén sứ lên bàn đá, sau đó tự mình múc cho Điền Mật và Âu Dương Túc Ngọc mỗi người một chén chè hạt sen tuyết nhĩ.

Sau đó, khuôn mặt chờ mong nhìn hai người đang bỏ một muỗng chè vào miệng: “Thế nào? Thế nào?”

Điền Mật gật gù đầu, trong mắt lộ ra vẻ khen ngợi: “Ăn rất ngon, trù nghệ của Kiều Kiều muối muối không tệ nha!”

Âu Dương Túc Ngọc cũng gật đầu: “Ừ, nhưng ngược lại với hình tượng.”

Được Điền Mật khen ngợi, Lương Kiều quyết định trực tiếp ngó lơ Âu Dương Túc Ngọc.

Nhếch môi cười, vẻ mặt cực kì đắc ý.

Âu Dương Túc Ngọc không ở lại lâu, ăn xong vài ngụm chè, liền rời đi.

Điền Mật bị Lương Kiều giữ lại chơi, đến tận hoàng hôn mới rời khỏi Thị Lang phủ.

Lương Kiều vẫn không chịu buông tha, nói rằng mấy ngày nữa sẽ mời Điền Mật tới chơi, Điền Mật đành dành Lương Kiều một hồi, mới lên xe ngựa rời đi.

Trở lại Vĩnh Ninh vương phủ, Điền Mật đi đến Chương Hưng viên của Vĩnh Ninh vương phi trước, lúc này Vĩnh Ninh vương cũng có mặt.

Đối với nữ nhi Điền Mật này, trước kia Vĩnh Ninh vương có vài phần yêu thích, mấy năm nay sức khỏe Điền Mật không tốt, cho nên không có cơ hội gặp mặt Vĩnh Ninh vương, tình cảm dần dần phai nhạt.

Hiện tại nhìn thấy Điền Mật, ông ta lại nhớ tới Như phu nhân, cảm giác nhục nhã vì bị cấm sủng, do đó Vĩnh Ninh vương vừa thấy Điền Mật liền không vui vẻ.

Sau khi Điền Mật hành lễ, Vĩnh Ninh vương vẻ mặt ghét bỏ phẩy tay, quát lớn bảo Điền Mật lui ra.

Vĩnh Ninh vương phi liếc mắt nhìn Vĩnh Ninh vương một cái, không nói lời nào.

Điền Mật hơi cúi đầu, không nhìn Vĩnh Ninh vương và Vĩnh Ninh vương phi, lại hành lễ cái nữa rồi ra ngoài.

Mỗi nàng nhếch lên, một ngày nào đó, nàng sẽ khiến Vĩnh Ninh vương cao cao tại thượng, trả giá thật nhiều vì hành động của ông ta!

Lúc trước Như phu nhân bị hãm hại, được 0051 trợ giúp, nên Điền Mật biết sự thật, Như phu nhân bị tiểu thiếp của Vĩnh Ninh vương, Tiểu phu nhân hãm hại, Tiểu phu nhân có một người con trai, hiện tại mới bốn tuổi, bà ta vào phủ sớm hơn Như phu nhân một chút, vốn là nha hoàn thông phòng, lần lượt sinh cho Vĩnh Ninh vương đại tiểu thư và ngũ tiểu thư.

Đối với tin tức Như phu nhân có thai, Tiểu phu nhân cảm thấy kinh hoàng, vì thế liền nghĩ cách hãm hại Như phu nhân.

Điền Mật dùng 20 tích phân để đổi thuốc thổ chân ngôn (*nói sự thật) hiệu nghiệm nửa canh giờ, một hôm nọ, Vĩnh Ninh vương liền biết được chân tướng sự việc từ chỗ Tiểu phu nhân.

Biết Như phu nhân bị người hãm hại, Vĩnh Ninh vương lại nể mặt con trai, nên không treo cổ Tiểu phu nhân, chỉ giam bà ta trong viện, không cho bước

ra ngoài.

Điền Mật có được sự áy náy của Vĩnh Ninh vương, cuộc sống dễ chịu hơn nhiều.

Thời gian trôi qua rất nhanh, 2 năm. Hai năm qua, Điền Noãn Hương lột xác, nàng ta vẫn như cũ là đệ nhất mỹ nhân Nam Diệu quốc, là nữ nhân ưu tú trong các văn thơ.

Nàng ta với Điền Mật, ngược lại không còn thân cận nữa, chỉ giống tỷ muội bình thường, nhìn thấy gương mặt kia giống với mình, Điền Noãn Hương có chút chán ghét.

Cũng may, hai năm qua, bởi vì khí chất hai người bất đồng, nguyên nhân khác là do hai người cố gắng ăn mặc khác nhau, cho nên chỉ có sáu phần tương tự, không dễ bị người ta nhìn nhầm.

Hai năm qua, Vĩnh Ninh vương đối xử khá tốt với Điền Mật, hơn nữa do nàng có quan hệ với Lương Kiều, vì thế tiếp cận được nam chủ.

Tuy nhiên nàng vẫn mang bộ dạng đơn thuần như cũ, còn nam chủ vẫn mang ‘mặt nạ’ kia, độ hào cảm dừng ở 50, lâu lắm rồi chưa thấy tăng, khiến cho Điền Mật hết sức sốt ruột, dù gì cũng hai năm rồi.

May mắn là vì chuyện Điền Noãn Hương giấu giếm sự thật lúc trước, cho nên nam chủ không còn cố gắng tiếp cận Điền Noãn Hương nữa.

Điền Noãn Hương vốn dĩ không yêu nam chủ, trái lại có chút thân thiết với thái tử Âu Dương Thanh Tổ.

Vỡ kịch, chính thức bắt đầu rồi.

Trong truyện, bởi vì Điền Noãn Hương nữ giả nam trang kết bạn với quốc vương Đông Húc quốc Lý Đông Chiếu, sau đó trong cuộc săn bắn hoàng gia, Lý Đông Chiếu biết được thân phận nữ nhân của nàng.

Chính là ngày hôm nay, cuộc săn bắn của hoàng gia, nói cách khác, Điền Noãn Hương, đã quen biết Lý Đông Chiếu.

Trong nguyên tác, hoàng gia đi săn, không có phần của Điền Mật, nhưng mà lúc này, Vĩnh Ninh vương đã có chút hảo cảm với Điền Mật, cộng thêm việc Lương Kiều cũng đi săn, hai năm qua, nàng ấy đi đâu, cũng hận không thể kéo Điền Mật đi chung, làm sao có thể thiếu Điền Mật được.

Toàn thân Điền Mật mặc đồ cưỡi ngựa màu đỏ, trông vô cùng khác biệt so với ngày thường, tóc buộc cao kiểu đuôi ngựa, thắt rất nhiều bím tóc ở sau đầu, vừa linh hoạt vừa gọn gàng.

Nữ tử cổ đại mười sáu tuổi cập kê, phát dục rất sớm, thân thể này mười lăm, nhưng hiện tại đã xinh đẹp yêu kiều, lồi lõm đầy đủ.

Đứng ở chỗ đó, không cần phải nói, cũng đã trở thành một phong cảnh đẹp.

Đồ cưỡi ngựa bó sát người, hoàn hảo bày ra vóc dáng của nàng.

Nàng dẫn Lạc Thu tới chỗ cửa vương phủ, Vĩnh Ninh vương và Điền Noãn Hương đang đứng chờ ở kia, còn có vẻ mặt khó chịu của thái tử Vĩnh Ninh vương Điền Khiếu.

Hai năm qua, nàng từng gặp Điền Khiếu vài lần, có điều mỗi lần nhìn thấy Điền Khiếu, nàng sẽ nhớ tới cảnh Cố Ý Dương bị một mũi tên xuyên qua họng, ánh mắt nàng tối sầm, nàng tuyệt đối không để Điền Khiếu sống yên ổn.

Điền Noãn Hương mặc đồ cưỡi ngựa màu vàng nhạt, cả người vô cùng xinh đẹp, nàng ta nhìn thấy Điền Mật, trong mắt lập tức hiện lên một tia kinh ngạc, sau đó vội vàng dời mắt, không nhìn nàng nữa.

Vĩnh Ninh vương thấy Điền Mật lớn lên xinh đẹp động lòng người như vậy, trong lòng không ngừng khen ngợi, trên mặt cũng mang theo ý cười.

Nghĩ thầm, dùng Điền Mật để liên hôn, tuy rằng nàng là thứ xuất, nhưng với nhan sắc này, đảm bảo không ít công tử tranh giành theo đuổi.

“Gặp qua vương gia, huynh trưởng, tỷ tỷ, để cho vương gia, tỷ tỷ và huynh trưởng đợi lâu, là Mật Nhi không đúng!” Điền Mật nhìn Vĩnh Ninh vương hành lễ, vẻ mặt ngoan ngoãn.

Vĩnh Ninh vương gật đầu: “Không việc gì, đi thôi.” Nói xong, Vĩnh Ninh vương nhắc chân đi ra khỏi vương phủ, xoay người lên ngựa. Điền Khiếu hừ lạnh một tiếng, liếc mắt nhìn Điền Mật một cái đầy khinh thường, đi theo phía sau Vĩnh Ninh vương, xoay người lên ngựa của chính mình.

Chương 122: Công lược nam chủ mang ‘mặt nạ’ (15)

Editor: HD

Đối với thứ nữ Điền Mật này, Điền Khiếu không xem vào mắt.

Còn tên Cố Ý Dương kia, mặc dù Cố Ý Dương đã rời khỏi phủ năm năm, nhưng Điền Khiếu đã không thích Cố Ý Dương từ cái nhìn đầu tiên.

Điền Mật đi phía sau Điền Noãn Hương, lên xe ngựa.

Đại hội săn bắn lần này, các thứ nữ không có tư cách tham gia, mà Vĩnh Ninh vương phi đang bị bệnh nên không thể đi được.

Vĩnh Ninh vương chỉ dẫn theo Điền Noãn Hương và Điền Mật, hai nữ nhi cùng đi.

Xe ngựa của Điền Mật chạy chừng hai khắc liền bị cản lại.

“Mật Nhi tỷ tỷ, mau ra đây!”

Điền Mật kéo màn xe lên, thì thấy Lương Khiếu đang đứng trên một chiếc xe ngựa, vẫy tay với nàng.

Điền Mật nhìn thoáng qua về mặt Điền Noãn Hương, hai năm qua, Điền Noãn Hương và Lương Khiếu, khi gặp nhau cùng lắm chỉ gật đầu chào hỏi.

Thấy Điền Mật chỉ nhìn mình mỉm cười, không đi qua, Lương Khiếu chu miệng, quay đầu nhìn Vĩnh Ninh vương la lớn: “Vĩnh Ninh vương gia, dù sao tất cả mọi người cũng chung đường, người bảo Mật Nhi tỷ tỷ qua xe ngựa của ta trò chuyện với ta được không?”

Vĩnh Ninh vương gia đương nhiên biết Lương Khiếu, mặc dù phụ thân Lương Khiếu chỉ là Lễ Bộ Thị Lang, nhưng địa vị nhà ngoại không hề thấp, đối với Lương Khiếu, Vĩnh Ninh vương luôn tỏ ra hòa nhã.

Ông ta cười lớn, bày ra bộ dạng của mỹ đại thúc, nhìn cực kì hiền lành: “Tất nhiên không vấn đề gì, Mật Nhi, con qua xe Lương tiểu thư đi, dù gì tất cả mọi người cũng đi chung.”

Điền Mật ngoan ngoãn gật đầu, lên tiếng “Vâng ạ”, sau đó sai Lạc Thu dọn dẹp đồ đạc, nạng và Lạc Thu lên xe ngựa của Lương Khiếu.

Trong xe ngoại trừ Lương Khiếu, còn có khuôn mặt từ ái của Phùng thị, hai năm qua, Phùng thị càng ngày càng yêu mến Điền Mật.

Bà vô tình hữu ý tác hợp Điền Mật với Âu Dương Túc Ngọc, Điền Mật nhìn ra manh mối, Âu Dương Túc Ngọc cũng không phải người ngốc.

Âu Dương Túc Ngọc bày ra bộ dáng không biết, Điền Mật cũng học theo hẩn, ra vẻ ngây thơ.

“Phùng đi!” Điền Mật không hành lễ, nhưng gọi Phùng thị một tiếng, giọng điệu vô cùng thân thiết, về mặt cũng rất tự nhiên.

Phùng thị cười cười, vỗ vỗ vị trí bên cạnh, để Điền Mật ngồi kế bà, Điền Mật cũng không câu nệ, nghe theo lời ngồi xuống, sau đó giơ tay kéo tay Phùng thị.

May mà xe ngựa đủ rộng, Lương Khiếu chen chúc bên người Điền Mật, ngồi gần Điền Mật, về mặt tràn đầy ý cười: “Mật Nhi tỷ tỷ hôm nay thật xinh đẹp! Ta thấy Mật Nhi tỷ tỷ mới chính là đệ nhất mỹ nhân của Nam Diệu quốc chúng ta, Điền Noãn Hương kia sao so sánh được chứ!”

Điền Mật cười với nàng: “Hôm nay Kiều Kiều muội muội cũng rất xinh đẹp nha!” Quả thật, hai năm qua, Lương Khiếu giống như biến thành thiếu nữ 18, khuôn mặt bánh bao trở thành mặt trái xoăn, ngũ quan tinh xảo hơn rất nhiều, ngược lại có ba phần giống Phùng thị.

Hôm nay, Lương Khiếu cổ tình mặc đồ gần giống với Điền Mật, cho nên mặc đồ cười ngựa màu đỏ hồng, ngoại trừ khuôn mặt có chút khác biệt, ngay cả điệu bộ cũng giống nhau. Kiểu tóc cũng giống. Mới đầu nhìn, còn tưởng hai người là tỷ muội ruột.

Bản thân được khen xinh đẹp, Lương Khiếu đỏ mặt.

Phùng thị trêu ghẹo nói: “Ôi, khó khăn lắm mới thấy Kiều Kiều của chúng ta xấu hổ a.”

“Mẫu thân, người chê cười con! Mật Nhi tỷ tỷ, chúng ta đừng để ý mẫu thân nữa!” Bị mẫu thân mình trêu ghẹo, Lương Khiếu bất chấp đang thẹn thùng, chu miệng, nhẹ nhàng kéo cổ tay Điền Mật đóng đũa.

“Ta cảm thấy bộ dáng Kiều Kiều muội muội khi đỏ mặt vô cùng xinh đẹp!” Điền Mật nói xong, liền bật cười giống Phùng thị.

Lương Khiếu bất mãn làm nũng một hồi, càng khiến cho Điền Mật và Phùng thị cười vui vẻ, cuối cùng tất cả đều bật cười.

Điền Noãn Hương nghe thấy tiếng cười từ xe ngựa kế bên, còn xe ngựa của mình thì hết sức yên tĩnh, trong lòng cực kì khó chịu.

Nàng luôn luôn không hiểu, vì sao thứ xuất như Điền Mật có thể lọt vào mắt Lương Kiều và Thị Lang phu nhân, được bọn họ yêu mến.

Tuy rằng hai năm qua, nàng luôn đạt được danh hiệu mỹ nhân đẹp nhất Nam Diệu quốc, nhưng nàng nghĩ, nàng đường đường là Hương Ngưng quận chúa, tất cả những thứ này, đều là lẽ thường tình thôi.

Nếu Điền Mật đạt được, mới là điều bất hợp lý.

Thân là thứ xuất, nàng ta phải hèn mọn.

Vì sao bộ dáng của nàng ta có thể dịu dàng đến thân nhiên như vậy, giống như, nàng ta mới chính là đích nữ.

Còn nữa, ban đầu Âu Dương Túc Ngọc có vẻ thích nàng, nhưng hần từ từ xa lánh nàng, sau đó thân cận với Điền Mật.

Nàng kinh thường không thèm thích loại người như hần, Âu Dương Túc Ngọc đã lánh xa nàng, vậy thì nàng cũng không cần qua lại với hần.

Đối với Điền Mật, rốt cuộc Điền Noãn Hương cũng biết ghen tị là gì.

Góc áo bị nắm chặt sau đó buông ra, để lại vết nhăn.

Xe ngựa chạy suốt hai canh giờ, cách xa kinh thành một khoảng, mới tới Cảnh Ngưỡng sơn, bãi săn dành riêng cho hoàng gia. Dưới chân núi đang xây dựng cung điện, nhưng vẫn có một cái sân nhỏ.

Lương Kiều sang chào hỏi Vĩnh Ninh vương, sau đó mời Điền Mật đi tới chỗ của nàng.

Hai năm qua, Âu Dương Túc Ngọc tránh xa Điền Noãn Hương, thân thiết với Điền Mật, Vĩnh Ninh vương đều đặt ở trong mắt.

Vĩnh Ninh vương từng lo lắng chuyện rơi xuống nước ngày xưa bị phát hiện, từng cố ý hỏi Điền Mật.

Tất nhiên Điền Mật sẽ không nói là Âu Dương Túc Ngọc đã biết được chân tướng, Vĩnh Ninh vương lại không dám hỏi trực tiếp Âu Dương Túc Ngọc, vì vậy chỉ đành tin tưởng Điền Mật.

Ông ta muốn giữ lại lợi thế chỗ Âu Dương Túc Ngọc, vì vậy, đối với biểu muội của Âu Dương Túc Ngọc. Vĩnh Ninh vương hoàn toàn vui vẻ để Điền Mật thân thiết với Lương Kiều.

Khi Lương Kiều yêu cầu, Vĩnh Ninh vương cực kì sáng khoái đồng ý.

Buổi chiều mới chính thức bắt đầu săn bắn, mọi người có thể nghỉ ngơi một lúc.

Tinh thần của Lương Kiều rất tốt, cho dù đi đường mấy canh giờ, khí thế của nàng vẫn tràn trề, vẫn lôi kéo Điền Mật nói chuyện.

Hoàng thượng đã xuất hiện, mọi người cùng nhau cúi lạy hoàng thượng và hoàng hậu, rồi ngồi xuống vị trí của mình.

Điền Mật quay lại chỗ Điền Noãn Hương, nàng nhìn bốn phía, liếc mắt thấy Lý Đông Chiếu, kẻ hành hạ kí ức tới chết.

Hai tay nắm chặt, nàng cố gắng kìm chế cảm xúc, khóe môi hơi cong lên, lộ ra ý cười dịu dàng.

Hận ý trong lòng còn mạnh mẽ hơn sóng lớn.

Lúc này, bộ dạng của Lý Đông Chiếu không có mơ hồ thâm độc như cảnh trong mơ, ngũ quan của hần rất tuần tú, hơn nữa hiện tại về mặt hần tràn đầy hứng thú nhìn Điền Noãn Hương, dĩ nhiên đã nhận ra Điền Noãn Hương.

Có 0051, hệ thống bàn tay vàng ở đây, tất nhiên Điền Mật có cách trả thù Lý Đông Chiếu.

Nàng không tiếc dùng 50 tích phân để mua một viên thuốc ngứa, không phải ngứa da thôi, mà còn ngứa bên trong người, cho dù làm thế nào cũng không thể dừng được, chỉ có thể lấy tay gãi, càng gãi sẽ càng ngứa.

Mặc dù Điền Mật cực kì muốn nhìn thấy bộ dáng mình đầy thương tích, hận không thể chết đi của Lý Đông Chiếu.

Nhưng đáng tiếc, nàng sẽ không đi với hần về Đông Húc quốc đâu.

Một tháng sau, thuốc mới phát huy tác dụng, cho nên, dù Lý Đông Chiếu có truy tìm hung thủ, cũng không thể nào biết là nàng.

Đại hội săn bắn chưa chính thức bắt đầu, Điền Mật rời khỏi chỗ ngồi, ra về vô tình đụng trúng thị nữ mang ché cho Lý Đông Chiếu, thuận tiện bỏ viên thuốc trắng vào ché, thuốc gặp nước liền hòa tan.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đều Là Của Ta (Nam Chủ Đều Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 123: Công lược nam chủ mang ‘mặt nạ’ (16)

Editor: HD

Tầm mắt của nàng vẫn nhìn theo Lý Đông Chiêu, đến khi Lý Đông Chiêu uống xong chén chè kia, khóe môi Điền Mật mới kéo lên, lộ ra ý cười không rõ ràng.

Dù thế nào Âu Dương Túc Ngọc cũng là hoàng tử, cứ cho là hắn không được sủng ái, nhưng phía sau hắn cường đại như vậy, hoàng thượng buộc phải nể mặt không dám bạc đãi hắn.

May là thái độ của Âu Dương Túc Ngọc đối với ngôi vị hoàng đế, bề ngoài tỏ ra không chút quan tâm, lại mang bộ dáng tùy ý, hơn nữa hắn đã sớm được phong vương, vì thế nhóm người hoàng huynh không ai nghĩ hắn là đối tượng uy hiếp.

P phía sau hắn còn có Phùng gia, thành ra các vị hoàng tử tranh nhau lôi kéo hậu thuẫn.

Âu Dương Túc Ngọc ngồi chung với các vị hoàng tử, nghe mấy vị hoàng tử này nịnh bợ, ánh mắt không tự chủ nhìn về phía Điền Mật gần đó.

Hành động của nàng rất kì quái, ý cười trên mặt lại không rõ ràng, tất cả đều lọt vào mắt hắn, hắn nhìn theo ánh mắt Điền Mật, phương hướng kia chính là quốc vương Đông Húc quốc.

Đôi mắt Âu Dương Túc Ngọc hiện lên một tia nghi hoặc, theo như hắn biết, Điền Mật không hề quen biết quốc vương Đông Húc quốc? Điền Noãn Hương thì khác, mấy ngày trước nàng ta nữ giả nam trang từng xuất hiện chung với quốc vương Đông Húc quốc.

Tốc độ hạ được của Điền Mật rất nhanh, ngay cả thị nữ bưng chè cũng không phát hiện.

Nhưng hai năm qua, Âu Dương Túc Ngọc sớm có thói quen quan sát từng động tác nhỏ của Điền Mật.

Hắn cực kì tò mò ‘bản chất’ Điền Mật, cho nên, dù tốc độ Điền Mật nhanh tới đâu.

Trong khoảnh khắc đó Âu Dương Túc Ngọc vẫn nhìn thấy nàng bỏ được vào trong chén sứ.

Chẳng lẽ, hắn chưa điều tra kĩ càng lai lịch nha đầu kia? Còn chuyện gì mà hắn chưa biết? Âu Dương Túc Ngọc suy nghĩ, tối nay, hắn phải sai người đi tìm thêm tin tức mới được.

Đại hội săn bắn chính thức bắt đầu, tất cả hoàng tử, cùng với công tử hầu môn đều phải đi săn, bất kể nhiều hay ít, tất nhiên, săn bắn được nhiều, sẽ có thưởng.

Nữ tử cũng có thể tham gia, nhưng vì lý do an toàn, hầu như sẽ không đi sâu vào rừng.

Ngay từ khi đại hội bắt đầu, Lương Kiều liền lôi Điền Mật đi. Về phần Điền Noãn Hương, nàng ta cũng đi theo một tỷ muội quen biết.

Thời điểm Lương Kiều kéo Điền Mật đi ra ngoài sân, Âu Dương Túc Ngọc đang ngồi trên lưng ngựa, chuẩn bị chạy đi săn.

“Biểu ca! Khoan đã!” Lương Kiều dẫn Điền Mật chạy tới, cũng may hôm nay mặc trang phục chuyên dùng để cưỡi ngựa, chạy nhảy một chút cũng không thành vấn đề, bằng không trước mắt nhiều người như vậy, Lương Kiều và Điền Mật nhất định sẽ bị mất mặt.

Hôm nay Âu Dương Túc Ngọc mặc quần áo nâu, mái tóc dài lười nhác được hắn cột lên, nhìn có vẻ rất hoạt bát.

Giữa một đám nam tử, dễ dàng phát hiện một người xuất chúng, liếc mắt một cái, cũng nhìn thấy bộ dáng tao nhã của hắn.

Nếu hắn không mang mệnh cách thiên sát cô tính, Điền Mật nghĩ, các cô nương kia tuyệt đối không xa lánh Âu Dương Túc Ngọc như vậy.

“Biểu ca, dẫn muội với Mật Nhi tỷ tỷ đi săn cùng có được không?” Lương Kiều nắm tay Điền Mật, đứng chặn trước con ngựa của Âu Dương Túc Ngọc.

Âu Dương Túc Ngọc cúi đầu, tầm mắt dừng trên người Điền Mật, Điền Mật cười với hắn, bày tỏ ý chào hỏi, Âu Dương Túc Ngọc nhếch môi cười nhìn nàng gật đầu.

Lúc này mới nhìn sang Lương Kiều: “Biểu ca của muội muốn đi vào rừng sâu, hai người các người là cô nương yếu đuối, ở bên ngoài chơi đùa là được rồi.”

Điền Mật gật đầu phụ họa: “Đúng vậy, Kiều Kiều, chúng ta đừng đi sâu, ở lại đây đi, cười ngựa bên ngoài là được rồi.”

Trước đó mấy ngày, Lương Kiều thích cười ngựa, liền lôi kéo Điền Mật tới mã trường tư nhân của Phùng gia học cười ngựa.

“Không chịu, cười ngựa không thôi thì không được, hôm nay vừa hay là đại hội săn bắn, cứ cho là không săn được thú, đi xem thôi cũng được, nói không chừng có thể gặp lão hồ! Ta vẫn chưa nhìn thấy lão hồ sống sờ sờ đâu!”

Đối với sự tò mò có tính nguy hiểm như vậy của Lương Kiều, đầu Điền Mật có vài sợi hắc tuyến, nhưng mà, nếu bây giờ không vào bãi săn, Điền Mật sẽ không có cách để vào, cho nên, nói chung vẫn phải cảm ơn Lương Kiều.

Âu Dương Túc Ngọc vẫn lắc đầu, không chịu dẫn Lương Kiều theo.

“Ai nha, biểu ca, dẫn Kiều Kiều với Mật Nhi đi cùng cũng không sao, chẳng phải còn có đệ hay sao! Đệ thấy, không sao đâu! Dù gì chúng ta cũng không đi săn để nhận giải.” Một thiếu niên tuấn tú khuôn mặt trắng nõn đứng bên cạnh nói đỡ cho Lương Kiều.

Thiếu niên vừa dứt lời, Lương Kiều vội vàng gật đầu: “Đúng vậy, đúng vậy, chẳng phải còn có Quân Nghị biểu ca đấy ư! Nếu biểu ca không đồng ý, muội với Mật Nhi tỷ tỷ đi theo Quân Nghị biểu ca là được rồi!”

Nói xong, Lương Kiều tiếp tục khiêu khích kéo Điền Mật tới gần thiếu niên kia.

Điền Mật liếc thiếu niên kia một cái, ái mộ trong mắt thiếu niên kia quá rõ ràng, khiến cho Điền Mật có chút áy náy, tuy nhiên, nàng không thể chọn người nào nàng thích, người nào nàng không thích.

Phùng Quân Nghị, là thứ tử của cửu cửu Âu Dương Túc Ngọc, Phùng gia có hai đứa con trai bằng lứa tuổi này.

Hai năm qua, Điền Mật qua lại thân thiết với người Phùng gia, đứa con cả của Phùng gia đã thành thân, Phùng Quân Nghị này năm nay mười bảy tuổi, còn chưa định thân, từ sau khi nhìn thấy Điền Mật, Phùng Quân Nghị liền thích Điền Mật.

Mặc dù không nói, nhưng ánh mắt Phùng Quân Nghị quá mức rõ ràng, chỉ cần là người có mắt, đều nhìn ra được.

Nhưng Điền Mật đã được Phùng thị xác định sẽ làm vợ Âu Dương Túc Ngọc, bà đã sớm nói qua với người Phùng gia rồi. Phùng gia yêu thương Âu Dương Túc Ngọc, còn đối với Phùng Quân Nghị có phần kém hơn.

Cho nên, dù Phùng Quân Nghị có thích Điền Mật, chỉ cần một ngày Âu Dương Túc Ngọc chưa nói không thích Điền Mật, như vậy, Phùng Quân Nghị vẫn phải đứng một bên.

Phùng Quân Nghị không còn cách nào khác, đành phải chuyển sang vây quanh Điền Mật. Trong mắt Lương Kiều, hai năm qua, thái độ của Âu Dương Túc Ngọc đối với Điền Mật mập mờ không rõ, nhưng nàng khẳng định chắc chắn hắn đã thích Điền Mật rồi.

Nàng ấy làm sao mà biết, thật ra độ hảo cảm của Âu Dương Túc Ngọc đối với Điền Mật chỉ mới dừng lại ở 50 điểm. Vì thế cứ lấy Điền Mật ra để uy hiếp Âu Dương Túc Ngọc.

Âu Dương Túc Ngọc nhú mày, lập tức nở nụ cười. Gật đầu: “Được rồi, có điều, ta vẫn phải nói trước, các muội vừa mới học cười ngựa, vẫn còn chưa thành thực, nhất định phải theo sát ta và Quân Nghị.”

Lúc này Lương Kiều mới hoan hô một tiếng, kéo Điền Mật lên ngựa.

Điền Mật ngồi trên lưng ngựa, Lương Kiều cảm thấy, nếu Âu Dương Túc Ngọc đã đồng ý cho các nàng đi theo. Nàng cũng nên giúp đỡ Âu Dương Túc Ngọc mới được, vì thế nàng đẩy Điền Mật sang chỗ Âu Dương Túc Ngọc, bản thân quần lấy Phùng Quân Nghị.

Điền Mật và Âu Dương Túc Ngọc cười ngựa đi đằng trước, Điền Mật chuyên tâm cười ngựa, trong đầu nhớ lại tình huống sẽ xảy ra trong cuộc đi săn lần này.

Trong nguyên tác, có người muốn ám sát thái tử Âu Dương Thanh Tổ, vừa hay Điền Noãn Hương và Âu Dương Túc Ngọc đi cùng đường với thái tử, cho nên bị họa lây. Hơn nữa Điền Noãn Hương vô tình can một mũi tên giúp Âu Dương Túc Ngọc, dựa theo tính tiết củ rích, hảo cảm của Âu Dương Túc Ngọc đối với Điền Noãn Hương tăng lên.

Vốn dĩ Điền Noãn Hương được Âu Dương Thanh Tổ mời, mà Âu Dương Túc Ngọc đi theo Điền Noãn Hương, cho nên mới đi cùng Âu Dương Thanh Tổ.

Lần này không có Âu Dương Túc Ngọc đi theo, nghĩ lại, Điền Noãn Hương vẫn đi chung với Âu Dương Thanh Tổ, cho nên, số mệnh bị thương gì gì đó, Điền Noãn Hương không chạy thoát rồi.

Chương 124: Công lược nam chủ mang ‘mặt nạ’ (17)

Editor: HD

Điền Mật sẽ không tốt bụng đi nhắc nhở đâu, huống chi, nàng cũng không chắc là Điền Noãn Hương sẽ để ý đến mình.

Nàng đang suy nghĩ, có nên dẫn Âu Dương Túc Ngọc sang đó, sau đó nàng cảm mũi tên giúp hắn, kiểm thêm độ hảo cảm?

Nhưng nhớ tới cảm giác mũi tên xuyên qua thịt, Điền Mật liền lắc đầu, hay là thôi đi.

Âu Dương Túc Ngọc nhìn thấy Điền Mật tự mình ngăn người rồi lắc đầu, có chút buồn cười: “Cưỡi ngựa, đừng có ngăn người, lỡ như đi nhầm vào rừng sâu, gặp phải thú dữ.”

“A?” Điền Mật ngẩng đầu nhìn Âu Dương Túc Ngọc, tất nhiên không nghe Âu Dương Túc Ngọc nói gì.

“Ta nói, nàng muốn săn cái gì? Ta sẵn giúp nàng.” Âu Dương Túc Ngọc nhếch môi cười, tỏa sáng hơn cả ánh mặt trời.

Điền Mật bị nụ cười của hắn làm chói mắt, trợn mắt nhìn hắn thật lâu mới mở miệng: “Nghe nói Cảnh Ngưỡng sơn có suối Thanh Nguyệt, bên bờ suối Thanh Nguyệt thường có thỏ vàng sinh sống, không bằng, chúng ta tới suối Thanh Nguyệt đi?”

Âu Dương Túc Ngọc không hứng thú với việc săn bắn, bởi vì hắn muốn nguy trang, tất nhiên không thể tận lực săn bắn, cho nên đối với yêu cầu của Điền Mật, hắn suy nghĩ một hồi, liền vui vẻ đáp ứng.

“Kiều Kiều, ta muốn tới suối Thanh Nguyệt xem thỏ vàng.” Điền Mật nhìn qua Lương Kiều, nói.

“A ~~~” Lương Kiều hơi há miệng, nhìn cánh rừng sâu thẳm, lắc đầu nói: “Mật Nhi tỷ tỷ đi với biểu ca đi, ta với Quân Nghị biểu ca đi tìm lão hổ.” Nói xong, vẫy tay với Điền Mật và Âu Dương Túc Ngọc, cưỡi ngựa đi trước.

“Ôi chào, ôi –” Phùng Quân Nghị giơ tay gọi, nhìn Điền Mật với Âu Dương Túc Ngọc, lại nhìn sang hướng Lương Kiều rồi đi. Thờ dãi, có chút không tình nguyện nói: “Ta đi theo Kiều Kiều muội muội.” Sau khi Âu Dương Túc Ngọc gật đầu, hắn liền giục ngựa đuổi theo Lương Kiều, trong lòng thầm oán giận Lương Kiều biểu muội không đạo nghĩa, làm hại hắn không thể ở chung với Điền Mật.

“Đi thôi.” Âu Dương Túc Ngọc điều khiển ngựa, chậm rãi đi trước dẫn đường.

“Ừm.” Điền Mật nhếch miệng cười, sau đó cưỡi ngựa đi theo Âu Dương Túc Ngọc.

Hai năm qua thời gian nàng ở đơn độc với Âu Dương Túc Ngọc rất nhiều, ngược lại không hề mất tự nhiên, có điều độ hảo cảm vẫn không tăng, Điền Mật thật sự có chút sốt ruột.

Suối Thanh Nguyệt ở giữa rừng cây, dọc đường đi, thỉnh thoảng lại nhìn thấy hươu sao hoặc những động vật nhỏ khác ở trong bụi cỏ. Bốn phía ngoại trừ tiếng chim hót, tiếng côn trùng kêu, còn có tiếng kêu của động vật, cực kì im ắng.

Ánh mặt trời xuyên thấu qua nhánh cây kẽ lá chiếu xuống, giống như vườn mình ra ngoài thế giới.

Trái tim Điền Mật cũng bắt đầu yên tĩnh, tạm thời vứt hết sầu não ra sau đầu.

Suối Thanh Nguyệt không quá rộng lớn, suối nước vòng vèo, có thể nhìn thấy đá cuội dưới đáy, đàn cá bơi lội trong nước. Hoa dại bên bờ nở rộ, cực kì đẹp.

Điền Mật xoay người xuống ngựa, giẫm lên thảm cỏ. Đột nhiên bụi cỏ bên cạnh di chuyển, một con thỏ lông vàng nhảy ra. Đôi mắt Điền Mật ngập tràn hưng phấn nhìn Âu Dương Túc Ngọc, giơ tay chỉ chỉ con thỏ.

Âu Dương Túc Ngọc giương cung tiễn, muốn bắn con thỏ kia.

“Ôi không, đừng –” Điền Mật la lớn một tiếng, con thỏ kia hoảng sợ vội vàng nhảy đi.

Âu Dương Túc Ngọc thu hồi cung tiễn, nhú mồm nhìn Điền Mật. Điền Mật hơi đỏ mặt: “Nhìn là được rồi, nó vẫn còn nhỏ, nếu như bị bắt, người nhà của nó sẽ lo lắng.”

Âu Dương Túc Ngọc khẽ cười thành tiếng, gạt đầu, treo cung tiễn lên lưng ngựa: “Mặc kệ hôm nay là đại hội săn bắn, ta không săn, bởi nàng là được rồi.”

“Vây cảm ơn A Ngọc!” Điền Mật cười cảm ơn, tiện thể nhấc váy chạy đi.

Âu Dương Túc Ngọc ngẩn người, nhìn bóng lưng Điền Mật, đối với một tiếng A Ngọc trong miệng nàng, khiến lòng hắn xuất hiện một chút cảm giác lạ thường.

“Đỉnh --- hảo cảm nam chủ +10, độ hảo cảm 60, kí chủ cố lên!” Đã lâu không nghe thấy tiếng nhắc nhở, Điền Mật đang hái hoa đại lập tức sững sốt, trong lòng suy nghĩ không biết bản thân vừa làm cái gì khiến Âu Dương Túc Ngọc tăng điểm hảo cảm.

Chẳng lẽ? Xưng hô?

Điền Mật đứng thẳng lên, giờ bó hoa đại trong tay, nhìn Âu Dương Túc Ngọc vẫy vẫy: “A Ngọc, cá trong suối rất mập, chúng ta nướng cá ăn đi?”

Âu Dương Túc Ngọc không đáp lời, chỉ bước tới gần Điền Mật. Hắn càng ngày càng gần, khi đi đến trước mặt Điền Mật, hắn hơi khom lưng, hơi thở hai người quấn lấy nhau, khoảng cách trong mấy tấc.

Điền Mật mở to hai mắt, chớp chớp, cứng đờ tại chỗ.

“Nàng vừa mới gọi ta là gì?” Âu Dương Túc Ngọc nhẹ nhàng mở miệng, giọng nói vẫn dịu dàng như cũ, nhưng Điền Mật cảm thấy không giống lắm.

“A, A Ngọc.” Điền Mật giờ tay, ngăn Âu Dương Túc Ngọc tới gần, tiện thể kéo khoảng cách hai người ra.

“Ừ, gọi như vậy cũng được, về sau, ta cho phép nàng gọi ta như vậy. Có điều, phải trả giá ~” Âu Dương Túc Ngọc giờ tay nhéo cái mũi trắng nõn như bạch ngọc của Điền Mật, cười cười.

“Hà?” Điền Mật chớp mắt, trong mắt hiện lên nghi hoặc, mũi nàng bị Âu Dương Túc Ngọc nhéo một hồi, hơi hơi đỏ hồng, càng tôn lên đôi mắt trong suốt trắng đen rõ ràng, nhìn cực kì đáng yêu.

“Hôm nay, nàng bỏ cái gì vào chè quốc vương Đông Húc quốc?” Hắn thật sự quá tò mò, muốn hỏi trực tiếp Điền Mật, để xem nàng giải thích như thế nào.

Điền Mật thu tay, lui về phía sau hai bước, nàng không ngờ nàng cẩn thận như vậy, lại bị Âu Dương Túc Ngọc nhìn thấy, làm sao bây giờ? Nàng phải giải thích hành động đó thế nào?

Thấy ánh mắt Điền Mật lóe lên, nhưng không mở miệng, ánh mắt Âu Dương Túc Ngọc lập tức tối sầm, trong lòng có chút không vui, ý cười trên mặt biến mất.

Hắn tiến lên một bước, vươn tay, nắm chặt eo Điền Mật, kéo nàng dán sát vào thân thể hắn.

Điền Mật ngẩng đầu nhìn hắn, trong mắt mang theo hoảng loạn.

Âu Dương Túc Ngọc nghiêm mặt, nhanh chóng tháo dỡ ‘mặt nạ’.

Trong lòng Điền Mật liên sợ hãi, cái này, đây mới là bộ mặt thật của nam chủ sao? Tốt, rất dọa người nha, có phải không? Có khi nào trong lúc tức giận hắn giết nàng luôn không?

Nàng không có võ công, chỉ là một cô nương trời gả không chặt, sao cản được hắn?

“Như thế nào? Không chịu nói?” Âu Dương Túc Ngọc trầm giọng mở miệng, giọng nói áp bức mà Điền Mật chưa từng nghe.

Điền Mật nuốt một ngụm nước bọt, lắc đầu: “Không phải, không phải ta không chịu nói.” Trong lòng nàng nhanh chóng suy nghĩ đối sách, thật sự không biết phải làm sao bây giờ.

Chết cũng không thừa nhận sao? Nhưng mà Âu Dương Túc Ngọc tận mắt nhìn thấy, có thể tin tưởng ư!

“Lại là không thể nói? Chẳng lẽ nói ra sẽ hủy hoại thanh danh?” Âu Dương Túc Ngọc không vội, khóe môi kéo lên, lộ ra ý cười yêu nghiệt.

“Ngoan ~ không cần giả bộ, nàng xem, ta không hóa trang nữa, thẳng thắn đối diện với nàng, nàng còn muốn gạt ta sao?” Âu Dương Túc Ngọc giờ tay chụp lấy má Điền Mật, ngón cái nhẹ nhàng ma sát, giọng điệu mềm mỏng, giống như đang thổ lộ với tình nhân.

Chương 125: Công lược nam chủ mang ‘mặt nạ’ (18)

Editor: HD

Ách.

Thân thể Điền Mật run rẩy, hít sâu một hơi, ngược mắt nhìn Âu Dương Túc Ngọc.

Ánh mắt kia không còn đơn thuần nữa, mang theo ý vị thành thực.

Nàng nhẹ nhàng đẩy Âu Dương Túc Ngọc ra, kéo khoe môi lên, ánh mắt dường như có thể câu hồn đoạt phách, cực kì yêu nghiệt, so với Âu Dương Túc Ngọc, còn thâm sâu hơn: “Không biết A Ngọc có tin chuyện linh hồn chuyển thể không?”

“Linh hồn chuyển thể?” Điền Mật như vậy khiến cho Âu Dương Túc Ngọc cảm thấy mê hoặc, còn linh hồn chuyển thể gì gì đó, Âu Dương Túc Ngọc cảm thấy không đáng tin tưởng.

“Ta vốn là người Đông Húc quốc, ta tên Đan Cơ, con gái của Đan tướng quân nước Đông Húc. Ba năm trước, ta trở thành phi tần của quốc vương Đông Húc quốc, Lý Đông Chiêu. Ban đầu, Lý Đông Chiêu đối xử với ta rất tốt, nhưng không quá một tháng, hắn liền dùng mọi cách hành hạ ta. Trước khi vào cung, từng có tin đồn nói Lý Đông Chiêu đối xử với nữ nhân cực kì tàn bạo, cho nên cha ta không chịu để ta tiến cung. Nhưng ta không tin, từng có duyên gặp mặt Lý Đông Chiêu, ta liền quyết tâm vào cung cho bằng được. Không ngờ rằng, tiến cung chưa quá ba tháng, ta bị Lý Đông Chiêu hành hạ đến chết. Cha ta bất bình thay cho ta, lại bị Lý Đông Chiêu chém đầu. Ta hận hắn! Nhưng ta không đủ sức lực. Sau khi chết đi, linh hồn của ta phiêu đảng đến Nam Diệu quốc, vào Vĩnh Ninh vương phủ, gặp được chủ thân thể này. Mãi đến một ngày, chủ thân thể này tận mắt chứng kiến mẫu thân ruột bị treo cổ chết, nàng bị đá kích đến tắt thở. Sau đó, không hiểu tại sao, ta bị kéo vào thân thể này, trở thành Điền Mật, còn có được tất cả trí nhớ của nàng. Hôm nay nhìn thấy Lý Đông Chiêu, hận ý không tan, cho nên hạ độc vào chén chè của hắn, độc này không nguy hiểm đến tánh mạng hắn.” Phi tần của Lý Đông Chiêu, quả thật có người tên Đan Cơ, vào cung chưa tới ba tháng, bị Lý Đông Chiêu hành hạ chết.

Cũng may có 0051 ở đây, chứ không, nàng thực sự không biết phải làm sao.

Âu Dương Túc Ngọc có chút khó tin, nhưng nhìn Điền Mật nói rất chân thành, giống như từng có chuyện này.

Chẳng lẽ, trên đời này, thật sự có chuyện thần ma quỷ quái?

“Thế nào, bị dọa rồi sao? Ta không nói cho huynh biết, bởi vì sợ huynh bị dọa, chết qua một lần, ta không sợ mệnh cách thiên sát cô tình của huynh. Hai năm qua, học tính tình dịu dàng yếu ớt của Điền Mật, ta nhìn sắp chết rồi.” Điền Mật cười vô cùng xinh đẹp, không tìm ra nửa phần giống Điền Mật đơn thuần kia.

Không còn cách nào khác, tính cách Đan Cơ thẳng thắn mạnh mẽ, nhưng vẫn rất quyến rũ cuốn hút người khác. May mà tính Điền Mật dễ hòa nhập, cộng thêm mấy bộ phim truyền hình và tiểu thuyết, ngược lại có thể diễn được hình tượng của nàng ta.

Âu Dương Túc Ngọc hoàn hồn: “Bây giờ ta vẫn chưa thể tin nàng, đợi ta điều tra việc này là thật hay giả....”

“Biểu ca! Mặt Nhi tỷ tỷ!” Âu Dương Túc Ngọc chưa nói xong, liền bị Lương Kiều cắt ngang.

Điền Mật quay đầu, khôi phục bộ dáng hiền lành nho nhã, Âu Dương Túc Ngọc thấy vậy liền lú lẫm, nhưng cũng nhanh chóng khôi phục bộ dạng công tử hào hoa.

“Mặt Nhi tỷ tỷ, ta nhìn thấy một lão hồ trắng, rất dũng mãnh, đáng tiếc Quân Nghị biểu ca nhất gan, cứ kéo ta đi, chứ không, ta thật sự muốn bắt lão hồ kia.”

Lương Kiều xoay người xuống ngựa, không thêm để ý Phùng Quân Nghị sau lưng, vội vã chạy tới chỗ Điền Mật và Âu Dương Túc Ngọc.

“Lão hồ kia to bằng con ngựa, ta không kéo được rồi đi, còn chưa biết ai bắt ai đâu!” Nghe Lương Kiều nói vậy, Phùng Quân Nghị liền tròn mắt, đi theo Lương Kiều tới chỗ Điền Mật.

“Phùng Quân Nghị! Huynh không thể chừa chút mặt mũi cho muội trước mặt Mặt Nhi tỷ tỷ sao!?” Lương Kiều quay đầu tròn mắt nhìn Phùng Quân Nghị một cái, nàng muốn nhìn thấy ánh mắt ‘sùng bái’ của Mặt Nhi tỷ tỷ a!

“Ừm, ta cảm thấy hai người rất lợi hại! Dám đến gần lão hồ lớn như vậy, Quân Nghị biểu ca làm rất tốt, hai người đối đầu với lão hồ, chắc chắn sẽ rất nguy hiểm, nhìn thôi là được rồi.” Điền Mật dịu dàng nói, khen ngợi Lương Kiều và Phùng Quân Nghị.

Lương Kiều cười tươi, gật đầu, sau đó nhìn phong cảnh xung quanh: “Mặt Nhi tỷ tỷ, nơi này thật đẹp nha!” Nói xong, nàng nhìn thấy con thỏ vàng cách

đó không xa, vội vàng la lên: “Thỏ vàng! Thật đáng yêu!” Sau đó mặc kệ mọi người, chạy thẳng tới chỗ con thỏ.

Phùng Quân Nghị đi sang bên cạnh Điền Mật, khuôn mặt tuấn tú ửng đỏ: “Mật Nhi, đợi ta học được công phu lợi hại của sư phụ, sau này nhất định sẽ bắt lão hồ cho muội xem!”

Điền Mật ngẩng đầu nhìn hắn, bộ dạng có chút ngây ngô, mỉm cười gật đầu: “Ừm, ta tin huynh nhất định sẽ làm được!”

Phùng Quân Nghị lại đỏ mặt, có chút xấu hổ dời tầm mắt sang chỗ khác.

Cũng không biết có phải con thỏ quá mức ngu ngốc hay không, bị Lương Kiều bắt, nàng ấy vừa ôm vừa thương thức, sau đó thả nó đi.

Phùng Quân Nghị dùng nhánh cây làm thành cái xiên, bắt mấy con cá.

Điền Mật nướng cá, mấy người ngồi trên thảm cỏ ăn cá nướng.

Cuối cùng, Lương Kiều vẫn chưa thỏa mãn: “Mật Nhi tỷ tỷ làm cá nướng ăn thật ngon, ngày khác ta vớt mấy con cá trong nhà lên nướng, xem có ngon được như vậy hay không.”

“Muội nướng đi, xem cô phụ có lột da của muội không!” Phùng Quân Nghị ngắt một đóa hoa hồng nhạt, ném về hướng Lương Kiều. Cá trong phủ Thị Lang, do đích thân phụ thân Lương Kiều nuôi dưỡng, Lương phụ không yêu thích gì khác, chỉ yêu cá.

Cánh hoa nhỏ rơi xuống người Lương Kiều, nàng trừng mắt bâu môi nhìn Phùng Quân Nghị, sau đó nhìn sang Điền Mật, vẻ mặt tội nghiệp: “Mật Nhi tỷ tỷ coi, Quân Nghị biểu ca thật đáng giận, chúng ta đừng chơi với Quân Nghị biểu ca nữa... ~”

Điền Mật mỉm cười không nói gì, Phùng Quân Nghị và Lương Kiều lại cãi nhau một phen.

Mặt trời dần dần nghiêng, ánh vàng chiếu lên thảm cỏ, suối nước, ánh sáng rực rỡ, cực kì đẹp mắt.

Bốn người cười đùa quay về, đại hội săn bắn cũng đã kết thúc.

Bên ngoài rồi thành một cục, thái y hạ nhân vội vàng vàng lui tới trong lều, vẻ mặt ai nấy đều hoảng sợ. Còn có người ôm chậu máu ra ngoài, không ít người vây quanh lều, đều hướng mắt vào trong.

Bốn người không rõ tình huống, Điền Mật biết đã xảy ra chuyện gì, có điều, không biết Âu Dương Thanh Tố hay Điền Noãn Hương bị thương.

Lòng hiếu kì của Lương Kiều là nặng nhất, nàng ấy kéo một hạ nhân, hỏi: “Xảy ra chuyện gì? Ai bị thương?”

“Là Hương Ngưng quận chúa!” Nói xong, tránh khỏi bàn tay Lương Kiều, hành lễ, rồi nhanh chóng rời đi.

Điền Mật ra vẻ kinh ngạc kêu một tiếng, Âu Dương Túc Ngọc chỉ nhún mày, không bày tỏ thái độ gì.

Lương Kiều muốn kéo Điền Mật vào lều, kết quả bị chặn ở ngoài.

Các nàng ở bên ngoài, cho nên mới biết tin, hóa ra Âu Dương Thanh Tố gặp thích khách, còn Điền Noãn Hương vì can một mũi tên giúp Âu Dương Thanh Tố, cho nên mới bị thương.

Điền Noãn Hương hôn mê bất tỉnh, trước khi té xỉu, trong lòng nàng ta buồn bực muốn chết, thời điểm Âu Dương Thanh Tố mời nàng đi săn, nàng vốn dĩ không nên vì tò mò mà đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đề Là Của Ta (Nam Chủ Đề Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 126: Công lược nam chủ mang mặt nạ (19)

Editor: Chicken Twins

Xui xẻo gặp phải thích khách đã đành, nàng vốn định chạy trốn, kết quả lại bị trượt chân ngã, trời xui đất khiến lại vô tình giúp Âu Dương Thanh Tố chấn một mũi tên, đau muốn chết!

Một hồi lâu sau, thái y mới rời khỏi lều vải, Vĩnh Ninh Vương cùng Điền Khiếu từ trong lều bước ra.

"Vương gia, tỷ tỷ thế nào rồi?" Điền Mật bước tới trước mặt Vĩnh Ninh Vương.

Vĩnh Ninh Vương nhìn nàng một cái, còn chưa kịp lên tiếng, Điền Khiếu hung hăng trừng mắt liếc nhìn Điền Mật: "Thế nào? Ngươi rất muốn>Noãn Hương gặp chuyện không may phải không? Chẳng phải ngươi và>Noãn Hương đi cùng với nhau ư? Tại sao người bị trúng tên không phải là ngươi chứ!" Điền Khiếu đối với Điền>Noãn Hương mà nói, chắc chắn là một ca ca cực kì tốt. Còn với Điền Mật, thì chính là kẻ thù.

Sau khi nghe những lời của Điền Khiếu, viên mắt Điền Mật đỏ hồng, nước mắt như muốn trào ra: "Không phải, ta thực sự không hy vọng tỷ tỷ gặp chuyện không may, ban đầu là ta đi cùng với tỷ tỷ, chỉ là sau đó tỷ tỷ được tỷ muội tốt của mình gọi đi, ta lúc đó cũng đi theo Kiều Kiều muội muội." Nàng nhẹ nhàng lắc đầu, bộ dạng vô cùng đáng thương nhìn Vĩnh Ninh Vương.

Vĩnh Ninh Vương xua xua cánh tay: "Được rồi,>Noãn Hương không sao, ngươi cũng không cần lo lắng, Khiếu Nhi, ngươi cũng đừng ở chỗ này lôi Mật Nhi ra trút giận, trước mặt mọi người, còn ra thể thống gì!"

Nói xong, nhấc chân rời đi luôn, trong lòng âm thầm tính toán, lần này Điền>Noãn Hương giúp thái tử cản mũi tên, dựa theo thân phận của Điền>Noãn Hương, chắc chắn sẽ trở thành thái tử phi a!? Tại nạn ngoài ý muốn này, nói không chừng còn là chuyện tốt nha!

Điền Mật giả vờ mắt mác cúi thấp đầu, Lương Kiều vỗ vỗ bả vai Điền Mật trấn an, có chút tức giận trừng mắt nhìn theo hướng Vĩnh Ninh Vương cùng Điền Khiếu rời khỏi: "Vĩnh Ninh Vương và Điền Khiếu này thật quá đáng, đặc biệt là Điền Khiếu, tại sao hắn lại có thể nói như vậy chứ? Dựa vào cái gì mà người bị thương nên là Mật Nhi tỷ tỷ mới đúng?!"

Phùng Quân Nghị cũng bày tỏ thái độ bất bình, liên tục gật đầu bày tỏ đồng ý với Lương Kiều.

Âu Dương Túc Ngọc không nói gì, chỉ đứng nhìn Điền Mật.

Điền Mật ngẩng đầu nhìn về hướng Lương Kiều mỉm cười: "Không có việc gì, Vương gia và đại ca cũng vì lo lắng cho tỷ tỷ nên mới như vậy."

Vì sắc trời cũng dần tối, Lương Kiều cùng Điền Mật trở về sân viện nghỉ ngơi dùng bữa tối.

Đến ngày thứ hai Điền>Noãn Hương mới tỉnh lại, đáng lẽ Điền>Noãn Hương phải trở về vương phủ, nhưng vì vết thương tương đối nghiêm trọng nên tạm thời lưu lại hành cung dưỡng thương, Âu Dương Thanh Tổ cũng ở lại hành cung.

Mà Điền Mật thì theo Vĩnh Ninh Vương trở về Vĩnh Ninh vương phủ.

Điền>Noãn Hương ở hành cung dưỡng thương nửa tháng mới trở lại vương phủ, khi trở về, còn mang theo thánh chỉ sắc phong thành thái tử phi.

Về phần Lý Đông Chiêu, giống như trong cốt truyện, muốn đưa Điền>Noãn Hương về Đông Húc quốc.

Trong nguyên tác, Điền>Noãn Hương cứu Âu Dương Túc Ngọc, dĩ nhiên sẽ khiến cho hoàng thượng có chút khó xử, mới xảy ra chuyện Âu Dương Thanh Tổ đưa ra chủ ý đưa Điền Mật gả đi Đông Húc quốc thay thế Điền>Noãn Hương.

Nhưng hiện tại, người mà Điền>Noãn Hương cứu chính là Âu Dương Thanh Tổ, ban đầu trong lòng Âu Dương Thanh Tổ có chút động tâm với Điền>Noãn Hương, lần này Điền>Noãn Hương lại 'Liều mình' cứu hắn, khiến cho Âu Dương Thanh Tổ quyết định nếu không phải nàng sẽ không lập phi.

Cho nên khi Lý Đông Chiêu cầu thân với Điền>Noãn Hương, bị hoàng thượng thẳng thắn từ chối. Lý Đông Chiêu không còn cách nào khác đành phải trở về Đông Húc quốc.

Hôn sự của Điền>Noãn Hương và Âu Dương Thanh Tổ được định vào mùa xuân năm sau, khi đó Điền>Noãn Hương vừa đến tuổi cập kê. Vĩnh Ninh vương và Vĩnh Ninh vương phi cực kỳ hài lòng, còn Điền>Noãn Hương lại cảm thấy không quá hài lòng hay bất mãn, nàng nghĩ mọi việc xảy ra là điều hiển nhiên.

Sang năm trở thành thái tử phi, tương lai, nàng sẽ thành hoàng hậu. Trong mắt nàng, những thứ này, đều nên thuộc về nàng.

Điền Mật cũng cực kỳ hài lòng, chỉ ít, Điền>Noãn Hương không còn là mối đe dọa của nàng nữa.

Điều khiến cho nàng lo lắng là, nửa tháng này, nàng không có bất cứ tin tức gì về Âu Dương Túc Ngọc, cũng may, độ hảo cảm cũng không bị giảm đi.

Thực ra, sau khi Âu Dương Túc Ngọc hồi phủ, hắn cũng cho người đi điều tra Đan Cơ theo lời Điền Mật, còn có những chuyện chi tiết về Điền Mật xảy ra vào ngày Như phu nhân qua đời.

Kết quả giống hệt như lời Điền Mật nói, nữ nhân tên Đan Cơ kia, đúng là bị Lý Đông Chiêu hành hạ đến chết, mà Đan tướng quân đó cũng là do Lý Đông Chiêu chém đầu. Vào ngày Như phu nhân qua đời, Điền Mật quả thực đã bị kích động đến ngất đi, e rằng chính lúc ấy đã tắt thở, bị Đan Cơ xuyên vào cũng không chừng.

Nói chung, Âu Dương Túc Ngọc, tin lời Điền Mật nói.

Ban đêm ---

Điền Mật cho Lạc Thu lui ra, một mình ngồi trước cửa sổ, gió đêm phảng phất qua gương mặt, làm giảm đi cái nóng bức của ngày hè.

Nàng ngẩng đầu nhìn bầu trời lấp lánh ánh sao, nơi đây không bị ô nhiễm như ở hiện đại, thoạt nhìn vô cùng đẹp mắt. Tiếng côn trùng kêu vang lên bên tai, giống như đang ca hát.

Điền Mật khẽ nheo mắt, trong tay cầm miếng ngọc bội hình Hồ Điệp mà Cố Ý Dương tặng, trong lòng âm thầm tính toán thời gian Cố Ý Dương trở về.

Trong cốt truyện, Điền Mật biết, một tháng sau, sau cuộc săn bắn, nàng bị đưa sang Đông Húc quốc. Vào đúng ngày khởi hành, Cố Ý Dương trở về, cho nên, còn nửa tháng nữa, Cố Ý Dương sẽ trở lại. Khóe môi nàng khẽ cong, thật tốt!

"Đang suy nghĩ gì thế? Nghĩ đến chuyện gì mà ngẩn người như vậy?" Một giọng nói tươi cười vang lên bên tai, Điền Mật giật mình, trong nháy mắt ngồi thẳng người.

Âu Dương Túc Ngọc đứng ngoài cửa sổ, cả người dựa vào cửa, hần mặc cẩm bào màu đen thêu hoa văn ánh kim, tóc tùy ý thả đến vai, không buộc lại, nụ cười hân hoan lộ ra, mang theo chút khát máu, giống như đó mới thực sự là con người hân, nốt ruồi chu sa dưới khóe mắt vô cùng đỏ. Thoạt nhìn tựa như một tên yêu nghiệt đến từ Ma giới.

Nhìn thấy người đến là hân, Điền Mật ngẩn người, sau đó nhìn hân cười cười: "Hóa ra là A Ngọc nha, làm ta giật mình." Nàng cười rất tự nhiên, khiến người ta vừa nhìn là có thể đoán nàng là một người nhiệt tình, thẳng thắn.

Nhìn thấy nàng không còn 'Ngụy trang' với hân, Âu Dương Túc Ngọc rất hài lòng: "Ta đã điều tra thân thế của nàng, mặc dù có chút ly kỳ, thế nhưng, ta tin tưởng nàng."

Điền Mật đứng dậy, nhấc chân bước đến gần hân, bởi khoảng cách chiều cao, nàng đành phải nhón chân lên, hai chóp mũi trực tiếp chạm vào nhau. Âu Dương Túc Ngọc vẫn đứng yên ở nơi đó, không hề động.

Điền Mật nhìn hân chớp chớp mắt: "Ừm, rất thích A Ngọc nha, phải làm sao đây?"

"Đỉnh -- độ hảo cảm của nam chủ +10, độ hảo cảm 70, kí chủ nỗ lực lên ah!"

Âu Dương Túc Ngọc khẽ cười một tiếng, sau đó hơi đẩy bả vai Điền Mật: "Ta rất hiếu kì, ngày ấy, nàng đã hạ độc gì vào trong chén của Lý Đông Chiêu?"

"Muốn biết?" Điền Mật bị đẩy cách xa Âu Dương Túc Ngọc một chút, không hài lòng cau mày một cái.

Âu Dương Túc Ngọc gật đầu, trong ánh mắt mang theo sự hiếu kì.

Điền Mật đáp ứng, sau đó mới lên tiếng: "Đó là một loại thuốc ngựa, càng gãi sẽ càng ngứa và ngứa đến mức chỉ hận không thể chết đi."

"Theo ta được biết, đúng là có loại thuốc này, hơn nữa còn rất dễ giải. Nhưng, nửa tháng nay, Lý Đông Chiêu không hề có bất cứ một động tĩnh gì, có phải thuốc của nàng có vấn đề?" Âu Dương Túc Ngọc nhíu mày, hân vẫn cho người quan sát tình trạng của Lý Đông Chiêu, kết quả là nửa tháng trôi qua rồi, mà Lý Đông Chiêu một chút phản ứng cũng không có.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đều Là Của Ta (Nam Chủ Đều Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 127: Công lược nam chủ mang ‘mặt nạ (20)

Editor: Chicken Twins

Điền Mật đeo lại miếng ngọc bội Hồ Điệp lên cổ, do lờ kéo, xương quai xanh trắng nõn lộ ra lúc ẩn lúc hiện, ánh mắt Âu Dương Túc Ngọc thoáng nhìn chột lóc lên một tia sáng.

Điền Mật đeo xong ngọc bội, chỉnh lại cổ áo, lúc này mới lên tiếng, nói: "Độc dược của ta sao có chuyện dễ dàng giải như vậy được?" Cả người Điền Mật tỏa ra khí tức tự tin cùng kiêu ngạo, so với Điền Mật thường ngày, hoàn toàn khác biệt, cũng khiến cho Âu Dương Túc Ngọc càng ngày càng có hứng thú với nàng.

"Độc dược kia, một tháng sau mới có hiệu lực, ban đầu chỉ cảm thấy hơi ngứa, dần dần, sẽ càng ngày càng ngứa. Hôn nữa! Không có thuốc giải! Bệnh ngứa này sẽ đi cùng Lý Đông Chiêu cho đến lúc chết, lúc đó hân sẽ không còn tri giác." Điền Mật cong khóe môi, tựa như đang chứng kiến cảnh Lý Đông Chiêu giãy giụa đến chết, hình ảnh trong mơ lại một lần nữa xuất hiện, hận ý trong mắt Điền Mật không chút nào che giấu.

"Đinh -- độ hảo cảm của nam chủ +5, độ hảo cảm 75, kí chủ quá giỏi!"

Điền Mật ngược mắt nhìn Âu Dương Túc Ngọc, đôi mắt quyền rũ mang theo ý cười: "A Ngọc, còn nửa tháng nữa dược kia sẽ phát tác, đến lúc đó, tình trạng của Lý Đông Chiêu như thế nào, chẳng nhớ báo cho ta biết một tiếng nha? Thật muốn tận mắt chứng kiến cảnh này."

Âu Dương Túc Ngọc mỉm cười nhìn Điền Mật, vừa rồi cả người nàng tràn ngập hận ý, khác hẳn với dáng vẻ hiền thực thiện lương thường ngày. Gật đầu: "Được." Sau đó cũng không cùng Điền Mật từ biệt, dùng kính công trực tiếp rời đi.

Điền Mật nhìn theo hướng Âu Dương Túc Ngọc rời đi, vẻ tươi cười trên khuôn mặt nàng sụp đổ. Thở dài, nói chuyện cùng nam chủ, thật là mệt.

Sau đêm đó, Âu Dương Túc Ngọc không còn đến tìm nàng nữa.

Ngay cả Lương Kiều, cũng không có đến tìm nàng. Điền Mật mừng rỡ, cuối cùng cũng được thanh tịnh một chút.

Nửa tháng chớp mắt đã trôi qua, Lạc Thu hưng phấn chạy đến phòng nàng, liên tục hô: "Cố thiếu gia, Cố thiếu gia, hân."

Điền Mật đang ngồi thêu hoa có chút kinh ngạc, đầu ngón tay bị kim châm nhỏ ra một giọt máu, nàng cũng chẳng thêm để ý đến ngón tay mình, ngẩng đầu nói: "Có phải ca ca ta đã trở về?"

Lạc Thu thở hồng hộc chạy đến, đối với câu hỏi của Điền Mật, chỉ có thể liên tục gật đầu.

Điền Mật đứng dậy đi ra ngoài: "Ca ca ta đã đi đến đâu rồi?"

Lạc Thu đi theo phía sau nàng, đến khi Điền Mật bước ra đến sân, Lạc Thu mới lấy lại chút sức lực để nói chuyện: "Đã vào kinh thành, Cố thiếu gia hiện tại chính là tam phẩm Văn Huy tướng quân rồi!"

Cố Ý Dương tòng quân năm năm, chưa từng có bất cứ một tin tức nào truyền về.

Nếu không phải nàng biết nội dung truyện, Điền Mật sẽ cho rằng hân đã lảnh ít dữ nhiều, ở thời cổ đại này không có phương tiện thông tin, nếu là ở hiện đại, trực tiếp gọi điện thoại là được, đâu cần phải phiền phức như vậy.

Tam phẩm Văn Huy tướng quân, chức vị không hề thấp. Dù sao, ngay cả Vĩnh Ninh Vương, cũng chỉ ở hàng tam phẩm.

Không biết Cố Ý Dương đã trải qua những gì, mới đạt được chức quan cao đến vậy, nội dung truyện chỉ tập trung miêu tả hân vừa trở về một cái đã trở thành bia đỡ đạn.

Điền Mật không thêm để ý đến hình tượng chạy về hướng cửa phủ, bởi vì đang ở trong sân viện của chính mình, nên nàng chỉ mặc một bộ váy gấm màu xanh nhạt, mái tóc búi lỏng, chỉ cố định bằng một cây trâm Bích Liên.

Nàng còn chưa trang điểm, cứ như vậy mà chạy ra ngoài.

Cũng may cho dù y phục có chút tùy ý, nhưng nhan sắc vẫn động lòng người.

Lúc đến cửa Vương phủ, Điền Mật đụng phải Vĩnh Ninh Vương và Điền Khiếu, Vĩnh Ninh Vương vẻ mặt từ ái nhìn nàng cười, còn Điền Khiếu thì âm trầm đứng bên cạnh, thái độ cực kì không tình nguyện.

Điền Mật mỉm cười hướng về phía Vĩnh Ninh Vương và Điền Khiếu hành lễ, nghĩ đến, Vĩnh Ninh Vương cũng nhận được tin tức, cho nên mới đối xử với nàng thái độ ôn hòa như vậy.

Vĩnh Ninh Vương đúng là đã nhận được tin tức, hân thực sự không ngờ, Cố Ý Dương mười bốn tuổi tòng quân, chỉ trong năm năm ngắn ngủi, giờ hân

mới chỉ mười chín tuổi, đã là tam phẩm Văn Huy tướng quân, mà Điền Khiếu so với hắn còn lớn hơn một tuổi, ngoại trừ thân phận thế tử, cũng chẳng là cái thứ gì.

Cho dù hắn không cam lòng, hắn cũng muốn vui vẻ nghênh đón Cố Ý Dương trở về, dù sao, Cố Ý Dương cũng coi như là con riêng của hắn à!? Vĩnh Ninh Vương phủ có thêm một Văn Huy tướng quân, cũng không tệ lắm.

Nếu như, người kia, là con trai của hắn, thì tốt biết mấy.

Đáng tiếc, không phải.

"Ừ, bản vương vừa mới nhận được tin tức, Ý Dương đã trở về, chắc là, người cũng nhận được thông báo à!"

"Đúng vậy, nghe nói ca ca đã trở lại, cho nên đã vội vàng chạy ra ngoài này rồi." nàng gọi Cố Ý Dương là ca ca, gọi Điền Khiếu là đại ca, cái nào thân cái nào xa, vừa nghe là biết.

Vĩnh Ninh Vương mặc dù không vui, thế nhưng lúc này lại có chút cố kỵ, cho dù không quá để ý, thế nhưng hắn vẫn luôn biết.

Cố Ý Dương quan tâm nhất chính là mẫu thân của mình, cùng muội muội Điền Mật này.

Hai năm trước, từ lúc Như phu nhân bị hắn xử tử, bây giờ, chỉ còn lại mỗi Điền Mật, Cố Ý Dương có thể trong thời gian năm năm ngắn ngủi, không có hậu thuẫn vững chắc, trở thành Văn Huy tướng quân, dĩ nhiên không phải người bình thường.

Hết thấy, hắn phải đối xử tử tế với Điền Mật.

"Đương nhiên, quân lính của Ý Dương đã vào kinh thành, chắc là, rất nhanh sẽ đến nơi." Cố Ý Dương vẫn luôn ở vùng đất Bắc hoang, nơi đây ngoại trừ bốn quốc gia còn có một vài bộ lạc liên kết với nhau, tụ tập ngoài Bắc hoang.

Bắc hoang là nơi nằm ngoài biên giới tứ quốc, liên minh Tộc thường xuyên quấy nhiễu biên giới tứ quốc.

Cho nên tứ quốc đều phái binh đóng ở Bắc hoang, bọn họ không phải không muốn diệt liên minh các bộ lạc.

Nhưng vì liên minh Tộc không giống người thường, họ chuyên dùng cổ độc.

Tứ quốc cũng không có cách nào trực tiếp tiêu diệt bọn họ, lần này Cố Ý Dương trở về, là bởi vì hắn đã giết chết thủ lĩnh của liên minh Tộc và dẫn theo thủ lĩnh mới của liên minh Tộc hồi kinh, hơn nữa, hắn còn mang theo thư hiệp nghị hòa bình của tân thủ lĩnh trở về.

Lần này, Điền Mật không bị đưa đi Đông Húc quốc, Cố Ý Dương, chắc chắn sẽ tiền đồ vô lượng.

Đây cũng là nguyên nhân Vĩnh Ninh Vương kiêng kỵ, dù sao, liên minh Tộc, cũng khiến cho tứ quốc đều đau đầu.

Nghe Vĩnh Ninh Vương nói, Điền Mật gật đầu, không thêm để ý, đi thẳng tới cửa Vương phủ, ngóng trông ra phía ngoài đường cái, hy vọng có thể nhìn thấy thời điểm Cố Ý Dương xuất hiện, vừa nhìn là có thể thấy hắn.

Khoảng chừng hai khắc sau, loáng thoáng nghe được tiếng vó ngựa vang lên 'lộc lộc' từ xa đến gần.

Trong lúc mơ hồ, nàng thấy một mặt lá cờ viết chữ 'Nam' được dựng lên, một nhóm người ngựa mặc áo giáp từ hướng bên kia đi tới, theo sau còn có không ít bộ binh.

Dẫn đầu là nam nhân mặc áo giáp bạc cưỡi một con hồng mã lớn, bởi có chút xa nên không nhìn rõ ngũ quan, chỉ có thể thấy nước da màu nâu nhạt của hắn.

Thế nhưng trong lòng Điền Mật lại có một cảm giác, đó chính là Cố Ý Dương.

Nàng bước qua bậc cửa Vương phủ, đi tới trước đoàn người.

Ánh mắt nàng lấp lánh, ý cười trên khuôn mặt không thể ngừng được, trong đầu tất cả chỉ còn lại kí ức khi còn bé của kí ức cùng Cố Ý Dương chơi chung với nhau, tốt đẹp biết bao!

Cố Ý Dương dường như cũng nhìn thấy nàng, ghim dây cương, dừng một chút. Hắn tựa như nhếch môi nở nụ cười, vung roi ngựa trong tay, vỗ một cái, hướng về phía Điền Mật chạy vội tới.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đều Là Của Ta (Nam Chủ Đều Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 128: Công lược nam chủ mang mặt nạ (21)

Editor: Chicken Twins

Cố Ý Dương càng ngày càng gần, Điền Mật cũng thấy rõ ngũ quan của hắn, giống hệt như trong giấc mơ.

Chỉ là trong mơ, khuôn mặt hắn nghiêm nghị, xa cách.

Lúc này, Cố Ý Dương mạnh mẽ, tinh thần phấn chấn, áo choàng màu đỏ sậm của hắn tùy ý phát lên trong gió, thoát nhìn vô cùng uy phong.

"Uy--" Cố Ý Dương cách Điền Mật khoảng một trượng thì ghim dây cương cho ngựa dừng lại, sau đó xoay người xuống ngựa, giơ tay gỡ cái mũ trên đầu xuống, kẹp dưới nách, bước nhanh về phía Điền Mật.

Hắn nở nụ cười rạng rỡ, khuôn mặt anh tuấn nghiêm nghị dường như đang tỏa sáng dưới ánh mặt trời, trong ánh mắt chỉ có hoài niệm.

"Mật Nhi!" Hắn đi tới trước mặt Điền Mật thì dừng lại, xác định là nàng bèn gọi một tiếng, Điền Mật ngửa đầu nhìn hắn.

Hắn rất cao, so với Âu Dương Túc Ngọc không khác nhau là mấy, khoảng chừng một mét tám mươi lăm, ban đầu tươi cười, đột nhiên Điền Mật bật khóc, cảm nhận được tình thân, muốn ý lại vào ca ca, năng dường như muốn đem tất cả ủy khuất hòa vào nước mắt.

"Ca ca!"

Nhìn thấy Điền Mật khóc, Cố Ý Dương có chút bối rối, vươn tay lau những giọt nước mắt trên khuôn mặt Điền Mật: "Đừng khóc, đừng khóc, chẳng phải ca ca của muội đã quay trở về rồi đây sao!?" Bàn tay hắn xoa xoa khuôn mặt mềm mại của Điền Mật, hai bên má có cảm giác hơi đau, nhưng trong lòng nàng lại cảm thấy vô cùng ấm áp.

Cảm giác rất chân thực, mới khiến Điền Mật đem thực tế tách ra khỏi giấc mơ, Cố Ý Dương đang sống sò sò trước mặt nàng, sẽ không bị chết đi như trong cốt truyện.

"Vâng--" Điền Mật gạt đầu, bước về phía trước rồi nhào vào lòng Cố Ý Dương.

Cả người Cố Ý Dương cứng đờ, sau đó nở nụ cười cung chiêu, đưa tay ôm lấy Điền Mật: "Được rồi, ca ca đã trở về, nhìn muội này, một chút cũng không thay đổi, vẫn thích khóc nhè."

Nói xong, tựa như nhớ ra cái gì đó, đưa tay đẩy bà vai Điền Mật ra khỏi lồng ngực mình, sau đó khom người, nhìn thẳng Điền Mật: "Thân thể của muội đã tốt hơn chút nào chưa? Sao lại mặc y phục mỏng manh như vậy mà chạy ra ngoài này rồi? Ánh mắt hắn tràn ngập thần thiết, trong kí ức hắn, Điền Mật gầy gò nhỏ bé, bởi vì bị rơi xuống nước, nên thân thể mới yếu ớt như vậy.

"Bây giờ muội muội của huynh đã hoàn toàn khỏe mạnh!" Điền Mật nhếch môi cười, trên khuôn mặt vẫn còn vương nước mắt, đôi mắt trắng đen rõ ràng, vì nước mắt cọ rửa qua, nên càng thêm trong suốt.

Cố Ý Dương quan sát Điền Mật từ trên xuống dưới một phen, phát hiện quả thực nàng rất hoạt bát, với lại sắc mặt hồng hào, cũng không quá gầy yếu, lúc này mới cảm thấy yên tâm.

"Ha ha -- Ý Dương lập công lớn rồi! Giỏi lắm!" Vĩnh Ninh Vương cùng Điền Khiếu đi tới, nhìn Cố Ý Dương, giống như đang nhìn con trai của chính mình vậy.

Còn Điền Khiếu thì trưng ra khuôn mặt thối hoắc, quay đầu sang một bên, nhất quyết không muốn nhìn mặt Cố Ý Dương.

Cố Ý Dương buông Điền Mật ra, bước về phía Vĩnh Ninh Vương chấp tay: "Vương gia!" Sau đó liếc Điền Khiếu một cái, nhếch môi nở nụ cười mang theo hàm ý khác: "Thế tử."

Điền Khiếu nghiêng đầu nhìn hắn, sắc mặt càng thêm âm trầm, hắn cảm thấy dường như Cố Ý Dương đang cười nhạo hắn, cười nhạo hắn ngoại trừ thân phận thế tử của Vĩnh Ninh Vương ra, còn lại chẳng có gì.

Mà hắn, Cố Ý Dương, chỉ dựa vào năng lực của chính mình, mà trở thành tam phẩm Văn Huy tướng quân.

Hai bàn tay hắn siết chặt, kiềm chế ý muốn dè Cố Ý Dương xuống đất hung hăng đánh một trận như khi còn bé. Hừ lạnh một tiếng, không nói gì.

Cố Ý Dương chẳng thèm để ý, chỉ nghiêng đầu nhìn ngó xung quanh cửa vương phủ, nhưng không nhìn thấy người mà mình muốn gặp, hắn có chút nghi hoặc, quay đầu nhìn Điền Mật.

"Mật Nhi, mẫu thân đâu?"

Câu hỏi của hắn khiến cho Vĩnh Ninh Vương và Điền Mật thay đổi sắc mặt, trên khuôn mặt hai người đều lộ ra vẻ lo lắng, chỉ là, suy nghĩ lại không giống nhau.

Điền Mật nắm lấy cánh tay Cố Ý Dương, mở miệng muốn nói, lại bị một tiếng thét cắt đứt.

"Cố Ý Dương! Nữ nhân này là ai? Tại sao ngươi lại cùng nàng ta ôm ôm ấp ấp như vậy?"

Điền Mật quay đầu nhìn, lúc này mới phát hiện, đội quân đã tiến đến phía sau các nàng, đi theo còn có một chiếc xe ngựa. Lúc này, trên xe xuất hiện một nữ tử mặc y phục màu tím đen, nàng buộc tóc đuôi ngựa, nước da màu vàng nhạt, ngũ quan tinh xảo, có vẻ anh khí mười phần, giữa mi tâm còn có một đóa hoa màu tím đậm đang nở.

Nàng mở to đôi mắt, trên cánh tay có một con hắc xà nhỏ dài quấn vòng quanh, nếu con rắn kia không nhẹ nhàng thè lưỡi, thì Điền Mật cũng không chú ý đến nó.

Cái nữ nhân anh khí mười phần này, hiện tại đang căm tức nhìn nàng và Cố Ý Dương, giống như đang bắt gặp tướng công mình đang yêu đương vụng trộm với tình nhân vậy, Điền Mật có chút không giải thích được.

"Mật Nhi, vị này chính là con gái của thủ lĩnh liên minh tộc, Mạc Nạp." Cố Ý Dương liếc mắt nhìn Mạc Nạp, sau đó giới thiệu thân phận của Mạc Nạp cho Điền Mật.

Điền Mật gật đầu, sau đó buông tay Cố Ý Dương ra, hướng về phía Mạc Nạp chào hỏi: "Xin chào Mạc Nạp cô nương."

Ai cũng nhìn ra Điền Mật xinh đẹp hơn Mạc Nạp, Mạc Nạp đương nhiên cũng nhìn ra điều này, cho nên, khi nhìn thấy Điền Mật và Cố Ý Dương thân thiết như vậy, cảm giác nguy cơ nổi lên. Đối với chuyện Điền Mật lễ phép chào hỏi, Mạc Nạp không trả lời nàng, trực tiếp nhảy từ trên xe ngựa xuống, đi tới chỗ Cố Ý Dương và Điền Mật đứng. Động tác của nàng không có nửa điểm rụt rè và thục nữ của nữ tử Nam Diệu quốc, mà giống như những nam tử khác, bước lớn đi tới.

Bước đến chỗ hai người chỉ còn cách một cánh tay, Mạc Nạp dừng lại, đưa tay chỉ vào mũi Điền Mật, ánh mắt thì nhìn chằm chằm Cố Ý Dương: "Nàng ta là ai?!" Giọng Nam Diệu của nàng hơi khó nghe, thanh âm cũng có chút thiên về trung tính.

Đối với cử chỉ của nàng, Cố Ý Dương có chút tức giận, trực tiếp vươn tay kéo Điền Mật về phía sau lưng mình để che chở, sau đó trừng mắt nhìn Mạc Nạp: "Đây là muội muội của ta, Điền Mật."

Nghe những lời của Cố Ý Dương, nàng ta ngay lập tức ngây người. Sau đó thái độ biến đổi nhanh chóng, nàng mỉm cười, lộ hàm răng trắng nõn, trong ánh mắt mang theo ý cười: "Hóa ra là muội muội nha! Xin lỗi ha ha, muội muội, tẩu tử đã hù dọa ngươi rồi!? Tẩu tử còn tưởng rằng tiểu kỹ nữ nhà ai không biết xấu hổ muốn cướp nam nhân với ta đây!"

Điền Mật đứng phía sau Cố Ý Dương nghiêng đầu nhìn, bị lời nói của nàng ta dọa, hoảng sợ há to miệng. Tẩu, tẩu tử? Nàng chớp chớp mắt, ngẩng đầu nhìn Cố Ý Dương, hy vọng Cố Ý Dương có thể cho nàng đáp án.

Kết quả Cố Ý Dương nghe xong lời Mạc Nạp nói, lập tức hai bên tai đỏ lên, thẹn quá thành giận liếc mắt trừng Mạc Nạp lần nữa: "Chớ nói lung tung!"

Sau đó hấn cúi đầu nhìn Điền Mật đang chờ hấn trả lời, có chút lúng túng ho khan một tiếng: "Chuyện đó, ca ca còn phải vào cung yết kiến, những chuyện khác đợi ca ca trở về sẽ nói cho muội, ha ha! Được rồi, muội chuyển lời cho mẫu thân biết, ta đã mang về cho người một món quà, đợi xuất cung trở về sẽ tặng cho người, dĩ nhiên, cũng không thể thiếu phần của muội được!" Nói xong, Cố Ý Dương nheo nheo cái mũi Điền Mật, đội lại chiếc mũ lên đầu, sau đó đưa mắt ra hiệu cho Mạc Nạp, ý bảo nàng quay trở về xe ngựa.

Mạc Nạp gật đầu, lại nhìn Điền Mật mỉm cười: "Muội muội, tối nay tẩu tử sẽ đến tìm ngươi ha ha!" Sau đó mới trở về xe ngựa.

Cố Ý Dương ngồi trên lưng ngựa, cùng Vĩnh Ninh vương chào hỏi một tiếng, dẫn mọi người thúc ngựa rời khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đề Là Của Ta (Nam Chủ Đề Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 129: Thiếu

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: HD

Điền Mật nhìn bóng lưng Cố Ý Dương rời đi, trong lòng có chút nặng nề.

Nàng không biết, phải nói cho Cố Ý Dương thế nào, mới có thể giảm bớt bi thương cho hấn.

Vĩnh Ninh vương cũng nhíu chặt mày, dựa trên lời nói của Cố Ý Dương trước khi rời đi, ông ta nghe hiểu, nhưng mà, ông ta đi đâu tìm Như phu nhân đây?

Ông ta quay đầu nhìn Điền Mật, nghĩ nghĩ, cười với Điền Mật: “Mật Nhi à, người xem, Ý Dương còn chưa biết tin Như phu nhân qua đời, bây giờ Ý Dương vừa mới thắng trận trở về, lại lập được công lớn, không cần nói rõ chuyện Như phu nhân để đã kích hấn, chỉ bằng, đến lúc đó, nói Như phu nhân bệnh qua đời?”

Điền Mật ngược mắt nhìn ông ta, trong lòng cười lạnh, trên mặt vẫn ra vẻ ngoan hiền dịu dàng: “Vương gia nói rất đúng, Mật Nhi biết phải nói với ca ca thế nào. Vương gia yên tâm.”

Lúc này Vĩnh Ninh vương mới hài lòng gật đầu, ngẫm nghĩ lại, phải bảo Vĩnh Ninh vương phi căn dặn bọn hạ nhân không được lên tiếng, giấu giếm tuyệt đối chuyện năm xưa.

Ông ta tin tưởng Điền Mật sẽ nghe lời mình, bởi vì ông ta cho rằng, nữ nhi tông phụ, xuất giá tông phụ.

Cho nên, ông ta hoàn toàn không ngờ, Điền Mật đối với ông ta chính là bằng mặt không bằng lòng.

Điền Mật trở về Như Mộ viên, hiện tại Cố Ý Dương quay về, không cần phải gấp gáp đi kiểm thêm điểm hảo cảm từ Âu Dương Túc Ngọc. Nên để cho Vĩnh Ninh vương và Điền Khiếu trả giá thật nhiều trước đã.

Trời sập tối Cố Ý Dương mới quay lại, Vĩnh Ninh vương bày tiệc đãi hấn.

Tất cả gia quyến cùng nhau dùng bữa tối, ít nhất ở bên ngoài mọi người đều có vẻ hòa thuận.

Có điều, khi Cố Ý Dương hỏi Như phu nhân, sắc mặt tất cả mọi người lập tức thay đổi. Những thị thiếp thứ xuất, đồng loạt buông đũa, sợ hãi cúi đầu.

Trong lòng Cố Ý Dương xuất hiện cảm giác không lành, hấn ngồi thẳng người, ánh mắt kiên định nhìn Vĩnh Ninh vương, hi vọng ông ta có thể cho hấn câu trả lời chính xác, năm năm sống trong quân đội, khí chất của hấn vô tình biến thành nghiêm nghị hơn.

Điền Mật không nói gì, chỉ im lặng, chờ Vĩnh Ninh vương mở miệng. Vĩnh Ninh vương nuốt một ngụm nước bọt, nhìn Cố Ý Dương khó khăn cười một tiếng: “Chuyện đó, Ý Dương à, Như phu nhân bà ấy, hai năm trước đột nhiên bị bệnh nặng rồi qua đời.”

“Cái gì?!” Cố Ý Dương lập

tức đứng dậy, hai tay chống lên bàn, bát đũa va chạm, phát ra tiếng vang nhỏ.

Khí chất của hấn quá mạnh mẽ, hoàn toàn không giống thiếu niên mười chín, địa vị thấp, luôn luôn cúi đầu hạ thấp sự tồn tại của chính mình.

“Người lớn tiếng như vậy làm cái gì? Muốn hù dọa ai chắc? Như phu chết bệnh chết, là do bà ta đoán mệnh, có thể trách ai chứ!?” Điền Khiếu cũng đứng lên, quát Cố Ý Dương, dường như sợ bị thua Cố Ý Dương, hấn ta lớn giọng, đến nỗi tỉnh mạch ngay cổ cũng nổi lên.

Vành mắt Cố Ý Dương đỏ hoe, cũng không so đo với Điền Khiếu, trong đầu chỉ vang lên câu hai năm trước Như phu nhân đột ngột bị bệnh nặng rồi qua đời, lập đi lập lại, giống như tiếng vọng trở lại.

Cơ thể hắn run nhẹ nhẹ, nhìn về phía Diên Mật, trong mắt mang theo khẩn cầu, như thể cầu xin Diên Mật đừng phá vỡ hi vọng của hắn.

Diên Mật ngẩng đầu nhìn hắn, trong mắt ẩn chứa nước, gật đầu: “Mẫu thân, quả thực bị lệnh nặng rồi qua đời.” Nói xong, nàng lập tức cúi đầu.

Cố Ý Dương lắc đầu, vẻ mặt hoàn toàn không dám tin, hắn xoay người chạy ra khỏi phòng ăn, chạy tới Như Mộng viên.

Diên Mật nhìn theo bóng lưng Cố Ý Dương, sau đó đứng lên, quay sang nói với Vĩnh Ninh vương, “Vương gia, ta đi xem ca ca thế nào.”

Câu trả lời hỏi nãy của Diên Mật khiến Vĩnh Ninh vương hết sức yên tâm, đối với yêu cầu của Diên Mật, ông ta gật đầu đồng ý.

Sau đó tiếp tục ăn cơm, vui vẻ hay không, tự bản thân mỗi người biết.

Diên Mật trở về Như Mộng viên, liền thấy Cố Ý Dương đi khắp nơi, trong miệng hắn thì thào gọi ‘mẫu thân’. Diên Mật đỏ mắt, nhớ tới thời điểm nàng vừa mới xuyên qua, nhìn thấy nữ nhân kia.

Nàng đi lên ôm Cố Ý Dương từ phía sau: “Ca ca, đừng tìm nữa, mẫu thân, không còn ở đây đâu.”

Thân thể Cố Ý Dương cứng đờ: “Mẫu thân ở đâu?”
Cịọng hắn có chút khàn, toàn thân đều tỏa ra cỗ khí đau

thường.

Diền Mật hít cái mũi, nhẹ nói: “Đã mai táng, chôn mẫu thân ở trên đỉnh núi Minh Đình nơi bà sinh ra.” Như phu nhân xuất thân là người bình thường, bởi vì diện mạo thanh lệ, cho nên gia cảnh của trượng phu đầu tiên không tệ, là người bán được, một lần duy nhất bán nhằm được. Người mua thuốc kia lại lịch không nhỏ, mà thuốc kia lại khiến chết người, vì vậy, Cố gia ngoại trừ Như phu nhân và Cố Ý Dương, tất cả đều đã chết.

Như phu nhân sinh ở trên núi Minh Đình, là do trước kia mẫu thân của Như phu nhân một lần nợ lên núi Minh Đình hái thuốc, trúng ngày sinh nở, cho nên sinh bà ấy trên núi.

Lúc trước, cha của Lạc Thu ra bãi tha ma tìm Như phu nhân, sau đó an táng bà.

Về sau, Diền Mật chọn ngày, hành lễ cúng bái cho Như phu nhân, xong dời bà ấy tới núi Minh Đình.

Cảm thấy Cố Ý Dương đã tỉnh táo hơn, Diền Mật liền buông Cố Ý Dương ra, hạ nhân trong viện đều trốn tránh. Chỉ có Lạc Thu đứng canh ở cửa viện.

Diền Mật kéo tay Cố Ý Dương, đi vào sương phòng.

Thân thể Cố Ý Dương vẫn còn hơi run rẩy, Diền Mật đóng cửa, xong quay đầu nhìn hắn.

Hốc mắt hắn đỏ hồng, nhưng nước mắt kiên cường không rơi xuống.

“Mẫu thân là ấy không phải bị bệnh mà chết!” Diên Mật nhỏ giọng nói.

Cố Ý Dương lập tức hoàn hồn, nhìn về phía nàng:
“Muội nói cái gì?”

“Ca ca, chúng ta phải báo thù cho mẫu thân! Phải cho những kẻ đã tổn thương mẫu thân, trả giá thật nhiều!”
Diên Mật nhìn Cố Ý Dương, đôi mắt rưng rưng nhưng đầy cố chấp.

“Là ai?” Cố Ý Dương khàn giọng hỏi, mẫu thân chưa bao giờ tranh đoạt, cho dù mất đi sự sủng ái của Vĩnh Ninh vương, bà vẫn như cũ chăm sóc hần và muội muội, sống trong tiểu viện này.

“Vĩnh Ninh vương, Tiểu phu nhân, hai năm trước, Vĩnh Ninh vương sủng hạnh mẫu thân, mẫu thân ngoài ý mang thai, Tiểu phu nhân liên hãm hại bà bảo là tăng tiu với người khác, Vĩnh Ninh vương ở trước mặt mọi người, trước mặt muội, treo cổ mẫu thân.” Nói xong, nàng nắm tay Cố Ý Dương: “Ca ca, muội đã trừng trị Tiểu phu nhân, hai năm trước, muội dùng kế khiến Tiểu phu nhân nói ra chân tướng sự thật, Vĩnh Ninh vương giam bà ở trong viện, muội bảo Lạc Thu giả trang thành mẫu thân, Tiểu phu nhân kia có tật giật mình, bị dọa điên rồi. Hiện giờ nita sống nita chết. Vĩnh Ninh vương, huynh không quay lại, muội vẫn phải dựa vào ông ta, không làm được gì cả, chỉ có thể nhu thuận trước mặt ông ta.”

Giọng của nàng mang theo ma lực khiến người ta trầm tĩnh, Cố Ý Dương hít sâu một hơi, ánh mắt dần dần

thanh tỉnh: “~~Thế~~ thế, nói mâu thân bị bệnh nặng qua đời,
là Vĩnh Ninh vương bắt muối nói?”

Thấy Diên Mật gật đầu, đôi mắt Cố Ý Dương lập tức
tối sẫm, bên trong lắt đầu có gì đó khởi động.

“Huynh sẽ không bỏ qua cho ông ta!” Hấn cầm tay Diên
Mật, nhìn cơ thể nhỏ xinh của nàng, thương tiếc xoa
quang mặt nàng: “Muội muội, mấy năm nay, khổ cho
muội rồi, về sau, ca ca tuyệt đối sẽ không để muội chịu
khổ nữa.” Diên Mật gật đầu, trong mắt tràn đầy tin
tưởng.

“Nói đi chưa?”

Xem thêm tại: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3446227#p3446227>

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đề Là Của Ta (Nam Chủ Đề Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 130: Thiếu

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: HD

Diên Mật và Cố Ý Dương đồng thời quay đầu, Diên Mật kinh ngạc tròn to mắt, còn Cố Ý Dương thì đứng thẳng phòng bị, kéo Diên Mật vào ngực bảo hộ.

Không biết cửa sổ trong phòng đã mở ra từ lúc nào, Âu Dương Túc Ngọc toàn thân mặc cảm bào màu trắng ngồi trên bệ cửa sổ.

Một chân hấn gác lên bệ cửa sổ, một chân để ngoài cửa sổ.

Mái tóc tản mạn, tóc mai theo con gió thổi vào gương mặt hấn.

Khóe miệng hấn kéo lên, nhưng trong mắt không hề có chút ý cười, nhìn chăm chăm bàn tay đặt trên eo thon nhỏ của Diên Mật.

“Ừ, ta nghĩ, Cố tướng quân người nên buông tay mình ra đi.” Hấn nhẹ nhàng mở miệng, giống như vô tình, nhưng lại tỏa ra một loại khí áp bức Cố Ý Dương.

Diên Mật cực kì tự giác tránh khỏi bàn tay Cố Ý Dương, sau đó tới gần Âu Dương Túc Ngọc: “Huynh tới đây từ lúc nào?” Giọng nói nàng có vẻ rất thân thiết.

Vừa nhìn liền biết Diên Mật và Âu Dương Túc Ngọc có quen biết, Cố Ý Dương nhẹ nhàng thả lỏng cơ thể.

Âu Dương Túc Ngọc nghiêng đầu, ánh mắt miễn cưỡng nhìn Diên Mật: “Ừ, nhớ nàng được không? Còn nàng, nhớ ta không?”

Quá là kinh ngạc nha, đúng không? Chẳng trách nam chủ nói nhớ nàng, đây là chuyện quá bất ngờ?

Mặc kệ Cố Ý Dương đang đứng chứng kiến, nàng cười cười, vẻ mặt xinh đẹp, không cần nghĩ ngợi lập tức trả lời: “Ừm, rất nhớ!”

“Định --- hảo cảm nam chủ +10, độ hảo cảm 85, kí chủ đại công cáo thành!”

Đối với câu trả lời không chút do dự nào của Điền Mật, Âu Dương Túc Ngọc hết sức hài lòng. Trong mắt ẩn chứa ý cười, khiến người hắn ôn hòa hơn không ít: “Ừm, ngoan lắm!”

Thấy cảnh muội muội nhà mình không coi mình ra gì, liếc mắt đưa tình với nam nhân lạ mặt, Cố Ý Dương có chút không chấp nhận được.

“Mật Nhi, hắn là ai?”

Không đợi Điền Mật trả lời, Âu Dương Túc Ngọc lập tức nhảy vào trong phòng, phẩy phẩy ống tay áo: “Âu Dương Túc Ngọc, hân hạnh được gặp.”

Cố Ý Dương tròn mắt, danh tiếng Âu Dương Túc Ngọc, tất nhiên hắn từng nghe, bao gồm việc mệnh cách thiên sát cô tính của Âu Dương Túc Ngọc. Hắn nghiêng đầu nhìn Điền Mật, sau đó lắc đầu: “Không được!”

“Hả?!” Điền Mật bị hắn làm cho hoang mang, cái gì không được?

Nhưng Âu Dương Túc Ngọc vừa nghe đã hiểu, nhếch môi cười nói: “Không phải do ngươi nói được hay không thì sẽ như vậy.” Tự tin của hắn nổi lên, lười biếng đứng nơi đó, lại tỏa ra khí thế muốn Cố Ý Dương thuận phục, suy cho cùng, đó chính là khí thế vương giả, có phải không?

“Ôi, ai?” Điền Mật suy nghĩ, có phải nàng ngốc quá hay không? Hoàn toàn không hiểu ý tứ trong lời nói bọn họ?

“Ta không cho phép! Không ai có khả năng!” Cho dù Âu Dương Túc Ngọc khí

thế bức người, nhưng độ quan tâm của Cố Ý Dương đối với muội muội nhà mình, đã vượt qua mức sinh mạng.

“Nếu như, Mật Nhi tự nguyện?” Âu Dương Túc Ngọc nói xong, liền nhìn về phía Điền Mật, ánh mắt chuyên chú. Cố Ý Dương cũng nhìn nàng.

Điền Mật chớp mắt mấy cái, hồi nãy, bọn họ nói gì vậy? Nàng muốn tự nguyện cái gì? Chẳng lẽ, nào nàng bị cửa kẹp rồi sao?

“Mật Nhi, nàng nói nàng thích ta, có phải không?” Âu Dương Túc Ngọc tới gần chỗ nàng.

Cố Ý Dương kéo Điền Mật đến bên cạnh, khiến cho khuôn mặt Âu Dương Túc Ngọc đen xì.

“Ừm, ta thích huynh.” Vì độ hảo cảm của nam chủ.

Nghe được câu trả lời từ miệng Điền Mật, Âu Dương Túc Ngọc bày ra bộ dáng ‘người xem đi, xem đi rồi hiểu’.

Còn Cố Ý Dương cực kì kinh hãi.

Cố Ý Dương không có cách hung dữ với muội muội nhà mình, đành phải trốn mất với Âu Dương Túc Ngọc. Hai người cực kì ăn ý, nháy người ra cửa sổ, để lại một mình Diên Mật ngo ngoe ngác ngác.

Ngày hôm sau, khi gặp lại Cố Ý Dương, đôi mắt Cố Ý Dương bị đen một bên, hẳn không chịu nói với Diên Mật, đã xảy ra chuyện gì.

Nguyên nhân là tối hôm qua, Cố Ý Dương và Âu Dương Túc Ngọc đánh nhau một trận, tất nhiên, Cố Ý Dương không thể nào thắng nổi con người giả dối âm hiểm như Âu Dương Túc Ngọc. Mặc dù hai người vẫn không hòa thuận, nhưng Cố Ý Dương nghĩ, nếu muội muội nhà mình thích Âu Dương Túc Ngọc, vậy thì, hẳn cũng phải tiếp cận Âu Dương Túc Ngọc mới được.

Kết quả, thời gian ở chung với Âu Dương Túc Ngọc, hẳn hoàn toàn bị Âu Dương Túc Ngọc thu phục (* có mùi đam dâu đây) trở thành trợ thủ đắc lực cho Âu Dương Túc Ngọc.

Về phần Vĩnh Ninh vương, Cố Ý Dương nghĩ ra một biện pháp, vu oan hãm hại!

Mấy năm nay, dòng họ chi nhánh lên Vĩnh Ninh vương, ỷ vào thân phận Vĩnh Ninh vương, càng ngày càng kiêu ngạo, giết người cướp của đều làm, dĩ nhiên có thể tìm thấy không ít sai lầm.

Dương kim thánh thượng đã dần dần lớn tuổi, con trai

trường của ông ta có một người, hiện đã trở thành thái tử, tuy nhiên hắn vẫn chưa được ngồi lên vị trí cao nhất kia. Vì thế, tâm tư nghi ngờ của hoàng thượng càng ngày càng nặng.

Tìm người đến trước mặt hoàng thượng để lộ tin Vĩnh Ninh vương có ý mưu phản, hơn nữa Vĩnh Ninh vương đang giữ binh quyền, vì thế hoàng thượng thực sự nghi ngờ rồi.

Cố Ý Dương một lần nữa đến diện thánh, bẩm báo với hoàng thượng, hắn điều tra được trong phủ Vĩnh Ninh vương, có cất giấu long bào ngọc tỷ.

Việc này quá mức, hoàng thượng lập tức sai Cố Ý Dương dẫn ngũ lâm quân đến Vĩnh Ninh vương phủ lục soát. Kết quả, thực sự phát hiện long bào ngọc tỷ trong mật thất thư phòng của Vĩnh Ninh vương.

Vĩnh Ninh vương cực lực kêu oan, nhưng ông ta vẫn bị bắt vào hoàng cung, mà tất cả gia quyến Vĩnh Ninh vương phủ, đều bị nhốt trong đại lao, Diên Mật cũng không ngoại lệ.

Hai ngày sau, Vĩnh Ninh vương bị xử trảm, còn có Diên Khiếu nữa.

Tất cả gia quyến của Vĩnh Ninh vương phủ, bao gồm nhà mẹ Vĩnh Ninh vương phi, toàn bộ bị biến thành thú dân, đi đày tới Bắc hoang, trọn đời không thể vào kinh thành.

Đây vốn là tội tru di cửu tộc, nhưng Cố Ý Dương lấy cớ hoàng thượng tha cho gia quyến Vĩnh

công chuộc tội, xin hoàng thượng tha cho gia quyến vinh
Ninh vương phi.

Hoàng thượng nhớ tới công lao bình định Bắc hoang của
Cố Ý Dương nên đồng ý.

Còn Diên Noãn Hương, bởi vì thái tử hết sức cầu xin,
do đó không bị đày ra Bắc hoang, có điều, ngôi vị thái tử
phi không tới lượt của nàng ta, chỉ được ngồi kiệu, không
cần chờ cập kê, trực tiếp đưa vào Đông cung thái tử, trở
thành thị thiếp đẳng cấp thấp nhất của thái tử.

Tuy nhiên không ngờ lại có ý chí khác, tuyệt đối không
thể thăng vị cho nàng ta, nếu như muốn thăng vị, được
thôi, chờ thái tử đăng cơ làm hoàng đế rồi hẳn nói sau.

Diên Noãn Hương không thể tin được, mới hai ngày
trước, nàng vẫn còn là mỹ nhân đệ nhất Nam Diệu,
Hương Ngưng quận chúa, bây giờ đột nhiên rớt xuống
đáy bùn, trở thành thị thiếp hèn mọn cho thái tử. Nàng
vốn dĩ là thái tử phi, vì sao lại trở thành như vậy?

Nàng muốn trốn đi, nhưng mà, thị vệ không cho nàng cơ
hội, nàng bị bắt.

Thái tử cho rằng, Diên Noãn Hương muốn thoát khỏi
hắn, kết quả, nổi giận.

Không chiếm được, đành phải là việc tốt nhất. Mà ngay
lúc đó, Ân Dương Thành Tổ cho rằng, Diên Noãn
Hương mà hầu ngày đêm chờ đợi, cũng chỉ có như vậy.

Diên Mật cũng không bị đi đày, bởi vì nàng là muội
muôi của Cố Ý Dương, hơn nữa. Phàm aia cầu tình

thay nàng, xin hoàng thượng ban hôn, gả Diên Mật cho Âu Dương Túc Ngọc, thành vương phi của hắn.

Tuy rằng hoàng thượng rất kinh ngạc, nhưng suy nghĩ một hồi, ông ta cũng đồng ý.

Thời điểm thánh chỉ đến, độ hào cảm của Âu Dương Túc Ngọc với Diên Mật đã đạt đến 90 điểm. Hôn lễ được định ở đầu xuân năm sau, sau khi Diên Mật cập kê.

Đầu xuân năm thứ hai, rốt cuộc Diên Mật cũng được gả cho Âu Dương Túc Ngọc, có điều, nàng không phải Tĩnh Vương Phi, mà là hoàng hậu.

Xem thêm tại: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3446228#p3446228>

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đều Là Của Ta* (Nam Chủ Đều Là Của Ta!) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 131: Thiếu

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Chicken Twins

Sau khi Diên Mật rời khỏi nhà lao, nàng chuyển đến sống tại phủ tướng quân của Cố Ý Dương.

Mà Mạc Nạp, ba tháng sau, cũng thành thân cùng Cố Ý Dương.

Tam hoàng tử tạo phản, hẳn chính là người trước đó ám sát thái tử, sau này, hắn lại ám sát thái tử lần nữa, lần này, Âu Dương Túc Ngọc cố ý giúp đỡ hắn, thái tử bị ám sát thành công, đồng cung thái tử bị thiếu rụi, không còn ai sống sót, ngay cả hạ nhân cũng không có ai may mắn thoát khỏi, bao gồm cả Diên Âm Hương đang mang thai được một tháng.

Sau đó, Âu Dương Túc Ngọc giả bộ đứng về phe tam hoàng tử, âm thầm đứng một bên nhìn tam hoàng tử tính kế diệt trừ thêm một vị hoàng tử mới trưởng thành.

Cuối cùng, hoàng thượng tuyệt vọng, chuẩn bị lập tam hoàng tử làm thái tử.

Lúc này, Âu Dương Túc Ngọc đưa ra một loạt chứng cứ, tố cáo tam hoàng tử sát hại huynh đệ ruột thịt, tam hoàng tử bị trục xuất.

Hoàng thượng vốn đã có tuổi lại bị kích động mạnh vì con trai mình liên tiếp bị sát hại, đồ bệnh nằm liệt giường không dậy nổi.

Tân quốc sư mới nhậm chức đứng ra nói, Âu Dương Túc Ngọc mệnh cách nghịch chuyển, chính xác là chân mệnh thiên tử.

Cho nên, thuận theo thiên mệnh, Âu Dương Túc Ngọc trở thành thái tử.

Đầu xuân năm thứ hai, hoàng thượng băng hà, Âu Dương Túc Ngọc đăng cơ lên làm vua.

Điền Mật và Âu Dương Túc Ngọc cùng nắm tay nhau đứng trên đài cao, lúc được quần thần quỳ bái, Điền Mật nghiêng đầu nhìn Âu Dương Túc Ngọc: "Ta biết mà, A Ngọc của ta, tuyệt đối không phải là người tầm thường, sớm thôi, thiên hạ này sẽ thống nhất, A Ngọc, sẽ thống trị toàn bộ thiên hạ!"

Đây chính là dã tâm của hắn, điều hắn muốn không chỉ có Nam Diêu, hắn muốn thống nhất tứ quốc, trở thành bá chủ thiên hạ! Chỉ là, hắn không biết, thì ra, Điền Mật đã sớm nhìn thấu hắn.

Hắn cũng nghiêng đầu nhìn Điền Mật, trong mắt mang theo nhu tình chưa từng có, e rằng, nàng đã từng trải qua vô vàn khó khăn, từ Đan Cơ trở thành Điền Mật, chính là số mệnh đã định sẵn muốn nàng ở bên cạnh hắn: "Nước sông ba nghìn, chỉ lấy một gáo." Hắn nhẹ giọng nỉ non, Điền Mật mím môi: "Nguyên một lòng vì chàng, đến bạc đầu, không phân ly."

"Đinh -- độ hảo cảm của nam chủ +10, độ hảo cảm 100, nhiệm vụ hoàn thành!"

"Khôi phục ý thức kí chủ -- khôi phục thành công -- chuẩn bị thoát ly kí thể --"

"5 -- 4 -- 3 -- 2 -- 1 --"

"Hoàn thành nhiệm vụ 100, cho điểm nhiệm vụ 86. Thu được 86 tích phân. Hoàn thành tâm nguyện kí thể, đạt được 12 điểm phân phối số liệu. Xin hỏi kí chủ, muốn phân phối điểm số liệu không?"

"Cho sáu điểm vào dáng người, bốn điểm vào sức quyền rũ,

hai điểm còn lại vào trí lực đi."

Tái nhập dữ liệu kí chủ:

Họ tên: Điền Mật

Giới tính: Nữ

Tuổi: 30

Cấp bậc: 11

Hình dạng: 90 (Tối đa 100 điểm)

Làn da: 90 (Tối đa 100 điểm)

Dáng người: 90 (Tối đa 100 điểm)

Trí lực: 77 (Tối đa 100 điểm)

Thế lực: 88 (Tối đa 100 điểm)

Mị lực: 80 (Tối đa 100 điểm)

Sở trường: Bác sĩ ngoại khoa.

Kỹ năng đặc biệt: ánh mắt thâm tình (sử dụng vĩnh viễn),
thẹn thùng (sử dụng vĩnh viễn), hoa lê đài vũ (sử dụng
vĩnh viễn), ách ngữ (sử dụng vĩnh viễn), quá mực bất vọng
(sử dụng vĩnh viễn), bàn đồ siêu cấp (sử dụng vĩnh viễn)

Đạo cụ đặc biệt: Không gian

Tích phân: 90

"Kì chùi muốn nghỉ ngơi một chút không?"

"Uhm, ta muốn nghỉ ngơi một lát."

Hiện tại trong không gian màu trắng đã cảm thấy ấm áp
hơn, trong phòng đầy đủ mọi thứ. Còn có một tấm gương
dài chạm đất.

Diễn Mật đi tới trước gương, đánh giá chính mình, lúc
này cô vẫn giống y như lúc mới bước vào phòng, trần như
nhộng.

Trước đây, mỗi lần hoàn thành xong nhiệm vụ, cô lập tức
tiếp nhận nhiệm vụ tiếp theo, đã rất nhiều năm, chưa từng
nhìn lại dáng vẻ ban đầu của chính mình a!?

Cả người cô vẫn chỉ chút vết sẹo do phẫu thuật, không có
tóc, không có lông mày, ngay cả lông mi cũng không có.

Cô nhìn chính mình trong gương cười, lộ ra hai má lúm
đồng tiền.

Sau đó bầu trời, thật đúng là, rõ ràng đây mới chính là mình, mà Diên Mật lại cảm thấy có chút xa lạ.

Xoay người, cô nằm trên chiếc giường rộng hai mét, thất thần, rồi từ từ nhắm mắt lại, ngủ thiếp đi.

Cô nằm mơ, trong mơ, cô đang ở cô nhi viện, mặc một chiếc váy công chúa màu hồng nhạt, nhưng có nhiều chỗ đã rách hỏng, đang lễ mái tóc của cô phải buộc lại, nhưng nhân viên chăm sóc trong cô nhi viện lười biếng, chỉ túm hờ phía sau. Cô đói bụng, đã rất lâu rồi cô chưa được ăn cái gì.

Cô nhìn thấy một người khá giống Vệ Tư. Cô ngẩng đầu nhìn chằm chằm hắn, mà Vệ Tư cũng nhìn về phía cô rồi mỉm cười, vươn tay cầm bàn tay cô, tay còn lại cầm bánh kem, hỏi cô: "Cháu có đồng ý đi theo ta không?"

Trong lòng luôn có âm thanh đang nói: "Không muốn, tôi không muốn đi theo ông." nhưng cô chỉ nhìn chằm chằm chiếc bánh kem, nuốt một ngụm nước bọt, chậm rãi đưa bàn tay nhỏ bé ra, đặt vào lòng bàn tay Vệ Tư.

Lương Kiều gả cho Phùng Quân Nghị, có lẽ do gia huấn của Phùng gia, khiến cho Phùng thị cảm thấy, là đã quá nuông chiều nữ nhi của mình, gả vào Phùng gia, đối với nàng mà nói, không còn gì tốt hơn.

Tuy Phùng Quân Nghị vẫn chỉ xem Lương Kiều là muội muội, nhưng người hắn thích là Diên Mật giờ đã

nanh nan, nan cũng chẳng tin biết muốn cười người nào, thành thân với một người xa lạ không quen biết, chẳng thà cười biểu muội cũng hẳn lớn lên từ nhỏ vẫn hơn.

Âu Dương Túc Ngọc hoàn thành dã tâm của hắn, trong vòng mười năm, đem tứ quốc thống nhất.

Bởi vì có Cố Ý Dương dũng mãnh thiện chiến, cùng với nữ nhi của thủ lĩnh liên minh tộc Mạc Nạp am hiểu cổ độc hỗ trợ.

Nam Diệu càng ngày càng trở nên mạnh mẽ, bước đầu tiên hắn tiêu diệt chính là Đông Húc quốc.

Trước đây, Lý Đông Chiếu rời khỏi Nam Diệu, một tháng sau, được hiệu phát tác.

Lúc đầu chỉ cảm thấy hơi ngứa, Lý Đông Chiếu cũng không thêm để ý, nhẹ nhàng gãi gãi, kết quả càng gãi càng ngứa. Tìm thái y chữa trị, bất kể là thuốc uống hay bôi ngoài da, toàn bộ đều không có tác dụng.

Toàn thân ngứa ngáy, nhưng hắn luôn cảm thấy không tìm được chỗ thực sự ngứa trên người.

Lý Đông Chiếu vốn là người bạo lực nay càng bạo lực hơn, đem toàn bộ thái y trong cung xé tít.

Nhóm cung nhân hầu hạ Lý Đông Chiếu, trong lòng càng thêm run sợ, chỉ sợ vô ý bất cẩn, là ngày hôm sau trong đám người bị xé tít sẽ có thêm chính mình.

Cuối cùng, Lý Đông Chiếu không thể chịu đựng được nữa. bắt đầu tự hành hạ mình. Tự cắt da thịt. có như vâu

mới thành công ngăn ngừa trong thời gian ngắn.

Lý Đông Chiêu chết, thời điểm hấn chết, thương tích đầy mình, trên cơ thể hấn, mỗi một tác da thịt đều có vết cắt, có nhiều chỗ, còn cắt hấn một mảng thịt lớn.

Đông Húc quốc phải lập một tân đế khác, nhưng vì lúc trước Lý Đông Chiêu đăng cơ, đã giết sạch toàn bộ huynh đệ của mình, chính hấn lại không có con nối dõi.

Bất cứ ai đăng cơ cũng là một vấn đề. Những đại thần quyền cao chức trọng, ai cũng muốn ngồi lên cái vị trí kia. Nhưng, vị trí đó chỉ có một nha!

Vì vậy, Đông Húc quốc rối loạn.

Vốn là Đông Húc quốc binh hùng tướng mạnh, lại bị Nam Diêu diệt để như tờ bìa tay.

Âu Dương Túc Ngọc thực hiện giấc mộng của mình, cũng thực hiện lời hứa của hấn, trong hậu cung, từ đầu đến cuối, chỉ có một mình Diên Mật.

Diên Mật sinh cho Âu Dương Túc Ngọc ba nhi tử, hai nữ nhi song sinh.

Mấy năm sau, lúc Diên Mật qua đời, Âu Dương Túc Ngọc nắm tay nàng, gọi tên nàng, nói với nàng: "Chạm một chút đi, trên cầu Nại Hà quá cô độc, ta đi cùng nàng."

Sau đó, Âu Dương Túc Ngọc truyền ngôi cho trưởng tử, cùng Diên Mật đồng táng Hoàng Lăng.

HD: t thích thế giới này nhất.

Xem thêm tại: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3446229#p3446229>

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Điều Là Của Ta (Nam Chủ Điều Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 132: Thiếu

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: hoa hồng tím

Khi Điền Mật tỉnh lại, cô cũng không biết là mình đã ngủ bao lâu rồi.

Ngồi trên giường, cô gọi 0051 yêu cầu nó truyền tổng nhiệm vụ.

"Tốt, đang tiếp thu nhiệm vụ —— nhiệm vụ tiếp thu thành công —— đang truyền tổng kí chủ ——"

"Truyền tổng thành công ——"

"Mật Mật, mau thức dậy đi! Hôm nay sẽ có người tới nhận con nuôi đấy!" Là giọng nói của một bé gái, vừa nói vừa lắc lắc cơ thể của cô.

Điền Mật miễn cưỡng mở mắt, cô nghiêng đầu nhìn về phía cô bé đó.

Một cô bé khoảng bảy tám tuổi da ngăm đen có mái tóc ngắn, cô bé mặc bộ đồ thể thao ngắn tay màu trắng hơi cũ.

Cô bé nhìn thấy Điền Mật đã thức dậy liền đưa tay kéo cô ngồi dậy, nhìn cô cười cười: "Mật Mật, mau thức dậy nào! Nhìn em xinh xắn như vậy nhất định sẽ có cô chú gia đình giàu có nhận nuôi em thôi."

Điền Mật vẫn còn hơi mờ mịt, cô còn chưa tiếp nhận cốt truyện nên không biết mình ở trong hoàn cảnh gì, có người nhận nuôi? Bây giờ cô đang ở cô nhi viện sao? Cúi đầu nhìn bản thân mình cả tay chân đều rất nhỏ.

Điền Mật tròn to hai mắt, không lẽ lần này cô lại trở thành một cô bé nhỏ tuổi sao?

Nhìn Điền Mật ngây ngốc không nói lời nào, cô bé đó trực tiếp ôm Điền Mật xuống giường, nhưng mà cô bé vẫn còn nhỏ nên ôm cô có chút khó khăn, không đủ lực làm cho lưng cô va vào mép giường, cảm thấy lưng hơi đau nhưng cô chỉ nhủ thầm chứ không lên tiếng.

Khi Điền Mật đứng trên mặt đất, trên người cô đang mặc một chiếc váy công chúa màu hồng viền tơ, do mặc ngủ nên trên váy có nhiều nếp nhăn.

Mặc cho cô bé đó sửa sang lại đầu tóc hơi rối rồi giúp cô mang giày và dẫn cô ra ngoài. Thực ra Điền Mật muốn từ chối sự nhiệt tình của cô bé, cô còn muốn tận dụng thời gian để tiếp thu cốt truyện và trí nhớ của kí thể nếu không cô lại làm ra những chuyện khác với tính cách của kí thể làm cho mọi chuyện bị lộ thì sao?

Khi ra ngoài Điền Mật thấy có rất nhiều đứa bé và một số ít người lớn có cả đàn ông lẫn phụ nữ tới để chọn nuôi những đứa bé ở đây.

Nhìn cách ăn mặc dễ dàng nhận ra có những gia đình giàu có cũng có gia đình bình thường.

Cô bé kia dẫn cô ra ngoài sau đó liền bỏ đi để cô đứng ngây ngốc một mình ở đó, Điền Mật hơi lúng túng cảm thấy mình không biết làm sao trong hoàn cảnh này.

Đột nhiên một đôi chân dài xuất hiện trước mặt cô, Điền Mật cố gắng ngẩng đầu lên nhìn người nọ, nhưng cô quá thấp khuôn thể nhìn rõ khuôn mặt của người nọ.

Người đàn ông đó ngồi xổm xuống nhìn cô mỉm cười. Lúc này Điền Mật mới thấy rõ khuôn mặt của hắn, là một người đàn ông ngoại quốc rất đẹp trai, mang mắt kiếng có viền tơ vàng, một tay cầm hộp sữa tươi một tay đưa về phía cô: "Cô bé, con có nguyện ý đi theo chú không?" Tiếng phổ thông của hắn không được tốt lắm.

Trong bụng Điền Mật nói thầm dụ dỗ cô sao, vô ích, nhưng khi nhìn kỹ khuôn mặt của người đàn ông này cô cảm thấy rất ngạc

nhiên. Cô nghĩ chắc mình đang nằm mơ rồi nhưng giấc mơ này cũng quá chân thực. Tại sao cô lại nhìn thấy Vệ Tư ở chỗ này chứ?

Cô đứng bất động tại chỗ, ~~sống sờ~~ không thể nói chuyện.

Nhưng Vệ Tư cũng rất kiên nhẫn chờ cô trả lời, một lúc lâu không thấy cô trả lời hần hỏi lại lần nữa: "Cô bé, con có nguyện ý đi theo chứ không?"

Diên Mật lấm lên đùi mình một cái, rất đau. Cho nên hiện tại cô không phải đang nằm mơ phải không?

Cô phục hồi tinh thần, nhìn chằm chằm Vệ Tư một lúc, sau đó kiên định lắc đầu: "Không, con không đi theo chứ đâu!" Giọng nói của cô rất ngọt ngào làm cho người nghe cảm thấy vui vẻ. Nhưng lúc này cô gần như thét chói tai, không hề có cảm giác vui mừng gì cả.

Thật ra kể từ lúc trước đã rất mơ hồ nhưng khuôn mặt của Vệ Tư lại khắc sâu trong trí nhớ của cô làm sao cũng không quên được, huống chi khuôn mặt của Vệ Tư bây giờ và Vệ Tư hai mươi lăm năm sau cũng không có quá nhiều thay đổi chỉ có hơi gầy hơn một chút, trẻ hơn một chút nên cô chỉ cần nhìn một cái là nhận ra hần ta.

Nói xong cô nhanh chóng xoay người bỏ chạy, cô cảm thấy sợ hãi, bây giờ cô nhỏ bé sức lực không lớn nếu hần ta muốn dùng bạo lực đem cô mang đi, cô biết làm sao? Lúc này cô dường như đã quên mất sự tồn tại của hệ thống chỉ muốn lập tức tìm chỗ trốn.

Đột nhiên cô va phải một người, do đối phương là người

lớn nên khi bị đụng chỉ hơi loạng choạng một chút rồi đứng vững lại còn Diên Mật không tốt như vậy, mong cô tiếp xúc thân mật với mặt đất.

Người đó lập tức bế cô lên: "Cục cưng, con có bị thương hay không? Đều do cô không tốt, do cô đi không nhìn đường nên đụng trúng con!" Giọng nói của cô ấy rất dịu dàng.

Diên Mật nhìn người phụ nữ đang bế mình. Là một người phụ nữ có khuôn mặt xem như thanh tú chứ không quá xinh đẹp, nhìn cũng khoảng ba mươi tuổi ăn mặc rất bình thường xem ra là một người có gia cảnh bình thường thôi.

Thấy Diên Mật nhìn thẳng vào mắt mình như vậy, người phụ nữ cũng bắt đầu quan sát Diên Mật, năm nay cô năm tuổi có khuôn mặt tròn trịa, ngũ quan xinh xắn lại trắng trẻo mềm mại. Lúc này đôi mắt to tròn trong trẻo trắng đen rõ ràng đang nhìn chằm chằm mình như vậy, ngay lập tức cô ta cảm thấy mình bị ánh mắt trong suốt như vậy nhìn đến tận tâm cũng mềm nhũn.

"Cục cưng, con có muốn làm con gái của cô không?"

Làm con gái sao? Diên Mật quay đầu nhìn lại thấy Vệ Tư đang cau mày nhìn chằm chằm cô. Cô giật mình liền gật đầu liên tục: "Dạ, con muốn làm con gái của cô ạ!"

May mắn, cô nhi viện có quy định muốn nhận nuôi đứa bé nào phải được đứa bé đó chấp nhận mới được, vì vậy mặc kệ Vệ Tư có muốn mang cô đi nhưng cô không chịu thì về mặt ngoài hẳn ta cũng không dễ dàng mang cô đi

được.

Hơn nữa, bây giờ cô đã được người phụ nữ này nhận nuôi rồi.

Trong lòng suy nghĩ, nếu lúc này cô đi theo người phụ nữ này chắc số phận của cô sẽ thay đổi không giống kiếp trước nữa chứ?

Cô theo người phụ nữ này lên xe lửa rời khỏi thành phố P đến thủ đô là thành phố A.

Người phụ nữ nhận nuôi cô tên là Lưu Du, năm nay ba mươi tuổi, tự mình kinh doanh một tiệm hoa nhỏ có hai phòng ở và sáu phòng nhỏ, cô ấy cũng không đổi tên Diên Mật bởi vì chồng của cô ấy cũng họ Diên.

Đi xe hết một ngày một đêm mới đến nơi, Diên Mật cũng cảm thấy mệt mỏi, cô nằm trên giường nhỏ mà Lưu Du đã chuẩn bị cho mình, còn Lưu Du thì đi chuẩn bị bữa tối, lúc trên xe lửa cô không thể tiếp thu được cốt truyện hiện tại rồi cuộc cô cũng có thời gian để tiếp thu cốt truyện rồi.

Thì ra nơi này chính là thế giới cũ của cô, lúc đầu cô cũng sống trong tiểu thuyết. Nhưng mà cô không có một chút quan hệ nào với nam và nữ chủ cả. Vốn dĩ kí ức hơi mơ hồ bây giờ thực rõ ràng, cô nhớ được ba mẹ của cô cũng không bỏ rơi cô mà vì tai nạn xe nên mới qua đời, lúc đó mẹ của cô còn đang mang thai. Mà cô do ngồi ở vị trí an toàn hơn nên chỉ bị thương. Sau khi vết thương lành lại cô tới cô nhi viện, nhưng không lâu sau bị Vệ Tư mang đi đến nước M, lúc này cuộc sống trong phòng thí

nghiệm của cô bắt đầu. Đến năm ba mươi tuổi, do ngoài ý muốn trong quá trình giải phẫu mà qua đời. Lần này, cô không đi cùng Vệ Tự nữa nên số mạng của cô cũng đã thay đổi, thật là tốt!!!

"0051, là hệ thống có ý giúp tôi, đưa tôi tới đây sao?"

"Đúng vậy, cứ xem như là cho kí chủ nghỉ phép đi. Kí chủ có thể thay đổi vận mệnh của cô, cũng có thể có một tuổi thơ vui vẻ nhưng mà trước khi tình tiết trong truyện bắt đầu, khi nam nữ chủ chưa quen biết nhau, cô không thể công lược nam chủ được, cũng không thể tiếp cận nam nữ chủ luôn."

Xem thêm tại: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3446230#p3446230>

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Điều Là Của Ta (Nam Chủ Điều Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 133: Thiếu

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: hoa hồng tím

"Tốt quá, cảm ơn 0051."

Sau khi tiếp nhận hết tình tiết câu chuyện và trí nhớ của kí chủ Điền Mật cũng ngủ thiếp đi, đến khi Luru Du kêu cô dậy ăn cơm cô mới tỉnh dậy.

"Mẹ ~" Đối với xưng hô này Điền Mật kêu rất tự nhiên.

Luru Du ôm cô lên, mặt bà ấy áp lên gương mặt tròn trịa của cô: "Ừ, mẹ làm cơm xong rồi, thức dậy đi ăn cơm với mẹ nào."

Điền Mật ngoan ngoãn gật đầu, rồi nhìn Luru Du cười cười để Luru Du ôm cô đến phòng ăn.

Cô được đặt lên ghế ngồi, do Luru Du cảm thấy cô còn nhỏ nên chuẩn bị thịt viên đã chưng cách thủy cho cô ăn.

Luru Du bỏ thịt viên vào chén của cô rồi dùng muỗng ép thành từng miếng nhỏ trộn đều với cơm cho cô.

Thấy bà ấy dự định dứt cho cô ăn. Điền mật lập tức lắc đầu từ chối: "Mẹ để con tự ăn ạ, con tự múc được."

Bà ấy cũng không ép cô, đặt chén cơm lên bàn rồi nhìn cô múc từng muỗng ăn, trên mặt đều là ý cười khích lệ cô như đang nói con gái mẹ giỏi quá!

Thấy cô tự ăn được bà cũng bắt đầu ăn cơm của mình. Điền Mật khi ăn cơm thì không nói chuyện, Luru Du cũng không phải là người nói nhiều nên khi ăn hai người đều rất im lặng.

Đúng vậy, chỉ có hai người thôi. Luru Du nói chồng của bà ấy cũng chính là ba của cô bây giờ đã biến thành ngôi sao trên trời rồi. Nói cách khác bây giờ Luru Du chính là góa phụ.

Ăn cơm xong, bà ấy để cô ngồi trên ghế salon rồi mở ti vi kênh hoạt hình lên cho cô xem còn mình thì đi rửa chén. Nhìn nhân vật hoạt hình ngây thơ trên ti vi, Điền Mật hơi ghét bỏ, cô bĩu môi quay đầu nhìn về phòng bếp một cái rồi len lén đổi kênh.

Lúc đầu cô muốn xem phim truyền hình nhưng suy nghĩ lại tuổi mình bây giờ không phù hợp để xem nên đổi sang kênh tin tức.

Trước khi đi ngủ, cô kiên trì muốn tự tắm nhưng cho dù cô nói thế nào thì Lưu Du cũng không đồng ý nên cô chỉ có thể đồng ý để Lưu Du nhìn cô tắm.

Dù sao thì tuổi thật của cô cũng đã lớn rồi nếu để Lưu Du giúp cô tắm rửa, cô cảm thấy không được tự nhiên. May mắn bà ấy nhìn cô tự gội đầu tẩy rửa rất sạch sẽ nên cũng yên tâm.

Nhìn con gái mình mới nhận nuôi khéo léo như thế Lưu Du đã thích càng thêm thích. Thật ra Lưu Du nhận nuôi Điền Mật cũng vì chồng của mình. Bà ấy sinh ra trong gia đình bình thường ở nông thôn, lúc còn nhỏ gia đình nghèo, cha của bà vì muốn cải thiện cuộc sống trong nhà nên đã đi vùng khác làm việc. Nhưng do không có trình độ văn hóa nên chỉ có thể xin được việc ở công trường. Trong lúc làm việc thì bị một viên gạch đập trúng đầu dẫn đến xuất huyết bên trong nên đã qua đời.

Vì muốn nuôi lớn

Lưu Du mẹ của bà cũng chịu nhiều cực khổ, thời điểm Lưu Du vừa thi lên đại học thì mẹ bà đã bị ung thư nhưng vì không muốn ảnh hưởng đến tâm trạng của bà nên bà ấy không nói ra, đến khi Lưu Du phát hiện thì ung thư đã đến thời kỳ cuối do bác sĩ thông báo tình hình nguy kịch cho bà biết.

Sau khi mẹ qua đời Lưu Du sống một mình cho đến khi gặp được chồng bà nhưng chồng bà là một người cuồng công việc, kết quả tăng ca làm thêm giờ liên tục một tuần thì lao lực mà chết.

Chồng bà cũng là cô nhi, cô nhi viện mà Điền Mật sống cũng chính là cô nhi viện lúc trước ông ấy sống, vì Lưu Du muốn nhìn nơi chồng mình lớn lên nên đến đây. Khi nhìn thấy Điền Mật bà ấy nhớ lại lúc còn sống chồng bà từng nói chờ khi trả hết tiền nợ mua phòng hai người cùng sinh một đứa con gái, ông ấy muốn có con gái. Nhưng khi tiền nợ vừa trả xong, hai người chuẩn bị sinh con thì ông ấy lại qua đời.

Lưu Du nghĩ, thay vì sống cô độc như vậy không bằng nhận nuôi một đứa bé, có người sống chung phân tán lực chú ý của mình cũng tốt.

Có lẽ, đây là duyên phận.

Diễn Mật nằm trong ngục Lưu Du, nhưng do lúc này cô đã ngủ rồi nên bây giờ không thấy buồn ngủ nữa. Dù sao cũng không ngủ được nên cô dứt khoát nhắm mắt nghỉ ngơi tình thật.

Thật ra đây là một câu chuyện nói về ngành giải trí, nam chủ là nam thần ảnh để còn nữ chủ là một trợ lý mơ hồ ngốc ngốc.

Tình huống lúc hai người quen biết rất là cầu huyết, khi nữ chủ tốt nghiệp đại học thì đi ăn mừng, lúc say đi nhầm đến phòng của nam chủ, lúc này nam chủ đang phát sốt, người nóng đến hôn mê nên nữ chủ vào phòng hẳn cũng không biết.

Hai người cứ như vậy trong sạch ngủ với nhau một đêm, hôm sau nam chủ hạ sốt, đầu óc cũng tỉnh táo lại phát hiện nữ chủ ngủ bên cạnh hẳn. Ngay lúc này nữ chủ cũng tỉnh, sau khi nhìn thấy nam chủ đầu tiên cô ấy đánh một quyền sưng mắt nam chủ, sau đó chất vấn nam chủ tại sao lại ở trong phòng của mình.

Nam chủ sờ lên vết thương trên mắt mình rồi nói đây là phòng của hẳn người đi nhầm phòng là nữ chủ, nữ chủ nhìn lại số phòng mới biết mình đi nhầm phòng. Liên tục xin lỗi nam chủ xong bỏ đi như đang chạy trốn.

Mấy ngày sau nữ chủ tìm được công việc là làm trợ lý cho một minh tinh, kết quả không phải ai khác mà chính là nam chủ.

Nam chui là một người mang thù, khi nữ chui đánh hấn thì hấn đã nhớ mặt cô ấy. Vì vậy khi nữ chui trở thành trợ lý của hấn đương nhiên là bị hấn đùa bỡn mấy lần. Không lâu sau nam chui liền bị tính tình ương ngạnh nhưng thiện lương của nữ chui làm cho rung động.

Lúc này thanh mai trúc mã đi du học nước ngoài của nữ chui trở về, nữ chui lúc trước đã thầm mến người này, khi người này tỏ tình với cô, đúng lúc bị nam chui bắt gặp. Nam chui mới hiểu được trái tim mình, đương nhiên hấn muốn phá huỷ bất kỳ không khí ái muội của hai người rồi.

Hấn bá đạo tỏ tình với nữ chui, bá đạo đoạt đi nự hôn đầu của cô. Nữ chui cứ mơ mơ màng màng mà trở thành bạn gái của nam chui như vậy.

Tiếp theo đến phiên nữ phụ ra sân, nữ phụ là bạn gái cũ của nam chui, cô ta chia rẽ tình cảm của nam nữ chui, nên nam nữ chui hiểu lầm nhau, cuối cùng hiểu lầm được giải quyết, nữ phụ thành vật hy sinh, nam nữ chui ĐC.

Thế giới này cũng không có nguyện vọng của kí thể, không đúng, vì chính Diên Mật là kí thể, mà cô chỉ cần thay đổi bi kịch đời trước của bản thân thôi là hoàn thành tâm nguyện. Vì vậy cô cũng không có được điểm số liệu, nhưng cô vẫn rất cảm ơn hệ thống đã đưa cô về thế giới cũ, trở lại thời điểm năm tuổi khi cô chưa được Vệ Tư nhận nuôi để thay đổi số phận của mình.

Nghiên cứu tình tiết câu chuyện tính toán thời điểm tình tiết bắt đầu thì khi cô mười tám tuổi sẽ bắt đầu. Lúc này cô nhỏ hơn nam chui chín tuổi, đang học cấp ba.

Phai dung than phan gi de tiep can nam chu day! Người hâm mộ? Đây là gì đây?

Anh đế không phải là một người muốn tiếp cận thì tiếp cận đâu, làm sao bây giờ?

Hơn nữa cô không được tiếp cận nam chủ trước khi tình tiết bắt đầu. Thôi tới đâu tính tới đó vậy, dù sau còn mười ba năm nữa câu chuyện mới bắt đầu mà cứ từ từ.

Cùng lắm không còn cách nào thì cô đi làm minh tinh vậy, dựa vào kỹ thuật diễn cùng nhan sắc của cô chắc cũng được xếp vào phái thực lực hoặc phái thần tượng chứ.

Nghĩ như vậy cô cảm thấy phương pháp này có thể áp dụng được, có hai đều là minh tinh thì cô muốn ở gần nam chủ không phải là chuyện khó khăn gì.

Ha ha đột nhiên cô cảm thấy mình rất thông minh đấy chứ. Đã nghĩ ra đôi sách Điền Mật cũng gác chuyện này qua một bên dù sao hiện tại cô cũng chỉ là một đứa bé năm tuổi thôi.

Xem thêm tại: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3446231#p3446231>

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đều Là Của Ta (Nam Chủ Đều Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 134: Thiếu

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Chicken Twins

Híp mắt ngáp một cái, sau đó vỗ vỗ ba cái vào miệng, từ từ ngủ thiếp đi.

Ngày thứ hai, Lưu Du dẫn cô đi mua một ít quần áo và giày dép dùng hàng ngày, còn có cả túi sách.

Bởi vì, Lưu Du dự định cho cô đi học mẫu giáo.

Lưu Du đưa Điền Mật đến trường mẫu giáo cách cửa hàng hoa của bà không xa, Điền Mật cầm tay Lưu Du, đi quan sát chung quanh trường.

Kết quả, hiện tại cha mẹ các bé sẽ đưa con mình đi học mẫu giáo khi bé lên năm tuổi, tiếp đó sáu tuổi mới vào lớp một.

Mà những học sinh đó sẽ được phân vào cùng một lớp.

Năm nay Điền Mật mới năm tuổi, nếu như học mẫu giáo, đương nhiên phải vào cái lớp đó.

Khi Điền Mật đứng ở cửa lớp, thấy mấy trẻ con đồng loạt diễn màn khóc nháo thì cả người cứng đờ.

Thật, thật đáng sợ ~

Cô ngẩng đầu nhìn Luru Du, nước mắt lưng tròng, nhìn qua cực kỳ đáng thương: "Mẹ ~ con không muốn học trường này!"

Luru Du cũng chiều ý cô, suy nghĩ một chút, rồi gật đầu đồng ý. Hai người đi đến một trường mẫu giáo khác, kết quả, tiếng trẻ con khóc vẫn lớn như trước.

Điền Mật đột nhiên hy vọng mình có thể lớn nhanh lên một chút, một đứa trẻ dễ thương khóc, người khác nhìn vào sẽ thấy, oa, đáng yêu quá ~

Nhưng, mười mấy đứa trẻ cùng nhau khóc thì sao?

Điền Mật rùng mình, trực tiếp lôi kéo Luru Du rời khỏi.

Về đến nhà, Luru Du hỏi cô: "Mật Mật, hai trường học đó con đều không thích à?"

Điền Mật lắc đầu như trống lắc.

Suy nghĩ một chút, cô bày ra điệu bộ đáng thương mở miệng nói: "Mẹ à, thực ra, con rất thông minh, con có thể học nhảy lớp!"

Sau đó, cô lấy quyển tạp chí ở nhà, đọc một số từ đơn giản cho Luru Du nghe, rồi lấy giấy bút, nắn nót viết tên mình và tên của Luru Du.

Luru Du ngẫm nghĩ một lát, sau đó quyết định dẫn Điền Mật đến trường tiểu học xem thử, nếu như, trường tiểu học đồng ý nhận Điền Mật, điều đó cũng có khả năng.

Vì vậy, Luru Du đưa Điền Mật đến trường tiểu học Triều Dương ở thành phố A, chủ nhiệm lớp thấy Điền Mật mới có năm tuổi, có chút không muốn tiếp nhận cô.

Thế nhưng, Điền Mật xin làm một bài sát hạch, nếu cô vượt qua kiểm tra, cô sẽ được nhảy lớp lên tiểu học.

Chủ nhiệm lớp suy nghĩ một chút, rồi cho cô làm một bài thi đầu vào lớp một.

Bài thi văn và toán học, cô chỉ mất bốn mươi phút để hoàn thành.

Hai bài thi đều được chín mươi điểm.

Tuy có chút ngượng ngùng

thừa nhận, nhưng, cô không thể không nói, do cô chưa từng học tiểu học, cho nên một số câu hỏi cô không biết làm.

Nên điểm bài thi chỉ được có chín mươi.

Chẳng qua, đối với một đứa trẻ mới năm tuổi còn chưa chính thức nhập học mà nói, số điểm này đã cực kỳ tốt.

Vì vậy, cô trở thành học sinh lớp một của trường tiểu học Triều Dương, bắt đầu cuộc sống của một học sinh tiểu

học.

Năm tháng trôi qua rất nhanh, mười ba năm nháy mắt đã qua~

Một năm trước, Diên Mật thi đầu vào Học viện sân khấu của thành phố A, bây giờ cô đã trở thành sinh viên đại học năm nhất rồi.

Nam chủ thực ra đã ở thành phố A, cho nên, mấy năm nay, Diên Mật có rất nhiều cơ hội để gặp được nam chủ.

Chỉ là cô cố ý né tránh.

Lúc này, nam chủ đã debut được mười năm, giờ là ảnh đế mang tầm quốc tế rồi.

Mấy năm nay, vốn là ngoại hình của Diên Mật cũng không tệ, một phần do giá trị điểm dữ liệu của cô, càng khiến cô trở nên xinh đẹp bắt mắt hơn.

Từ lúc học tiểu học, cô đã rất nổi tiếng, sau đó lên trung học, cô trực tiếp trở thành hoa khôi của trường, hiện tại là hoa khôi giảng đường.

Vì để tiếp cận nam chủ, cô thi vào học viện sân khấu, lên kế hoạch gia nhập giới giải trí.

Ngay từ khi cô mới mười hai tuổi, đã có người đến mời cô đóng quảng cáo, chụp ảnh lìa

Nhưng, để ngăn chặn tất cả cơ hội tiếp xúc cùng nam chủ, nên cô từ chối.

Thực ra, Lưu Du cũng không hiểu Diên Mật, vì trước đây Diên Mật đã nói 'ước mơ' của cô là trở thành minh tinh.

Nhưng qua nhiều năm như vậy, không ít người đến tìm Diên Mật, muốn đưa cô vào giới giải trí.

Đều bị Diên Mật từ chối, vẫn cứ một mực chờ cho đến khi lên đại học, mới từ từ bước chân vào trong giới.

Hiện tại nam chủ rất nổi tiếng, trong năm có vài bộ phim hẳn tham gia diễn xuất, hơn nữa đều là những bộ phim chất lượng.

Diên Mật nghiên cứu nội dung truyện, biết được, nam chủ và nữ chủ hiện tại đã 'ngủ' cùng nhau rồi.

Với lại, nữ chủ cũng sắp trở thành trợ lý của nam chủ,

Đúng lúc này, cô biết nam chủ sắp đóng một bộ phim cổ trang, mà đạo diễn của bộ phim này chính là đạo diễn Tây, đã đích thân đến tìm cô.

Quay trở lại thời gian trước, học viện tổ chức diễn kịch, đạo diễn Tây vừa vặn nhìn thấy kỹ năng diễn xuất của cô.

Cho nên, lúc diễn xong, đạo diễn Tây tự mình đến tìm cô, hy vọng cô có thể đóng một vai nữ phụ trong phim của ông ấy.

Cô lật xem kịch bản, đạo diễn Tây muốn cô đóng vai một cô nàng hiền lành lương thiện nhưng chỉ là bia đỡ đạn, nhân vật này khá nhiều đất diễn, vì cứu nam chính mà

chết.

Chỉ là, Diên Mật bầu môi chề bai. Đạo diễn Tây nhìn ra cô không thích vai diễn này, thoải mái cười toe toét:

"Hi hi, bạn học Diên Mật, cô không thích vai này à?"

Diên Mật ngước mắt nhìn ông ta, đạo diễn Tây là một người đàn ông lớn mười tuổi hơn cô, thân hình béo tốt, là người khá nổi tiếng trong giới, rất nhiều người muốn tiếp cận ông, nhưng đạo diễn Tây này rất lạ, nhất định phải vừa mắt ông, mới có thể đóng phim ông ta làm, dù có nổi tiếng đến mấy nhưng không thuận mắt cũng vô dụng.

Thật ra thì, nếu đạo diễn Tây không đến tìm cô, cô sẽ đi thi vai trong bộ phim này, mấy năm nay, mặc dù cô chưa tiến vào giới giải trí, nhưng cũng không phải là không có cách.

Nhưng mà, cô không muốn diễn Bạch Liên Hoa nha, phải hay không, cô đã diễn đủ rồi, quá đủ rồi!

Lại lật kịch bản một lần nữa, ánh mắt cô sáng lên. Đặt cuốn kịch bản lên bàn, vươn ngón trỏ trắng nõn chỉ vào kịch bản: "Tôi muốn diễn vai này? Đạo diễn Tây, có thể chứ?"

Đạo diễn Tây nghiêng đầu nhìn tên nhân vật, sau đó ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn Diên Mật: "Cái này được! Có tính khiêu chiến, nhưng, bạn học Diên Mật, vai diễn này rất khó nắm bắt nha? Tôi thấy, vai diễn kia, cô diễn nhất định sẽ tốt!"

"Đạo diễn Tây, ông cho rằng, vai diễn này khó khăn với

tôi?" Diên Mật nhẹ nhàng vén tóc ra phía sau mang tai, vẻ mặt tà mị nhìn đạo diễn Tây, trong ánh mắt mang theo một tia khát máu, hơi nhếch môi, khí thế bức người.

Đạo diễn tây lập tức ngồi thẳng người, sau đó dùng sức vỗ bàn một cái, có chút kích động đứng dậy, liên tục nói tốt tốt, rồi nhìn Diên Mật hào hứng nói: "Tôi đã tìm rất lâu nha! Nhân vật này mãi vẫn chưa tìm được người phù hợp, cuối cùng tôi cũng tìm được rồi! Bạn học Diên Mật, xin cô nhất định phải diễn vai này, tôi thấy trong giới giải trí, không một ai phù hợp hơn cô!"

Diên Mật nhún nhún vai, nhìn về phía đạo diễn Tây mỉm cười: "Như vậy, sau này, xin nhờ đạo diễn Tây chỉ giáo nhiều hơn rồi."

"Không dám, không dám, tôi dám khẳng định, Diên Mật, kĩ năng diễn xuất của cô có thể so sánh với diễn viên gạo cội nha!" Đạo diễn Tây xua xua tay, trên khuôn mặt nở nụ cười như hoa.

Ông cảm thấy, lần này tới Học viện sân khấu thật đúng đắn, nếu như không tới, có thể ông đã bỏ lỡ một diễn viên xuất sắc.

Xem thêm tại: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3446876#p3446876>

Bạn đang đọc truyện Các Nam Chính Đều Là Của Ta (Nam Chủ Đều Là Của Ta!) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 135: Thiếu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: HD

Bản bạc thời gian với đạo diễn Tây xong, đạo diễn Tây liền vui vẻ rời đi.

Bây giờ Điền Mật chưa có ký bất kì hợp đồng với công ty nào.

Bởi vì, cô đã sớm quyết định, cô muốn vào công ty Ngu Nhạc chung công ty với nam chủ.

Mà đạo diễn Tây, cũng là người công ty giải trí kia, vừa nãy, thương lượng hợp đồng với đạo diễn Tây, một điều kiện trong hợp đồng chính là công ty Ngu Nhạc.

Tất nhiên, ông ta không thể tự mình quyết định, cho nên, bọn họ hẹn ngày hôm sau gặp ở công ty Ngu Nhạc, đề CEO công ty, gặp mặt cô.

Tiền đạo diễn Tây đi xong, không hiểu sao Điền Mật có chút kích động.

Có lẽ, đã 13 năm rồi, rốt cuộc cô cũng có thể gặp mặt nam chủ. Suốt 13 năm nay, đều dùng thời gian để nghỉ ngơi, thời gian dài như vậy, thay đổi cuộc đời cô, cô đã cực kì hài lòng rồi.

Ngày hôm sau, Điền Mật mặc áo T-shirt ngắn tay hở bụng, quần bò đáy cao bó sát người, đi một đôi giày vải, vác theo một balo nhỏ màu vàng nhạt, mái tóc buộc cao đuôi ngựa.

Nhìn bộ dạng hết sức tươi trẻ xinh đẹp. Cô không trang điểm, để khuôn mặt mộc. Đi thẳng tới công ty giải trí Ngu Nhạc.

Bước vào công ty, Điền Mật bị người trước cửa cản lại: “Mời đưa thẻ công tác.”

Điền Mật đứng lại, chớp mắt mấy cái, sau đó nghĩ nghĩ, lấy điện thoại gọi cho đạo diễn Tây. Không tới một phút, đạo diễn Tây từ trong thang máy bước ra.

“Ai nha! Bạn học Điền Mật tới thật đúng giờ nha! Mau mau, đi theo tôi!” Về mặt đạo diễn Tây hết sức hiền lành, khiến cho mấy người đứng canh cửa tròn mắt nhìn, sau đó lại nhìn sang bề ngoài cực kì xuất chúng của Điền Mật, lập tức trở lại bình thường, nghĩ thầm, cô gái này, chắc chắn lai lịch không nhỏ? Trong lòng âm thầm ghi nhớ Điền Mật, lần sau mà nhìn thấy Điền Mật, nhất định phải tỏ ra ân cần hơn một chút.

Điền Mật đi theo đạo diễn Tây vào thang máy, đi đến lầu 8 phòng của tổng giám đốc.

Tổng giám đốc này họ Dịch, tên là Dịch Phi, là người kế vị của công

ty.

Ừm, quên nói, nam chủ cũng họ Dịch a, tên là Dịch Tì Sâm.

Cho nên, thật ra, nam chủ không chỉ là siêu cấp ảnh đế, mà còn là phú nhi đại.

Dịch Phi, năm nay mới có 35 tuổi, là chú trẻ của Dịch Tì Sâm.

Ông nội của Dịch Tì Sâm, cùng với ba của Dịch Tì Sâm chỉ cách nhau có hai mươi tuổi.

Mà công ty giải trí này, lấy danh nghĩa tập đoàn Dịch thị.

Ông nội Dịch đã sớm phân chia gia sản, công ty giải trí giao cho Dịch Phi, còn bất động sản công ty giao cho cha Dịch. Dịch Túc Sâm vốn được tiếp nhận công ty, nhưng Dịch Túc Sâm lại thích diễn xuất.

Tuy nhiên, chuyện tình của công ty, hắn vẫn sẽ dành thời gian để xử lý.

Cho nên, hắn ở trong tập đoàn Dịch thị, trên danh nghĩa là nghệ sĩ của công ty, còn là tổng giám đốc.

Dịch Phi cũng không phải một ông chú, thân là chú của nam chủ, tất nhiên hắn cũng đẹp trai không kém.

Và lại, Dịch Phi vẫn chưa kết hôn, được xưng là kim cương vương lão ngũ.

Rất nhiều nghệ sĩ muốn ôm đùi của hắn, có điều Dịch Phi chính là mặt than, ngoại trừ công việc, hầu như đều mang bộ dạng khó gần không thích giao tiếp.

Cho nên, mọi người cũng hết cách rồi.

Lần đầu tiên Diên Mật nhìn thấy Dịch Phi, cô nghĩ rằng, nếu có thể công lược Dịch Phi thì tốt quá, đây mới là hình tượng mà cô thích nha. Đáng tiếc ~ chắc chắn ~ ~

“Tổng giám đốc Dịch, cô ấy là Diên Mật.” Đạo diễn Tây chỉ vào Diên Mật, giới thiệu.

Dịch Phi luông hồ sơ trong tay xuống, giờ tay đầy gọng kính bạc, ngược mắt nhìn cô.

Diễn Mật nhìn Dịch Phi, cười thâm, đây là chú của nam chủ, phải tạo quan hệ tốt mới được: “Xin chào tổng giám đốc Dịch, tôi là Diễn Mật!” Cô giới thiệu ngắn gọn, không kiêu ngạo không nhỉnh lẹ.

Dịch Phi gật gù đầu, liếc mắt nhìn đạo diễn Tây một cái: “Có thể, kí hợp đồng, bàn bạc với thư kí Chu là được rồi.” Nhân nhát nói xong, lại cúi đầu làm việc.

Đạo diễn Tây dường như đã sớm quen với cách làm việc của Dịch Phi, ông ta không nói gì, kéo Diễn Mật rời khỏi phòng tổng giám đốc.

Một mình Diễn Mật ngồi ngoài phòng khách, có chút buồn chán nhìn lên poster trên tường.

Ở trên đều là hình minh tinh trong công ty, còn tấm poster lớn nhất, chính là Dịch Tịch Sâm.

Mười năm nay, cô xem không ít phim truyền hình của Dịch Tịch Sâm, cho dù là phim điện ảnh hay tiết mục giải trí, cô đều xem hết.

Không thể không nói, diễn xuất của Dịch Tịch Sâm vô cùng riêng biệt, giá trị nhan sắc lại cao.

Đĩ nhiên, so với Âu Dương Túc Ngọc mà nói, còn kém một chút.

Cô giờ tay xòạc, suy nghĩ, nếu để Âu Dương Túc Ngọc thể hiện, khẳng định Dịch Tịch Sâm sẽ hoàn toàn bị hấn áp bức nha!

Xem xong poster, Diên Mật ngoan ngoãn ngồi trên ghế mở điện thoại ra xem.

Đạo diễn Tây xit lý công việc xong, thư kí Chu kia, đã đi làm hợp đồng rồi.

Cô, chờ một chút ~ ~

Cô thấy chiếc chìa khóa của Dịch Tịch Sâm, đột nhiên hiện ra, tìm trong bãi đồ siêu cấp, đánh vào tên Dịch Tịch Sâm, sau đó bắt đầu tìm kiếm.

Cô phát hiện, Dịch Tịch Sâm đang ở rất gần mình nha.

Cũng chính là nói, Dịch Tịch Sâm, hiện giờ đang ở công ty.

Mà cô, có thể tiếp cận Dịch Tịch Sâm. Cô lập tức ngồi ngay ngắn, hiện tại nam nữ chủ đã gặp nhau, tình tiết truyện bắt đầu, nhưng cô cũng gặp Dịch Tịch Sâm rồi.

Nhìn thấy Dịch Tịch Sâm sắp đi ngang qua phòng khách, Diên Mật hít vào một hơi, đứng lên, đi ra cửa.

Cô nắm bắt thời gian rất tốt, ngay thời điểm cô mở cửa ra, Dịch Tịch Sâm vừa mới đi tới cửa phòng khách.

Dịch Tịch Sâm vừa mới tới cửa phòng khách, cánh cửa liền mở ra, tiếng động không nhỏ, thành công khiến Dịch Tịch Sâm dừng bước.

Dịch Tịch Sâm nghiêng đầu nhìn Diên Mật, hơi nhúm mày: “Người mới?” Cặp mắt của hắn rất có từ tính, vô

cùng trầm thấp, cũng cực kì dễ nghe.

Hiện tại các mình tình quay phim đều tìm người lồng tiếng thay, nhưng Dịch Tì Sâm thì chưa bao giờ, việc này cũng khiến cho hắn được khen ngợi.

Diễn Mật nhìn hắn cười cười, lộ ra má lúm đồng tiền, với hàm răng trắng tinh, trong Diễn Mật lúc này rất đáng yêu: “Có lẽ là vậy.”

“Có lẽ?” Ánh mắt Dịch Tì Sâm di chuyển, có nghi hoặc.

“Ừm, đang chờ thư kí Chu đưa hợp đồng tới, ký hợp đồng xong thì xem như là người mới?” Nói xong, gật đầu với Dịch Tì Sâm một cái, sau đó đi ngang qua người hắn.

Thấy Diễn Mật ngó lơ mình như vậy, Dịch Tì Sâm có chút bất ngờ, hơi hơi há miệng: “Cô, chờ chút!”

Diễn Mật dừng bước, quay đầu nhìn hắn, có chút nghi ngờ chỉ tay vào chính mình hỏi: “Gọi tôi à?”

Dịch Tì Sâm không tay, nháy mắt mấy cái: “Nơi này ngoại trừ tôi với cô, còn người khác sao?”

“Có chuyện gì không?” Diễn Mật xoay người, đối mặt với Dịch Tì Sâm.

“Cô, có biết tôi là ai không?” Dịch Tì Sâm nói.

Diễn Mật thực sự không ngờ, Dịch Tì Sâm gọi cô lại để hỏi vấn đề cực kì đơn giản này, không phải rất ngu ngốc

sao?

“Biết, anh là Dịch Từ Sâm.”

Dịch Từ Sâm gật gật đầu: “Tôi còn tưởng cô không biết tôi là ai.”

“Ừm, biết mà.” Diên Mật mỉm cười, nói xong liền quay người rời đi.

P/s: chỉ muốn nói, t kết Dịch Phi

Xem thêm tại: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3446877#p3446877>

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đều Là Của Ta (Nam Chủ Đều Là Của Ta!)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 136: Thiếu

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Snowflake HD

Đề lại Dịch Từ Sâm với một chút nghi ngờ, chẳng lẽ, hắn già rồi sao? Không đủ sức quyến rũ?

Nhưng mà, tháng trước hắn mới đạt được danh hiệu Đệ Nhất Nam Thần Châu Á!

Hắn lấy di động từ trong túi ra, soi gương mặt chính mình, phát hiện hắn vẫn đẹp trai như cũ mà ta?

Sau đó, hắn nhìn hướng Diên Mật rời đi, âm thầm quyết tâm, lần sau nếu gặp cô nhóc kia hắn nhất định sẽ hỏi rõ ràng.

Bỏ điện thoại vào túi, nhấc chân đi tới văn phòng tổng giám đốc.

“Đình --- hảo cảm nam chủ +10, độ hảo cảm 10, kí chủ cố lên!”

Diên Mật đi tới phòng vệ sinh, khi trở về, vừa đúng lúc thư kí Chu đã chuẩn bị xong họp đồng.

Đọc kĩ càng họp đồng, sau đó Diên Mật kí tên rất dứt khoát.

Tuần sau bắt đầu ghi hình, trước mắt Diên Mật cảm kích bản về nhà xem.

Một tuần trôi qua rất nhanh, địa điểm quay phim ở thành phố B.

Diên Mật nói cho Lưu Du biết, cũng đã sớm xin nghỉ ở trường, bởi vì là học viện sân khấu, thường có học sinh xin nghỉ phép, do đó nghỉ học cũng đơn giản.

Công ty sắp xếp cho cô một người quản lý, tên là Tiết Tuyết, ba mươi tuổi, khuôn mặt cũng bình thường, nhưng là một người quản lý không tệ.

Trước kia cô ấy từng làm việc với hai nghệ sĩ, về sau bởi vì lý do cá nhân, nghỉ việc một thời gian.

Hiện tại đi làm lại, vừa hay công ty bảo cô đi theo Diên Mật.

Tiết Tuyết là người lão luyện, làm việc hết sức hiệu quả.

Sáng sớm hôm đó đi tới thành phố B, Tiết Tuyết liền tự mình đến nhà Diên Mật để đón cô.

Đi với Tiết Tuyết tới sân bay, chỉ có hai người các cô, những người trong đoàn phim, hoặc là đã sớm đến thành phố B, hoặc là từ nơi khác đến, hoặc là công việc bên thành phố A vẫn chưa xong.

Diên Mật cũng không hỏi Dịch Tử Sâm đi hay chưa, đi tìm kiếm vị trí của Hàn Tử Sâm trên bản đồ siêu cấp, phát hiện hắn đang ở thành phố A.

Ừ, đột

nhiên cảm thấy bản đồ siêu cấp này thật hữu dụng, tại sao trước đây cô không sử dụng nó nhỉ?

Ngồi trên máy bay, sau khi dặn dò Diên Mật một số việc, cô ấy liền ngủ thiếp đi, còn Diên Mật thì cảm kích bản nghiên cứu.

Thực ra, cô đã ghi nhớ tất cả lời thoại, nhưng hiện tại cô muốn xem lời thoại của nhân vật khác.

Phim này là cổ trang võ hiệp, nam chính Dịch Tử Sâm, đóng vai con của một nhân sĩ võ lâm bị người ta diệt sạch cả nhà, mục đích chủ yếu của nam chính là tìm kẻ thù, trả thù cho người nhà của mình.

Nữ chính hiện tại là minh tinh đang nổi, trong nghề cũng năm sáu năm, hai năm gần đây mới bạo hồng.

Đóng vai kẻ thù của nam chính, một thánh nữ Bạch Liên Hoa.

Mà tuyến nhân vật của Diên Mật, không xuất hiện quá nhiều, tính tổng cộng có 30 tập, mà Diên Mật chỉ xuất hiện tám tập, đóng vào giáo chủ ma giáo.

Võ công cực kì cao cường, tâm địa độc ác, nữ ma đầu thủ đoạn tàn nhẫn.

Nói ra, trong kịch bản, võ công lợi hại nhất chính là vai nữ phụ của Diên Mật, theo như kịch tình, nữ phụ yêu nam chính.

Khi nam chính cùng với nhân sĩ giang hồ tiêu diệt ma giáo, cô biết nam chính không hề không yêu cô, tâm ý nguội lạnh, cam nguyện chết dưới tay nam chính.

Mặc dù kiểu người này không xuất hiện nhiều lắm, nhưng vẫn đối đầu với nam chính không ít, ít nhất, trong tám tập, có bảy tập là đối đầu với nam chính.

Hơn nữa, cô thực sự thích kiểu người này.

Tối thành phố B đã là bốn giờ chiều, bởi vì máy bay trễ, cho nên cô đã nghi thức khởi động.

Vì thế vừa tới thành phố B, Diên Mật liền đi với Tiết Tuyết đến khách sạn nghỉ ngơi, dù sao ngày mai mới chính thức làm máy, trước mắt nghỉ ngơi lấy tinh thần.

Không thể không nói, mặc dù Tiết Tuyết không nói chuyện nhiều lắm, nhưng rất biết chăm sóc người, Diên Mật quay lại khách sạn đọc tiểu thuyết một chút, sau đó đi ngủ.

Buổi tối bảy giờ chiều, Diên Mật bị tiếng chuông cửa đánh thức, vừa mở cửa ra, liền thấy Tiết Tuyết mang theo bữa tối đứng ngay cửa.

Cô giờ tay vuốt mái tóc rồi, cười cười nhìn Tiết Tuyết: “Chị Tiết.” Sau đó nghiêng người để Tiết Tuyết đi vào phòng.

Tiết Tuyết gạt đầu, cầm cơm hộp rồi đi vào phòng, “7:30, nhớ ra em chưa ăn cơm tối, nên mang lên cho em một chút.”

Diễn Mật đóng cửa phòng, bước nhanh tới bên cạnh Tiết Tuyết, nhân lấy cơm hộp trong tay cô ấy: “Ha ha, cảm ơn chị Tiết, chị Tiết thực là tốt! Em nghĩ miết cảm thấy có gì đó không hợp lý, giống như chưa làm gì đó, hóa ra là chưa ăn cơm tối!”

Diễn Mật đặt hộp cơm trên bàn, mở ra, sau đó ngẩng đầu nhìn Tiết Tuyết: “Chị Tiết, chị ăn cơm chưa?” Thấy Tiết Tuyết gạt đầu, Diễn Mật không nói gì nữa, vùi đầu ăn cơm.

“Ngày mai phải thức dậy lúc 5 giờ, mười giờ có một cảnh của em. Đến phim trường sớm để trang điểm. Cần chị gọi em dậy không?” Tiết Tuyết ngồi trên ghế, nói chuyện nhìn miệng.

Cho tới bây giờ, Diễn Mật chưa từng nhìn thấy Tiết Tuyết cười.

Cũng không biết bởi vì tính cách của cô ấy như vậy, hay vì nguyên nhân khác, tất nhiên, dù Diễn Mật tò mò đến đâu, cũng sẽ không ngu ngốc mở miệng hỏi chuyện riêng tư của người ta.

Tiết Tuyết vừa nói xong, Diễn Mật liền lắc đầu: “Không cần, em đặt báo thức trên di động được rồi, đảm bảo thức dậy đúng giờ.” Nói xong, cầm chiếc đĩa, giờ lên, hành một cái lễ chẳng ra đâu cả.

Tiết Tuyết dừng một chút, lại mở miệng hỏi: “Đã thuộc kịch bản chưa? Có gì không hiểu không? Có cần chị đi tìm những tư liệu cơ bản của các diễn viên không?” Cô cảm thấy Diên Mật quá trẻ tuổi, lại lần đầu tiên đóng phim, có lẽ trong trường biểu hiện của cô rất xuất sắc, nhưng cũng đảm bảo rằng cô sẽ không lo lắng lúng túng khi quay phim.

Thấy Diên Mật gật đầu liên tục, Tiết Tuyết mới đứng dậy: “Vậy được rồi, ngày mai 5 giờ 15 chị tới phòng chờ em, em ăn đi chị về phòng đây.” Nói xong, không đợi Diên Mật trả lời, lập tức xoay người đi ra ngoài.

Uhm, vì sao lại có cảm giác, Tiết Tuyết này, rất thích hợp với Dịch Phi nhi? Cũng không biết Tiết Tuyết kết hôn chưa?

Ăn cơm xong, Diên Mật lại tiếp tục nghiên cứu tư liệu các diễn viên lần nữa, sau đó mới đi ngủ.

Ngày hôm sau, Diên Mật rời giường đúng giờ, rồi cùng với Tiết Tuyết và đoàn phim tới phim trường.

Cảnh đầu tiên là ở bên ngoài, một khu rừng.

Đi theo Tiết Tuyết đến studio, thấy nhân viên công tác vô cùng bận rộn, Diên Mật mỉm cười, gật đầu với từng ánh mắt tò mò nhìn cô.

Cô tìm thấy một nhân viên nào đó đang thảo luận với đạo diễn Tây, liền gọi ông ta một tiếng.

Đạo diễn Tây vốn không hài lòng khi bị người khác cách ngang, vừa ngẩng đầu nhìn thấy người kia là Điền Mật, thái độ lập tức dịch chuyển 380 độ: “Ài nha, là bạn học Điền Mật à! Buổi sáng tốt lành! Tối qua ngủ ngon không? Tối qua định mời cô đi ăn, nhưng sợ cô bận cả buổi mệt mỏi, cho nên không gọi điện thoại cho cô.”

Đạo diễn Tây vỗ vỗ bả vai người mới nói chuyện với ông, ý bảo hãy đi trước.

Xem thêm tại: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3446878#p3446878>

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đều Là Của Ta* (Nam Chủ Đều Là Của Ta!) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 137: Thiếu

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: HD

Mọi người nhìn thấy đạo diễn Tây nói chuyện với người mà bọn họ chưa từng gặp, thái độ rất hòa nhã, thì cảm thấy kinh ngạc.

Mặc dù bộ dạng Điền Mật rất xuất chúng, nhưng trong giới giải trí, có nữ minh tinh nào là bộ dạng khó coi chứ?

Không biết cô gái này có chỗ nào đặc biệt.

“Ngủ rất ngon, đạo diễn Tây gọi tôi là Mật Mật hoặc Điền Mật là được rồi, không cần khách khí như vậy.” Điền Mật gật đầu, cười ngượng ngừng nhìn đạo diễn Tây.

“Được, cô đi hóa trang trước đi, cảnh quay của cô lúc mười giờ.” Đạo diễn Tây vỗ bả vai Điền Mật, sau đó nhìn Tiết Tuyết phía sau Điền Mật, hất cằm nói: “A Tuyết cô dẫn Điền Mật đi tới phòng hóa trang đi.”

Tiết Tuyết gật đầu, dẫn Điền Mật tới phòng hóa trang.

Đến phòng hóa trang, dĩ nhiên Điền Mật gặp các tổ diễn viên khác, cô trí nhớ tốt, xem qua tư liệu diễn viên, căn bản đều nhớ rõ ràng.

Sau khi chào hỏi từng diễn viên, ngồi trước gương để cho thợ trang điểm tùy ý tô son điểm phấn cho mình.

Đang nhắm mắt để thợ trang điểm hóa trang cho mình, căn phòng hóa trang vốn đã âm ỉ nay càng thêm ồn ào.

“Tử Sâm đại nhân, anh tới rồi!”

“Anh Tử Sâm, anh tới rồi!”

“.”

Ngay cả thợ trang điểm của cô cũng dừng tay để quay sang chào hỏi Dịch Tử Sâm.

Trong lòng Điền Mật gật đầu, không hổ danh là ảnh đế nha.

Cô có nên chào hân không?

Nhưng mà, cô mở mắt nhìn, thấy khuôn mặt mình trong gương, một con mắt vẫn chưa vẽ xong, một con mắt thì vẽ được phân nửa.

Nghĩ một hồi, hay là thôi đi, cô tiếp tục nhắm mắt, dù sao nhiều người chào hỏi nam chủ như vậy, thêm hay bớt một tiếng chào của cô cũng không sao.

Tính tình Dịch Tử Sâm rất tốt, gật đầu đáp lại mọi người, sau đó ngồi xuống vị trí bên cạnh Diên Mật.

Chị trang điểm tiếp tục vẽ mặt cho cô, thợ trang điểm của Dịch Tử Sâm cũng bắt

đầu làm việc. Nhìn thấy Dịch Tử Sâm nhắm mắt lại, mọi người vốn đang nói chuyện lập tức im lặng.

Các cô đều biết, mặc dù tính tình Dịch Tử Sâm khá tốt, nhưng mà thời điểm hấn ngừ, tuyệt đối không nên quấy rầy, mà khi đang trang điểm hấn lúc nào cũng ngừ.

Đây là thói quen mà mọi người trong giới đều biết.

Diên Mật tất nhiên mừng rỡ vì sự yên ắng, nhắm mắt lại, thiếu chút nữa ngừ thiếp đi.

Bởi vì tối hôm qua cô đọc tiểu thuyết, cho nên ngừ hơi trễ, buổi sáng lại dậy sớm như vậy, cô thực sự có chút mệt mỏi.

Sau khi trang điểm xong, lại tiếp tục búi tóc cho cô.

Tóc của cô rất dài, cũng không biết có phải do xuyên không về cổ đại nhiều hay không, cô có thói quen để tóc dài tới eo, mềm mại đen bóng.

Đạo nhân vật của Diên Mật là yêu nữ, vì thế trang điểm cho cô có phần yêu mị, tóc rối tung, chẻ giữa, phối hợp với đồ trắng sứ hình giọt nước màu đỏ tươi, váy đỏ rực rỡ, cực kì đẹp.

Lúc này, Dịch Tử Sâm cũng đang hóa trang, bị thợ trang điểm gọi dậy, Dịch Tử Sâm miễn cưỡng mở mắt

nhìn, nhìn bản thân trong gương.

Vừa hay hân nhìn thấy Diên Mật mới thay trang phục xong, hân nháy mắt mấy cái, cảm thấy thân hình cô gái này có chút quen mắt.

May mà trí nhớ tốt, suy nghĩ một lát, liền nghĩ ra.

Tuy rằng vẻ mặt hiện tại của Diên Mật có chút khác ngày đó, nhưng hân vẫn nhận ra được Diên Mật.

Hân đứng lên, chuyển qua đối mặt với Diên Mật, nhìn Diên Mật chăm chăm.

Diên Mật bị Dịch Tịch Sâm nhìn như vậy, liền ngây người, nghiêng đầu nhìn hân.

“Chúng ta từng gặp rồi, đúng không?” Dịch Tịch Sâm đến gần Diên Mật, nhếch môi cười nhìn Diên Mật, vẻ mặt hiền lành.

Diên Mật mỉm cười đáp trả, gật đầu nói: “Ừ, từng gặp, tuần trước, ở công ty.”

“Đúng đúng đúng, cô cũng tham gia phim này?”

“Ừ.” Diên Mật gật đầu.

Dịch Tịch Sâm đang định nói gì đó, thì bị một giọng nói yếu ớt ngắt lời: “Dịch tiên sinh, anh mau đi thay quần áo đi, cảnh tiếp theo tới lượt anh rồi.” Giọng nói rất dễ nghe, nhẹ nhàng trong sáng, nếu lớn tiếng hơn một chút thì tốt rồi.

Diễn Mật quay đầu, nhìn về phía phát ra tiếng nói, một cô gái xinh xắn, giống như nữ sinh hai mươi tuổi.

Nhiều may, cô gái này, là nữ chủ Khanh Nhã?

Dịch Tật Sâm cố chút lực mình nhìn Khanh Nhã một cái, sau đó giờ tay lấy trang phục trong lòng Khanh Nhã, gật đầu với Diễn Mật, rồi nhanh chóng đi thay quần áo.

Trước khi đi, hắn còn bảo Khanh Nhã đi lấy coffee cho mình, giọng nói kéo dài, nghe ra có hơi hung dữ.

Khanh Nhã không tức giận, làm mặt quỷ với bóng lưng Dịch Tật Sâm, sau đó quay đầu phát hiện Diễn Mật đang nhìn mình, liền đỏ mặt xấu hổ.

Diễn Mật nâng cây, ra khỏi phòng trang hóa trang.

Tiết Tuyết cầm kịch bản đi về phía cô, may mắn là mùa thu, thời tiết không tính là nóng, mặc đồ cổ trang không thấy khó chịu lắm.

“Cảnh tiếp theo tới lượt em rồi, đọc lại kịch bản đi.” Tiết Tuyết đưa kịch bản cho Diễn Mật, sau đó để Diễn Mật ngồi xuống ghế dựa, lại đưa một chai nước khoáng cho cô. Diễn Mật nhìn Tiết Tuyết cười cười, sau đó cúi đầu đọc kịch bản.

Tuy rằng, cô đã thuộc lòng, thế nhưng, cô vẫn nghe lời đọc lại kịch bản.

Cho nên nói cô và Dịch Tật Sâm diễn chung, cảnh đầu tiên là gặp mặt Dịch Tật Sâm trong vai Minh Giác.

Minh Giác bị người ta đuổi giết, rồi bị ám toán hạ độc, vì thế không địch lại được.

Sau đó Diên Mật trong vai Âm Yếp xuất hiện cứu hấn, nàng che giấu thân phận giáo chủ ma giáo, kết bạn với hấn.

Dịch Tịch Sâm thoát khỏi ngục xong, đang đi thật nhanh tới trường quay.

Khi Dịch Tịch Sâm ngồi trên ghế nghe thầy chỉ bảo, hấn vừa nghiêng đầu thì thấy Diên Mật ngồi bên cạnh, đánh giá Diên Mật một phen, suy đoán nhân vật của cô.

Sau đó có chút kinh ngạc chỉ tay vào Diên Mật nói: “Cô nhóc, đừng nói cô diễn vai Âm Yếp nha?”

Diên Mật nghe thấy hấn gọi mình là cô nhóc, lúc này Diên Mật mới nhớ, bản thân chưa nói tên cho hấn biết.

“Tôi tên là Diên Mật, ừ, tôi diễn vai Âm Yếp.”

Diên Mật (*Ngọt ngào)? Dịch Tịch Sâm cười cười, nhìn bộ dạng Diên Mật, trong lòng nghĩ, người y hết tên, có điều: “Âm Yếp là nhân vật rất có tính khiêu chiến, hoàn toàn khác khí chất của cô, cô có diễn được không vậy?” Dịch Tịch Sâm cực kì hà khắc với bạn diễn của hấn, đặc biệt là người đối diễn với hấn, nếu diễn không tốt, không biết phải NG bao nhiêu lần, hấn cực kì không kiên nhẫn.

Thấy ánh mắt nghi ngờ của Dịch Tịch Sâm, Diên Mật cười cười không chút để ý, nhún vai: “Diễn xuất tốt hay không, tiền bối sẽ lập tức được thấy.” Vừa nói xong, bên

kia liền có người gọi Dịch Tì Sâm đi quay.

Dịch Tì Sâm trước tiên diễn cảnh đánh nhau với mấy người khác, sau đó mới tới lượt Diên Mật lên sân khấu.

Cảnh đầu tiên của cô là dùng khinh công bay xuống, sau đó sử dụng ám khí giết chết đám người đuổi theo Minh Giác.

Cho nên, cô được treo giữa không trung.

Võ sư liên tục nói với cô khi tiếp đất phải làm thế nào để không chế bản thân, sau đó thì làm động tác gì.

Xem thêm tại: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3446880#p3446880>

Bạn đang đọc truyện Các Nam Chính Đều Là Của Ta (Nam Chủ Đều Là Của Ta!) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).